

Lục Hoa Cẩm Ái

Contents

Lục Hoa Cẩm Ái	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	14
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	26
8. Chương 08	30
9. Chương 09	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	84
24. Chương 24	87
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	98
28. Chương 28	101
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	124
34. Chương 34	128
35. Chương 35	131
36. Chương 36	134
37. Chương 37	137
38. Chương 38	141
39. Chương 39	144
40. Chương 40	148
41. Chương 41	151

42. Chương 42	155
43. Chương 43	160
44. Chương 44	163
45. Chương 45	167
46. Chương 46	170
47. Chương 47	174
48. Chương 48	177
49. Chương 49	181
50. Chương 50	184
51. Chương 51	188
52. Chương 52	191
53. Chương 53	195
54. Chương 54	199
55. Chương 55	202
56. Chương 56	206
57. Chương 57	210
58. Chương 58	213
59. Chương 59	217
60. Chương 60	220
61. Chương 61	224
62. Chương 62	227
63. Chương 63	232
64. Chương 64	234
65. Chương 65	238
66. Chương 66	241
67. Chương 67	245
68. Chương 68	248
69. Chương 69	252
70. Chương 70	258
71. Chương 71	261
72. Chương 72	265
73. Chương 73	268
74. Chương 74	273
75. Chương 75	277
76. Chương 76	282
77. Chương 77	287
78. Chương 78	292
79. Chương 79	296
80. Chương 80	301
81. Chương 81	305
82. Chương 82	309
83. Chương 83	313
84. Chương 84	317
85. Phiên Ngoại	322

Lục Hoa Cẩm Ái

Giới thiệu

Hắn là tiên nhưng vượt hơn cả thần, nàng là thần lại không sánh bằng tiên. Tiên hội Dao Trì, vực sấm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-hoa-cam-ai>

1. Chương 01

Chương 1: Họa diệt môn

“Phu nhân, không giữ được nữa rồi, đã tấn công vào tận đây! Chưởng môn sai đệ tử báo cho người biết, mau mau đưa công tử chạy trốn!”

“Rốt cuộc có bao nhiêu người, lại có thể ép Thanh Vân của chúng ta tới tình cảnh này?”

“Chỉ có... một... một!”

“Một! Thanh Vân của ta hơn ngàn người, vậy mà chỉ dựa vào một người?” Bạch Dung kinh ngạc nhìn sắc mặt đệ tử tái nhợt trước mắt, đều là những thế hệ đệ tử nhất nhĩ của Thanh Vân, tính tình trầm ổn, so với tất cả những người cùng thời khác ở Tiên giới cũng chưa chắc có địch thủ, cũng chưa từng bối rối như lúc này “Rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, dám xâm phạm Thanh Vân chúng ta!”

“Không... Không phải yêu...” Cậu đệ tử đã sợ đến mức nói không nên lời, sắc mặt càng trắng bệch như tuyết, không còn chút máu.

“Không phải yêu? Chẳng lẽ là người của Ma giới?”

“Cũng... không phải!”

Bạch Dung cau mày, “Không phải là yêu, cũng chẳng phải là ma, chẳng lẽ lại là tiên sao?”

“Không... Không phải, là, là.... Là....”

“Được rồi!” Cứ hỏi như vậy, có lẽ cũng chẳng thể hỏi được gì thêm, Bạch Dung cắt ngang lời hắn, đưa tay rút kiếm của mình ra: “Thanh Vân ta có cơ nghiệp mấy ngàn năm, luôn luôn trừ ma vệ đạo, tạo phúc cho chúng sinh trong Lục giới, sao có thể khuất nhục vào lúc này.” Nói xong liền định xông ra ngoài.

“Phu nhân!” Đệ tử quỳ trên mặt đất kinh hãi, dường như bưng tỉnh, lập tức đứng dậy ngăn cản: “Người.... Người nên chạy nhanh đi! Chưởng môn nói, đây là kiếp số của Thanh Vân, chỉ cần người và công tử có thể chạy thoát, Thanh Vân sẽ không bị diệt!”

“Hoang đường!” Bạch Dung giận dữ mắng mỏ: “Thu Thủy Bạch Dung ta chẳng lẽ lại là kẻ ham sống sợ chết!” Nói xong lập tức nắm chặt kiếm trong tay.

“Vậy còn.... công tử...”

Bạch Dung chần chờ một lát, quay đầu lại nhìn về phía đứa con trai mới tám tuổi bên cạnh. Cậu bé còn nhỏ tuổi không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ tò mò nhìn hai người. Trên mặt Bạch Dung thoáng hiện vẻ chần chờ, mi tâm nhăn lại, cắn răng xoay người rút ngự kiếm, hét lớn: “Bây giờ chưởng môn đang ở đâu?”

Đệ tử quỳ mọp trên mặt đất đang muốn đáp lại, đột nhiên một giọng nói ảo diệu khôn lường xen vào, như từ trên trời cao truyền đến, lại như gần ở bên tai, vừa trong trẻo vừa rõ ràng, dường như có thể xuyên thấu vạn vật.

“Ồ đây!”

Nói xong, chỉ thấy bầu trời vốn trống rỗng lại rơi xuống hàng ngàn cánh hoa, vô số cánh hoa bay bổng nhảy múa. Tiên sơn Thanh Vân chỉ trồng tùng, không trồng hoa, lúc này lại như xuất hiện một biển hoa. Một người từ phía chân trời chậm rãi bước đến. Mái tóc đen như mực, dài chấm đất, trường bào đỏ như máu tung bay chói mắt.

Đó là một cô gái cực kì xinh đẹp, đẹp đến mức khiến đất trời đều thất sắc, đừng nói là trên trời, cho dù là chúng sinh trong Lục giới, cũng không tìm ra người con gái nào khác đẹp hơn nàng. Chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến người ta mất hồn.

Bạch Dung không rảnh bận tâm đến sắc đẹp của nàng ta mà chỉ nhìn chăm chăm dưới chân người nọ. Nàng đi chân trần, chậm rãi bước từng bước trên không đi đến, nhưng lại thoải mái như đi trên đất bằng. Dưới đôi chân bạch ngọc kia, mỗi một bước sẽ nở rộ một đóa sen đỏ giữa không trung. Đúng là từng bước hóa sen.

Bạch Dung nhất thời hiểu ra, vì sao cả ngàn đệ tử lại không ai có thể ngăn cản nàng, vì sao phu quân của mình lại muốn mình đi. Từng bước hóa sen, trong Lục giới này chỉ có một người như thế, nàng không phải là yêu, cũng không phải là ma, lại càng không phải tiên.

“Người là Thần tộc — Xích Cơ!” Hi vọng trong mắt nàng tức khắc hóa thành tro tàn, nếu như là yêu ma, nàng còn có thể liều mạng với nàng ta, nhưng đối phương lại là một vị thần có địa vị cao chót vót, lúc này chỉ có thể mỉm cười chua xót mà thôi. Thần đã nổi giận thì chỉ sợ trong tiền điện này không kẻ nào có thể sống sót.

Người trước mặt cũng không đáp lời, ánh mắt bình tĩnh, giống như chỉ là một người không liên quan. Nàng nhìn về hướng này, nhưng ánh mắt lại không có tiêu cự, trong mắt cũng không hề có bóng dáng của Bạch Dung. Tay vung lên, ném ra một vật. Bịch bịch bịch rơi ra, dừng ở bên chân Bạch Dung, “vật đó” có đôi mắt dữ dội và một khuôn mặt kinh hãi mở mồm.

“Phu quân!” Bạch Dung kinh hoảng la to, ôm lấy cái đầu trên mặt đất, không nhin được nữa thất thanh khóc lớn, sự đau đớn phần nộ khiến nàng quên cả sợ hãi, đảo mắt căm hận nhìn kẻ trước mặt “Xích Cơ! Người là vị thần được chúng giới kính ngưỡng, vì sao phải ra tay độc ác với Thanh Vân chúng ta như thế!”

Xích Cơ vẫn không hề động đậy, giống như không hề nghe thấy lời trách móc của nàng, trong mắt vẫn không chứa bất kì bóng dáng nào. Thần nhiên liếc mắt, cất giọng uyển chuyển bình tĩnh mà rõ ràng: “Kẻ dám phạm vào Thần tộc thì xứng đáng với hậu quả này!”

“Nói nhảm! Phu quân ta tính tình nhân hậu, được Tiên giới kính trọng, chưa bao giờ dám bước tới Thần sơn, sao lại có thể xúc phạm đến Thần tộc như lời ngươi nói! Cho dù có, ngươi cần gì phải tiêu diệt cả Thanh Vân môn!” Bạch Dung rưng rưng phản bác, cẩn thận thả cái đầu trong tay xuống, tay nắm chặt kiếm, lập tức thân thể được bao bọc bởi một cột nước, lại như hóa thành ngàn vạn mũi tên sắc bén, Thu Thủy Bạch Dung, đây chính là chiêu thức lợi hại nhất của nàng: “Cho dù ngươi là thần, hôm nay ta cũng muốn đòi lại thiên lý, bái tể phu quân ta.”

Dường như có một luồng gió nhẹ thổi qua! Bầu trời vẫn không ngại phiền toái tiếp tục rải những cánh hoa không ngừng bay múa, đóa sen đỏ dưới chân Xích Cơ vẫn diễm lệ như lửa. Tất cả đều bình thường, ngay cả bộ đồ đỏ trên người nàng, vẫn đang bay bay theo một độ cong có quy luật.

Keng! Kiếm của Bạch Dung đã rơi xuống cùng với cả cánh tay phải của nàng ta. Một cột máu cao ngất phun trào. Cột nước quanh thân nàng ta cũng đổ xuống thành vũng, hóa thành một dòng nước bình thường.

“A!” Cho đến khi máu của mình phun lên mặt, nàng ta mới phát hiện ra đau đớn kêu la. Nàng thành tiên đã lâu nhưng chưa bao giờ bị thương nặng đến thế. Hơn nữa, từ đầu đến cuối, cũng không thể thấy rõ đối phương đã ra tay như thế nào, đừng nói là sử dụng đến vũ khí, thậm chí còn chưa hề chớp mắt.

“Phu nhân!” Đệ tử bên cạnh hoảng hốt kêu to, vội vàng rút phôi kiếm bên người, chắn trước mặt nàng ta “Phu nhân đi mau, đệ tử sẽ giữ chân ả...”

Hắn còn chưa nói hết, thân thể lại giống như đoá sen đỏ dưới chân Xích Cơ nở rộ ra, máu thịt văng bốn phía, chỉ còn lại âm thanh của thanh kiếm vừa mới được rút ra rơi trên mặt đất.

Mắt Bạch Dung tròn tròn, đờ đẫn nhìn đệ tử thịt nát xương tan trước mặt mình, màu máu nhiễm đỏ cả không trung, còn thấm cả vào áo đỏ của Xích Cơ. Lúc này Bạch Dung mới thấy rõ, đó vốn không phải là áo đỏ mà rõ ràng là áo bị máu nhuộm thành màu đỏ. Mà máu này, cũng chính là máu của đệ tử, của phu quân mình.

Nhất thời đau xót thù hận đều vượt quá sức chịu đựng, khuôn mặt vì đau đớn mà càng vặn vẹo như bị xoắn lại, gào thét liều lĩnh xông tới: “A.....Xích Cơ, ta giết.....”

Oanh!

Giống như âm thanh khi hoa nở, bóng dáng mới vừa rồi vẫn còn tức giận, đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại vết máu và nửa đoạn tay bị chặt đứt.

Trong khoảnh khắc này trời đất đều trở nên im lặng!

Xích Cơ vẫn đứng giữa không trung, dưới chân là hoa sen máu, thản nhiên nhìn máu đỏ vung vãi trên nền đất trước mắt. Trong đôi mắt bình tĩnh kia không hề có một tia gợn sóng. Nhìn kĩ lại, sự bình tĩnh này còn bao hàm cả sự yên lặng, một sự yên lặng chết chóc. Nàng có sắc đẹp không ai sánh bằng, nhưng đồng thời cũng mang theo sự trống rỗng không ai bì nổi.

Thật lâu sau!

Ngẩng đầu nhìn như lướt qua bầu trời bao la mênh mông phía Đông kia, dừng lại ở một thứ gì đó. Đường như trong mắt nàng xẹt qua một tia sáng nhu hòa, gương mặt vốn lạnh như băng sương, bỗng nhiên ấm áp như kỳ tích.

Nàng đứng yên không động đậy thật lâu, dường như chỉ nhìn về hướng kia cũng đủ khiến nàng thỏa mãn

Cho đến khi có một thanh trường kiếm đâm vào bên thắt lưng nàng, xé toạt trường bào màu máu, kề sát da thịt lạnh như băng, nàng mới phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn thấy một đôi mắt đen láy đầy sợ hãi nhưng lóe lên ánh sáng kiên định, ngay cả cánh tay nhỏ bé đang giữ kiếm kia, cũng không ngừng run run.

Cánh mũi nhả hơi nhếch lên, lại không hề phát ra âm thanh nào, đứa trẻ không ngừng run rẩy, bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt thanh kiếm còn cao hơn cả người mình. Những giọt nước mắt to như hạt đậu, không ngừng trào ra trên hàng mi. Nhưng nó cũng chỉ là một đứa bé, sao có thể tổn thương đến thân thể thánh thần, kiếm kia chỉ vừa chạm đến da thịt của Xích Cơ, đã bị linh khí đẩy lùi.

Bịch một tiếng, đứa trẻ bị đẩy ngã lăn ra đất, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng trào máu ra.

Không chờ bé trai kia kịp phản ứng, một đôi tay thon dài đã bóp chặt trên cổ hắn, ngón tay lạnh như băng, không cảm nhận được bất kì nhiệt độ nào, giống như đôi mắt đã chết lặng của Xích Cơ. Trên tay dùng lực, mặt của đứa bé trai nhất thời chuyển thành màu đỏ tím, ngay cả hô hấp cũng trở nên mong manh, nhưng ánh mắt sắc bén đen như mực, vẫn nhìn chằm chằm Xích Cơ, không chịu yếu thế.

Vốn định giết hắn như đã giết cha mẹ hắn, nhưng vào thời khắc máu chốt, Xích Cơ lại không kiếm được dùng tay lại. Trừ cổ không tận gốc, có thể để lại hậu hoạ không lường được. Giống như đã từng buông tha cho phụ thân của đứa trẻ này, nàng biết rõ đạo lý này, nếu không phải ngày đó mềm lòng, nàng cần gì phải đi chuyển ngày hôm nay.

Nhưng nhìn đến đứa trẻ mà ngay cả đến gần nàng cũng không thể, trước mắt nhất thời hiện lên một bóng dáng xấp xỉ tuổi hắn. Tội nghiệt hôm nay diệt môn, lại gợi nhớ đến người mà lòng nàng luôn nhung nhớ, thế thì không bằng....

Đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, tuy không phát ra tiếng nhưng lại tươi đẹp như cảnh tượng đẹp đẽ nhất thiên giới, tay buông lỏng, đứa trẻ thuận thế rơi xuống đất. Nàng đến gần một chút, cúi đầu nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ đang nằm rạp trên mặt đất.

“Muốn báo thù không?”

Đứa trẻ không nói tiếng nào, chỉ ngửa đầu nhìn bóng dáng cao ngạo kia, hung hăng cắn môi mình, không để tiếng ho khan tràn ra khỏi miệng. Thật là một nhóc con kiên cường.

Xích Cơ không nhìn được nở nụ cười, nhưng bờ môi vẫn lạnh như băng, vén một lọn tóc, chơi đùa giữa những ngón tay, phong thái vô cùng tao nhã: “Trong Lục giới, người muốn giết ta.... không chỉ có mình người, trong đó tất nhiên không thiếu những kẻ có khả năng, chỉ là họ vẫn không thể thành công. Với năng lực của người, cho dù.... tốn hơn mấy ngàn mấy vạn năm, cũng không thể mấy may tổn thương đến ta!”

Đứa trẻ vẫn không đáp lời, chẳng qua ánh mắt kia vẫn nhìn chằm chằm nàng như giết chết nàng ngay lập tức.

“Người... muốn giết ta không?” Xích Cơ lại tươi cười, càng thêm diễm lệ, giữa sự đẹp đẽ còn lộ ra một chút hào quang thần thánh, nói cho cùng nàng vẫn là thần!

“Nếu muốn giết ta.... ta sẽ cho người cơ hội, không cần phải hao phí ngàn vạn năm. Mạng của ta.... chỉ cần người muốn, nó sẽ là của người. Chỉ là.... ta có điều kiện!”

=====

Thời sơ khai thiên địa hỗn độn, tự phân thành Lục giới: Tiên, Ma, Yêu, Nhân, Quỷ, Thần giới vi tôn, Tiên vi thứ, Nhân vi chủ, Quỷ vi thiên, Yêu, Ma là ngoại đạo. Từ thời xa xưa, các giới tranh nhau, không ngừng tranh đấu. Sau đó Thiên đế Thần giới thống nhất Lục giới, thế gian cuối cùng cũng được hưởng thái bình.

Thế nhưng oán niệm của các giới mãi vẫn không tiêu tan, cuối cùng hội tụ thành hình, trở thành Ma Thần. Ma Thần xuất hiện, thiên hạ hỗn loạn. Thượng đế thương xót thế nhân, thuận theo Lục giới, phong cho Ma Thần một vùng đất hoang vu. Thế nhưng oán niệm nơi nhân gian vẫn không thể tiêu trừ, Ma Thần cuối cùng vẫn trở lại nhân gian.

Trước khi Thiên đế qua đời, vẫn nhớ mãi không quên. Vì thế đã để lại lời tiên đoán ngày Ma Thần lại xuất hiện lần nữa, cũng chính là cơ hội để tân đế xuất thế, sự an bình của thế giới cuối cùng được kéo dài.

Thiên đế băng hà, thời đời loạn lạc. Lục giới tự làm phát triển ý mình, chiến loạn xảy ra không ngừng. Sự bất hòa giữa ba giới Tiên – Yêu – Ma càng ngày càng sâu đậm. Thần giới Xích Cơ dùng năng lực vang danh Lục giới, không ai có thể vượt qua. Chúng sinh ngoài ngưỡng mộ cũng biết rằng đó chính là lúc Tân đế ra đời. Thiên hạ đồn rằng: Tân đế chính là hậu nhân Xích Cơ, huyết mạch mang sức mạnh của Thần tộc, chỉ cần ăn được thịt Thần tộc, sẽ có được thần lực. Chính vì vậy, mọi động tĩnh của Xích Cơ luôn bị Lục giới canh chừng một cách thêm khát.

Năm đó, Xích Cơ sinh ra một đứa con gái nơi Thần sơn, có hồng quang xông thẳng lên chín tầng mây, hào quang đầy trời, những đám mây hồng mãi đến lúc mặt trời lặn cũng chưa tan đi. Chúng sinh kinh hô, cho là Thiên đế lại xuất thế lần nữa. Nữ tử này có tên là: Nghiên Tịch.

Mười năm sau, Thần nữ Xích Cơ lại sinh ra một đứa con gái khác. Ai ngờ trời đang sáng trong lại bị bóng tối bao phủ, trời đất rung chuyển bất an. Địa long tỉnh, hải long tiểu, hoa cỏ điêu linh, khắp các giới đều rơi vào cảnh thảm đạm. Đường như là một điềm báo!

Chẳng bao lâu sau, Xích Cơ điên cuồng, diệt cả nhà Thanh Vân, không ngờ sau đó lại không bệnh mà chết. Để lại hai đứa con gái, đứa lớn tài trí xuất chúng, nổi bật bất phàm, đứa nhỏ so ra không bằng, khiến mọi người hết sức bất ngờ. Lục giới đều tôn sùng đứa lớn, khinh miệt đứa nhỏ.

2. Chương 02

Chương 2: Lặng lẽ rời khỏi Thần sơn

“Nhị chủ, ngài đi đâu vậy?” Ngữ điệu trầm ồm lạnh như băng vang lên, ngăn chặn bóng dáng đang lén la lén lút ra ngoài kia.

Khựng lại một cái, giữ lại cái chân đang định trèo ra, Anh Lạc không khỏi thở dài thườn thượt trong lòng, uống công năng cẩn thận mọi bề, cuối cùng vẫn bị phát hiện. Sau đó dựng lên một vẻ mặt đầy ý cười, quay đầu lại.

“Phúc thúc, ta.... chỉ là định đi loanh quanh một lúc, đi loanh quanh một chút thôi!”

“Đi loanh quanh?” Trên hành lang, một ông lão mái tóc trắng xóa rất có phong phạm tiên phong đạo cốt liếc nhìn nàng một cái, mắt hơi nheo lại, vẻ mặt không đồng ý: “Ồ đằng trước là sơn môn, không phải Nhị chủ đi loanh quanh, phải là vượt giới mới đúng!”

“Ách....ha ha!” Khóe miệng Anh Lạc co rút hai cái.

“Hôm nay là dịp trăm năm mới có một lần – ngày thất tinh tụ hợp tại thiên môn. Ngày này những năm trước, chính là lúc bách tiên tụ hội ở Dao Trì. Thần giới đã gần vạn năm không tham dự vào chuyện của Lục giới. Mong rằng Nhị chủ không quên lời dặn dò của Tôn chủ!”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên!” Anh Lạc gật đầu như gà con mổ thóc, trong giọng nói của Phúc thúc có chứa trách móc, ai ai cũng nghe ra, dĩ nhiên nàng cũng hiểu được.

“Hiện nay Lục giới không phải hoàn toàn yên bình, Tôn chủ cũng hiểu không nên mạo muội nhúng tay để tránh làm loạn trật tự Lục giới. Ngài là Nhị chủ của Thần sơn, hẳn là nên hiểu rõ đạo lý của chuyện này.”

Nhị chủ? Sao nàng tuyệt không cảm giác được mình là Nhị chủ của nơi này.

“Tôn chủ là người tôn quý nhất Lục giới, chỉ riêng chuyện thường ngày đã bận đến không chịu nổi. Nhị chủ thông tuệ, chắc hẳn sẽ không khiến cho Tôn chủ phải lo!” Ánh mắt của ông lão nhú lại, trong lời nói không chỉ còn trách cứ, mà còn mang theo ý cảnh cáo.

Anh Lạc nhẹ nhàng lên tiếng, gật đầu rất mạnh mẽ, bỏ qua biểu tình chán ghét trong mắt đối phương, Anh Lạc nhếch khóe miệng, hơi mừng thầm một chút, thông tuệ? Đây là khích lệ sao? Một trăm năm qua, đây là lần đầu tiên lão khen mình, mà không phải đang làm trò trước mặt Tôn chủ!

Đáy lòng hơi sôi trào một cảm giác gì đó không hiểu nổi. Hít sâu một hơi, quyết định bỏ qua loại cảm giác này. Nàng nên vui mừng nên vui mừng! Đưa tay dứt vào trong chiếc túi mà nàng luôn mang theo bên thắt lưng, nhanh chóng móc ra một viên kẹo ngọt nhét vào miệng.

Ở bên này Diêm Phúc không khỏi nhíu chặt lông mày, rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, vì sao hai người lại khác biệt nhiều đến như vậy. Nghĩ tới đây, vừa không đành lòng vừa thở dài, hiển nhiên đã không còn chút kiên nhẫn nào đối với người trước mặt, “Nhị chủ hiểu rất tốt!” Nói xong, cũng không muốn nán lại một giây, xoay người đi về phía tiền điện.

Anh Lạc bữu môi xoay người sải bước ra sơn môn. Trong lòng thầm nghĩ, Tôn chủ thật tốt số! Có người quan tâm nàng đến như thế, toàn tâm toàn ý làm tùy tùng của nàng. Ừ, rất tốt rất tốt!

Tay nhỏ bé không nhịn được trượt vào trong túi áo, móc ra một viên kẹo ngọt nhét vào miệng, để mùi vị này tràn ngập cả khoang miệng. Nghe nói kẹo ngọt là thứ ngọt ngào nhất, ăn vào cũng sẽ khiến miệng đâu đâu cũng có vị ngọt. Cắn vài miếng giòn tan.

Tiên hội Dao Trì ư? Những năm trước nàng không được đi, nghe nói đảo ở đó không tồi, thỉnh thoảng đi dạo một chút, cũng không phải là quá đáng chứ! Nghĩ tới đó liền cười xuống một cái hồ lô bằng ngọc từ bên hông.

Một tay kết ấn, niệm mấy lần chú ngữ mới thấy vật thể trên tay phát ra ánh sáng trắng nhạt, bay ở giữa không trung, biến thành một cái hồ lô khổng lồ.

Anh Lạc phải dùng hết hơi hết sức, dùng luôn chân luôn tay mới bò lên được. Lau cái trán đổ mồ hôi hột, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ nhỏ bên khóe miệng. Không tệ, lần này nàng chỉ phải đọc chú biến hóa có bốn lần để tháo gỡ phong ấn của hồ lô ngọc, ít hơn lần trước một lần. Có tiến bộ, có tiến bộ!

Kéo cái dây màu đỏ buộc trên hồ lô, hồ lô rung lên hai cái, bay bay trong không trung, chậm rãi bay về phía chân trời. Hồ lô vừa bay vừa lung lay, giống hệt một cái nôi.

Thần sơn bay lơ lửng nơi trung tâm của Bắc hải, bốn bề đều là nước biển, muốn ra vào đều phải cưỡi mây hoặc cưỡi kiếm mà đi, cổ tình nàng lại học thuật không tinh, hai loại này nàng biết thì có biết, nhưng duy trì không được lâu, cũng không đủ kiên trì. Bắc hải rất rộng, để tránh chuyện đang bay đến nửa đường lại bị rơi xuống mà ngã cảnh biển, nàng quyết định mượn pháp khí để đi. Hồ lô ngọc này chậm thì chậm, nhưng rất an toàn, ít nhất sẽ không làm nàng té xuống, cho nên mỗi khi đi đâu, nàng đều ngồi trên cái hồ lô này.

Nhìn lại mới thấy đã trời đã gần giữa trưa, ai! Anh Lạc không khỏi thở dài. Cứ tiếp tục như vậy không biết có thể đến kịp Dao Trì hay không, nếu hôm nay người điều khiển hồ lô này là Tôn chủ, chắc rằng không đến nửa canh giờ đã đến nơi! Dĩ nhiên nàng cũng không cần phải dùng pháp khí mà đi, cưỡi mây còn nhanh hơn.

Nhớ tới pháp lực của Tôn chủ, Anh Lạc bội phục vô cùng, cả Lục giới e là không ai có thể sánh kịp. Khó trách có nhiều người muốn đến nương nhờ làm môn hạ của nàng, cho dù chỉ là một chân sai vặt, chắc hẳn cũng là một việc vô cùng vinh quang. Nhìn lại mình, các loại tiên pháp, nàng cũng học không ít, chỉ là học không vào chút nào, không phải là nàng không chăm chỉ, chỉ có thể là do thiên phú không tốt! Cho tới nay, ngay cả cưỡi kiếm, đối với nàng mà nói, cũng phải dùng hết sức.

“Tôn chủ thật lợi hại!” Anh Lạc nhìn trời lẩm bẩm tự nhủ, móc ra một viên kẹo ngọt nhét vào miệng. Đang lúc xuất thần, đột nhiên có một trận cuồng phong quét tới gần, trước mặt xuất hiện hai bóng dáng, nàng mất thăng bằng, suýt nữa đâm đầu xuống tham quan cảnh biển. Luống cuống chân tay bắt được cái dây đỏ của hồ lô, lúc này mới thoát khỏi nguy hiểm ổn định lại thân mình. Từ phía trên truyền đến một tiếng hờn dỗi.

“Tưởng là ai!” Giữa không trung không xa trước mắt, có hai người dừng lại, một đen một trắng, áo trắng là một nữ tử, có vẻ ngoài vừa trong sáng vừa linh động, chỉ là trong ánh mắt lại tràn ngập khinh miệt “Ồ hay! Thì ra là vị thần bị vứt bỏ trong truyền thuyết à!” Nhếch miệng cười một tiếng, tiếng cười như chuông bạc ngân vang “Đã sớm nghe nói, Thần sơn có hai vị chủ tử, là Thần tộc duy nhất còn sót lại trên thế gian này, tuy là tỷ muội, nhưng lại khác biệt rất nhiều. Thần lực của tỷ tỷ, trong Lục giới này, không có đối thủ. Muội muội lại vô cùng kém cỏi. Ta còn tưởng rằng đó chỉ là lời đồn...” Nói xong, liếc cái hồ lô dưới người nàng một cái, mắt hơi híp lại, cười càng thêm vui vẻ: “Nếu không phải giữa trán người có Thần ấn, ta còn thật cho là mình hoa mắt, thì ra là.... kém cỏi cũng có thể kém cỏi đến mức này! Không trách được người bị gọi là “Vị thần bị vứt bỏ.”

Anh Lạc sờ sờ mũi, ổn định lại trái tim đang đập loạn nhịp, nhưng cũng không tức giận. Hơi ngẩng đầu, nhếch miệng cười với nàng ta một tiếng, vui thật, vị thần bị vứt bỏ! Một vị thần bị quăng đi. Những lời này không được thường xuyên nghe đâu!

“Xin hỏi hai vị, là đệ tử của Ngọc Trì Tiên nhân?”

Thấy nàng không giận lại cười, cô gái hơi sững sờ. Nghe câu hỏi của nàng, lại ngẩng cao đầu lên, hừ một tiếng: “Đúng thì sao?”

“Quả là để cho ta đoán trúng, hân hạnh được gặp, hân hạnh được gặp!” Anh Lạc thật quý cử hành lễ “Ngưỡng mộ đại danh của Ngọc Trì Tiên nhân đã lâu, nữ Tán tiên của Tiên giới cũng không nhiều lắm, nghe nói Ngọc Trì Tiên nhân là một trong những người mạnh nhất, đạo hạnh cao thâm, khó có địch thủ. Dưới tay chỉ nhận hai đệ tử Viên Phù Khởi và Lý Bái Bạch! Nghe nói hai người ngộ tính cực cao, chỉ trong thời gian năm trăm năm, đã nhanh chóng phi thăng, đúng là kỳ tài. Vậy chính là hai vị rồi!”

Nghe nàng khen như vậy, Viên Phù Khởi nhất thời nhìn nàng cũng thuận mắt hơn “Coi như người cũng biết nhìn, đáng tiếc...” Nàng phui một cái vào giữa trán của đối phương, cười lạnh một tiếng.

Anh Lạc lại sờ sờ mũi lần nữa, sờ nhẹ ấn ký nhân nhật trên trán, tự động bỏ qua nửa câu sau của nàng ta “Quá khen quá khen, đại danh của hai vị, ta đã sớm nghe thấy! Hôm nay được nhìn thấy quả nhiên tiên thái trác tuyệt, làm tại hạ thật hâm mộ! Hai vị vừa nhìn đã nhìn thấu ấn ký ở giữa trán ta, có thể thấy được lời đồn không hề giả. Bội phục bội phục!” Nàng lại hành lễ, mãnh liệt biểu đạt thiện ý của bản thân.

Viên Phù Khởi lúc này nhìn nàng, sớm đã không còn sự chán ghét ban đầu, chẳng qua sự khinh miệt vẫn không giảm, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không tiếp tục làm khó nàng. Nàng ta vốn là muốn làm cho nàng khó chịu, vậy mà cuối cùng lại đánh vào trái hồng mềm(*), thật không có gì vui. Nhưng ngay sau đó lại hứng thú bĩu môi, kéo nam tử áo đen bên cạnh “Sư huynh, chúng ta đi thôi!”

(*trái hồng mềm: Ý chỉ người dễ bị bắt nạt)

Lý Bái Bạch cúi đầu nhìn cánh tay đang quăn lấy tay mình, mày nhíu chặt, không dấu vết thu tay lại. Nhìn lại người đang ngồi trên hồ lô, Anh Lạc vẫn đang cúi đầu khom lưng, ánh mắt hơi chìm xuống. Vị thần bị vứt bỏ sao? Ngay cả hắn cũng có thể nhìn ra pháp lực của nàng rất kém, sợ rằng đạo hạnh kém cả Địa tiên! Vậy mà nàng lại là Thần!

Mi tâm càng nhíu chặt, xoay người phi thân đi!

“Sư huynh!” Thấy hắn không đợi mình, Viên Phù Khởi tức giận giậm chân, lập tức đuổi theo, trước khi đi không quên liếc mắt nhìn Anh Lạc một cái.

Anh Lạc sờ cái mũi của mình lần thứ ba, cái mũi lại dính bụi rồi. Chuyển tay móc một viên kẹo ngọt từ trong túi áo nhét vào miệng, nhìn bóng dáng hai người kia nhanh chóng biến mất, nàng vừa nhai vừa lẩm bầm.

“Viên Phù Khởi này thật là một mỹ nhân, mỹ nhân..... ánh mắt xem thường người khác cũng đẹp như vậy.” Nàng xoa xoa khuôn mặt hơi ngây thơ của mình, sau đó tự giễu nói: “Trẻ con nhà ai mà chảnh lớn lên nhỉ? Vì sao gương mặt ta lại như vậy?” Nếu nàng có được một phần vận của Tôn chủ, chắc là đã đắc ý muốn chết rồi! Lại nhéo nhéo mặt hai cái, lắc đầu than thở.

Nhớ tới Viên Phù Khởi, nàng đã thấy rất nhiều tiên tử giống như nàng ta vậy, tự mình rất thâm cao, dĩ nhiên khinh thường làm bạn với nàng. Có thể không gây ra xung đột gì là tốt nhất, không ai đánh khuôn mặt tươi cười mà. Dù sao tăng bốc nhiều, cũng như nhau mà thôi, nói tới nói lui cũng chỉ có mấy câu đó.

Ai! Ai bảo mình học nghệ không tinh chứ! Học nghệ không tinh, học nghệ không tinh nha, xem ra nàng phải suy xét đối sư phụ nữa rồi. Điều kiện tiên quyết là người ta sẽ không trực tiếp cho người đập nàng đi làm mồi cho cá.

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay người mở ra túi kẹo ngọt bên người, vội vàng lục lọi, thỉnh thoảng còn làm rơi mấy viên kẹo ngọt ra. Một lúc lâu sau, sắc mặt vui mừng, lấy ra một cái cầu ngọc(**). Ngọc này hoàn toàn là loại ngọc vô cùng tinh khiết, quanh thân hơi tỏa ra ánh sáng trắng, nhìn qua đã nhận ra ngay là tiên khí.

Nàng vội vàng đeo lên cổ, mang vào thật ngay ngắn. Ngọc gần cơ thể, chỉ thấy ấn ký vốn nhạt nhòa trên trán nàng dần biến mất không thấy gì nữa. Nàng thở phào một tiếng. Như vậy dễ làm việc hơn nhiều, mục tiêu của nàng chỉ có mấy quả đào kia, giống như chuyện vừa rồi vậy, tránh được thì cứ tránh.

Đã đến gần Dao Trì, cách đó không xa là một bờ biển rộng lớn cắt ngang, như bị một đao chém qua, bên này nước chảy ào ào, bên kia lại là vực sâu Bích Lạc mênh mông vô tận. Một khoảng tối đen, không có ánh mặt trời, nghe nói nơi này quanh năm tràn đầy khí âm tà, đã bước vào thì bất kể là Tiên, Yêu hay Ma đều không ai có thể sống sót. Đó cũng là cấm địa duy nhất ở Lục giới.

Trên Bích Lạc chính là Tiên sơn Dao Trì, phiêu du ngay tại trung tâm, có ánh sáng năm màu tỏa ra xung quanh, tản ra tiên khí thanh nhàn nhàn nhạt. Truyền thuyết kể rằng, núi này đã có từ hồi khai thiên lập địa cho tới nay, là linh sơn được linh khí của trời đất tụ hội mà thành, cho nên, nó có thể bay lơ lửng ngay trên Bích Lạc.

Anh Lạc tập trung tinh thần, điều khiển cho hồ lô dưới chân đi tới, vừa điều khiển niệm lực, lập tức cảm thấy không đúng, hồ lô không hề vững vàng như trước mà lắc lư kịch liệt, nàng tưởng rằng nó chỉ tạm thời như thế, lại không ngờ.... nó không chỉ rung đưa, mà còn dần thu nhỏ lại.

Không thể nào, nàng xui xẻo đến mức đó sao? Trong lòng dâng lên bối rối, lập tức im lặng niệm chú ngữ, thế nhưng hồ lô lại không nghe theo sự điều khiển của nàng, vẫn thu nhỏ lại như trước. Chỉ trong thời gian ngắn, đã nhỏ đến mức không thể chịu được thể trọng của nàng.

Tiêu rồi, Anh Lạc buồn bã kêu một tiếng, xem ra hôm nay trốn không thoát vận mệnh phải xuống tham quan cảnh biển rồi. Thân dưới xóc nảy một cái, bịch một tiếng nàng trực tiếp rơi thẳng xuống dưới. Ai! Học nghệ không tinh nha!

Đang chuẩn bị nghênh đón lễ rửa tội bằng nước biển, lại bị bóng tối vây lấy, vốn trong lòng đã định buông xuôi, chốc lát lại bị kinh hãi khôn cùng, nàng làm sao, đây.... phía dưới này, là vực sâu Bích Lạc!

Cứu người....Không đúng, cứu thần với!

(**) Câu ngọc

3. Chương 03

Chương 3

Tiếng gió gào thét bên tai, thân thể rơi thẳng xuống dưới, cho dù biết mình sẽ không đến nỗi mất mạng, nhưng nàng vẫn không khỏi cảm thấy bối rối, chính sự hoảng hốt này lại càng khiến nàng quên sạch sẽ những chú ngữ vốn đã luyện tập đến nhuần nhuyễn. Nàng bối rối nhắm nghiền mắt lại, chờ đợi việc rơi vào trong bóng tối.

Cho đến khi một mùi thơm ngát nhàn nhạt bay vào trong mũi, mang theo cảm giác quen thuộc, nàng mới nghi ngờ mở mắt ra.

Một bóng trắng lửng lơ bay xuống, có mấy tiếng hạc kêu, mấy cánh hoa đào, còn có hương thơm nhàn nhạt lan tỏa trong không khí. Bạch y trắng hơn cả tuyết, chỉ cần tùy ý vung tay lên, thân thể đang rơi xuống của nàng liền dừng lại, sau đó bay bay như mây trôi về phía thân ảnh màu trắng kia, chỉ một lát, đã rơi vào trên tay hắn, vừa vặn đón lấy.

“Cô nương có sao không?” Giọng nói như nước suối róc rách, quanh thân tỏa ra ánh sáng nhạt, lưu chuyển hòa quyện với mấy cánh hoa đào, rơi rụng trên đầu vai, tiên bào trắng noãn như tuyết lại tựa như ánh trăng, nhu hòa mà thanh nhã.

Tuyệt sắc như vậy, thật giống như trời sinh đã là tai họa cho phái nữ khắp thiên hạ, giờ tay nhắc chân đều tuyệt đại tào nhâ, chỉ cần đứng yên cũng đã trở thành một cảnh đẹp.

Thời gian như ngưng đọng trong giây phút này, trong mắt nàng chỉ còn bóng dáng xuất trần không thể xâm phạm. Động tĩnh duy nhất chính là trái tim đang không ngừng đập cuồng loạn của nàng, bịch bịch bịch! Đập đến nỗi khiến cả màng nhĩ cũng rung động đau nhức, hóa ra – trái tim của Thần cũng biết đập.

Nhìn khuôn mặt hắn, đột nhiên hơi hâm mộ những cánh hoa đang yên tĩnh nằm trên đầu vai kia.

Trong Lục giới, sao lại có người như thế này? Nàng lục soát trí nhớ trăm năm qua của mình, vẫn không hề có chút ấn tượng nào. Ngay người, si mê, sưng sốt, giống như nhìn mãi cũng không thấy chán.

“Cô nương đừng sợ, tuy rằng nơi này là vực sâu Bích Lạc, nhưng chỉ cần không bị rơi xuống, mấy luồng khí âm tà này cũng không thể thương tổn đến ai!” Nói xong hắn khom lưng thả người trong tay ra, để nàng đứng trên đám mây mà mình ngưng tụ thành. Giương đôi môi cười nhạt, tức khắc giống như phát ra ánh sáng lóng lánh khiến người ta không thể mở mắt.

Anh Lạc bối rối tính đưa tay che mắt, thấy hắn lộ vẻ nghi ngờ, đành phải để tay xuống, lại phát hiện tư thế của hai người quá mức thân mật, gương mặt lập tức ửng đỏ, cúi đầu “Đa tạ!”

Hắn cười với nàng đó nha! Chẳng qua nụ cười đó đối với nàng, lại giống như một tín hiệu nguy hiểm, dưới chân không tự chủ được hơi lui lại một bước. Tai họa nha tai họa! Nụ cười tuyệt trần như vậy, nàng không chịu nổi.

“Tiện tay mà thôi, không cần phải nói tạ ơn gì cả!” Nam tử đáp lại khách khí, vung tay lên một cái, chỉ thấy từ dưới có một ánh sáng bay lên, hần thuận tay tiếp được, đưa cho Anh Lạc: “Pháp khí này là của cô nương?”

Anh Lạc cúi đầu nhìn, đúng là hồ lô ngọc không nghe lời của mình, gật đầu ngay: “Đúng vậy!”

“Hồ lô bằng ngọc tím, một loại pháp khí hiếm gặp!” Nam tử tán dương, “Vật này rất có linh tính, chỉ nhận thức một chủ duy nhất, cô nương may mắn có được thì nên quý trọng, đừng để rơi mất nữa!”

“Ha ha....” Anh Lạc cười khở, sao nàng không thấy cái hồ lô thối này có tí linh tính nào vậy “Vừa rồi ta té từ trên nó xuống đó!”

Nam tử sững sốt, quay lại nhìn hồ lô ngọc trong tay một chút, nhú mày nói; “Cô nương có từng niệm “Tiên linh chú” với nó không?”

Tiên linh chú? Anh Lạc lắc đầu, nàng học thuật khổng chế cũng chỉ mới một hai chiêu, làm sao niệm được Tiên linh chú gì gì chứ.

“Tiên linh chú, là chú ngữ linh tính, hồ lô ngọc tím này vốn là linh vật, nếu lại niệm chú thêm lần nữa, chắc chắn sẽ bị đảo ngược lại. Sở dĩ khôi phục lại thành dạng ngọc, có lẽ là do lần niệm chú này! Cô nương khẳng định không niệm chú lần này sao?”

Anh Lạc đột nhiên nhớ tới mỹ nhân xinh đẹp tỏ vẻ rất xem thường nàng kia, nhất thời sáng tỏ hàm ý của sự xem thường đó. Xem ra vẫn là do nàng quá ngốc, ráng nhếch miệng cười cười, nhận lấy hồ lô ngọc trong tay đối phương “Có lẽ là trước kia ta có dùng, nhưng nhất thời quên mất, đa tạ!” Suy nghĩ một chút lại nói tiếp “Xin hỏi hồ lô ngọc này sau này cũng không dùng được nữa sao?”

“Cô nương yên tâm, với linh tính của nó, hai canh giờ sau sẽ từ khôi phục trở lại!”

“Ồ!” Vậy thì an tâm rồi, hồ lô này là công cụ di chuyển duy nhất của nàng, nếu bị phá hủy, thật là quá đáng tiếc. Thế nhưng vẫn tới hai canh giờ lận....

Nàng quay đầu nhìn khoảng cách đến Dao Trì, nàng muốn đi sao?

“Cô nương muốn đi hội Dao Trì?” Nam tử nhìn nàng, vẻ mặt sáng tỏ: “Tại hạ có thể tiễn cô một đoạn!”

Đưa? Hần muốn đưa nàng đi sao? Anh Lạc hơi sững sốt, lòng phòng bị đột nhiên tự động dâng lên, thuận miệng hỏi: “Công tử có việc gì không thể giải quyết sao?” Nếu như có, nàng sẽ cố hết sức.

“Không thể giải quyết?” Nam tử sững sốt, có chút nghi ngờ “Cô nương có ý gì?”

“Không phải sao? Ta còn tưởng công tử có quen biết ta nữa cơ!”

“Tưởng có quen biết?” Nam tử càng thêm khó hiểu, đang muốn hỏi rõ ràng, đột nhiên một tiếng hạc kêu, tiên hạc cách đó không xa đang bay múa, giống như đang thúc giục hần. Hần vừa mới nhìn, chân mày liền tỏ vẻ khấn trương, sắc mặt có phần gấp gáp “Tại hạ có việc gấp phải đi trước, ta sẽ dùng Phân vân thuật* đưa cô nương đi Dao Trì, không thể tự mình tiễn cô rồi, nhớ phải bảo trọng!”

(*Phân vân thuật: thuật chia mây)

“Tạ.... tạ ơn!” Anh Lạc vội nói lời cảm tạ.

Nam tử lại khê động đầy khoe miệng, tuy chỉ là nụ cười lễ phép, nhưng lại khiến nhật nguyệt quang hoa phải ảm đạm thất sắc, giống như bên cạnh hần vừa nổi lên một trận mưa cánh hoa. Thấy vậy tầm mắt Anh Lạc giống như bị bao phủ bởi một màu hồng.

Hần chỉ nhẹ nhàng phát tay, áo trắng lay động, như mây phớt qua trước mắt. Đám mây dưới chân trong chốc lát đã chia thành hai nửa, một nửa ở tại chỗ, một nửa khác theo nàng bay về Dao Trì cách đó không xa.

Bóng dáng trắng nõn không nhiễm tí bụi trần của nam tử cũng dần dần rời ra. Lúc này, Anh Lạc mới đột nhiên thức tỉnh, đột nhiên lớn tiếng nói: “Ta...Ta tên là Anh Lạc! Là Anh Lạc!”

Nàng nắm chặt y phục bên người, chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, nhả mảy nín thở, chờ phản ứng của hắn, chờ trên mặt hắn xuất hiện các loại biểu tình giống như bao người khác, hoặc là chán ghét, hoặc khinh thường, hoặc tính toán. Nàng là Anh Lạc, là Anh Lạc của Thần sơn, thần Anh Lạc bị vứt bỏ.

Không hề có, không có gì cả, sắc mặt nam tử vẫn như thường, ôm quyền khách khí đáp lại: “Tại hạ là Bạch Trúc!” Hơi vươn khoe miệng, cười nhạt như hoa. Anh Lạc như thấy được, bên người hắn có những cánh hoa màu hồng phấn đang không ngừng nhảy múa, khuôn mặt cũng nhanh chóng nhiễm một màu hồng....

Cho đến khi đã đứng vững dưới tàng cây hoa đào của Dao Trì, Anh Lạc mới hơi lấy lại hô hấp. Chậm rãi chậm rãi cúi đầu nhìn dưới chân, đám mây đã biến mất, nàng lại vẫn cảm nhận được cảm giác ấm áp đang âm ỉ trong lòng.

Bạch Trúc! Hắn tên là Bạch Trúc. Trong Tiên giới, họ Bạch rất ít, nàng cũng chưa từng nghe nói đến người tên Bạch Trúc này, có lẽ mới vừa thành tiên không lâu. Hơn nữa hắn lại không cười kiêu, các phái xuất hành phần lớn thường cười kiêu mà đi, trừ một số ít tu luyện chưa đến nơi đến chốn, mới phải cười mây. Hắn cũng vậy sao?

Hắn không biết, hay là.... không ghét nàng?

Hiếm thấy.... Hiếm có người không ghét nàng. Nàng có thể có chút xiu... chút xiu mong đợi hay không, chỉ là thoáng qua một chút cũng được. Mong đợi trên thế gian này có người.... có người đối đãi thật lòng với nàng.

Chỉ vì nàng sắp té xuống, nên mới cứu nàng, chứ không phải vì bất cứ nguyên nhân nào khác, lại càng không phải vì người nào đó phía sau nàng.

Cứu nàng, chỉ vì.... người hắn muốn cứu là nàng!

Nhưng có thật sự như vậy không?

Gần như ngay lập tức, nàng liền gạt bỏ ý nghĩ này, người trong Lục giới nguyện ý đến gần nàng, đều chỉ có cùng một loại tâm tư, thông qua nàng để tiếp cận người nào đó.

Đột nhiên nhớ tới vị Địa tiên dễ gần hòa ái trăm năm trước, vuốt bộ râu bạc phơ, vẻ mặt thiện ý, nói với nàng nguyện ý làm tùy tùng của nàng. Nàng cũng giống như bây giờ vậy, trong lòng như có từng đóa hoa nở rộ ra, cảm thấy thế gian này sao lại có thể tốt đẹp đến như thế. Trăm năm thời gian đối với thần hoặc tiên mà nói cũng không là bao nhiêu, lòng của nàng cứ như vậy, mở dần mở dần, chớp mắt một cái người nọ đã trở thành môn hạ của Tôn chủ, mặt mày hiền từ thường ngày rốt cục đã biến mất không còn chút tung tích, mà nàng, cũng phải xưng với hắn một tiếng Phúc thúc.

Lúc này nàng mới đột nhiên nhận ra, à.... thì ra mình cũng chỉ giống như một cái bàn đạp tuyệt vời.

Từ đó về sau, nàng liền tự giác làm tốt vai trò của một cái bàn đạp, quen dần với vận mệnh của một cái bàn đạp!

Sờ sờ qua loa ngọc trên cổ, nàng đã rất nỗ lực nhấn mạnh tên mình, sao hắn lại không có bất kì phản ứng nào. Là thật sự không rõ hàm ý của cái tên này, hay là.... cái loại bàn đạp như nàng vẫn còn giá trị để cho hắn ẩn nhẫn tâm tình?

Tất nhiên nàng sẽ không trở thành một kẻ mơ mộng hão huyền không thực tế như vậy. Một người không nhiễm chút bụi bẩn nào, cho dù hiện tại chỉ là tiểu tiên, ngày sau cũng nhất định cực kì giỏi giang. Tốt nhất là nàng nên tránh xa ngôi xem, chảy nước miếng cũng được, về loại tâm tư khác, cho dù có, cũng phải lập tức bóp chết từ trong trứng nước.

Anh Lạc âm thầm gạt đầu, theo thói quen đuổi người nhón một viên kẹo ngọt bỏ vào miệng, vẫn là những âm thanh rạo rạo giòn tan vang lên, giống như muốn xác định xem kẹo ngọt này ngọt đến mức nào. Nhìn về phía mà mới nãy mình vẫn nhìn mà tự hỏi, màu hồng trong mắt cũng tan đi không ít.

“Sư phụ, sư phụ.... Sư phụ!” Trong rừng đào có người vội đi tới, giọng điệu vội vàng, thấy Anh Lạc đang đứng ngây người, kéo kéo hai vai nàng, lắc lắc kịch liệt “Có nhìn thấy sư phụ của ta không, sư phụ của ta á? Người đâu mất rồi?”

Anh Lạc hơi sững sờ, nhìn thanh niên gấp gáp trước mắt, rất khách khí – lắc đầu!

“Sao lại vậy, rõ ràng ta cảm giác được hơi thở của người, sao lại không tìm thấy?” Lúc này hần mới buông Anh Lạc ra, vọt tới phía trước lục soát khắp nơi, vừa tìm vừa kêu, tìm lâu không thấy, lại nhào trở về: “Cô thật không thấy sự phụ của ta? Sự phụ của ta đó, cô nương thật không thấy sao? Thật không thấy sao, thật sự không thấy sao?”

“Ặc...” Khóe miệng co quắp, Anh Lạc cố hết sức duy trì nụ cười trên mặt, giúp người là điều tốt, giúp người là điều tốt “Cậu nhìn chỗ này một cái là thấy hết rồi, có thấy bất cứ người nào khác không? Huống chi ta cũng không biết sự phụ của cậu!”

“Cái gì?” Thanh niên kinh hãi, bịch một cái nhảy ra nửa bước, vẽ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm nàng “Cô cô... cô lại không biết sự phụ của ta?”

Không biết sự phụ hần có gì kỳ quái đến vậy sao?”Quả thật không biết mà!”

“Sự phụ của ta á! Sự phụ của ta là Mộ Tử Hân, Bạch Mộ Tử Hân!” Hần trừng lớn ánh mắt, lấy ánh mắt nhìn nàng chằm chằm như đang nhìn một kẻ tội ác tày trời “Cô thật sự không biết? Thật sự không biết, xác định là không biết?”

“Ặc...” Khóe miệng giật giật, Anh Lạc lau mồ hôi trên trán gật đầu.

“Cái gì?” Vẽ mặt thanh niên hoài nghi, quét mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, giống như muốn tìm ra chút manh mối gì đó từ mặt nàng. Nhìn chằm chằm một hồi lâu, liếc mắt nhướn mi, nhỏ giọng nói thầm: “Cô nương đến từ cái nơi khỉ ho cò gáy nào vậy?”

Nụ cười của Anh Lạc cứng đờ tại chỗ, trong lòng lại niệm, giúp người là điều tốt, giúp người là điều tốt.

Một hồi lâu sau, dường như hần đã bỏ qua, chân mày nhíu chặt thành mấy rãnh sâu như hang động, xoay người đứng trên đất, lớn tiếng khóc thét lên: “Sự phụ, người người người..... Sao người sao có thể cho đồ nhi leo cây, khó khăn lắm đồ nhi mới đến được Dao Trì này, người lại không nói tiếng nào đã bỏ đi, một lần hai lần còn không nói, đây đã trên trăm lần rồi, sao người có thể như vậy, sao có thể làm vậy..... Hu hu hu.... Đồ nhi tận trung tận hiếu với người, không dám làm gì trái ý người, đi đâu mà tìm được một đồ đệ tốt như vậy chứ, sao người lại có thể cho đồ nhi leo cây nữa chứ, sự phụ ời.....”

Anh Lạc đầu đầy vạch đen lần nữa, nhìn kẻ bên cạnh đang khóc trời dập đất, nàng có cần ở đây nghe hần khóc lóc kể lể không? Nàng lui về phía sau một bước, cách một khoảng cách an toàn. Đang muốn xoay người, kẻ vốn còn đang chìm trong đau khổ không kiềm chế nổi lại đột ngột đứng lên, một phát đã túm được tay nàng.

“Cô đi đâu đấy?” Giọng nói thay đổi, không còn tí buồn rầu nào, rất vang, lại nhìn đến mặt hần, thật thần kì, chả có tí hơi nước nào. Vừa rồi, hần thật sự.... đã khóc sao?

“Dao... Dao...” Có lẽ do lâu quá rồi nàng không ra ngoài, thế gian này ngay cả vẽ mặt cũng trở nên đa dạng hóa đến mức này.

“Dao Trì?” Thanh niên nhướn mày, đánh giá nàng từ trên xuống dưới lần nữa “Cô cũng tới tham gia tiên hội Dao Trì sao?”

“Ha ha...”

“Tiểu tiên như cô mà cũng tới tham gia sao? Cô thuộc môn phái nào?”

“Tạm thời còn chưa nhập môn phái!”

“Vậy là Tán tiên à!” Hần bĩu môi, một phen bắt lấy vai nàng, ra vẻ rất oai phong lâm liệt: “Nhìn bộ dạng cô là biết mới lần đầu tham gia tiên hội, đúng không? Cái loại tiên nhân tản như cô, ở một trường hợp trọng đại như thế này không được chào đón đâu!”

“Không....”

“Cô yên tâm, chúng ta đã gặp nhau, coi như có duyên, sau này ta sẽ che chở cho cô! Đi thôi đi thôi! Cô mau theo ta trở về!”

“Nhưng....” Anh Lạc chỉ chỉ đường nhỏ bên cạnh.

“Nhưng cái gì mà nhưng?” Thanh niên cắt ngang lời nàng lần nữa “Vừa nhìn đã biết cô là dân thường, cái gì cũng không hiểu, tiên phải đi bên này!” Nói xong không thèm nói gì nữa, đi đến rừng cây mà hắn vừa từ đó ra, không quên túm theo Anh Lạc.

“Bên kia....”

“Đi mau đi mau! Tiên hội bắt đầu đã lâu!”

Anh Lạc còn chưa kịp lên tiếng, đã bị kéo ra khỏi rừng đào, nhìn cái đường nhỏ càng ngày càng xa kia, lại nhìn thanh niên oai phong lẫm liệt bên cạnh, thật ra thì nàng muốn nói..... đường bên này gần hơn.

Đáng lẽ là muốn giẫy ra, đi đường kia, nhưng lại bị hắn bắt được hết lần này đến lần khác, muốn rút cũng rút không được. Ai! Học nghệ không tinh, học nghệ không tinh.

“Đúng rồi, tên ta là Cố Thiên Phàm, tên cô là gì?”

“Anh....”

“Anh? Quên đi, vậy kêu cô là Tiểu Anh đi!”

“Ta...”

“Cô phải theo sát ta, đến lúc tìm không ra ta, bị bắt nạt ta cũng mặc kệ á!”

“Nhưng...”

“Yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, không ai dám làm gì cô đâu!”

“...”

4. Chương 04

Chương 4: Tiên hội Dao Trì

Chúng tiên tụ tập, khắp nơi đều chật ních tiên nhân. Phía chân trời khắp nơi đều là tường vân long trảo. Anh Lạc vốn là muốn che dấu tai mắt mọi người, chôn một quả đào rồi đi, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại không được như nàng muốn.

“Tiểu Anh, Tiểu Anh, bên này bên này!” Đang đi thì trên tay bị túm chặt, Anh Lạc còn chưa kịp phản ứng, đã bị Cố Thiên Phàm kéo đến ghế đá ở một góc.

“Nhưng....” Anh Lạc chỉ chỉ trung tâm phía trước, những bàn vuông vừa lớn vừa rộng, lại ngó ngó xuống cái bàn đá nhỏ trước mắt.

“Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, đây là chỗ trống cuối cùng rồi, nếu không ngồi thì lát nữa phải đứng đó!” Cố Thiên Phàm mới không thèm quan tâm đến sự nghi vấn của nàng, ấn nàng xuống ghế.

“Sao không ngồi chỗ kia?” Nàng chỉ vào vài cái bàn trống phía trước, bên kia vừa rộng vừa sáng, tầm nhìn lại tốt.

Khiêm tốn thỉnh giáo, lại bị Cố Thiên Phàm quăng ột cái nhìn siêu cấp xem thường: “Bên kia là chủ vị, chỉ những vị thần tiên, ví dụ như Thượng Tiên, chương môn các phái, hoặc là có minh vọng tiên nhân mới có thể ngồi, dĩ nhiên chúng ta không thể ngồi!”

“Phải không?” Mọi khi nàng đều là ngồi ở chỗ đó mà!

“Đừng nói nữa, ăn đào đi!” Hắn thuận tay cầm hai quả đào trên bàn, một quả nhét vào trong tay Anh Lạc, một quả nhét vào túi đang cầm “Đào của Vương mẫu, không phải dễ dàng được ăn đâu! Mỗi người chỉ được một trái, ăn đi ăn đi!”

Anh Lạc buộc phải cầm lấy trái đào lớn chưa đầy một bàn tay, lại ngó ngó bàn trung tâm, là mấy trái Phan đào vừa hồng vừa mọng nước. Khẽ cắn răng, học nghệ không tinh, học nghệ không tinh, nài nỉ!

“Thượng vị sao lại trống nhiều vậy? Có ai không tới sao?” Năm trăm năm trước nàng đã từng tới một lần, lúc đó nơi này đều ngồi chật kín, mình được hưởng lây hào quang của Tôn chủ cũng chiếm được một ghế, thế nhưng bây giờ lại thừa thớt có mấy người.

“Có hai người không tới, trong đó vốn là có Tôn chủ của Thần sơn, thế nhưng từ hai trăm năm trước, Tôn chủ đã không tham gia Tiên hội! Tất nhiên là có chỗ trống!” Cố Thiên Phàm kiên nhẫn giải thích: “Lãnh An Hàn Thượng Tiên lạnh lùng cũng không tới, nhưng mà.... người nọ không tới mới tốt!” Đường như hắc nhĩ tới chuyện gì đáng sợ, sợ đến run rẩy cả người.

“Tại sao?”

“Tại sao ư? Cô có thấy núi băng lớn di động chưa? Hắc chính là người như vậy, muốn gặp được trước tiên nên mặc thêm áo bông rồi hẵng nói!” Nói tới hắc lại rùng mình một cái.

Anh Lạc không hỏi nữa, nhìn bên kia một cái, lại nảy sinh nghi vấn: “Không phải có bốn vị Thượng Tiên sao, vì sao bên kia chỉ có hai vị? Người còn lại không tới sao?”

“Dĩ nhiên tới!” Cố Thiên Phàm đột nhiên có chút tức giận liếc nàng một cái: “Bạch Mộ Thượng Tiên tới đầu tiên đó!”

“Bạch Mộ Thượng Tiên?” Mấy vị khác nàng có nghe nói, nhưng Bạch Mộ Thượng Tiên là lần đầu biết tới.

“Bạch Mộ là nổi danh nhất trong các tiên phái, đệ tử môn hạ tuy chỉ có mấy ngàn người, nhưng ai ai cũng có tiên thuật trác tuyệt, đặc biệt là Thượng Tiên Mộ Tử Hân, ngay từ ngàn năm trước đã tu luyện đến cảnh giới Thượng Tiên, e là trong Lục giới không ai có thể sánh kịp.” Cố Thiên Phàm nói, vẻ mặt kiêu ngạo, nói đến có vẻ người nọ dù là trên trời dưới đất cũng chưa từng có.

Mộ Tử Hân, tên nghe thật quen, nàng đã nghe qua ở đâu?

“Trong bốn vị Thượng Tiên, người tu thành tiên thân sớm nhất không phải là Đan Vân Thượng Tiên sao?” Nàng nhìn về phía một vị trước mặt, một bạch y tiên nhân đang yên lặng uống rượu không nói câu nào, nói về tiên pháp, có lẽ hắc đứng nhất?

“Này.... Đó là do hắc may mắn!” Giống như bị đập phải cái chân đau, sắc mặt Cố Thiên Phàm quẫn bách, căng cứng da mặt phản bác: “Hắc ra đời sớm đến mấy ngàn năm, nếu không, làm gì đến phiên hắc ngồi ở cái chỗ đệ nhất Thượng Tiên kia chứ!”

“À!” Anh Lạc khẽ lên tiếng, không thèm tranh luận với hắc, mặc dù lời của hắc có trăm ngàn chỗ hở. Chỉ là qua lời nói của hắc, khiến nàng rất cục cựa có phần tò mò đối với Mộ Tử Hân này: “Không phải huynh nói hắc đến đầu tiên sao, hắc đâu?”

Nói xong, Cố Thiên Phàm mới vừa rồi còn mang bộ dạng khảng khái sục sôi, trong nháy mắt như bị xì hơi, thều thào trả lời, “Đi rồi!”

“Đi rồi? Vì sao?” Tiên hội không phải mới bắt đầu một lúc sao? Hóa ra Bạch Mộ Thượng Tiên này giống nàng, chỉ tới cho xong chuyện thôi?

“Ta cũng muốn biết nha!” Cố Thiên Phàm tức giận ôm đầu: “Ta mà biết, còn phải đi tìm khắp nơi sao? Chỉ xoay người có một cái, đã không thấy tăm hơi người đâu. Nếu là người ở đây, ta cũng không cần phải ngồi trong góc như vậy rồi.”

Lúc này Anh Lạc mới nghe ra chút manh mối, trên đầu lại bắt đầu gấn đay vạch đen: “Cái kia.... Bạch Mộ Thượng Tiên là....”

“Sư phụ ta á!” Hắc vụt một cái ngáng đầu, kiêu ngạo vỗ ngực.

Một giọt mồ hôi chảy từ trán chảy xuống, Anh Lạc yếu ớt lau đi, thì ra là vậy, thì ra là vậy. Khó trách hắc một mình cảm thán về Bạch Mộ Thượng Tiên, tốt đến trên trời dưới đất không có ai khác, thì ra là người trong nhà.

“Vị bên kia là ai?” Anh Lạc chuyển đề tài, chỉ vào một nữ tử bạch y ngồi bên phải hỏi. Trên thượng vị cũng chỉ có mình nàng là nữ tử.

“Sao cô đều không biết gì vậy?” Cố Thiên Phàm liếc nàng một cái, cau mày nói: “Đó là Ngọc Trì tiên nhân! Mặc dù chỉ là Tán tiên, nhưng cũng rất nổi danh. Mặc dù đạo hạnh không bằng bốn vị Thượng Tiên, nhưng cũng là một người tài giỏi trong Tiên giới.”

“Thì ra đó là Ngọc Trì tiên nhân!” Nàng cẩn thận nhìn lên, quả nhiên phát hiện hai bóng dáng một đen một trắng quen thuộc đứng phía sau nàng, khó trách lại quen mắt. Mặc dù rất muốn đi thỉnh giáo một chút vấn đề của Tiên linh chú nhưng lại suy nghĩ một chút, mình là đang lạng lẹ tới, nếu để cho người khác biết nàng mang danh thần, ngay cả Tiên linh chú cũng không biết, sợ rằng sẽ lại bị Phúc thúc chỉ vào mũi, mắng nàng làm mất mặt Tôn chủ. Nàng rụt cổ lại cố gắng vùi mình trong đám người, phải khiêm tốn, khiêm tốn rất tốt.

Đột nhiên cảm thấy ngồi xa một chút, có lẽ là một ý hay.

Ai! Học nghệ không tinh, học nghệ không tinh nha.

“Lại nói!” Cố Thiên Phàm lại quét nhìn nàng một cái “Cô không hiểu gì hết, rốt cục là làm sao tu luyện thành tiên?”

“Ặc... là may mắn, may mắn mà thôi!” Anh Lạc tiếp tục lau mồ hôi hột trên đầu, nàng thật đúng là may mắn, không cần phải khổ cực đi tu tiên, vừa ra đời đã là một vị thần bất tử, thật may mắn nha!

Mặc dù tiên pháp của nàng học bao nhiêu thất bại bấy nhiêu, người khác cũng từ chờ mong lúc ban đầu, biến thành không còn ôm chút hi vọng nào. Nàng cũng biết mình tuyệt đối không có khả năng học tiên pháp, đã nhận mệnh trở thành một cái bàn đạp, làm một cái bàn đạp thật hoàn mỹ.

“May mắn?” Cố Thiên Phàm nửa tin nửa ngờ, đột nhiên lại như là nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt sùng bái: “Nói đến thiên phú nha, sư phụ của ta mới gọi là....”

Tiên hội đã vào phần chính, Cố Thiên Phàm vẫn cứ lải nhải nói sư phụ thế nào thế nào, Anh Lạc khê cần rằng, nhin! Lâu rồi không ra ngoài, thì ra hiện tại đang lưu hành kiểu nhiệt tình, chỉ là.... có hơi quá một chút!

Nhìn về phía trung tâm của tiên hội nơi có hai bóng dáng một trắng một đen, khiêm tốn, khiêm tốn!

=====

Tiên hội Dao Trì, chủ đề thảo luận, ngàn năm như một, hai giới Yêu – Ma!

Tiên giới và Yêu – Ma giới vốn là nhìn nhau không thuận mắt, đặc biệt là một ngàn năm trước, Ma vương thống nhất hai giới, lại càng đối địch với Tiên giới khắp nơi. Mà Tiên giới luôn mạnh ai nấy làm, hai giới Yêu – Ma lại xâm phạm lẫn nữa, tất nhiên một vài môn phái nho nhỏ chống đỡ không nổi.

Tiên hội Dao Trì trăm năm một lần là cơ hội liên hệ tin tức tốt nhất của Tiên giới. Cũng chỉ có lúc này, chúng phái mới có thể liên hợp lại, cùng nhau thương thảo làm sao đối phó với đám yêu ma càng ngày càng ghê gớm.

Nhưng phần lớn các phái ít khi qua lại, Tiên giới nhàn tản đã lâu, không có thủ lĩnh. Mà Ngọc đế cũng là có danh không có thực, các phái ngoài mặt cho hắn mặt mũi, tôn hắn làm Đế, trên thực tế lại không có ai nghe theo lệnh hắn. Hắn cũng chỉ có thể mượn Tiên hội Dao Trì của thế tử, làm ra vẻ, đi qua đi lại, móc nối tí quan hệ mà thôi.

Trong Lục giới, người được coi là có năng lực nhất, là cái đích mà mọi người cùng hướng tới, tất nhiên chính là Tôn chủ Thần giới, nữ thần Nghiên Tịch. Từ thuở khai thiên lập địa tới nay, chúng giới cũng là lấy Thần tộc làm đầu, danh tiếng nữ thần Nghiên Tịch, lại không ai không biết.

Nghe đồn khi nàng xuất thế, hồng quang đầy trời, khắp nơi đều bao phủ mây hồng, đến lúc mặt trời lặn cũng chưa tan. Đám tiên đang ngồi đây, phàm là tu luyện đến vạn năm đều đã tận mắt thấy kì cảnh ngày đó. Thế gian suy đoán, người này hẳn là Thiên đế tái sinh.

Nếu nàng có thể đứng về phía Tiên giới, chắc chắn hai giới Yêu – Ma không dám lớn lối.

Nhưng kể từ khi Ma – Thần đánh một trận xong, Thiên đế băng hà, Thần tộc tử thương nghiêm trọng, khiến cho không còn một ai. Cho tới bây giờ, chỉ còn sót lại nhất mạch đơn truyền. Thần tộc duy nhất này cũng đã tránh né thế tục, không quan tâm chuyện thế gian. Những năm gần đây, kể cả Tiên hội Dao Trì, cũng cự tuyệt tham gia. Có lẽ là vì chuẩn bị sẵn sàng cho lời tiên đoán Ma thần xuất thế, tự nhiên sẽ không muốn để ý đến chuyện của Tiên giới.

Ngoại trừ nữ thần Nghiên Tịch, được xưng là đứng đầu Tiên giới, cũng chỉ có bốn vị Thượng Tiên, bọn là người được kính trọng nhất Tiên giới, thế nhưng hết lần này đến lần khác hoặc vì là người đứng đầu cả một phái nên không rảnh bận tâm. Ví dụ như Thiên Thiếu Thượng Tiên lạnh lùng! Hoặc là loại không muốn quản mấy chuyện lặt vặt, như Đan Vân Thượng Tiên. Mọi người cũng chỉ có thể trở mắt nhìn hai giới Yêu – Ma tàn sát bừa bãi, may mắn bọn họ cũng chỉ thỉnh thoảng gây vài chuyện rắc rối nơi Tiên giới, chưa hành động làm gì lớn. Những đại môn phái kia của Tiên giới, cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thế nhưng Tiên hội Dao Trì này, chẳng lẽ là muốn nhắc tới.... Tất nhiên Anh Lạc không có kiên nhẫn nghe tiếp, nàng tới nơi này vốn không phải để nghe mấy thứ này, chỉ vì một quả đào mà thôi.

Cúi đầu nhìn quả đào vừa xanh vừa nhỏ trong tay, thở dài một hơi, Phan đào năm trăm năm nở một hoa, năm trăm năm kết một quả, thì ra lại không đầy đủ dinh dưỡng. Lại than một tiếng, đưa tay bỏ vào túi càn khôn tùy thân đeo bên người. Lại giương mắt một cái, Cổ Thiên Phàm đang nhiệt tình khí thế, cũng không biết đang nhắc đến chủ đề gì khiến hắn hứng thú, nhìn bộ dáng nước miếng tung bay kia của hắn, còn người đang nghe hắn nói kia thì sắc mặt co rút. Có thể chắc chắn là thật lâu sau cũng nói không hết.

Anh Lạc quyết định không quấy rầy chuyện hắn lải nhải không dứt nữa, đứng dậy ẩn vào phía sau đường nhỏ, tính chuẩn đi. Hi vọng hồ lô có thể dùng tốt.

“Khởi bẩm Ngọc đế!” Giữa Dao Trì, một người phong trần mệt mỏi bay tới, lông mày hình chữ bát, vẻ mặt tức giận, giống như bị người ta làm chuyện gì khiến cho tức giận, bất bình hành lễ với chủ nhân chủ vị. Người đến là tâm phúc của Ngọc đế Thái Thượng Lão Quân.

“Chuyện gì?” Ngọc đế nhíu mày, nhìn về phía người đột nhiên xông tới, hơi không vui.

“Bẩm ngọc đế, thần phụng chỉ phúc trạch thế gian, để cho bách hoa yêu ngàn năm kia thành tiên, nào ngờ nàng không chỉ cự tuyệt thành tiên, lại còn giết con rết tinh ngàn năm cùng thành tiên với nàng, hủy một đời tu hành của người ta!”

Anh Lạc đang chuẩn bị âm thầm đến, âm thầm đi, chỉ vì một câu bách hoa yêu, dưới chân dừng một chút! Lui ra phía sau từng bước, kéo dài lỗ tai.

“Buồn cười!” Ngọc đế giận dữ, để ly rượu trong tay xuống “Bách Hoa yêu này sao lại không biết tốt xấu như thế, ta tốt bụng để nàng thành tiên, nàng lại cự tuyệt, đây là lần thứ mấy rồi hả?”

“Thưa bề hạ, lần thứ sáu!”

“Đúng, sáu lần! Ta đã cho nàng sáu lần cơ hội, nàng không chỉ... không biết quý trọng, lại vẫn dám phạm phải tội nghiệt như thế! Ta nhất định phải cho nàng biết thế nào là thiên uy!”

Ngọc đế dẫn dắt người thành tiên đã sớm không phải là cái gì mới mẻ, các phái cũng là ngầm đồng ý. Cuối cùng cũng là nguồn gốc sự phân tranh của Yêu – Ma và Tiên giới.

Yêu ma không dám xâm phạm lộ liễu, khi bắt nạt vài môn phái nhỏ. Các việc không quan trọng khác thì nhiều vô kể, không có cách nào khác, cũng chỉ có thể xin Ngọc đế giúp đỡ. Mà Ngọc đế dù chỉ là hữu danh vô thực nhưng hắn lại rất sĩ diện. Bản thân mình không có năng lực nên đã nghĩ ra biện pháp dẫn dắt người khác thành tiên. Vốn chuyện thành tiên hắn là phải dựa vào tu vi của mình, tu đến một mức nhất định, sẽ thành tiên. Nếu nói đạo, phần lớn là cho những người sắp thành tiên, tu vi đến một mức nhất định, cho bọn họ một danh hào của tiên. Để bọn họ có được xưng hào của tiên, phải trải qua một thời gian tu luyện nhất định, mới chính thức thành tiên, Thái Thượng Lão Quân chính là như thế.

Như vậy, thứ nhất có thể thu nạp lòng người, để bọn họ bán mạng vì Ngọc đế; thứ hai có người sai khiến, cũng có thể ngoài mặt ứng phó với mấy môn phái nhỏ, xóa tan sự uy hiếp của yêu ma. Ngọc đế vốn là lợi dụng khát vọng thành tiên của người khác nhằm mục đích tạo uy tín, chiêu này vốn là xài đâu trúng đó, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác thất bại bởi một Hoa yêu.

“Nàng có từng nói, vì sao không muốn thành tiên?” Ngọc đế vẫn còn rít gào.

Sắc mặt Thái Thượng Lão Quân xanh mét, lông mày xoắn tít như bánh quai chèo: “Nàng nói... Nói...”

“Nói cái gì?”

“Nàng nói... Thiên đình không có đồ ăn ngon?”

Phụt! Nếu như trong miệng có trà, chắc chắn Anh Lạc đã phun ra ngoài. Thiên Đình không có đồ ăn ngon? Cũng bởi vì cái này không chịu thành tiên? Cái lý do này đúng là phong cách của nàng ta, nàng ngược lại sờ sờ cái túi chứa quả đào bên cạnh, ừ. Nghiêm khắc mà nói, lời này đúng là có lý.

“Bách Hoa yêu to gan!” Ngọc đế tức điên, giận dữ đứng lên: “Bách Hoa yêu lão xược, Thái Thượng Lão Quân người mau đi truyền lệnh cho Lôi công – Điện mẫu*, đuổi bắt Bách hoa yêu, trảm muốn trảm phạt nàng Ngũ Lôi Oanh Đình*! Một Hoa yêu nho nhỏ dám hỗn láo như thế....”

(*Lôi công – Điện mẫu: Giống như Thiên Lôi

**Ngũ Lôi Oanh Đình: Năm trận sấm sét đánh xuống)

“Ngũ Lôi Oanh Đình!” Anh Lạc nhẹ giọng lặp lại mấy chữ này, đây chính là hình phạt rất lợi hại, gần với róc bỏ cốt tiên! Xem ra mặt mũi của Ngọc đế lần này ném đi được rồi.

Phía sau còn không ngừng truyền đến tiếng Ngọc đế rít gào, nàng đã không tâm tư nghe nữa. Bước nhanh đi lên gần đường nhỏ, hôm nay khí trời tốt, nàng đột nhiên có một chỗ muốn đi rồi. Hơn nữa muốn đi càng nhanh càng tốt. Chỉ mong hồ lô ngọc của mình lần này chịu nghe lời.

5. Chương 05

Chương 5: Ma giới đột kích

Mọi chuyện lại khác xa với sự chờ đợi của Anh Lạc, nàng càng muốn hồ lô bay lên, hồ lô lại hết lần này đến lần khác không chịu nghe lời nàng, mặc kệ nàng niệm bao nhiêu chú, cũng không hề có tí động tĩnh nào. Aiz! Học nghệ không tinh đó!

Ngồi xuống ngay rừng đào, xem ra chỉ có thể ngồi đợi thôi. Hai canh giờ, nói dài cũng không dài lắm, nàng chờ! Lắc lư chân ngồi ở bên vách núi, dưới chân là vực sâu đen thẳm thẳm, chẳng qua chỉ cách nhau có trăm trượng mà đã là hai thế giới khác biệt, phía trên trăm hoa nở rộ, phía dưới lại tĩnh mịch sâu thẳm.

Dao Trì tiên sơn ở Tiên giới cũng không phụ danh tiếng của mình, hết núi này đến núi khác quanh năm đều nở rộ hoa đào. Mà loại đào này, từ trước đến nay cũng chỉ nở hoa, không kết quả, mấy vạn năm đều như thế. Về phần nguyên nhân tại sao, không ai biết.

Ngồi dưới bóng đào, nhìn xung quanh đều là mưa cánh hoa đào, trong không khí có một hương thơm thật nhẹ, quả thật là một mùi hương vô cùng đặc biệt. Không tự chủ đưa tay tiếp được vài cánh hoa, sắc đào màu hồng phấn, mang theo mùi vị ấm áp. Ánh mắt như bị che phủ bởi một màu hồng phấn này. Đột nhiên trong đầu lại nhớ đến một bóng dáng tuyệt trần khác.

Bạch Trú! Khó có thể thấy được một người dễ nhìn như vậy, nghĩ đến một chút cũng đâu có gì quá đáng đâu! Rõ ràng là một cái tên thanh đạm nho nhã, nhưng vì sao trong đầu nàng lại chỉ toàn nghĩ đâu đâu? Lắc lắc đầu, làm tan biến mọi mơ mộng trong lòng, nàng là Anh Lạc, là Anh Lạc của Thần sơn! Cho nên, dù có bất cứ tâm tư gì, cũng nên chôn sâu ở đáy lòng, tốt nhất là cộng thêm mười mấy tầng đất, lại giẫm lên thêm mấy cái, để bảo đảm rằng, vĩnh viễn những tâm tư kia sẽ không thể thoát ra nữa.

Theo thói quen, nàng lại đưa tay đến chiếc túi bên người, lấy ra một viên kẹo ngọt nhét vào miệng, phát ra tiếng giòn tan. Hoa Linh nói chỉ có kẹo là ngọt, ngâm trong miệng sẽ quên đi mọi đau khổ.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh, không hề giống như sự náo nhiệt mới vừa rồi, trong không khí lan tràn khí tức quỷ dị. Vừa rồi Anh Lạc cũng không để ý, con đường nhỏ nàng đi vốn không nhiều người biết, yên tĩnh là rất bình thường. Cho đến khi nghe thấy một loại mùi vị kì dị, theo hương hoa nhàn nhạt truyền đến, Anh Lạc mới đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Cẩn thận lắng nghe, bốn phía yên lặng đến đáng sợ, những tiếng nhạc tiên mới vừa rồi còn dứt quãng truyền đến, giờ cũng biến mất không còn chút tăm hơi. Đứng lên, muốn xem thử mùi lạ đang lan truyền trong không khí này là mùi gì, vừa hít sâu một hơi, sắc mặt đã lập tức tái nhợt.

Đây là... mùi máu tươi.

Nơi Dao Trì, sao lại có máu tanh? Chẳng lẽ bên kia đã xảy ra chuyện gì? Không kịp ngẫm nghĩ nữa, nàng xoay người, trở về từ đường cũ. Càng đi về phía này, mùi máu tươi lại càng nồng. Tăng nhanh bước chân muốn tìm hiểu, dưới chân lại trượt một cái, dẫm lên cái gì đó dính dính. Nàng vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới chân toàn là một màu đỏ, bên cạnh còn có chút máu chảy ra. Mà hướng đằng kia, chính là Tiên hội Dao Trì.

Tự dừng trong lòng có chút ghê tởm, che miệng lui về phía sau mấy bước, trong lòng đã loạn cả lên, bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nơi này cách tiên hội hơn mười trượng, máu lại có thể chảy đến tận đây, nhất định là đã xảy ra trận chiến kịch liệt.

Bỏ qua máu đang chảy dưới chân, tiếp tục đi về phía trước, mùi máu tanh truyền đến lại càng nồng nặc. Đi được một lúc, dần dần có bóng người phía trước. Nàng đang muốn tiến lên hỏi thăm một chút, vừa mới bước tới một bước, đã thấy một màn vô cùng đáng sợ.

Máu! Vung vãi khắp rừng đào, trên đất đều là những phần còn lại của chân tay đã bị chặt đứt, máu thịt tung tóe. Nhìn quanh không hề tìm ra được một thân thể nào còn nguyên vẹn, máu chảy, chân tay gãy, thậm chí có một số thi thể như bị đập vụn nhuộm đỏ cả bãi cỏ, gió nhẹ thổi qua, thứ đang lăn lăn trên mặt đất này hẳn là một con mắt. Đây là một cảnh tượng man rợ như địa ngục! Khó trách máu có thể chảy đến ngoài mười trượng, thi thể ở nơi này e là trên trăm người. Từ vạt áo trên các phần chân tay còn lại này, có thể thấy được, đây rõ ràng là đệ tử của các phái.

Anh Lạc không nhận được nữa, xoay người nôn khan một trận!

“Ai đó?” Bóng người đứng đưa tiến đến gần đây.

Anh Lạc vội vàng xoay người ẩn vào sau tảng đá lớn, mặc dù nàng vô dụng, nhưng kẻ đang tiến tới trên người có phát ra yêu khí, nàng vẫn có thể nhìn ra được. Bọn họ không phải người Tiên giới.

Thân người dán chặt lên tảng đá, nắm chặt câu ngọc trước ngực, nín thở!

Bóng đen từ từ tiến đến gần, cẩn thận dò xét bốn phía.

“Kì quái, ta rõ ràng nghe thấy có tiếng người? Sao lại không có ai?”

“Ta nghĩ là người khấn trương quá thôi... Đi! Nơi Dao Trì này, ngoại trừ còn mấy kẻ bị vây trong trận pháp kia, làm gì còn người sống?” Bên cạnh có người đáp lời.

“Nói cũng phải! Không nghĩ tới Túc Huyền còn có năng lực như thế, có thể nghĩ ra biện pháp này. Cứ như vậy, Tiên giới nhất định sẽ bị tổn thương nặng nề! Ngày đại nhân thống nhất Lục giới sắp tới rồi!”

“Thiên Lăng trận cũng thật lợi hại, chỉ trong thời gian nhanh như vậy, đã có thể tiêu diệt hơn phân nửa bọn người kia. Nhưng Đan Vân và Thiên Thiếu kia quả không hổ là Thượng Tiên, có thể chống đỡ được kết giới của Thiên Lăng trận! Chỉ e là việc bọn họ thoát ra khỏi đó cũng chỉ còn là vấn đề thời gian!”

“Sợ gì chứ? Qua nửa canh giờ nữa, cho dù bọn họ có ra, cũng chỉ là phí công thôi!”

“Nói cũng phải! Ai có thể thoát khỏi vực sâu Bích Lạc chứ!”

“Đi đi đi, chúng ta cũng phải mau rút lui! Nếu không sẽ không kịp!”

Tiếng bước chân dần xa, Anh Lạc mới bước ra từ sau tảng đá kia, thở gấp bù lại cho việc quên cả thở lúc này. Cuối cùng nàng cũng hiểu sơ qua. Cuộc chiến giữa Tiên giới và hai giới Yêu – Ma đã đến mức người chết ta sống rồi sao?

Nhưng nàng là người của Thần giới, những thứ này có quan hệ gì với nàng chứ? Nếu như nàng nhúng tay vào việc này, chỉ sợ lúc về sẽ bị Phúc thúc mắng.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng luôn coi trọng việc khiêm tốn kín tiếng. Coi như hôm nay không nhìn thấy gì cả mới là sáng suốt.

Xoay người đi về phía con đường nhỏ bên cạnh, cố ý không nhìn đến máu đỏ tươi trên đất, cường chế cảm giác ghê tởm trong lòng. Không có việc gì, không có việc gì. Chuyện đó không có quan hệ gì đến nàng, nàng đến lặng lẽ, đi cũng nên lặng lẽ. Nàng chưa từng tới đây, chưa từng tới. Cho dù nơi đó có máu chảy thành sông, sinh linh đồ thần.

“Cô yên tâm, chúng ta đã gặp nhau, coi như có duyên, sau này ta sẽ bảo bọc cô!”

Trong lúc này đột nhiên hiện lên khuôn mặt tự cho là đúng kia, chân dừng lại, khẽ cắn răng, mi tâm* cũng chau thành một đồng.

(*mi tâm: Chỗ giữa hai lông mày)

Cổ Thiên Phàm có sao không? Có tìm được sư phụ hần không? Hần rất dài dòng, quả thật rất dài dòng, lại thích lo chuyện bao đồng.

Nhưng.... có phải lo chuyện bao đồng cũng có thể bị lây hay không? Lấy hồ lô ngọc bên người ra, nắm thật chặt trong tay.

“Tôn chủ, ta chỉ lo chuyện bao đồng lần này thôi. Chỉ một lần! Mong ngài sẽ không quá tức giận!”

Cúi đầu yên lặng bắt đầu nhớ đến chú ngữ, nàng không biết gì cả, điều duy nhất nàng có thể làm, chỉ có thể tìm Bạch Mộ báo tin mà thôi. Chỉ mong có thể tới kịp.

Niệm chú ngữ đã một lúc lâu, nhưng hồ lô vẫn không phản ứng chút nào, nàng chưa bao giờ cảm thấy thì ra hai canh giờ cũng có thể dài như thế? Nàng không thể chậm trễ, mặc dù nàng không rõ hai kẻ kia nói nửa canh giờ là có ý gì, nhưng rõ ràng là nàng đã không còn thời gian để đợi nữa rồi.

“Hồ lô à hồ lô, mày biết điều nghe lời một chút được không?” Anh Lạc cầm hồ lô ngọc xoay xoay, niệm chú ngữ, nhưng hết lần này đến lần khác hồ lô vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Đang lúc niệm gần trăm lần mà vẫn không có tác dụng gì, đất dưới chân đột nhiên đung đưa, cả Dao Trì giống như đang sống dậy. Rầm mấy tiếng, có tiếng gì đó như đang rơi xuống. Đến từ dưới chân!

Anh Lạc cúi đầu nhìn, rồi lại trợn to hai mắt, Dao Trì đang rơi!

Bọn họ muốn làm cho Dao Trì rơi xuống!*

(*nhắc cho bạn nào không nhớ, Dao Trì là tiên sơn bay lơ lửng ngay trên vực sâu Bích Lạc, nên mới có thể bị rơi đó :”> Tác giả có nhắc đến cái này ở chương 2)

Khó trách bọn chúng lại tự tin nói không cần đến nửa canh giờ!

Anh Lạc cắn chặt răng, không còn kịp rồi, nàng đợi không được cho đến lúc hồ lô khôi phục. Lúc này nếu nàng còn không đi, đừng nói là cứu binh, chính mình cũng sẽ rơi xuống. Chỉ có thể đánh cuộc một phen.

Không có chút do dự, Anh Lạc vươn hai ngón tay phải ra vẽ kết ấn, niệm một câu chú, trên thân phát ra luồng ánh sáng trắng, lại dứt khoát tìm qua cổ tay trái. Từ trên tay trái mở ra một đường máu.

Anh Lạc cau mày nhin đau, tiên pháp của nàng học không tốt, không điều khiển được lực đạo, lần này cắt quá sâu, vết thương thấy cả xương. Máu dọc theo cánh tay rơi xuống, nhất thời có một cỗ mùi thơm khác thường lan ra. Giọt máu rơi vào trên cổ, chỉ cần một giọt, ngay lập tức, mười trượng xung quanh, khắp nơi đều nở rộ hồng liên, tươi đẹp như máu.

Nàng đến cuối cùng vẫn là thần! Anh Lạc thở dài một tiếng, hồ lô ngọc trong lòng bàn tay tiếp được một giọt máu, vốn là hồ lô ngọc màu tím lại bị nhuộm đỏ màu máu, phát ra hồng quang chói mắt.

Dùng sức ném về phía trước, lúc này ngay cả chú ngữ nàng cũng không đọc, trong lòng chỉ hơi chuyển một chút, hồ lô đã trở nên to lớn, chỉ là vẫn mang màu đỏ của máu.

Anh Lạc bò lên hồ lô, điều khiển hồ lô đi về phía trước. Giống như một tia sáng bắn ra ngoài, ngay cả tốc độ cũng gấp mấy lần lúc trước. Quay đầu nhìn lại Dao Trì càng lúc càng xa, chỉ thấy một quang sáng mờ vốn bao quanh Tiên sơn, nay đã bị một tầng sương mù đen bao phủ, từ từ rơi xuống.

Phải nhanh lên, phải nhanh lên, phải mau đến nơi, nàng biết hồ lô này không chống đỡ được bao lâu. Nhìn về phía vết thương trong tay trái đã bắt đầu khép lại, kết ấn lại được mở ra, từng giọt đỏ tươi rơi lên hồ lô, hồng quang lại càng sáng, tốc độ như tên được bắn khỏi cung, bay thẳng về phía Đông. Bạch Mộ ở hướng Đông.

Theo vết hồng càng ngày càng sáng, hồ lô phía dưới lại truyền tới âm thanh keng keng nho nhỏ, nhẹ nhàng trong vắt, giống như có cái gì bể nát. Anh Lạc bỏ qua tiếng vang này, trong lòng thầm nghĩ, nhanh lên đi, phải nhanh lên, chỉ một chút nữa thôi là được rồi.

Chỉ là hết lần này đến lần khác nàng chẳng có tí may mắn nào, cùng một tiếng đứt gãy thật lớn, lòng Anh Lạc trầm xuống, biết chắc mình sẽ đến không kịp. Nàng đã thua, không đến nữa khác nữa, nàng sẽ rơi xuống.

“Anh Lạc?” Một giọng nói trong veo như nước mang theo chút nghi ngờ vang lên bên tai, ngẩng mạnh đầu lên, áo trắng trước mắt nàng vẫn không hề nhiễm chút bụi nào, đôi mắt nhẹ nhàng như ánh trăng lưu chuyển: “Không phải.. cô ở Dao Trì sao, sao lại...”

Giống như ánh sáng rạng đông trong lúc tuyệt vọng nhất, Anh Lạc nhất thời bị chìm trong cảm giác mừng như điên, mũi chua xót. Nghĩ cũng không nghĩ, không để ý thân hình trầm ổn của hắn trở nên kinh ngạc, dễ dàng tóm lấy vạt áo hắn.

“Bạch Trúc! Mau, mau dẫn ta đi Bạch Mộ... Dao Trì... Dao Trì! Mau đi cứu người!”

“Dao Trì!” Sắc mặt hắn lạnh đi, “Dao Trì bị làm sao?”

“Thiên... Thiên Lăng Trận... Dao Trì... Đã rơi xuống!” Anh Lạc chưa từng bối rối như lúc này, nói chuyện hoàn toàn không rõ đầu đuôi ra sao.

Hắn chau mày, tuy chỉ là mấy câu đơn giản, cũng đã có thể hiểu ý của nàng.

“Là Ma giới sao?”

Anh Lạc vội dùng sức gật đầu. Lòng mày Bạch Trúc nhăn càng chặt, nhưng không nghĩ ngợi lâu, xoay người nhìn về phía con hạc tiên đang quanh quẩn bên phải: “Bạch Minh, mau bay về, báo sư huynh báo cho các phái, Dao Trì gặp tập kích!”

Hạc Tiên kêu một tiếng, như nghe hiểu lời hắn, quay một vòng bay về phía Đông.

“Anh Lạc, có thể mang ta đi trước không? Kể từ đầu đến cuối mọi chuyện cho ta biết?” Bạch Trúc xoay người nói.

Anh Lạc gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói ngay: “Ta... ta phải đi báo cho Bạch Mộ...”

“Ta chính là đệ tử của Bạch Mộ!” Bạch Trúc bình tĩnh trả lời.

Thì ra hắn là đệ tử của Bạch Mộ, Anh Lạc nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Không nói hai lời, đứng dậy nhảy đến đứng lên đám mây cạnh hắn. “Ta... bay chậm lắm!” Quay đầu nhìn hắn, thấy hắn không cự tuyệt, thu hồi hồ lô của mình, cầm chặt trong tay.

Bạch Trúc nhìn thứ trong tay nàng một cái, trên mặt hiện lên chút gì đó, phất tay lên, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, một thanh kiếm trắng thuần hiện ra, trắng như tuyết, trên chuôi kiếm có buộc một sợi dây đỏ tươi.

“Thời gian cấp bách, ta nghĩ nên cởi kiếm xem sao!” Mặc dù hắn nói vậy, nhưng cũng không có ý muốn hỏi ý kiến nàng, lôi kéo nàng cùng đứng lên kiếm; “Đứng vững!”

“Hả?” Anh Lạc còn chưa kịp phản ứng, người đã theo hắn bay ra ngoài, nhanh chóng bắt được vạt áo của người phía trước, lúc này mới phát hiện tốc độ cười kiếm của hắn nhanh kinh người nàng thậm chí còn không thấy rõ cảnh vật đang không ngừng hiện lên quanh mình là gì nữa.

Hóa ra hắn biết cười kiếm!

6. Chương 06

Chương 6: Tiến vào Bích Lạc

Dọc theo đường đi, Anh Lạc đã kể lại hoàn toàn chính chính chuyện ở Dao Trì cho Bạch Trúc nghe, kể cả chuyện còn có người đang bị nhốt bên trong Dao Trì. Mặc dù họ đã dùng hết toàn lực để chạy tới, nhưng vẫn chậm một bước, nơi đáy biển, chỉ còn Bích Lạc đen thẫm thẫm không có chút ánh sáng, không còn thấy bóng dáng của Dao Trì, xem ra đã hoàn toàn bị rơi xuống.

Bạch Trúc chỉ nhú chặt mày nhìn một màn lặng ngắt kia, quả đấm bên người nắm thật chặt, một hồi lâu sau mới quay đầu lại nói: “Đa tạ đã giúp đỡ! Cô dẫn ta tới đây đã là tốt lắm rồi, Bích Lạc hung hiểm, cô vẫn nên trở về trước đi!”

“Huynh muốn xuống vực sâu Bích Lạc!” Anh Lạc nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Đầu mày của Bạch Trúc nhăn càng chặt, một lúc sau mới trầm giọng mở miệng: “Nơi đó còn có đệ tử của Bạch Mộ ta, ta phải đi cứu bọn họ!” Nói rồi nhếch khóe môi, chậm rãi cười một cái, nhất thời xung quanh như tràn ngập những đóa hoa nở rộ! “Cô ở lại đây đi, một lát nữa cứu viện của các phái sẽ đến! Không có chuyện gì đâu!”

“Ta cũng muốn đi!” Có lẽ do nụ cười của hắn quá mức đầu độc người khác, không chút suy nghĩ, Anh Lạc một phát bắt ngay lấy tay hắn. Cho đến khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn, mới nhận ra mình vừa mới nói gì, nhưng vẫn dứt khoát: “Ta... ta cũng có bạn ở dưới đó! Ta cũng muốn đi cứu hắn!” Nàng nói lời mà ngay cả nàng cũng không thể tin được..., lại không nhìn được, trong lòng cười lạnh một cái, bạn bè! Nàng thật sự có bạn sao?

Bạch Trúc nhìn nàng, hơi do dự.

Anh Lạc lập tức nhấn mạnh thêm: “Dao Trì đã bị hạ Thiên Lăng trận, người ngoài không thể vào được, nhưng ta biết có một mật đạo* dưới Dao Trì, dẫn thẳng đến trung tâm của Dao Trì!”

(*mật đạo: Con đường bí mật)

Quả nhiên sắc mặt của Bạch Trúc hòa hoãn một chút, lại nhìn nàng một chút, phát tay quét qua đỉnh đầu, một khối khí trong suốt lập tức vây lấy hai người, hắn nói: “Cẩn thận!” Sau đó không trì hoãn chút nào nữa, trực tiếp bay về phía vực sâu Bích Lạc tối tăm mờ mịt.

Nhân gian đều gọi, Bích Lạc hoàng tuyền, cho thấy Bích Lạc và hoàng tuyền đều đáng sợ như nhau. Thế nhưng đi vào mới biết được, hoàng tuyền còn đỡ hơn Bích Lạc nhiều lắm.

(*Hoàng Tuyền: suối vàng – ý chỉ nơi người chết phải đi qua)

Hoàng tuyền là con đường mà mỗi người chết đi đều phải đi qua, mặc dù quỷ khí rất nặng, nhưng vẫn còn có hơi thở. Bích Lạc cũng là một nơi hoang vu, không người không quỷ, thậm chí ngay cả một sinh linh cũng không có. Dõi mắt nhìn, ngoài tối đen cũng chỉ toàn tối đen. Thậm chí khi đang đứng ở một nơi như thế này, cũng sẽ có cảm giác rằng ngay cả mình cũng không hề tồn tại.

Một mảnh tĩnh mịch, một mảnh hư vô. Anh Lạc rốt cuộc đã hiểu, tại sao khi đã đi vào nơi này, không ai có thể trở ra, không nhắc tới luồng khí tức âm tà, mà ngay cả sự chết lặng hoàn toàn này, cũng có thể ép điên một người. Sự hắc ám này cứ từng chút từng chút cắn nuốt trái tim người ta, đến xương cốt cũng không

còn. Tự dưng trong đáy lòng dâng lên một sự khủng hoảng, khiến cho trái tim cứ thế mà đập nhanh điên cuồng!

“Theo sát ta!” Trên tay chột căng thẳng, nhiệt độ ẩm áp lại truyền vào lòng bàn tay. Trong lòng Anh Lạc vốn đang bối rối đã bình tĩnh lại không ít, mặc dù không nhìn thấy, nàng vẫn biết là hắn đang nhìn nàng: “Liễm thần tĩnh khí*, không cần phải nghĩ nhiều, cứ theo ta thì sẽ không có việc gì!”

(*liễm thần tĩnh khí: Tập trung tinh thần, điều hòa hơi thở)

“Ừ!” Anh Lạc gật đầu, muốn cúi đầu nhìn tay đang bị hắn nắm, rõ ràng chỉ thấy một màu đen nhánh, vì sao trong lòng nàng lại có cảm giác ngọt ngào. Hắn đang quan tâm nàng ư?

“Bạch Trúc!” Nàng không nhịn được lại mở miệng nói.

“Ừ!” Hắn đáp nhẹ.

Cẩn cẩn môi, tâm tình như đang sôi lên, liễm mạng nhin xuống ý định muốn lấy một viên kẹo ngọt, do dự một lúc mới tiếp tục mở miệng: “Ta.... ta tên Anh Lạc!”

Người phía trước rõ ràng dừng lại một chút, một lúc sau lại nói: “Cô đã nói rồi!” Giọng nói của hắn mang theo chút nghi hoặc.

Trong lòng Anh Lạc hơi thả lỏng, quả nhiên hắn không biết nàng! Cho nên mới đối xử dịu dàng với nàng như thế.

“Công tử... có biết, cái tên Anh Lạc này.... có ý nghĩa gì hay không?” Nàng lại cúi đầu, nhìn về phía tay mình, rất muốn nhìn xem thử hai cái tay nắm lấy nhau trông như thế nào?

Đối phương chìm trong yên lặng một lát mới mở miệng: “Gọi ta Bạch Trúc là được rồi, Anh Lạc không phải là tục danh của cô nương sao?”

“Đúng đúng, chính là tục danh! Nhưng mỗi cái tên đều có ý nghĩa nhất định, cái tên Anh Lạc này, trong Lục giới, mặc dù không phải rất nổi danh, cũng coi như là có người biết đến nha! Muốn mọi người trong thế gian đều biết đến, cũng không dễ đâu! Ha ha...” Nàng nhếch miệng cười cười, cười không ngừng: “Công tử có huynh đệ tỷ muội gì không?”

Hắn dừng một chút rồi nói: “Không có!”

“Thật đáng tiếc!” Anh Lạc thở dài một tiếng: “Huynh không được may mắn như ta đâu! Ta có! Không chỉ vậy.... nàng ấy trong Lục giới cũng là một tên tuổi cao quý vang dội, hầu như không ai không biết. Ngày nàng ấy ra đời, hồng hà đầy trời, khắp chốn mừng vui, trời sinh đã có thần lực. Hơn nữa từ nhỏ đã thông tuệ, hầu như không có chuyện gì mà nàng không thể làm. Dù là loại tiên pháp nào, chỉ cần có nàng ở đó, tất cả đều có thể biến ra. Đáng về này của ta, chuyện gì cũng chỉ có thể học phân nửa. Ta thật may mắn, có một tỷ tỷ như vậy! Nếu muốn nói đến mấy kẻ trong Lục giới muốn làm quen với nàng, chắc phải xếp hàng dài từ Bắc Hải đến tận Bích Lạc cũng không hết.”

Hắn không đáp lời, chỉ là tay đang nắm tay nàng càng chặt.

Anh Lạc hơi buồn cười, cúi đầu nhìn về phía tay trong nơi tối tăm này, được rồi, nói cũng đã nói rõ ràng rồi, cũng không có gì phải hối tiếc: “Chúng ta vốn là tỷ muội, mặc dù ở cùng nhau cũng không cách nào trò chuyện cùng nhau, nhưng quả thật là cùng chảy chung một dòng máu, nên khó tránh khỏi bị người đời đem ra so sánh. Nàng quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không thể tìm ra một chút khuyết điểm nào. Mà nói đến khuyết điểm, có lẽ chính là ta! Có lẽ ta quả thật quá không có tiền đồ, nhìn thử mấy người bên cạnh nàng xem, chọn đại một người cũng chắc chắn đó là một người tài. Ta thì cái gì cũng không tốt, sao lại phải trở thành một vệt đen trên sự hoàn mỹ như thế? Huynh nói xem... rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, vì sao lại khác biệt nhiều như thế? Có khi ta cũng rất hoài nghi, ta thật sự là do mẹ ta sinh ra sao? Có lẽ giống như lời đồn đại trong Lục giới, ta là người bị tất cả bỏ rơi?”

Bạch Trúc vẫn không lên tiếng!

“Công tử có từng nghe nói đến nữ thần Nghiên Tịch?” Anh Lạc hỏi.

“Tất nhiên đã nghe!” Hắn chậm rãi trả lời.

Xem đi, quả nhiên là tên tuổi của Tôn chủ vô cùng vang dội! “Huynh nói xem, một người có thể hoàn mỹ đến như vậy, rốt cuộc là tại sao? Vì sao ta không thể được như thế? Bất kể ta cố gắng thế nào, cho dù tự giam mình trong Thần sơn, nghiêm chỉnh tu luyện ngự kiếm thuật, thế nhưng vẫn chỉ có thể cách mặt đất không tới mười thước. Cho dù có đọc thiên thư* suốt mười năm, cũng không thể luyện ra được tiên dược. Chẳng lẽ ta là người trời sinh đã ngu dốt như thế sao!”

(*thiên thư: Sách trời)

“....” Hắc không lên tiếng. Anh Lạc cũng bối rối, hắc không biết là do bị lời nàng nói làm kinh sợ, hay là sau khi biết thân phận của nàng rồi thì không muốn đáp lại nàng nữa. Nàng theo bản năng đưa tay xuống chiếc túi bên người, lấy kẹo ngọt.

Tay của hắc không mạnh mẽ buông ra, ầm ập trên tay lập tức biến mất khiến cho lòng nàng trở nên lạnh lẽo. Quả nhiên, không ai nguyện ý gần gũi với nàng. Đang suy nghĩ thì thất lưng bị người mạnh mẽ nắm chặt.

“Cẩn thận!” Chỉ nghe hắc không nói nhẹ một câu, đầu đụng vào một bức tường thịt ầm ập, trong mũi cũng tràn ngập một hương thơm thanh nhã nhàn nhạt, đó là mùi hương trên áo của hắc không, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh tim đập trầm ổn. Như là ý thức được điều gì, mặt nàng nóng như bị lửa thiêu. Trong ngực như đang có thứ gì đập thành thạch như muốn nhảy ra ngoài.

“Thất lễ!” Một hồi lâu hắc không mới buông nàng ra: “Bích Lạc này không chỉ có âm khí nặng nề.... còn có những dòng khí hỗn loạn, nếu như bị đánh trúng, cho dù là có tiên pháp siêu phàm, cũng nhất định bị thương!”

Hắc không vừa mới cứu nàng?

“Vì sao huynh không đẩy ta ra?” Nàng là thần, cho dù có là dòng khí hỗn loạn thì đối với nàng mà nói, cũng không ảnh hưởng gì! Coi như là có thể bị thương, nhưng chỉ cần sau nửa khắc, một vết sẹo cũng không còn, cũng giống như tay trái vừa bị nàng rạch ra vậy.

“Vì sao ta phải đẩy cô ra?” Bạch Trúc hỏi ngược lại “Cô giúp ta cứu chúng tiên, ta che chở cho cô là rất bình thường.”

Anh Lạc mở to mắt, biết rõ sẽ không thể nhìn thấy cái gì, nhưng vẫn chăm chú nhìn về hướng của hắc không: “Như vậy, cho dù ta không biết gì cả, chỉ cần là rơi vào nơi này, huynh sẽ cứu ta sao?”

Hắc không im lặng một lúc: “Ta vốn chính là đến đây cứu người, tất nhiên cũng sẽ cứu cô!”

“Cho dù ta cái gì cũng không biết, chỉ biết theo đuôi huynh thôi?”

“Ừ!”

“Cho dù ta không phải người của Tiên giới?”

“Ừ!”

“Cho dù.... nếu như.... ta bị người người phỉ nhổ, tiếng xấu đồn xa, không biết gì cả...”

“Cô vốn bản tính lương thiện, bất kể cô là ai, có thể giúp ta cứu chúng tiên ra hay không, ta cũng sẽ bảo vệ cô!”

Anh Lạc không thể nói gì nữa, trong đầu đều trở nên loạn hết lên, như đang có thứ gì đó đang sôi trào. Lòng vốn đã chết lặng, thật giống như trong nháy mắt lại được hồi phục. Không phải vì Tôn chủ, không phải vì mang cái danh Thần tộc. Hắc không cứu nàng, cũng chỉ vì hắc không cho là phải cứu.

Từ nhỏ, nàng đã quen với việc bất cứ ai đến gần, cũng đều mang theo một mục đích nào đó. Cười càng ầm ập, thường sẽ lại càng nguy hiểm. Nàng chỉ giống như một miếng bàn đạp, mặc dù mang theo hào quang của “Thần”, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản chất bị người khác chà đạp. Bất kể kẻ đến gần nàng có mang một đôi giày chói mắt ra sao, cũng vẫn sẽ dẫm nàng dưới chân.

Cuộc sống như thế đã trôi qua ngàn năm, nàng đã quen, thói quen bị dẫm đạp, bị lợi dụng. Nàng không cần! Nàng đã chấp nhận số mệnh, số mệnh rằng trên đời này, vĩnh viễn sẽ không có ai thật lòng đợi nàng. Chỉ vì nàng là nàng! Thế nhưng bây giờ....

Nàng lại bắt chợt thấy chút hi vọng.

“Đến rồi!” Bạch Trúc ngừng lại, “Ta cảm giác được linh khí của chúng tiên, Dao Trì đang ở phía trước, cô nương nhớ xem mật đạo kia ở đâu!”

“Phía dưới cửa Dao Trì!”

“Chúng ta đi vào!” Ngự kiếm di chuyển, rõ ràng nghiêng xuống dưới, nhưng do đang bị bao trùm trong bóng tối, nên không thể nhận ra được. Nàng lại không nhìn được bắt lấy người đằng trước, lòng bàn tay chỉ chạm được vài vóc trên áo, không bắt được tay.

Người phía trước rõ ràng hơi dừng lại một chút, trong lòng Anh Lạc hơi căng thẳng, sợ hấn bức bội hất tay ra.

Một lúc lâu sau, trên tay được sự ầm áp bao trùm, Bạch Trúc cầm tay nàng, nắm thật chặt: “Đường bí mật mà cô nói có lẽ ở đằng trước, đi vào mới có thể thấy được. Nắm chặt!”

Lòng hơi thả lỏng, nhiệt độ trong tay hấn có chút nóng, nhưng không ngờ hấn lại không hề thả tay ra.

Giống như vừa phá tan một tầng sương mù, bốn phía dần dần có ánh sáng, bóng dáng đang nắm tay nàng phía trước, cũng dần được rõ ràng. Phản ứng đầu tiên của nàng, chính là cúi đầu nhìn hai tay đang giao nhau kia, nhìn chăm chú, để mặc ầm áp trong lòng lan ra bốn phía.

Nhìn thật kĩ, thật kĩ!

“Ta tên là Anh Lạc!” Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, giống như muốn xác định cái gì, nhìn về phía người bên cạnh.

“Cô đã nói rồi!” Hấn vẫn dùng lời nói nhàn nhạt mà đáp lời nàng, thu hồi kiếm, không hề ngừng bước, tiếp tục nắm tay nàng đi về phía mật đạo.

Nhìn xuống cảm giác khác thường trong lòng, Anh Lạc cắn cắn môi, càng thêm lớn tiếng nói: “Ta là Anh Lạc, là Anh Lạc của Thần sơn, là Anh Lạc bị vứt bỏ, ta... ta... ta là muội muội của Tôn chủ!”

Hấn nhần nại dừng bước, quay đầu nhìn về phía nàng, khẽ nhíu mày, giống như đang muốn biết trong lòng nàng đang nghĩ gì. Ánh mắt như vậy, lại khiến trong lòng Anh Lạc như bị nhéo chặt: “Nếu như... nếu như... Huynh có việc muốn van xin Tôn chủ, hoặc là muốn làm quen với nàng, ta.... ta.... ta sẽ cố hết sức!” Nếu như là hấn, có phải làm một cái tấm đệm chân thêm lần nữa cũng không sao, thật sự!

Chân mày hấn nhíu lại càng sâu, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, không hề dời mắt. Cho đến khi Anh Lạc không được tự nhiên dời tầm mắt, hấn mới giống như không để ý mà đáp lại: “Ừ!”

Giọng nói trầm trầm, không còn cảm giác như tiếng suối chảy róc rách như trước kia. Rõ ràng là có hơi tức giận, nàng làm hấn không vui sao?

“Bên trái hay bên phải?” Hấn mở miệng hỏi lần nữa.

“Hả?” Anh Lạc sửng sốt một chút, vừa nhìn phía trước, lúc này mới phát hiện đã đến chỗ rẽ của mật đạo, vội vàng chỉ hướng về phía con đường bên cạnh: “Bên phải!”

Hấn không lên tiếng nữa, lôi kéo nàng tiếp tục đi về phía trước, bước chân rõ ràng nhanh hơn nhiều, không hề cố ý đi chậm đợi nàng giống như ban nãy. Hấn quả thật đã tức giận.

“Bạch Trúc!” Nàng cúi đầu, không biết tại sao trong lòng có chút nặng nề.

“Ừ!” Vẫn là giọng nói hơi lạnh lùng kia.

“Huynh có biết tại sao ta lại biết đến mật đạo này?” Cào cào vào chiếc túi bên người, nhìn xuống ý muốn lấy ra một viên kẹo ngọt.

“Không biết!”

“Ba trăm năm trước... Cũng tại tiên hội Dao Trì! Ta lần đầu theo Tôn chủ đến nơi này, khi đó cũng có rất nhiều người ở Thần sơn đến. Nhưng ta bay rất chậm... lại không ai chịu đi cùng ta... Ha ha.... thời điểm ta đến được đây, chúng tiên cũng đã rời đi hết. Ta chưa từng được tham gia loại tụ hội này, nên chỉ nghĩ, rời đi thì rời đi, đi ngắm Dao Trì một chút, cũng có thể ngắm được vài cảnh đẹp. Cho nên.... ta bỏ ra một ngày

trời, đi khắp mọi góc ngách đường đi tại Dao Trì. Lúc đang muốn trở về, thì trượt chân rơi vào mật đạo này.” Nhớ tới chuyện ngày đó, nàng không khỏi lại nhếch nhếch khóe môi, “Mật đạo này vô cùng phức tạp rắc rối, ta dùng thời gian một tháng mới tìm được lối ra. Hôm nay đã cách khi ấy ba trăm năm, không ngờ trí nhớ ta lại tốt như thế, vẫn có thể nhớ đường.”

Sắc mặt Bạch Trúc hơi trầm xuống, không nhịn được bước chân chậm lại, nàng không phải là có trí nhớ tốt, mà là do chuyện đã từng trải qua trong quá khứ quá sâu sắc nên mới khắc sâu như thế. Khi đó Dao Trì mặc dù không bị rơi xuống, nhưng trong mật đạo này khí lạnh rất nặng, lại còn âm u ướt át, nàng lại chỉ có một mình, mệt nhọc suốt một tháng, nếu nàng không phải là một thân Thần tộc, chỉ e rằng....

“Tôn chủ không đi tìm cô sao?” Với thần lực của nàng ấy, tìm được nàng không phải rất dễ sao!

“Tôn chủ... bận rộn nhiều việc!” Anh Lạc hơi chần chừ, sau đó lại cười hớn hở, rõ ràng nét mặt tươi cười như hoa nhưng lại khiến người ta cảm thấy lộ ra chút bi thảm lạnh lẽo trầm trọng.

7. Chương 07

Chương 7: Bích Lạc khuyên tâm

“Tôn chủ bận rộn nhiều việc, loại chuyện nhỏ nhặt như trượt chân này, tất nhiên cũng sẽ không rảnh mà bận tâm!” Nàng giơ tay lên sờ sờ trên vách mật đạo, không biết là vô ý hay cố tình phủ lên trên những hoa văn tối màu, xoay người lại vẫn nói thật nhẹ nhàng, giống như chuyện nàng ngã xuống như thế chỉ là chuyện nhỏ: “Đi bên này!”

Bạch Trúc nhíu mày, nhìn nàng một cái, vẻ mặt phức tạp, nhưng lại không có chút gợn sóng nào.

Đó không phải là vấn đề có rảnh rỗi hay không để bận tâm, nữ thần Nghiên Tịch chính là chị ruột của nàng nha! Mặc dù Thần tộc sống độc lập, nhưng nơi Thần sơn, gần mấy ngàn người, nàng mất tích suốt một tháng trời, không ai phát hiện ra sao?

Mi tâm lại sâu thêm mấy phần, chần chờ một chút, cất bước đi tiếp về phía bên phải.

“Chuyện cách đây đã ba trăm năm, từng chỗ rẽ ở nơi này ta lại đều có thể nhớ rõ ràng. Đây có thể xem là một sở trường không?” Nàng cười vui vẻ, đi theo hần, đường mật đạo không dễ đi, khắp nơi đều có đá nhọn. Bạch Trúc cố ý đi chậm, nàng miễn cưỡng vẫn có thể đuổi theo. “Đáng tiếc là có nhớ cũng vô ích, ta chỉ còn có thể đi trong mật đạo này hôm nay nữa thôi. Ta đến Dao Trì này cũng chỉ là tự mình chuốc lấy cực khổ.” Nàng giữu cột tình huống của bản thân.

“Cũng không tính là vô ích!” Bạch Trúc cắt đứt sự tự giễu của nàng “May mà có cô nhớ được con đường này, nếu không, chúng tiên khó mà có cơ hội sống!”

“Ồ?” Anh Lạc ngẩng đầu bày ra vẻ mặt hâm mộ với hần, hần một lòng chỉ nghĩ cứu chúng tiên, người của Tiên giới, cũng giống như hần làm người ta yêu mến như vậy sao? “Thật ra thì ta cũng không phải chuyện gì cũng nhớ được, Thần có tám thân bất tử, ta có thừa ngàn năm trên đời, chuyện gì cũng có thể nhớ rõ ràng. Chỉ duy có mười năm đầu đời kia lại không thể nhớ được gì. Thần tộc luôn không hay nói đến chuyện tình cảm, cũng như ta hiện tại cũng không hề thấy việc cứu mọi người ra khỏi Dao Trì là bắt buộc, nếu không phải...” Nàng nói đến một nửa, yên lặng nhìn thoáng qua hai tay đang giao nhau kia, sửa lời: “Có lẽ là như vậy, ta mới không thể nhớ ra chút ấn tượng nào về mẫu thân trong mười năm đầu đời kia! Đây có phải là giống như lời người phạm vẫn thường nói.... là bất hiếu?”

“Trí nhớ đã qua ngàn năm, quên lãng cũng là điều bình thường thôi. Lúc đó tuổi cô cũng còn quá nhỏ, không nhớ rõ cũng là chuyện rất bình thường.” Hần trả lời không nhanh không chậm, đột nhiên ngừng lại: “Phía trước chỉ đủ ột người đi qua. Ta đi trước, cô theo sau!” Nhìn về phía mật đạo càng ngày càng hẹp phía trước, hần buông tay nàng ra, nghiêng người đi về phía trước.

“Có còn xa lắm không?”

Anh Lạc nhìn lòng bàn tay trống trơn, nắm lại thật chặt: “Không tới một dặm!” Nói rồi cất bước theo sau. “Một dặm!” Hắn cau mày cân nhắc một chút “Ta sợ khi đến Dao Trì, sẽ có người canh gác, nên phải thu hồi kết giới, có thể sẽ bị luồng khí âm tà xâm nhập vào cơ thể, cô chịu đựng được không?”

Lại là lo lắng sao? Anh Lạc chưa từng có lúc nào cảm thấy lòng mình vui vẻ đến thế, khóe môi hơi nhếch lên, gật đầu: “Yên tâm, mặc dù ta không giỏi, chút tiên pháp cũng không biết, nhưng nói thế nào cũng mang thân thể của Thần. Chỉ có tí khí âm tà, có bị xâm nhập cũng không có chuyện gì. Chỉ là huynh.... thì sao?” Hình như hắn thành tiên chưa lâu thì phải?

“Không cần lo lắng cho ta!” Bạch Trúc cười nhạt một chút, gơ tay giải trừ kết giới mà khi vừa mới vào Bích Lạc đã tạo ra để bao quanh hai người. Anh Lạc giờ mới hiểu được thế nào gọi là khí âm tà. Khí này không có hình thể, lại khiến người ta cảm giác được nó như từ bốn phương tám hướng mà đi xuyên qua người, xuyên thấu qua từng lỗ chân lông, xâm lấn từng tác từng tác, mang theo cảm giác lạnh thấu xương. Sự lạnh lẽo này không chỉ là ở thân thể, mà ngay cả linh hồn cũng có cảm giác bị xâm lấn.

Ngực truyền đến sự đau đớn nơi trái tim, thân thể không khỏi như bị nhũn ra, đứng không vững.

“Anh Lạc!” Bạch Trúc mạnh mẽ túm lấy tay nàng, nàng mới không bị ngã xuống: “Nơi này không thể ở lâu, đi nhanh thôi!”

“Ừ!” Nàng đáp nhẹ một tiếng, đuổi theo bước chân của hắn, nhanh chóng đi về phía trước. Ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào hai tay đang giao nhau của nàng và hắn, trong lòng mơ hồ có chút vui vẻ. Hắn không hề ghét nàng nha! Một người ôn hòa như vậy, nếu có thể chân thành ở bên cạnh nàng thì tốt biết bao? Thậm chí, hiện giờ nàng đã cảm thấy hắn đối xử với nàng rất tốt rồi, cả đời nàng không có khát vọng gì, chỉ cần có người đối xử thật lòng với nàng, không có lợi dụng, không có lừa gạt! Chịu ở lại bên cạnh nàng, dù chỉ là trong vài năm ngắn ngủi cũng đủ rồi.

Miệng nàng hơi giật giật, trong đầu có một ý muốn nho nhỏ, cũng muốn hỏi cho rõ ràng, lại chỉ sợ chẳng qua là một cuộc vui nhất thời, cuối cùng lại không dám đường đột.

“Có gì muốn nói sao?” Hắn đi chậm lại

“Công tử thành tiên đã lâu rồi sao?”

“Chắc cũng được một thời gian rồi”

“Có từng nghe nói tới.... Lục hoa chưa?”

Hắn dừng bước, “Hoa thần chỉ sinh trưởng nơi đỉnh Thần sơn, tất nhiên đã từng nghe qua!”

Anh Lạc mắt sáng như sao, có hi vọng, có hi vọng!

“Lục hoa quả thật là hoa của Thần, nhưng đối với Thần tộc mà nói, cả đời chỉ được dùng một lần mà thôi!”

“Một lần đó là dùng để làm gì?”

“Lục hoa không màu, toàn thân trong suốt, chỉ có máu của Thần mới có thể khiến nó đổi màu!” Nhìn hắn một cái, Anh Lạc chuyển tay sờ sờ chiếc túi bên người, trong túi bên phải, có một vật hình lục giác nổi lên, nàng cầm chặt, hít sâu một hơi: “Cho nên hơn phân nửa Thần tộc, đều dùng nó để tặng cho người mình thích hoặc người mà mình kính trọng”

“Thì ra là thế!” Bạch Trúc vẫn chậm rãi trả lời, khiến người ta không rõ hắn đang nghĩ gì.

Anh Lạc vẫn không nhận được vui vẻ, chưa đồng ý, cũng không có nghĩa là sẽ cự tuyệt nha “Trong lòng công tử, có người rất quan trọng nào không...?” Cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Lúc này hắn không trả lời ngay, một lúc sau mới cất giọng trong trẻo: “Có!”

Anh Lạc nhất thời trong lòng ghen “Phải không? Không biết là người như thế nào? Giờ đang ở đâu?”

Hắn đột nhiên dừng lại, Anh Lạc không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa đã đụng vào người hắn. Vội vàng lui lại một bước, lại thấy hắn đã quay đầu lại, chân mày vẫn nhíu chặt: “Ồ đây!”

“Hả?” Anh Lạc sững sốt, nhìn khuôn mặt như bạch ngọc của hắn, trong nháy mắt hơi thất thần. Một lúc sau mới hiểu được, hắn đang chỉ chúng tiên đang bị vây trong Dao Trì. Nhất thời có chút áy náy nói: “Trong Dao Trì đang có người thân của huynh sao?”

Hắn xoay người tiếp tục đi về phía trước: “Không phải”

“Vậy là người yêu?” Bàn tay siết chặt.

Bước chân của hắn rõ ràng ngừng một chút, lại tiếp tục đi, giọng nói hơi có chút tức giận: “Có mấy người đệ tử đồng môn và sư huynh ta ở bên trong!”

Anh Lạc trong lòng biết rõ hồi như thế là rất thất lễ, con đường tu tiên có trăm ngàn chông gai, trong đó không thể thiếu nhất là đoạn tuyệt tư tình nhi nữ*

(*tư tình nhi nữ: Ý chỉ chuyện yêu đương)

Nhưng nàng vẫn không nhịn được muốn hỏi, đáp án của hắn cũng khiến lòng nàng vui mừng, mừng đến muốn kêu thành tiếng. Không phải là người yêu, không phải là người yêu! Chẳng qua là tình nghĩa đồng môn, Anh Lạc có thể nghe được tiếng reo hò dưới đáy lòng, từng chút từng chút tràn ngập. Có hi vọng, có hi vọng! Thật ra tác dụng chính của Lục hoa chính là – đánh ước! Nàng không có nói rõ, nhưng hắn chắc là đã biết!

Nàng cứ như vậy đi theo hắn, sự vui mừng cứ thế từng chút từng chút trào lên, đang không biết phải khéo léo mở miệng với hắn như thế nào, trong đầu đang xoay chuyển biết bao nhiêu cách, đột nhiên ngừng lại, nhìn người phía trước đang đứng yên.

“Gì vậy?” Anh Lạc tò mò nhìn về phía trước, đang muốn tiến lên một bước, lại bị hắn kéo trở lại.

“Đừng nhúc nhích! Là Thiên Lăng trận!”

“Thiên Lăng trận?” Anh Lạc nhìn khoảng không phía trước, cho dù nhìn thế nào cũng không nhìn ra được bất cứ điều gì.

Bạch Trúc giống như nhìn thấu nghi ngờ của nàng, khom lưng nhặt lên một cục đá, ném về phía trước, chỉ thấy hòn đá kia bay đến giữa không trung, đột nhiên nghe thình thịch một tiếng, ngay tức khắc bị phá thành từng mảnh nhỏ, hóa thành tro bụi. Anh Lạc nhất thời hiểu ra, những thi thể nơi Dao Trì này là làm sao mà có, dạ dày quặn lên, không nhịn được nghiêng thân muốn nôn ra.

“Anh Lạc?”

“Ta... ta không sao!” Nàng cố gắng đè nén cảm giác ghê tởm, khoát tay một cái nói: “Từ cái cửa động ở đằng trước kia, sẽ ra được trung tâm của Dao Trì.”

Bạch Trúc ngẩng đầu nhìn cửa động trước mặt, gật đầu: “Ừ, ta có thể cảm giác được tiên khí ở đâu, chẳng qua là Thiên Lăng trận này... không ngờ lại xuyên thấu đến tận dưới lòng đất.”

“Thật xin lỗi!” Anh Lạc nhất thời có chút áy náy, e là chuyện này của bọn họ đã là công toi mất rồi, “Ta không ngờ Thiên Lăng trận lại lợi hại đến thế!”

“Không liên quan đến cô!” Hắn nhíu chặt mày nhìn về phía trước “Ta cũng không ngờ tới sẽ như thế, nhưng theo tình hình bây giờ cho thấy, mặc dù nơi này bị Thiên Lăng trận ảnh hưởng, nhưng uy lực lại kém hơn rất nhiều!”

“Huynh có biện pháp gì sao?” Anh Lạc ngay lập tức bừng bừng hi vọng.

Chân mày của hắn thế nhưng lại nhăn lại càng chặt: “Thiên Lăng trận là trận pháp do Thượng cổ Thần tộc lưu lại, nếu đã khởi động, không ai có thể dừng lại, chỉ có thể mạnh mẽ đột phá, hủy đi phần ở giữa, trận này sẽ tự phá.”

“Ý huynh là muốn xông vào?” Kết giới mà vừa đụng vào liền tan xương nát thịt, có thể xông vào sao?

Bạch Trúc cau mày cam chịu, giơ tay cầm lấy phổi kiểm toàn màu trắng kia, nắm chặt trong tay.

“Ta hiểu rồi!” Anh Lạc chậm rãi cười một tiếng, bước lên một bước, che ở trước người hắn, “Ta đi!”

Hắn mạnh mẽ xoay đầu nhìn nàng: “Anh Lạc....”

“Đừng có giành với ta!” Biết hắn muốn nói gì, nàng lập tức cắt ngang lời hắn, cười rục rờ quay đầu lại: “Ta có thân thể của Thần! Một Thiên Lăng trận nho nhỏ, không thể làm gì được ta.”

“Thế nhưng...”

“Huynh có thể đảm bảo mình sẽ toàn thân trở ra sao?” Anh Lạc hỏi ngược lại “Dù nói thế nào, trước kia huynh cũng chỉ là một người phàm, mặc dù đã phi thăng thành tiên, nhưng dù sao cũng không thể sánh bằng thân thể Thần tộc đúng không? Nếu như huynh tới gần trận pháp này, chắc chắn sẽ giống như mấy người khác, chỉ có kết quả là tan xương nát thịt.”

Bạch Trúc không nói, chỉ là càng nhìn chăm chăm nàng, mặt mày nhẵn thành một khối, lòng bàn tay không ngừng siết chặt.

Hắn là người thông minh, tự nhiên biết nên quyết định như thế nào là tốt nhất, cho nên Anh Lạc tuyệt đối không lo lắng hắn phản đối. Sờ sờ câu ngọc trước người, nhìn Thiên Lăng trận nhìn cách nào cũng không thấy phía trước. Nói không sợ, là giả, nhưng nàng mang thân thể của Thần, cuối cùng cũng có chỗ dùng ít nhiều!

Mới vừa đi một bước, lại bị hắn kéo: “Anh Lạc....” Hắn làm như muốn nói ra suy nghĩ của mình, cánh môi nhấp nháy nhưng không nói được thành lời.

“Huynh lo cho ta?” Anh Lạc hỏi.

“Tất nhiên!”

Anh Lạc lại càng cười đến rục rờ, nụ cười kia chậm rãi kéo ra, dường như rất vui vẻ! Trước kia nàng không dám yêu cầu xa vời sẽ có người lo lắng cho nàng, thế nhưng trong vòng một ngày hôm nay lại nhìn thấy được trên người này nhiều lần như thế. Trong lòng như được rót mật, ngọt ngào mềm mại. Đột nhiên lại cảm thấy Thiên Lăng trận này cũng không đáng sợ như thế, có lẽ giờ đã có thể nói ra.

“Chưa từng có ai.... lo lắng cho ta như thế.” Nàng dùng sức nắm lấy câu ngọc trước người “Thần có thân thể bất tử, có thời gian ngàn vạn năm, từ lâu đã là tộc được Lục giới kính ngưỡng. Nhưng ta lại là sự sỉ nhục của Thần tộc. Không chỉ... thua kém tỷ tỷ, chỉ nói đến Tán tiên nơi Tiên giới, ta cũng không bằng. Người như ta vậy mà lại là Thần tộc. Ngay cả ta cũng hoài nghi đây! Cho nên mỗi khi ra ngoài, ta đều đem theo câu ngọc này, giấu đi hơi thở, để tránh làm mất mặt Thần tộc! Lúc đầu huynh cũng bị ngọc này lừa đúng không? Nhưng mà, cũng nhờ nó, ta mới có thể không bị phát hiện, mới có thể đi báo cho huynh.” Nàng cười tự giễu.

“Ta biết cái nhìn của người khác với mình, phần lớn là chẳng thêm ngó ngang tới, đôi lúc cũng có sự dè dặt nhưng cũng chỉ vì có dụng ý khác. Ta không có yêu cầu gì, chỉ muốn có người không xem ta là thần, thật lòng đối xử như người thường... đã là tốt lắm rồi! Đáng tiếc nhiều năm qua, cũng chỉ có huynh... chỉ có huynh thật lòng đối xử với ta, cho dù biết thân phận của ta, cũng không xa lánh ta. Cho nên... Hôm nay ta phá Thiên Lăng trận này, không phải vì chúng tiên nơi Tiên giới.... Ta chỉ là.... chẳng qua là...”

Bạch Trúc không đáp, chỉ lẳng lặng nghe lời nàng. Anh Lạc trong lòng như loạn xạ cả lên, nàng biết bây giờ nói ra những điều này có chút hèn hạ, nhưng đây là cơ hội duy nhất để được nói...

Khẽ cắn răng, tiến lên kéo lấy tay hắn, nắm chặt trong tay. Tay của hắn vẫn mang nhiệt độ nhàn nhạt, ấm áp, tựa như lần đầu tiên hắn cầm lấy tay nàng, khiến ngay cả lòng nàng cũng ấm lên.

“Bạch Trúc, huynh có thể... có thể nguyện ý ở bên cạnh ta không?”

Hắn hơi sững sờ, tròn tròn mắt nhìn nàng, ngây dại.

8. Chương 08

Chương 8: Lấy thân phá trận

“Huynh không cần phải trả lời ngay bây giờ! Có thể suy nghĩ thật kĩ!” Anh Lạc bối rối nói thêm một câu, không biết là đang khuyên bản thân mình hay đang khuyên hần. “Ta biết... Ta biết nói như vậy, có lẽ hơi đường đột! Nhưng huynh không cần phải kinh ngạc vậy đâu, Thần tộc từ trước đến nay thừa kế thân thể của Thần cũng chỉ có nữ giới mà thôi, nên tất nhiên sẽ coi nữ giới là cao nhất, lời này mà có do ta nói trước cũng không có gì không ổn cả.” Nàng cười ngằn ngại, ngón tay xoắn thành một khối, khấn trương như đứa trẻ.

“Ta biết, mặc dù ta không biết gì cả, ngay cả tiên pháp vân vân, cũng không nhất định có thể vượt qua huynh, nhưng huynh yên tâm, ta sẽ luôn đối xử thật tốt với huynh. Đợi đến đại hội Tầm Kiếm*, ta cũng sẽ dùng toàn lực của mình...”

(*tầm là tìm)

“Cô cũng muốn tham gia Tầm Kiếm?” Hần hơi kinh ngạc.

Anh Lạc chậm rãi cười một tiếng, “Đúng vậy! Ta là người của Thần tộc, mặc dù không biết gì, tiên pháp cũng không biết, ngự kiếm cũng thế... quả thật đã làm Thần tộc vô cùng mất mặt.”

“Cô vốn không làm gì sai, sao phải tự hạ thấp bản thân mình?” Bạch Trúc cau mày.

“Ta cũng chỉ nói sự thật mà thôi!” Anh Lạc không để ý mà cười “Huynh cũng có nghe nói đến lời tiên đoán sao?”

Bạch Trúc gật đầu: “Trăm triệu năm trước Thiên Đế qua đời, có lời tiên đoán nói rằng ngày Ma Thần xuất hiện, cũng chính là cơ hội Thiên Đế sống lại.”

“Thế nhưng Thần tộc truyền tới đời của ta, có lẽ là đời cuối cùng mất rồi!” Anh Lạc nói chậm chạp, giọng trong trẻo: “Từ xưa, đời sau của Thần tộc cũng đều là một nam một nữ. Huynh muội hoặc tỷ đệ, hai người kết hợp để kế tục đời sau. Đây là truyền thống của Thần tộc, nhưng mẫu thân của ta lại liên tiếp sinh hạ toàn là con gái, cho nên, Thần tộc có lẽ sẽ dừng lại ở đời này, không thể tiếp tục nối tiếp. Người đời đều cho rằng một trong hai chúng ta là Thiên đế tái thế.” Vừa nói xong lại lắc đầu ngay “Không đúng, phải nói là đều cho rằng chính là Tôn chủ mới đúng. Tuy nhiên, nếu không được Thiên kiếm thừa nhận, thì vẫn chưa chắc chắn đúng trăm phần trăm. Cho nên... cho dù có chỉ có một tia hy vọng, ta cũng muốn thử nó một lần.”

“Tầm Kiếm nhất định là hung hiểm vô cùng, cô...” Bạch Trúc muốn nói lại dừng lại.

“Thiên kiếm chỉ nhận một chủ, ta biết!” Về mặt Anh Lạc không hề thay đổi, không chút sợ hãi nói “Đối với những kẻ khác muốn mạo phạm, hoặc là tìm mãi cũng không thể tìm được tung tích của kiếm, hoặc chắc chắn sẽ tìm đến phát điên. Cho dù là Thần tộc cũng như thế! Có sống cũng chỉ còn lại không đến trăm năm tuổi thọ!” Đây cũng là lí do vì sao Thần tộc luôn có rất ít “Cho nên... cho nên ta mới muốn bày tỏ với huynh lúc này.”

Nàng tiến lên một bước, nghĩ muốn hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí, lấy ra một vật từ trong chiếc túi đựng đồ luôn ở bên cạnh mình, nhét vào tay hần: “Đây là... đây là Lục hoa huyết sắc, huynh biết đến Lục hoa không màu, chắc cũng biết đến ý nghĩa của Lục hoa huyết sắc và lục sắc! Huynh có nguyện.... nguyện ý bảo quản thay ta không?”

Đôi mắt đen như mực của hần nhìn chằm chằm vào nàng.

Tay Anh Lạc đang run, lòng cũng như run lên, kéo kéo khóe miệng, muốn cười nhưng vì quá khấn trương mà ngay cả cười cũng cười không nổi: “Huynh có thể suy nghĩ.... từ từ suy nghĩ, dù sao từ đây đến Tầm kiếm vẫn còn cách đến năm năm, Lục hoa huyết sắc này huynh cứ cầm lấy, năm năm... năm năm sắp tới hi vọng rằng huynh sẽ cố gắng mang theo, ở bên cạnh ta, tất nhiên... tất nhiên là giống như quan hệ giữa nam và nữ, ta nhất định phải tìm được Thiên kiếm, trong khoảng thời gian này, huynh có thể ở lại Thần sơn. Thần sơn và vùng đất nơi Thần sơn, rất có lợi cho việc tu hành của huynh. Ta không cần gì nhiều từ huynh

cả, chỉ là... chỉ là năm năm mà thôi... nếu như... nếu như có ngày nào đó huynh không muốn nữa, huynh có thể trả lại cho ta cũng được!”

Anh Lạc run rẩy càng dữ dội, ngay cả mắt cũng không dám chớp, nhìn Lục hoa trong tay hắn, thấy hắn không vứt đóa Lục hoa xuống ngay trước mặt nàng, đã khiến trong lòng nàng mừng như điên. Có cơ hội, có cơ hội! Ông trời đối với nàng không tệ, quả là không tệ...

“Ta.... cả đời chỉ cưới một người...”

“Huynh đừng lo lắng, ta chưa nói là muốn làm thê tử của huynh. Ta chỉ là muốn huynh... ở bên cạnh ta là tốt rồi. Huynh có thể giữ lại danh phận cho thê tử của mình. Nhưng nếu...” Một lúc sau, nàng mới nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu tương lai, huynh có thật lòng thích một cô gái, ta cũng sẽ không ngăn cản huynh.... để huynh cùng nàng ấy song túc song phi, ta sẽ không oán hận huynh. Ta chỉ là muốn... ở thời điểm ta còn sống, có người.... có người thật lòng đối xử với mình, không vì lợi ích nào khác. Ta không ngại huynh chỉ là một tiểu tiên mới thành tiên, huynh lại càng không để ý đến chuyện ta là một vị thần bị vứt bỏ trên trời. Cho dù... cho dù trong lòng huynh không có ta, chỉ cần không có lừa gạt.... Vậy là được!”

Đôi phương im lặng thật lâu, tim của Anh Lạc đập giống như đang nhảy trên mũi dao, chỉ sợ hắn chán ghét ném Lục hoa trở lại.

“Ta sẽ đối xử thật tốt với huynh... Thật tốt! Huynh yên tâm.... Thuật tu luyện ở Thần sơn của ta, từ trước đến giờ cũng đều đứng đầu. Nếu như huynh muốn tu hành, tất nhiên sẽ nhanh hơn so với ở Bạch Mộ nhiều.” Đáng tiếc đã đi đến tận đây lại chẳng thể tìm được đường vào “Chỉ cần huynh đồng ý, sau khi cứu được chúng tiên Tiên giới ra, ta... ta sẽ lập tức đưa huynh về Thần sơn. Khi ở bên ta, chắc chắn sẽ có người cười nhạo huynh, đến lúc đó, mong huynh cũng đừng để ý...”

Miệng hắn hơi động đậy, nhưng vẫn không nói gì. Sau đó, bỗng vang lên một tiếng vang khổng lồ, những tia sáng trong không trung cũng bắt đầu chuyển động. Hai người đều kinh hoàng, nhìn về khoảng không phía trước.

“Kết giới trong Thiên Lăng trận đã yếu dần!” Chân mày Bạch Trúc cau lại: “Chúng tiên đang gặp nguy hiểm!”

“Ta sẽ lập tức vào đó!” Anh Lạc không suy nghĩ gì nữa, xoay người xông về phía trước, giống như muốn chứng minh lời nói của mình.

“Anh Lạc!” Bạch Trúc đưa tay muốn ngăn cản, Anh Lạc quay đầu lại, liếc mắt nhìn Lục hoa huyết sắc trong tay hắn, lại chỉ nhếch khóe môi cười một cái. Nụ cười vô cùng thỏa mãn mà lại tuyệt mỹ thoát tục, giống như đột nhiên biến thành người khác, Bạch Trúc thấy vậy ngây người, nhất thời quên mất động tác trên tay.

Anh Lạc không quan tâm gì nữa, kiên trì xông về phía trước, nàng chưa từng học qua tiên pháp hộ thân gì cả, chỉ có thể dựa vào một thân bất tử của Thần mà tiến lên.

Nhưng bất tử lại không có nghĩa là không đau, ngay khi vừa chạm vào lối vào vô hình của trận pháp kia, sự đau đớn từ lồng ngực cũng cuộn cuộn truyền đến, giống như bị ngàn vạn lợi khí cùng lúc lăng trì*. Lúc ấy giống như có một vòi máu được mở ra, nhìn từ xa có thể thấy rõ một cột máu bắn tung tóe, phun ra xa. Ngay tức khắc, hồng liên nở ra đầy trên đất, như những vệt màu thấm dẫm, toàn bộ mặt đạo đều bị hồng liên che phủ, nơi nơi đều là một màu đỏ chói mắt.

(*lăng trì: Hình phạt thời xưa, chặt đứt tứ chi rồi chặt đầu)

Vốn là một mặt đạo âm u, trong nháy mắt như bị bao phủ bởi mùa xuân mang màu máu đỏ. Khắp nơi đều nở những đóa hoa bất tử.

Nhưng cơn đau vẫn còn tiếp tục, vết thương cứ như bị dao đâm xuyên qua toàn thân, có lúc như cắm vào ngực, lại có lúc như đang khứa vào cánh tay. Từng bộ phận trên người, giống như từng cái từng cái đều muốn rời khỏi cơ thể, thịt nát xương tan.

Đau, rất đau! Trăm ngàn năm qua, nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn đến chết cũng không xong như thế. Cảm giác đau đớn này giống như mãi mãi không ngừng lại, theo từng bước chân của nàng, lại càng

tăng lên, lúc nào cũng có thể xé tan nàng thành trăm ngàn mảnh.

Anh Lạc cắn chặt răng, mạnh mẽ chống đỡ thân mình đi tới phía trước, gần một chút, gần một chút nữa thôi thì Thiên Lăng trận sẽ bị xé rách. Nàng đã tặng Lục hoa rồi, đúng không? Chỉ cần phá được Thiên Lăng trận này, nàng có thể cùng đi với Bạch Trúc, từ đó nàng cũng sẽ có một người thật lòng đối xử với nàng, cũng sẽ có người không biến nàng thành công cụ dẫm chân mà dẫm đạp, cho dù chỉ có năm năm, nhưng sẽ hạnh phúc hơn biết bao nhiêu so với trăm ngàn năm mà nàng đã trải qua.

Anh Lạc không biết mình đã làm thế nào để vượt qua đoạn thời gian kia, có lẽ chỉ bằng một tia ám áp nhỏ nhoi ở đáy lòng. Rõ ràng chỉ là khoảng cách không tới một thước nhưng nàng có cảm giác như đã đi cả ngàn năm. Cho đến khi bên tai truyền đến “đỉnh” một tiếng, như âm thanh của cái gì đó bị vỡ tan tành, nàng mới ngã xuống, trước mắt chỉ thấy thật mơ hồ, toàn là màu đỏ, ý thức lại vô cùng tỉnh táo, sự đau đớn của mỗi vết thương trên người cũng đều truyền thật rõ ràng đến tận tim.

“Anh Lạc!” Bên tai vang lên một giọng nói mang theo áy náy, bên người dần có nhiệt độ, giống như được ôm lấy. Trong mắt chỉ thấy vẻ mặt phức tạp của Bạch Trúc!

“Huynh nhìn xem... ta nói rồi... với thân thể của Thần như ta chắc chắn.... không có chuyện gì!” Anh Lạc giật giật khóe môi, cười thật đắc ý, thứ duy nhất mà nàng có, chính là thân thể của Thần được thừa kế từ mẫu thân sao, cho dù là Thiên Lăng trận cũng không thể làm nàng tan xương nát thịt.

“Đừng nói chuyện! Ta cầm máu giúp cô!” Bạch Trúc cắn răng, miệng niệm chú, che lên miệng vết thương của nàng, lại phát hiện vết thương không hề khép lại chút nào: “Sao lại như thế?”

“Thân thể của ta.... khác với người thường! Máu.... không thể ngăn lại được, chỉ có thể chờ chính nó khép lại mà thôi!” Anh Lạc giải thích, phàn là có lợi chắc chắn sẽ có hại, mặc dù nàng có thân thể của Thần, nhưng lại không thể hấp thu tiên pháp bình thường.

Người bên cạnh lại trầm mặc, cánh tay bên người lại càng gấp gáp, chắc là hắn rất lo ình, Anh Lạc nghĩ thâm, đáy lòng lại bị nhiễm mùi vị ngọt ngào.

“Lục hoa đâu?” Nàng hỏi

“...Ở đây!”

Nàng nghe thấy thế, tâm tình lại càng tốt lên, vết thương trên người trong lúc đó giống như đều đã bị quên hết, hắn vẫn mang theo nó!

“Huynh vội đi cứu chúng tiên đi! Ta không sao, vết thương có thể tự khép lại, vết thương lần này hơi sâu, cần có chút thời gian nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng đâu!”

Bạch Trúc nắm thật chặt Lục hoa trong tay, không hề đáp lời!

Anh Lạc lại nói: “Huynh nhìn vết thương trên tay trái của ta này, không phải đã tốt hơn sao! Đó là vết thương lúc còn ở Tiên hội, giờ đã không còn chút dấu vết nào rồi, huynh yên tâm đi!”

Hắn nghe vậy, nhìn cánh tay trái nhuộm máu của nàng, lúc này mới yên tâm, bẻ ngang lấy thân thể của nàng, ngự kiếm bay ra khỏi mật đạo, đặt nàng xuống rừng đào trong Dao Trì.

“Ta không biết ở đằng trước có phục binh của Ma giới không, cô tạm thời ở lại đây chờ một lát, chờ ta cứu mọi người xong sẽ đến tìm cô!”

Anh Lạc gật đầu, hắn lại quay đầu nhìn lại mấy lần, gơ tay tạo ra một trận pháp phòng hộ xung quanh nàng, sau đó mới xoay người đi cứu mọi người.

Ngay khi bóng dáng tuyết trần kia vừa khuất bóng, Anh Lạc mới tùy ý để đau đớn tràn lan, cắn răng nhịn sự đau đớn như bị lăng trì này. Nàng đã nói, thân thể của Thần là bất tử, vết thương sẽ tự động khép lại, thể nhưng là trong tình trạng không bị suy giảm chân nguyên mà thôi.

Mà Thiên Lăng trận là trận pháp từ thời Thượng cổ, thuộc về cấm thuật! Vết thương hiện nay của nàng, e là... đã làm suy giảm chân nguyên! Nàng có thể cảm giác được máu trên người đang không ngừng chảy ra, mà dưới thân cũng đang nở từng đóa từng đóa hồng liên, từng đóa từng đóa xâm chiếm cả rừng đào. Cả rừng hoa đào lập tức như bị thất sắc, chỉ còn lại những đóa màu đỏ diễm lệ như máu như lửa kia mà thôi.

Một lúc lâu sau!

Dưới thân đột nhiên từng trận rung lên, tiếp theo lại từ từ bay lên, vốn là một Dao Trì mờ ảo, dần dần bị bao phủ bởi một luồng ánh sáng rực rỡ, lao ra khỏi nơi hắc ám. Khí tức hắc ám lạnh lẽo nhất thời biến mất. Ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng trên cao, Anh Lạc biết Bạch Trúc đã thành công, Dao Trì đang bay lên.

Trong lòng nhất thời buông lỏng, ý thức từ nãy đến giờ vẫn cố cầm cự, lúc này đã bắt đầu dao động. Cố gắng chống đỡ không để mình ngất đi, nàng cắn môi dưới chờ bóng dáng như tuyết bay cõi trần kia trở lại.

Cánh hoa hồng liên đột nhiên nhảy múa, từ nơi xa hiện lên bóng dáng mờ ảo, mang theo một cỗ hơi thở quen thuộc, hệt như bóng dáng màu trắng trong trí nhớ kia. Anh Lạc không khỏi nở nụ cười.

“Huynh luôn là người tìm được ta trước!”

9. Chương 09

Chương 9: Vết thương thật sự

“Biết trước muội thành ra bộ dạng như thế này, ta thà không đến còn hơn!” Vị nam tử ở đằng kia, dù trong giọng nói có mang chút oán giận nhưng chân vẫn nhanh chóng bước tới.

“Ta cũng thế, huynh đúng là...chẳng bao giờ nói chuyện dễ nghe chút nào!” Anh Lạc thở dài, khẽ cười oán trách, “Nguyệt Nhiễm”

“Có chứ! Ai nói không!” Hắn lại càng cáu kỉnh hơn, hai hàng chân mày rậm cứ như muốn dựng đứng lên: “Nếu như muội muốn ta nói chuyện dễ nghe, phiền muội báo trước cho ta biết nên nói cái gì trước, muội muốn ta nói gì ta sẽ nói cái đó! Chết tiệt... đây là cái gì?”

Hắn đang đứng ở nơi cách nàng khoảng năm thước, nhìn chằm chằm vào bức tường trong suốt đằng trước, mắt tóe lửa: “Muội còn có sức lực để bố trí kết giới nữa cơ đấy?”

“Không phải ta làm!” Anh Lạc vẫn chằm chằm trả lời, giọng nói nhỏ đến mức dường như chỉ một chút nữa thôi là sẽ bị tắt hẳn. Đột nhiên lại giống như nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên: “Nguyệt Nhiễm, ta nói cho huynh biết, ta... ta cuối cùng cũng tìm được.... Tìm được....”

“Muội câm miệng!” Nguyệt Nhiễm quay đầu trừng mắt với muội, một tay đặt lên kết giới trong không trung “Muốn nói gì đợi ta vào trong đã rồi nói!” Sau đó im lặng bắt đầu niệm chú pháp, tuy không có gió nhưng những sợi tóc lại bắt đầu bay bay. Đột nhiên, một luồng ánh sáng từ lòng bàn tay hắn bắn ra, mạnh đến mức như muốn đánh vỡ hắn ra.

Nguyệt Nhiễm kinh ngạc lui hai bước, nhìn về phía người đang ngồi trên đất: “Cái này, ai đã bố trí kết giới này? Vậy mà ta lại không thể phá được?”

Anh Lạc cười khẽ, ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm, nhìn về phía hắn.

Mặt Nguyệt Nhiễm lập tức sừng thành màu đỏ tím, hung hăng trừng nàng: “Đừng có cười, cũng chỉ có mình muội mới học nghệ không tinh thôi! Ta không có đâu!” Nói xong lại nhìn về phía trước “Phá không được, đành phải hủy nó thôi!”

Giơ tay lên cao, có thứ gì đó từ trong tay hắn từ từ hiện lên, giống như vũ khí, chỉ cần nhẹ nhàng vung tay lên, kết giới phía trước lập tức được dễ dàng phá giải.

Anh Lạc chu môi không thềm lên tiếng nữa, có học nghệ không tinh cũng là do huynh dạy chứ ai.

“Ê, nhóc con, muội không sao chứ?” Nhanh chóng chạy vào, Nguyệt Nhiễm mặc dù từ xa đã biết nàng bị thương không nhẹ, đến khi nhìn gần mới hết hồn hết vía, đỡ người đang nằm trên đất kia dậy, tay không kìm được hơi run lên.

Anh Lạc tỏ vẻ không sao cười cười, đã quen với giọng điệu ác liệt của hắn: “Ta... Ta sẽ không chết đâu!”

“Tốt nhất là như thế!” Nguyệt Nhiễm lại trừng mắt nhìn muội, nghiêng người móc ra một viên thuốc “Đây là ‘tục hồn’, ăn vào có thể sẽ làm vết thương của muội ngừng chảy máu!”

Anh Lạc nhận lấy viên thuốc trong tay hấn, cũng không vội ăn vào, nắm chặt trong tay: “Đây rõ ràng là thánh dược mà Tôn chủ cho huynh, rốt cuộc, ta lại là người dùng nhiều nhất!” Anh Lạc vẫn cười, nhưng hồng liên dưới thân lại càng kiều diễm như lửa.

“Đã biết nói thế thì đừng tạo thêm phiền phức cho ta nữa!” Nguyệt Nhiễm giận dữ nói, bắt lấy tay đang cầm thuốc của nàng, nhét thuốc vào miệng nàng “Ăn vào mau!” cũng không thèm quan tâm xem nàng có cắn trúng tay hay không.

Anh Lạc không kịp phản ứng, nuốt luôn viên thuốc, bị nghẹn mất “Khụ khụ... huynh.... không biết dịu dàng chút nào sao!”

“Không biết!” Nguyệt Nhiễm trả lời ngắn gọn, dờ tay đặt lên lưng nàng, từ từ truyền linh khí vào, tăng nhanh tốc độ của dược hiệu*. Anh Lạc chỉ cảm thấy một luồng khí ấm áp từ ngực bụng lan ra, đau đớn nơi vết thương cũng giảm đi nhiều, thân thể dần có sức.

(*dược hiệu: hiệu quả của thuốc)

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng quanh năm không hề đổi của Nguyệt Nhiễm, đột nhiên có thật nhiều lời muốn nói với hấn: “Nguyệt Nhiễm, ta đã từng nói với huynh, huynh nói quả thật không sai, trên đời này... Thật sự, thật sự có người thật lòng đối xử với người khác! Chỉ cần ta chịu tìm... Ta thật sự đã tìm được rồi...”

“Đừng nói chuyện! Vết thương của muội không nhẹ chút nào đâu!” Nguyệt Nhiễm hiển nhiên không thèm để ý đến cảm xúc vui vẻ của nàng, đè chặt nàng đang khoa tay múa chân.

“Ta nói thật mà.... Thật đó!” Anh Lạc không cam lòng rút tay ra, lại túm chặt lấy tay áo của hấn, giống như níu lấy một vật cứu mạng “Huynh không muốn biết sao?”

Nguyệt Nhiễm lạnh lùng nhìn nàng, trong đôi mắt sáng như sao giống như đang nói, sao lại hỏi ta, sao lại hỏi ta! Thở dài “Muội làm sao biết, hấn không giống mấy kẻ kia!”

“Không đâu! Hấn chắn chắn không phải!” Anh Lạc khẳng định lắc đầu.

“Muội lần nào mà chả nói thế?” Lại liếc nàng, tiếp tục giúp nàng cầm máu. Nàng lần đó, chẳng phải cũng nhiệt tình tiếp cận, sau khi bị lợi dụng, mới biết thế nào là đau lòng. Người người đều nói, một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng, thế mà trí nhớ nàng sao lại ngắn cùn như thế chứ. Biết rõ sẽ bị lợi dụng, lại cứ dùng nhiệt tình mà tiếp cận người ta. Khi nào mới biết khôn ra đây?

“Thế nhưng Bạch Trúc rất đặc biệt, hấn đã nói, hấn không mong muốn gì cả! Hấn bảo vệ ta không vì bất cứ lý do gì!”

“Bạch Trúc?” Nguyệt Nhiễm quay đầu lại.

“Hấn tên là Bạch Trúc, là đệ tử của Bạch Mộ!”

“Kết giới vừa rồi là do hấn bố trí?” Nguyệt Nhiễm hỏi tiếp, ánh mắt híp lại.

“Đúng vậy!” Anh Lạc gật đầu “Mặc dù hấn chỉ là một tiểu tiên mới thành tiên, nhưng năng lực không kém chút nào đâu!” Anh Lạc đột nhiên hơi kiêu ngạo, giống như đang khen chính bản thân mình vậy.

“Tiểu tiên?” Nguyệt Nhiễm cười lạnh.

“Ta chưa từng thấy hấn trước đây, nhưng cảm thấy hấn rất quen thuộc. Có lẽ đây chính là duyên phận ư, hấn đối với ta tốt vô cùng, cho dù ta đưa Lục hoa cho hấn... hấn cũng không cự tuyệt! Cho nên...”

“Muội đưa Lục hoa cho hấn!” Nguyệt Nhiễm đột nhiên trợn mắt nhìn nàng, kéo lấy tay nàng, vẻ mặt sững sốt!

“Cũng bình thường mà!” Anh Lạc nhếch môi cười thật vui vẻ “Ta còn tưởng cho đến lúc chết cũng không thể tặng hoa này cho người khác! Cuối cùng...”

Chân mày của Nguyệt Nhiễm càng nhíu chặt hơn, nhìn biểu tình thỏa mãn của nàng, miệng hơi động đầy nhưng lại không nói tiếng nào.

“Ta biết huynh lo lắng!” Anh Lạc nhìn hần “Nhưng đây là lựa chọn của ta, ta sống đã ngàn năm rồi, từ trước đến nay chưa bao giờ được lựa chọn điều gì, lần này.... Ta tin trực giác của mình, cũng tin hần!”

Về kiên định chưa bao giờ có hiện lên trên mặt Anh Lạc, Nguyệt Nhiễm hiểu cho dù hần có nói nhiều hơn nữa, nàng cũng không nghe lọt tai, chân mày cau chặt đến không thể chặt hơn nữa, lại như nhớ tới điều gì, thở dài: “Chỉ mong.... muội đừng có hối hận!”

Đảo mắt nhìn về phía vết thương trên người nàng, máu đã ngừng, nhưng vết thương lại không khép lại, mặt biến sắc: “Vết thương của muội.... muội trúng âm ác khí?” Nguyệt Nhiễm kinh hãi, vốn là vết thương của nàng đã đủ nặng, lại thêm bị âm ác khí nhập vào cơ thể, làm suy giảm chân nguyên, cứ tiếp tục như vậy...

“Muội... Con nhóc ngu ngốc này, chỉ vì một người mới gặp lần đầu tiên, có đáng không? Không được, ta đưa muội trở về Thần sơn, cầu xin Tôn chủ ban ‘quy hồn’ uội.”

“Không! Bây giờ chưa về được!” Anh Lạc nhanh chóng bắt lấy tay hần, liếc mắt nhìn về phía rừng đào “Ta đã nói sẽ đưa Bạch Trúc đến Thần sơn, ta muốn chờ hần trở lại!”

“Muội có thể đợi.... nhưng vết thương của muội thì không thể đợi được!” Nguyệt Nhiễm cắn răng, hận không thể tát cho nàng mấy cái “Nhóc con, muội có biết tình trạng hiện giờ của muội không? Nếu không phải ta đến tìm muội... Muội...” Nguyệt Nhiễm không dám nghĩ thêm nữa, tay phải nắm chặt thành quả đấm: “Nếu lần này muội không theo ta trở về, sau này đừng mong ta đến tìm muội nữa!”

Lần này Nguyệt Nhiễm thật sự tức đến sắp điên, Anh Lạc cũng hiểu rõ vết thương của mình, quả thật là rất nặng, nếu không làm sao phải dùng đến ‘quy hồn’ cứu người kia. Thế nhưng nàng lại không muốn bỏ lại Bạch Trúc như thế, thật vất vả mới tìm được một người như vậy, nên nàng không muốn rời đi dù chỉ trong chốc lát.

“Để ta nói với hần một tiếng được không?” Nói cho hần biết một tiếng cũng tốt, nói cho hần biết nàng phải về trước, nói cho hần biết rằng nàng chờ hần đến tìm nàng.

“Muội.... Tùy muội!” Nguyệt Nhiễm cắn răng phẩy tay áo, tức đến muốn bỏ đi luôn, lại thấy thân thể của Anh Lạc sắp chịu không nổi rồi, lại nhìn không được mà đỡ nàng, nên lại càng nghiêng rằng nghiêng lợi.

=====

Anh Lạc chịu đựng cơn đau trên người, đi tìm Bạch Trúc, trong lòng vui mừng, Dao Trì đã trở lại vị trí cũ, hần đã thành công rồi sao. Nếu hần đã thành công, hần là hần sẽ nguyện ý theo nàng trở về?

Nàng thật ngốc! Cuộc sống sau này còn rất dài, cũng không phải chỉ có một ngày. Huống chi mình đã bị thương, coi như là xin được thuốc của Tôn chủ, nhưng vết thương cũng không phải chỉ có mấy ngày đã có thể đỡ hơn được. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc hần nhận lấy Lục hoa, nàng lại không nhịn được cười khúc khích. Thật lòng thật dạ, hần là thật lòng tiếp nhận mình. Từ khi nàng có trí nhớ đến nay chưa bao giờ biết thế nào gọi là thật lòng thật dạ. Mặc dù Nguyệt Nhiễm đối xử tốt với nàng nhưng hần cũng chỉ là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của nàng, huống chi hần lại là người của Tôn chủ. Hần đối với nàng có mấy phần thật lòng, trước mặt Tôn chủ là mấy phần, nàng cũng không biết rõ nữa.

Ở đằng trước có một bóng người, một thân áo trắng như tuyết, Anh Lạc nhìn qua là có thể nhận ra ngay. Tim lại bắt đầu đập rộn ràng lên rồi! Nàng dừng lại, đang muốn mở miệng gọi hần, nhưng lại nghe có người gọi “Tử Hân!”

Tử Hân? Cái tên này thật quen! Nàng nhận lầm người rồi sao?

Lại thấy từ bên kia có một người đang chạy tới, người mặc áo khoác màu xanh, nhìn hơi hen, hình như đã từng thấy ở tiên hội Dao Trì.

“Đệ không trở về Bạch Mộ mà lại đi đâu đó?”

“Đệ phải tìm một người!” Hần có vẻ hơi vội, nhãn mày nhìn về phía xa, trong lòng Anh Lạc lại bắt đầu cảm thấy ngọt ngào.

“Rốt cuộc là ai?”

“Anh Lạc.”

“Anh Lạc? Vị thần bị vứt bỏ kia?” Nam tử mặc áo xanh kinh hải “Sao đệ lại quen người này?”

“Đệ bị Ma giới cố ý đánh lạc hướng rời xa Dao Trì, thấy có linh khí đang chuyển động, thuận đường cứu giúp, mới biết là nàng.”

Động tác của Anh Lạc hơi dừng lại.

“Là nàng đưa đệ từ mật đạo đến Dao Trì này để cứu mọi người! Hiện tại nàng đang bị thương, về tình về lý đệ tất nhiên phải giúp nàng!”

“Nghe nói người này không có thân thể của Thần, cũng chẳng có Thần lực! Năng lực kia còn kém hơn cả người ở Tiên giới, cho nên mới gọi là vị thần bị vứt bỏ. Đệ cứu nàng làm gì? Huống chi với năng lực của Thần tộc, tự nhiên sẽ đến cứu nàng thôi!”

“Sư huynh, nàng mặc dù Thần lực không cao, nhưng vẫn là người của Thần tộc, lại còn là muội muội của Tôn chủ. Sau này đối phó hai giới yêu ma, nhất định sẽ có chỗ dùng. Hai giới lại xâm phạm lần nữa, Bạch Mộ ta cũng không thể ngồi nhìn nữa. Lần này chúng có thể dùng Thiên Lăng trận, ngày khác nhất định sẽ dùng trận pháp lợi hại hơn. Tu vi tương đương với đệ nơi Tiên giới, cũng chỉ có bốn người, e rằng không thể hoàn toàn phòng ngừa dã tâm của Ma giới. Nếu như có được sự ủng hộ của Tôn chủ, đối với Tiên giới mà nói cũng không phải chuyện xấu!”

.....Thì ra.... thì ra.... vẫn là vì Tôn chủ.....

Hóa ra... đến cuối cùng... cũng chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi. Nàng hơi hoảng hốt, chợt nhớ đến một chuyện khi còn nhỏ, rất nhiều người nhiều việc, ban đầu đều khiến nàng vô cùng vui mừng, càng về sau, lại đều trở thành công dã tràng. Nguyệt Nhiễm nói không sai, nàng lúc nào cũng thế, sau mỗi lần... lại vẫn không biết khôn ra!

Ai cũng muốn lừa gạt nàng, lợi dụng nàng!

Thế nhưng... rõ ràng hần đã nhận Lạc hoa, rõ ràng đã nhận lời.

Nghen ngào bước lui về phía sau, nhìn về phía dưới cây đào ở đằng xa kia, bóng dáng màu trắng kia, ánh mắt dịu dàng kia. Nàng muốn xác nhận, có phải nàng đã... nhìn lầm rồi, có phải vì bị thương quá nghiêm trọng... cho nên.... mới sinh ra ảo tưởng, người ở đằng kia không phải là Bạch Trúc

Bạch Trúc.... Tử Hân....

“Cô không biết sư phụ của ta sao! Sư phụ ta là Mộ Tử Hân, Bạch Mộ Tử Hân!”

Bên tai lại vang lên câu nói kia của Cố Thiên Phàm....

A....

Thì ra... hần chính là vị Bạch Mộ Thượng Tiên kia, là sư phụ của Cố Thiên Phàm, Mộ Tử Hân! Thì ra... hần vốn không cần sự giúp đỡ của mình cũng đã là Thượng Tiên rồi. Thì ra... hần vốn không cần phải vào Thần sơn.

10. Chương 10

Chương 10: Nơi Thần sơn vô tình

Lui thêm vài bước nữa, thân thể của nàng đã gần như đứng không vững, may là có người ở đằng sau đỡ nàng, nàng mới miễn cưỡng không bị ngã. Quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nhiễm với vẻ mặt hiểu rõ, nàng lộ ra một nụ cười khổ.

Nguyệt Nhiễm, lại để huynh đoán trúng rồi!

Khi hần giải khai kết giới cho nàng, chẳng phải đã nói rõ rồi sao! Chỉ là do nàng, hết lần này đến lần khác đều muốn tận mắt nhìn thấy mới tin là sự thật.

“Trở về thôi!” Nguyệt Nhiễm thở dài, phất tay phá giải kết giới đang che đi hơi thở của cả hai. Hần biết rõ khát khao của nàng, khát khao có được một người thật lòng đối xử với nàng, không tới phút cuối cùng sẽ tuyệt đối không buông tay. Có lẽ, chỉ có như vậy mới khiến nàng hoàn toàn hết hy vọng.

“Là ai?” Nam tử áo xanh kia phát hiện có động tĩnh, quay đầu nhìn về phía này, Mộ Tử Hân cũng nhìn qua. Hai người bước về phía này. Anh Lạc lại vẫn trong trạng thái ngây ngốc sững sờ, bên tai chỉ có tiếng ong ong không ngừng vang lên, không nghe thấy tiếng gì khác.

Hai người đi qua khỏi cây đào, đi thẳng đến phía trước, nhìn thấy Anh Lạc với vẻ mặt tươi cười rực rỡ như hoa mùa xuân đang nhìn về phía Mộ Tử Hân và Nguyệt Nhiễm bên cạnh với vẻ mặt tối sầm hoàn toàn trái ngược với nàng.

Nam tử áo xanh bật thốt lên: “Bị vứt bỏ.... bị vứt bỏ....” (ảnh định nói là “vị thần bị vứt bỏ” đấy ạ)

“Anh Lạc, tên ta là Anh Lạc!” Anh Lạc xen ngang vào lời hần, trả lời: “Huynh chính vị sư huynh mà Bạch Trúc nói nhất định phải cứu sao?”

Nam tử cau mày, không biết hai người đã che dấu hơi thở đứng ở đây bao lâu rồi: “Chưởng môn của Bạch Mộ – Mộ Lãnh Liệt!” Thấy nàng chỉ mỉm cười nhìn Tử Hân, có lẽ là không nghe được gì nhiều.

“Thì ra là Chưởng môn!” Anh Lạc hơi giật mình, cuối cùng đã biết vì sao nàng nhìn lại thấy quen mắt như thế. Nàng xoay người, cười rực rỡ với người nam tử áo xanh bên cạnh: “Ta đã uống thuốc, khá hơn nhiều rồi, cho nên mới đến đây xem một chút!”

Nàng nói thì nói như thế, nhưng thân thể vẫn hơi run rẩy, giống như chỉ cần một làn gió thổi qua sẽ ngã xuống ngay. Mộ Tử Hân lo lắng tiến lên đỡ lấy nàng, chân mày bắt đầu cau chặt: “Vết thương của cô rất nặng, không nên cử động nhiều!”

“Không việc gì! Chẳng phải ta có thân thể bất tử của Thần sao!” Anh Lạc cười lạnh lạnh, chậm rãi rút cánh tay đang bị hần nắm lấy ra. Ánh mắt nàng chăm chú nhìn trên người hần, không phải nhìn mặt hần như lúc nãy, mà là nhìn nơi thất lưng của hần.

“Tìm gì vậy?” Hần hỏi

“Ta đang nghĩ xem.... Huynh đang để Lục hoa ở đâu?”

“Ta đang cầm trong tay đây!”

Anh Lạc cúi đầu nhìn, quả là như thế. “Công tử quý trọng nó như thế, ta thật vui vẻ.” Nói rồi định đưa tay về phía tay hần, không ngờ ngực lại truyền đến từng cơn đau nhức, khiến nàng phải gập người xuống.

“Anh Lạc!”

“Không sao!” Nàng lại né tránh sự giúp đỡ của hần, lui về phía sau dựa vào Nguyệt Nhiễm. Nguyệt Nhiễm nhướn mày, sắc mặt căng thẳng, thấy nàng đang không ngừng thở gấp, thở dài một tiếng, cuối cùng cũng đỡ lấy nàng.

“Đây chỉ là bệnh cũ, không phải vì vết thương ban nãy, một lát nữa sẽ tốt thôi!” Anh Lạc nhếch miệng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Đề chặt lồng ngực, nàng cắn cắn môi, nhìn về phía tay hần.

Cố gắng kéo tay của hần qua, trong lòng bàn tay ấy là Lục hoa của nàng. Vươn tay về phía Lục hoa còn mang hơi ấm kia, nàng muốn cầm lên nhưng lại cảm giác được tay hần hơi động đậy, giống như muốn giữ lại, nhưng cuối cùng vẫn để mặc nàng lấy đi.

“Vì sao phải lấy lại?” Hần hỏi.

Anh Lạc chăm chú nhìn Lục hoa đã trở lại trong tay mình, hoa được một tầng băng lạnh bao lấy, cánh hoa màu trắng thuần khiết như tuyết, chỉ có một chút màu đỏ trong nhụy hoa, tinh khiết mà vẫn mê hoặc lòng người. Đó là máu của Thần, giữ cho hoa không bao giờ héo úa.

Nàng lại nở nụ cười rức rở đến lóa mắt: “Hoa này đã ở bên cạnh ta hơn ngàn năm, lâu đến mức ta cũng không nhớ rõ mình đã trích máu mà ngưng tụ thành nó như thế nào nữa. Có lẽ đã hơi cũ kĩ rồi. Để ta trở lại Thần sơn, hái một đóa hoa khác... để tặng công tử”

Mộ Tử Hân biến sắc, trong lòng hơi siết chặt lại, nghe ra giọng nói của nàng có gì đó không đúng: “Cô phải về Thần sơn sao?”

“Ừ!” Nàng gật đầu “Ta ra ngoài đã hơn nửa ngày rồi, phải trở về thôi!”

“.... Không cần ta... đưa cô về... sao?”

Nàng lại cười “Tiên giới bị kiếp nạn lần này, nhất định là đã bị tổn thương nguyên khí rất nặng nề, chắc phải tốn nhiều năm để hồi phục, Anh Lạc không dám làm phiền Thượng Tiên!”

Thượng Tiên? Nàng quả nhiên đã nghe thấy “.... Lần này.... cũng nhờ có cô.... Thật không biết phải tạ ơn thế nào....”

“Có thể cầu xin Thượng Tiên một chuyện được không?” Anh Lạc đột nhiên xen ngang lời hấn!

Thấy hấn gật đầu liền nói tiếp: “Ta nghe nói Bách Hoa Yêu Hoa Linh vì không muốn thành tiên, bị Ngọc đế trách phạt, nhưng Hoa Linh tính tình hiền lành, vốn không phải hạng người đại gian đại ác, mong Thượng Tiên cầu tình giúp.”

Một Tử Hân nghĩ nghĩ, quả thật là có chuyện này “Chuyện này ta cũng có biết một chút, cho dù cô không nói, ta cũng sẽ nói với Ngọc đế!”

“Vậy Anh Lạc phải tạ ơn Thượng Tiên rồi!” Nàng cúi người muốn hành lễ, lại làm động đến vết thương, ho khan không ngừng. Thấy Mộ Tử Hân định tiến lên, nàng nhanh chóng lui về phía sau, dựa vào người Nguyệt Nhiễm: “Hoa Linh này.... cũng có quen biết với ta, như vậy.... Thần giới và Tiên giới coi như không ai nợ ai!”

Chân mày Mộ Tử Hân nhíu lại càng chặt.

Không biết là do vừa chạm phải vết thương ở ngực, hay là do vết thương trên người quá đau đớn, Anh Lạc ho đến không thể dừng được, cả người gần như dựa trên người Nguyệt Nhiễm.

“Còn... khụ khụ... còn một chuyện!” Anh Lạc cố gắng chịu đựng cơn đau nhìn về phía người mặc áo trắng như tuyết trước mặt: “Không biết.... Bạch Trúc, là tên thật của Thượng Tiên, hay chỉ là tên tùy tiện đặt ra?”

“....Ta trước khi tu tiên vốn tên là Bạch Trúc, sau khi vào Bạch Mộ được sư phụ ban tên là Tử Hân!”

“Thì ra là vậy....” Anh Lạc lại cười, ít nhất.... ít nhất cũng có chút gì đó là thật! Nàng không nên yêu cầu quá xa vời đúng không?

“Như vậy.... tạm biệt!” Anh Lạc dùng hết sức lực cuối cùng, chân mềm nhũn, không đứng nổi nữa.

“Nhóc con!” Nguyệt Nhiễm mặt mày căng thẳng, phát tay xuất kiếm ra, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn hai người kia một cái, rồi cười kiêu bay đi.

“Tử Hân....” Mộ Lãnh Liệt nhìn vẻ mặt lãnh đạm của người bên cạnh, không đoán được Mộ Tử Hân đang nghĩ gì, nhẹ giọng mở miệng.

Mộ Tử Hân vẫn nhìn về phía mà hai người kia vừa biến mất, giữa không trung là những đóa hồng liên đang lơ lửng, kiêu diễm vô cùng.

“Sư huynh! Đệ một lòng vì chúng sinh, một lòng vì Tiên giới, một lòng vì Bạch Mộ, đến cuối cùng là đúng, hay là sai?”

“Hả?” Mộ Lãnh Liệt không hiểu, kinh ngạc nhìn hấn, thấy trong mắt hấn xuất hiện sự lưỡng lự trước nay chưa bao giờ thấy.

Thế nhưng hấn lại không muốn nói đến vấn đề này nữa, khẽ nhắm mắt, hít thật sâu, khi mở mắt ra lần nữa, đã thanh tỉnh như trước.

“Trở về thôi! Thiên Phàm còn ở bên trong!”

=====

Thần sơn. Trái tim của Bắc Hải.

Ban đêm, vạn vật đều trở nên yên lặng, chỉ nơi đây là đèn đuốc sáng choang. Trên đại điện, có rất nhiều người đang đứng, tầm hơn mấy chục người, ai ai cũng tiên phong đạo cốt*. Vốn nên là một nơi náo nhiệt, lúc này lại bị một sự yên tĩnh đến đáng sợ bao phủ. Tất cả chỉ vì nữ tử đang ngồi trên thượng vị kia.

(*tiên phong đạo cốt: Có cốt cách thần tiên)

Rõ ràng trên người đang mặc một bộ y phục màu đỏ nhiệt tình như lửa, nhưng vị nữ tử kia lại phát ra lãnh ý kinh người. Đôi mắt kia như được ngâm trong băng tuyết, lạnh lùng nhìn mấy người trong sảnh.

Toàn thân Anh Lạc đầm máu, thiếu sự giúp đỡ của Nguyệt Nhiễm, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất. Nàng cố gắng chống thân thể, ngẩng đầu nhìn về phía người đang ngồi ở chủ vị, gương mặt không hề có tí biến đổi nào kia.

“Tôn chủ.... Anh... Anh Lạc... đã về!”

Nghiên Tịch không đáp, trong mắt thậm chí không hề có bóng dáng của nàng, chỉ ngồi như thế nơi chủ vị. Phúc thúc đứng bên cạnh, nhúu mày.

“Nhị chủ, cả ngày nay người đi đâu vậy?” Trong giọng nói rõ ràng mang theo trách cứ.

Anh Lạc nhìn Phúc thúc, rồi quay đầu nhìn bốn phía, đại sảnh có vài chục người, đều là những người vẫn thường đi theo Tôn chủ. Có một số người phải theo lệnh Tôn chủ ra ngoài làm việc, cho nên hơn phân nửa thời gian đều ở bên ngoài, hiếm khi nào tề tựu đông đủ.

Anh Lạc thật may mắn, có thể đồng thời thấy bọn họ tề tụ tại đây.

Mắt hơi sưng, nàng đưa tay xóa đi, nghĩ là có thể bôi được nước mắt hay cái gì đó, lại chỉ thấy vết máu khô khốc trong lòng bàn tay. Nàng quên mất, Thần làm gì có nước mắt.

“Tôn chủ, Anh Lạc sai lầm rồi, không nên tự tiện rời khỏi Thần sơn, đến Dao Trì, bị cuốn vào cuộc giết chóc của hai giới Ma – Tiên, rơi vào Bích Lạc, khiến cho khí âm tà xâm nhập vào cơ thể, lại càng không may chạm vào Thiên Lăng trận, tính mạng trong sớm tối*. Vốn tất cả đều là do muội tự làm tự chịu, nhưng Anh Lạc đạo hạnh thấp kém, không thể chịu được trọng thương như thế, mong rằng Tôn chủ niệm tình tỷ muội, ban uội “quy hồn” để vượt qua kiếp này!” Giọng nói của nàng nhún nhường, lộ ra vẻ sợ chết.

(*tính mạng trong sớm tối: Không còn sống được bao lâu nữa)

Mọi người xung quanh đều nhúu mày, vẻ mặt vẫn tỏ vẻ khinh miệt.

Nữ tử nơi thượng vị, vẻ mặt vẫn trang nhã, không đáp lời nào, giống như không hề nghe được lời cầu khẩn của nàng.

Mặc dù đã là đoán trước được, trong lòng Anh Lạc vẫn không nhận được cảm thấy đau đớn, không dám ngẩng đầu nhìn mặt người kia. Khuôn mặt có vài phần tương tự với mình, lại càng xa lạ hơn bất kì kẻ nào khác.

Trải qua một khoảng thời gian lâu như cả thế kỉ, một giọng nói lãnh đạm mới truyền đến: “Quy hồn.... chỉ có một!” Trong giọng nói không có tí độ ấm nào.

Trong lòng Anh Lạc hơi nghẹn lại, vết thương có vẻ đã trở nặng rồi. Nàng bò trên mặt đất, ôm đầu: “Anh Lạc biết.... Quy hồn rất trân quý, cả Thần sơn này cũng chỉ có một, nếu như bị muội dùng, quả thật rất... lãng phí. Nhưng nói thế nào, muội cũng là người của Thần tộc. Hôm nay Thần tộc chỉ còn lại hai người chúng ta, mong rằng Tôn chủ... nể tình huyết mạch của tộc ta.... cứu... cứu Anh Lạc một mạng” Anh Lạc cố gắng đè thấp thân thể của mình, mặc dù tư thế của nàng đã thấp lắm rồi.

Người trên thượng vị, vẫn không mở miệng, chỉ hơi nghiêng đầu, giống như ngay cả việc nhìn nàng một cái cũng không thể chịu được. Trên gương mặt tuyết mi vẫn là một tầng băng giá.

“Nhị chủ hóa ra còn biết tác dụng của “quy hồn” sao!” Người nói vẫn là Phúc thúc “Đây là thánh dược do Thượng cổ Thần tộc truyền lại, chỉ có một viên, là dùng cho ngày Ma Thần lại xuất hiện, nếu như có biến cố, có thể dùng thuốc này thay đổi căn khôn. Chuyện này liên quan đến chúng sinh nơi Lục giới, sao có thể lãng phí vào lúc này!”

Là lãng phí sao? Để nàng dùng, quả thật là rất lãng phí!

“Anh Lạc biết tầm quan trọng của thuốc này! Chỉ là muốn mượn dùng một chút. Nếu sau này Ma Thần thực sự xuất hiện, Anh Lạc nguyện ý dùng thân thể chế thuốc, tái tạo “quy hồn””

“Không được!” Phúc thúc phản đối “Dùng thân chế thuốc, thật chưa nghe qua bao giờ. Ai có thể đảm bảo là nhất định có thể luyện lại? Cho dù có thể, sao có thể đảm bảo được được tính...” Hắn giống như đột nhiên nhớ đến điều gì, quay đầu nhìn về phía Nghiên Tịch nơi chủ vị, không nói thêm nữa.

Thì ra là, sợ nàng lấy mạng luyện thuốc, làm mất đi được tính vốn có! Anh Lạc cố gắng tươi cười, trong lòng lại tràn ngập mùi vị kì lạ, có mùi máu tanh, còn có một loại chua chát không biết tên. Theo thói quen muốn đưa tay lấy một viên kẹo ngọt trong túi, lại phát hiện mình không đủ sức.

Nói cũng phải, mạng của nàng, làm sao xứng để được dùng “quy hồn” trân quý như thế.

“Anh Lạc....đã hiểu rồi!”

11. Chương 11

Chương 11: Dùng thân thử thuốc*

(*Nguyên văn “Thần thân thí dược”: Ý nói dùng thân thể của Thần để thử thuốc)

Anh Lạc cố chấp bò dậy từ trên mặt đất, vết thương trên người đã sắp không chống đỡ nổi, tùy lúc đều có thể ngã xuống. Thế nhưng nàng vẫn mạnh mẽ hít thật sâu, đứng thẳng lưng. Kết cục này không phải nàng đã sớm biết rồi sao? Vì sao trong lòng còn mong chờ một chút may mắn, chỉ mong người trên thượng vị kia, có thể cho nàng một ánh mắt thương hại thôi đã là một hi vọng xa vời lắm rồi.

“Tạ ơn Tôn chủ, Anh Lạc không nên đến quấy rầy lúc đêm khuya, xin cáo lui!”

Thân thể không vững, giống như sắp ngã, nàng lại vẫn cố gắng ra lệnh mình đứng vững lại, chỉ cần đi tới cửa thôi, chỉ cần kiên trì tới cửa, nơi này không ai có thể giúp nàng, mà người có thể giúp nàng, lại không muốn giúp nàng.

“Khoan đã!” Giọng nói lạnh như băng từ đằng sau vang lên, như cầu vồng phá vỡ mây đen, để lại từng tiếng vọng lại trong đại điện. Anh Lạc kinh ngạc quay đầu lại, chống lại đôi mắt vẫn lạnh như băng kia. Trong nháy mắt, nàng cứ ngỡ mình đã nghe lầm.

“Tôn chủ!” Phúc thúc cũng giật mình, xoay người hỏi, lại bị ánh mắt của Tôn chủ ngăn lại.

Nghiên Tịch nhìn về phía bóng dáng kia, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nhưng vẫn quật cường đứng thẳng người, trong mắt hiện lên tia gì đó, nhưng ngay lập tức lại khôi phục lạnh như băng: “Quy hồn tất nhiên không thể cho người, nhưng...” Nàng giơ tay ném ra một vật, chậm rãi bay về phía Anh Lạc, dừng ở nơi cách nàng khoảng một bước gần không trung. Đó là một viên thuốc màu đen: “Đây là Vân Tịch, có thể tạm giữ được tính mạng của người, kéo người lại nói Thần tộc ta vô tình.”

Lời kia nàng vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc đứng yên tại chỗ, rồi rít nhìn về phía nàng.

Nguyệt Nhiễm vẫn đứng bên cạnh không nói gì, cũng trắng xanh cả mặt, tiến lên một bước ôm quyền nói: “Tôn chủ, quy hồn không ban cho cũng không sao, nhưng Vân Tịch này.... Dù nói nó có công năng chữa thương, nhưng lại chứa kịch độc, trăm ngàn lần không thể để Nhị chủ dùng!”

“Nàng là người của Thần tộc ta, nếu như ngay cả trình độ này cũng không chịu được, coi như uổng phí một thân thể của Thần! Huống chi...” Nghiêng Tịch hơi híp mắt, nhìn về phía Nguyệt Nhiễm về mặt cấp bách, ngược lại lạnh lùng nói: “Bổn tôn làm việc khi nào thì đến lượt người xen mồm?”

“Ngài...” Nguyệt Nhiễm tiến lên một bước cố gắng muốn nói gì, lại bị Anh Lạc xen ngang.

“Anh Lạc tạ ơn Tôn chủ!” Cầm lấy viên thuốc trước mặt, không nghĩ ngợi lập tức nhét vào miệng, cúi người hành lễ tạ ơn.

Sắc mặt Nghiêng Tịch lúc này mới bình thường trở lại, chỉ là ánh mắt nhìn Anh Lạc lại thêm vài phần khinh miệt và xem thường. Cũng không muốn lưu lại, phất tay áo xoay người, thân ảnh màu đỏ kia đã biến mất trên đại điện.

Chủ tử đã đi, mọi người cũng lần lượt tản đi, một lát sau trong đại điện chỉ còn lại hai người là Anh Lạc và Nguyệt Nhiễm. Hai chân mềm nhũn, nàng không thể cố gắng nữa, Nguyệt Nhiễm thuận thế đỡ lấy nàng.

“Nhóc con!” Nguyệt Nhiễm khẽ cắn răng, vẻ mặt gấp gáp lẫn căm phẫn: “Sao muội lại nuốt viên thuốc này, muội biết rõ mình...”

“Vào phòng!” Anh Lạc nhẹ giọng đáp, hơi thở mỏng manh như tơ nhện, nhưng vẫn nặn ra một nụ cười: “Yên tâm, ta không...chết được!”

“Nhóc con!”

Nói xong, người đã ngất đi.

=====

Đêm xuống.

Anh Lạc từ trong đau đớn tỉnh lại, đưa tay ép chặt lồng ngực, nhưng dù có ép chặt đến mức nào đi nữa, nơi đó vẫn chứa sự thống khổ như bị lửa thiêu. Toàn thân trên dưới như không có nơi nào thuộc về mình, giống như bị xéo từng miếng từng miếng thịt. Mặc dù biết rõ Vân Tịch chắc chắn sẽ có tác dụng phụ, lại không ngờ được nó lại phát tác mãnh liệt như thế.

Không sao, không sao cả, nàng sẽ tốt thôi, nàng đã uống thuốc rồi không phải sao? Nỗi đau như thế này, nàng vẫn có thể nhịn được, có thể chống đỡ được! Nàng phải sống, phải sống!

Buồn cười không? Người như nàng vậy, vốn không có lý do gì để tồn tại, nhưng nàng vẫn muốn sống. Mặc dù biết rõ sự sống chết của mình sẽ chẳng ai quan tâm, mặc dù biết rõ có sống cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng nàng vẫn muốn sống, không quan tâm gì khác mà chỉ muốn sống sót thôi.

Nàng sống mấy ngàn năm nhưng vẫn chưa chán đâu! Nhưng hết người này đến người khác lại chán ghét nàng. Như người ở Thần sơn, như người khắp Lục giới, như... chính tỷ tỷ thân sinh của nàng.

Lúc rảnh rỗi, nàng luôn nhìn qua Thủy kính để nhìn lên nhân gian muôn màu, muốn nhìn một chút xem cái gì gọi là tình cảm chốn trần gian, có phải cũng giống như nàng hay không. Càng nhìn nhiều, nàng càng cảm thấy chữ “tình” này xa đến không thể với tới, có lúc nàng chỉ ước mình chỉ là một người phàm, còn tốt hơn cuộc sống nơi Thần sơn này, một cuộc sống dài vô tận không có điểm dừng.

Đau đớn vẫn cứ tăng lên, Anh Lạc đã đau đến tê dại, chỉ còn lại một chút lý trí khiến nàng tự nhắc nhở mình, cố gắng lên, cố gắng lên, nhất định phải sống.

Không biết ý nghĩ này từ đâu mà có nhưng nó đã trở thành lý do khiến Anh Lạc chịu được mọi đau đớn này, đôi khi không có lý do nào cũng là một loại lý do.

“Tôn chủ!” Ngoài cửa có giọng nói cung kính vang lên.

“Vào đi!” Nữ tử áo đỏ bên trong phòng xoay người lại, thuận tay che đi hình ảnh trên Thủy kính phía sau, mắt nhìn về phía lão giả đang tiến vào: “Chuyện gì?”

Người vào chính là Phúc thúc, lão cung kính khom người hành lễ: “Tôn chủ, lão hủ* có một chuyện không rõ?”

(*lão hủ: Đại loại là cách xưng hô với bề trên của những người đã lớn tuổi)

Nghiên Tịch ngồi xuống chính vị, không nhanh không chậm nói: “Nói đi!”

“Tôn chủ đã không muốn đem ‘Quy hồn’ cho Nhị chủ, cần gì lại phải ban thưởng Vân Tịch?”

“Ý của lão là, ta không niệm tình tỷ muội, không quan tâm đến sống chết của nàng?” Hai mắt nàng nhẹ híp lại nói

“Thuộc hạ không dám!”

“Không tệ, ta cũng chẳng quan tâm nàng có phải muội muội của ta hay không!” Không ngờ Nghiên Tịch lại hào phóng thừa nhận: “Ta không ban thưởng ‘Quy hồn’ cho nàng, đó là để trừng phạt nàng không đợi lệnh đã một mình đến Dao Trì. Nàng sợ dĩ bị thương thành như vậy, đó cũng là do nàng gieo gió gặt bão, chẳng thể trách ai.”

“Vậy vì sao...” Phúc thúc càng thêm nghi ngờ.

“Vân Tịch?” Nghiên Tịch hỏi ngược lại, nhìn thấy đối phương gật đầu cam chịu, chậm rãi nở nụ cười, nhưng vẫn không có chút độ ấm nào: “Vân Tịch là cái gì, lão chắc còn rõ hơn ta, đó là tiền thân của ‘Quy hồn’. Thần tộc ta nhiều lần muốn tái tạo ‘Quy hồn’, nhưng vẫn không tài nào thành công, Vân Tịch là thành phẩm thất bại, công hiệu hơi tệ, còn có tác dụng phụ. Có làm chết người hay không, không ai biết được. Nếu có hiệu quả trên thân thể của Thần, trình độ chế tác có thể sẽ tăng thêm một bậc. Ta để nàng dùng nó, cũng là muốn cho nàng cơ hội!”

Vân Tịch..... là thuốc thử nghiệm!

Phúc thúc trừng to mắt, mặc dù lão sớm nghĩ tới, lại vẫn bị lời của Tôn chủ dọa muốn nhảy dựng..., quả thật rất hợp tình hợp lý, nhưng cũng thật.... tàn nhẫn!

Dừng một lúc, hai tay ôm quyền: “Tôn chủ thưởng phạt phân minh, quả thật là phúc của Lục giới, thuộc hạ đã hiểu! Thuộc hạ xin cáo lui!” Thấy Nghiên Tịch gật đầu, lúc này mới lui khỏi cửa.

Nghiên Tịch nhìn bóng dáng lão biến mất ở ngoài cửa, mặt lạnh như băng, chân mày khẽ nhăn, quay đầu nhìn về phía Thủy kính, lầm bầm: “Diêm Phúc... sao?”

Sáng sớm đầy sương, Nguyệt Nhiễm một thân áo xanh đứng trước cửa. Mày rậm khẽ nhúc nhích nhìn cửa phòng sơn đỏ một lúc lâu. Hắn giống như đã đứng yên thật lâu, trên y phục cần dính một vài giọt sương. Một lúc lâu, đưa tay ra, rồi lại hạ xuống, nhẹ nhàng đập vào trên cửa.

Không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, trong lòng như chìm xuống, lại gõ mạnh hơn một chút, trên mặt cũng có thêm vẻ gấp gáp.

“Nhóc con, nhóc con, muội trả lời ta xem! Nhóc con...”

“Nguyệt Nhiễm? Huynh tìm ta?” Không ngờ, giọng nói đáp lại lại vang lên từ đằng sau.

Nguyệt Nhiễm chợt xoay người, nhìn về phía người đằng sau. Vẫn là áo màu xám trắng, đầu nhỏ nhỏ, nhìn về phía mình. Sắc mặt không biết có phải bị không khí sáng sớm làm đông lạnh hay không mà trông tái nhợt, ẩn sau bóng sương mờ nhạt, cứ như chỉ một lát sau sẽ biến mất.

Nguyệt Nhiễm nhìn chăm chú, giống như đã cách mấy đời, mang bộ dáng vì không phản ứng kịp mà đại ra.

Anh Lạc theo thói quen nhếch môi cười, nhưng nét cười không đến đáy mắt, sắc mặt vẫn tái nhợt: “Sớm như vậy, có chuyện gì sao?”

Nguyệt Nhiễm ngây ngốc một lát, lúc này mới nhớ tới nguyên nhân, thu hồi vẻ mặt ngu ngơ lại: “Ta.... ta đến thăm.... ta đến thăm muội!”

Ánh mắt như có như không hơi né tránh, đáy lòng Anh Lạc xẹt qua một chút khổ sở, trên mặt vẫn không hề tỏ vẻ gì: “Huynh sợ ta... cứ vậy mà chết đi?”

“Nói nhảm!” Nguyệt Nhiễm chau mày kiểm, nhất thời nổi nóng: “Sao muội có thể chết được!”

Anh Lạc nhẹ nhàng cười, hùa theo hân: “Đúng vậy! Ta sẽ không chết...” Chậm rãi giơ tay lên, nhìn chăm chú vào đóa Lục hoa trong suốt trong tay. Giống như bị mê hoặc, nhìn không chớp mắt.

Nguyệt Nhiễm lúc này mới thấy rõ, trên tay nàng là Lục hoa, dường như mới được hái xuống, ống tay áo nàng bị ướt phân nửa, trong lòng lại càng nóng nẩy: “Muội đã không sao, phải nghỉ ngơi, sao sáng sớm đã chạy lung tung?”

Anh Lạc không để ý cười cười, vẫn nhìn đóa hoa trong tay, giọng nói nhàn nhạt không tức giận chút nào: “Ta chỉ là đột nhiên.... muốn hái.... muốn hái.... đóa hoa này!”

“Hoa này lúc nào hái mà chẳng được! Cần gì phải là bây giờ!” Nguyệt Nhiễm cau mày, đi về phía nàng: “Theo ta trở về phòng nằm, vết thương của muội phải tĩnh dưỡng thêm mấy ngày!”

Hắn đưa tay định nắm lấy tay nàng, nàng lại đột nhiên giống như bị sợ hãi, mạnh mẽ lui một bước, tránh được tay hắn. Trên tay run lên, hoa rơi xuống, chạm vào quần áo hắn, trong nháy mắt hóa trở lại thành nước, làm ướt phân nửa. Lục hoa không nhiễm phàm trần, chỉ có thần mới có thể chạm vào.

Tay Nguyệt Nhiễm cứ lúng túng dừng ở giữa không trung, vẫn không thể bình tĩnh trở lại.

“Ta.... không sao rồi!” Anh Lạc có chút áy náy với phản ứng tự nhiên của mình, rõ ràng người ta chỉ có ý tốt, mình lại.... Aizz!

Nhìn vết nước trên áo hắn “Huynh cũng biết, ta chỉ cần chịu đựng qua một đêm thôi, sẽ không còn gì nguy hiểm đến tính mạng nữa! Hiện giờ chỉ là thân thể không có sức lực, không việc gì phải lo!”

Nguyệt Nhiễm không trả lời, tay giương trên không trung một lúc lâu, mới chậm rãi thu hồi lại, gắt gao nắm chặt.

“Nguyệt Nhiễm, huynh không cần lo cho ta, giờ ta chỉ cần ra ngoài hít thở chút linh khí của đất trời sẽ càng khỏe khoắn hơn nằm ở trong phòng nhiều!” Nàng chậm rãi cười, cố gắng giảm bớt không khí lúng túng giữa hai người, nhưng dường như không có tác dụng gì.

Ngược lại, nàng càng nói, chân mày Nguyệt Nhiễm lại càng cau chặt.

Anh Lạc thở dài, cúi đầu lục lọi túi kẹo ngọt bên người, giống như chỉ cần làm thế sẽ khiến khổ sở trong lòng vơi đi: “Khí âm tà trong thân thể ta đã tiêu hết, vết thương cũng khỏi hẳn rồi! Ngoài việc thân thể không có sức lực, không có việc gì khác! Huynh cứ báo cáo với Tôn chủ sự thật là được!”

Nguyệt Nhiễm ngẩng phắt đầu nhìn nàng, đôi môi giật giật nhưng không lên tiếng, chỉ là trên mặt đã trở nên hổ thẹn.

Hắn cũng không có tội tình gì, cho dù hắn không nói, nàng cũng hiểu rõ mục đích mà mới sáng sớm hắn đã đến tìm nàng. Nếu đã là mệnh lệnh của Tôn chủ, sao nàng lại không phối hợp, Vân Tịch này chưa từng có người Thần tộc nào thử qua, Tôn chủ muốn biết hiệu quả ra sao, cũng rất bình thường. Về phần sai ai đến xem, nàng không cần biết, thật sự, một chút cũng không! Cho dù là... Nguyệt Nhiễm.

“Nguyệt Nhiễm, huynh có mang bùa di chuyển không?” Anh Lạc hỏi “Ta có nơi cần đi, huynh cũng biết, hồ lô tử ngọc của ta đã hỏng rồi!”

Nguyệt Nhiễm nghe vậy, im lặng một lát, móc ra hai lá bùa màu đỏ.

Anh Lạc mỉm cười nhận lấy: “Một cái thôi, trả lại huynh một cái, cảm ơn!”

Tay Nguyệt Nhiễm lại run lên, nàng đang.... cảm ơn hắn!

“Ta vội đi, tạm biệt nhé!” Anh Lạc gật đầu, xoay người đi về phía hậu viện. Chân có vẻ gấp gáp giống như thật rất vội vã muốn đến đến nơi kia.

“Anh Lạc!” Nguyệt Nhiễm vẫn không không nhin được mở miệng, nắm quả đấm thật chặt: “Muội... đang trách ta sao?”

Bước chân Anh Lạc dừng lại, đứng chờ tại chỗ, một lúc sau, nhanh chóng quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa mùa xuân: “Nguyệt Nhiễm nói mơ gì đó, ta sao lại trách huynh.” Chuyện như vậy, nàng sớm đã quen rồi “Ta phải đi rồi, gặp lại sau!” Nói xong, nàng đi vào sân bên cạnh, không còn thấy bóng dáng.

Trong viện chỉ còn lại một mình Nguyệt Nhiễm đứng đó, nhìn vết nước trên áo, nhìn chăm chăm một lúc lâu.

“Ta thà rằng.... muội trách ta!”

12. Chương 12

Chương 12: Hoa Linh của Hoa Nhan

Đi ra khỏi Thần sơn, Anh Lạc đi Hoa Nhan sơn, nàng cũng không biết mình đã quen Bách hoa yêu Hoa Linh lúc nào, chỉ nhớ khi lần đầu tiên gặp gỡ, Hoa Linh luôn mang vẻ thờ ơ chẳng để ý đến ai.

Ngọc Đế phạt Hoa Linh đến nhân gian để tu đủ ngàn vạn công đức nhằm bồi thường lại ngàn năm tu vì cho Rết tinh, đồng thời cũng rút lại lời nói sẽ bắt nàng hôn phi phách tán kia. Xem ra Mộ Tử Hân cũng không làm trái lời hứa, nói vài lời cho Hoa Linh.

(Hoa Linh này là cái bạn không chịu thành tiên, còn giết Rết tinh ngàn năm – đã được nhắc tới ở chương 4)

Nàng lấy việc dẫn chàng vào Bích Lạc cứu người, để đổi lấy đường sống cho Hoa Linh, cũng coi như là hợp tình hợp lý. Từ đây, hai giới Tiên – Thần sẽ chẳng còn thiếu thốn gì nhau, mà giữa nàng và Mộ Tử Hân, cũng chẳng còn nợ nần gì.

Chẳng qua là Hoa Linh lại không cảm thấy đây là chuyện lớn lao gì, mãi cho đến lúc rời khỏi Hoa Nhan sơn, điều duy nhất mà nàng ấy nhắc tới vẫn là chuyện ở nhân gian có thức ăn hay không?

Nàng ấy xem ăn uống như mạng sống, ngoài món ngon khắp thiên hạ, không thứ gì khác có thể xen vào mắt nàng. Ngay cả Mặc Hề luôn theo bên cạnh nàng ấy cũng thế, trong mắt nàng ấy, hắn cũng chỉ là đầu bếp của nàng mà thôi.

Hoa yêu vô tâm, không biết yêu là gì. Anh Lạc hiểu, Mặc Hề lại càng rõ ràng hơn. Chẳng qua hắn lại tình nguyện chờ, cho dù đã chờ đợi ngàn vạn năm, vẫn cứ tiếp tục chờ. Hắn nói từ lúc hắn có trí nhớ đến nay, vẫn ở luôn ở bên cạnh Hoa Linh, chưa bao giờ rời khỏi nàng hơn nửa bước, trong mắt Hoa Linh, hắn là đầu bếp cũng tốt, là thứ gì khác cũng tốt, cũng không có gì khác biệt. Hắn chỉ luôn mong cứ mãi được như vậy.

Hắn cứ tiếp tục như thế, có kết quả hay không Anh Lạc không biết, Mặc Hề cũng không biết, nhưng những chuyện này không quan trọng, quan trọng là.... có người tình nguyện chờ, cũng có người đáng cho hắn chờ.

Trước khi bọn họ đi, Mặc Hề vẫn cứ chăm chú thu dọn đồ đạc, luôn bận rộn trong phòng bếp. Vừa thu dọn vừa nghe Anh Lạc nói chuyện âm ỉ, không rảnh rỗi chút nào. Còn Hoa Linh, mặc dù ngồi cạnh Anh Lạc, nhưng lại vô cùng kiệm lời. Thỉnh thoảng lại tiếp lời một chút, nhưng lại đầu không ra đầu, đuôi không ra đuôi gì cả. Anh Lạc hiển nhiên đã quen với việc này.

Cho đến lúc mặt trời lặn, Mặc Hề xách ra hai bao to kẹo ngọt, trút hết vào túi của nàng. Cho dù là túi càn khôn* cũng bị hắn nhét đến tràn ra ngoài. Hắn nói, những năm qua, kẹo ngọt của nàng đều là do hắn cho. Bây giờ bọn họ phải đi, nên phải chuẩn bị nhiều một chút.

(*túi càn khôn: Túi có thể chứa vô số vật)

Anh Lạc không từ chối, chỉ là yên lặng nhón lấy một viên bỏ vào miệng. Vẫn giống như mọi ngày, chẳng nếm được mùi vị gì cả.

Hoa Linh và Mặc Hề chuẩn bị đi, Anh Lạc đứng trong bụi hoa, nhìn hai người cưỡi mây rời đi. Bóng dáng của hai người, được ánh chiều tà kéo đến thật dài thật dài, dính liền vào nhau. Thật giống như mãi mãi cũng sẽ không hề cách xa. Anh Lạc trong lòng chợt hiểu rõ tâm trạng của Mặc Hề.

Kết quả, hắn cũng chẳng cần kết quả gì cả. Chỉ cần lúc này bọn họ ở bên nhau, lại vẫn cứ mãi được như thế, như vậy, có kết quả hay không cũng đâu có gì khác biệt.

Ai nói Mặc Hề không may mắn, Anh Lạc cảm thấy hẳn là người may mắn nhất. Ít nhất hẳn đã tìm được người xứng đáng cho hẳn chờ đợi. Mà nàng, ngay cả tư cách chờ đợi cũng không có.

Đáy lòng lại dâng lên cảm giác lạ thường, nàng cuống quýt xoay người lấy viên kẹo ngọt trong túi nhét vào miệng, cũng không nhìn hai người đã đi xa kia nữa, nàng bước nhanh về phía trận pháp dùng để di chuyển dưới chân núi Hoa Nhan.

Giẫm phải những bông hoa tươi rơi đầy đất, không nhận được phải dừng bước, nhìn nơi núi đồi đầy hoa mà ngây ngẩn cả người. Hoa Nhan sơn này, thiếu linh khí của Hoa Linh, e là.... sẽ chẳng còn đóa hoa nào có thể nở mãi không tàn nữa!

Nàng và Hoa Linh cũng không tính là quen biết, cùng lắm chỉ được xem là thỉnh thoảng thấy nhau. Cũng vì tính tình lười nhác này của Hoa Linh mà mỗi lần gặp mặt, lúc nào cũng có chuyện. Nhưng trong lúc vô tình, nàng cũng đã thích nơi này. Cũng bởi Hoa Linh vô tâm, cho nên nàng quả thực chân thật hơn rất nhiều kẻ khác, từ trên người nàng ấy, không hề thấy bất cứ sự giả tạo nào. Mặc dù lời nói ra có khi sẽ làm tổn thương người khác, nhưng đó lại chính là tính cách mà Anh Lạc vô cùng thích.

Lưu luyến nhìn chung quanh một lần nữa, có lẽ đây là lần cuối nàng đến nơi này.

Nàng vừa đi, vừa nhìn những đóa hoa nở trên ngọn núi này một lần nữa. Chưa đến trận pháp, nàng đã nhìn thấy từ xa có người đang khom người, thấy không rõ mặt. Chẳng qua là áo bào màu xám tro kia lại lộ ra sự quen thuộc đến không ngờ, trên tay lại giống như đang cầm thứ gì đó, đi về phía núi bên kia.

Anh Lạc nhú mày nhẹ, giống như sắp nhớ ra điều gì, lại lập tức không nhớ ra nổi nữa. Lắc đầu, nàng quyết định bỏ qua, đi đến trận pháp, lấy ra bùa di chuyển, trở về Thần sơn.

Thấy người còn đang đứng yên trong viện, nàng hơi sững sờ. Theo thói quen lui lại một bước, một lúc sau mới chậm chạp bật cười: “Nguyệt Nhiễm, huynh còn ở đây sao?”

Nguyệt Nhiễm nhăn mày, vẻ mặt phức tạp, nhìn nụ cười của Anh Lạc, khóe miệng động đậy một lúc lâu, mới thốt ra một câu: “Muội... đi đâu vậy?”

“Chỉ là đi một chuyến đến Hoa Nhan sơn, xin chút kẹo ngọt mà thôi!” Anh Lạc quơ quơ chiếc túi phình to trong tay, cười đến hoàn mỹ vô cùng: “Lần này ta xin thật nhiều, chắc đủ để ăn trong một khoảng thời gian dài!”

Nguyệt Nhiễm không nói, chẳng qua là chân mày lại nhăn càng chặt hơn. Đôi mắt cũng không chớp lấy một cái.

Thấy vậy Anh Lạc không tự chủ lui thêm một bước, cười rục rịch: “Ta về phòng trước!” Vừa nói vừa xoay người đi về phía hậu viện.

“Nhóc con!” Nguyệt Nhiễm vẫn không nhận được gọi nàng lại.

Anh Lạc dừng bước, đứng tại chỗ, nhưng không hề quay đầu lại.

“Nhóc con! Ngày đó...” Nguyệt Nhiễm cau mày thật chặt, ngừng hồi lâu, mới nói: “Muội biết đó.... loại trường hợp này, ta hẳn là nên nói giúp.... Ta không phải không muốn cầu xin giúp muội.... chỉ là.... muội đừng để ý, ta....”

Anh Lạc khẽ cắn răng, hít sâu vào, quay người lại vẫn là nụ cười rục rịch vô cùng: “Nguyệt Nhiễm, huynh nói gì vậy? Ta sao lại phải để bụng? Tính tình của Nghiên Tịch, ta và huynh đều rõ, huynh là người dưới trướng của tỷ ấy, trong trường hợp đó dĩ nhiên là không thể mở miệng.”

Nguyệt Nhiễm sững sờ, ngẩng mạnh đầu lên: “Muội.... thật không trách ta?”

“Dĩ nhiên rồi!” Anh Lạc lại cười, khóe miệng lại cứng đờ đến mức giống như không còn là của mình nữa, nghịch ngợm lè lưỡi: “Chúng ta là quan hệ gì chứ!”

“Cũng... phải!” Nguyệt Nhiễm lúc này mới thở phào, thoải mái cười.

“Ta về phòng trước, huynh nói rất đúng, vết thương kia thật sự là không dễ lành lại đâu!” Anh Lạc trêu ghẹo cười cười.

“Ừ! Muội mau về phòng nghỉ đi!” sự lo lắng trên mặt Nguyệt Nhiễm không còn, thở dài, giống như là vừa buông xuống thứ gì, sau đó xoay người đi về hướng khác.

Anh Lạc tất nhiên sẽ không dừng lại, từng bước từng bước trở về phòng, tay lại không hề nhàn rỗi. Nhét vào miệng hết viên kẹo này đến viên kẹo khác, nhét cho đến khi miệng cũng phình ra, nhưng vẫn không dừng động tác trên tay.

Tại sao đã ăn nhiều như thế, vẫn không cảm thấy ngọt? Anh Lạc dừng lại, nhìn bốn phía, phát hiện không có ai mới đi đến dưới tàng cây, ới hết toàn bộ ra. Ới mãi đến không thể dừng được, ới hết mật xanh mật vàng ra ngoài. Mãi một lúc lâu sau mới có thể dừng lại, nằng tựa vào trên cây, toàn thân khó chịu như không còn chút sức lực nào.

Trong miệng lại càng thêm đắng chát, giơ tay lên, nhìn viên kẹo ngọt vừa mới lấy ra, nhìn chăm chú thật lâu. Ngọt là mùi vị như thế nào, nằng đã sớm quên mất. Cho dù có ăn nhiều kẹo ngọt hơn nữa, cũng không thể nhớ ra. Ngàn năm qua, ngày ngày đều ăn, đã sớm không còn nếm được vị gì nữa.

“Có phải mình.... đã cười quá nhiều rồi không?” Nằng nhìn bầu trời thì thào nói, nằng cười quá nhiều, mỗi ngày đều cười, nhưng lại không hiểu ý nghĩa thực sự của nụ cười, nụ cười thật giống như đã thành một phần thân thể của nằng, là thật hay giả, nằng cũng không rõ.

Nguyệt Nhiễm hỏi nằng, có phải trách hấn không. Nằng chỉ cảm thấy khó hiểu, trách hấn, sao lại phải trách? Chỉ vì lúc trên đại điện, khi nằng sắp chết, hấn đã không cầu xin giúp nằng sao?

Tại sao? Nằng không cảm thấy như vậy thì có chỗ nào không ổn, không phải đã thành thói quen rồi sao? Thói quen, cứ coi như là thói quen là tốt rồi. Cho dù Nguyệt Nhiễm có thể nói gì, cuối cùng cũng không thể nói. Hấn sẽ không thay đổi vì bất cứ chuyện gì, hướng chi, hấn vốn là người của Tôn chủ.

Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, nơi Thần sơn này, đi theo Tôn chủ, tất nhiên là tốt hơn đi theo nằng. Cho nên ngay từ đầu, nằng đã tự nói với mình, Nguyệt Nhiễm chẳng qua là làm chuyện hấn muốn làm, nên vui mừng thay hấn. Cho dù hấn từng nói qua, hấn sẽ vĩnh viễn đi theo nằng, đó chẳng qua cũng chỉ là chuyện vui đùa khi còn bé, không ai có thể gánh vác. Nguyệt Nhiễm vẫn cứ là Nguyệt Nhiễm thôi!

Nằng không sao, cho dù hấn không giúp nằng, nằng vẫn sẽ sống tốt. Cho dù có bị ruồng bỏ thêm lần nào nữa, nằng vẫn có thể chịu được.

“Mình là vị thần bị vứt bỏ mà!” Anh Lạc tự giễu lẩm bẩm, theo thói quen muốn cười to, lại phát hiện không kéo nổi khóe miệng. Thở dài, nằng chống thân cây đứng lên.

Hơi nghiêng ngả đi hai bước, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía những đóa hoa tràn đầy trong hồ nước bên cạnh — Lục hoa.

Ngơ ngác nhìn thật lâu, vẫn cố gắng đi qua. Khẽ chạm vào cánh hoa trong suốt, có hương thơm nhàn nhạt phiêu tán khiến người ta nhẹ nhàng khoan khoái. Nằng đứng yên hồi lâu, mới đưa tay hái đóa hoa kia. Hoa tâm nở ra, lẳng lặng nằm trong tay nằng.

Chỉ có lúc này, Anh Lạc mới có thể tìm được vị trí của mình, Lục hoa, nằng có thể chạm vào nó! Đã nhiều năm rồi, dưới sự khinh thường và hoài nghi của kẻ khác, nằng đã bắt đầu không còn tin chính mình.

Chỉ có hái đóa hoa này, nằng mới có thể xác định, mình cũng là thần. Đây là lí do tại sao khi nằng cảm thấy mờ mịt, liền đi hái đóa hoa này. Nằng muốn chứng minh rằng, mình và Tôn chủ cùng chảy một dòng máu. Người ta thường nói, máu mủ tình thâm, máu mủ tình thâm. Nằng thì sao?

Trong lòng lại như bị bóp nghẹt, tay cầm hoa cũng run rẩy, vẫn cứ nhìn chăm chăm đóa hoa.

Một lúc lâu sau!

Nằng giống như đã hạ quyết tâm, lại cảm thấy sự thoải mái sau một lúc lâu giãy dụa vô cùng. Cầm lấy đóa Lục hoa trở về phòng mình, khẽ đẩy cửa, vừa muốn bước vào, lại hơi chân chừ, giơ tay cầm Lục hoa vừa mới hái kia vào trên khung cửa.

Xoay người nhìn về phía bầu trời xa xăm vạm vỡ kia, hít thật sâu, khí trời như vậy tự dừng lại khiến người ta có cảm giác bị đè nén.

“Chắc là phải đổi ngày khác rồi!” Nàng rủ rủ một mình, mày nhẹ nhàng nhả lại “Chỉ mong rằng mưa này không quá lớn!” Thở dài rồi đẩy cửa vào.

Chỉ còn lại Lục hoa ngoài cửa, nhẹ nhàng chập chờn trong gió. Rõ ràng là tình cảnh vô cùng yên bình, lại khiến người ta cảm thấy như sóng gió dần nổi lên.

Nửa đêm, trong không khí bao trùm hơi thở không ổn định. Ngay cả bầu trời đen nhánh kia, lại càng nặng nề hơn bầu trời lúc chiều.

Nàng vốn không muốn ra ngoài, nhưng ngăn không được sự bối rối trong lòng, giống như sắp có chuyện gì đó sắp xảy ra. Cảm giác rất quen thuộc, cũng không nhớ nổi là đã có cảm giác này lúc nào.

Quay đầu nhìn cạnh cửa, cây cột rồng bóng loáng, nhú mày, nàng đi men theo sân quen thuộc, tự động dừng chân ngay cạnh ao Lục hoa.

Cách đó không xa, có bóng người đang đứng đưa, nàng nắm chặt câu ngọc trước ngực, theo trực giác muốn lui về, không ngờ lại nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ bên bờ bên kia của ao.

Khuôn mặt kia, vẫn là vẻ mặt không lộ cảm xúc nào mà nàng vẫn quen thuộc, mặc dù đẹp đến mức khiến mọi thứ xung quanh thất sắc nhưng lại lạnh băng đến tận xương.

Anh Lạc dừng lại! Đó là....Tôn chủ!

13. Chương 13

Chương 13: Lục hoa nhuộm máu.

Trong lòng hơi chua chát, nàng mang theo câu ngọc, xem như không nhìn thấy. Huống chi Tôn chủ chắc cũng không muốn gặp vết nhơ là nàng đâu! Nghĩ ngợi một lát, sau đó xoay người rời đi.

“Đây là đại sự mà ngươi muốn nói sao? Giọng nói đều đều, mang theo chút lười nhác, truyền đến từ phía sau.

“Nếu ta không nói vậy, làm thế nào để ngươi rời khỏi Nghiên cung, đến nơi hậu viện vắng vẻ này?” Giọng nói hùng hồn hơi già nua, khỏe miệng cong lên kết hợp với sự đặc ý trong mắt: “Làm thế nào để có cơ hội giết ngươi!”

Giết! Anh Lạc giật mình.

Bước chân không tự chủ được dừng lại, đầu cẩn thận nhìn về phía này, lúc này mới phát hiện bên kia còn có một người, mà trong tay phải của hắn.... là kiếm.

“Diêm Phúc, ngươi tự tin có thể thắng được ta?” Nghiên Tịch lạnh lùng nói.

Người nọ cười ha ha, ánh mắt hí thành một đường, “Nếu là Tôn chủ ngày thường, đừng nói là ta, cho dù người của Lục giới đồng loạt ra tay, cũng chưa hẳn là đối thủ của ngươi. Chỉ là hôm nay.... Hừ hừ...”

“Hôm nay thì sao?”

Diêm Phúc cười càng sâu, đôi mắt như sợi dây nhỏ không giấu được sự tham lam trong đáy mắt: “Có Thúc Tiên trận* này, cho dù ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể nhúc nhích được!” Hắn vừa dứt lời, dưới chân Nghiên Tịch đột nhiên xuất hiện ánh sáng rực rỡ, ngay lập tức đã không thể làm gì được.

(*Thúc Tiên trận: Tạm dịch là trận pháp trói Tiên)

Trên mặt Diêm Phúc lại càng đặc ý “Vạn vật tương sinh tương khắc, cho dù là thần cũng không phải là không có cấm kỵ, muốn thành công, chỉ có thể tạm thời hạn chế Thần lực của ngươi bằng cách dùng lá của Lục hoa kết hợp với Bách hoa của Hoa Nhan sơn. Ngươi vừa mới uống nước trà pha hai loại này, ta đã dùng

hết tâm tư nghiên cứu hơn trăm năm, mới có thể tìm ra phương pháp này. Hôm nay chính là thời điểm dùng đến công dụng của nó.”

Hoa Nhan sơn, đột nhiên Anh Lạc nhớ tới, lúc trở về có nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, quả nhiên là lão sao?

Diêm Phúc nói xong, trường kiếm trong tay đã bay tới, hướng thẳng về phía ngực của Nghiên Tịch.

“Không được!” Trong đầu Anh Lạc trống rỗng, nhìn thanh kiếm kia đang trở tới, không biết sao lại xông ra ngoài, che trước mặt Nghiên Tịch. Hai người còn lại đều kinh hãi, thanh kiếm của Diêm Phúc ngừng lại cách ngực nàng chưa đến một tấc.

Lão hơi sững sốt, khi nhìn rõ, cười to thành tiếng: “Ha ha ha.... Nghiên Tịch, thật không ngờ, trong thời khắc này, tới cứu người lại chính là kẻ mà người từ trước đến nay vẫn không hề coi ra gì. Chỉ là, đáng tiếc....” Mắt lão hơi híp lại, đáy mắt không che dấu sự khinh miệt: “Kẻ vô dụng, đến phút cuối cùng cũng chỉ là vô dụng mà thôi!”

Kẻ vô dụng, trong lòng Anh Lạc nhiễm loại cảm giác dị thường, chỉ là nàng biết rõ, đây không phải lúc truy cứu.

“Phúc... thúc! Mấy trăm năm qua, thúc vẫn luôn kính trọng Tôn chủ, sao hôm nay lại chĩa kiếm vào nàng?”

“Tại sao?” Diêm Phúc cười lạnh “Người cho rằng mục đích ta đến Thần sơn này là gì? Ngươi mộ Thần tộc của người sao? Anh Lạc, người thật ngây thơ, thế gian ai mà không biết, sức mạnh của Thần tộc cất giấu nơi huyết mạch, chỉ cần ăn được máu thịt của Thần là có được Thần lực. Người cho rằng người nơi Thần sơn này đều là vì kính trọng Thần tộc mà lên Thần sơn sao? Buồn cười! Theo đuổi sức mạnh vô thượng vốn chính là bản năng của con người. Ta đã nhìn mấy trăm năm, chính là chờ đợi thời khắc này!”

“Đây chỉ là lời đồn mà thôi!” Chỉ vì một lời đồn đãi, lão lại trăm phương nghìn kế vào tận Thần sơn này!

“Ai có thể khẳng định đây chỉ là lời đồn?!” Hai mắt Diêm Phúc đã trở nên đỏ rực, nhìn chằm chằm Nghiên Tịch: “Ta chẳng cần quan tâm nhiều như thế! Ta hao hết bao nhiêu tâm cơ cũng chỉ vì giờ khắc này, Nghiên Tịch, kẻ như ngươi, ngay cả tính mạng muối muối mình cũng không quan tâm, lại vẫn có thể là Thần, vậy Diêm Phúc ta đây cũng có thể!”

Lão giơ tay vung ra một chưởng hướng về phía Anh Lạc, Anh Lạc chỉ cảm nhận được một trận gió to quét qua, đánh thẳng về phía ngực nàng, thân thể không thể không chế bị văng ra xa, hung hăng va vào núi đá đằng sau. Nhất thời khí huyết quay cuồng, cơn đau tràn đầy khoang ngực. Nàng vừa mới bị thương còn chưa khỏi, tất nhiên cũng không thể chịu nổi một chưởng này, không còn chút sức lực nào để ngồi dậy.

Mà Nghiên Tịch đang đứng cách đó hai bước, vẫn mang bộ dạng lạnh băng, Thúc Tiên trận dưới chân chợt lóe sáng, thân thể không hề động đậy, trong đôi mắt kiêu ngạo coi trời bằng vung kia, cũng không chứa bất cứ ai, càng không có người đã thay nàng đỡ một chưởng kia.

Anh Lạc thu hồi ánh mắt, cắn răng, trong lòng khổ sở, nàng mong đợi cái gì, mong đợi một ánh mắt quan tâm từ tỷ tỷ sao? Biết rõ đây chỉ là hy vọng xa vời, vậy mà nàng vẫn không thể điều khiển bản thân mình mà lao tới, chính nàng cũng không thể hiểu nổi tại sao lại làm thế, thế nhưng cuối cùng nàng vẫn làm.

Cứ như đã dùng hết sức lực toàn thân, nàng lại cố đứng lên, nhìn về phía Diêm Phúc đang từng bước từng bước đến gần kia: “Chờ đã! Không nên.... Ta cũng là Thần! Nếu người thật sự muốn máu của Thần tộc, ta cho người!” Tôn chủ khác nàng, nàng chết, chỉ giống như một ít tro bụi bị phủ đi, có chết cũng không có gì đáng tiếc. Sẽ không có ai quan tâm, càng không có ai sẽ đau lòng.

Thế nhưng Tôn chủ là người tôn quý nhất Lục giới, thế gian này không thể không có nàng.

“Người ư?” Diêm Phúc giống như nghe được một câu chuyện cười, cười điên cuồng: “Ha ha ha.... Chỉ bằng năng lực của người, cũng có thể xưng là Thần ư?! Chỉ e rằng.... thần lực thì chưa có, mà đạo hạnh của ta đã sớm bị người làm hủy mất!” Hắn hừ lạnh, chuyên tâm trừng mắt nhìn nữ tử áo đỏ trước mắt “Nghiên Tịch, Lục hoa trong ao này, đều đã được thấm đẫm Bách hoa, người trốn không thoát đâu. Chỉ cần bây giờ ta ăn thịt người, ta chính là Thần!”

Hắn bay tới gần, kiếm phong lạnh lùng, không hề có chút dư âm, thế mà Nghiên Tịch lại không hề thấy kinh hoảng chút nào, khóe miệng nhếch lên một chút, lộ ra nụ cười lạnh như có như không.

“Đây là cũng là do người tự tìm!”

Keng keng!

Một tiếng động kì ảo vang đến, lập tức có tiếng động của binh khí rơi trên đất, chỉ thấy thật nhiều máu bắn ra, một vòi máu khổng lồ phun ra từ trên người Diêm Phúc, cánh tay phải mới vừa rời còn cầm kiếm của hắn, lúc này đã an tĩnh nằm trên mặt đất.

Sắc mặt Diêm Phúc tái nhợt như tờ giấy, trợn to mắt nhìn người mà căn bản chưa hề bước lên nửa bước trước mắt mình, lão đảo lui về phía sau mấy bước “Sao.... sao có thể! Rõ ràng ta đã dùng Thúc Tiên trận....”

“Thúc Tiên trận?” Nghiên Tịch cười lạnh, ánh mắt khê híp lại, ánh sáng tỏa ra bốn phía “Ta nghĩ người quả thật đã chờ quá lâu, lâu đến nỗi, người đã quên, ta không phải là tiên!”

Nàng gần từng chữ từng chữ, cất bước rời khỏi trận pháp.

“Không.... không.... không thể nào!” Diêm Phúc không thể tin được lắc đầu, gắt gao nhìn mỗi bước chân của nàng, cánh tay đã bị chặt đứt càng đau đớn.

Nghiên Tịch cười càng tươi “Diêm Phúc, người nên nhớ rõ, ta đã từng nói với người, kẻ phạm Thần tộc ta sẽ có kết quả gì!”

Diêm Phúc dừng bước, chậm rãi ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh thấu xương kia của nàng, ánh mắt từ từ trợn to, tràn đầy hoảng sợ: “Người.... người đã sớm biết mục đích của ta!”

Nàng hừ lạnh “Cái tâm tư xấu xa này của người, ngay từ ngày đầu tiên người đến đây, ta đã nhìn ra. Vốn nghĩ người sẽ còn kiên nhẫn thêm ít lâu, không ngờ nhanh như vậy người đã đến nộp mạng!”

Diêm Phúc càng thêm bối rối, kiếm trong tay cũng đã cầm không nổi nữa: “Người vậy mà đã biết, nhưng vẫn trơ mắt nhìn muội muội của mình vì người mà chịu chết, hừ! Ta sớm đã nghe nói Thần tộc vô tình, xem ra cũng không hề giả!” Hắn vừa nói, vừa lui về phía sau.

Hắn lại bước nhanh một bước đi về phía ao Lục hoa, cười lạnh: “Mặc dù không giết được người, nhưng cũng sẽ không để người sống tốt!” Nói xong một tay liền tạo kết ấn hướng về phía ao Lục hoa, ngay lập tức nước ao giống như bị hút lên, dâng lên từ trên ao tạo thành một cột nước, bắn về phía Nghiên Tịch!

Mà Nghiên Tịch lại không hề nhúc nhích, nàng quay đầu nhìn thoáng qua ao Lục hoa, cười lạnh: “Cũng được, người đã mong đợi như thế, ta sẽ tiễn người một đoạn. Chỉ là....” Ánh mắt nàng khê nhú lại, trong mắt có tia sáng lạnh lẽo bắn ra “Chỉ là, người nên biết, bị thần giết chết, chỉ có một kết cục, là hồn, phi, phách, tán!”

Tay hạ xuống, có tiếng động như cái gì đó bị đứt gãy, nước trong không trung bị hạ xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả trời đêm. Diêm Phúc hét thảm, lăn lộn trên mặt đất, cách đó không xa trên đất... là một cánh tay khác.

Hai mắt hắn như lòi ra, đau đớn quá lớn cộng với sức lực đều bị rút hết, khiến sự lớn lối ngang tàng vừa rồi không còn nữa, chỉ còn sự sợ chết vô cùng: “Tôn chủ.... ta sai lầm rồi... Tôn chủ... tha mạng!”

Nàng lại giống như không hề nghe thấy, ánh mắt lưu chuyển, vẫn không nhúc nhích. Tiếp sau đó, lại một tiếng đứt gãy vang lên, chân trái của Diêm Phúc đã rời khỏi thân thể.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, truyền vào màng tai, Diêm Phúc chỉ còn lại một chân, giống như con cá trích giẫy giụa trên mặt đất, bãi cỏ màu xanh biếc đã bị máu của hắn nhuộm đỏ. Vẫn không cam lòng nhìn tứ chi bị gãy lìa, giọng nói thê thảm như từ lòng đất truyền ra “Chân của ta... chân của ta... chân...”

Nhưng nàng lại không hề vì cảnh tượng thê thảm này mà ngừng tay, tiếng đứt gãy kia vẫn cứ tiếp tục, máu tươi lại lần nữa phun ra, cái chân duy nhất của hắn cũng đã mất đi. Hắn bây giờ giống như người phàm, đau đớn vẫn cứ hành hạ hắn, nhưng do có thể chất của tiên, hắn muốn chết mà cũng không chết được, chỉ có thể oán hận người gây nên “Nghiên Tịch, người không phải Thần.... Người là ác ma, ta muốn giết người... giết người....”

Một tiếng động lại vang lên, hắc đã không còn khả năng tròng mắt nữa, đôi con ngươi lẩn lẩn trên bãi cỏ. Trong nháy mắt thân thể đang lẩn lộn của hắc như bị đập vụn, phát ra từng tiếng vang bộp bộp.

“Nghiên Tịch... Nghiên Tịch.... Ngươi.... không xứng là Thần....”

Nữ tử áo đỏ bên cạnh, từ đầu đến cuối đều không hề nhúc nhích, cứ như không hề nhìn thấy tình cảnh bị thảm như dưới địa ngục kia, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng băng giá, không hề có chút biến động nào, từ từ đoạt đi từng bộ phận trên thân thể của kẻ đang nằm trên đất.

Tay, chân, đôi mắt, tiếp theo là....

Diêm Phúc từ lúc đầu vẫn còn cầu xin tha thứ, đến lúc này đã trở thành oán hận, một lòng muốn chết.

“Giết ta.... giết ta....”

Giọng nói thê lương khiến lòng người run rẩy, Anh Lạc chỉ cảm thấy bụng nhộn nhạo, nhin không nổi muốn ói ra.

“Dừng tay! Dừng tay...” Kiểm lại giọng nói quá mức kích động của mình, Anh Lạc thấp giọng cầu xin: “Đủ rồi, đã đủ rồi!” Cho dù Diêm Phúc có muôn vạn sai lầm, trách phạt như vậy cũng đã quá lắm rồi.

Nghiên Tịch quay đầu lại, nhìn về phía Anh Lạc đang gục trên đất, ánh mắt lạnh thêm mấy phần.

Một hồi lâu, nàng đột nhiên khom người nhặt thanh kiếm trên đất, nhẹ vỗ lên thân kiếm lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Nghe nói ngươi muốn tham gia Tầm Kiếm*!”

(*Đại hội Tầm Kiếm đã được nhắc ở chương 8)

Anh Lạc hơi sững sờ, tay phải siết chặt một lúc, mới cắn răng gật đầu: “Dạ!”

Nghiên Tịch cười lạnh, ánh mắt lướt qua mặt đất đầy máu nhìn về phía ngọn núi cao nhất Thần sơn, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự lạnh lẽo: “Nếu như, ta nói không cho?”

Anh Lạc ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt mở to, cắn chặt môi dưới, đè nén sự đau đớn nơi đáy lòng “Muội.... cũng là thần!” Nàng không thể ngay cả quyền lợi này cũng không có được.

Nghiên Tịch cau mày, trong mắt lại càng lạnh băng: “Thần? Ngươi tham gia Tầm Kiếm, chẳng qua là để cho người khác thừa nhận Thần cách* của ngươi sao?” Nàng cười lạnh, ánh mắt bao phủ sự lạnh lẽo thấu xương: “Ngươi thật sự muốn tham gia Tầm Kiếm? Thật là làm khó ta!”

(*Thần cách: tạm hiểu là tư cách, sức mạnh của một vị Thần)

Anh Lạc không nói, chỉ là quả đấm càng siết chặt.

Nghiên Tịch lại chậm rãi nở nụ cười, giơ tay đưa thanh kiếm qua: “Tốt! Vậy thì giết hắc đi!”

14. Chương 14

Chương 14: Tự tay đâm Diêm Phúc

Anh Lạc sững sờ, nhìn thanh kiếm một lúc lâu, quay đầu nhìn Diêm Phúc đang một lòng muốn chết trên đất, nàng hơi lui về phía sau. Nàng thậm chí còn chưa từng dả thương ai!

“Lời đồn trong Lục giới, nói sức mạnh của Thần tộc ta, vốn là từ trong huyết mạch, chỉ cần có thể ăn được thịt của Thần, sẽ có được Thần lực! Hừ! Một lời đồn đãi không có chứng thực, vậy mà cũng có kẻ ngu xuẩn như thế, tự đến nộp mạng!” Nghiên Tịch nhìn về phía người đang nằm trên đất, mắt khẽ híp lại “Không phải ngươi muốn Tầm Kiếm sao? Nếu như ngươi có Thần lực, sớm muộn cũng sẽ bị bọn người này thêm thường mà để mất tới, Tầm Kiếm, thứ ngươi tìm được chính là Thiên kiếm! Ngươi muốn làm Thiên đế, thì phải trừng phạt thật tốt bọn dám can đảm mạo phạm Thần tộc này, để bọn chúng giác ngộ!”

Anh Lạc run lên, ý của tỷ ấy có nghĩa là, muốn tham gia Tầm kiếm, nhất định phải tự tay đâm Phúc thúc sao? Đây là đang ép nàng, ép nàng giết người! Nàng nhìn chăm chăm thanh kiếm kia, thật lâu sau cũng không dám cầm lấy.

Lời đồn kia nàng đã nghe thấy từ lâu, mặc dù biết chỉ là lời đồn, nhưng vẫn có vô số những người xấu, vì mục đích này mà đến Thần sơn.

Thần lực của nàng gần như bằng không, mục tiêu của bọn họ đương nhiên sẽ chuyển sang Tôn chủ! Đây là lí do mà Tôn chủ có nhiều hiềm khích đối với mình như thế.

“Sao? Không dám à?” Nghịch Tịch hừ lạnh “Người có can đảm nói muốn đi Tầm kiếm, lại không có đủ can đảm cầm lấy thanh kiếm này sao?”

Trong mắt Nghiên Tịch lại càng lạnh lẽo “Một kẻ mà ngay cả cầm kiếm cũng không dám, đừng bao giờ nói mấy chuyện ngốc nghếch như tham gia Tầm Kiếm nữa!”

Nói xong liền xoay chuyển ánh mắt, trường kiếm hạ xuống, một tiếng hét thảm vang lên, người trên đất, một bên lỗ tai đã bị đứt ra. Máu tươi dính đầy thân kiếm.

“Giết ta..... Giết ta....” Giọng nói thảm thiết cầu xin được chết vang lên, truyền vào bên tai, nhưng trong mắt Nghiên Tịch lại vẫn lạnh lẽo không có chút gợn sóng, giống như không nhìn thấy, hoặc là nói, nàng sớm đã quen. Kiếm trong tay giơ lên một lần nữa, muốn chém về một cái tai khác.

“Đủ rồi! Dừng tay, dừng tay!” Anh Lạc không nhịn được nữa, đi đến kéo nàng lại, đoạt lấy thanh kiếm kia. Mặc dù Phúc thúc tâm địa xấu xa, nhưng cũng đã ở tại Thần sơn này mấy trăm năm, vì sao tỷ ấy phải hành hạ hắn như thế? “Muội làm! Muội làm!” Ít nhất, có thể khiến cho hắn không phải chịu quá nhiều đau đớn mà ra đi.

Gắt gao cắn môi dưới, Anh Lạc khẽ nắm kiếm, nhìn về phía Diêm Phúc đang nằm trên đất, không còn lực để phản kháng, chỉ một lòng muốn chết.

Ngoài việc đau lòng và trong lòng đều nguội lạnh, nàng không còn cảm giác nào khác, đau là hai tay mình bị dính máu tươi, lòng lạnh giá là vì người ép nàng làm vậy, chính là người thân duy nhất của nàng. Nàng không thể hô hấp, nhưng lại không thể không bước tới, mỗi bước chân đều như đi lên pháp trường, rõ ràng khoảng cách chỉ có mấy bước, nhưng cứ như đã đi vạn năm

Ngồi xổm xuống, nhìn người trên mặt đất. Nàng vung kiếm trong tay lên, nhưng run rẩy làm nàng không thể xuống tay, trái tim thắt chặt như sắp vỡ nát.

Nàng giết người, nàng phải giết người...

Giơ kiếm, dù biết rất rõ nàng giết hắn mới là sự giải thoát tốt nhất, biết rõ rằng chỉ khi giết hắn mới được coi là giúp hắn. Thế nhưng, kiếm ở trong tay lại không cách nào hạ xuống.

“Tay không động đây nổi sao?” Giọng nói lãnh đạm từ phía sau truyền đến “Người không phải muốn tham gia Tầm kiếm, chứng minh Thần cách của mình sao? Vậy thì người phải biết cách giết người!”

Tay Anh Lạc vẫn cứ run rẩy.

Một lúc lâu sau!

Hình như cảm giác được có người đang đến gần, người đang ở trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên, nhào về phía Anh Lạc, cổ động vào chuôi kiếm, máu theo chuôi kiếm chảy xuống. Chỉ thấy hốc mắt đã không còn trông mắt trừng về phía mình, tràn đầy oán niệm gào lên: “Nghiên Tịch!” Đột nhiên hắn há to miệng, cắn xuống cổ Anh Lạc.

Nàng chỉ cảm thấy trên cổ đau xót, có cái gì chậm rãi chảy ra. Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến Anh Lạc không thể phản ứng.

Trong lúc nàng đang sửng sốt, nửa đoạn thân thể đang nhào lên kia, đột nhiên nổ tung như một vôi máu, hóa thành vô số mảnh nhỏ. Máu thịt rơi trên đất, xương cốt cũng không còn.

Nữ tử áo đỏ đằng sau đang chậm rãi giơ lên tay trái, trong mắt hiện lên chút gì đó, giống như... bối rối? Nhìn kĩ lại, cảm xúc đó lại lập tức biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Giọng nói lạnh lùng, mang theo tức giận mở miệng: “Vô dụng!”

Giơ tay ném ra một vật, đó chính là Lục hoa mà Anh Lạc đã cắm trên khung cửa vào ban ngày sau khi thấy hành động kì quái của Diêm Phúc, đó chính là cách để nhắc nhở người khác cẩn thận một chút.

“Việc này còn chưa đáng để ta lo lắng! Sau này người ít làm việc dư thừa đi!” Nghiên Tịch bực tức xoay người bỏ đi, nhưng dưới chân lại căng thẳng, một đôi tay nhuốm máu bắt lấy vạt áo của nàng.

“Muội.... sẽ đi....” Anh Lạc gắt gao cắn răng, toàn thân như lá đang run rẩy trong gió, chỉ là cánh tay kia lại nắm thật chặt, nàng giống như đã dùng hết sức lực toàn thân mà nói, mạnh mẽ ngăn đầu, gần từng chữ một “Muội sẽ đi, nhất định sẽ tham gia Tầm kiếm!”

Nghiên Tịch sửng sốt, chân mày nhíu chặt hơn. Mạnh mẽ bước đến một bước, hất tay nàng ra: “Tùy người!” Nửa khắc cũng không muốn dừng lại, xoay người biến mất trong đêm.

Trong lúc nhất thời, trong viện chỉ còn một mình Anh Lạc, ngồi yên trên mặt đất đầy máu tươi, thân thể lạnh run, trên tay còn đang nắm lấy thanh trường kiếm kia.

Một lúc lâu sau....

Sấm chớp vang lên, giống như đã được tích lũy từ lâu mà bộc phát, nhất thời mưa rơi tầm tã, rửa trôi máu tanh trên đất, rơi vào trong ao Lục hoa, khiến cho cả ao đều bị nhuộm thành một màu đỏ.

Nàng run rẩy đứng lên, ánh mắt đã hoàn toàn không có tiêu cự, hầu như đã trở nên trống rỗng. Nàng bước đi như cái xác không hồn, tay buông lỏng, trường kiếm rơi xuống ao Lục hoa, làm nước văng tung tóe, văng đến tay nàng. Ngay lập tức, nàng cảm thấy như đang bị bỏng rát đau đớn, khiến nàng phải lui mấy bước, ôm lấy tay.

Một cảm giác vô cùng quen thuộc chợt xuất hiện.

Diêm Phúc đã nói, trong ao này đã có cho thêm Bách hoa, được xem như kịch độc đối với Thần, khó trách lại đau như thế. Thế nhưng, vì sao Tôn chủ lại không bị gì? Chẳng lẽ bởi vì Thần lực của nàng ấy quá mạnh sao?

Hơi nhếch miệng, lại lộ ra một nụ cười khổ, khó trách cho dù nàng có tự mình đưa thân ra, Diêm Phúc cũng không thêm hút máu của nàng. Vết thương mới lại thêm vết thương cũ, lúc đầu còn cảm thấy đau nhưng dần dần cũng trở nên chết lặng.

Chậm rãi đến gần ao Lục hoa, nước vẫn cứ bắn lên tung tóe, văng lên người nàng, cảm giác đau đớn ban nãy lại càng hiện rõ, thế nhưng lại cứ như không cảm giác được gì, từng bước bước về phòng.

Bước đi loạn choạng, mỗi bước đều như đang đi trên mây. Nàng khê đẩy cửa phòng, toàn bộ sức lực đã gần như tiêu hao hết, tùy ý để mình ngã xuống đất, trước mắt đều trở nên tối đen, ngất đi.

Trong lúc mơ màng, nàng mơ hồ nghe được gì đó, có người nào đó đang nói với nàng, nhưng trước mắt cũng chỉ xuất hiện một bóng dáng mơ hồ.

Ai vậy, đó là ai? Trong tay hấn cầm gì vậy?

Tại sao lại quen thuộc đến thế? Rõ ràng chưa từng gặp qua người này dù nàng cố gắng nhìn cho thật kĩ, thế nhưng chỉ vừa nhìn thấy bóng dáng kia, trái tim lại lập tức đau nhói?

Hình ảnh ở trước mắt không ngừng thay đổi, quá nhiều thứ khiến nàng như hoa cả mắt lên.

“Muốn nó sao? Nếu đã lấy, thì không được đổi ý đó!”

“Lạc nhi.... Ngoan..... Phải nghe lời!”

“Lạc nhi.... Đừng quậy, đừng quậy! Luôn nghe theo muội, tất cả đều nghe theo muội, chỉ cần.... muội đừng khóc!”

“Nghe lời!.... Ta quả thật không còn cách nào khác! Chỉ có thể làm vậy.... Muội sẽ đồng ý đúng không?”

“Yên tâm đi.... Dù là bây giờ hay trước kia, không một ai phải nói lời tạm biệt nữa....”

Giọng nói kia dường như vẫn cứ vang vọng bên tai nàng, vang lên một tiếng, lòng lại đau thêm một lần. Rõ ràng là giọng nói mà nàng chưa từng nghe thấy bao giờ, nhưng lại khiến người ta quen thuộc đến nỗi như đó là giọng nói của người thân cận nhất.

Đau lòng không thể kiềm chế, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu lung lay, nàng đưa tay ra bắt lấy, nhưng chỉ rơi vào khoảng không. Nàng chỉ có thể không ngừng níu lấy, vùng vẫy, nhưng không cách nào thoát khỏi cảm giác này, đầu đau như muốn vỡ tung, như có cái gì đó đang cố chui ra từ trong đầu.

Đột nhiên trên trán truyền tới một cảm giác mát mẻ, cảm giác kia chỉ vừa xuất hiện, nàng đã hoàn toàn ngủ say.

“Ai!”

Có tiếng than nhẹ, người áo đen trong phòng, thu hồi cánh tay đang đặt trên trán Anh Lạc, nhìn về mặt nàng từ từ khôi phục sự bình thản, mới thật cẩn thận ôm lấy nàng đặt lên giường.

Mấy hạt mưa trên tóc nàng khẽ rơi xuống tay, mày khẽ nhăn, giơ tay vung khẽ, giường đã được dọn sạch sẽ. Tay lại nhẹ nhàng đặt lên trán nàng, xác định không có việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“...Lạc nhi.... Muội cần gì phải như thế? Khiến cho ta....” Nói đến đây đã không nhịn được phải thở dài.

Đứng ở mép giường hồi lâu, bình tĩnh nhìn người trên giường, im lặng xuất thần. Trong đôi mắt đen thẳm kia, chỉ chứa một hình bóng. Hắn cứ thế mà ngây dại, định đưa tay ra chạm vào, nhưng cuối cùng lại rút tay về. Tay nắm chặt thành quyền, chậm rãi thả tay xuống.

Hắn dứt khoát xoay người đi, đi được nửa đường lại dừng bước, đứng sững hồi lâu, hắn mới hít thật sâu, cuối cùng kiềm nén không quay đầu lại. Hắn đẩy cửa bước ra ngoài, bên ngoài mưa vẫn rơi tầm tã.

Trên Thần sơn sao lại không có mưa, chỉ là vì, có người không để ưa rơi mà thôi.

“Ngừng đi!” Nam tử nói nhỏ, mưa to đột nhiên ngừng hẳn. Đi xuống bậc thang, đến đình viện lại dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bao la đen nhánh, ánh mắt mê man. Hắn nhìn một lúc lâu, thân hình hơi cử động, như khói mờ nhẹ tan, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Khi Anh Lạc tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, Nguyệt Nhiễm vô cùng lo lắng bưng nước nóng đi vào, vừa xem xét vết thương của nàng, vừa lải nhải như mọi ngày. Anh Lạc chỉ nhếch miệng cười khẽ đáp lại, không hề nói một chữ những chuyện đã xảy ra tối qua.

Nhớ lại một màu biển máu kia, nàng âm thầm đè lại đôi tay run rẩy, cứ như trên tay đã nhuộm thành màu đỏ như máu. Đáy lòng lại truyền đến cảm giác khổ sở quen thuộc, đưa tay tìm kiếm

“Nguyệt Nhiễm, túi của ta đâu?”

“Cái này?” Nguyệt Nhiễm lấy ra túi càn khôn của nàng, giơ giơ lên như không đưa lại “Thân thể của muội còn chưa khôi phục, bây giờ không thể ăn mấy thứ bậy bạ thế này, ta giữ uội.”

“Nguyệt Nhiễm....” Anh Lạc nhỏ giọng năn nỉ.

“Không thương lượng!” Nguyệt Nhiễm nhét ngay cái túi vào trong ngực, vỗ hai cái, xác định đã cất kỹ “Chờ thân thể muội tốt hơn đi, ta tất nhiên sẽ trả lại.” Hắn lại đánh giá nàng từ trên xuống dưới, vừa thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, vẻ mặt vốn đã hòa hoãn lại trở nên tối sầm.

“Nhóc con, muội cũng thật là, bảo ta làm sao không cần nhần muội? Vết thương mới tốt một chút, đã chạy đi tắm mưa, cho dù thân thể của muội có không sợ bị giầy vò nhưng pháp lực sao có thể không bị tiêu hao? Không biết muội có phải trời sinh ngu ngốc không nữa! Hay là do ăn kẹo ngọt này nhiều quá, ăn đến hư hỏng cả đầu rồi!” Vừa nói hắn vừa vội vàng mở túi, nhét mấy viên vào miệng, giúp nàng tiêu diệt bớt!

Anh Lạc sững sốt, vẻ mặt cũng tối sầm đi, cũng không chú ý tới động tác nhỏ của Nguyệt Nhiễm. Nàng kéo góc chăn lăm bằm: “Tất nhiên là ta không muốn đi tắm mưa rồi....”

“Cái gì?” Hắn nghe không rõ, giương cái miệng đang phình to hỏi lại.

“Không có... Không có gì!” Anh Lạc lập tức cười cười “Sao huynh lại đến đây? Sáng không phải đến tiền điện sao?”

“Hôm nay không cần!” Nguyệt Nhiễm vắt vẻo nuốt hết đồng kẹo ngọt, nhúu mày, rót một chén nước để uống, hần quả nhiên không thích ăn đồ ngọt “Bắt đầu từ hôm nay Tôn chủ sẽ bế quan, với lại bên tiền điện kia cũng quá ồn rồi, ta không quen!”

“Ồn ào à?” Thần sơn thường yên tĩnh lắm mà.

Nguyệt Nhiễm sững sốt, mặt liền biến sắc, giống như nhớ ra cái gì, liền khoát khoát tay nói: “Không có gì, không có gì, cũng không phải chuyện to tát gì, muội tiếp tục nghỉ ngơi đi!” Nói xong, liền không nói lời nào túm nàng kéo về giường.

“Nguyệt Nhiễm!” Anh Lạc bắt đắc dĩ, rõ ràng nàng mới ngủ dậy mà. Đang muốn bò dậy lần nữa, ngoài cửa liền có tiếng gõ cửa.

“Xin hỏi, Nhị chủ có ở đây không?” Giọng nói rất lạ, không phải là người của Thần sơn.

“Không có!” Nguyệt Nhiễm giành mở miệng trước, giọng nói chứa mấy phần oán khí. Đang muốn lên tiếng phản đối, lại thấy cái nhìn chăm chăm của Nguyệt Nhiễm, ý bảo nàng im lặng. Người nào đó cũng rất không có cốt khí mà im luôn.

Người ngoài cửa sững sờ một chút, một lúc sau mới lễ phép hành lễ, một tiếng : “Đa tạ!” sau đó là tiếng bước chân rời đi.

15. Chương 15

Chương 15: Khí âm tà

“Ai vậy?”

“Không biết!” Nguyệt Nhiễm nhăn lông mày, sắc mặt rõ ràng không tốt.

“Hắn không phải là người Thần sơn?”

“Ngày nào chả có mấy kẻ rảnh rỗi như thế!” Nguyệt Nhiễm ngo ngoe một hồi lại không dám nhìn Anh Lạc. Nhận thấy tầm mắt của nàng, hần khẽ bĩu môi, không được tự nhiên xoay người, ho khụ mấy tiếng, đẩy cửa sổ ra: “Mấy ngày nay ngộ thật, Thần sơn mà cũng có mưa!”

Cửa sổ mở rộng khiến cho gió mát tràn vào, nhưng đồng thời cũng hiện rõ mấy bóng dáng đang đứng cách đó không xa, mặt Nguyệt Nhiễm lập tức biến sắc, vươn tay đóng mạnh cửa sổ lại.

Anh Lạc thở dài, nàng đã thấy mất rồi: “Bọn họ đến tìm ta!” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Nguyệt Nhiễm thấy giấu không được, đành nói thẳng ra: “Bọn họ là người Tiên giới, là đệ tử của Quỳnh sơn, Ngọc Kiếm và Thăng Vân, đến Thần sơn để xin thuốc!”

“Xin thuốc?”

Chân mày Nguyệt Nhiễm cau càng chặt: “Tiên hội Dao Trì mấy hôm trước, hơn phân nửa người của Tiên giới đều mất mạng tại đó, chỉ còn mấy người có thể thoát khỏi nơi đó, cũng trúng phải khí âm tà, nên mới phải lên núi để xin thuốc!”

“Khí cực âm thì phải cần đến loại thuốc tinh thiết nhất, bọn họ cần Lục hoa sao?” Tiên giới cũng không thường qua lại với Thần sơn, nếu không phải vì Thần sơn có Lục hoa, bọn họ cũng không đến đây.

Mày Nguyệt Nhiễm lại càng nhúu chặt, hừ lạnh: “Mấy kẻ Tiên giới này, luôn tự mình là siêu phàm, chỉ khi nào có chuyện gì mà không còn cách giải quyết, mới nghĩ đến việc cầu xin người khác!”

Nguyệt Nhiễm luôn không có cảm tình với Tiên giới, Anh Lạc tất nhiên biết “Tôn chủ.... nói sao?”

“Tôn chủ bé quan, chỉ là truyền lời, bọn họ muốn gì thì cứ cho đi, không cần ngăn cản!”

“Ồ!” Anh Lạc nhẹ nhàng lên tiếng, không cần ngăn cản, ý nói không muốn xen vào chuyện của Tiên giới. Ai cũng biết Lục hoa chỉ có Thần mới có thể chạm vào. Những kẻ khác, cho dù Lục hoa có ở ngay trước mắt, cũng không thể mang đi được. Nói vậy, bọn người kia, chính vì không còn cách nào khác mới nghĩ đến việc tìm nàng?

Cũng chỉ có những lúc này, mới có người nhớ đến một vị “Thần” là nàng. Chậm rãi tung chăn ra, nàng suy nghĩ rất lâu mới ngẩng đầu nhìn về phía Nguyệt Nhiễm về mặt vẫn đang rất khó coi.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Dường như đoán được nàng muốn nói gì, Nguyệt Nhiễm lập tức nhảy qua chắn ở trước cửa “Muội cũng lo mấy chuyện không đâu nhiều lắm rồi đó, cứu hay không Tôn chủ tự có quyết định, muội còn suy nghĩ cái quỷ gì?”

Trong lòng Anh Lạc hơi trầm xuống, nở nụ cười theo thói quen, lại càng dùng sức kéo kéo góc chăn: “Nguyệt Nhiễm, ta cũng là Thần!” Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Nguyệt Nhiễm, gần từng chữ: “Ta là Anh Lạc, không phải là người dưới trướng của Tôn chủ! Không cần phải chờ có sự quyết định của Tôn chủ!”

Nguyệt Nhiễm sững sốt, cắn răng không nói tiếng nào.

Nàng nhìn cửa sổ đã đóng kia, thở dài, thản nhiên nói: “Trong số mấy người tới, cũng có đệ tử của Bạch Mộ phải không?” Vừa rồi nàng rõ ràng thấy bốn bóng người.

Lông mày Nguyệt Nhiễm xoắn thành một khối.

“Thật ra thì huynh không cần cố ý không đề cập tới Bạch Mộ, chuyện ở Dao Trì dù gì cũng là chuyện đã qua! Anh Lạc cũng đã trở lại là Anh Lạc của trước kia. Cho dù.... có nhìn thấy người kia lần nữa.... Ta hiểu huynh lo lắng điều gì. Huynh sợ ta gặp lại hắn sẽ nghĩ đến mấy chuyện không vui phải không?” Nàng cười nhạt, bị lừa gạt, bị lợi dụng, chuyện này đối với nàng đã bình thường như ăn cơm rồi. Ăn xong một bữa, còn ai có nhớ mong gì nữa. Đối với nàng, đã thành thói quen rồi.

“Muội không thấy thì lại càng tốt!” Nguyệt Nhiễm hừ nhẹ.

“Ta tin rằng huynh hiểu ý của Tôn chủ! Nàng không phải không muốn cứu người của Tiên giới, nàng ấy muốn để ta cứu!” Lục hoa Thần sơn khắp nơi đều có, mà những kẻ đó lại cố tình muốn đến ao Lục hoa trong tiên viện của nàng, chắc chắn là đã có người sắp đặt. Chỉ là, nàng không hiểu, sao Tôn chủ phải làm thế.

“Ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Ta... chỉ là đưa Lục hoa cho bọn họ! Huynh không cần lo lắng cho ta!”

Nguyệt Nhiễm há miệng, giống như còn muốn phản đối, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Anh Lạc nở một nụ cười làm hắn yên tâm, lúc này mới đứng dậy ra khỏi cửa.

Cách tiên viện không xa là ao Lục hoa, có bốn người đang đứng đó. Áo khác nhau, nhưng mỗi người đều có phôi kiếm, chỉ là kiếm luôn được cầm trên tay, khác với Nguyệt Nhiễm, chỉ khi nào dùng mới gọi ra. Xem ra, họ cũng chỉ là những đệ tử có bối phận không cao lắm trong các môn phái.

Ao Lục hoa sau cơn mưa đã không còn tình cảnh địa ngục như tối qua nữa, thậm chí, một chút mùi máu tanh cũng không thấy. Nguyệt Nhiễm cảm thấy kì quái vì Thần sơn có mưa, thật ra thì Thần sơn không phải là không có mưa chỉ là vì không cần thiết. Tối hôm qua, hiển nhiên là rất cần trận mưa này!

Ngừng lại ở nơi cách ao Lục hoa khoảng năm bước, Anh Lạc nói đơn giản lí do mình đến đây. Về mặt bốn người vốn đang ủ rũ nhìn ao, ngay lập tức vui mừng trở lại. Họ rồi rút hành lễ tạ ơn, về mặt hơi cung kính, chỉ là, thái độ như thế có lẽ cũng không duy trì được bao lâu, Anh Lạc tự giễu nghĩ.

“Khí âm tà nhập vào cơ thể là không thể chậm trễ, bốn vị lên đường đi!” Anh Lạc xoay người định bỏ đi trước

“Nhị chủ, Lục hoa này....” Đệ tử Quỳnh sơn mặc áo xanh chỉ chỉ Lục hoa trong ao nói.

Anh Lạc quay đầu nhìn lại Lục hoa trong ao, nắm thật chặt tay phải còn đang run rẩy: “Tiền thính cũng có Lục hoa, đến đó hãy hái!” Một ao này, có lẽ không có đủ Lục hoa tinh khiết.

Hái xong Lục hoa, lúc ra đến cổng Thần sơn, Nguyệt Nhiễm đuổi theo: “Ta mà không đi theo, không biết muội lại định hành hạ mình thành cái gì nữa!” Nguyệt Nhiễm nhìn bốn người kia, ánh mắt hơi lạnh lẽo, kiên trì muốn đi theo nàng.

Anh Lạc chỉ cười cười, không nói gì. Nàng không biết cười kiêu, có Nguyệt Nhiễm đi cùng cũng tốt.

Dọc theo đường đi, bốn người cũng rất cung kính, trừ lúc rời khỏi Thần sơn, thấy nàng và Nguyệt Nhiễm cùng cười một thanh kiêu thì vẻ mặt hơi quái dị, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Nhận lấy túi cần khôn từ tay Nguyệt Nhiễm, nàng một tay cầm một bó lớn Lục hoa, một tay lấy một viên kẹo ngọt trong túi, bỏ vào miệng. Dọc theo đường đi, không ai nói gì, cho đến khi nàng cảm thấy hương đi có vẻ không ổn.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Bẩm Nhị chủ, đến Bạch Mộ!” Đệ tử áo trắng trong bốn người cung kính trả lời, nhìn cách ăn mặc, chắc là đệ tử Bạch Mộ ban này đã gõ cửa.

“Đến đó làm gì?” Nguyệt Nhiễm hơi nổi nóng “Đệ tử các môn phái khác đều có người bị thương, sao không cứu môn phái khác trước mà lại đến Bạch Mộ?” Sau đó không nói tiếng nào, tỏ vẻ chuẩn bị cười kiêu trở về ngay.

Bốn người kia hoảng hốt, vội ngăn lại “Nhị chủ có điều không biết, hiện nay tất cả các đệ tử bị thương của các phái đều tập trung ở Bạch Mộ, để sư thúc ta bày kế giới, bảo vệ tâm mạch mọi người, phòng ngừa khí âm ác nghiệt kia càng tăng thêm.”

“Vậy chúng ta không đi nữa!” Nguyệt Nhiễm vừa nghe nói đến việc nơi đó không thể không đi, nhất thời càng thêm tức giận. Bốn người không biết làm sao, chỉ đành bối rối nhìn Anh Lạc.

“Nguyệt Nhiễm” Anh Lạc thở dài “Dù sao đều là đi cứu người, ở đâu cũng vậy thôi.”

“Nhóc con!” Nguyệt Nhiễm lại càng tức giận, nếu như không vì tên Mộ Tử Hân kia, sao nàng lại bị thương nặng như thế, lại còn muốn nàng đi cứu người, Nguyệt Nhiễm muốn nổi điên, nhưng mấy lần nhìn thấy đôi mắt kinh định của Anh Lạc, cũng chỉ đành dậm chân: “Tùy muội tùy muội! Muội muốn đi thì đi!”

Lúc này mọi người mới thở phào, tiếp tục đi về phía Bạch Mộ, Anh Lạc cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Nguyệt Nhiễm cảm thấy, nàng từ sau khi từ Dao Trì trở về, đã không còn như trước, nhưng lại không biết là không giống chỗ nào. Nàng đối với hần vẫn như trước kia, chỉ là, hần cảm giác được, có thiếu cái gì đó.

Nàng nói nàng không trách hần, lại cười đến mức khiến hần tin rằng mọi chuyện đều đã qua. Nụ cười kia quá mức rực rỡ nhưng hần lại cảm thấy có gì đó không đúng. Hơi nhíu mày, nhìn về phía bóng dáng nhỏ nhắn phía trước, rõ ràng là gần trong gang tấc lại khiến hần cảm thấy thật xa vời, rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Không kìm được túm lấy tay nàng, nắm thật chặt, Anh Lạc hét hồn, quay mạnh đầu lại, định rút tay ra, lại không thể rút ra được. Vẻ mặt Nguyệt Nhiễm hơi kì lạ, nhìn chăm chăm nàng, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Nhóc con, ta sẽ che chở muội, sau này tuyệt đối không được để mình có chuyện gì!”

Anh Lạc hơi ngây ngốc, sững sờ nhìn hần một lúc lâu, mới chậm rãi nở nụ cười, vẫn là nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, nhàn nhạt trả lời: “Ta biết rồi!”

Đợi đến khi vẻ mặt Nguyệt Nhiễm hòa hoãn một chút, mới chậm rãi rút tay về, quay người lại, tay lại không thể khống chế đút vào túi, yên lặng nhét một viên kẹo vào miệng. Có lẽ Nguyệt Nhiễm đã nhận ra thái độ của nàng, nàng cười như thế vẫn không đủ sao?

Nguyệt Nhiễm không nói dối, lời nói của hần quả thật là từ tấm lòng. Nghe hần nói thế, lẽ ra nàng nên mừng rỡ, đó cũng có thể coi như một lời hứa, có người nguyện ý hứa hẹn điều gì đó với nàng cũng rất tốt.

Chỉ là, lời hứa hẹn có nhiều đến đâu, trong lòng nàng cũng chỉ còn sự chết lặng. Cho nên, ngoài việc cười ra, nàng không biết làm gì khác.

Trong lòng lại hơi buồn phiền, kẹo ngọt lại được nhét vào miệng càng nhanh. Anh Lạc hơi áy náy, có người bằng lòng che chở nàng, nàng lại không cách nào dùng tấm lòng để tin tưởng. Đây là lỗi của nàng. Chỉ là chuyện của tương lai, ai cũng không thể nói trước được. Không ai biết trước được rằng, bây giờ là áy náy, nhưng liệu mấy ngày sau, có phải đã chuyển thành cảm thấy may mắn không.

Nằm ở phương Đông, Bạch Mộ Tiên sơn, từ đằng xa đã có thể thấy một đám người đông đúc, ăn mặc khác nhau, nhưng phần lớn đều là màu trắng. Các nàng còn chưa đến nơi, đã có người ra đón.

Người đứng đầu, nàng biết, là trưởng môn Bạch Mộ Mộ Lãnh Liệt, thấy Anh Lạc, hần hơi ngẩn người, trên mặt khó nén thất vọng.

Anh Lạc nhét thêm một viên kẹo ngọt vào miệng, nghĩ thử cũng biết, người ta nhiều người như thế, có chờ cũng là chờ Tôn chủ, bây giờ nhìn thấy nàng, thất vọng cũng rất bình thường thôi.

“Tôn chủ bế quan, không cách nào tự mình đến đây, ta đã mang Lục hoa đến!” Đè nén sự khổ sở trong lòng, Anh Lạc gơ bó lớn Lục hoa kia lên.

Mắt Mộ Lãnh Liệt như tỏa sáng, thu hồi lại vẻ mặt mát mắt trước đó “Ra là Nhị chủ của Thần sơn đặc biệt đến đưa thuốc, vô cùng cảm kích!” Sau đó tránh ra một bước, đón Anh Lạc vào.

Trong đại sảnh ngồi đầy người, các môn phái đều có, Anh Lạc nhìn thoáng qua, lại không phát hiện bóng dáng màu trắng không nhiễm bụi trần kia, thở phào nhẹ nhõm. Mọi người vừa thấy nàng, đều hơi giật mình, có kẻ lại không hề giấu sự khinh miệt. Anh Lạc cũng không khách khí, hào phóng ngồi lên chủ vị. Mặc dù nàng không giỏi giang gì, nhưng cũng là Thần tộc, cũng phải có chút thể diện.

Nguyệt Nhiễm đứng cạnh nàng, vẫn mang vẻ khó chịu, giống như vô cùng không thích nơi này.

“Không biết mấy vị đệ tử bị thương đang ở đâu?” Anh Lạc chậm rãi cười nói.

Sắc mặt Mộ Lãnh Liệt hơi đổi, một lúc lâu sau mới nói; “Ở hậu viện của Tích Ưc điện!” Nói là vậy, nhưng lại không có ý mang nàng đi, giống như đang nghĩ chuyện gì.

“Lục hoa mặc dù là hoa của Thần, cũng là chỉ là một đóa hoa!” Anh Lạc chuyển chuyển hoa trong tay “Sau khi hái, nếu như không dùng pháp thuật đóng băng, e là sau một ngày cũng sẽ chết héo! Giờ đã qua nửa ngày!” Nếu như không mang nàng đi, chỉ sợ nàng phải tổn không công chuyến này rồi.

Mộ Lãnh Liệt hoảng hốt, thu hồi bộ dạng lo lắng trước đó, lui một bước nói: “Tích Ưc điện ở phía sau, mời đi theo ta.”

Anh Lạc đứng dậy đi theo, Mộ Lãnh Liệt quay đầu nhìn nàng, cau mày, thấp giọng nói một câu “Đó là.... nơi ở của sư đệ ta!”

Bước chân hơi dừng một lát, Anh Lạc sững sờ tại chỗ, một lúc sau mới bình tĩnh lại, theo thói quen giương khóe miệng, tiếp tục đi theo Mộ Lãnh Liệt. Sờ sờ mặt mình, lại để tay lên ngực tự hỏi, nhìn nàng giống sói lắm sao? Sao ai cũng đề phòng nàng như đề phòng sói vậy.

16. Chương 16

Chương 16: Gặp lại người xa

Bạch Mộ nằm ngay trên đỉnh núi, đi qua mấy hành lang, họ đi đến một vách đá dựng đứng, phía dưới là vực sâu vạn trượng, thế nhưng ở cách đó không xa, có một đền nhỏ đang trôi nổi, được tiên khí vây quanh, như ẩn như hiện.

Mộ Lãnh Liệt nói tất cả những đệ tử bị trúng khí âm tà đều đang ở đó, Mộ Tử Hân đang bày kết giới ở đây, không cho phép bất cứ ai tới gần để tránh sự khuếch tán của khí âm tà, liên lụy đến kẻ khác, cho nên, chỉ có một mình Anh Lạc mới có thể qua kia.

Mặc dù Nguyệt Nhiễm không muốn, cũng chỉ có thể ở đây chờ.

“Mộ Chương môn, ta có một chuyện muốn nói.” Hơn nữa còn là một chuyện cực kì cấp bách.

“Nhị chủ, mời nói!” Mộ Lãnh Liệt trả lời cứng ngắc.

Anh Lạc nhìn vách đá dựng đứng và vực sâu không thấy đáy kia, hít một hơi “Ý ngài là, chỉ có mình ta có thể qua đó?”

“Đúng vậy.”

“À!” Anh Lạc gật đầu, nhưng cả người vẫn không có ý động đây, khẽ cắn răng, nhẹ giọng nói: “Xin hỏi.... Làm sao để qua?”

Mộ Lãnh Liệt ngẩn người, thuận miệng nói “Tất nhiên là....” Đột nhiên lại như nghĩ đến cái gì, mạnh mẽ quay đầu lại “Cô không biết cười kiếm?”

Anh Lạc cười cười, hồ lô của nàng quả nhiên là hỏng không đúng lúc.

Sắc mặt Mộ Lãnh Liệt đen đi, muốn tỏ ra khách khí hiền hòa nhưng khóe miệng lại không kiềm được mà giật giật, đánh giá Anh Lạc hồi lâu như muốn xác định rằng nàng chắc chắn không qua được, mới đành gọi kiếm của mình ra: “Ta tiễn cô một đoạn!”

“Đa tạ!” Nắm chặt Lục hoa trong tay, Anh Lạc giẫm lên thanh kiếm kia, bay về phía đối diện của vách núi. Chỉ trong chớp mắt, nàng đã đứng ở tiền viện của Tích Ưc điện.

Kiếm tốt thật, không hổ là phối kiếm của Chương môn, bay cũng nhanh hơn, Anh Lạc nghĩ thầm, nàng động đây chân, định bước xuống. Đột nhiên nàng dừng lại, đôi mắt lảo liên một vòng rồi trở về nhìn về phía chuôi kiếm. Nàng lập tức giẫm mạnh lên, rồi ước lượng bằng gót chân khắp chuôi kiếm, lúc này mới bước xuống.

Vừa mới bước xuống đất, kiếm kia đã tự động bay trở lại phía đối diện, Anh Lạc nhìn thanh kiếm kia biến mất, lúc này mới thỏa mãn thu hồi tầm mắt, cảm thán “Kiếm tốt thật!”

“Ai vậy?” Một giọng nói mang theo sự nghi ngờ vang lên từ sau lưng khiến Anh Lạc giật chân, suýt chút là ngã.

Nàng có tật giật mình mở miệng “Ta không phải cố ý....” Nàng không cố ý, chỉ cố tình thôi.

“Tiểu Anh!” Một tiếng kinh hô vui mừng, trước mặt chợt xuất hiện một gương mặt tươi cười, hai cánh tay lập tức bị túm chặt đến đau nhức, đây là hậu quả do nàng làm việc xấu sao?

“Tiểu Anh, sao lại là cô? Cô làm ta lo lắng chết đi được, ngày đó sau khi thoát hiểm, ta còn tìm cô khắp nơi, ta tưởng cô.... Haiz! Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!” Nụ cười của người đằng trước càng thêm chói mắt, nắm chặt hai tay Anh Lạc, lắc điên cuồng.

Anh Lạc chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một đồng ngôi sao sáng, vất vả lắm mới làm ình bình tĩnh lại, cẩn thận đánh giá mới mở miệng “Cố... Thiên Phàm?”

“Là ta, là ta, là ta nè!” Khóe miệng hần đã kéo rộng đến sau ót luôn rồi, hần vui đến nỗi chỉ còn kém chưa nhảy tới nhảy lui ở đây, nhưng tay đang nắm lấy tay nàng vẫn không có ý buông ra “Ngày đó cô làm sao thoát hiểm? Ta tìm cô khắp nơi!”

“Ta.... đi trước rồi, cho nên....” Anh Lạc cười ha hả, khéo léo thâm giựt tay ra khỏi tay hần, túm chặt quá, có hơi đau đó!

“Cái gì!” Hần la làng một tiếng, cánh tay vừa mới bị để xuống ngay lập tức lại túm lấy tay nàng, Anh Lạc khẽ cắn răng, nàng nhin!

“Vậy mà cô dám đi trước, thật không biết suy nghĩ! Đi cũng không nói với ta một tiếng, hại ta lo lắng không công cho cô mấy ngày! Còn tưởng cô bị...” Hấn nhíu mày, oán niệm nói “Nếu không phải sư phụ không cho phép, ta đã mấy lần muốn về Dao Trì tìm cô!”

“Ta...” Anh Lạc nhất thời không biết giải thích từ đâu.

“Hừ! Sau này còn dám lén chuồn đi...” Hấn tức giận đến mức muốn phun lửa “Coi chừng ta đánh cô đó!”

Anh Lạc bất đắc dĩ, đệ tử Bạch Mộ, ai cũng gà mẹ* như hấn vậy sao? Rõ ràng vị Chương môn kia rất lãnh đạm mà! “Ta không phải là...”

(*gà mẹ: Hay lo lắng, bảo vệ cho người khác)

“Không phải cái gì?” Hấn không cho nàng có cơ hội mở mồm “Cho dù là sống hay chết, cũng phải báo tin đàng hoàng chứ! m thầmm mất tích, thật quá đáng!”

“Thật xin lỗi!” Anh Lạc thật thành khẩn, thật thành khẩn cúi đầu, nếu không nhận lỗi, e là hấn sẽ nói mãi không ngừng mất.

Quả nhiên sắc mặt Cố Thiên Phàm lúc này mới hòa hoãn một ít “Được rồi được rồi, biết sai là tốt! Yên tâm, ta sẽ không bỏ mặc cô, sau này ta còn bảo vệ cô nữa!” Hấn cười ha ha, đập tay bộp bộp lên vai nàng.

Chân Anh Lạc lảo đảo, miễn cưỡng đứng vững, khoe miệng hơi co quắp, mệt mỏi lau đi giọt mồ hôi trên trán “Cám ơn.... cảm ơn!”

“Không cần khách khí!” Cố Thiên Phàm cười ha ha, lại giống như nghĩ đến chuyện gì, “Đúng rồi, sao cô lại ở đây?”

“Ta....”

Nàng vừa muốn trả lời lại thấy vẻ mặt hấn biến sắc “Nguy rồi! Sư phụ ban nãy nói sẽ có người tới, không lẽ là cô?” Quay đầu nhìn Anh Lạc, vẻ mặt gấp gáp “Cô, con nhỏ ngu ngốc này, nhất định là đến tìm ta báo bình an đúng không? Haizz! Tích Ưc điện lúc này không thể vào được, cô không biết sao? Sư phụ mà biết thì còn không sao, nếu bị sư bá biết, cô chết chắc!”

Thật xin lỗi, phải nói cho hấn biết thôi.

“Ta là....”

“Đi mau đi mau!” Hấn lại cứ gấp gáp đẩy nàng đi “Mấy ngày nữa lại đến tìm ta! Sư phụ nói sắp tới sẽ có người của Thần sơn đến đưa thuốc, Bạch Mộ giờ có rất nhiều người, cô chỉ cần không ngây thơ bị lừa bắt đi là được rồi!”

“Ta không phải là...”

“Ủa? Sao cô cầm nguyên bó hoa vậy? Tặng ta hả?” Vẻ mặt hấn đột nhiên đỏ lên, ngay lập tức vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc lại “Tiểu Anh! Ta đã có.... tiểu sư muội rồi, với lại.... ta cũng không thích loại hoa kì quái thế này!”

Ặc! Nếu như giờ nàng đang uống trà, nhất định sẽ sặc phun ra mất. Vụ gì... vụ gì vậy trời?

“Aizz! Không nói nhiều với cô nữa, cô đi mau đi mau!” Chưa kịp nói gì hấn đã đẩy người ra ngoài.

“Ta không phải tới tìm huynh!” Cuối cùng Anh Lạc cũng hất tay hấn ra, cẩn thận không để hấn đụng phải hoa trong tay.

“Hả?” Hấn sửng sốt “Không đến tìm ta, vậy cô tới Bạch Mộ làm chi?”

Anh Lạc định giải thích, lại có một giọng nói khác nói trước.

“Tất nhiên là đến cứu người!” Từ đằng trước xuất hiện một bóng người, cả thân áo trắng, vẫn không nhiễm chút bụi trần nào, vẻ mặt cười khê kia tựa như gió tựa như mây. Bóng dáng xuất trần siêu phàm như thế, bất kì ai cũng không nở dời mắt.

Trái tim lại trở nên đau đớn, nàng tưởng rằng, khi gặp lại hắn, trái tim sẽ thật bình thản, thế nhưng dù không muốn, trái tim nàng vẫn không nhịn được mà đau đớn, giống như có thứ gì tiến vào đáy lòng, siết chặt từng vòng từng vòng quanh tim nàng. Hít một hơi, âm thầm niệm trong đầu, hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh.

“Sư phụ!” vẻ mặt Cố Thiên Phàm biến sắc, có hơi sợ hãi “Tiểu Anh không phải cố ý xông vào! Nàng ấy chỉ là...”

Thế nhưng hắn lại không nhìn Cố Thiên Phàm, chỉ nhìn chăm chăm Anh Lạc, nói nhỏ “Đã lâu không gặp!”

“Phải...” Anh Lạc chậm rãi gật đầu, mới có ba ngày, mà như đã cách mấy đời rồi. Trong lòng đắng cay chua ngọt, vị gì cũng có! Lại nhất thời không biết nói từ đâu.

Hai mắt Cố Thiên Phàm lại tỏa sáng “Sư phụ, người biết Tiểu Anh?”

Dường như lúc này Mộ Tử Hân mới nhìn thấy hắn, nhẹ nhàng nói: “Thiên Phàm, nếu con quá rảnh rồi...” Ánh mắt hơi híp lại “Vây quét sân này thêm lần nữa đi! Không được dùng tiên pháp!” Hắn nhẹ nhàng nói thêm một câu.

“Hả?!” Cố Thiên Phàm sửng sốt, nhìn quanh cái sân lớn “Cả sân! Sư phụ, con có quét đến tối cũng không quét xong đâu! Giảm phân nửa được không?”

Mộ Tử Hân không đáp, chỉ là quay đầu, bình tĩnh nhìn hắn nhưng lại tỏa ra sự áp bách không cho phép cự tuyệt. Thiên Phàm chợt thấy lạnh cả người, yếu ớt dạ một tiếng, xoay người về phòng lấy chổi, vừa đi vừa không quên nháy mắt với Anh Lạc.

Anh Lạc hít vào thật sâu, kéo về tâm thần mới bị Cố Thiên Phàm làm cho loạn xạ cả lên.

“Thượng Tiên, đây là Lục hoa mà quý phái cần!” Nàng đưa bó lớn Lục hoa trong tay ra “Hoa đã đưa đến, ta cũng nên cáo từ!” Không có gì, mọi chuyện đều đã qua! Nàng rất tỉnh táo! Nàng không còn ôm loại ảo tưởng này nữa, mặc dù khi nhìn thấy hắn, cũng sẽ không ngu ngốc mà té ngã đâu.

Mộ Tử Hân cau mày, đối với biểu hiện của nàng hơi không vui, nhìn hoa trong tay nàng, cũng không vội đón lấy, chỉ nhàn nhạt nói “Lục hoa này không nhiễm phạm trần, ta không thể chạm vào, mong rằng cô nương có thể theo ta một chuyến, tự mình đưa vào hậu đường, có được không?”

Lời hắn nói rất có lý, Anh Lạc không thể làm gì khác “Mời Thượng Tiên dẫn đường!”

“Gọi ta Bạch Trúc được rồi!” Hắn lại lộ ra nụ cười rực rỡ như ánh nắng, lùi một bước “Mời!”

Anh Lạc cầm chặt Lục hoa trong tay, cố gắng thu hồi tầm mắt từ trên người hắn về, nụ cười quá mức thiện ý luôn có thể đầu độc người. Nàng không thấy gì cả, không thấy gì cả!

Tích Úc điện rất lớn, trên tường tỏa ra những tia sáng kì lạ, Anh Lạc theo sát hắn, nhưng vẫn duy trì khoảng cách hai bước chân. Không quá gần, cũng không quá xa.

“Cô nương lần đầu tới Bạch Mộ sao?” Có thể do quá nhàm chán, Mộ Tử Hân lơ đãng nói.

“Đúng vậy.” Anh Lạc nhẹ giọng đáp, tỏ ý không muốn nói chuyện.

Đáng tiếc đối phương lại tỏ ra không hiểu “Vây cô thấy Bạch Mộ thế nào?” Mộ Tử Hân tiếp tục hỏi.

“Tiên sơn phúc địa*!”

(*tiên sơn phúc địa: Ý nói vùng đất thần tiên, có nhiều phúc đức)

“Ồ!” Hắn cười càng sâu “So với Thần sơn thì sao?”

“Mỗi chỗ... đều có chỗ tốt!” Anh Lạc vẫn cúi đầu, vừa đi vừa nhìn giày, thỉnh thoảng lại nhét một viên kẹo vào miệng.

“Phải không?” Hắn xoay người nhìn nàng “Ta lại cảm thấy Bạch Mộ ta dường như tốt hơn, ta lớn lên ở đây từ nhỏ, mỗi một loài hoa, ngọn cỏ, ta đều biết rõ. Có nhiều thứ gần bó đã lâu nên liền sinh ra sự thân thuộc. Đó là lí do mà bất cứ nơi nào khác đều có vẻ kém hơn. Cô nghĩ sao?”

“À...” Sự thân thuộc sao? Loại cảm giác này, nàng chưa từng có, tất nhiên không rõ.

“Nếu như cô ở nơi này lâu, nhất định cũng sẽ có cảm giác như ta!”

“Vây.... sao?” Nàng tiếp tục ăn kẹo ngọt, sao hôm nay kẹo ngọt lại không được ngọt như trước vậy! Nghĩ vậy, nàng lại càng nhanh tay lấy một viên khác.

“Cô thích ăn ngọt sao?”

Hôm nay người này nói nhiều thật, rõ ràng lần trước hắn không nhiều lời như thế “Coi như thế đi!” Nàng ngoài ăn kẹo ngọt như đồ ăn vặt ra thì không hề chạm qua thứ khác.

“Ăn ngon không?” Hắn làm như rất có hứng thú với nó, đột nhiên cúi người nhìn chằm chằm kẹo ngọt trong tay nàng.

Anh Lạc giật mình, kẹo ngọt sắp đưa vào miệng lại ngừng lại giữa chừng, nhìn hắn đột nhiên kề sát mặt vào khiến nàng ngây người “À.... cũng ngon!”

“Thật không?” Hắn nhìn kẹo ngọt trong tay nàng, đột nhiên đưa tay đoạt mất, nhét vào miệng mình “Ừ.... Đúng là ăn cũng ngon !”

Khóe miệng nàng co quắp, Anh Lạc bất đắc dĩ “Kẹo kia...” Nàng đã cắn rồi!

“Cái gì?” Hắn quay đầu nhìn nàng

“Không có... không có gì!” Không phải chỉ là kẹo ngọt thôi sao? Nàng còn một túi lặn, nàng cho được mà! Đưa tay sờ túi bên người nhưng lại không thấy đâu, túi đã đột nhiên bay vào trong tay người phía trước “Thượng Tiên... đây... là túi của ta!”

“Ta biết!” Người nào đó chiếm đồ của người ta, lại vẫn đúng lý hợp tình nói “Một viên thật sự ăn không rõ vị lắm, ta lấy thêm mấy viên nhé?”

Nàng có thể nói không sao? Cả túi đều ở trong tay huynh rồi. Mà đó cũng không phải mấy viên đâu!

“Ăn nhiều đồ ngọt quá không tốt đâu!” Hắn sờ sờ cái túi trong tay, cũng không vội vã lấy một viên kẹo bên trong, ngược lại, nhét túi vào ngực.

Đây là ngang nhiên chiếm đoạt, ngang nhiên chiếm đoạt! Ngó ngó túi trong tay hắn, khế cắn răng, đây là địa bàn người ta, nàng nhịn!

“Đặc biệt là loại thức ăn như kẹo ngọt này nên ăn ít đi thôi, cũng chẳng giúp ích gì cho tu hành đâu!”

“Đa tạ Thượng Tiên nhắc nhở!” Nàng không ăn cũng không có thêm bao nhiêu tu vi đâu.

17. Chương 17

Chương 17: Diệt trừ âm tà

“Thân thể cô nương có khá hơn chút nào không?” Mộ Tử Hân thản nhiên nói, khóe miệng khế giương, vẻ không nhiễm bụi trần lại lan tràn.

“Nhờ phúc nhờ phúc!” Anh Lạc rất chân thành nỗ lực cúi đầu, mặc dù người này là tiên, nhưng chỉ cần cười một tiếng cũng đã hơn mười phần tai họa “Tất cả đều đã tốt lắm!”

Thế nhưng hắn lại đột nhiên ngừng lại.

“Cô đưa tay ra đi, ta xem giúp cô một chút!” Thấy nàng hơi sững sốt, độ cong của khóe miệng lại càng tăng “Ta thấy linh khí của cô cũng không còn như hôm đó, nhưng hơi thở hơi loạn, cho nên muốn xác nhận một chút!”

Hơi thở loạn xạ, còn không phải do bị huynh hù sao. Kẹo ngọt của nàng đó! Sau này đi đâu tìm Mặc Hề để lấy thêm túi khác đây!

Suy nghĩ một chút, lại đau lòng nhìn kẹo ngọt trong ngực hắn, đổi Lục hoa qua tay trái, hơi nghiêng người, chân chờ vươn tay phải ra, kẹo ngọt hắn đã lấy, chẳng lẽ tay nàng cũng muốn lấy đi luôn sao?

“Tay trái không tiện sao?”

“Cổ tay từng bị cắt qua!” Nàng muốn nói đến lần cổ tay bị cắt trúng sau khi rời khỏi Dao Trì “Cho nên, không thích bị chạm vào!”

Hắn cũng chẳng nói đúng sai, chỉ sờ nhẹ lên kinh mạch, nói “Có bôi thuốc chưa? Một cô nương mà để có sẹo thì không tốt!”

Anh Lạc cười đến rức rở “Ta muốn lưu cũng chưa chắc lưu được! Ta có thân thể của Thần, có bị thương gì, cũng sẽ tự động lành lại, không cần bôi thuốc!”

Hắn giật giật miệng, ngừng một lát lại nói “Vậy thì tốt, cô nên cẩn thận hơn!”

“Đi một ngày đằng học một sàng khôn, đa tạ Thượng Tiên quan tâm!” Nàng sẽ thật cẩn thận, không để bị thương nữa. Dù là bất cứ chỗ nào cũng thế.

“Quan tâm cô là đương nhiên, cô... có ân với Bạch Mộ ta mà!” Chân mày hắn nhíu chặt.

“Tiện tay mà thôi, hơn nữa huynh cũng đã cứu bằng hữu của ta!”

Nàng tự nhận mình là người rất kiên nhẫn, chỉ là, vị Bạch Mộ Thượng Tiên này bắt mạch có phải hơi bị lâu rồi không?

Hắn rốt cục cũng thả tay nàng ra “Cô nương không có gì đáng ngại, chỉ là khí hư suy yếu một chút mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều để điều dưỡng, sẽ nhanh chóng hồi phục. Sớm tối đều phải ngưng thần ở ngoài trời, hút lấy linh khí của trời đất. Có như thế thì thân thể chắc chắn sẽ hồi phục nhanh hơn!”

“Đa tạ Thượng Tiên chỉ dẫn!”

“Về phần khí âm tà, cô cứ yên tâm đi, cô không bị lây nhiễm!”

Về mặt nàng hơi ngưng trệ, rõ ràng hôm đó Nguyệt Nhiễm có nói nàng đã bị khí âm tà xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa đã suy yếu đến tận chân nguyên. Vậy mà lúc này hắn lại nói cơ thể nàng không hề có khí âm tà? Quả thật là khó hiểu, chẳng lẽ loại khí kia, chỉ cần tùy tiện thổi một cái là bay mất được sao? Chỉ là, loại chuyện thế này, Mộ Tử Hân cũng không nhất thiết phải lừa gạt nàng.

Nói trở lại, sao đường này dài thế, đi đã lâu rồi, vẫn chưa tới sao? Nàng nhìn xung quanh một lúc, khoe miệng không kiếm được hơi co giật.

“Thượng Tiên, có thể thỉnh giáo một chuyện không?”

“Mời nói!”

Nàng run rẩy vươn tay “Nếu như ta nhìn không lầm, cái cây ở bên kia, hình như lúc mới đến cửa của Tích Úc điện, hình như ta đã từng thấy rồi?”

Hắn nhìn theo tay Anh Lạc, vẫn mang vẻ nhẹ nhàng thoải mái nói “Chính là nó!”

Khoe miệng của nàng lại càng run rẩy ghê hơn: “Ý của Thượng Tiên là, đây là nơi ta vừa đứng ban nãy sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy đây là nơi ở của đệ tử bị nhiễm khí âm tà sao?”

Hắn hơi ngẩng đầu lên “Ở phía trên!”

Anh Lạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở phía trên lại có thêm một ngọn núi đang trôi lơ lửng giữa không trung, chỉ là nhỏ hơn Tích Úc điện nhiều, xung quanh đều bị bao phủ bởi sương mù trắng dày đặc, vây thành vòng tròn, đó là nhờ có phép thuật mới có thể tạo nên.

Nói cách khác, muốn lên đó không thể đi bộ bình thường, mà phải cưỡi mây hoặc cưỡi kiếm “Vậy chúng ta này giờ đi cả một đoạn đường dài chỉ là...”

“Ừ!” Hắc gật đầu “Đi một vòng tròn mà thôi!”

Nàng học máu! Đi một vòng tròn “mà thôi”?! Lại còn “mà thôi” sao?! Không thể tin nổi, Lục hoa đường như cũng cảm thấy giống như nàng, cánh hoa run rẩy trong gió giống như nói người này quả thật là quá đáng sợ!

Làm nàng còn nghĩ sao Tích Úc điện lại lớn như thế, hóa ra là như thế.

“Ta... ta có thể hỏi một câu không, sao Thượng Tiên lại phải mang ta đi vòng vòng?” Tỉnh táo, nàng phải tỉnh táo, giúp người là việc tốt, giúp người là việc tốt.

Chân mày hắc hơi nhướng lên, giống như quả thật đang suy nghĩ vấn đề này, quay đầu nhìn mặt trời trên cao, mở miệng nói: “Giữa trưa!”

“Hử?” Liên quan gì đến việc đi vòng vòng?

“Lúc này dương khí rất thịnh!” Hắc đột nhiên thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói “Mời theo ta vào cứu người!”

“Hả? Được!” Anh Lạc chờ ra một chút mới lên tiếng đáp lại, trong đầu vẫn rối rắm không hiểu.

Mộ Tử Hân cũng giơ tay gọi ra phối kiếm trắng tinh, đứng trên thân kiếm vươn tay ra, rất rõ ràng, hắc đang mời nàng cười cùng một thanh kiếm.

Nàng cố ý lơ đi cái tay kia, nhảy lên một bước, trực tiếp đứng trên thân kiếm.

Mộ Tử Hân cũng không để ý cười cười, một tay đỡ lấy hông nàng.

“Cẩn thận!” Ngữ điệu dịu dàng vang lên bên tai.

Ngay lập tức Anh Lạc cứng đờ! Nàng nỗ lực tự nói với bản thân, là do hắc biết mình không biết cưỡi kiếm, có ý tốt mà thôi, có ý tốt mà thôi. Cố gắng nhịn xuống ý muốn hỏi hắc, vì sao hắc không làm như lúc trước khi đưa nàng vào Dao Trì, chỉ cần giúp nàng cưỡi mây là được rồi.

Mặc dù đã tự tin đứng thẳng người, nhưng nàng vẫn ngửi được một mùi hương thoang thoảng như có như không từ phía sau truyền đến, đó là —— hương hoa đào!

Nàng lập tức đem cả bó Lục hoa che trước mũi, quyết tâm ngửi, liều mạng ngửi, nỗ lực ngửi. Nàng tập trung ngửi, hoàn toàn không chú ý đến mọi chuyện xung quanh, càng không nghĩ thử xem, vì sao lúc này hắc lại bay chậm đến như thế.

“Cô nương có biết cách thức tu hành của ta ở Bạch mộ là gì không?” Hắc đột nhiên mở miệng nói.

“Không biết!” Anh Lạc vẫn đang vui đùa trong bó hoa.

“Tu tiên bình thường, thì chỉ tu tiên một mình mà thôi. Nếu là người có khả năng, trong khoảng thời gian trăm năm, chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới phi thăng thành tiên.”

“Ừ ừ!”

“Nhưng tu luyện một mình thì khó mà thành, nên Bạch Mộ ta cũng chủ trương cho phép song tu*!”

(*song tu : Cái này thì chắc mọi người cũng quen thuộc lắm, là hai người cùng tu, mà thường là tu bằng cách ABCXYZ =)))

“Ừ ừ!”

“Song tu giữa phu thê!”

Ặc! Dưới chân trượt một cái, Anh Lạc suýt ngã, giờ nàng cuối cùng cũng hiểu, vì sao hắc phải đỡ hông nàng rồi, thì ra là để nàng nghênh đón lần kinh sợ này. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể gắng sức ngửi hoa!

Thế nhưng hần vẫn nở nụ cười tràn đầy gió xuân, nhìn nàng chăm chú, ý nghĩa trong ánh mắt kia không rõ ràng, nhưng vẫn vô cùng dịu dàng.

“Cô nương, vẫn không biết cười kiếm sao?”

“Đúng vậy!” Tư chất nàng bình thường, không thể học được thuật cười kiếm.

Thế nhưng nụ cười trên môi hần lại càng sâu, trong mắt gợn sóng, từng chút từng chút như tràn đầy cả đáy mắt: “Ta dạy cô!”

“Khụ khụ khụ...” Nàng bị hương hoa làm sặc, theo quán tính hơi lui về sau một bước, suýt nữa là ngã, lại được hần kéo trở về. Kiếm này nhìn thì có vẻ rất dài, nhưng giờ nàng lại ngại nó vẫn còn quá ngắn. “Không phiền Thượng Tiên, mặc dù người Thần sơn ta không nhiều lắm, nhưng muốn học cười kiếm cũng không phải không tìm được”

Hần nhịu mày nhưng cũng không nói tiếng nào, tầm mắt lại vẫn không rời khỏi nàng. Không biết là do nàng nghĩ quá chuyên tâm, hay là hần nhìn quá chăm chú, hai người không mở miệng nói lời nào nữa.

Một lúc sau!

“Đến!” Câu nói này của Mộ Tử Hân nhất thời làm nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhanh chóng từ thân kiếm bước qua, lùi về sau hai bước, quả nhiên khoảng cách hai bước mới là khoảng cách an toàn. Nàng sẽ không ngu ngốc đi tìm hiểu hàm ý trong lời nói kia của hần, là áy náy cũng được, có ý đồ gì cũng tốt, nàng cũng không muốn biết. Có đôi khi, ngu ngốc một chút cũng là một thủ đoạn để sinh tồn, mà nàng lại hiểu rất rõ đạo lý này.

Lúc vào đại sảnh, bên trong đều tối đen như mực, đen tối tĩnh mịch hết như Bích Lạc. Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao hần lại không để bất cứ ai đến gần nơi này. Nơi này gần như đã trở thành một Bích Lạc nhỏ rồi.

Nhìn kĩ lại, cả đại sảnh đều có đầy người đang ngồi, phục sức khác nhau, cũng có rất nhiều gương mặt quen thuộc. Trong đó cũng không thiếu người bị thương, đầy phòng đều là mùi máu tươi. Thế nhưng tất cả mọi người đều ngồi dưới đất, ai cũng không có ý xoay người nhìn về phía nàng, đều dồn hết sức lực chống lại luồng khí âm tà này.

Trong lòng Anh Lạc hơi xuất hiện sự chán ghét, trước mắt lại hiện lên hình ảnh máu tươi đầy đất bên cạnh ao Lục hoa, nàng cố quên đi những vết máu kia, nhưng hai tay vẫn không kiềm được mà run rẩy.

Có Lục hoa thì việc tiêu trừ khí âm tà sẽ đơn giản hơn nhiều. Anh Lạc cũng không làm gì nhiều, chỉ lặng lẽ cầm Lục hoa đứng đó. Mộ Tử Hân làm phép, tiêu trừ toàn bộ khí âm tà ra khỏi cơ thể.

Lúc này Anh Lạc mới thấy được tu vi của Bạch Mộ Thượng Tiên là sâu đến mức nào, trong sảnh ít nhất cũng hơn trăm người, hần lại có thể tiêu trừ đi khí âm tà của tất cả mọi người, dùng Lục hoa tinh lọc lại.

Anh Lạc chăm chú nhìn Lục hoa trong tay, cho đến khi nó vì khí âm tà mà trở nên héo tàn. Không quá nửa canh giờ, sự đen tối trong đại sảnh đã tiêu tán toàn bộ, trong sáng trở lại!

Quả nhiên, không hổ là một trong bốn vị Thượng Tiên của Tiên giới, tu vi này, cho dù là Thần sơn, ngoài Tôn chủ, e rằng cũng không ai có thể qua mặt hần. Nhớ tới lúc trước mình còn lớn tiếng mời hần đến Thần sơn, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Những người trong sảnh từ từ tỉnh lại, rồi rít cảm ơn Mộ Tử Hân, hần cũng khách khí đáp lễ. Anh Lạc đứng ở bên cạnh có cảm giác mình hơi dư thừa.

“Không biết vị tiên hữu này là?” Rốt cục cũng có người chú ý đến nàng.

“Anh Lạc!” Nàng vẫn nhoẻn miệng cười như mọi khi, chậm rãi nói tên mình.

Người đối diện lập tức từ khó hiểu thành sững sờ, da mặt cũng như căng cứng, ánh mắt thay đổi trở nên kinh ngạc, tiếp theo lại trở về vẻ khó hiểu.

Anh Lạc vẫn cứ cười, tay lại bắt đầu không thể khống chế đưa tay về bên người, nhưng nhớ tới túi của mình đã bị người nào đó cướp mất, đành chuyển mắt nhìn qua phía người kia.

“Nhị chủ lần này là đặc biệt vì đưa Lục hoa mà đến, cũng nhờ có nàng, nếu không Tử Hân thật sự không biết làm sao để giúp mọi người tiêu trừ khí âm tà này!” Mộ Tử Hân lập tức tiếp lời, hóa giải không khí lúng túng này.

“Thì... thì ra là thế!” Sắc mặt người nọ hơi vắn vẹo, cười khan hai tiếng mới nói “Đa tạ, Nhị... chủ!” Khó khăn lắm mới phun ra được hai chữ kia.

Anh Lạc cười nhạt đáp lại, nàng nhất thời cảm thấy hối tiếc cảm giác lúc nãy, thà có vẻ dư thừa một chút còn hơn.

“Mời các vị tiên hữu đến tiền điện, các vị đồng môn đã ở đây chờ từ lâu!” Mộ Tử Hân nhàn nhạt nói. Mọi người lúc này mới ríu rít ra cửa, hoặc cười kiêu hoặc cười mây bay về phía Chủ điện của Bạch Mộ.

Trong chốc lát, trong điện chỉ còn hai người bọn họ, Mộ Tử Hân dùng tay kết ấn, giải trừ kết giới ở nơi này, ánh sáng tỏa ra bốn phía, tràn ngập khắp nơi, không hổ là tiên sơn phúc đại.

Anh Lạc xoay người đi ra, “Chuyện này đã giải quyết xong, ta cũng xin cáo từ”

“Khoan đã!” Không ngờ Mộ Tử Hân lại ngăn nàng lại.

“Không biết Thượng Tiên còn có chuyện gì?” Nàng lùi một bước, lễ phép hỏi.

Mộ Tử Hân nhìn về phía trước “Nơi này phải cười kiêu mới ra được, ta đưa cô đi!”

Nàng nhớ tới tình cảnh lúc nãy khi lên đây, lòng hơi ghen, chậm rãi nở nụ cười “Không cần, đa tạ ý tốt của Thượng Tiên, Nguyệt Nhiễm đang chờ ở bên kia, phiền...” Nàng vốn nhờ hắc báo cho Nguyệt Nhiễm tới đón, thế nhưng lại bị hắc xen ngang.

“Không việc gì!” Hắc đi đằng trước, nhẹ giọng nói: “Ta đưa cô đi!”

18. Chương 18

Chương 18: Người trong lòng

Nàng vốn định cự tuyệt lần nữa, lại thấy hắc đã đi trước, đành phải thở dài rồi đuổi theo. Nàng thực sự không muốn cùng cười kiêu với hắc đâu!

Lắc đầu, vừa mới bước lên một bước, đột nhiên có thứ gì đó rơi từ trên người xuống đất, vang lên một tiếng thanh thúy, trên đất là một mảnh cầu ngọc màu trắng. Thì ra là do sợi dây đỏ treo ngọc bị đứt.

Nàng đang muốn khom người nhặt lấy lại có người nhanh tay tay hơn nhất giúp.

“Nguyệt câu ngọc*?” Mộ Tử Hân cầm trong tay tinh tế nhìn, khóe miệng hàm chứa nụ cười thần nhiên, trong mắt xẹt qua thứ gì đó.

(*Nguyệt câu ngọc: Ngọc hình mặt trăng lưỡi liềm – đã xuất hiện ở chương 2)

“Đúng vậy!” Anh Lạc cười nói.

“Ngọc này là của cô?”

Nàng gật đầu

“Ngọc này.... cô nương vẫn luôn mang theo bên người?” Hắc làm như tò mò hỏi, ánh mắt lại nhìn thẳng vào nàng.

Anh Lạc nói: “Nó có thể che giấu linh khí quanh thân ta, tất nhiên ta sẽ luôn mang theo.” Quan trọng hơn là nó có thể che giấu Thần ấn* trên trán nàng.

(*Thần ấn: dấu ấn của Thần)

“Vậy sao?” Hấn chậm rãi nhếch miệng, giống như cực kì vui vẻ, nhìn kĩ ngọc trong lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: “Anh Lạc, cô từng nói với ta, chuyện từ ngàn năm trước cũng có thể nhớ rõ ràng?”

Nàng hơi sững sốt, không biết vì sao hấn lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn thực sự gật đầu, trí nhớ của nàng quả thật rất tốt, dù là chuyện gì, cho dù đã qua ngàn năm vẫn có thể nhớ rất rõ ràng.

Hấn nhẹ chạm tay lên câu ngọc, ánh mắt hơi nheo lại, giọng nói càng trầm thấp: “Như vậy, cô có nhớ câu ngọc này là từ đâu mà có không...?”

Anh Lạc ngây ngốc, nhìn về phía lòng bàn tay hấn “Vật này từ khi ta có trí nhớ đã luôn ở bên người! Còn chuyện từ đâu ta có...” Nàng quả thật không nhớ nổi.

Sắc mặt Mộ Tử Hân hơi trầm xuống, ngay lập tức đã khôi phục lại, kéo tay nàng qua, thả lại câu ngọc vào lòng bàn tay nàng, nhìn chăm chăm câu ngọc vừa trả nàng, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Không sao.... Ta nhớ... là được!”

“Hả?” Nàng không nghe rõ, quay đầu nhìn.

Thế nhưng hấn đã lui lại một bước, “Ngọc này rất quý, thế gian chỉ có một, cô nương phải quý trọng nó hơn!”

Mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng, dường như nụ cười của hấn đã thiếu đi thứ gì, nhưng lại không muốn tìm hiểu.

Mộ Tử Hân liền giơ tay gọi bội kiếm tùy thân của mình, vươn tay “Chúng ta qua kia đi!”

Anh Lạc nhìn thanh kiếm trắng thuần kia, không bước tới, trong lòng như hơi nghẹn, nặn ra một nụ cười “Đa tạ ý tốt của Thượng Tiên, chỉ là.... A!”

Nàng còn chưa nói xong tay đã bị túm lấy, bị hấn mạnh mẽ kéo lên thân kiếm.

“Không phiền!” Hấn không để ý cười, khoe miệng Anh Lạc lại co quắp, chuyện phiền hay không phiền hình như không phải là vấn đề ở đây?

Nàng không kịp la thêm tiếng nào, đã bay lên trời, chỉ đành bắt lấy vạt áo của người trước mắt, nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc kia. Hít thật sâu, trong nháy mắt đã trở nên cứng người.

Hấn hôm nay, có phải là đã quá mức nhiệt tình rồi không? Hay là bản tính của hấn vốn là như thế? Lúc trước là nàng đã nhìn nhầm mất rồi?

Dù nói thế nào đi nữa, thì khoảng cách này vẫn khiến nàng không được tự nhiên. Đột nhiên lại nhớ tới, lúc trước khi tiến vào Bích Lạc, hai người cũng dựa vào gần nhau như thế, lúc đó, nàng còn tham lam muốn dựa vào người hấn như thế cả đời này, lại không hề biết rằng, sự gần gũi như thế, từ trước đến nay vẫn không phải là thứ mà nàng có thể mơ ước xa vời. Nàng càng thật lòng đối đãi thì sự phản bội dành cho nàng lại càng nhiều. Cuối cùng, người tổn thương cũng chỉ có mỗi mình nàng.

Nhưng bây giờ nàng đứng đây, trừ việc hơi buồn bực ra, lại không có cảm giác nóng giận tắp nghẹn trong lòng.

Sự thê lương trong đáy lòng, mới vừa rồi còn khiến nhịp tim nàng lạc nhịp, trong nháy mắt đã trở nên bình tĩnh trở lại, tĩnh lặng đến không còn nghe thấy nữa. Bên môi cũng chỉ còn một nụ cười nhạt.

“Anh Lạc... cô trách ta sao?” Giọng nói trầm thấp vang lên. Nàng lúc này mới phát hiện, người bên cạnh vẫn đang nhìn nàng chăm chú.

Nàng thử lui lại một ít, khoe miệng lại theo thói quen nhếch lên: “Vì sao Thượng Tiên lại nói ra lời này?”

“....” Miệng hấn hơi nhếch lên, lại không nói lời nào.

Anh Lạc muốn rút tay đang bị hấn nắm về, lại phát hiện hấn nắm rất chắc. Hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên, mới phát hiện nụ cười như gió mát trên mặt hấn đã biến mất, thay vào đó lại giống như đang có điều suy nghĩ mà nhìn nàng.

Hắn nhìn chăm chăm, khiến Anh Lạc bắt đầu không kiềm được phải né tránh ánh mắt sắc bén kia. Lúc này hắn mới thở dài, xoay người nhìn về phía bầu trời bao la kia.

“Cô yên tâm, ta không có nguyện vọng gì cần xin từ Tôn chủ của Thần sơn! Cũng không cần nhờ cô làm bất cứ thứ gì!”

“Ừ.” Nàng biết, hắn là Thượng Tiên mà.

“Nếu hỏi ta, chuyện gì là quan trọng nhất, có lẽ chỉ có cơ nghiệm vạn năm của Bạch Mộ ta, còn có....” Hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, chân mày nhíu chặt, nói sang chuyện khác: “Ta từng nói với cô, Bạch Mộ ta dạy chính là việc song tu giữa phu thê?”

Khóe miệng nàng lại nhếch lên, yếu ớt gật đầu “Ừ!” Chẳng qua là việc này chẳng liên quan gì đến nàng.

Chân mày hắn càng nhíu chặt hơn “Song tu chính là nói đến việc tâm linh tương thông*, cho nên việc song tu thường chỉ dành cho phu thê mới không bị rơi vào ma đạo. Đáng tiếc, ta đến nay vẫn không thể tìm được người song tu cùng mình!”

“Vậy thì thật đáng tiếc!” Nàng kéo khóe môi, nói với nàng những chuyện này làm chi?

Hắn nhẹ híp mắt, thở dài, trong mắt xẹt qua một tia đau đớn “Thực không dám giấu diếm, thật ra thì... ngay từ ngàn năm trước, trong lòng Tử Hân đã có một người!”

Tay Anh Lạc run lên, chậm rãi nắm chặt lại, đầu cúi thấp hơn.

“Bạch Mộ ta coi trọng song tu, cho nên đệ tử của Bạch Mộ, tất cả chỉ có thể có một thê. Ngay từ lần đầu gặp nàng ấy, ta liền nhận định mỗi mình nàng.” Hắn giống như nghĩ đến cái gì, khóe miệng hơi giương lên.

Anh Lạc vẫn cúi đầu như cũ, càng cúi càng sâu. Đây quả là chuyện tốt! Nàng vui mừng thay hắn nhưng đáy lòng lại đau đớn. Nàng đưa tay bấu lấy bắp đùi mình, cười ha ha: “Chúc mừng... Thượng Tiên!”

“Đáng tiếc.... Ta lại không thể tìm thấy nàng!” Giọng nói hắn trầm xuống, cúi đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường “Từ sau lần đầu gặp mặt, ta tìm nàng đã ngàn năm!”

Anh Lạc cũng ngẩn người “Sao lại như thế?”

Hắn cười nhẹ, tràn đầy khổ sở: “Lúc ta và nàng mới quen nhau, đã từng ước định sẽ gặp lại nhau. Mà một lần xa cách này là đã qua ngàn năm. Ta tìm khắp Lục giới, vẫn không thể tìm ra nàng.”

“Vậy... tiếc thật!” Hôm nay người này nói thật nhiều, mặc dù nàng không muốn nghe, hắn lại nói không ngừng. Cho nên nàng chỉ có thể khuyên mình thả lỏng, thả lỏng.

“Ngày đó ta bá sư ở Bạch Mộ, chưa đầy trăm năm, đã nhanh chóng phi thăng thành tiên, gặp phải đại kiếp, suýt nữa mất mạng, là nàng đã cứu ta ngay lúc nguy nan.” Hắn cười khẽ, khiến xung quanh như có muôn ngàn vì sao “Ta nhớ khi ấy nàng đang cười một con Hỏa Phượng! Lúc ấy ta còn là một thanh niên, nàng nhỏ hơn ta, chỉ khoảng mười tuổi mà thôi. Gục trên Hỏa Phượng, rõ ràng có thể sẽ cùng nhau rơi xuống nhưng nàng vẫn cố chấp muốn cứu ta ra ngoài!”

Anh Lạc lắng lắng nghe, tự dừng trong đầu lại hiện lên vài hình ảnh vụn vặt ngất ngưởng. Chớp mắt một cái, lại không còn thấy nữa.

“Mà con Hỏa Phượng kia cũng thật có linh tính, rõ ràng là một linh thú có thể rong ruổi khắp thế gian, lại thật cẩn thận mà cho nàng cười. Vậy mà nàng...” Hắn khẽ cười một tiếng “Nàng nắm nó quá chặt, khiến cho lông vũ trên cổ nó đều bị bứt ra hơn phân nửa.” Hắn giống như đang nhớ đến tình cảnh lúc ấy, hắn cười nhẹ.

“Lúc ấy ta hứa với nàng, nếu nàng gặp bất kì khó khăn gì, ta sẽ toàn lực ứng phó giúp nàng. Ta đưa nàng tín vật, chờ đợi nàng một ngày kia sẽ đến tìm ta, tiếc là... Cuối cùng nàng cũng không hề xuất hiện...” Ánh mắt hắn hơi trầm xuống, nhìn về phía câu ngọc trong tay nàng.

“Vì sao không đi tìm nàng?” Bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, nàng thuận miệng nói.

“Ta có tìm!” Hắn cười nhạt “Ta tìm mọi nơi trong Lục giới này, vẫn không hề thấy bóng dáng của nàng. Sau đó...” Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta nhớ lại trên người nàng có một loại linh khí đặc thù, cho nên ta dốc lòng tu luyện, bỏ hết tâm tư vào tiên pháp, giữa thế gian rộng lớn, thử xem có thể tìm được nàng thông qua linh khí chỉ riêng nàng mới có kia không!”

“Vậy có tìm được không?”

Hắn giương khoe miệng càng khiến nụ cười trở nên sâu sắc, mặt mày cong cong, giống như có thể bay ra mấy đóa hoa màu hồng. Nhìn gương mặt nàng, nhẹ giọng nói; “Tìm được rồi!”

Nụ cười kia, hình như hơi chói mắt rồi, Anh Lạc không nhịn được nhìn ra chỗ khác “Vậy... vậy à? Vậy chúc mừng Thượng Tiên!” Nàng kéo kéo khoe môi, quay đầu tránh ánh mắt khiến người ta có cảm giác áp bách kia “Có cơ hội thật muốn nhìn thử xem, người con gái mà ngài tìm ngàn năm qua là cô gái như thế nào!”

Ánh mắt hắn hí thành một đường, bên trong như có cái gì vừa lóe lên “Cô thật muốn gặp sao?”

“...” Nàng chỉ khách sáo một chút thôi mà?

“Chỉ là thật đáng tiếc...” Ánh mắt hắn vẫn không hề rời khỏi nàng “Chuyện mà ngàn năm qua ta vẫn luôn giữ trong lòng, nàng lại hoàn toàn không nhớ tới...”

“Nhóc con!” Không chờ hắn nói xong, phía bên kia chợt vang lên một tiếng gọi, chỉ thấy Nguyệt Nhiễm đang cười kiêu bay qua, hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Tử Hân cạnh nàng, sau đó nhìn sang nàng “Muội không sao chứ? Sao đi lâu vậy?”

“Không... không sao!” Anh Lạc cười nhạt đáp lại, cũng không thể nói là đang bị buộc phải tán gẫu với ai kia.

“Sao lại chậm vậy, ta thấy đệ tử các phái đều đã ra ngoài, lại không thấy bóng dáng muội đâu!” Hắn thở phò nói, ánh mắt nhìn về phía Mộ Tử Hân tràn đầy lửa giận. Thấy bọn họ cùng cười một thanh kiêu, chân mày như quần hết vào nhau, một tay kết ấn ngưng tụ một đám mây cho nàng, không nói tiếng nào, kéo Anh Lạc qua, “Xong chuyện rồi, về thôi!”

“Nguyệt Nhiễm!” Nàng không khỏi hoảng sợ gọi hắn, bị hắn tóm lấy, lại nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Mộ Tử Hân.

Nguyệt Nhiễm bay một lèo trở về đỉnh núi Bạch Mộ, Mộ Lãnh Liệt vẫn đang chờ ở đó, chỉ là sắc mặt hơi khác thường, đặc biệt là ánh mắt nhìn Nguyệt Nhiễm, có mấy phần tức giận. Chắc Nguyệt Nhiễm vì đợi nàng mà chọc giận vị Chương môn này rồi.

“Tử Hân!” Vừa chạm đất, hắn đã trực tiếp bỏ qua hai người, xông về phía người đằng sau “Đệ có sao không?”

“Sư huynh yên tâm, ta không sao!”

“Sao lại không sao?” Mộ Lãnh Liệt cau mày, tóm lấy cổ tay hắn “Cùng lúc tiêu trừ nhiều khí âm tà cho nhiều người như thế, nhất định đã làm đệ tiêu hao không ít chân nguyên.”

Nghe hắn nói như thế, Anh Lạc cũng xoay người sang, vừa rồi hắn cười rục rờ như thế khiến nàng cũng không để ý điểm này, sắc mặt hắn quả thật hơi khác thường, cái trán thấm mồ hôi.

Há miệng muốn nói gì, nhưng sau đó lại lập tức sửa miệng “Mộ Chương môn, Lục hoa đã được đưa đến, khí âm tà cũng đã bị tiêu trừ, Anh Lạc không quấy rầy nữa, cáo từ!”

Ánh mắt Mộ Tử Hân hơi trầm xuống, lại cấp bách nhìn về phía nàng, vừa định mở miệng lại bị một đệ tử chạy vội đến xen ngang.

“Chương môn, bên ngoài... bên ngoài...” Về mặt người này bối rối, chỉ ra bên ngoài, nhãn mày nhìn xung quanh, hồi lâu cũng không nói nên lời.

“Thanh Dật!” Mộ Lãnh Liệt dùng giọng nghiêm nghị gọi tên hắn, mặt lạnh đi “Chuyện gì mà kinh hoàng như thế?”

Đệ tử kia sững sốt, lúc này mới nhớ đến lễ nghi, mặt vẫn bối rối, ôm quyền nói: “Bẩm Chưởng môn, ngoài núi.... ngoài núi đột nhiên xuất hiện một đám lớn người trong Ma giới, bao vây Bạch Mộ!”

“Cái gì!”

Lời vừa nói ra, lập tức khiến mọi người sững sờ tại chỗ.

19. Chương 19

Chương 19: Đại kiếp của Bạch Mộ

Vốn đang là ban ngày nhưng lại bị mây đen giăng phủ, u tối vô cùng. Ma khí khắp nơi trong không khí cũng bắt đầu chuyển động. Trên đại điện, Mộ Lãnh Liệt đang liên tục đi qua đi lại, vẻ mặt cấp bách. Mộ Tử Hân đứng yên bên cạnh, mày hơi nhíu lại. Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ không biết làm sao, chỉ có Anh Lạc đang ngồi trên thượng vị là đang lặng lẽ uống trà của mình.

Một đệ tử khác từ ngoài chạy vào, trên người dính máu, quỳ một chân trên đất: “Chưởng môn!”

“Nói!”

“Bẩm Chưởng môn, Ma giới đã dùng trận pháp phong tỏa tất cả các đường xuống núi, trên trời cũng bố trí lực lượng hùng hậu vô cùng”

Mộ Lãnh Liệt sững sờ, cắn chặt hàm răng, võ mạnh lên bàn, cái bàn ngay lập tức nát ra thành trăm mảnh “Ghe tởm, Ma Vương cũng quá không coi ai ra gì rồi, đầu tiên là Dao Trì, giờ còn trắng trợn xâm phạm Bạch Mộ ta!”

“Ma Quân dẫn binh sao?” Mộ Tử Hân tiến lên hỏi

“Không phải!” Đệ tử trả lời “Không hề thấy Ma Vương đâu, dẫn binh là Tứ Đại Hộ Pháp của Ma giới, còn có một người khác tên Túc Huyền, tự xưng là Ngũ Hộ Pháp của Ma giới.”

“Ngũ Hộ Pháp?” Mộ Lãnh Liệt quay đầu lại, hơi giật mình “Ma giới xưa nay chỉ có bốn vị Hộ Pháp, từ lúc nào còn xuất hiện thêm một Ngũ Hộ Pháp?”

“Túc Huyền, ta cũng chưa từng nghe nói đến người này” Mộ Tử Hân cũng lắc đầu, tiếp tục hỏi: “Lần này Ma giới phái đến bao nhiêu người?”

“Khoảng bốn ngàn tên!”

“Bốn ngàn!” Mộ Lãnh Liệt giật mình lùi một bước “Bốn ngàn tên, làm sao chỉ trong vòng một đêm lại có thể xuất hiện ở Bạch Mộ, lại còn không bị bất cứ ai phát hiện?”

“Đệ tử cũng không biết...”

“Tử Hân, chuyện này...” Mộ Lãnh Liệt không biết phải làm sao, rõ ràng là Ma giới đến có chuẩn bị, đệ tử ở Bạch Mộ này của hắn còn chưa tới một ngàn, cộng thêm tiên hữu các phái đến để giải trừ khí âm tà, tất cả cũng chưa tới hai ngàn người. Mặc dù Tử Hân là Thượng Tiên, nhưng vừa rồi mới giải trừ khí âm tà ọi người, chân nguyên chưa kịp hồi phục, trận chiến này, chỉ sợ khó mà giành phần thắng.

Mây rậm của Mộ Tử Hân nhíu chặt, cũng không nghĩ ra nguyên nhân, với tu vi của hắn, đừng nói là bốn ngàn tên yêu ma, cho dù là một chút yêu khí, cách đó hơn trăm dặm, hắn cũng có thể phát hiện, vậy mà Ma giới lại có thể thần không biết quỷ không hay bao vây Bạch Mộ, không kinh động đến bất cứ ai, trừ phi....

Sắc mặt hắn thay đổi, xoay người nhìn Anh Lạc bên cạnh, chậm rãi nói: “Cô nương, hôm nay Ma giới xâm phạm Bạch Mộ ta, cô là người của Thần tộc, tất nhiên không có liên quan đến chuyện này, chỉ là phải oan ức cô nương phải ở lại nơi này, mong cô nương tha lỗi!”

Anh Lạc ngăn người, cánh môi hơi run, nhưng vẫn nhìn xuống, chậm rãi gật đầu “Không sao!”

“Người đâu, đưa Nhị chủ đến phòng khách nghỉ ngơi!” Hấn phân phó, Anh Lạc tự nhiên cũng vui vẻ tiếp nhận, hai giới Tiên – Ma phân tranh, không liên quan đến nàng, nàng cũng không tiện nhúng tay, chỉ là nàng không ngờ Mộ Tử Hân cuối cùng lại không để nàng nhúng tay vào thật.

“Tử Hân!” Nhìn Anh Lạc đã đi xa, Mộ Lãnh Liệt nhíu mày nói: “Sao đệ không trực tiếp để nàng ấy đi báo cho Tôn chủ đến trước, như vậy chẳng phải nguy cơ của Bạch Mộ ta đã được dễ dàng phá giải sao?”

“Sư huynh!” Mộ Tử Hân cau mày, sắc mặt trầm xuống “Đây là chuyện riêng của Bạch Mộ ta!”

“Đệ...” Mộ Lãnh Liệt đang muốn phản bác, lại thấy mi tâm hấn nhú chặt, vẻ mặt kiên định, tự biết có nhiều lời cũng vô ích, than nhẹ “Aizzz! Tùy đệ.... Chỉ là bốn ngàn tên yêu ma bên ngoài phải làm sao đây? Cứ im hơi lặng tiếng mà xuất hiện, cũng không biết là đã dùng pháp thuật gì nữa!”

Mộ Tử Hân ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đang bắt đầu có yêu khí chuyển động, ánh mắt khẽ híp lại, chậm rãi nói “Sư huynh, huynh có từng nghe nói, Thần tộc thời Thượng Cổ, có một loại pháp thuật, pháp thuật kia cần dùng chính linh hồn của người dùng pháp thuật làm cầu nối, sử dụng quá nhiều sẽ khiến linh hồn từ từ tiêu tán, cho đến lúc hồn bay phách tán. Trong đó có một loại thuật gọi là “Xuy Du”, có thể dùng để di chuyển đến bất cứ chỗ nào trên thế gian này.”

“Xuy Du?” Mộ Lãnh Liệt suy nghĩ một lát, lập tức kinh hãi: “Ý đệ là việc Ma giới đột kích, là do Thần tộc....”

“Tuyệt đối không phải!” Mộ Tử Hân cắt lời hấn “Loại pháp thuật này mặc dù xuất phát từ Thần tộc, nhưng bởi vì quá mức khó khổng chế, cho nên đã trở thành một loại cấm pháp*, người Thần sơn không ai được tu luyện. Hơn nữa, dù có tu luyện loại pháp thuật này, cũng chỉ có thể sử dụng mấy lần, huống chi, đa số pháp thuật trên đời này đều xuất thân từ Thần tộc.”

(*cấm pháp: Loại pháp thuật bị cấm)

“Ý đệ là trong số những kẻ ngoài kia, có người tu luyện loại cấm pháp này?”

Mộ Tử Hân gật đầu.

Sắc mặt Mộ Chương môn càng trầm xuống “Hôm nay chỉ còn cách chờ cứu viện của các phái mà thôi, chỉ là tất cả trận pháp của Bạch Mộ đều bị phong kín, cho dù các phái có thể chạy tới cũng phải tốn hơn nửa ngày. Nếu Ma giới thừa dịp này phát động tổng tiến công...”

Mộ Tử Hân cau mày, lại nhìn sắc trời vẫn mang vẻ âm trầm bên ngoài, vẻ mặt càng thêm nặng nề: “Cái đệ lo lắng không phải là sự tấn công của Ma giới, nay Ma giới đã bao vây Bạch Mộ, lại chậm chạp chưa ra tay, có lẽ chỉ là bước đầu, e rằng bọn họ không chỉ tấn công Bạch Mộ ta đơn giản như thế!”

“Vây ý của đệ là...”

“Chỉ còn cách yên lặng theo dõi mọi chuyện thôi!”

“Nhóc con, muội muốn ở lại đây thật à?” Nguyệt Nhiễm kéo Anh Lạc lại hỏi.

“Ngoài cách đó ra thì còn cách nào khác đây?” Anh Lạc theo thói quen cười cười “Chúng ta cũng không thể ra ngoài được, không phải sao?”

“Ta cũng không muốn sống ở chỗ này!” Nguyệt Nhiễm nhíu mày thật chặt, vẻ mặt không đồng tình “Chúng ta là người Thần sơn, hai giới Tiên – Ma tranh nhau, không hề liên quan đến chúng ta, cho dù chúng ta có ra ngoài, cũng không kẻ nào dám cản chúng ta!”

“Nhưng cũng không trừ trường hợp, sẽ có người cản trở!”

“Nhóc con!” Nguyệt Nhiễm tức giận, quay đầu trừng mắt nhìn nàng, tiếp theo lại giống như nhớ tới điều gì đó, hai mắt đột nhiên trợn to: “Đừng nói với ta.... Muội vẫn còn hy vọng với cái tên Thượng Tiên kia đó nha?”

Về mặt Anh Lạc hơi trầm xuống, nhưng sau đó lại mở nụ cười: “Làm sao có thể? Cầm lên được thì phải thả xuống được, chuyện kia... đã qua rồi. Hấn là Thượng Tiên của Bạch Mộ, ta là Anh Lạc – kẻ bị Thần tộc vứt bỏ. Điều này ta rất rõ.”

Nguyệt Nhiễm mấp máy miệng, vẫn chưa tin lắm, nhìn chăm chăm vào nàng một lúc lâu, mới tâm không cam lòng không nguyện đời tầm mắt.

Anh Lạc chậm rãi quay đầu sang hướng khác, tiện tay ngắt xuống một phiến lá, nắm chặt trong bàn tay lạnh ngắt, mới trầm trầm nói: “Nguyệt Nhiễm, thật ra thì... ta rất sợ chết! Mặc dù ta cũng không biết tại sao... ta chỉ là... muốn sống”

“Muội sẽ không chết đâu!” Nguyệt Nhiễm xen vào “Muội là Thần!”

Nàng sững sốt, cười nói; “Nói cũng phải, ta có thân thể của Thần. Thế nhưng...” Nàng lại ngắt một phiến lá khác “Mọi việc không có gì là tuyệt đối, nếu như quả thật Thần không thể chết, vậy thì mẹ ta Xích Cơ, còn có bao nhiêu người Thần tộc trên khắp thế gian, sao lại bị tiêu vong? Cho nên... Thần không phải là không chết, chỉ là đang cố để sống mà thôi!”

Nguyệt Nhiễm bĩu môi, không nói tiếng nào.

“Trước kia, ta nghĩ rằng thời gian đối với ta chẳng có ý nghĩa gì, cho nên cứ qua một ngày, thì coi như là đã qua mà thôi. Kể từ khi trải qua chuyện ở Dao Trì.... Ta mới hiểu được, thì ra thời gian của ta, cũng là có hạn! Thay vì sống không mục đích như thế, chi bằng thừa lúc mình còn thời gian, làm những chuyện mà mình muốn làm.”

“Muội rốt cuộc muốn nói gì?” Nguyệt Nhiễm cau mày, cảm thấy trong lời của nàng có ý gì đó.

Anh Lạc cười đến hai mắt hí thành một đường, hỏi ngược lại “Nguyệt Nhiễm, huynh.... có chuyện gì khiến huynh phải nhớ mãi không? Hay là một người nào đó?”

Nguyệt Nhiễm suy nghĩ một lát, trầm giọng nói; “Trước kia thì có, giờ thì không.”

“Như vậy nếu như có một chuyện hoặc một người huynh vốn phải nhớ kĩ, lại đột nhiên quên mất thì phải làm sao?” Nàng hỏi

“Còn có thể làm sao nữa?” Hắn cau mày “Đã nhớ không ra, thì cũng chỉ đành vậy thôi!”

“Ừ...” Nàng gật đầu, hơi mất mát

“Muội rốt cuộc muốn hỏi cái gì?” Có cảm giác rằng nàng hơi kì quái, lại không biết kì quái ở đâu.

Anh Lạc từ từ cúi đầu, cúi thật thấp làm không thấy rõ vẻ mặt, một lúc sau, đột nhiên đưa tay bắt lấy ống tay áo của hắn, trầm giọng lên tiếng, giọng nói hơi nghẹn “Nguyệt Nhiễm.... Ta.... Đường như đã quên mất điều gì đó?”

“Quên....” Nguyệt Nhiễm hoảng hốt! Sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, rút mạnh tay áo về. Trong mắt như xẹt qua cái gì đó.

Lại thấy Anh Lạc ngẩng đầu lên, mặt đã cau thật chặt, mang vẻ buồn rầu vô cùng, nghẹn giọng nói “Huynh nói cho ta biết... Có phải.... Ta quên mất cái gì rồi không?”

Nguyệt Nhiễm lui một bước, sắc mặt kì lạ, hơi nhếch miệng “Sao.... sao lại hỏi thế?”

“Từ lần bị thương từ Bích Lạc trở về, trong đầu ta thường thỉnh thoảng hiện lên vài hình ảnh ngắt quãng, những thứ kia cứ hiện lên như đã từng quen biết, nhưng ta lại hoàn toàn không nhớ ra.” Hơn nữa ngay sau đó, cũng không nhớ nổi những thứ đã ngắt quãng xuất hiện kia, “Cho dù ta có cố nghĩ như thế nào thì luôn giống như cách một tầng sa*, không cách nào nhớ ra được.” Chỉ là trong lòng luôn mơ hồ đau nhói, nàng giống như đã thật sự quên một chuyện, một người nào đó, mà người đó hẳn là rất quan trọng với nàng.

“Cái gì đó.... Nhớ không ra sao?” Nguyệt Nhiễm dò hỏi

Anh Lạc nhíu chặt mày lắc đầu “Cũng không phải là tất cả, trí nhớ ngàn năm trước vẫn còn nhớ, chỉ là có cảm giác đã quên lãng điều gì! Nguyệt Nhiễm, ta và huynh cùng nhau lớn lên, huynh có thể nói cho ta biết không?”

“Muội suy nghĩ nhiều rồi!” Nguyệt Nhiễm nhếch khóe miệng “Trí nhớ của muội luôn rất tốt, ngàn năm qua, có sự kiện nào mà muội không nhớ đâu? Ta còn không nhớ được nhiều như muội!”

“Nhưng... Ta đối với chuyện trước năm mười tuổi...”

“Khi đó muội vẫn chỉ là một đứa bé, sao có thể nhớ cái gì!” Nguyệt Nhiễm xen ngang lời nàng.

Nàng ngẫm nghĩ, nói cũng có lý, mới mười tuổi sao có thể nhớ cái gì chứ. Chỉ là trong lòng vẫn cứ trống trải, đây là lần đầu tiên trong ngàn năm qua nàng có cảm giác này. Cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, thậm chí tại sao mình có thể nhớ rõ ràng mọi chuyện trong suốt ngàn năm qua như thế nàng cũng không biết.

Hít thật sâu, không suy nghĩ thêm nữa, âm thầm làm lành thoải mái, buông lỏng tinh thần “Cũng đúng, chuyện mấy ngàn năm ta đây cũng nhớ được, cần gì phải để ý mười năm nhỏ bé này.” Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đang lan tràn yêu khí “Giờ ta chỉ hy vọng hai giới Tiên – Ma nhanh chóng kết thúc phân tranh, tốt nhất không ai bị thương.”

“Hừ!” Nguyệt Nhiễm xem thường, hừ lạnh “Chuyện của Tiên giới không liên quan gì đến chúng ta, muội cần gì phải lo cho thêm phiền!”

“Tuy là nói thế, nhưng chúng ta cũng đang ở Bạch Mộ! Lo lắng cũng bình thường thôi!”

Nguyệt Nhiễm vẫn mang bộ dạng tức giận bất bình, nàng lại hơi tò mò: “Nguyệt Nhiễm, huynh rất ghét người Tiên giới sao?” Từ trước khi lên Bạch Mộ, hẳn quả thật đã không vui vẻ, ban đầu còn tưởng là vì lo lắng lành, giờ nhìn lại, hình như không phải.

Hắn xoay người nhìn nàng, mặt lạnh lẽo: “Người của Tiên giới luôn tự mình là siêu phàm, mở miệng là nhân nghĩa, nói cái gì lấy thiên hạ làm trọng. Thực ra tất cả đều là mấy kẻ giả nhân giả nghĩa, chỉ vì tư lợi. Những năm gần đây, loại người này tìm tới Thần sơn còn thiếu sao?”

Anh Lạc cười cười, không ủng hộ cũng không phản đối, lắc đầu không muốn thảo luận nữa, vừa ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, chừng nào nàng mới trở về được đây?!

“Giờ là giờ nào rồi?” Nàng thuận miệng hỏi.

“Gần giữa trưa!” Nguyệt Nhiễm giương đầu nhìn một lúc.

“Ừ!” Anh Lạc nhẹ giọng đáp, đang muốn cất bước đẩy cửa vào phòng, đột nhiên lại bị một nhánh cây thông xuống, suýt nữa đâm vào mắt.

“Aizz! Muội không biết cẩn thận chút sao!” Nguyệt Nhiễm mắng nàng sợ ý “Nhánh cây chỉ bị bóng cây che đi thôi, vậy mà muội cũng không thấy sao?” Hắn tự tay kéo nhánh cây ra, quay đầu lại, lại thấy nàng đang nhìn không chớp mắt bóng cây kéo dài dưới chân.

“Sao vậy?”

“Nguyệt Nhiễm.... Huynh nói bây giờ còn chưa tới giữa trưa đúng không?”

“Đúng vậy!” Hắn ngẩng đầu nhìn ánh nắng hơi mờ, mặt trời còn một chút nữa mới đến vị trí ngay giữa. Đột nhiên hắn giống như nghĩ tới điều gì, rùng mình, cúi mạnh đầu nhìn cái bóng dưới chân.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

“Nhóc con... Đây chẳng lẽ là...”

Hắn còn chưa nói xong, Anh Lạc đã xoay người chạy nhanh về phía đại điện.

20. Chương 20

Chương 20: Chuyển nguy thành an

Bạch Mộ nguy khốn, bị quần ma bao vây, vốn là tiên sơn phúc địa, là tiên sơn bao phủ mây mù, nay lại bị che đầy ma khí, âm u không có tí ánh sáng.

Mộ Tử Hân đưa mắt nhìn yêu ma chỉ chít bên trong thủy kính, thỉnh thoảng còn có vài kẻ mở đầu khiêu khích, nói nhiều từ ngữ ô tục, nhưng chỉ một lát là ngừng, cũng không tấn công mà chỉ bao vây, giống như đang chờ đợi điều gì. Trong lòng hắn chợt nảy lên một chút nghi hoặc, mơ hồ, lại thêm chút bất an, rồi lại không thể nghĩ ra nguyên nhân thật sự

“Trợ giúp của chúng phái đã đến chưa?” Mộ Lãnh Liệt hỏi

“Báo cáo Chương môn, đang trên đường!”

Mi tâm hắn nhú chặt, nhìn về phía Mộ Tử Hân bên cạnh “Cứ tiếp tục như vậy, e rằng không phải biện pháp, Tử Hân, chi bằng huynh và đệ hợp lực, giải khai các phong ấn của trận pháp, nghênh đón các phái trợ giúp!”

Mộ Tử Hân gật nhẹ đầu “Hôm nay cũng chỉ có thể như thế!”

Đang định xoay người đi ra ngoài, hắn bỗng nghe một tiếng gọi cấp bách.

“Không được! Tuyệt đối không thể được!” Anh Lạc thở hổn hển tiến vào, cũng không chú ý ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, chắn trước mặt Mộ Tử Hân.

“Anh Lạc, cô...” Hắn cũng hơi giật mình “Tại sao?”

“Không thể... Không thể để các phái tới trợ giúp!” Anh Lạc hít thật sâu, cố gắng bình ổn hơi thở của mình.

“Cô nói gì vậy?!” Mộ Lãnh Liệt đứng bên cạnh vô cùng tức giận, cũng không thềm để ý đến lễ tiết nói “Hôm nay Bạch Mộ ta tình thế ngàn cân treo sợi tóc, trước giờ Tiên giới đều đoàn kết gắn bó, chẳng lẽ các phái có thể bỏ mặc chúng ta sao?”

“Không phải thế!” Anh Lạc hít thật sâu “Ý ta nói, Ma giới bao vây Bạch Mộ chỉ là ngụy trang, những người đó đều đang sử dụng phép thuật tạo nên ảo cảnh, ngoài núi thực ra không có nhiều yêu ma đến như thế!”

Anh Lạc thở gấp nói ra những lời này, mọi người xung quanh đều hoảng hốt, Mộ Tử Hân chấn động, bước nhanh đến ngoài điện, tiện tay lấy một chiếc lá cây, vung vào không trung, chỉ thấy một trận cuồng phong quét qua, xông thẳng lên trời, ma khí cuộn cuộn trên cao chỉ dao động một chút, ngay cả bóng người trong không trung cũng bị uốn éo theo.

“Bọn họ muốn lợi dụng ảo ảnh để tạo ra cảnh tượng Bạch Mộ bị vây khốn, lừa gạt các phái đến trợ giúp, mục đích thực sự chính là để một mũi tên trúng hai con nhạn* tấn công cả các phái.” Anh Lạc nói.

(*nguyên văn “nhất cử lưỡng tiện”: Đổi thành “một mũi tên trúng hai con nhạn” cùng nghĩa ọi người quen thuộc, dễ hiểu)

Mộ Tử Hân rùng mình, bấm tay tính toán, mới biết người ngựa các phái đã đi được nửa đường, mà đại quân Ma giới đang hướng về phía Quỳnh Sơn, Ngọc Kiếm chờ các phái tiến đến gần.

“Thiên Phàm!” Hắn xoay người về phía Cố Thiên Phàm bên cạnh “Con lập tức đi báo cho tiên hữu các phái đang trên đường tới Bạch Mộ, mau chóng trở về môn phái của mình, chống đỡ sự tấn công của Ma giới!” Tiếp theo quay đầu nhìn về phía Mộ Lãnh Liệt sắc mặt đã trắng bệch bên cạnh “Sư huynh, phiền huynh truyền lệnh đến các đệ tử, lập tức phát động công kích Ma giới!”

Mộ Lãnh Liệt lúc này mới tỉnh táo lại, lập tức xoay người trở về điện, lớn tiếng nói với ngàn vạn đệ tử “Bạch Mộ đệ tử nghe lệnh, lập tức tấn công, tiêu diệt yêu ma, duy trì chính đạo, bảo vệ Bạch Mộ ta!”

“Dạ!” Một tiếng vang đều đặn đáp lại.

Nhất thời đệ tử Bạch Mộ đều xuất hiện, chỉ thấy có vô số ánh sáng như sao loang loáng bay về phía chân trời, tấn công về hướng quần ma.

Mộ Tử Hân đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ma khí đang dần tản dần, mi tâm nhú chặt, trong lòng đều lo nghĩ cho an nguy của các phái, Thiên Phàm là đệ tử có tố chất tốt nhất trong số các đệ tử, chỉ mong hắn có thể thành công!

Hắn thở dài, quay đầu nhìn về Anh Lạc bên cạnh, khẽ miệng hơi giương lên: “Đa tạ cô nương nhắc nhở! Nếu không có cô, e rằng Tiên giới khó tránh việc trải qua một lần đại nạn này”

Anh Lạc cười đáp lại “Ta cũng chỉ trùng hợp phát hiện mà thôi!”

“Ta vừa thiếu nợ cô một lần!”

“Tiện tay mà thôi, Thượng Tiên không cần để trong lòng!”

“Đối với cô có lẽ chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng với ta...” Hắc hơi híp mắt, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, giống như muốn từ đó tìm được điều gì.

Anh Lạc không tự chủ lui về sau một bước, cười cười: “Ha ha, hôm nay Bạch Mộ chiến đấu với quần ma, Thượng Tiên cũng góp phần không nhỏ!” Ý nói, huynh làm ơn đi nhanh nhanh đi.

Mộ Tử Hân lúc này mới thu hồi tầm mắt, mắt nhìn về phía người vừa mới đuổi tới đằng sau, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bao la, ánh mắt khẽ híp lại, “Cô nương hãy bảo trọng, Tử Hân phải tạm thời từ biệt!” Lúc này mới phi thân gia nhập chiến cuộc.

Anh Lạc thở dài, sao nàng lại cảm thấy ánh mắt người này càng ngày càng sắc bén, giống như muốn trực tiếp nhìn vào trong lòng người ta vậy.

“Muội cần gì phải nói cho bọn hắc biết sự thật!” Nguyệt Nhiễm vừa đuổi tới đứng lại, hơi tức giận “Chuyện của Tiên giới, chúng ta không nên nhúng tay!”

Nàng thở dài, biết hắc vẫn có thành kiến với Tiên giới “Giờ chúng ta đang ở Bạch Mộ, hơn nữa nếu toàn bộ Tiên giới đều bị diệt, cũng không phải chuyện tốt đối với Thần sơn!”

Nguyệt Nhiễm mấp máy miệng, vẫn tức giận “Nhóc con! Muội có làm thế thì bọn họ cũng không cảm kích muội! Muội có biết ảo thuật bị hạ khắp Bạch Mộ, lại không kẻ nào phát hiện được, là dạng gì ảo thuật hay không?”

“Ta biết!” Anh Lạc cười cười “Là một loại phong ấn cấm thuật gọi là ‘Già Thiên’* “

(*già = che đậy, thiên = trời)

“Muội biết?” Nguyệt Nhiễm lại càng tức giận “Muội đã biết thì càng nên hiểu, “Già Thiên”, “Xuy Du”, “Thiên Lăng Trận” đều xuất thân từ Thần tộc. Nếu như bọn họ hoài nghi lần này là do Thần tộc bày mưu tính kế, đến lúc đó thì sao lại cảm kích muội đã cứu bọn chúng chứ!”

“Ta cũng hiểu, nhưng mà...” Nàng xoay người nhìn hắc “Ta lại không thể trơ mắt nhìn bọn họ chết!”

Nguyệt Nhiễm cứng họng, nhìn ánh mắt kiên định kia của nàng, nàng cuối cùng vẫn là Thần tộc, là linh hồn của vạn vật, bất nàng trơ mắt nhìn sinh linh đồ thân là không thể, dù nó không hề liên quan đến nàng, đó là thiên tính bẩm sinh của nàng.

“Tùy muội!” Thấy không khuyên được, hắc đành thở dài, tiến lên một bước, chắn ở trước mặt nàng “Việc có thể giúp muội đã giúp, bây giờ đành hoàng ngồi yên đó cho ta, bọn họ giao chiến, không thể bảo đảm muội sẽ không bị liên lụy!”

Anh Lạc sững sốt, nhìn hắc giống như gà mẹ che chắn trước mặt nàng, không khỏi nhếch khóe môi, đáy lòng có điều gì đó ấm áp lan tỏa ra. Lúc trước hắc từng nói sẽ dùng hết sức bảo vệ nàng chu toàn, bây giờ, hắc đang dùng hành động để chứng minh. Nàng có thể tin hắc lần nữa không?

Đỉnh Thần sơn, nữ tử áo đỏ cúi đầu nhìn vào cảnh tượng trong thủy kính, Tiên – Ma giao chiến nơi Tiên sơn Bạch Mộ, ảo thuật bị phá, ma khí tiêu tán, lưu lại bọn yêu ma chưa tới năm trăm tên, tình thế ngay lập tức bị đảo ngược.

Mi tâm nhíu chặt, im lặng một hồi, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên “Thanh Chi!”

Nói xong, tại không trung tĩnh lặng trong đại sảnh chợt lóe ra một bóng dáng màu xanh, một người quỳ một chân trên đất “Tôn chủ!”

“Chuẩn bị thế nào rồi?”

“Báo cáo Tôn chủ!” Hai tay hắc ôm thành quyền “Tuân theo lệnh Tôn chủ, đã bố trí thỏa đáng”

“Ừ!” Nàng xoay người, tiếp tục nhìn thủy kính.

“Chỉ là...” Người trên đất nhú mày, mặt lộ vẻ khó khăn.

“Nói!”

“Thuộc dạ dò thám biết được, kẻ vậy công Bạch Mộ, là Ngũ Hộ Pháp mới nhậm chức của Ma giới, gọi là “Túc Huyền” “

“Túc Huyền?” Mi tâm nàng hơi nhăn, bấm tay tính toán, vẻ mặt hơi trầm xuống, vội vàng xoay người nhìn thủy kính, trên khuôn mặt xưa nay không có gì thay đổi, giờ lại lộ ra mấy phần trầm trọng, tay bên người nắm thật chặt.

Tiên sơn Bạch Mộ, đệ tử ra hết, Ma giới lợi dụng cấm thuật “Già Thiên”, đánh lừa mọi người, không ngờ lại bị phá, nhìn cứ tưởng là yêu ma đầy trời, kì thực chỉ có không tới năm trăm tên, một cuộc kịch chiến diễn ra, trừ mấy kẻ cầm đầu ra, tất cả đều bị bắt hàng phục.

“Các người không còn đường trốn đâu!” Mộ Chương môn cầm Liệt Hỏa kiếm trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn mười mấy tên yêu ma cuối cùng đang bị vây khốn.

Dẫn đầu là một nam tử mặc áo đen, cả người đầy ma tính, hai mắt như phát sáng, giữa trán có một ma ấn màu đen phá lệ bắt mắt, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm chừng năm thước, tràn đầy phần hận nhìn Mộ Lãnh Liệt. Người này chính là Túc Huyền.

“Chúng phái đều đã được mời trở về, hôm nay Ma giới đã không còn phần thắng, tốt nhất là người nên sớm đầu hàng đi, đừng tạo thêm sát nghiệp nữa!”

“Nghiệp chương?” Túc Huyền cười lạnh, sau đó lại cười to “Ha ha ha....Không sai, ta chính là muốn tạo nghiệp chương, ta chính là muốn giết sạch bọn các người, một lũ người Tiên giới tự xưng là thanh cao!”

“Bạch Mộ ta không oán không thù với người, Ma giới và Tiên giới trước giờ cũng không xâm phạm lẫn nhau, vì có gì chứ? Muốn đẩy lên chiến tranh sao?”

“Không xâm phạm lẫn nhau? Hừ!” sắc mặt Túc Huyền lạnh lẽo, ngoan lệ trong mắt càng tăng “Tiên giới các người tự xưng trong sạch, ngoài mặt không xen vào tranh giành lộn xộn, sau lưng lại ám sát Ma tộc ta vô số, còn tự bào chữa gì mà “trừ ma vệ đạo”* chứ?”

(*trừ ma vệ đạo:Ttiêu diệt tà ma, bảo vệ đạo nghĩa)

“Đó là do Ma giới các người ức hiếp phạm trần, rối loạn trật tự Lục giới!” Mộ Lãnh Liệt nói

“Trật tự? Trật tự gì chứ? Trật tự do ai định ra?” Y phản bác: “Đây chẳng qua là do các người giả nhân giả nghĩa, đường hoàng lấy cớ! Trong Tiên giới không có kẻ nào tốt, vừa sợ chết, còn tư lợi riêng vô liêm sỉ!”

“Hỗn láo!” Ánh mắt Mộ Lãnh Liệt lạnh lẽo, khuôn mặt tức giận “Há lại có thể để người hủy hoại Tiên giới!”

“Ta có nói sai sao? Các người đối với người mình thấy chết còn không cứu, sợ bóng sợ gió, nói chi là người của các giới khác?”

“Hoang đường!” Mộ Lãnh Liệt hừ lạnh “Tiên giới từ trước đến nay đều đoàn kết đồng lòng, là chính đạo của thế gian! Há có chuyện như người nói?”

“Không tin?” Túc Huyền cười lạnh “Mộ Chương môn chắc đã quên, chuyện ngàn năm trước khi Thanh Vân phái bị diệt chỉ trong một đêm?”

Sắc mặt hần khê sững sờ, giống như nhớ tới cái gì, ngây ngốc.

Túc Huyền cười càng thêm âm lãnh “Thần nữ Xích Cơ, trong một đêm tàn sát hết cả nhà Thanh Vân. Xin hỏi, khi đó Tiên giới có từng vì Thanh Vân mà đòi được nửa câu công đạo hay không?”

Hần nhú mày, chuyện Thanh Vân bị diệt môn, ngàn năm trước quả thật người người đều biết “Chuyện kia vốn là do Xích Cơ lâm vào điên loạn, lạc mất tâm trí, đánh mất cả trái tim, huống chi Xích Cơ cũng đã chết. Sao có thể truy xét chứ!”

“Thối tha!” Y đột nhiên giận dữ “Các người vốn là sợ quyền uy của Thần tộc, không dám khiêu chiến với Thần tộc!”

Mộ Lãnh Liệt nhíu chặt mày, không muốn nói thêm nữa “Nhiều lời vô ích, hôm nay không bắt được người, sao có thể lấy lại danh dự cho Bạch Mộ ta!”

Nói xong liền phi thân tiến lên, xuất chiêu sắc bén. Ngay lập tức kiếm quang lưu chuyển, Túc Huyền cầm kiếm ngăn trở, xoay người chạy về, mượn kiếm khí của hắn, phản công. Chỉ nghe tiếng kiếm va nhau vang lên, hai kiếm chạm nhau tỏa ra ánh sáng trắng vụn trợn. Hai khí tiên – ma chạm nhau trong không trung.

Mọi người xung quanh rối rít bày kết giới, để tránh bị liên lụy.

Mộ Lãnh Liệt thầm kinh ngạc, không ngờ Túc Huyền lại có tu vi như thế, một chiêu kia không chỉ ngăn trở kiếm khí của hắn, còn nhân tiện đáp lại mười phần. E rằng không ai ở đây cao hơn công lực của hắn, lập tức tập trung tinh thần, toàn tâm chuẩn bị chiến đấu.

Lại tiếp tục đấu thêm vài hiệp, ánh sáng trong không trung không ngừng lóe sáng, nửa khắc sau, Mộ Lãnh Liệt dần rơi vào thế hạ phong, kiếm chiêu xuất ra đều bị hóa giải.

Túc Huyền cười lạnh “Bạch Mộ Chương môn hóa ra cũng chỉ thế này!” Nắm bắt thời cơ, mượn kiếm chiêu trở tay đánh trả, chuyển thủ thành công, đánh thẳng vào ngực. Mộ Lãnh Liệt phản ứng không kịp, mắt nhìn kiếm chuẩn bị đâm vào ngực mình.

Bỗng nhiên một bóng dáng màu trắng hiện lên, kiếm của Túc Huyền bị văng ra xa ba thước. Mộ Tử Hân cấp tốc chạy tới, đỡ được chiêu kiếm đoạt mệnh của y.

Ánh mắt Túc Huyền khẽ nheo lại, nhìn về phía người vừa mới tham chiến, thanh kiếm bạch ngọc trên tay tỏa ra hàn khí bốn phía “Bạch Mộ Tử Hân! Người chính là một trong bốn Thượng Tiên nơi Tiên giới?”

Sắc mặt Mộ Tử Hân không đổi, xoay người nói “Su huynh, phiền huynh đi chiếu cố đệ tử bị thương!”

Mộ Lãnh Liệt nhìn Túc Huyền, suy tư hồi lâu, gật đầu “Đệ cẩn thận!” Người này không phải người hắn có thể đối phó.

Túc Huyền nắm chặt kiếm trong tay “Tốt, Túc Huyền ta hôm nay phải xem một chút, cái gọi là Thượng Tiên, rốt cuộc có khả năng gì?” Nói chưa xong, chiêu đã lên. Kiếm vụt sáng, chỉ đánh vào những điểm yếu hại.

Mộ Tử Hân đứng yên giữa không trung, một tay để ở sau lưng, áo trắng bay trong gió, phiêu dật vô cùng, vẻ mặt không hề lo lắng, phẳng phất như không nhìn thấy những chiêu kiếm vô cùng nguy hiểm kia.

Mắt thấy kiếm khí kia đã đánh lại đây, đột nhiên bóng dáng chợt lóe, khi ẩn khi hiện, Mộ Tử Hân vung tay, một vòng ánh sáng từ ngón giữa bắn ra, lập tức quấn lấy Túc Huyền, khiến y lập tức không thể nhúc nhích.

Thúc chú!*

(*thúc chú: Thần chú trời buột)

Túc Huyền kinh hãi, hắn chỉ dùng một chiêu đã có thể giữ chân y. Hay ột Bạch Mộ Thượng Tiên!

21. Chương 21

Chương 21: Hộ pháp Túc Huyền.

Tiên – Ma đánh một trận, Bạch Mộ đại thắng, diệt yêu ma lên đến hàng trăm, bắt sống năm tên. Cứ tưởng là cuộc chiến không có phần thắng, cuối cùng Bạch Mộ lại chỉ dùng ba canh giờ để kết thúc.

“Túc Huyền, Ma giới phạm đến Tiên giới, rốt cuộc có mục đích gì?” Mộ Chương môn ngồi trên chủ vị vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía bọn người đang bị “Thúc chú” trói lại trong đại điện.

Túc Huyền liếc xéo hắn, mặc dù bị bắt, trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng đang không ngừng toan tính. Y cười lạnh “Muốn giết thì cứ giết, không cần ở đây giả mù sa mưa, hôm nay Túc Huyền ta rơi vào

trong tay các người, coi như ta xui xẻo. Sau này Ma Tôn nhất định san bằng Tiên giới, báo mối thù hôm nay cho ta!”

Y vừa nói xong lời thề, ánh mắt đều trở nên lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt tỏ vẻ phần hận, giống như đã bị thấm vắn vô cùng nhục nhã.

Anh Lạc đứng bên cạnh, nhìn Túc Huyền ngồi ở trung tâm, hơi sửng sốt, người này dù cả người đầy ma tính, nhưng tướng mạo lại như có mấy phần quen biết, hơn nữa ngôn từ của y, lại càng có mấy phần quen thuộc. Quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nhiễm bên cạnh, hần vẫn mang biểu tình thiếu kiên nhẫn, cứ như đã sớm không muốn ngồi ở chỗ này thêm một phút giây nào nữa. Nghĩ lại, chuyện bị Ma giới vây khốn cũng đã giải quyết xong, đã đến lúc đi rồi.

Nàng tiến lên một bước thờ ơ nói: “Mộ Chương môn, nếu như Bạch Mộ đã chuyển nguy thành an, Anh Lạc cũng không tiện quấy rầy, cáo từ!”

Mộ Tử Hân đứng bên cạnh hơi nhíu mày, Mộ Lãnh Liệt khách sáo đứng dậy tiến bước: “Chuyện hôm nay cũng nhờ có Nhị chủ nhắc nhở, ta xin ở nơi này tạ ơn, xin gửi lời hỏi thăm của tại hạ đến Tôn chủ.”

“Người gọi nàng ta là gì?” Túc Huyền đột nhiên gấp gáp mở miệng, mạnh mẽ nhìn sang, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Anh Lạc “Nhị chủ? Người chính là Nhị chủ của Thần tộc, con gái, của, Xích Cơ!”

Y cắn răng, từng câu từng chữ rống thành tiếng, ánh mắt càng trợn trừng, trong nháy mắt như chứa đầy hận ý, phần hận ngàn vạn năm cứ thế mà bộc phát. Y dùng sức lực có thể dời núi lấp biển mà đánh về phía Anh Lạc. Đôi mắt kia như bị thiêu đốt đến đỏ rực, y hét lớn, rồi như dùng hết sức lực toàn thân, cổ sức giãy khỏi trời buộc, “Thúc chú” lập tức bị đánh gãy “Ta giết người!”

Túc Huyền rút phổi kiếm, vận khí ngưng thần, ngay lập tức chung quanh xuất hiện những trụ nước, trong nháy mắt hóa thành lợi khí, tạo thành một con rồng bằng lớn đánh về phía Anh Lạc.

Biến cố bất ngờ không ai có thể ngờ đến, Anh Lạc lại càng ngây dại. Nhìn y cố dùng sức lực cuối cùng vào một chiêu đoạt lấy mạng nàng, nàng muốn tránh, nhưng nàng càng hiểu rõ nàng không thể tránh khỏi, chỉ có thể trơ mắt nhìn con rồng bằng kia càng lúc càng gần.

Đúng lúc đó, một ánh sáng trắng hiện lên, bắn về phía con rồng kia, khiến nó trong nháy mắt nát vụn. Đầu rồng thể nhưng vẫn giương nanh múa vuốt nhào về phía Anh Lạc, bên hông chợt bị siết chặt, kịp thời tránh né khỏi nguy hiểm. Có tiếng nổ ầm ầm, tường phía bên phải của đại điện bị cột nước đánh trúng lập tức nát tươm, có thể thấy được đó là một chiêu thức chí mạng.

“Anh Lạc, cô có sao không?” Ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt của Mộ Tử Hân, vẻ mặt nàng hơi bối rối.

Túc Huyền còn muốn tiếp tục ra chiêu, người trong đại điện đã tỉnh táo lại, Mộ Lãnh Liệt rùng mình “Ghe tởm!” vung ra một chưởng đánh vào giữa ngực Túc Huyền. Túc Huyền nhất thời không đề phòng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, màu sắc đỏ rực, nhuộm lên sàn nhà trên đại điện, vô cùng chói mắt. Y cũng bị bắn ra xa ba trượng rồi trượt xuống đất.

Thế nhưng, y giống như không cảm nhận được thương thế của mình, giãy dụa muốn ngồi dậy, đôi mắt như bị nung đỏ nhìn chăm chăm Anh Lạc, gương mặt vô cùng dữ tợn.

“Ta giết người, ta giết người...” Y rống to, nghe thê lương vô cùng. Y đã hoàn toàn mất lí trí, vốn đã không đứng dậy nổi, nhưng vẫn cố lê từng bước từng bước bò về phía Anh Lạc, vẻ mặt này, như hận không thể nuốt nàng vào bụng, nghiền nát xương thành tro bụi.

“Dẫn y đi!” Mộ Lãnh Liệt ra lệnh, hai đệ tử lập tức đi vào, một trái một phải kéo y xuống.

Cho đến khi y biến mất bên ngoài điện, ánh mắt y vẫn không ngừng gắt gao nhìn Anh Lạc, tiếng rống giận đến xé tim dù đã ở rất xa vẫn có thể nghe thấy: “Ta muốn giết người, giết người, giết người...”

“Anh Lạc! Anh Lạc!”

“Hả?” Nàng ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Mộ Tử Hân bên cạnh, một lúc sau mới dần hoàn hồn, chậm rãi siết chặt lấy ngực, thở gấp. Nàng lúc này mới phát hiện, nàng vừa rồi như đã quên cả thở. Ánh mắt của người kia, vì sao... Vì sao lại tràn đầy hận ý như thế? Rõ ràng nàng chưa từng gặp y bao giờ mà!

“Cô không sao chứ?” Mộ Tử Hân nhíu mày thật chặt.

“Không có.... Không có gì!” Nàng theo thói quen nở nụ cười, cúi đầu mới phát hiện hai người đứng quá gần, ngượng ngùng cười cười: “Đa tạ Thượng Tiên cứu giúp!” Lùi một bước đẩy tay hắn ra, lại phát hiện chân mình hình như muốn nhũn ra mất rồi. Than nhẹ, nàng đứng là vô dụng, nếu như lúc này là Tôn chủ, người nọ còn có thể sống sót sao!

“Ta.... muốn ngồi!” Nàng cười xấu hổ, vịn một cái ghế ngồi xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Nguyệt Nhiễm vẫn đang đứng tại chỗ, hắc đường như cũng bị màn vừa rồi làm hoảng sợ, ánh mắt vẫn nhìn về phía Túc Huyền bị kéo đi, trong mắt lóe qua điều gì. Anh Lạc không khỏi hơi đắc ý, Nguyệt Nhiễm còn không bình tĩnh bằng nàng đâu! Lại nhìn về phía hai tay bên người hắn đang không ngừng run rẩy, đây cũng không phải thói quen tốt đâu.

Mộ Tử Hân nhìn bàn tay trống rỗng của mình một lúc lâu, ánh mắt trầm xuống, tiến lên một bước: “Cô nương, cô vươn tay ra, ta giúp cô xem thử có bị thương không!”

“Ta chỉ là....” Nàng chỉ là bị dọa mà thôi. Nhưng chưa kịp cự tuyệt, hắn đã muốn tự nắm lấy tay nàng xem xét.

Anh Lạc không khỏi nhíu mày, Mộ Tử Hân càng ngày càng khó đoán rồi, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nhiễm bên cạnh.

Hắn giống như mới tỉnh táo lại, mi tâm căng thẳng, vẻ mặt tức giận, không nói tiếng nào kéo tay Mộ Tử Hân ra: “Không cần làm phiền Thượng Tiên, Nhị chủ có bị thương hay không, ta nhìn là biết ngay!” Nói rồi giành trước một bước, kéo tay trái của nàng qua, vẻ mặt Anh Lạc hơi ngưng trọng, mấp máy miệng nhưng không nói gì.

Hai hàng lông mày của Mộ Tử Hân càng nhíu chặt hơn.

Hắn nhìn hồi lâu mới nói: “Không sao cả!” Xoay người bưng qua một chén trà đưa cho nàng “Cô chỉ là hơi hoảng sợ mà thôi, uống hợp nước đi!” Đảo mắt lại tỏ vẻ tức giận “Sớm biết nguy hiểm như thế sẽ không cho cô đi chuyến này đâu!”

Anh Lạc nhận lấy tách trà, chậm rãi nhếch miệng, làm sao nàng lại không nghe ra oán giận trong giọng nói của hắn. Chỉ là nghe hắn quan tâm mình như thế, trong lòng nàng cũng rất vui vẻ.

Mở nắp ra, thổi thổi, nhìn lá trà xanh mượt trong chén, trà Nguyệt Nhiễm đưa cho nàng quả là hiếm thấy! Nàng uống một hơi cạn chén trà. Uống quá vội, nóng thật!

“Đã làm Nhị chủ sợ hãi!” Mộ Chuông môn bước ra giảng hòa, tất nhiên bọn họ không hề coi chuyện vừa xảy ra là một chuyện lớn gì, hơn nữa người kia cũng là do bọn họ bắt được “Tại hạ không hề biết người này sẽ ra tay với Nhị chủ, mong rằng Nhị chủ rộng lượng bỏ qua!”

Từng chữ từng chữ châm chước, hắn vừa nói vừa nhìn sắc mặt nàng. Nàng chẳng lẽ lại không nể mặt, hơi bối rối xong cũng nhanh chóng nở nụ cười tươi: “Mộ Chuông môn yên tâm, ta không có gì đáng ngại, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, tất nhiên Tôn chủ cũng không cần biết!”

Mộ Lãnh Liệt lúc này mới thở phào, Anh Lạc cười càng sâu, cho dù Tôn chủ có biết chuyện này đi chăng nữa, cũng sẽ không làm khó dễ gì Bạch Mộ đâu, hắn sao phải lo lắng chứ. Nghĩ đến đây lại muốn đưa tay vào túi, lại sực nhớ ra túi của mình đã bị Mộ Tử Hân lấy đi mất rồi, chỉ đành thở dài.

“Bạch Mộ hắn là còn nhiều việc phải làm, Anh Lạc không quấy rầy, cáo từ!”

Mộ Lãnh Liệt tránh qua một bên “Xin tiễn!”

Anh Lạc cười nhạt đứng dậy, đi về phía cửa, một bước, hai bước, ba bước....Trong lòng nàng đếm từng bước chân, đi tới bước thứ năm, đột nhiên bụng lại quặn đau, đau như bị lửa thiêu. Sự đau đớn này sao lại quen thuộc đến thế!

“Anh Lạc!” Mộ Tử Hân là người đầu tiên phát hiện nàng không bình thường, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, bước nhanh đến đỡ lấy nàng. Thế nhưng Nguyệt Nhiễm đã nhanh hơn hắn một bước, chặn ngang đường hắn mà chạy đến.

“Nhóc con!” Hấn sợ hãi kêu.

Anh Lạc chỉ cảm thấy bụng đau không thể chịu nổi, giống như lực phủ ngũ tạng bị đốt cháy, đau đến nằng nằng không thể đứng nổi, ý thức mơ hồ. Cúi đầu nhìn vũng máu mà Túc Huyền vừa ói ra trên sàn, bụng lại càng thêm đau đớn, trong đầu như có cái gì đó xẹt qua, trong lòng liền nổi lên cơn khó chịu, muốn nôn ra.

“Các người hạ độc!” Nguyệt Nhiễm quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Lãnh Liệt đằng sau, ánh mắt như đang muốn tìm người để liều mạng.

Về mặt mọi người đều mờ mịt.

Anh Lạc kéo ống tay áo Nguyệt Nhiễm, cố nở nụ cười, lắc đầu, độc bình thường sao có thể làm nàng bị thương. Hấn là có người cố ý hãm hại.

“Bất kể thế nào, chuyện quan trọng bây giờ là mau chóng đỡ nàng đến hậu đường nghỉ ngơi!” Về mặt Mộ Tử Hân trấn tĩnh, trầm giọng nói.

Nguyệt Nhiễm lúc này mới ôm lấy nàng, về mặt nóng giận đi khỏi. Anh Lạc mơ hồ nghe tiếng ai đó mắng khê mấy câu, nhưng chưa kịp nghe rõ đã hôn mê.

“Tử Hân! Chuyện này...” Về mặt Mộ Lãnh Liệt gấp gáp “Chuyện này làm sao ăn nói với Tôn chủ đây?”

“Sư huynh không cần phải lo lắng!” Mộ Tử Hân nhìn bóng dáng hai người đi về phía hậu đường, sắc mặt trầm xuống “Anh Lạc không phải loại người nhiều lời, như nàng đã nói, khi nàng trở lại Thần sơn hẳn là sẽ không nhắc một chữ đến chuyện này.”

“Nàng tốt bụng như vậy sao?” Mộ Lãnh Liệt cau mày “Nàng mặc dù là vị Thần không được coi trọng, nhưng dù sao cũng là muội muội của Tôn chủ, hôm nay nàng bị đả thương ở Bạch Mộ ta, khó mà bảo đảm...”

“Sư huynh!” Hấn xen ngang vào, về mặt hơi tức giận “Nếu như nàng thật sự như lời huynh nói, sao lại chịu tự mình đến đây đưa Lạc hoa?”

Mộ Lãnh Liệt cau mày không nói tiếng nào, suy nghĩ một hồi, mới thôi nghi hoặc “Nhưng là.... Ai lại muốn hạ độc với nàng?”

“....”

Giống như đã trải qua một giấc mộng dài, khi Anh Lạc tỉnh lại, đã là lúc hoàng hôn. Lòng mơ hồ nóng lên, trong phòng có bóng người quen thuộc mờ mờ.

“Nguyệt Nhiễm”

“Tỉnh rồi sao!” Giọng nói mang theo vài phần oán giận, tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Muội chừng nào mới biết tự cẩn thận đây? Cầu thủ như thế, ta có đi theo muội cũng vô dụng thôi!”

Nàng nhếch miệng cười rục rịch “Lần sau ta sẽ để ý hơn! Huống chi độc đó đối với ta, cũng chỉ là đau một trận mà thôi, không chết được!”

“Muội...” Hấn chán nản, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ “Xem ra phải ở đây thêm một đêm nữa mới về được” Hấn phiền muộn nhăn mày, tay bên người hơi run lên.

Xem ra là bị mình làm cho hoảng hồn rồi, Anh Lạc nghĩ.

“Mau ngủ đi, sáng sớm mai trở về ngay!” Hấn tức giận nói.

Nhìn nàng nằm xuống, Nguyệt Nhiễm ngồi giữ cửa, về mặt cẩn thận, sắc mặt vẫn thật khó coi. Anh Lạc không hề buồn ngủ chút nào. Giấc ngủ đối với nàng mà nói, là có cũng được mà không có cũng không sao.

Trùng mắt nhìn một hồi, vẫn không cách nào ngủ được, nàng lại đột nhiên nhớ tới người đã thấy lúc ban sáng kia, chậm rãi lên tiếng “Nguyệt Nhiễm, huynh đến Thần sơn bao lâu rồi?”

“Một ngàn hai trăm năm!”

“Một ngàn hai trăm năm!” Quả là rất lâu rồi “Huynh lớn hơn ta, chuyện khi ta còn bé, huynh không nhớ gì sao?”

“Không nhiều lắm!”

“VẬY....Mẫu thân Xích Cơ của ta thì sao? Huynh thấy người bao giờ chưa?”

“....” Nguyệt Nhiễm không nói.

“Người là người như thế nào?”

Hắn im lặng, cho đến khi Anh Lạc cho là hắn đã ngủ thiếp đi, hắn mới chậm rãi nói “Lục giới tương truyền.... Người là nữ thần hoàn mỹ nhất trong vạn năm qua của Thần tộc!”

“Hoàn mỹ!” Hoàn mỹ, từ này hình như chả có tý liên quan nào với nàng cả! Mẫu thân trong ấn tượng của nàng rất mơ hồ, nhưng mỗi lần nhớ tới, không hiểu sao luôn có cảm giác ảm áp “Người hoàn mỹ như thế.... Vì sao lại chỉ sống không đến một trăm năm?”

“....Không biết!”

Anh Lạc cười cười, lại giống như nhớ đến cái gì, thu hồi nụ cười “Vì sao ta không thể nhớ nổi chút gì về người? Người người đều nói, người bị điên, nên mới vô duyên vô cớ tiêu diệt đại phái vang danh thời ấy —— Thanh Vân! Đệ tử toàn phái, giết sạch toàn bộ, không chừa một ai. Huynh nói xem... sao người phải làm vậy?”

“....”

“Là điên thật rồi, nên mới tạo sát nghiệt như thế?”

Lại một khoảng im lặng thật dài, Nguyệt Nhiễm đột nhiên đứng lên, trong giọng nói hơi không kiên nhẫn “Chuyện ngàn năm trước, muội nghĩ nhiều thế làm gì? Đi ngủ sớm đi, mai còn phải trở về!”

Anh Lạc bĩu môi, nàng chỉ hiểu kì một tí thôi mà, hơn nữa bây giờ nàng là người bệnh, người bệnh dài dòng một chút cũng đâu có sao, nói một chút cũng đã thấy không còn sức lực rồi, “Nguyệt Nhiễm, ta muốn uống nước!” Thấy hắn định tới trước bàn rót nước, nàng lại nói tiếp “Nước này để lâu rồi, ta muốn uống nước mới nấu cơ!”

Khóe miệng Nguyệt Nhiễm co quắp, tức giận nàng hôm nay cố ý làm phiền hắn. Trên đầu hiện lên mấy cái gân xanh, hít sâu rồi xoa người đi ra khỏi phòng.

Nhìn hắn đã đi xa, Anh Lạc liền nhếch miệng lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, cười thật gian xảo. Nếu là bình thường, hắn nhất định la hét với nàng, xem ra lần trúng độc này cũng rất tốt! Đưa tay lấy ra câu ngọc ở thắt lưng, đặt ở đầu giường, nhìn một lát lại nằm xuống tiếp. Ngọc này đã theo nàng ngàn năm rồi, quả thật có hơi không nở đó!

22. Chương 22

Chương 22: Phong ba nổi lên

Đêm khuya, ngoài cửa sổ vang lên những tiếng côn trùng như không hề sợ làm phiền người khác, Anh Lạc nhắm mắt lại, hoàn toàn không có cảm giác buồn ngủ nhưng vẫn cố gắng duy trì hô hấp đều đều, có người đẩy cửa bước vào, đặt thứ gì đó lên bàn, đứng yên trước giường, một lúc lâu sau mới khẽ khàng bỏ đi.

Cho đến khi bên tai chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang như trước, nàng mới ngồi dậy, xem ra giả bộ ngủ cũng là một năng lực sinh tồn! Nàng hơi vui vẻ. Nhìn chén trà trên bàn kia, nàng cười khổ, đảo mắt nhìn thoáng qua đầu giường trống trơn, nụ cười khổ cũng nhanh chóng lại trên gương mặt.

Cửa không khóa, gió lạnh bên ngoài lùa vào, nàng ôm chặt hai vai đang run lên, khuya hôm nay quá lạnh! Không chịu đóng cửa không phải là thói quen tốt. Thở dài, nàng đứng dậy đi đóng cửa.

Vừa bước tới cửa thì bụng lại đau quặn, nàng ngồi xổm xuống, cắn chặt răng. Trong đầu hiện lên hình ảnh nào đó, như có thứ gì đang cố lao ra khỏi vòng trói buộc, một lúc lâu sau nàng mới khôi phục lại được.

Hít thật sâu, nàng tạm thay đổi ý định, theo thói quen nhếch miệng, ra khỏi cửa, chậm rãi đến tiền viện. Nàng ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng rọi trên trời cao, lại thở dài.

“Trăng thật tròn! Nhưng hơi chói mắt đó!”

“Vậy đừng nhìn nữa, nhé?” Giọng nói dịu êm, mang theo nét cười, giống như một loại gió xuân.

Anh Lạc quay đầu lại, nhìn về bóng dáng dưới tàng cây, hơi sững sờ, sau đó lại cười: “Thượng Tiên thật có nhã hứng, đã trẻ thế này còn ra ngoài ngắm trăng”

“Cô cũng vậy mà?” Hắn chậm rãi bước đến, rời khỏi bóng cây, cả người vận áo trắng tức khắc chìm trong ánh trăng màu bạc, lại càng tăng thêm cảm giác mờ ảo, khiến người ta như chìm vào giấc mộng.

Anh Lạc hơi sững sờ, lập tức ngậy người, quên luôn cả việc đáp lại.

Hắn nhếch môi cười nhẹ, tức khắc như trăm hoa đua nở, ngàn cây sinh sôi, tao nhã vô cùng: “Sao vậy? Cô nương nhìn đến mắt hờn rồi sao?”

“Hả?” Anh Lạc sững sờ, ngay lập tức hoàn hồn, người này rõ ràng là nam nhân, nhưng lớn lên còn xinh đẹp hơn cả một nữ nhân, tao nhã tốt cùng, vì sao chứ? Nàng ho nhẹ hai tiếng, cố che dấu lúng túng vừa rồi: “Khụ khụ, Thượng Tiên đêm khuya đến đây, không biết có chuyện gì?”

“Ta tới xem thử!” Hắn cười nói.

Xem thử? Khóe miệng Anh Lạc hơi co quắp, hắn xem gì chứ? Nàng cố gắng dời tầm mắt, chỉ nhìn từ cổ hắn trở xuống, cố ý bỏ lơ khuôn mặt lúc nào cũng trông như đóa hoa kia*

(*ý chị nói mặt anh xinh đẹp như con gái đó)

“Thân thể cô đã khá hơn chưa?” Trên mặt hắn có hơi buồn phiền, tiếp tục nói

“Làm phiền Thượng Tiên quan tâm” Nàng khách sáo đáp lại “Đã tốt hơn rồi!”

Hắn lại dùng ánh mắt áp bách người khác này để nhìn nàng, cho đến khi nàng không được tự nhiên dời tầm mắt, mới thu hồi, ánh mắt nhìn đến cổ nàng, giọng nói chậm rãi vang lên: “Cô nương không mang ngọc hình lưỡi liềm kia sao?”

“Hả?” Nàng sờ sờ cổ áo, lúc này mới nhớ ra “Lúc nãy đi ngủ, ta tháo ra đặt ở đầu giường mà quên đeo lại!”

Hắn gật đầu, cười như đóa hoa nở rộ, Anh Lạc cố gắng nháy mắt, cố gắng nháy mắt, không để một tí xuân sắc nào đập vào mắt. Trong lòng lại hơi tức giận, hôm nay trăng quá sáng rồi, quá sáng rồi!

“Chuyện lúc sáng, còn phải đa tạ cô nương nhắc nhở mới có thể vạch trần quỷ kế của Ma giới!” Giọng nói hắn chứa nét cười, cũng tỏ vẻ khách khí.

“Tiện tay mà thôi!” Anh Lạc trả lời “Ta cũng chỉ là vô tình phát hiện ra.”

“Hả?” Hắn đột nhiên có hứng thú “Cô nương làm thế nào phát hiện ra đó là ảo thuật?”

“Mặt trời!” Nàng chỉ chỉ lên trên “Lúc ấy mặt trời ở hướng Đông, trên mặt đất bóng cây lại không nghiêng theo hướng Đông, đó chính là hiện tượng cho thấy đó là do ảo thuật tạo ra, hơn nữa huynh đã nói, giữa trưa là thời điểm dương khí mạnh nhất, cho nên mới thừa dịp đó để trừ khử khí âm tà. Khí âm tà đã trừ, hẳn là đã qua giữa trưa, mặt trời phải nghiêng về phía Tây mới đúng” Bạch Mộ ở phía cực Đông, ảo thuật tạo ra biểu hiện của mặt trời như thế, nhất định các yêu ma khác đi vây công các phái cũng sẽ có biểu hiện hệt như ở đây.

“Thì ra là thế!” Mộ Tử Hân gật đầu “Thì ra cô nương lại có thể nhớ rõ những lời Tử Hân đã nói đến thế!”

Anh Lạc vấp chân, suýt nữa ngã lẩn, trọng điểm của nàng hình như không phải ở chỗ này mà! Đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, miệng hơi co quắp, nàng thuận miệng hỏi: “Không biết tình huống ở các môn phái khác ra sao?”

Về mặt hắn hơi trầm xuống: “Thiên Phàm còn chưa trở lại, mặc dù tu vi của hắn không cao nhưng cười kiếm vẫn rất nhanh.”

“Ồ” Anh Lạc gật đầu, mặc dù nhanh nhưng cũng cần thời gian, e là các môn phái cũng phải chịu ít nhiều thương tổn!

Hắn tiến lên một bước, túm lấy tay nàng, ấn vào mạch môn “Cô nương có biết ai hạ độc không?”

Anh Lạc hơi sững người, nhìn tay đã bị hắn nắm, vẫn chưa yên lòng sao?” Anh Lạc ngu muội, cho là toàn bộ người của Ma giới đều đã bị Bạch Mộ bắt lại, tự cảm thấy yên tâm, ai ngờ vẫn còn con cá lọt lưới, thật là thiệt thòi!” Nàng như có như không ám hiệu, người hạ độc là người Ma giới.

Hắn cười nhàn nhạt, theo toan tính của nàng: “Hôm nay Ma giới quả thật khiến người ta không thể ngờ được, không chỉ tinh thông cấm thuật, còn có thể sử dụng độc được, có thể làm bị thương cả Thần! Sau này cô nương phải càng thêm thận trọng mới tốt!”

Anh Lạc cúi đầu đếm mấy hòn đá dưới chân, ám hiệu của hắn, sao nàng lại không hiểu? Ý hắn là.... người hạ độc đang ở cạnh nàng sao?

Độc được trên đời có thể gây tổn thương đến nàng đã ít lại càng ít hơn, trước mắt, nàng cũng chỉ biết một loại, chính là loại mà vào đêm Phúc bá chết mới biết được, nước trong ao Lục hoa. Mà cơn đau từ bụng truyền đến như lửa thiêu kia, cũng giống hệt như cơn đau khi bị nước văng vào tay.

Bụng lại quặn đau, nàng cắn răng, nhin xuống ý muốn ngồi xổm xuống, vẫn cố duy trì nụ cười tái nhợt hoàn hảo.

Tay của hắn còn đang trên cổ tay nàng, mi tâm Anh Lạc nhíu chặt, không dấu vết rút về: “Đa tạ Thượng tiên quan tâm, Anh Lạc sẽ cẩn thận hơn.”

Hắn nhìn tay trống không, một lúc lâu mới chậm rãi thu tay về “Cô nương không cần khách khí như thế, Tử Hân cho rằng là chuyện phải ‘uống nước nhớ nguồn’, hướng về cội nguồn. Ta trước kia cũng đã từng được người khác cứu...”

“...” Nàng có cần thiết phải nghe lại lần nữa không?

“Những năm gần đây ta liên tục tìm nàng, một mực chờ nàng đến tìm ta. Chỉ là nàng trước sau cũng chưa từng xuất hiện, cho đến lúc gặp lại, ta lại vô ý làm tổn thương nàng vô cùng sâu sắc!”

Nàng ngẩng mặt lên, cười rực rỡ “Thế gian này luôn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, Thượng Tiên không cần quá để tâm! Có một số việc đã qua, có suy nghĩ cũng không còn quan trọng nữa.”

Hắn nghe vậy, nhìn nàng thật chăm chú, ánh mắt càng lúc càng sâu thẳm như muốn cuốn nàng vào trong “Cô nương có biết, có một số chuyện, vĩnh viễn cũng không thể bỏ qua?”

“Vậy.... vậy sao?” Nàng cười cười, người này nhớ lâu như thế, nhất định sống rất cực khổ. Nàng không muốn phải cực khổ đâu!

“Thời buổi này vô cùng rối loạn, tối nay...” Hắn nhìn mặt nàng, nói đến một nửa lại sửa lại “Hôm nay Túc Huyền bao vây Bạch Mộ, không biết cô nương có nhớ người này?”

Túc Huyền! Trong lòng nàng chợt hiện ra ánh mắt ngập tràn phần hận kia, yên lặng một lúc rồi nói: “Nhớ chứ!”

“Người này lai lịch không rõ ràng! Ta nhiều lần bấm đốt tay cũng không thể tra ra lai lịch của y!” Hắn chau mày “Hơn nữa, y hình như rất bất mãn với Tiên giới và Thần tộc, e là Ma giới không chỉ nhằm vào mỗi mình Tiên giới!”

Anh Lạc gật đầu, bất mãn là còn nhẹ, e rằng trong mắt người kia tất cả đều là phần hận: “Tạ ơn Thượng Tiên nhắc nhở!”

“Nếu như lần khác cô nương có gặp nạn, Tử Hân nguyện dốc toàn lực. Chỉ là... thứ cho Tử Hân mạo muội, tu vi của cô nương còn chưa cao, nếu như cô nương không chê, Tử Hân nguyện dốc sức truyền thụ!”

Anh Lạc ngẩn người, lời này của hắn quả là hơi mạo muội, cười cười, nàng cố ý xuyên tạc ý của hắn: “Không nhọc Thượng Tiên, người Thần sơn ta tự có phương pháp tu hành riêng, hướng chỉ ta từng nghe nói, Thượng

Tiên thu Thiên Phàm làm đồ đệ có từng thề, cả đời chỉ nhận một đồ đệ, Anh Lạc sao có thể hại Thượng Tiên hủy lời thề?!”

Môi Mộ Tử Hân hơi động đậy, muốn phản bác, lại không biết mở miệng thế nào.

Anh Lạc cố ý xoa nhẹ hai mắt, biểu lộ sự bối rối: “Đêm đã khuya, Anh Lạc có thương tích trong người, thứ cho việc quấy rầy Thượng Tiên ngắm trăng rồi!” Xoay người định bước đi, trong lòng lại không kiềm được tiếng thở dài. Aizzz!

“Cô nương có nhớ chuyện ngàn năm trước lúc Thanh Vân bị diệt môn không?” Còn chưa cất bước, giọng nói của Mộ Tử Hân lại truyền đến.

Trong lòng Anh Lạc khẽ run, khóe miệng hơi nhếch “Xin thứ lỗi, khi đó ta còn bé, không nhớ rõ!”

”Ồ!” Hắn gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn lên trăng sáng, trong mắt hiện lên điều gì “Tối nay xem ra không phải ngày tốt, cô nương vừa bị thương, phải nghỉ ngơi nhiều!”

Trong lòng nàng lại hơi siết lại “Tạ ơn!” Lại khách khí hành lễ “Cáo từ!” Lúc này mới xoay người bước đi. Nàng cúi thấp đầu, từng bước từng bước thật cẩn thận, không để ý đến ánh mắt vẫn theo sát nàng.

Cho đến khi bóng dáng của nàng biến mất trong bóng đêm, hắn mới xoay người, chau mày, như bị cái gì làm phiền, đi ra khỏi sân, đối diện có một người đang đứng.

“Thiên Phàm!” Hắn lên tiếng “Vi sư ở đây!”

“Sư phụ!” Người nọ bước nhanh tới, thở phào nhẹ nhõm “Sư phụ, vị trí của ngài sao cứ lúc này lúc kia, làm hại con thường xuyên...”

“Tình huống các phái ra sao rồi?” Biết hắn hay dài dòng, Tử Hân ngắt lời.

“Trừ bên Đan Vân tình hình khá tốt, các môn phái khác đều tổn thất trầm trọng!” Cổ Thiên Phàm thành thật trả lời “Bạch Mộ được xem là thương vong ít nhất trong các phái!”

“Ừ!” Mộ Tử Hân gật đầu, chân mày lại nhíu chặt hơn.

“Sư phụ, sư bá bảo con hỏi người, kế tiếp chúng ta phải làm gì? Có muốn phái người đi trợ giúp các phái không?”

Mộ Tử Hân đứng yên không nói, giống như đang lo lắng điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng kia, ánh mắt thâm trầm. Nhớ tới khuôn mặt có mấy phần lạnh nhạt kia, quả thật không cần hắn dạy sao?

Cổ Thiên Phàm cũng yên tĩnh mà chờ, chờ vị sư phụ vĩ đại của hắn nghĩ ra cách.

Một lúc lâu sau!

“Thiên Phàm!”

“Dạ, sư phụ!”

“Con nói xem.... Ta trực xuất con khỏi sư môn nhé?”

Bịch! Người nào đó giống như không phải đang đi trên đất phẳng mà té oạch ra đất rồi!

Anh Lạc đi một hơi trở về phòng để nghỉ ngơi, dừng trước cửa, bên trong không có đèn, chỉ có bóng đêm đen nhánh, khiến nàng chợt không muốn bước vào.

Mộ Tử Hân vừa rồi có nói, mong nàng nghỉ ngơi cho tốt. Phải nghỉ ngơi, phải nghỉ ngơi! Nhưng tối nay nhất định nàng không thể chợp mắt được! Nếu không, nàng giả bộ chưa từng nghe thấy có được không?

Nghĩ tới đây, khóe miệng lại hơi nhếch lên, theo thói quen nở nụ cười, nhưng không có tí ý cười nào thấm vào lòng.

Aizz! Nàng cười nhiều quá sao?

Thu hồi nụ cười, nàng ngơ ngác nhìn cửa phòng mở rộng hồi lâu, hơi ngẩn người. Lại thở dài, nàng xoay người, đổi hướng đi về phía bụi cây bên cạnh.

Có tới hay không, sớm muộn gì cũng giống nhau.

23. Chương 23

Chương 23: Chờ huynh phản bội ta

Bóng người phía trước hơi lung lay, nhìn thật quen thuộc, nhưng lại trông cường tráng hơn bình thường rất nhiều. Cho dù đang mặc y phục màu tối, dưới ánh trăng vẫn phá lệ bắt mắt, vẻ mặt người đó bối rối, nhìn khắp nơi, thấy không có ai mới xoay người chạy vào rừng cây gần đó.

Anh Lạc ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, ánh trăng sáng càng làm màn đêm lộ ra vài phần u ám.

“Kẻ đó đâu?”

“Không để lại dấu vết nào!”

“Mau lục soát, không thể để yêu nghiệt này chạy thoát!”

Từ đằng xa truyền đến vài tiếng động ồn ào, có ánh sáng đang di chuyển, tiếng bước chân dồn dập về phía rừng cây.

“Ai đó?!” Có người đột nhiên hét lớn, giơ kiếm chém về phía bụi cây như muốn cắt trụi cả rừng cây này. Anh Lạc nhanh chóng lui mấy bước, lên tiếng

“Là ta!” Ánh mắt hơi tỏ ý cười tiến lên mấy bước, rời khỏi rừng cây.

“Nhị chủ!” Người nọ vừa nhìn thấy, hơi giật mình, vội lui về sau một bước, hành lễ nói: “Thì ra là Nhị chủ, lỡ tay mạo phạm, không biết tại sao đêm khuya Nhị chủ lại ở nơi này?”

Anh Lạc cười thân thiện, chậm rãi nói: “Ngủ không được, ra ngoài đi dạo một lát!” Nàng đảo mắt nhìn hơn mười người trước mắt, đều là đệ tử của Bạch Mộ, người nào cũng cầm kiếm sẵn sàng tư thế chiến đấu, người dẫn đầu này trông hơi quen, hình như là người đã đến xin nàng Lục hoa, tên gì nàng cũng không nhớ. Nhất thời nàng hơi nghi ngờ: “Các người.... chẳng lẽ có chuyện gì không tốt sao?”

Người nọ biến sắc, nhăn lông mày “Mới có người xông vào trong lao cứu yêu nghiệt Ma giới!”

“Ồ?” Anh Lạc tỏ vẻ kinh ngạc “Không biết là cứu kẻ nào?”

“Ngũ Hộ pháp Ma giới Túc Huyền!”

“Thật không tốt!” Anh Lạc lại càng kinh ngạc “Nghe nói người này tu vi rất cao cường, còn tinh thông cấm pháp! Các vị đuổi theo người này, phải thật cẩn thận mới được!”

“Đa tạ Nhị chủ nhắc nhở!” Người nọ lễ phép đáp lại. Đang muốn cáo từ lại nghe nàng nói: “Đừng khách sáo, thân ta đang ở Bạch Mộ nên lo lắng cho các vị cũng là đương nhiên, hướng chi là chuyện liên quan đến mạng người, tất nhiên phải càng thận trọng. Cho nên, lúc làm việc phải thật cẩn thận xem xét trước sau, không nên vì xúc động nhất thời mà phạm sai lầm! Huynh nói đúng không?” Nàng háng giọng nói xong, thấy sau lưng đều chìm trong im lặng, không khỏi nhếch miệng cười càng rực rỡ.

“Nhị chủ.... nói thật phải!” Đệ tử hơi nghi ngờ, Nhị chủ của Thần sơn từ lúc gặp biến cố hình như nói nhiều hằn ra?

“Còn nữa.... Mọi việc cũng không nên chú trọng quá mức, có một số việc cho qua được thì cho qua, không nên để trong lòng. Nếu không người ta chỉ là đùa một chút, huynh lại quá để bụng, chẳng phải là sẽ khó xử lắm sao!”

Đệ tử càng lúc càng không hiểu nổi, mấy chuyện này có liên quan gì đến hắc chứ? Thế nhưng hắc vẫn lễ phép gật đầu “.....Dạ phải”

Rừng cây ở đằng sau hơi động dậy, Anh Lạc lại cười: “Thật ra mọi chuyện luôn có hai mặt, có đôi khi chuyện mà huynh cho rằng lại xấu, đến cuối cùng lại là chuyện tốt. Cũng giống như ta khi này bị trúng độc vậy, nhìn có vẻ là chuyện xấu, nhưng chính việc này lại giúp ta nhớ đến chuyện xưa đã quên mất từ lâu!”

Lá cây ở đằng sau lại động dậy, Anh Lạc tỏ vẻ bận rộn khom người phúi phúi áo, che giấu tiếng động dậy của lá cây đang va vào nhau, tiếp tục nói: “Mặc dù không phải là rất nhiều việc, một hai chuyện mà thôi, nhưng cũng đã giúp mọi nghi ngờ của ta sáng tỏ rồi!” Nàng nói chậm rãi, cho đến khi đằng sau không còn tiếng động nào, nàng mới nhìn lại đệ tử kia, tươi cười như hoa: “Huynh có muốn biết là chuyện gì không?”

“Ặc....” Đệ tử kia hơi rối rắm, nhìn xung quanh, sắc mặt tái mét, vị Nhị chủ này hôm nay sao rảnh rỗi thế?! Hắc đang vội đuổi theo yêu ma của Ma giới, chẳng lẽ còn phải tiếp tục nghe sao?

“Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn!” Không chờ hắc đáp lại, Anh Lạc như không thấy biểu tình rối rắm của hắc, tiếp tục nói: “Cũng chỉ chuyện khi ta còn bé hay nói đùa mà thôi, khi đó ta mười tuổi, có người đã từng lấy linh hồn thề rằng hắc sẽ bảo vệ ta, không bao giờ ruồng bỏ ta!” Nàng cười đến đôi mắt như híp lại thành một đường, nhưng lại không giống như đang nói chuyện cùng hắc “Bây giờ nhớ tới.... lại cảm thấy thật hoang đường, nói gì chứ, lúc ấy mới có mười tuổi, sao có thể hứa hẹn gì chứ? Lúc ấy ta.... lại cứ tưởng đó là thật!”

Nàng vừa cười vừa lắc đầu, nụ cười càng lúc càng tươi, lại không nhìn được ôm bụng, trong mắt hơi ướt, giống như vì cười quá mức mà trào nước mắt.

Đệ tử kia lại không có tâm trí đâu mà lo mấy chuyện này, lo lắng nhìn bốn phía, cắn răng ôm quyền nói: “Nhị chủ, tại hạ vội vàng bắt yêu ma, xin phép cáo lui trước!” Nói xong cũng không muốn nghe nàng nói nhảm nữa, xoay người mang theo hơn mười người kia, sắc mặt xanh mét bỏ đi.

Anh Lạc hơi thất vọng, thở dài, nói gì thì nói, nàng cũng chỉ tâm sự với hắc một lát thôi mà, có cần đi nhanh vậy không?

Nàng hơi ủ rũ đứng tại chỗ, cho đến khi tiếng bước chân đã đi xa, rừng cây phía sau được vén ra, một người từ trong đó bước ra, vẫn một thân áo đen, phía trên có vài vết máu, trên lưng còn đeo theo một người, hai tay buông thõng xuống, dường như đã hôn mê.

Anh Lạc hơi ngẩn người, ngược lại như hiểu ra điều gì, hèn gì nàng thấy hắc cường tráng hơn lúc thường, hóa ra là vì có tới hai người. Đảo mắt nhìn về phía cổ của người đang nằm trên lưng, có ánh sáng bạc lấp lóe, cũng mang hình cung, thứ mà nàng đã đeo ngàn năm, tuyệt đối sẽ không thể nhận nhầm —— nguyệt câu ngọc*

(*nguyệt câu ngọc: Ngọc hình lưỡi liềm, đã chú thích ở các chương trước)

Quả nhiên! Nàng lại muốn cười rồi

Người nọ nhìn nàng chăm chăm, vốn là gương mặt tuần lãng giờ đã nhăn chặt, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng. Đáng tiếc Anh Lạc hiện tại đã có thể sáng rõ mọi chuyện.

Miệng hắc mấp máy, giống như muốn nói gì, cuối cùng lại chỉ có thể lẩm bẩm hai tiếng “Nhóc con....”

Trong lòng như có ai đâm một nhát, Anh Lạc đưa tay ôm ngực, lại cười, cứ tưởng sẽ không để trong lòng, sẽ không có chuyện gì, thì ra là vẫn đau lòng!

“Muội.... đã sớm biết....” Sắc mặt Nguyệt Nhiễm không ngừng biến hóa.

“Biết?” Anh Lạc cười ha ha “Huynh muốn nói ta biết gì cơ? Biết huynh lấy nguyệt câu ngọc của ta để che giấu ma khí trên người Túc Huyền? Hay là biết huynh vốn là con của Chương môn phái Thanh Vân, có mối thù diệt môn với Thân tộc ta? Hay là biết chuyện huynh hạ độc ta?”

Nguyệt Nhiễm chấn động mạnh, lui về phía sau hai bước, ngạc nhiên nhìn nàng: “Muội.... đã biết mọi chuyện?”

Anh Lạc vẫn cứ cười, nụ cười kia như ánh trăng, sáng ngời chói mắt, nhưng cũng thê lương lạnh lẽo vô cùng “Cũng không tính là tất cả mọi chuyện, chỉ là từ lúc huynh quỳ gối trước mặt ta, thề rằng dù có bất cứ chuyện gì đi nữa, cũng nhất định sẽ che chở ta chu toàn, không bao giờ ruồng bỏ ta!”

“Nguyệt Nhiễm ta xin lấy linh hồn thề, đời này kiếp này, xin liều chết bảo vệ Anh Lạc, không bao giờ rời bỏ! Ta thà phụ mọi người trong thiên hạ, cũng không bao giờ phản bội lại nàng!” Đứa bé trai năm xưa vẻ mặt nghiêm nghị quỳ trên đất, hôm nay.... đã là cảnh còn người mất. Mà câu nói đã từng làm nàng kinh ngạc vô cùng kia, hôm nay.... chỉ như một trò hề!

Quả nhiên.... chỉ là lúc còn nhỏ dại! Quả nhiên.... chỉ là lời trẻ con nói đùa!

Ngực lại truyền tới từng cơn quặn đau, nàng đưa tay vào túi, nhưng lại chẳng có gì. Cười cười, nàng lại quên rồi!

“Muội....” Nguyệt Nhiễm tạm rời khỏi hồi ức, hai hàng lông mày vì đau khổ mà xoắn lại “Muội mặc dù biết.... vừa rồi.... vì sao.... vì sao còn theo ta đến đây?!” Còn cố ý đánh lạc hướng bọn người kia.

“Đúng vậy!” Anh Lạc hơi híp mắt “Vì sao ta phải theo huynh? Chính ta cũng không biết.... Có lẽ.... Ta đang chờ huynh phản bội ta!” Nàng không nhanh không chậm nói những lời này, nụ cười trên mặt vẫn chói mắt như thế.

Nàng đang đợi, nàng vẫn luôn đợi, từ lúc hần quyết định trở thành môn hạ của Tôn chủ, nàng vẫn luôn đợi, cuối cùng cũng có một ngày như thế! Chỉ là nàng không ngờ, ngày này lại tới nhanh đến như thế.

“Ta.... Ta....” Tính tình Nguyệt Nhiễm vốn luôn thẳng thắn, khuôn mặt hần chưa bao giờ xuất hiện vẻ rối rắm như lúc này, quay đầu lại nhìn thoáng qua người đang hôn mê trên lưng, rồi nhìn về phía nàng: “Nhóc con.... muội... đừng hận ta, ta không thể.... không thể không lo cho hần... Muội là người Thần sơn, bọn họ không dám làm gì muội, nhưng Túc Huyền thì không, bọn họ sẽ giết hần! Ta chỉ có thể ra hạ sách này!”

Anh Lạc vẫn cười như ánh trăng “Hận huynh... Làm sao ta có thể hận huynh? Chưa từng.... chuyện sớm muộn cũng sẽ xảy ra, ta oán hận huynh để làm gì....” Nàng than nhẹ, xoay người ngẩng nhìn ánh trăng có hơi chói mắt.

“Nhóc con, ta....” Lông mày hần càng cau chặt, nóng lòng như muốn giải thích điều gì.

“Nguyệt Nhiễm!” Nàng lại xen ngang lời hần, đôi mắt lại trở về vẻ trong sáng như nước “Mẹ ta... là do huynh đích thân giết, phải không?”

“....”

Nguyệt Nhiễm tròn mắt, trong đôi mắt như có muôn ngàn cảm xúc xẹt qua, như kinh ngạc, như hoang mang, như bối rối, lại như áy náy....

Khi mọi cảm xúc ấy đều lắng đọng, hần mới chậm rãi gật đầu.

Anh Lạc cũng không rõ cảm giác trong lòng mình là gì, giống như mọi thứ trong nháy mắt đều sụp đổ, hoàn toàn sụp đổ, nhưng xen lẫn lại có mong muốn được thở phào nhẹ nhõm, cứ như mọi chuyện vốn là phải như thế! Cứ như nàng đã biết rõ đáp án từ lâu, nhưng vẫn muốn cảm thán một lúc, kiểu như: À.... Quả nhiên là như thế !

Nàng muốn nhếch miệng cười, lại phát hiện miệng đã cứng ngắt: “Nguyệt Nhiễm, bắt đầu từ hôm nay, Anh Lạc.... không còn là nhóc con trong lòng huynh nữa!” Nàng làm như không thấy vẻ mặt hơi lộ vẻ hoảng hốt của hần, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hít thật sâu, khi mở mắt ra, đôi mắt đã thanh tĩnh không ít, trầm giọng nói: “Mặt trước của viện này có trận pháp có thể di chuyển xuống chân núi, chỉ cần không cười kiêu, sẽ không bị phát hiện!”

Về mặt Nguyệt Nhiễm lại trở nên trầm trọng, lại nhìn nàng, nhú mày thật chặt, vừa giống như giãy dụa, lại như đang do dự điều gì? Miệng hần hơi động đậy, nhưng lại không thể nói được tiếng nào, chỉ có thể nhìn thẳng vào nàng.

Một lúc lâu sau.

Rất cục.... hần cũng lui về sau một bước!

Anh Lạc như nghe được tiếng thứ gì đó đang rạn nứt, nhanh chóng quay lưng, không muốn nhìn nữa, tay ôm lấy ngực. Bên tai vang lên từng tiếng bước chân dần dần rời xa, mỗi một bước đều như giẫm nát lòng nàng.

Cố gắng nặn ra một nụ cười, tự an ủi, may là.... lúc trên đường đến đây, không để lời hứa hẹn của hắn trong lòng. May là.... đó chỉ là lời nói đùa khi còn bé. May là..... Tất cả....

Nàng không thể quay đầu lại, tuyệt đối không thể! Nguyệt Nhiễm cũng thế!

Cho đến khi... lẫn trong tiếng bước chân truyền đến tiếng lẩm bẩm của một người vừa tỉnh lại!

“Nơi này là.... Chúng ta đi đâu? Ta...” Người đang được Nguyệt Nhiễm công trên lưng tỉnh lại, nói nửa chừng đã chuyển thành tiếng rống giận dữ, truyền đến từ phía sau lưng nàng: “Là người! Nhị chủ Thần tộc!.... Ta giết người!”

Giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi, giống hệt như giọng điệu trong đại điện lúc sáng, Anh Lạc nhanh chóng quay đầu lại, cảm thấy xung quanh nàng đang có một luồng khí lạnh đang bắt đầu khởi động, đôi mắt đã bị hận ý nhuộm đến đỏ ngầu kia, đột ngột xuất hiện trước mắt nàng. Nàng còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã ngưng thân ra chiêu, giống hệt như lúc ban ngày, rồng băng do tụ nước mà thành đánh thẳng về phía nàng.

Lần này không còn ai có thể đỡ cho nàng, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn con rồng kia càng lúc càng gần, hóa thành hàng ngàn hàng vạn cột băng, xuyên qua thân thể nàng.

Thu Thủy Bạch Dung*! Nàng hẳn nên nhận ra từ sớm!

(*Thu Thủy Bạch Dung: Chiêu thức đã được nhắc tới trong chương 1 khi Bạch Dung – phu nhân của Chương môn phái Thanh Vân dùng để tấn công Xích Cơ)

Trong cơ thể như có cái gì đó đang dần rời khỏi cơ thể nàng, mấy cột băng đang xỏ xuyên qua cơ thể nàng cũng bị lấy nhiễm thứ đó mà hóa thành nước.

Cho nên.... nàng nặng nề ngã xuống đất, cho nên.... hồng liên đầy đất, hoa nở nơi Bạch Mộ, tươi đẹp như ngọn lửa.

“Không!!!”

Nàng chỉ nghe thấy một âm thanh duy nhất, là tiếng kêu như xé lòng của Nguyệt Nhiễm.

Nếu như còn có sức lực để cười, nàng thật muốn cười. Túc Huyền, người đã phạm phải sai lầm! Người giết ta, chẳng phải đã... làm uống phí tâm cơ của Nguyệt Nhiễm, kẻ đã không tiếc phản bội lời hứa, hạ độc hại ta, chỉ để tranh thủ thời gian cứu người sao!

24. Chương 24

Chương 24: Chỉ có cái chết

“Anh Lạc, Anh Lạc!” Có người đang không ngừng gọi khẽ bên tai nàng, nàng chậm chạp mở mắt, chỉ thấy có bóng trắng mờ ảo, không rõ là ai. Chỉ cảm thấy giọng nói kia thật nặng nề!

“Bạch.... Trúc!” Nàng chậm rãi nói thành tiếng, giọng nói này nàng nhận ra, hẳn đến rồi sao? Cũng đúng, hẳn là Thượng Tiên, tất nhiên sẽ là người phát hiện chuyện này đầu tiên. Nàng vươn tay, muốn nhận biết rõ hơn.

“Là ta, đừng cử động! Cô bị trọng thương!” Mộ Tử Hân cầm lấy tay nàng, mày nhíu lại, nhìn toàn thân nàng đều là máu, vẻ ngoài trầm ổn cũng không giữ nổi nữa, sao lại bị thương nặng đến như thế! Trên người nhiều chỗ bị đâm xuyên, giống như một con búp bê vải bị cắt nát. Hơi thở của nàng thật mong manh, nếu như nàng không có thân thể của Thần, nếu như nàng không phải là Thần....

Hắn không dám nghĩ tiếp, chỉ là không ngừng giúp nàng truyền chân khí, hai tay vẫn không kiềm được phát run.

“Ta..... không sao chứ?” Anh Lạc khó khăn nhếch môi cười, muốn khiến hắn yên tâm. Thật sự, vết thương như thế này, vẫn chưa đủ sức lấy mạng nàng.

“Đừng nói!” Trong lời nói của hắn lại nhiều thêm mấy phần nghiêm nghị, gần như sắp rống lên: “Ngưng thần tinh khí, ta chữa thương giúp cô!”

Lời nói của hắn khiến Anh Lạc tỉnh táo lại đôi chút, không lên tiếng nữa, bên tai lại truyền đến tiếng rống giận quen thuộc.

“Những kẻ trong Thần tộc đều đáng chết, đáng chết! Ta giết người....” Túc Huyền gần như đã nổi điên muốn xông lên, lại bị Nguyệt Nhiễm ngăn cản.

“Túc Huyền, không thể giết nàng!” Nguyệt Nhiễm cố sức ngăn cản chiêu kiếm của y nhưng hắn xuống tay lại có nhiều cố kỵ, giống như không muốn đả thương y.

“Tại sao?” Túc Huyền đã trở nên điên cuồng, trừng mắt nhìn “Tại sao? Đã quên mối thù của cha mẹ rồi sao? Mấy ngàn mạng người của Thanh Vân phái thì sao?”

“Ta không quên, nhưng chuyện này cũng đã là quá khứ!” Nguyệt Nhiễm vẫn cố kéo Túc Huyền “Xích Cơ đã chết, thù của Thanh Vân đã được báo, hướng chỉ mọi chuyện lại không liên quan đến Anh Lạc!”

“Không liên quan? Sao lại không? Mẫu trái nữ thường*! Ta không chỉ muốn giết nàng ta, ta còn muốn những kẻ nơi Thần sơn, những kẻ nơi Tiên giới đã không đoái hoài gì đến bọn ta, tất cả đều phải chôn cùng Thanh Vân phái ta!” Túc Huyền hét Nguyệt Nhiễm ra, lại ra chiêu, nhưng mới vừa bước tới hai bước, lại cảm thấy huyết khí cuộn cuộn, phun ra một ngụm máu.

(*Mẫu trái nữ thường: Mẹ làm sai, con gái phải chịu)

“Túc Huyền!” Nguyệt Nhiễm biến sắc, định giúp y chữa thương, lại bị y hất mạnh tay ra.

“Không cần quan tâm ta!” Y lạnh lùng nói: “Mấy ngàn năm qua huynh cũng chẳng quan tâm gì đến ta, lúc này cũng không cần. Thù của cha mẹ, mối hận diệt môn, thù sâu như biển, sao huynh có thể quên! Sao huynh có thể che chở cho kẻ thù của chúng ta.... Ca*!”

(*Ca: anh trai)

Ca?

Thì ra.... thì ra là thế này sao? Thì ra.... bọn họ là huynh đệ.

“Khụ khụ....” Nàng vừa muốn cười, lại không thể kiềm nổi một cơn ho mãnh liệt, càng khiến máu chảy ra nhiều hơn, càng nhuộm đỏ cả tay áo vốn đã đầm máu kia.

Nàng lẽ ra phải biết từ sớm, lần đầu tiên nhìn thấy Túc Huyền, cảm thấy thật quen thuộc, thì ra.... không phải là trông quen thuộc, mà là quá giống một người khác.

Khó trách.... Nguyệt Nhiễm nhất định muốn cứu y, khó trách.... Nguyệt Nhiễm không tiếc phải làm trái lời hứa.

Thì ra đó là cái mà người ta thường gọi là “huyết mạch tương liên”*....

(*huyết mạch tương liên: Sự tương quan của những người cùng chung huyết thống, giống như câu “Máu chảy ruột mềm” của Việt Nam)

“Khụ khụ khụ....” Lại một cơn ho khác, khiến nàng như phải dùng hết sức lực toàn thân, nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, thật mệt....

“Đừng suy nghĩ nhiều, tập trung tinh thần!” Mộ Tử Hân gấp gáp nói, sắc mặt chưa bao giờ khó coi như lúc này, vẻ mặt trông càng thống khổ hơn cả người đang bị thương là nàng đây.

“Bạch... Trúc!” Nàng lại không nghe lời hắn, đưa tay kéo tay hắn, khóe miệng cố nhếch lên, giọng nói mỏng manh như tơ, lúc này nàng thật muốn trò chuyện cùng hắn “Ta rốt cục.... đã nhớ ra, tại sao huynh lại muốn

ta gọi huynh bằng tên này.... Có phải đang nói đến cây trúc.... màu trắng... giữa nơi đất bùn, cái tên này... là do ta đặt.... có phải không?” Nàng nghĩ, đến bây giờ mới nhớ ra hẳn, quả thật là có lỗi với hẳn! Rõ ràng đã hứa với nhau sẽ gặp lại, cuối cùng lại để hẳn đợi tận ngàn năm.

Tay Mộ Tử Hân khẽ run, sắc mặt càng thêm trầm trọng, chuyên tâm chuyển chân khí cho nàng.

Túc Huyền lại đứng lên, lại ngưng thần tập trung hơi nước bốn phía, từ từ ngưng tụ thành băng. Thu Thủy Bạch Dung, đó là tuyệt kỹ nổi danh của Chưởng môn phu nhân Thanh Vân phái năm đó. Nguyệt Nhiễm cũng biết!

“Túc Huyền!” Nguyệt Nhiễm muốn ngăn cản y, nhưng Túc Huyền đã muốn giết người đến điên rồi, xoay người tung một chưởng, đánh Nguyệt Nhiễm bay xa đến năm thước, phun ra máu tươi.

“Thù của Thanh Vân, ta phải báo ngay bây giờ!” Y lại tấn công, kết giới của Mộ Tử Hân có thể ngăn chặn được nhất thời nhưng không thể ngăn chặn mãi mãi, có một cột băng xuyên qua, xệt qua tay hẳn, cắm vào trên bãi cỏ đang nở đầy hồng liên, máu phun như trụ. Nếu lúc này hẳn dừng tay, tính mạng của Anh Lạc, e là khó giữ.

Mắt thấy kết giới càng ngày càng yếu, rốt cục bị phá tan, y đang định ra chiêu cuối cùng thì Mộ Lân Liệt và cả nhóm lớn ập tới xông tới.

“Bắt y lại!” Hẳn ra lệnh, hai bên lao vào trận chiến.

Bên tai đều là tiếng binh khí va vào nhau, trong mắt đều là những cánh hoa sen đỏ rực, phiêu tán như múa, không ngừng bay xa.

“Tử Hân...” Mộ Lân Liệt thấy Anh Lạc bị thương cũng hơi sửng sốt.

Mộ Tử Hân chuyển xong luồng chân khí cuối cùng, bảo toàn được tâm mạch cho nàng, lúc này mới thu tay lại, cẩn thận đỡ Anh Lạc đã khôi phục ý thức nằm xuống, trong mắt lóe ra tia sáng lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Sư huynh, phiền huynh trông chừng nàng giúp ta một lát!”

Nói xong liền đứng lên, phát tay gọi ra thanh kiếm trắng toát kia, cả người đều bị sự lạnh lẽo bao trùm, không khí xung quanh như đang kết thành một tầng sương mờ.

Mộ Lân Liệt sửng sốt, quả thật chưa từng thấy qua vẻ mặt này của hẳn, chỉ có thể theo quán tính gạt đầu. Bóng trắng chợt lóe, Mộ Tử Hân đã gia nhập chiến cuộc, bay thẳng về phía trung tâm trận chiến.

Túc Huyền cảm nhận được có một luồng khí lạnh đang đánh tới, nhanh chóng xoay người chống đỡ, hai kiếm chạm nhau, phát ra tiếng vang. Kiếm của Túc Huyền đã gãy nhưng kiếm của Mộ Tử Hân vẫn chưa dừng lại, trực tiếp vung về phía tay trái của y, muốn chém đứt cánh tay kia.

Tiếng hét thảm vang lên như xé rách cả bầu trời, Túc Huyền liên tục lui về phía sau, vị trí nơi tay trái máu phun thành dòng.

Mộ Tử Hân ngọc thụ lâm phong*, áo vốn màu trắng thuần, nhưng vì dính máu của Anh Lạc mà có thêm mấy vệt đỏ thẫm, gió nhẹ thổi qua khiến áo tung bay, trông như những cánh hoa đỏ bay phấp phới trong không trung. Chỉ là sắc mặt hẳn lại không hề nhẹ nhàng như đón gió xuân như trước mà lại có vẻ lạnh lùng không chút tình người.

(*ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió – dùng để miêu tả vẻ anh tuấn phong nhã của phái nam)

Túc Huyền hôm nay vốn không có phần thắng nhưng đôi mắt đỏ ngầu điên cuồng kia vẫn không hề thay đổi, ngập tràn phần hận, nhìn chằm chằm về phía Anh Lạc, gơ kiếm điên cuồng chém tới.

Ánh mắt Mộ Tử Hân lạnh lẽo, không hề nương tay, vung chưởng, trực tiếp đánh trúng ngực y. Túc Huyền phun ra máu, ngã xuống đất, lúc ở đại diện chịu một chưởng của Mộ Lân Liệt, nay lại bị thương, khiến y không còn sức lực để bò dậy. Nhìn đối phương từng bước từng bước đến gần, hận ý trong mắt vẫn không hề thay đổi.

Kiểm khí vốn đã gần trong gang tấc thì thân thể y chợt nhẹ bẫng, bay về phía sau. Nguyệt Nhiễm đón lấy y.

“Ta không thể để người giết đệ ấy!” Nguyệt Nhiễm cau mày, cầm kiếm chắn trước mặt y.

Chân mày Mộ Tử Hân nhíu chặt, trầm giọng nói “Vậy người cứ mặc y giết Anh Lạc sao?”

Về mặt Nguyệt Nhiễm khựng lại, quay đầu nhìn Anh Lạc, tràn đầy áy náy cúi đầu nhưng vẫn không quên chắn trước mặt Túc Huyền.

Một lúc lâu sau....

Hắn khó khăn nặn ra một câu: “Ta.... đảm bảo, tuyệt đối không để đệ ấy đã thương nàng thêm một lần nào nữa!”

Giọng nói của hắn rất nhẹ, nhẹ đến chính bản thân hắn cũng không nghe thấy. Anh Lạc đang bị trọng thương lại càng không thể nghe thấy. Nàng chỉ có thể ngồi từ đằng xa, tùy ý để máu mình hóa thành từng đóa từng đóa hồng liên, nhìn về phía hắn vẫn đang chắn trước mặt Túc Huyền.

Thật kiên quyết, không hề di chuyển bước nào. Nàng lại nhớ tới lời thề “mãi không rời bỏ” kia của hắn, mãi không rời bỏ, họ làm bạn đã ngàn năm, cũng vẫn không thể sánh bằng cái gọi là tình thân máu mủ sao?

Đây là kết quả mà nàng đã sớm biết, nhưng đến tận giờ phút không thể vãn hồi như lúc này, nàng mới hiểu rõ.

“Nếu hôm nay ta nhất định phải giết y thì sao?” Giọng nói Mộ Tử Hân nhuốm mùi chết chóc.

Nguyệt Nhiễm không đáp, chỉ là tay cầm kiếm càng nắm chặt, đáp án không cần nói cũng biết. Túc Huyền đứng đằng sau vẫn không hề thay đổi, dùng đôi mắt đỏ rực đầy hận ý, nhìn Anh Lạc không chớp mắt. Có thứ gì đó đang dần hình thành, y chậm rãi nhếch miệng, lóe ra tia quang mang lạnh lẽo.

“Anh Lạc, Thần tộc các người, đều đáng chết!” Y gần từng tiếng, đột nhiên dùng cánh tay còn lành lặn, niệm chú. Ngay lập tức, cuồng phong nổi lên, đêm vốn đã tối mịt lại càng thêm tối sầm. Ngay cả ánh trăng trên cao kia, cũng mất dần ánh sáng.

“Thiên Lãng trận!” Mộ Tử Hân biến sắc mặt, cũng không suy nghĩ gì thêm, vung kiếm lên, lại bị Nguyệt Nhiễm cố sức chống đỡ. Chiêu thức bị Nguyệt Nhiễm cản lại đã mất đi tiên cơ. Pháp trận của Túc Huyền khiến hắn bị tổn hại ít nhiều.

Hắn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy trên mặt đất nơi Anh Lạc đang ngồi, có ánh sáng chói mắt, có thứ gì đó đang cố dâng lên từ dưới khoảng đất rộng khoảng năm trượng xung quanh nàng. Mộ Lãnh Liệt cũng bị vây trong luồng sáng đó. Bốn phía trên đất đều bị bao phủ bởi đất đá bay mù trời, những cánh hồng liên cũng bị ánh sáng kia cuốn bay.

“Anh Lạc!” Mộ Tử Hân vội quay trở về, đang muốn chạy đến cứu, bàn tay vừa chạm vào luồng sáng kia đã bị đã thương đến da tróc thịt bong. Hắn chỉ có thể thu tay lại, vung kiếm về nơi luồng sáng chưa kịp bao lấy, lợi dụng khe hở kia mà cứu người.

Cơ hội chỉ có một....

Quan trọng là...

Phải cứu ai?

Trong nháy mắt, Anh Lạc đã nhìn thấu mọi do dự và giãy dụa của hắn, nhưng thời gian lại không cho phép hắn do dự, nàng ngừng thở, chăm chú nhìn cánh tay vốn hướng về phía nàng, lướt nhẹ qua tay nàng, chuyển về phía người bên cạnh.

Trái tim, trong khoảnh khắc đó, dường như đã hóa thành tro bụi!

Nàng đột nhiên rất muốn cười, Bạch Mộ Thượng Tiên, hắn quả thật đã quyết định rất chính xác, hắn không hề quên rằng nàng là Thần, Thiên Lãng trận không thể giết nàng một lần, vậy lần thứ hai cũng nhất định sẽ như thế....

Cho nên, hắn nên cứu Mộ Lãnh Liệt, cho nên hắn buông tay nàng, lựa chọn của hắn là sáng suốt nhất.

Chỉ có điều.... đây không phải là Thiên Lãng trận!

Anh Lạc đã hoàn toàn bị trận pháp vây lấy, vốn là ánh sáng trắng chói mắt, đột nhiên biến thành làn khói đen, giương nanh múa vuốt cuốn tròn từng khoảng đất bên trong trận pháp, tạo thành một lỗ hổng màu đen, Anh Lạc cảm thấy dường như mình đang bị cuốn vào lỗ đen đó.

Hư Không, đó là loại cấm pháp lợi hại nhất, cũng là loại cấm pháp có cái giá phải trả đắt nhất, người bị hạ thuật, bị đánh vào cảnh Hư Không, mãi mãi không thể siêu sinh. Mà kẻ hạ thuật, cũng hồn bay phách tán.

Túc Huyền cười điên cuồng như được giải thoát, tiếng cười truyền khắp tiên sơn Bạch Mộ!

Hư Không như một kẻ đói bụng lâu ngày, tham lam điên cuồng không ngừng hút vào tất cả mọi thứ. Mộ Tử Hân bình tĩnh, không để ý đến trận pháp đang dần ăn mòn mọi thứ, điên cuồng chạy về phía nòng. Gương mặt vốn mang nụ cười dịu dàng như nước, giờ đây tràn đầy tuyệt vọng đau đớn.

“Không!!” Hắc kêu lên thật đau đớn, liều lĩnh cố sức muốn túm lấy tay nàng, nhưng Anh Lạc đã không còn lí do gì để đưa tay ra nữa.

Phản chiếu trong mắt Mộ Tử Hân là hố đen Hư Không kia, đang không ngừng hút lấy, dần dần nuốt lấy nàng. Chung quanh vô cùng yên tĩnh. Anh Lạc nhìn cười hồi lâu, cuối cùng bạo phát, nàng ngửa đầu cười, đụng đến vết thương trên người, cười đến da tróc thịt bong, cười đến máu chảy không ngừng, cười đến hồng liên nổ rộ, nhưng không cách nào ngừng cười.

“Ha ha ha... tốt, rất tốt, như vậy.... tất cả mọi người đều sẽ hạnh phúc.... tất cả mọi người đều có thể viên mãn! Ha ha ha...”

Nàng là vị thần bị vứt bỏ!

Vị thần bị vứt bỏ... cho nên.... vẫn là nên.... buông bỏ mọi thứ thôi. Chỉ có cái chết là con đường duy nhất để được giải thoát!

25. Chương 25

Chương 25 : Không thể lãng quên.

Cảnh Hư Không được tạo nên từ một loại pháp thuật kì lạ. Khác với vực sâu Bích Lạc, Hư Không càng trống rỗng hơn, càng đen tối hơn rất nhiều lần. Nơi này không có một bóng người, ngay cả bản thân người ở bên trong cũng cảm thấy như mình không hề tồn tại.

Anh Lạc đột nhiên nhớ tới, năng cũng đã từng đi vào vực sâu Bích Lạc, cũng tối đen như thế này, mặc dù nàng rất sợ, rất khủng hoảng nhưng vẫn còn có hi vọng. Cho dù bị khí âm tà thâm sâu đến tận xương nhưng trong lòng nàng vẫn vô cùng ấm áp. Ai có thể ngờ rằng, đây cũng chỉ là một thứ hi vọng xa vời rách nát. Điều này càng khiến nàng bật cười to thành tiếng, máu lại nhỏ giọt tạo thành từng đóa sen, lan tràn vô hạn nơi Hư Không đen tối này.

Nàng lúc này đây, ngay cả lòng cũng đã lạnh lẽo, trái tim cũng đã chết.

Thôi, thôi, nàng đã mệt mỏi, đã quá chán ghét cuộc sống luôn bị người khác lợi dụng, bị người khác vứt bỏ lăm lăm. Cho dù có là Thần tộc thì đã sao, nàng cũng không thể cầm cự nổi nữa. Cứ để nàng vĩnh viễn ở nơi Hư Không này đi, vĩnh viễn trống rỗng như nơi này vậy.

Ý thức giống như máu từ cơ thể nàng vậy, từng giọt từng giọt rời đi, nàng lại không hề cảm giác được chút đau đớn nào. Đau là cái gì? Nàng sắp quên mất rồi, hoặc là đã quên mất từ lâu rồi.

Trong đời nàng đã gặp rất nhiều chuyện, rất nhiều người, Nguyệt Nhiễm cũng tốt, Mộ Tử Hân cũng được. Cho tới bây giờ.... cho tới bây giờ, cũng chưa từng có ai đối xử thật lòng với nàng. Một lời thề kiên định như thế, cũng không thể chống lại sự tàn phá của thời gian.

Nàng nhớ rõ....

Năm đó, thiếu niên kia vẻ mặt vô cùng kiên định kéo tay nàng, dùng giọng nói chính nghĩa nói với nàng: Ta sẽ bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ bảo vệ nàng, không liên quan gì đến lời hứa với Xích Cơ, ta chỉ muốn bảo vệ nàng mà thôi!

Nhưng hôm nay, cũng là người đó, lại vì một người huynh đệ gặp mặt chưa đến một ngày, đích thân hạ độc nàng, ép nàng vào đường cùng.

Năm đó, vị thiếu niên áo trắng như tuyết kia, kiêu ngạo như một cây trúc đứng thẳng, mỉm cười nói với nàng: Câu ngọc này cho nàng, nàng phải giữ kỹ, tuyệt đối không được làm mất, sau đó, nàng hãy đến tìm ta, ta... ta sẽ cưới nàng! Nàng yên tâm, Bạch Trúc ta nhìn trời mà thề, cuộc đời này sẽ không bao giờ phụ nàng!

Nhưng hôm nay, cũng là người đó, trong tình thế sinh tử, dứt khoát vứt bỏ nàng, lựa chọn sư huynh của mình.

Năm đó, còn có một thiếu niên.... Nàng lại không thể nhớ rõ....

Lạc Nhi, đừng sợ, có ta ở đây!

Lời nói đó, ai đã nói vậy? Là ai? Ai đã nói....

Nhưng giờ phút này, cũng không còn quan trọng nữa, nàng mệt mỏi quá, thật mệt mỏi...

Ý thức dần tan rã, ánh mắt nàng từ từ nhắm lại, trong phút chốc khi nàng nhắm mắt lại, có một thứ gì đó đỏ rực thoáng hiện qua, giống như từ trên trời bay xuống, một dải màu đỏ thật dài, đỏ rực như lửa. Đó là.... Xích Vân Tỏa Liên*. Lạ thật, sao nàng lại biết thứ đó là gì?

(*tỏa liên: Xiềng xích)

Nàng không nghĩ ra nữa.

Chưa kịp ngẫm nghĩ, sợi xích kia đã bay đến cạnh nàng, quấn từng vòng từng vòng quanh thân nàng, thân thể chợt thấy nhẹ bẫng, được sợi xích cuốn lên. Lúc này Anh Lạc mới kịp phản ứng, sợi xích này muốn kéo nàng đi đâu. Trong lòng nàng hoảng hốt, nhất thời không biết sức lực từ đâu mà có, nàng cố gắng giãy giụa.

“Không muốn! Ta không muốn trở về!” Không muốn lại bị lợi dụng, không muốn trở về để bị kẻ khác ruồng bỏ, nàng không muốn sống ở thế giới kia nữa. Nàng đã mệt mỏi, đã không còn hơi sức để cầm cự với những thứ kia nữa. Cho nên... làm ơn buông tha cho nàng đi!

Nàng dùng hết sức lực muốn thoát ra, lại càng khiến vết thương mất máu càng nhanh hơn, nhuộm đỏ cả sợi xích, nhất thời có ánh sáng đỏ từ đầu tỏa ra, càng khiến sợi xích thêm chói mắt. Anh Lạc lại không để ý tới, chỉ cố dùng hết ý thức còn lại, muốn tránh khỏi sợi xích kia.

Cho đến khi....

“Lạc Nhi....Nghe lời!”

Là ai? Là giọng nói của ai? Rõ ràng nàng chưa từng nghe qua, nhưng sao.... lại quen thuộc đến như thế?

Tận đáy lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bị thương, một chút đau đớn mơ hồ, từng chút từng chút thấm vào tận tim. Cảm giác đau lòng vẫn tưởng đã sớm quên mất, lại dần hồi phục.

Giọng nói này... Thật quen thuộc! Tại sao.... sao nàng lại không thể nhớ ra?

Nhất thời nàng đã quên cả giãy dụa, để mặc cho sợi xích đỏ rực kia kéo nàng về hướng có ánh sáng. Sức lực toàn thân đã cạn kiệt, nàng nhắm mắt lại, rơi vào hôn mê.

“Lạc Nhi!” Nam tử vẻ mặt lo lắng nhìn Anh Lạc vừa được cứu lên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc kia. Hơi thở nàng mỏng manh vô cùng, nhẹ đến không thể cảm nhận được, nếu hắt chạm một chút nữa thôi.... chỉ một chút nữa....

“Lạc Nhi!” Giọng nói nhẹ nhàng chứa sự đau lòng không thể che giấu. Hắn đưa tay vén sợi tóc nhuộm máu trên trán nàng, mày rậm nhíu chặt “Đều do ta tính sai.... Đừng sợ, đừng sợ.... Ta sẽ cứu muội, nhất định sẽ cứu muội!”

Hắn tự nói với mình, nhưng tay lại không kiềm được run rẩy, nghiêng thân ôm chặt lấy người trong lòng. Hắn thấp giọng niệm mấy câu chú ngữ, kê trán sát vào trán nàng, chỉ thấy ở giữa trán dần hiện ra ánh sáng trắng, vết thương trên người Anh Lạc dần ngừng chảy máu, dần dần lành lại. Mà bộ quần áo màu xanh trên người hắn, lại đang từ từ rỉ máu.

Anh Lạc chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm đang rót vào trong cơ thể, ý thức cũng dần được khôi phục. Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác có người đang ôm nàng. Áo màu xanh, nàng mở to hai mắt ngược mặt lên, rõ ràng gần trong gang tấc, nàng lại không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Là ai?

Trái tim như bị nhéo đến đau đớn! Lời chưa kịp nói ra thì nước mắt đã tràn ra trước.

“Huynh.... là ai?”

Bóng dáng này.... tại sao.... lại quen thuộc đến như thế? Tại sao.... nàng lại muốn khóc? Tại sao.... lòng lại khó chịu như vậy?

Nam tử trước mắt, thấy nàng tỉnh lại, mặc dù nàng không nhìn rõ mặt nhưng Anh Lạc lại biết hắn đang cười, là nụ cười thật nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Đáy lòng lại dâng lên cảm giác bi thương khó hiểu, nàng kéo người trước mắt lại gần “Huynh là ai? Huynh.... huynh.... tại sao ta cảm thấy ta biết huynh.... Huynh....” Tại sao chỉ vừa nhìn thấy bóng dáng mơ hồ này, nàng đã đau lòng đến như thế, trái tim như bị xé rách, đau quá, đau quá.

Lòng như bị thắt nghẹn, có cái gì đó đang muốn thoát ra ngoài. Có vài hình ảnh vụn vặt chợt xẹt qua, nàng lại không cách nào nắm bắt kịp.

Tay không tự chủ được găng sức, hai tay cố nắm chặt người trước mắt “Huynh là.... huynh....” Ngón giữa lại chợt cảm thấy ẩm ướt, chạm vào thứ gì đó ướt ướt, nàng cúi đầu nhìn thấy tay mình đầy máu tươi. Mắt nàng tròn to, kinh ngạc ngẩn đầu: “Huynh.... Huynh đang chữa lành vết thương của ta!”

Khó trách, khó trách nàng lại nhanh tỉnh đến như thế, khó trách nàng không cảm thấy đau.

Một bàn tay chậm rãi đặt lên sườn mặt nàng, vỗ về thật trìu mến: “Ngoan.... Muội không sao cả!” Giọng nói dịu dàng, chạm vào nàng cũng rất cẩn thận, mỗi động tác của hắn, đều khiến nàng cảm thấy thật xa lạ, lại thật quen thuộc.

Sự đau lòng kia lại dâng lên, đau đớn đến nỗi nàng không thể thở nổi, không mục đích, không lí do, giống như đau đớn thấm từ tâm hồn mà truyền tới trái tim vậy. Nước mắt không kiềm được mà chảy thành dòng!

Người này lẽ ra nàng không thể quên, nàng phải nhớ, lẽ ra nàng phải nhớ, chỉ là...chỉ là.... Nàng lại quên....

“Nói cho ta biết.... Huynh là ai, huynh là ai? Là ai?” Hai tay nàng run rẩy, giống như có thứ gì đó sắp lao ra, nóng lòng muốn biết rõ. Nàng sắp bắt được thứ đó, sắp rồi....

Nam tử lại chỉ chậm rãi cười, giơ tay đặt lên trán nàng, ngón giữa phát ra ánh sáng, nhẹ nhàng lăm bắm “Nghe lời! Không nên nghĩ nữa, ngoan nào....”

“Không!” Anh Lạc hoảng hốt, gạt tay hắn, đau đớn hét lên “Không cần.... Không cần lại phong ấn trí nhớ của ta! Ta không muốn cái gì mình cũng không biết! Ta không muốn....”

“Lạc Nhi!” Thế nhưng hắn lại mạnh mẽ kéo nàng qua, siết chặt vào lòng, ấn lên giữa trán nàng “Ngoan! Nghe lời ta....”

“Không.... Không muốn.... Không muốn!” Nàng cố gắng tránh thoát, nhưng lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc nước mắt tùy ý tuôn trào. Cảm giác đau lòng lại càng mạnh mẽ. Không, không, không thể được! Ta không muốn quên, ta không muốn mình không biết gì cả, không thể để một mình huynh chịu đựng tất cả!

Huynh có quan hệ gì với ta....

Ánh sáng giữa trán vẫn tiếp tục, trí nhớ ngắt quãng như muốn trào ra, lại bị áp chế trở lại, chôn sâu vào tầng sâu nhất. Ý thức sắp tan rã, nàng khẽ hé môi, oán hận cắn vào lưỡi, máu chảy dọc theo khóe miệng chảy ra ngoài, rơi xuống đất hóa thành sen. Nàng muốn dùng đau đớn để giữ vững thanh tỉnh.

Nam tử hơi hoảng hốt, hần đột nhiên cúi người, đôi môi nhanh chóng áp vào môi nàng. Anh Lạc sững sốt mở to mắt, nhìn khuôn mặt trước mắt đột nhiên phóng to, nhưng vẫn mơ hồ không rõ. Đối phương thừa cơ tiến quân thần tốc, ngăn cản nàng tự làm bị thương bản thân. Tay ở giữa trán dùng càng nhiều lực, chỉ một lúc sau, Anh Lạc lại lâm vào hôn mê.

Lúc này nam tử mới buông nàng ra, lưu luyến rời khỏi môi nàng, tinh tế nhìn khuôn mặt đã ngủ say, nhìn một lúc lâu, giống như muốn thu hết từng tắc từng tắc khuôn mặt nàng vào tận đáy lòng.

Một lúc lâu sau....

Hắn chậm rãi đặt người trong lòng xuống đất, suy nghĩ một chút, lấy ra ngọc hồ lô bên hông nàng, vốn mang ánh sáng trắng thuần, lúc này đã biến thành màu máu đỏ, phía trên rõ ràng còn có mấy vết rách. Hắn đặt trong lòng bàn tay, niệm mấy câu chú ngữ, hồ lô khôi phục như cũ.

Sau đó, hắn đặt ngọc lại vị trí cũ, lại nhìn nàng một lúc lâu mới đứng dậy rời đi. Vì chữa lành vết thương cho nàng, chân hắn đứng không vững, loạng choạng mấy bước mới vững vàng trở lại, trên vạt áo xanh dính đầy máu. Phất tay gọi thứ gì đó ra, trông như kiếm nhưng lại không phải là kiếm.

Hắn cất bước đạp lên, rồi lại dừng lại, như muốn quay đầu lại, mảy hơi nhíu, nhưng vẫn cười kiêu mà đi.

Cho đến khi hắn biến mất trong không trung, không còn thấy bóng dáng, người đang nằm trên đất chợt khẽ nhúc nhích cánh tay, không mở mắt, nhưng lại chậm rãi xoa ngọc hồ lô đã hồi phục như cũ bên hông.

=====

“Bẩm Chưởng môn, ở Thần sơn đột nhiên xuất hiện một đám yêu ma, bày Thiên Lăng trận!”

“Cái gì?” Mộ Lãnh Liệt đứng phắt lên từ trên thượng vị “Người nói Thần sơn sao?!”

“Dạ đúng!” Đệ tử cung kính trả lời.

“Thì ra là thế.... Thì ra là thế!” Mộ Lãnh Liệt hiểu ra, than nhẹ “Đây chính là mục đích của Ma giới sao? Vây công các môn phái, ngoài mặt muốn đối địch với Tiên giới, thì ra là muốn tấn công Thần sơn!” Hôm nay các đại môn phái đều đã bị thương, tất nhiên không thể đến Thần sơn cứu viện. Chỉ là, bọn chúng đã chọn sai chỗ rồi....

“Chưởng môn, chúng ta có cần phái người qua viện trợ không?” Đệ tử hỏi.

“Không cần!” Mộ Lãnh Liệt ngồi lại ghế, nâng chung trà lên rồi nói: “Nghiên Tịch của Thần tộc không phải kẻ có thể mặc người khác uy hiếp. E là lần này Ma tộc phải tự mình chuốc họa vào thân rồi!”

“Nhưng.... Tôn chủ không có ở Thần sơn!”

“Cái gì?” Chén trà rớt ngay xuống đất, “Tôn chủ sao lại không ở Thần sơn?”

“Bẩm Chưởng môn, Ma giới đã sớm phát động thế công nhưng đợi mãi vẫn không thấy Tôn chủ xuất hiện, cho nên đệ tử đoán rằng Tôn chủ không có ở Thần sơn!”

“Chuyện này....” Hắn khó xử, hai trăm năm qua Tôn chủ chưa hề rời khỏi Thần sơn, vì sao lần này lại không có ở đó “Ma giới vây công ở nơi nào của Thần sơn?”

“Đỉnh Thần sơn!”

“Đỉnh Thần sơn....” Mộ Lãnh Liệt nhẹ nhàng đọc mấy chữ này, đột nhiên như nghĩ đến điều gì, đứng phắt dậy “Thiên kiếm! Thứ Ma giới muốn chính là Thiên kiếm!” Thiên kiếm là kiếm của Thiên Đế, từng dùng để phong ấn Ma Thần, Ma giới muốn dùng Thiên kiếm để dẫn Ma Thần xuất thế sao?

Ma Thần xuất thế, nhất định sẽ chấn động thiên địa, hiện nay không rõ Thiên Đế là ai, nếu Ma giới quả thật như ý, ai có thể không chế Ma Thần!

Mộ Lãnh Liệt nhất thời hoảng hốt, đi qua đi lại hồi, “Từ Hân đâu?”

“Bẩm Chưởng môn, sư thúc vẫn còn.... ở hậu viện...”

“Hắn vẫn còn tìm sao?” Sắc mặt Mộ Lãnh Liệt lạnh lẽo “Gọi hắn tới đây, có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

“Nhưng.... nhưng....” Đệ tử khó xử “Sư thúc tạo kết giới ở hậu viện, không ai có thể đến gần!”

“Chuyện này.... chuyện này.... Aizz!” Hắn thở dài “Tử Hân thật là! Chẳng lẽ quả thật đã động lòng với vị thần bị vứt bỏ kia rồi sao!”

26. Chương 26

Chương 26: Tôn chủ Thần sơn.

“Tình huống bây giờ thế nào?”

“Bẩm Tôn chủ, Ma giới sắp tấn công lên đỉnh Thần sơn!”

“Đỉnh Kiếm Vân của Thần sơn, trừ Thần tộc ra không ai có thể đến gần, không cần phải sợ, người của chúng ta thế nào?”

“Đã.... chết hơn phân nửa!”

“Kẻ nào dẫn đầu?”

“Tứ Đại Hộ Pháp của Ma giới, Phi Diễm, U Minh, Thanh Mộng và Xích Hải!”

Sắc mặt Nghiên Tịch trầm xuống, lạnh lùng nhìn vào hình ảnh bên trong thủy kính, vô số yêu ma đang đang dùng khí thể dời núi lấp biển tấn công lên đỉnh Thần sơn. Trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo lại không có chút gợn sóng nào, giống như chẳng hề xem bọn chúng ra gì. Một lúc lâu sau, nàng mới thấp giọng nói một câu “Không phải Ma Quân sao?”

“Tôn chủ?” người đang nửa quỳ bên dưới vẻ mặt lo lắng, khẽ cắn răng, cuối cùng cũng nói ra “Nếu như Tôn chủ không ra tay, chỉ e.... e là Thần sơn ta...”

“Lui xuống!” Không đợi hắn nói xong, Nghiên Tịch đã lạnh lùng xen ngang.

”Thế nhưng....” Người nọ muốn nói, lại thấy ánh mắt khế híp của người trên kia, vẻ mặt lạnh lẽo, đành nuốt lời muốn nói trở lại. m thầm thở dài, hắn chỉ đành lui ra ngoài.

Nghiên Tịch quay lưng, nhìn chằm chằm vào thủy kính, khẽ nhíu mày. Vẻ mặt giống như chờ cái gì, một lúc lâu sau, sắc mặt đột nhiên hơi tái, ho khế, phải chống người trên ghế dựa mới có thể đứng thẳng, hít thật sâu, sắc mặt lại thêm mấy phần trầm trọng.

Một lúc sau, giống như đã quyết định việc gì đó, sắc mặt nàng nghiêm nghị, cất giọng gọi “Thanh Chi!”

Một cái bóng màu xanh xuất hiện giữa đại sảnh, quỳ một chân trên đất.

“Nếu như.... nếu như tình hình có biến, người chỉ cần làm tốt bổn phận của mình! Những chuyện khác.... không cần quan tâm!”

Nam tử áo xanh hoảng hốt, ngẩng phắt đầu lên: “Tôn chủ...”

“Đây là lệnh!” Nghiên Tịch lạnh lùng nói.

“Nhưng....” Mày rậm của Thanh Chi nhíu chặt, còn muốn nói thêm điều gì, lại thấy giọng nói tỏ vẻ không thể thương lượng của nàng, đành cắn răng gật đầu.

“Lui xuống đi!” Nàng vung tay, lại quay lưng đi, “Nàng đang ở Hoa Nhan sơn!”

Thanh Chi chậm rãi đứng dậy, nhú mày nhìn nàng lần nữa, mới xoay người, nhanh chóng hóa thành một cái bóng màu xanh rồi biến mất.

Nghiên Tịch vẫn nhìn chăm chăm vào thủy kính, nhìn suốt nửa khắc, đột nhiên trong ngực dâng lên một luồng khí huyết cuộn cuộn khiến nàng suýt phun ra, nàng lại vội vàng bịt miệng, cố gắng ép trở lại. Hít thật sâu vài lần, vận khí điều tức, sắc mặt nàng mới trở lại bình thường

Trong thủy kính, một đạo sát khí đen ngòm trực tiếp bay vút lên ngọn núi cao nhất của đỉnh Thần sơn, đi đến đâu hoa cỏ nơi đó đều trở nên khô héo, bất kể là tiên ma hai bên đường đều bị ma khí này đánh văng.

Nghiên Tịch biến sắc, khẽ nói “Rốt cuộc cũng tới!”

Ngay sau đó, nàng xoay người bước ra khỏi điện. Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước sơn môn. Bóng dáng đỏ tươi như lửa, thiêu đốt ánh mắt mọi người.

“Tôn chủ!”

Sự xuất hiện của nàng, không thể nghi ngờ, trở thành hi vọng vô hạn của mọi người.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi cao vút được mây bao phủ trên cao, cất giọng nói: “Người Thần sơn nghe lệnh, hôm nay Ma giới xâm chiếm Thần tộc ta, không cần nể tình, thề diệt sạch bọn yêu ma!”

“Tuân lệnh!” Tiếng đáp lại vang tận mây xanh.

“Tôn chủ, vừa rồi đã có kẻ tiến vào đỉnh Thần sơn!” Có người tiến lên thông báo.

Sắc mặt Nghiên Tịch trầm xuống, quả nhiên hấn đã vào, nàng khẽ nhếch miệng rồi lạnh giọng: “Muốn Thiên kiếm sao? Bảo vật của Thần tộc có thể dễ dàng để cho bọn chúng nhúng chàm như vậy à!” Nàng lại nhìn về phía đỉnh núi, “Truyền lệnh xuống, tiến hành Tầm Kiếm! Tuyệt không thể để cho Thiên kiếm rơi vào tay bọn Ma giới!”

“Tuân lệnh!” Người nọ ôm quyền lĩnh mệnh, lại đột nhiên nhớ đến điều gì, thử hỏi: “Tôn chủ, Nhị chủ tự ý không trở về Thần sơn, nàng...”

Ánh mắt Nghiên Tịch lạnh lẽo, nhìn đóa Lục hoa đang nở rộ gần đó, mi tâm hơi nhú, trên mặt thoáng hiện qua vẻ không kiên nhẫn: “Không cần để ý! Nàng sẽ không tham gia Tầm Kiếm! Nhanh chóng đi truyền lệnh ọi người, tấn công lên đỉnh núi!”

Người nọ suy nghĩ một lát, cũng đứng, Nhị chủ đâu thể nào là Thiên Đế, đang định đáp lại thì một giọng nói khác lại đột nhiên truyền đến.

“Khoan đã!” Tiếng nói lớn như dùng hết sức lực toàn thân mà hét lên, một bóng dáng đang cố bước nhanh đến gần sơn môn. Nàng thở hổn hển, trên áo trắng xen lẫn mấy mảng đỏ rực. Mà những mảng màu đỏ này, hẳn là vết máu. Tóc bay tán loạn, trên mặt cũng là vết máu loang lổ, chân cũng không đi giày, đôi chân trần bị thương thấy rõ vài tia máu, mỗi bước đi đều thấm máu trên đất, nở rộ thành những đóa hồng liên, trông bắt mắt vô cùng.

Áo nàng rách nát, trên tay đang nắm thứ gì đó, màu máu đỏ. Nhìn kĩ một chút, hóa ra là hai mảnh ngọc hồ lô đã bị vỡ ra.

“Nhị chủ!” Những người bên cạnh bị bộ dáng thê thảm kia của nàng làm hoảng sợ, giọng nói đều như phát run.

Nghiên Tịch sững sốt, sắc mặt hơi đổi, như hiện lên vẻ lo lắng, lại như giấy dựa, nhưng những điều ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay. Sắc mặt nàng càng thêm trong trắng lạnh lùng, giọng nói như khiến người khác rơi vào hầm băng: “Người tới làm gì? Còn khiến bản thân... thành bộ dạng như thế này nữa!”

Anh Lạc lại không để ý đến sự kinh ngạc của nàng, nàng đi thẳng đến vị trí bên cạnh Nghiên Tịch, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng lại dám nhìn thẳng vào mắt Nghiên Tịch, giống như muốn từ trên mặt nàng tìm kiếm điều gì, một lát sau mới gần từng chữ một: “Ta nói rồi, ta muốn tham gia Tầm Kiếm!”

“Dựa vào người?” Nghiên Tịch cười lạnh, trên mặt đầy vẻ khinh miệt, tiến lên một bước: “Chỉ đi đưa một đóa Lục hoa đã có thể khiến người bị thương thành bộ dạng này, còn dám vọng tưởng làm Thiên Đế sao?”

Hừ! Hôm nay Ma giới đột kích, không cần nói đến Tầm Kiếm, dù người đứng tại đây, một tên yêu ma con con cũng có thể giết chết người!”

“Ta không muốn làm Thiên Đế!” Anh Lạc đón nhận ánh mắt vô tình của nàng, giọng nói vẫn vô cùng kiên định “Nhưng ta nhất định phải tham gia Tầm Kiếm!”

“Người.... To gan!” Nghiên Tịch vô cùng tức giận, trên mặt lại không hề có vẻ tức giận nào, vung tay hung hăng tát vào mặt Anh Lạc, in rõ dấu năm ngón tay đỏ đậm, gương mặt trắng nõn càng khiến dấu tay thêm bắt mắt “Đừng có nằm mơ, loại người như ngươi chính là sỉ nhục của Thần tộc ta, dù là người ở đây đợi cũng đã chường mắt lắm rồi, tìm nơi hẻo lánh nào để run sợ một mình đi!”

Anh Lạc lại không để ý đến ngôn từ ác độc kia của nàng, nhanh chóng tiếp được tay nàng, túm chặt trong tay, ánh mắt như chứa điều gì, run giọng nói: “Tỷ tỷ.... Để cho ta tham gia Tầm Kiếm!”

Nghiên Tịch sững sốt tròn tròn mắt. Anh Lạc lại gọi nàng là tỷ tỷ, ngàn năm qua, nàng đều giống như bọn thuộc hạ, gọi nàng là Tôn chủ. Vậy mà trong giờ phút mấu chốt này, Anh Lạc lại gọi nàng là tỷ tỷ.

Rốt cuộc... nàng muốn làm gì?

Đáy lòng dâng lên chút bối rối, rút mạnh tay về, thấy Anh Lạc vì bị mình rút tay ra mà suýt nữa ngã nhào, nàng cũng chỉ nắm chặt tay, lựa chọn làm ngơ.

Nhìn qua ngọc hồ lô trong tay nàng, ngọc lại hóa đỏ, có nhiều vết xước và đã đứt lìa. Nàng dùng thứ này để trở về Thần sơn sao? Nghĩ vậy nhưng sau đó Nghiên Tịch lại cười lạnh “Tốt, ngươi muốn Tầm Kiếm phải không?” Nàng xoay người nhìn về phía đỉnh núi cao ngất kia “Ngươi lên đến Kiếm Vân rồi hẵng nói.”

Anh Lạc sững sốt, nhìn về phía đỉnh núi đang được mây che phủ kia, nơi đó nếu không cười mây cười kiếm thì tuyệt đối không thể lên tới, nàng nắm chặt ngọc hồ lô đã bị nàng dùng máu phá hư lần nữa, chân mày cau chặt, nàng quả thật không thể lên.

Nghiên Tịch cười càng đắc ý, hừ lạnh, trừng mắt nhìn nàng, phát tay áo đang muốn bay lên đỉnh Thần sơn thì tay lại bị nàng túm lấy.

“Tỷ, nói cho ta biết!” Anh Lạc cúi đầu, thân hình hơi run, chỉ có cánh tay đang cầm tay áo nàng vẫn không buông, ghen ngào nói: “Quy hồn.... Có phải.... đã sớm không còn rồi không?”

Vừa nói xong, sắc mặt Nghiên Tịch lập tức tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, lạnh lùng nói: “Nói nhảm gì đó!” Lại oán giận trừng nàng “Đây là không phải là chuyện ngươi nên quan tâm! Muốn Tầm Kiếm, lên được đỉnh Thần sơn trước rồi hẵng tính!”

Nói xong cũng không dừng lại, phi thân thẳng về phía đỉnh núi.

Anh Lạc lại hơi nở nụ cười, tay nắm chặt Lục hoa trong tay, lẩm bẩm “Tỷ thật cho là ta không có cách nào lên đỉnh núi sao?” Nói xong, hít thật sâu, giơ cao tay phải gọi lớn “Xích Vân!”

Nghiên Tịch đã phi thân đến đỉnh núi, về mặt hơi cứng đờ. Nàng kinh ngạc quay đầu, tay không kiềm chế được biến thành xiềng xích màu đỏ rực, bay về hướng Anh Lạc, vòng quanh eo nàng kéo lên đỉnh núi.

Khi nàng tỉnh táo lại thì Anh Lạc đã đứng trước mặt nàng rồi.

Sợi xích lại lần nữa cuốn về trong tay áo của Nghiên Tịch, biến mất. Nghiên Tịch kinh hãi nhìn Anh Lạc, trên mặt như có muôn vàn cảm xúc khác nhau : Tức giận, kinh ngạc, bối rối, nặng nề, cái gì cũng có. Chỉ thiếu một cảm xúc duy nhất chính là sự trong trẻo lạnh lùng vốn dĩ.

“Người....” Nàng đã biết điều gì rồi?” Sao có thể sử dụng Xích Vân?” Đó là Thần khí* của nàng, có thể theo ý thức của nàng chuyển hóa thành các loại hình dạng, hơn nữa chỉ nhìn nhận một mình nàng, trừ nàng ra, thậm chí không ai có thể nhìn thấy nó, chứ đừng nói là sai khiến.

(*Thần khí: vũ khí của Thần)

Anh Lạc không trả lời, chỉ chậm rãi nói: “Tỷ đã nói, nếu như ta lên được, sẽ để ta tham gia Tầm Kiếm!”

Nghiên Tịch lại sững sốt, tức giận vung tay áo xoay người “Tùy ngươi, ngươi đã muốn chết như thế, còn cách nào nữa chứ?! Hừ!” Nói xong đi về phía Kiếm Vân.

Anh Lạc lại chỉ khẽ cười, theo sát sau lưng nàng, dùng âm thanh mà chính mình cũng nghe không rõ nói: "Chỉ cần.... không để tỷ một mình nữa.... Là tốt rồi!"

"Cái gì?" Nghiên Tịch quay đầu lại.

Anh Lạc lắc đầu, nhếch miệng cười cười, lại đi nhanh thêm hai bước "Tỷ tỷ, có từng nhớ loại thuốc tương sinh tương khắc với Thần tộc mà Phúc bá đã từng nói không? Thuốc đó.... quả thật rất lợi hại!"

"Hừ, chỉ do ngươi đạo hạnh thấp kém thôi!" Nàng hừ lạnh, vẻ mặt khinh thường.

"Phải không?" Anh Lạc bĩu môi "Nhưng đúng là ta đã bị thuốc đó làm bị thương mà!"

"Hừ!" Nàng vẫn không thèm ngó ngang tới, nhìn cửa lớn của Kiếm Vân gần trong gang tấc, lại chau mày, trong mắt hiện lên điều gì, lại nói: "Phải không? Bị thương ở đâu?"

Nghiên Tịch đột nhiên ngừng lại, Anh Lạc nhất thời không phản ứng kịp đụng vào người nàng, lui về phía sau một bước, cười cười hồi lỗi. Không nghĩ tới Nghiên Tịch sẽ chủ động hỏi, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bị thương ở tay!"

Nàng khẽ híp mắt "Để ta xem!"

Nói rồi không đợi nàng đáp đã túm lấy tay nàng, Anh Lạc triệt để đỡ người. Đây là lần đầu tiên trong suốt ngàn năm qua, Nghiên Tịch chủ động quan tâm nàng, nàng quên cả phản kháng, tùy ý để Nghiên Tịch túm lấy tay mình.

Nghiên Tịch đột nhiên cầm chặt tay nàng, vị trí giữa cổ tay mơ hồ có ánh sáng long lanh, động tác nhìn qua như đang bắt mạch.

Anh Lạc ngỡ ngàng nhìn vị trí đang bị Nghiên Tịch cầm, thở dài thườn thượt, đột nhiên cảm thấy một sự choáng váng quen thuộc, đây.... hình như không phải đang bắt mạch thì phải!

Đôi môi khẽ nhúc nhích, răng cắn chặt, miệng lại nếm được vị máu tanh quen thuộc, choáng váng mới giảm bớt một chút. Nàng chậm chạp nhếch môi, rõ ràng là một gương mặt tái nhợt, lúc này lại như nở hoa, diễm lệ thoát tục, đẹp đến không ai sánh bằng.

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng chậm rãi, khiến người nghe cảm thấy như đang ngâm trong mật ngọt.

"Ca ca...."

27. Chương 27

Chương 27: Ràng buộc ngàn năm

"Tỷ tỷ? Tại sao lại là tỷ tỷ? Rõ ràng không phải mà.... Không cần.... Ta không cần tỷ tỷ!"

"Ngoan, ta.... chỉ có thể là tỷ tỷ!"

"Không, Lạc Nhi không muốn! Huhu.... Lạc Nhi chỉ cần ca ca, không cần tỷ tỷ, huhu...."

"Ngoan.... nếu như, nếu như muội cảm thấy đau lòng đến như vậy, hay là... hay là vĩnh viễn đừng nhớ đến nữa.... Được không?"

Bên tai lại vang lên những lời nói ngày hôm đó, người đã vuốt tóc nàng, người đã cười đến trời đất cũng phải nhạt nhòa kia, đã không hề do dự, tự mình gánh vác mọi thứ, những thứ vốn phải do nàng gánh vác.

Thì ra.. tất cả... tất cả đều do chính bản thân nàng tạo thành, thì ra.... không phải là không có ai thật lòng đối xử với nàng, chỉ là người này đã đặt nàng quá sâu trong lòng, sâu đến mức chính bản thân mình cũng nhận không ra.

Mà mọi chuyện, đều chỉ vì một lời đồn đãi: Chỉ cần ăn được máu thịt của Thần, sẽ có được Thần lực!

“Ca ca....” Nàng run rẩy cầm lấy ống tay áo của hắn, nước mắt không thể kiềm chế tuôn trào.

Người đối diện giống như bị sét đánh, bước vội về phía sau, về mặt kính hải nhìn Anh Lạc. Một lúc lâu sau mới có thể phục hồi tinh thần, ánh mắt như có ý trốn tránh tầm nhìn của nàng: “Người.... người nói bậy bạ gì đó?”

“Không phải là bậy bạ! Ca ca!” Nàng tiến lên một bước, cố chấp kéo ống tay áo của Nghiên Tịch như khi cả hai còn bé: “Tại sao muốn dấu diếm muối, tại sao lại làm vậy? Tại sao lại cố đeo trên lưng gánh nặng vốn thuộc về muối?”

“Ta thật không hiểu người đang nói gì!” Nàng vung mạnh tay áo, về mặt tức giận: “Xuống núi, đây không phải là nơi người nên tới!”

“Thật sự không hiểu sao?” Về mặt Anh Lạc lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt hơi có phần bối rối kia, đột nhiên tiến lên hai bước, nhìn thẳng vào mắt nàng, làm cho nàng không thể trốn tránh. Thừa dịp nàng không đề phòng, Anh Lạc trở tay kéo thắt lưng của nàng xuống. Tơ lụa thượng hạng lập tức tuột xuống.

“Người làm gì?” Nghiên Tịch hoảng hốt, bận rộn muốn kéo áo đang bị trượt xuống nhưng đã muộn, dưới lớp quần áo đều lộ rõ những vết thương lớn, sâu đến tận xương, giống như bị vật nhọn xuyên qua, còn có vết máu còn mới đang rỉ ra từ vết thương.

Nàng run rẩy nhìn từng vết thương kinh khủng kia, cứ lướt qua một tấc, trái tim lại đau thêm một phần, vết thương như thế, nàng vô cùng quen thuộc. Bởi vì một canh giờ trước, chúng còn đang nằm trên người nàng.

“Như vậy.... mà còn nói là không hiểu sao?” Nàng không thể chấp nhận việc Nghiên Tịch trốn tránh, từng bước từng bước ép sát, nước mắt càng không thể ngăn được “Không muốn muối tham gia Tầm Kiếm, căn bản là huynh gạt muối. Thiên kiếm đã sớm có chủ... không phải sao?”

Dưới chân Nghiên Tịch hơi lảo đảo, lưng chạm vào cửa đá sau lưng, không còn đường lui. Nhìn nàng run rẩy nước mắt, chân mày dần nhíu chặt lại.

Anh Lạc tiếp tục tiến tới gần, gần từng chữ một: “Huynh làm tất cả.... đều là vì.... Huynh sợ.... muối trẻ người non dạ sẽ bị kẻ khác làm hại, huynh không tiếc làm nhục thân nam nhi, hạ mình biến thành thân phận nữ thần, huynh sợ.... muối quá mức mềm lòng, không đành lòng dả thương người khác, ép muối phải đâm Phức bá, huynh sợ.... muối bị cuốn vào cuộc chiến của Thần sơn, gạt muối đưa muối đi Bạch Mộ, huynh sợ.... muối không thể ra khỏi mật đạo Dao Trì, nên cố ý lưu lại kí hiệu Lục hoa trên vách núi, huynh sợ.... muối rơi vào Hư Không, buông bỏ tất cả chạy tới cứu muối, huynh sợ.... muối bị thương quá nặng không cách nào khỏi hẳn, không tiếc dùng Thần lực chữa thương uội.”

Hắn hao hết tâm cơ bảo vệ nàng, mà nàng.... mà nàng.... lại oán hận hắn ngàn năm, lòng càng đau đớn: “Muối đều đã nhớ hết.... nhớ hết mọi chuyện trước lúc mười tuổi. Ca ca.... huynh không phải nữ thần, không phải Nghiên Tịch, huynh là ca ca của muối — Miểu Hiên!”

Nghiên Tịch mở to mắt, khóe miệng khê động, hai mày nhíu chặt, có lẽ đã không thể giấu được nữa.

Một lúc lâu sau!

“Muối.... Aizz....” Dường như cuối cùng đã quyết định điều gì, “nàng” thở dài, ánh sáng từ đầu lóe sáng, gương mặt của vị thần trước mắt vốn kiêu diễm dịu dàng dần trở nên cương nghị, chỉ một lát sau đã khôi phục thành một nam tử, lông mày như viền sơn, mắt sáng như sao, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt.

“Vì sao... muối lại nhớ ra vào lúc này!”

Anh Lạc rốt cuộc thấy rõ người trước mắt, dung nhan tuấn nghị, giống hệt bóng dáng trong trí nhớ, chỉ là gương mặt trước mắt càng thêm mấy phần tang thương, khiến trong lòng nàng không hiểu sao lại xuất hiện cảm giác đau nhói.

Nàng hơi cúi đầu, tiến lên một bước, vòng tay ôm lấy hắn, giọng nói đã nghẹn ngào “Không cần tự mình chịu đựng mọi thứ, huynh còn Lạc Nhi, huynh còn ta mà!” Những thứ kia, vốn phải do nàng chống đỡ!

Đối phương hơi sững sốt, chậm rãi vuốt nhẹ đầu nàng, vẻ mặt mới vừa rồi còn lạnh lùng, trong nháy mắt đã trở nên dịu dàng vô cùng, giọng nói nhẹ như gió xuân: “Ngốc nghếch! Muội đã nhớ hết tất cả thì nên biết vì sao ta muốn đuổi muội xuống núi!”

“Muội không muốn xuống!” Anh Lạc đột nhiên cao giọng phản bác, hai tay ôm càng chặt.

“Lạc Nhi!” Giọng nói của hắn hơi trầm xuống, có mấy phần tức giận.

“Không cần gạt muội nữa!” Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn “Bọn người Ma giới xông vào Kiếm Vân ta cũng biết rồi!”

“Lạc...” Miểu Hiên sững sốt, chân mày càng nhíu chặt hơn “Ta dùng thời gian ngàn năm mới có thể dụ hắn ra ngoài.... chỉ cần.... chỉ cần đến ngày mai...”

“Là hôm nay sao?” Anh Lạc ngắt lời hắn “Hôm nay huynh muốn mang thân thể đầy vết thương này quyết đấu với hắn sao? Huynh muốn.... bỏ lại Lạc Nhi một mình nữa sao?”

“Muội...” Miểu Hiên kinh hãi, sắc mặt hơi lúng túng.

“Muội đều biết hết!” Anh Lạc nói nốt câu nói của hắn, vẻ mặt kiên định “Muội sẽ không để huynh lại một mình nữa, nếu như huynh thật sự muốn đi, dù là Hoàng Tuyền, muội cũng đi cùng huynh!”

Miểu Hiên chấn động mạnh, hai tay bên người mở ra nắm chặt nhiều lần, đôi môi tràn ra nụ cười, sáng ngời chói mắt, thỏa mãn như có thể làm được tất cả “Muội.... nói có thật không?”

“Thật!” Anh Lạc gật mạnh.

“Tốt lắm!” Hắn nhẹ giọng đáp, cúi người xuống, ôm lại nàng, không nặng không nhẹ. Gương mặt từ nay đến giờ không hề lộ ra nụ cười giờ lại tràn đầy yêu thương “Có lời này của muội, cuộc đời này của ta.... đã đủ rồi. Chúng ta chính là một thể, ca ca vĩnh viễn ở bên cạnh muội, được không?”

“Được!” Nàng thở phào nhẹ nhõm khi nghe được giọng nói dịu dàng lạ thường của hắn, để mặc hắn kéo tay mình, kéo nàng đi về phía Kiếm Vân.

“Lạc Nhi, có còn nhớ Lục hoa trên Thần sơn này không?” Hắn đột nhiên chậm rãi nói

“Nhớ chứ!” Anh Lạc trả lời “Lúc muội năm tuổi đã nói, muội thích nhất là Lục hoa, hoa nở mãi không tàn”

Hắn cười thật thỏa mãn: “Khi đó Lục hoa trên Thần sơn rất ít, muội thích hoa này, thích vô cùng, lúc nào cũng muốn hái, kết quả, những đóa hoa muội hái, chưa tới một ngày đã héo rũ. Muội không biết làm thế nào, đành cầm lấy hoa mà khóc, muốn hoa sống lại.”

“Cuối cùng huynh đã hóa ra vô số Lục hoa trên Thần sơn!” Anh Lạc cười khê, suy nghĩ một lát lại nói “Sao huynh phải làm vậy?”

Hắn cười càng đậm “Có lẽ.... ta thích nhìn thấy muội cười?” Hắn đến trước lối vào Kiếm Vân rồi dừng bước, ánh mắt hơi trầm xuống, quay đầu lại, vẻ mặt đã rực rỡ trở lại: “Vẻ mặt Lạc Nhi lúc cười, ca ca lúc nào cũng nhớ đến.... Cho nên, lúc nào cũng phải cười tươi như thế, có được không? Coi như là... vì ta!”

Anh Lạc sững sốt, lúc này mới cảm thấy trong lời nói của hắn có gì đó không đúng, nhìn về phía hai cánh tay đang nắm lấy nhau, một ánh sáng lập tức hiện ra, lúc nàng phản ứng lại đã không còn kịp nữa. Đột nhiên, một cơn choáng váng chợt ập tới. Trong nháy mắt, ý thức của nàng bị hút ra, nàng theo quán tính muốn cắn lưỡi, Miểu Hiên lập tức giơ tay ngăn nàng lại.

Anh Lạc nhất thời không thể nhúc nhích, cố gắng mở to mắt nhưng vẫn bị nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, nước mắt như một chuỗi hạt trân châu, đứt đoạn rơi xuống. Hắn lại muốn bỏ lại nàng, hắn muốn tự mình gánh vác tất cả, biết rõ không có phần thắng, biết rõ có lẽ sẽ có đi không có về, hắn vẫn muốn đi.

Nàng nên biết từ sớm, hắn sao có thể dễ dàng đáp ứng với nàng như thế, nàng nên sớm biết....

“Không, không cần.... không cần... ca ca!” Nàng nắm chặt tay hắn, muốn kháng cự cảm giác choáng váng này, nhưng ngăn không được, sức lực trên tay cũng cạn dần “Đừng... bỏ lại muội!” Mí mắt cũng trải qua sự choáng váng kia, chậm rãi khép lại, điều duy nhất không thay đổi, chính là vẻ mặt tươi cười như hoa của Miểu Hiên.

Hắn đỡ lấy Anh Lạc đã ngất đi, ngừng mắt nhìn nàng thật lâu. Thương yêu lau đi nước mắt của nàng, ôm chặt nàng vào lòng, ghé sát vào tai nàng, biết rõ lúc này nàng không thể nghe thấy, hắn vẫn nhẹ giọng thì thầm: “Nếu như có thể, ta muốn... vì muội hóa ra Lục hoa trần ngập núi non!”

Trong cơ thể lại truyền đến từng trận đau đớn, hắn mạnh mẽ ngăn chặn máu tanh đang dâng lên, khê thở dài, lúc này mới quay đầu nói: “Thanh Chi, ra đi!”

Một ánh sáng xanh hiện ra, nam tử áo xanh đã quỳ gối trước mặt, nhìn hắn lo lắng nói: “Tôn chủ!”

“Mang nàng đi đi!” Hắn giao Anh Lạc cho Thanh Chi, lưu luyến nhìn nàng rồi tiếp tục nói: “Việc còn lại, phong ấn toàn bộ trí nhớ của nàng, từ nay về sau...” hắn ngừng lại một lát, nhìn về phía Kiếm Vân “Nàng không có ca ca, cũng không có tỷ tỷ!”

Thanh Chi nhú mày, nhìn vết thương đáng ngại trên người hắn “Tôn chủ, người...”

“Nhanh đi!” Miểu Hiên gần giọng xen ngang.

Thanh Chi khê cắn răng, lo lắng nhìn hắn, xoay người, hóa thành một luồng khói xanh rồi biến mất.

Miểu Hiên đứng sừng sững một lúc lâu mới quay người lại, chỉnh áo lại để che đi vết thương trên người, chậm rãi đi vào Kiếm Vân, trên người hóa lên ánh sáng đỏ, khi vượt qua cửa đá to lớn kia, đã biến trở lại thành một thiếu nữ tuyệt sắc kiều diễm, trong trẻo mà lạnh lùng.

Bên trong Kiếm Vân, có vô số các loại kiếm và binh khí, tất cả đều mang tiên khí hoặc linh khí. Binh khí bên trong đều tự động bay múa, ánh lên tia sáng kì dị.

Thế nhưng, hắn chỉ cần liếc mắt về nơi cao nhất, đã thấy ngay một bóng dáng đang tản ra sát khí đen ngòm “Ma Quân hao hết tâm cơ muốn lấy được Thiên kiếm, đã đến được Kiếm Vân lại không đi tìm sao?”

Người phía trên quay đầu, toàn thân bị bao quanh bởi khí đen, không thấy rõ mặt mũi, chỉ có đôi mắt đang lóe ra ánh sáng đỏ dị thường, kẻ này.... là ma!

“Người là Nghiên Tịch?” Y hơi híp mắt, mang hơi thở của giết chóc, hừ lạnh “Tối đúng lúc lắm, đến đưa Thiên kiếm cho ta sao?”

“Thiên kiếm há lại để cho loại vong ân phụ nghĩa, lang tâm cầu phế* như ngươi nhúng chàm!” Hắn giận dữ nói.

(*lang tâm cầu phế: Tương tự như câu “lòng lang dạ sói”)

Đối phương lại đột nhiên cười to thành tiếng “Tốt, không hổ danh là con gái của Xích Cơ, ngay cả nói chuyện cũng giống ả tiện nhân kia như thế, ra vẻ đạo mạo, đúng lúc.... Hôm nay ta cũng thuận tiện giải quyết luôn tiểu tạp chủng* ngươi!”

(*tiểu tạp chủng: Đứa con hoang, mang ý nhục mạ)

Sắc mặt Miểu Hiên trầm xuống, chậm rãi vung tay, ánh sáng lóe ra, trong tay hắn liền xuất hiện một thanh trường kiếm, toàn thân đen nhánh như mực: “n Hoài Đan, thù của cha mẹ, hôm nay ta sẽ đòi lại từng khoản một!”

28. Chương 28

Chương 28: Quyết chiến ở Kiếm Vân

“Xích Vân!” Sắc mặt của đối phương hơi thay đổi “Ta nghe nói, Xích Vân là thần khí chỉ nhận một chủ, có thể tuân theo ý muốn của chủ nhân hóa thành nhiều loại hình dáng, thậm chí có thể hóa thành kiếm! Màu sắc của nó cũng tùy theo công lực của chủ nhân mà khác nhau. Công lực càng cao, màu sắc càng đậm, đậm nhất là màu đen. Thật không ngờ ngươi lại có thể luyện đến trình độ này.”

“Bớt nói nhảm đi!” Hắc xen ngang lời y, nắm chặt kiếm trong tay “n oán ngàn năm trước, hôm nay để chính tay ta chấm dứt đi!” Vừa dứt lời, thân hình nhanh như cắt vung kiếm về phía trước.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng trắng cực mạng của kiếm khí đánh thẳng về phía n Hoài Đan. Người nọ giơ tay lên, trước mặt lập tức hình thành một bức tường được tụ lại bởi một luồng khí đen, ngăn trở hướng đi của kiếm khí.

Y phi thân xuống, tiện tay rút một thanh kiếm tấn công Miểu Hiên. Binh khí va chạm, một luồng khí có sức mạnh khổng lồ tản ra bốn phía, kiếm khí ở khắp núi đều như bị ngưng đọng, có tiếng ong ong vang vọng khắp không gian.

“Sao hả? Đây là thực lực của Thần tộc sao?” n Hoài Đan cười như điên “Công lực của ngươi còn không bằng một phần mười công lực của Xích Cơ năm đó!”

“Câm mồm!” Miểu Hiên giận dữ, lại vung kiếm lên, khiến cho đối phương phải ra tay chống đỡ, lui về phía sau ba trượng. Về mặt Miểu Hiên lạnh lẽo, gần từng chữ một “Không cho phép ngươi nhắc đến tên mẹ ta, kẻ phản bội!”

“Hừ, ả ta quả là đã sinh ra được một đứa con gái hiếu thuận!” Y cười lạnh, sát ý trong mắt càng đậm “Như thế.... bất kể ngươi có phải Thiên Đế trong truyền thuyết kia hay không, ta cũng không thể tha cho ngươi!”

Hai bên xuất chiêu lần nữa, cả hai đều dốc hết mười phần công lực, những binh khí ở khắp núi cũng bị hai luồng linh lực mạnh mẽ này làm chấn động, bay lơ lửng theo linh lực của hai người. Khoảnh khắc đó, nhật nguyệt như bị che mờ, chỉ còn lại hai luồng sức mạnh một trắng một đen xông thẳng lên tận trời xanh.

Đây là trận chiến một sống một còn, không hề nhân nhượng. Ngay lúc đó, trong cơ thể Miểu Hiên lại truyền đến cơn đau quen thuộc. Hắc cố hết sức đè nén cơn đau này, dốc toàn lực chiến đấu, lại càng làm cho vết thương thêm nghiêm trọng. Thực lực hai bên tương đương, Miểu Hiên biết, cuộc chiến này nếu còn tiếp tục kéo dài, hắc nhất định sẽ thua.

Hai hàng lông mày nhíu chặt, hắc thoáng nhìn qua mấy thanh binh khí đang bay trong không trung, đột nhiên buông lỏng tay, linh lực xung quanh người hắc lập tức biến mất, kiếm của đối phương, cứ như thế bay về phía hắc, hắc lại không hề trốn, tùy ý để thanh kiếm kia đâm tới.

Mấy thanh binh khí đang bay lượn bốn phía, chỉ vì lực lượng không đều, lập tức rơi thẳng xuống, hướng về phía cả hai người. Đây là chiêu thức “được ăn cả, ngã về không”, hai bên đều chịu tổn hại. Kẹt vào trong Thiên Bính kiếm trận này, không ai có thể sống sót.

Chỉ cần kẻ này chết.... không còn ai có thể tổn thương Lạc Nhi của hắc nữa, cho dù.... hắc có phải dùng tính mạng để đổi lấy đi chăng nữa.

Đáng tiếc, n Hoài Đan, trong thời khắc mấu chốt, đã nhanh chóng phát hiện sự bất thường, lập tức thu hồi thanh kiếm đang muốn đâm về phía Miểu Hiên. Hàng ngàn thanh kiếm đang trở tới, tỏa ra sát khí lạnh lẽo, y xoay người vung kiếm, tập trung phản kích, mở ra đường sống trong Thiên Bính kiếm trận.

“Muốn đồng vu quy tận*?” n Hoài Đan cười lạnh “Ngươi còn chưa đủ tư cách, chỉ bằng một kiếm trận nhỏ đã muốn lấy mạng ta? Ngươi vọng tưởng!”

(*đồng vu quy tận: Cùng chết)

Miểu Hiên không trả lời, chỉ là vừa muốn rút kiếm đánh trả đã như bị rút hết toàn bộ sức lực nhưng hắc vẫn cố chấp đứng vững, muốn cố sức liều lĩnh tấn công đối phương. Áo choàng màu đỏ cũng không thể che đầy được vết thương đang không ngừng chảy máu của hắc.

“Ngươi bị thương?” n Hoài Đan hí hửng “Khó trách ngươi không dùng hết toàn lực!” Y ngược lại cười to thành tiếng “Ha ha ha.... Ta vốn có mấy phần cổ kị đối với thanh kiếm trong tay ngươi, đã như vậy.... ngươi quả là tự nguyện rồi!”

Y không chần chờ, vận hết công lực, tấn công về phía hắc. Miểu Hiên biết rõ hắc không thể tránh khỏi, cũng không có ý định trốn tránh. Cứ tưởng rằng, chỉ cần giết kẻ này, hắc sẽ không cần phải nguy trang, sẽ có thể đường đường chính chính chăm sóc Lạc Nhi của hắc thiên trường địa cửu*. Chỉ tiếc rằng.... hắc không có cơ hội này.

(*thiên trường địa cửu : mãi mãi)

Hắn đã sớm bày ra Tru Tiên trận ở Kiếm Vân này, chỉ cần hắn chết, trận pháp sẽ tự khởi động, không ai có thể trốn thoát!

Trong mắt n Hoài Đan lộ ra tia hung hãn, mơ hồ còn có sắc đỏ như máu, kiếm trên tay vẫn đang chém về phía cổ của đối phương. Trong phút chốc ngỡ rằng kiếm kia đã chém lìa cổ hắn, một tiếng hét lớn truyền đến trong không trung.

“Xích Vân!” Tiếng vừa dứt, kiếm trong tay Miểu Hiên lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, hướng về phía n Hoài Đan, một tiếng giòn vang, kiếm trong tay y lập tức đứt làm đôi, n Hoài Đan bị đánh văng xa mười thước.

Miêu Hiên kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Anh Lạc đang thở gấp đứng ở đằng sau, trên người loang lổ vết máu, trong mắt ngập nước, khóe môi cũng vương vài tia máu đỏ tươi.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kinh hãi, trái tim vốn đã lạnh lẽo lại như nóng lên lần nữa, tại sao Thanh Chi không ngăn cản nàng? Tại sao để nàng tới đây? “Quay về đi!” Hắn rống lên, trong mắt hiện lên vẻ gấp gáp.

Anh Lạc lại như không nhìn thấy cơn giận của hắn, từng bước tiến tới. Nhìn trên người hắn vì bị thương mà bước đi có phần loạng choạng, trái tim nàng lại đau đớn.

“Quay về! Quay về ngay, có nghe không!” Vẻ mặt Miểu Hiên giận dữ, muốn túm lấy nàng rống to nhưng bước chân không vững vàng kia lại khiến hắn suýt ngã.

“Không kịp nữa rồi!” Anh Lạc tiến lên, đỡ lấy hắn, tai kề bên ngực trái nghe từng nhịp tim yếu ớt đến không thể nhận ra kia, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm “Ca ca.... Lạc Nhi, sẽ ở bên ca ca!”

Miểu Hiên sững sốt, đứng ngây người tại chỗ,

Anh Lạc nhân cơ hội rút lấy kiếm trong tay hắn, lui về phía sau một bước, hai tay cầm chặt chuôi kiếm, khóe môi hơi nhếch, nụ cười kia tinh khiết đến không có chứa chút tạp chất nào, kiếm trên tay hơi run rẩy, muốn mở miệng gọi hắn lại nhanh chóng sửa miệng: “...Tỷ tỷ! Cho tới lúc này... muội vẫn chưa nhìn thấy mặt cha! Không biết cha là người thế nào, nhưng.... người có thể khiến tỷ nhớ mãi không quên, hẳn là một người rất tốt! Cho nên.... báo thù, chờ một phần cho ta nữa, có được không?”

“Lạc Nhi....” Hắn còn muốn nói điều gì lại bị người khác xen ngang.

“Người là con gái của Xích Cơ, Anh Lạc?” n Hoài Đan đứng thẳng, nhìn về phía kẻ đột nhiên lao ra lại có khả năng sai khiến Xích Vân vốn chỉ nhận một chủ kia. Ánh mắt y híp lại, nhưng nhìn thấy kiếm trong tay Anh Lạc đang dần trở nên trong suốt đến không thể nhìn ra lại giữa đầu cười lớn: “Ha ha ha.... Người chính là vị thần bị vứt bỏ mà Lục giới vẫn đồn đại đó sao. Với tí thần lực nhỏ bé này của ngươi, đối với ta chẳng là gì, vậy mà ngươi còn dám vọng tưởng muốn chống lại ta sao?”

Anh Lạc không xoay người, hai tay cầm kiếm lại càng nắm chặt hơn, chắn trước người Miểu Hiên.

“Quả là tỷ muội tình thâm!” n Hoài Đan cười càng lớn tiếng, nhìn về phía chân trời, trong mắt xẹt qua một chút cảm xúc không rõ ràng, đột nhiên rống lớn: “Xích Cơ! Ngươi nhìn thấy không? Ngươi một lòng muốn che chở thật tốt con gái của mình, vậy mà hôm nay chúng lại tranh nhau đến đây chịu chết. Ha ha ha ha.... Đây là huyết mạch Thần tộc mà ngươi vẫn luôn muốn giữ lại, đây chính là lí do ta phản bội ngươi!” Giọng cười y càng lớn, nghe càng quái dị, tựa như cười lại tựa như khóc, vẻ mặt khiến người khác rùng mình, ánh mắt chợt trở nên tàn nhẫn, chứa đựng hận ý khắc cốt ghi tâm: “Tốt! Ta sẽ thành toàn cho ngươi, Xích Cơ, ngươi hãy mở to mắt mà nhìn cho kĩ. Hôm nay, ta muốn Thần tộc ngươi, từ nay tuyệt tích trên thế gian này!”

Nói xong, hai tay lập tức ngưng khí hóa thành kiếm, bóng dáng chợt lóe đã đứng trước mặt Anh Lạc, vung kiếm chém xuống. Anh Lạc nắm chặt kiếm ngăn lại nhưng vẫn bị kiếm khí làm bị thương.

“Lạc Nhi!” Sắc mặt Miểu Hiên trắng bệch, vận khí, đặt tay sau lưng Anh Lạc, bảo vệ tâm mạch của nàng. n Hoài Đan cười lạnh, vung chưởng, đánh thẳng vào ngực Miểu Hiên. Miểu Hiên bị đánh văng ra, bay về phía sau.

Anh Lạc quay phắt đầu lại, trong mắt nàng, bóng dáng đỏ rực kia như bị xé rách từng chút từng chút một, va vào vách đá vang ra tiếng ầm thật lớn rồi trượt xuống đất, máu tươi như chảy thành vòi thắm ra đầy đất. Bên tai nàng chỉ còn tiếng ong ong vang dội, thế giới trở nên vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi thứ xung quanh như đều biến mất, trong mắt nàng chỉ còn một màu đỏ, từng giọt nước mắt rơi xuống không ngừng. Trong lúc đó, nàng như đã đến một thế giới khác. Trái tim như đã ngừng đập tại giây phút đó. Tất cả mọi bộ phận trên cơ thể nàng đều như đã hồng mất.

“Ngoan, gọi ca ca đi.... ta là ca ca của muội!”

“Không đúng, phải gọi là ca ca!”

“Lạc Nhi thật ngoan, sao ca ca có thể rời xa muội được! Yên tâm đi, ca ca vĩnh viễn đều sẽ ở bên cạnh muội!”

“Nghe lời, chỉ cần Lạc Nhi an toàn, chuyện gì ca ca cũng đồng ý!”

“Lạc Nhi!”

Bên tai như đang vang vọng giọng nói kia, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời lại dịu dàng đến vô cùng... từng chút từng chút vang lên bên tai nàng. Vừa vang vọng lên, lại lập tức hóa thành tro tàn.

Nàng.... đã không còn gì nữa....

Tận đáy lòng như có thứ gì đó đang lao ra, chỉ trong chớp lát đã tràn vào từng góc ngách trong cơ thể nàng, đôi mắt nàng hoang mang, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, chỉ cảm nhận được sức mạnh đó đang không ngừng muốn lao ra.

“Kế tiếp, là ngươi!” n Hoài Đan thu chưởng, vẻ giết chóc trong mắt càng đậm. Hai tay lại ngưng tụ thành kiếm lại lần nữa giờ lên, y nhếch mép cười lạnh, vận khí, quyết dùng một chiêu trực tiếp lấy mạng nàng.

Y vùng kiếm xuống nhưng đường kiếm đột nhiên bị cản lại. Chỉ thấy Anh Lạc chỉ dùng một tay đã bắt được kiếm của y, dùng sức, kiếm lập tức hóa thành tro tàn. n Hoài Đan hoảng hốt, muốn phi thân bay ra nhưng đã chậm một bước.

Trên cổ chợt lạnh lẽo, cổ đã bị Anh Lạc túm lấy.

“Không... không thể nào....” n Hoài Đan mở to mắt, không thể tin được, một chiêu thôi mà đã đánh bại được y, đây là vị thần bị vứt bỏ đó sao? Sao lại nói là không có thần lực? Sao y lại không cách nào phản kháng, chỉ bị nàng bóp cổ đã không thể động đậy, y không thể thở, mặt xanh lét, mắt trợn tròn, mặt tỏ vẻ không thể tin nổi “Ngươi... ngươi...”

Không có bất kì lời đáp lại nào, chỉ là tay trên cổ y lại càng lúc càng siết chặt hơn. Mặt đất bốn phía bỗng nhiên lay động mạnh mẽ, cát bay đá chạy, hỗn loạn vô cùng. Bầu trời vốn mờ mờ, nay lại càng u tối, không có chút ánh sáng nào. Chung quanh đều là những tiếng đá lăn ầm ầm. Những thanh kiếm vốn đang bay lơ lửng trên không trung cũng lần lượt bị bể gãy, dường như không thể chịu nổi luồng hơi thở phát ra từ nàng.

n Hoài Đan hoảng hốt trợn mắt, cố nặn ra từng chữ “Ngươi... rốt cục.... là ai?” Thế nhưng trong mắt nàng chỉ còn lại hư vô, nàng không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì, không có một chút sinh khí, nàng.... không còn ý thức.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên đang trọng thương đột nhiên điên cuồng hét lên, giọng nói lo lắng vô cùng: “Dừng lại... Lạc Nhi...”

Thế nhưng Anh Lạc không hề phản ứng lại, giống như không thể nghe được gì cả, tay càng siết chặt kể trước mắt, núi đá bốn phía càng rung chuyển mạnh mẽ hơn, trời đất mù mịt, bên dưới cũng truyền đến tiếng sóng biển gào thét. Địa long thức tỉnh, hải long rút gào!

(địa long: Rùng đất; hải long: Rùng biển)

Thần phần nộ, đất trời xoay chuyển.

“Lạc Nhi.... Lạc Nhi....” Miểu Hiên cố bò dậy từ trên đất, cố nhích đến gần Anh Lạc đã không còn ý thức được gì “Lạc Nhi, nghe lời.... đừng chống lại đạo phong ấn kia! Lạc Nhi...”

Thế nhưng nàng lại không thể nghe được bất cứ điều gì, cũng không thể nhìn thấy.

Những hòn đá không ngừng lăn đến xé rách quần áo của hắn, càng làm máu chảy nhiều hơn, thế nhưng hắn vẫn không để ý. Hắn cố sức nhích đến gần Anh Lạc, trên đất đều là những vết máu đỏ rực.

Hắn vất vả lắm mới đến được bên người nàng, kéo người nàng qua “Lạc Nhi....”

Tay nàng chợt nhẹ, nam tử áo đen bị một lực lượng bắn ngược ra ngoài đến hơn mười thước, há mồm phun ra một ngụm máu lớn, tổn thương đến chân nguyên.

“Lạc Nhi.... Nghe lời, nghe lời.... không được chống lại phong ấn, nghe lời... Bình tĩnh, ta ở đây, ta ở đây!” Miểu Hiên ôm chặt nàng vào lòng, cố gắng hét lên muốn ngăn cản, đạo phong ấn kia, nàng tuyệt đối không thể mở ra, tuyệt đối không được!

Hắn cố nói với nàng, nhìn đôi mắt vốn mờ mịt của nàng dần khôi phục sự thanh tỉnh, trái tim đập điên cuồng.

Một lúc lâu sau....

Địa long dần dần bình thường trở lại, núi đá dần ngừng quay cuồng, trong mắt Anh Lạc lại in rõ bóng dáng hắn “Ca ca?” giọng nói hơi nghi ngờ vang lên.

“Là ta, là ta!” Hắn ôm chặt nàng, đôi tay run rẩy, giọng nói hơi nghẹn ngào “Lạc Nhi... ngoan... ngoan... không sao rồi, đã không có chuyện gì rồi....”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Anh Lạc chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, thứ đang cố thoát khỏi cơ thể nàng cũng lui trở về, toàn thân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Lại nghe một tiếng nổ âm vang, trong núi có một thanh kiếm phát sáng bay ra.

“Thiên kiếm!” n Hoài Đan hô lớn, không để ý đến vết thương, phi thân chặn kiếm lại, cuối cùng, y như một luồng khói đen đặc, biến mất ở cuối chân trời.

Nơi đỉnh núi chỉ còn hai bóng dáng nhuốm máu tựa vào nhau.

Phiên ngoại : Bạch Trúc

Sư phụ nói hắn là kì tài hiếm gặp trong suốt ngàn năm qua của Bạch Mộ, tiên pháp đạo pháp đều tinh thông, mặc dù chỉ mới mười lăm tuổi, hắn đã có thể đạt đến cảnh giới cần thiết, sắp tới có thể phi thăng thành tiên. Tuy nhiên, để thành công, hắn phải trải qua hai kiếp, còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn lại không ngờ rằng, một kiếp này lại đến nhanh như thế. Xuống núi rèn luyện mới mấy ngày, trên đường đi qua một cái đầm, hắn ngửi thấy mùi yêu khí lan tràn, quyết ý thu phục tên yêu này, không ngờ hắn tuổi trẻ khí thịnh*, rơi vào bẫy của Vụ Yêu**, bị vây khốn trong đầm này, không thể động đậy.

(*tuổi trẻ khí thịnh: Trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, làm việc còn nóng nảy

**Vụ Yêu: Yêu quái sương mù)

“Trong đầm này có chứa độc khí từ trên người ta thoát ra, dù đạo hạnh của ngươi có cao thâm đến đâu, cũng đừng mong có thể bước ra ngoài!” Vụ Yêu nói, to gan bỏ đi.

Lúc này Mộ Tử Hân mới phát hiện, tiên pháp của mình đều không thể sử dụng, một chút cũng không thể. Hơn nữa, hắn càng giãy dụa, thân thể lại càng nhanh chìm xuống đầm hơn. Hắn đành phải ngưng thần tĩnh khí, dừng lại mọi động tác, tốc độ chìm xuống mới dần giảm bớt.

Cho đến khi mặt trời lặn về phía Tây, hoàng hôn bao trùm cả đất trời.

“Huynh là trúc tử* sao?” Một giọng nói non nớt mang theo vài phần tò mò vang lên từ phía trên.

(*trúc tử : Cây trúc)

Bầu trời vừa rồi còn hơi mờ mờ, đột nhiên trở nên sáng rõ, mang theo hơi nóng. Hắn ngẩng đầu nhìn qua, đó là một con Hỏa Phượng* khổng lồ, toàn thân đều là lửa, cánh đập nhẹ, cẩn thận vô cùng, giống như đang cố kìm chế điều gì.

(*Hỏa Phượng: Phượng hoàng lửa)

Hỏa Phượng là thánh thú từ thời Thượng Cổ, Lục giới khó gặp, tính tình ngạo mạn vô cùng, trừ phi là người có tu vi cực ỏi có thể thu phục. Thế nhưng, ngồi trên lưng thánh thú, lại là một đứa bé.

Đứa bé chừng mười tuổi, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tràn đầy tò mò, hai tay ôm chặt cổ của Hỏa Phượng, đang đưa mắt dò xét xuống dưới, ánh mắt sáng như sao, nhìn chăm chăm hẳn. Nàng như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời cao, trong suốt thuần khiết, không hề nhiễm một hạt bụi nào.

Trong giây phút ấy, hẳn đã ngây người!

“Huynh là trúc tử sao?” Nàng lại mở miệng lần nữa, vẫn hỏi vấn đề kia “Lạc Lạc* nói, trúc tử là một cây sinh trưởng trong đất, huynh cũng thế!” Nàng chậm rãi nói, trong giọng nói chứa mấy phần vui vẻ, tiếp đó lại dâng lên mấy phần nghi ngờ: “Nhưng.... sao huynh lại màu trắng? Huynh không phải trúc tử sao?”

(*Lạc Lạc () đọc là Gē Gē đọc gần giống với chữ ca ca () Chị muốn nói chữ “ca ca” mà nói sai í~)

“Ta không phải trúc tử!” Hắn vốn ngẩn người dần dần tỉnh táo lại “Ta chỉ là bị người khác đánh lén, rơi xuống đây mà thôi!”

“Ồ!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ thất vọng “Thì ra là không phải!”

“Muội tên gì?” Đột nhiên hắn rất muốn biết tên nàng.

“Tên muội là....” Nàng giơ tay vừa muốn trả lời, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, sợ hãi nhìn hắn “Lạc Lạc nói, không được nói tên muội cho người khác!”

Hắn hơi mất mát, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng “Muội.... có thể giúp ta một việc không?”

Nàng hơi sững sốt, sáng khoái gật đầu “Được!”

“Có thể đến Bạch Mộ, nói với sư phó của ta, Tử Hân bị người đánh lén! Sẽ có người tới cứu ta!” Nàng còn nhỏ như thế, tất nhiên không thể cứu hắn ra ngoài rồi.

“Trúc tử ca ca không ra được sao?” Nàng nháy nháy mắt, nghiêng cổ nhìn xuống, thân thể hơi nghiêng.

Trúc tử ca ca, hắn bật cười nhưng cũng không để ý, gật đầu nói “Đúng vậy!”

“Muội.... muội....” Nàng chỉ chỉ cái mũi của mình “Muội kéo huynh ra ngoài!” Nói xong vươn tay nhỏ bé ra, ống tay áo được cuộn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc thượng hạng.

Trái tim Mộ Tử Hân đập thành thịch, không tự chủ được đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay non nớt kia, nhưng với trọng lượng của hắn, sao nàng có thể kéo ra.

Mặc dù Hỏa Phượng đã cố gắng bay gần mặt đầm nhưng nàng vẫn theo động tác của hắn mà bị tuột xuống, một tiếng phịch vang lên, nàng chìm vào trong đất bùn, trong tay còn nắm mấy sợi lông màu đỏ rực, bối rối quơ quơ.

“Đừng động đây, sẽ chìm xuống nhanh hơn đó!” Hắn cuống quýt ngăn động tác của nàng lại, kéo nàng lại gần mình, nhóc con trông có vẻ tinh xảo nhỏ xinh như thế lại cố chấp vô cùng.

Nhưng mà, cố chấp nhưng cũng rất nghe lời, nàng ngay lập tức bất động, nháy nháy đôi mắt trong suốt, chớp chớp mắt nhìn hắn, đột nhiên nàng không chớp mắt nữa, chỉ nói “Huynh trông giống Lạc Lạc quá nha!”

“Lạc Lạc?” Hắn khó hiểu.

“Ừ!” Nàng gật mạnh, tay nhỏ bé chọt chọt mặt hắn, lưu lại mấy dấu tay đo đỏ “Chỗ này, chỗ này.... Chỗ này cũng giống nè!”

Tay nhỏ bé di chuyển tới lui trên mặt hắn khiến mặt hắn ngay lập tức bị nàng sờ đến đỏ ửng, hắn chậm rãi kéo cánh tay hạnh kiểm xấu của nàng xuống, xoa dầu đi chỗ khác nhưng không trách nàng thất lễ.

Nhớ tới tình cảnh hiện tại, lòng hần như lửa đốt, nếu chỉ có một mình hần, chỉ cần ở đây nốt hôm nay, cùng lắm là ngày mai sẽ có người đến tìm hần. Thế nhưng lúc này lại có thêm nàng phải chịu khổ với hần, hơn nữa, với tình huống hiện tại, e rằng họ không thể chống đỡ đến ngày mai.

Hỏa Phượng trên cao kêu to, quanh quẩn bay lòng vòng trên bầu trời.

Anh Lạc tò mò nhìn chân mày đang nhăn chặt của hần, đột nhiên vươn tay sờ sờ đầu hần, vuốt nhẹ “Trúc tử, đừng sợ đừng sợ! Có Lạc Lạc ở đây!”

Giọng nói kia giống như đang dỗ con nít vậy. Mộ Tử Hân dở khóc dở cười, chắc là lúc trước nàng cũng được người khác an ủi như thế, cho nên lúc này mới bắt chước theo.

“Ta không sợ!” Hần khẽ cười kéo tay nàng xuống, lắc đầu, đáy lòng lại sinh ra mấy phần thương yêu “Ai là Lạc Lạc?”

“Lạc Lạc là Lạc Lạc chứ ai!” Nàng nói như đó là việc rất hiển nhiên.

Mộ Tử Hân khó hiểu, cũng không hỏi nữa, cho rằng đó chỉ là một người bạn của nàng, khẽ cười, lại nhớ đến nàng vì hần mà bị liên lụy, không khỏi áy náy “Aizz! Là ta liên lụy muội! Bây giờ... ngay cả muội cũng không ra ngoài được rồi!”

“Trúc tử ca ca muốn đi ra ngoài?” Nàng chớp chớp mắt nói.

Hần mỉm cười gật đầu! Mặc dù thật không nỡ xa nàng.

“Vậy thì ra ngoài thôi!” Mắt nàng chớp chớp, đột nhiên đưa tay bắt lấy hần, dùng lực đưa hai người bay lên trời, bay thẳng lên phía trên. Mộ Tử Hân tròn tròn mắt, không dám tin nhìn cô bé chỉ đứng đến ngực hần, không tốn chút công sức nào đã kéo hần bay lên.

“Muội biết cười mây!” Hần sợ hãi nói, nàng mới có bao nhiêu tuổi đâu chứ!

Nàng quay đầu lại, mờ mịt ngơ ngác nhìn hần “Cười mây là gì?”

“Vậy muội đang...”

Hần chưa kịp nói, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó, chậm chạp nói: “Trúc tử ca ca, chúng ta xuống thế nào đây?”

“Hả?” Mộ Tử Hân hết hồn, lại không thể không rơi xuống, mắt thấy cả hai lại sắp rơi lại trong đầm, hần kịp thời niệm chú tạo mây, ôm cô bé trong lòng, bay ra khỏi phạm vi của đầm.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, người vốn trầm tĩnh như hần cũng không kiềm được phải thở gấp. Chỉ có cô bé bên cạnh, vẻ mặt tò mò kéo kéo cái quần dính đầy bùn của mình.

“Dơ rồi?” Nàng chỉ chỉ nói

“Thay ra là được mà!” Hần bất đắc dĩ cười cảm thán, nàng thật là làm loạn quá mức, một tay kết ấn, định dùng chú thanh tịnh giúp nàng làm sạch, nàng lại đột nhiên cởi áo, từng cái từng cái một.

“Muội làm gì đó??” Mộ Tử Hân hết hồn, muốn ngăn cản nhưng đã chậm một bước, thân thể nho nhỏ trắng nõn, toàn bộ đã lộ ra trước mắt hần. Mặc dù trên người dính đầy bùn nhưng cũng không thể nghi ngờ là hần đã thấy gần hết.

“Thay áo ra mà!” Nàng chỉ chỉ quần áo bẩn trên tay nói.

Mặt hần nóng lên, lập tức trở nên đỏ bừng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt co quắp “Mau... mau mặc quần áo vào!”

Nàng chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi, tất nhiên không biết đến sự khác nhau giữa nam nữ, nhưng hần đã mười lăm, đã trưởng thành, sao có thể nhìn thân thể nàng.

“Thế nhưng... dơ lắm!” Anh Lạc nói

“Mặc vào!” Mặt hần càng đỏ, giọng nói cũng trầm xuống

“Ừm.” Lúc này Anh Lạc mới ủy khuất mặc vào. Mộ Tử Hân lúc này mới xoay người, nhặt đai lưng trên đất lên, trối nàng mấy vòng, cho đến khi xác định nàng không thể lộ ra chút cảnh xuân* nào, mới dừng tay. Từ đáy lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ không muốn kẻ nào khác có thể thấy bộ dáng như thế của nàng.

(*cảnh xuân: cảnh lỏa lồ đó...>w<)>

“Sau này không được tự tiện cởi quần áo trước mặt người khác, biết chưa?”

“Tại sao?” Nàng khó hiểu.

Mộ Tử Hân sững sốt, trước mắt lại hiện lên bộ dáng ban nãy của nàng, mặt lại đỏ, dùng một lát mới trầm giọng nói “Không có tại sao, không cho cởi.... thì không cho cởi thôi!”

“Ừm!” Nàng không cam lòng đáp lại, miệng nhỏ nhắn cong cong tỏ vẻ oan ức. Trúc tử ca ca dữ quá đi!

“Muội là đệ tử môn phái nào? Nhà ở đâu? Ta đưa muội về!” Cả người nàng đều là tiên khí, giống hần, đều là người tu tiên.

“Ồ...” Nàng chỉ tay nhỏ bẻ đang định nói, đột nhiên lại dừng lại, đôi mắt đảo quanh “Muội lạc đường!”

“Lạc đường!” Nhìn ánh mắt hơi trốn tránh của nàng, hần hoài nghi “Vậy muội đi từ hướng nào tới?”

Nàng suy nghĩ một lát, chỉ về hướng đông “Bên kia!”

Mộ Tử Hân cười khê “Vậy muội tả thử cho ta xem muội đã đi qua những chỗ nào?”

“Có rất nhiều nước, còn có ba đỉnh núi thật cao, lại bay qua một con sông với một rừng cây xanh xanh rồi đi tới nơi này!”

“Ồ!” Nàng nhớ cũng rõ thật “Những thứ đó mà cũng nhớ được?”

“Tất nhiên!” Nàng đắc ý gật đầu.

“Đường đi về cũng nhất định sẽ nhớ ra?”

“Ừ!”

Hần cười đến càng tươi “Nhớ đường như thế thì làm sao lạc đường được đây?”

(=) chết chị chưa)

Nàng sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng, ai oán nhìn hần, cong cong cái miệng nhỏ nhắn “Lạc Lạc sẽ tức giận, mẹ nói không thể ra ngoài, nếu ra ngoài, mẹ sẽ đánh mông nhỏ! Cho nên... muội lạc đường!”

Mộ Tử Hân lắc đầu, sờ đầu nàng, nàng là muốn dùng cái cớ lạc đường này để tránh bị người nhà trách phạt sao? Hần than nhẹ, nhìn bộ dáng oan uổng của nàng, thật không đành lòng.

“Được rồi, vậy coi như muội lạc đường đi! Ta không nói với bất cứ ai nữa! Được chưa?”

“Thật sao?” Nàng mừng rỡ.

Hần mỉm cười gật đầu, lần nữa sờ đầu nàng “Nhưng mà, trời đã tối rồi, muội không nên ở bên ngoài, nên nhanh chóng về nhà đi!”

“Dạ!” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, ngẩng đầu lên kêu “Phong Phong!” lập tức trên không xuất hiện một con Hỏa Phượng, phi thân xuống “Trúc tử ca ca, hẹn gặp lại!”

Nàng quay đầu cười ngọt ngào, nhất thời giống như hoa nở khắp núi, làm trái tim người ta đều trở nên ấm áp. Trái tim hần khẽ rung động, giờ phút đó, hần chỉ muốn vĩnh viễn lưu lại nụ cười này. Hần không tự chủ được tiến lên nắm lấy tay nhỏ bé của nàng.

“Chờ đã!”

Nàng quay đầu lại.

“Ta.... Ta.....” Mặt hần nháy mắt đỏ bừng lên, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, muốn giữ nàng lại, rồi lại thấy không ổn, một lúc sau mới vội vã lấy câu ngọc bên người nhét vào tay nàng, dùng hai tay bao

trùm lấy tay nàng, nắm chặt “Đây là Nguyệt câu ngọc, là tín vật lúc ta bái sư nhập môn, sư phụ tặng ta, bây giờ, ta tặng muội, coi như.... coi như chúng ta....”

“Trúc tử ca ca?” Nàng khó hiểu nhìn hắn, tay bị hắn cầm hơi chặt quá, nàng muốn rút ra, thế nhưng hắn lại mạnh mẽ nắm lấy, giống như sợ nàng sẽ chạy mất.

“Ta... đã... đã nhìn thấy thân thể của muội! Tất nhiên phải chịu trách nhiệm.... Vật này coi như là tín vật đính ước của chúng ta đi!” Hắn đỏ mặt, nửa bắt buộc nhét vào tay nàng “Câu ngọc này muội phải giữ thật kĩ, không được làm rơi, đến lúc đó, muội hãy đến tìm ta....Ta sẽ cưới muội! Muội yên tâm, ta thề với trời, cuộc đời này sẽ không bao giờ phụ muội!”

Hắn nói xong câu này, nhìn nàng chằm chằm, không tự chủ được hơi nín thở.

Nàng nhìn câu ngọc trong tay một lúc lâu, hơi do dự, hình như không hiểu ý của hắn lắm.

Một lúc lâu sau!

“Trúc tử ca ca tặng ta?”

“Ừ!”

“Tốt lắm!” Nàng thu vào trong túi, vừa bỏ vào vừa nở nụ cười ngọt ngào.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rút cuộc buông tay nàng ra, cúi nhìn nàng, nhẹ nhàng nói “Ta không phải là Trúc tử ca ca, tên ta là Mộ Tử Hân, muội phải nhớ kĩ đó!”

“Ừ!” Nàng gật đầu đáp, xoay người bò lên Hỏa Phượng, mở miệng lại vẫn gọi hắn bằng cái tên kia “Trúc tử ca ca, hẹn gặp lại!”

Hắn không khỏi bật cười, nghĩ lại, thôi thôi, nàng muốn gọi thì cứ để nàng gọi đi! Hắn cười nhạt phất tay, nhìn bóng dáng nàng biến mất ở cuối chân trời, khoe miệng vừa nhin xuống lại hơi nhếch lên, trong lòng vô cùng ngọt ngào, đột nhiên rất mong đợi lần tiếp theo nhìn thấy nàng, đến lúc đó, hắn nhất định phải hỏi tên nàng, đến lúc đó, hắn nhất định không để nàng rời đi, đến lúc đó, nàng sẽ làm bạn bên hắn cả đời.

Thế nhưng hắn lại không đoán được, lần từ biệt này đã khiến hắn chờ đợi một ngàn năm. Một ngàn năm này, hắn tìm khắp mọi góc ngách trên thế gian, lật từng tấc đất, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng nàng, hắn học tất cả các loại phép tiên, muốn tìm khí tức của nàng, nhưng cũng không thấy chút tung tích nào. Mọi chuyện hôm đó, cô bé với nét mặt tươi cười, quần áo dính bùn, tất cả chỉ như ảo giác của một mình hắn.

Cho đến Tiên hội Dao Trì năm đó, hắn lại lần nữa cảm nhận được hơi thở của Nguyệt câu ngọc, cứu nàng lên từ Bích Lạc. Cơ hồ là ngay cái nhìn đầu tiên, hắn đã nhận ra nàng. Kiểm nén sự mừng rỡ nơi đáy lòng, hắn thật muốn ôm chặt nàng vào lòng, muốn khiến cho nàng không còn cách nào có thể rời xa hắn nữa, càng muốn hỏi nàng những năm này nàng rốt cuộc đã ở đâu.

Chỉ là... khi nàng đưa mắt nhìn hắn, trong đôi mắt ấy, hoàn toàn là sự xa lạ.

“Ta tên là Anh Lạc!”

Nàng rút cuộc nói cho hắn biết tên của nàng, trong đôi mắt kia lại lóe lên những thần sắc mà hắn chưa từng thấy bao giờ, ăn nói cẩn trọng, như cô đơn, lại như tự ti.

Trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy đau lòng, hắn nói với nàng, gọi hắn là Bạch Trúc. Hắn muốn tìm trong đôi mắt ấy, một chút gì đó quen thuộc thôi cũng được, muốn cho nàng biết, hắn chính là Trúc tử ca ca mà ngàn năm trước nàng đã cứu giúp.

Thế nhưng... không hề có, trong đôi mắt nàng, chỉ có xa lạ, không có chút gợn sóng nào.

Rơi xuống Dao Trì, chúng tiên bị vây khốn, hắn tất nhiên nghĩa bất dung từ* đi cứu giúp. Không ngờ người đến báo tin lại là nàng, theo nàng vào Bích Lạc, nàng kể chuyện về mình, hắn lắng lắng nghe. Chuyện ở Thần sơn, về Tôn chủ, về những người trong Thần sơn, chỉ là... không có hắn.

(*nghĩa bất dung từ: Làm việc nghĩa không thể chối từ)

Trong mắt nàng có nồng đậm cảm giác tự ti, cảm giác ấy đậm đến nỗi, nụ cười của nàng không còn hàm chứa sự ngọt ngào như vốn dĩ nữa. Nàng hơi e lệ đưa Lục hoa cho hắn, hắn tiếp nhận, lại không thể tìm thấy thứ mình muốn trong mắt nàng.

Lục hoa dính ước! Thứ nàng muốn chỉ là một loại lệ thuốc, đó là bản năng khi sự tự ti đã bị ép đến quá sâu. Đó không giống tâm tình của hắn khi đưa câu ngọc cho nàng, trong lòng nàng không hề có hắn.

Quả thật hắn hơi hoang mang, chẳng lẽ, ước định ngàn năm trước, chỉ có hắn để trong lòng sao?

Cho đến khi nàng dùng thân phá trận, máu nhuộm Dao Trì, hắn lại phải đi Lục giới cứu mọi người, đoạn trò chuyện vốn chỉ muốn ứng phó với sư huynh, lại khiến nàng tin là thật. Trong phút chốc nhìn nàng mỉm cười lấy đi Lục hoa từ trong tay mình, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Hắn cần gì phải để ý những chuyện trong quá khứ kia, quan trọng là... nàng trước mắt hắn đây, cho dù nàng không nhớ rõ thì đã sao, quan trọng là... nàng đang ở ngay trước mắt hắn.

Chỉ là, hắn tỉnh ngộ quá muộn, nàng đã không còn tin tưởng hắn nữa.

Không sao, bọn họ có thời gian vĩnh hằng, hắn có thể từ từ khiến nàng tin tưởng hắn.

29. Chương 29

Chương 29: Đường đến Thiên Tích

Khí trời giữa hạ, ánh nắng mặt trời bỗng rất trải đầy cả vùng, không khí trong rừng an tĩnh đến dị thường, nhìn khắp bốn phía, ngay cả một con thú nhỏ cũng không có. Từ xa, lại thấy có hai bóng dáng một xanh một trắng đang đi tới, người đi trước là một ông lão, khoảng năm sáu chục tuổi, râu mép hoa râm, người đi phía sau là một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi, bộ dạng tuy không phải thuộc loại đẹp xuất sắc, nhưng cũng rất tinh xảo nhỏ nhắn, đôi mắt to linh động, lúc nào cũng lấp lánh.

“Cháu nói xem, cháu nói xem, có đúng không chứ?” Ông lão quay đầu lại, la lớn.

“Dạ đúng dạ đúng!” Thiếu niên gật đầu lia lịa, chỉ là khóe miệng đang run rẩy một cách quái dị.

“Đúng không, cháu cũng nói như vậy! Ta biết mà ta biết mà!” Ông lão tiếp tục nói đến nước miếng tung bay “Bò của ta á, không phải ta bốc phét, là loại ngàn dặm mới có một con như thế, bò đực trong thôn chúng ta, ít nhiều cũng khoảng hai mươi con, chỉ có con bò nhà ta đây được mọi người xem là khỏe nhất, nếu không phải ngày thường ta trông coi kỹ lưỡng, nó đã bị người ta bắt đi mất!”

“Quả thật... là một con bò tốt!” Thiếu niên bên cạnh gật đầu mạnh, khóe miệng lại co giật thêm hai cái.

“Ha ha!” Về mặt ông lão đắc ý vô cùng, miệng cười không khép lại được “Nhớ năm xưa, ta dắt con bò này đi cày ruộng, mấy con bò khác vừa thấy nó đã phải cong đuôi mà chạy đó!”

“Vậy... vậy sao?” Thiếu niên quẫn bách, cậu cũng chưa bao giờ thấy con bò cong đuôi là ra làm sao.

Về mặt ông lão vẫn rất say mê “Nhớ tới tình cảnh hôm đó, ta liền.... Chắc chắc chắc!” Ông thở dài thườn thượt, về mặt kiêu ngạo, quay đầu nhìn thiếu niên, lúc này mới nhớ tới “Đúng rồi, cháu tên gì?”

“Cháu họ Lạc, tên một chữ Song!” Lạc Song cung kính nói.

“Cháu họ Lạc?” Hai mắt ông lão sáng ngời.

“Dạ đúng!” Lạc Song gật đầu.

“Ta nghe nói vị tiên nhân trên núi Thiên Tích này, cũng là họ Lạc!” Ông lão nhỏ giọng nói.

“Vậy à?” Cậu cười cười “Chắc là trùng hợp thôi!”

“Cũng không hẳn, không chừng là do cháu có duyên đó!” Ông lão nghiêm trang nói “Ta nghe nói thần tiên trên núi Thiên Tích đã ở đây được gần trăm năm rồi! Trăm năm qua bao nhiêu người đều nghe tên tìm đến, mong lên được núi Thiên Tích, nhìn thấy vị thần tiên trên núi kia. Đáng tiếc, không ai vào được, ta nghe nói, chỉ có người hữu duyên mới có thể vào được tiên sơn này!”

“Thì ra là thế!” Lạc Song vẫn nhàn nhạt cười thật hiền lành “Vì sao nhiều người muốn lên tìm gặp vị tiên kia vậy ạ?”

Ông lão nhìn cậu như thể đang nói “vậy cũng hỏi” “Dĩ nhiên là giống như cháu đó, có việc muốn nhờ, chuyện bản thân không thể tự giải quyết được, đành gửi gắm hi vọng cho thần tiên!”

“Ồ!” Lạc Song gật đầu, đột nhiên như nghĩ đến điều gì “Cháu còn chưa biết cao tính đại danh* của lão bá!”

(*cao tính đại danh: Cên tuổi, cách nói trang trọng)

“Cao tính gì chứ! Lão già gần đất xa trời như ta không có chấp nhất nhiều chuyện vậy đâu!” Lão hào sảng phát tay “Cũng không phải tên đẹp đẽ gì, mọi người ở làng ta đều gọi ta là Phúc bá!”

“Phúc bá!” Chân Lạc Song hơi khựng lại, sắc mặt lập tức tái nhợt, quay phắt đầu lại nhìn lão, trong mắt hiện lên điều gì.

“Đi thôi! Không phải cháu muốn lên núi sao?” Phúc bá thấy cậu dừng lại, thúc giục.

Lạc Song sững sốt một lát, cười cười hơi mất tự nhiên, đáp lại “Vâng!” Ánh mắt lại không tự chủ được liếc nhìn về phía người bên cạnh, hơi lộ ra sự quái dị.

“Đúng rồi, lão hỏi cháu, cháu còn trẻ tuổi như thế, có chuyện gì không thể giải quyết được mà phải đến tận đây tìm thần tiên trợ giúp vậy hả?” Phúc bá hỏi.

“À....” Cậu suy nghĩ một lát “Cũng không phải chuyện gì lớn! Cháu chỉ là muốn lên núi.... lên núi mà thôi!”

Lão híp mắt nhìn cậu mấy lần, giống như hiểu ra điều gì, lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi, lòng hiếu kì mạnh quá cũng không phải chuyện tốt đâu!”

Lạc Song ngượng ngùng cười cười, lau đi giọt mồ hôi trên trán.

“Cháu không biết đâu, mặc dù nơi đây là tiên sơn nhưng núi này, cũng là một nơi rất nguy hiểm!” Phúc bá nghiêm trang nói: “Ta thường nghe người ta nói, núi này thường xuyên có yêu quái lui tới, trông rất kinh khủng! Nếu như không cẩn thận, có thể bị bọn chúng hại cho tiêu tùng!”

“Thật... thật sao?” Sao cậu chưa từng biết núi này cũng có yêu quái vậy ta?

“Tất nhiên là thật!” Ánh mắt lão càng trở nên nghiêm túc, đột nhiên vỗ vỗ ngực “May là hôm nay cháu gặp được ta, mặc dù ta lớn tuổi, nhưng ở trong thôn, sức lực của ta cũng thuộc hàng nhất nhì, xem thân thể cường tráng của ta này....”

Lạc Song nhìn cánh tay như cây gậy của lão, lập tức lại rối rắm, hơi nhếch khóe miệng “Đa tạ.... rất nhiều!”

“Dừng khách khí!” Lão vỗ bộp bộp vào ngực “Có ta ở đây, cháu cứ yên tâm đi! Một lúc nữa, ta đi lên, cháu chỉ cần đi theo phía sau ta, đảm bảo đảm yêu này....”

Ầm ầm...

Lời lão còn chưa dứt, ở đằng trước đột nhiên truyền đến một trận nổ, trong không khí đột nhiên hiện lên một luồng khói quái dị màu xanh biếc.

Ánh mắt Phúc bá lập tức trợn trừng, không nhúc nhích!

“Phúc... bá!” Lạc Song không nhận được đẩy đẩy thân thể cứng còng của lão.

“Má ơi!” Lão lại đột nhiên hét lớn kinh hãi, ngay lập tức co chân chạy về phía ngược lại, dọc theo đường đi không ngừng xuất hiện khói bụi, không nhìn rõ bóng dáng của lão, chỉ là giọng nói hoảng sợ vẫn truyền đến không ngừng từ đằng xa “Yêu quái.... trời ơi... Aaaaa.....”

“Phúc...” Tay Lạc Song vẫn còn lúng túng giờ lên, trợn mắt há mồm nhìn về phía lão đã biến mất, một lúc lâu sau, đành thở dài, mỉm cười lắc đầu, ít nhất lần này lên núi cũng được thanh tĩnh rồi, cậu cũng không muốn dọc đường đi đều bị làm phiền đến diên đầu.

Ngẩng đầu nhìn làn khói màu xanh biếc đang dần tiêu tán trong không trung, chân mày cậu nhíu chặt, rốt cuộc là ai tạo ra trận pháp này ? Cậu chậm rãi cất bước về phía bên này, từ rất xa, cậu đã nhìn thấy một bóng dáng đang bị tầng tầng lớp lớp gò đống quần lầy như con sâu lông, lắc qua lắc lại trên tầng cây.

Cậu vừa mới tới gần, đã nghe giọng nói đối phương lúc này đang chửi ầm lên.

“Người giỏi lắm, đồ hồ ly thói tha, hồ ly bản thủ, hồ ly chết tiệt, dám ám toán đại gia ta, chờ ta xuống được, nhất định phải lột da ngươi, cho ngươi ngay cả hồ ly cũng không thể làm!” Người nọ nổi giận dưng dưng, đưa lưng về phía cậu, thao thao bất tuyệt.

Lạc Song cau mày, giọng nói này quen quen, nhưng lại không nhớ nổi là đã nghe ở đâu.

“Ta cảnh cáo ngươi, thức thời thì nhanh nhanh thả ta ra, ta còn có thể tha cho con hồ ly ngươi một mạng, nếu không...” Hắn lại hừ hừ hai tiếng “Ta sẽ đập nát hang ổ hồ ly của ngươi, tiêu diệt hết hồ tử hồ tôn* của ngươi!”

(*hồ tử hồ tôn: Con cháu đời sau của hồ ly)

Dù biết là hắn đã nhận nhầm người, Lạc Song cũng không định tốn công giải thích, đến gần mấy bước định thả hắn xuống.

Thế nhưng hắn lại đột nhiên căng cứng người la lên “Ngươi định làm gì? Nếu ngươi dám giết người diệt khẩu, Bạch Mộ ta chắc chắn không bỏ qua cho ngươi!”

Bạch Mộ! Bàn tay đang chuẩn bị cởi trói cho hắn lập tức dừng sờ tại chỗ.

“Thế nào, sợ chưa?” Người trên cây dường như rất đắc ý “Ngươi dám đụng vào ta, ta nhất định trả lại ngươi gấp trăm lần!”

Lạc Song nhìn về phía bóng dáng đang lắc lư trên cây, do dự một lúc, mới chậm rãi nói “Nếu huynh đã thích như thế, vậy tiếp tục được treo đi nhé!” Nói xong liền xoay người đi lên núi.

“Hừ, biết ngay ngươi không dám...” Hắn khề hừ, nhưng lại lập tức khựng lại, mặt biến sắc, miệng lắp bắp: “Khoan khoan đã.... giọng nói này, huynh huynh huynh.... không phải là hồ yêu!”

”Đúng vậy, không phải!” Lạc Song trả lời.

“Ừa, vậy vừa rồi huynh.... Aizzz, mau mau, mau thả ta xuống với!”

“Ban này công tử.... không chịu xuống mà!”

“Aizzz!” Hắn than nhẹ “Vừa rồi ta đang cố lừa gạt hồ yêu, không phải nói với huynh, nhanh thả ta xuống đi mà, aizz.... không phải huynh sẽ thấy chết không cứu chứ?”

Lúc này Lạc Song mới xoay người cởi trói. Chân người nọ vừa chạm đất lập tức lộn hết mấy thứ còn bám dính trên người thật sạch sẽ, ném mạnh ra xa.

“Đa tạ nha, huynh đệ!” Hắn cười ha ha “Tên ta là Cố Thiên Phàm, huynh tên gì?”

Thì ra là hắn! “Ta tên là Lạc....”

“Lạc, vậy để ta gọi huynh là Tiểu Lạc ha!” Hắn xen ngang, tự quyết định tên gọi của Lạc Song.

Khóe miệng, Lạc Song co quắp, than nhẹ, tình cảnh này sao quen dữ vậy nè

(=) có ai cũng thấy quen quen không vậy)

“Thật không biết đây là cái yêu pháp quái quỷ gì!” Hắn nén giận liếc nhìn mớ hỗn độn đã bị ném ra xa “Ta bị nó quần lên liền cảm thấy mất hết sức lực, tránh thế nào cũng không được!”

“Đây là Bồ Phục Trận*!” Lạc Song nhẹ giọng trả lời “Xung quanh Thiên Tích cũng có nhiều trận pháp này lắm!”

(*Bố Phước Trộn: trộn pháp trối người bằng vải)

“Huynh biết à?” Cổ Thiên Phàm hết hồn “Huynh là đệ tử của Thiên Tích à?”

“Cũng.... có thể coi là như vậy!” Lạc Song cười cười trả lời.

“Vậy thì tốt quá!” Hần lập tức kéo áo Lạc Song “Ta đang định lên núi Thiên Tích, huynh dẫn ta đi gặp Chuông môn của mọi người đi!”

Lạc Song nhú mày “Cố công tử tìm Chuông môn của bọn ta có gì quan trọng sao?”

“Chuyện quan trọng, rất quan trọng!” Hần lôi kéo Lạc Song, vừa đi vừa nói “Ta đến đưa tin, nhất định phải gặp Chuông môn của mấy người! Đến lúc đó huynh sẽ biết!”

“Thế nhưng....”

“Không nhưng nhị gì hết, chuyện khẩn cấp lắm!”

“Nhưng....”

“Đi mau đi mau, ta đến đây cũng đã ba ngày rồi, mấy người không có việc gì cũng bày nhiều trận như thế làm chi, hại ta không tìm được đường, may là gặp được đệ tử Thiên Tích là huynh, thật đáng mừng!”

“Không phải đâu....”

“Không phải gì chứ, không đưa được thiệp là ta không trở về được đâu!”

“Ta muốn hỏi....”

“Đừng hỏi nữa!” Hần lại xen ngang lời Lạc Song, kéo Lạc Song chạy lên núi “Sao huynh giống như con gái vậy, lời thôi quá đi!”

Khóe miệng Lạc Song lại co quắp, thấy nói sao cũng không được, thở dài chán nản, thật ra cậu đang muốn nói, cười kiếm sẽ nhanh hơn leo bộ lên đó, nhanh hơn nhiều! Với lại....”cậu” quả thật là con gái mà!

Chỉ là, nhìn người kia hưng phấn tràn trề như thế, lời tới miệng rồi mà nàng vẫn không thể nói ra.

Hôm nay nhân duyên của nàng tốt thật, vừa gặp một Phúc bá, giờ lại thêm một Cổ Thiên Phàm, ai ai cũng thích lôi lôi kéo kéo nàng lên núi. Chẳng lẽ lần này nàng xuống núi quả thật là để rèn luyện thân thể thật sao?

Ngẩng đầu nhìn lên trời cao, đã giữa trưa rồi, mong rằng trước khi trời tối có thể lên được đến núi.

=====

“Cố công tử, xin chờ ở đây, ta sẽ báo cho Chuông môn!” Cuối cùng dưới sự khổ nhục khuyên răn của nàng, Cổ Thiên Phàm cũng ý thức được tầm quan trọng của việc cười kiếm, trước khi trời tối lên được đến Thiên Tích. Sắp xếp cho hần ngồi chờ ở đại sảnh, lúc này nàng mới xoay người đi về phía hậu viện.

Muốn hỏi nàng, đời này nàng sợ cái gì, nàng cảm thấy, nàng hơi sợ Cổ Thiên Phàm. Cái thể loại lải nhải thành tính kia, đúng là trăm năm vẫn không thay đổi! Nghĩ tới đây, nàng không kìm chế được đổ mồ hôi lạnh.

Lần nữa nhìn về phía mặt trời đã lặn về phía Tây, toàn thân lại cảm nhận được một cảm giác mê muội quen thuộc, ánh mắt hơi khép lại.

“Muội về trễ hai canh giờ!” Một giọng nói trong trẻo vang lên, có chứa tức giận. Ở dưới mái hiên đối diện xuất hiện một bóng dáng thon cao, một thân trường bào màu lam, tay chấp sau lưng, tuấn mỹ vô cùng, không hề có chút tí vết nào. Đó là một nam tử mà bất cứ cô gái nào cũng phải mê muội.

Hần chậm rãi bước đến, áo bay trong gió, giống như lúc nào cũng có thể bay đi.

Lạc Song chuyển mắt về phía con đường nhỏ, nhìn nam tử đang đi về phía mình, chậm rãi cười cười “Trên đường có chút việc.... bất đắc dĩ.... về trễ!”

Nam tử dừng lại trước người nàng, vẫn còn hơi tức giận, nhìn vào mắt nàng “Vây muội bỏ lại Viêm Phượng, cũng là bất đắc dĩ sao?”

Lạc Song cười cười, tiến lên một bước, thân thể hơi lung lay, nhưng lại chuẩn xác vòng tay lên hông hắn, mắt đã hơi bắt đầu mơ hồ, đầu nhích vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn, nhất thời cảm thấy thật an tâm. Nàng thấp giọng lầm bầm “Ca ca....”

Giọng nói đầy tình cảm, tức giận trên mặt nam tử cũng lập tức biến mất, đón lấy thân thể nàng, sâu kín thở dài, trong mắt tràn đầy nuông chiều “Aizzz! Muội biết rõ bản thân không thể ở bên ngoài quá lâu, muội còn...”

“Lạc Nhi... biết sai rồi mà...” Giọng nói càng trầm xuống, ánh mắt khép lại.

“Lần sau.... không được tùy hứng như vậy nữa!” Nam tử nhẹ nhàng khuyên, nhưng không thấy nàng đáp lại, cúi đầu thấy nàng đã ngủ mất. Hắn nhẹ nhàng vén sợi tóc đang rơi trên trán nàng, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn nàng như ngây dại, một lúc sau mới nghiêng thân, bế ngang nàng lên, xoay người đi vào phòng.

30. Chương 30

Chương 30: Khách đến Thiên Tích

“Lạc Chương môn, ba ngày sau là Tiên hội Dao Trì, mong Chương môn có thể tham gia!” Cố Thiên Phàm hai tay ôm quyền, vẻ mặt nghiêm nghị, biểu tình cả lơ phất phơ không hề có, rất quy củ dâng thiệp trong tay lên.

Nam tử ngồi trên thượng vị không cầm lấy, cũng không cự tuyệt, trong mắt hiện lên vẻ đạm mạc trong trẻo mà lạnh lùng, nhắc chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, nói: “Người là đệ tử của Bạch Mộ?”

“Dạ đúng!” Cố Thiên Phàm ôm quyền, giữ vững tư thế đứng khom người, người ta không cho hắn ngồi, tất nhiên hắn cũng không thể không có ý tứ gì mà ngồi xuống được.

“Ồ!” Nam tử đáp nhẹ, xoay xoay cái chén trong tay “Mộ Tử Hân là gì của người?”

“Chính là sư phụ ta!” Hắn đứng sắp tề chân luôn rồi, trong lòng không khỏi hơi khó hiểu, lặng lẽ nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy người ngồi phía trên vẫn đang rảnh rỗi uống trà của mình, một lát sau, dường như đã uống đủ, mới chậm rãi đặt xuống, liếc nhìn nam tử mặc áo xanh đứng bên cạnh một cái, đối phương mới đón lấy thiệp từ trên tay hắn!

“Ta nghe nói, từ trước đến nay, Tiên hội Dao Trì đều do Ngọc Đế khởi xướng, từ khi nào lại do Bạch Mộ lo liệu?”

“Lạc Chương môn có điều không biết!” Cố Thiên Phàm nhìn cái ghế đang cách mình chỉ có một bước chân, dưới chân truyền đến cảm giác đau nhức khác thường, âm thầm thở dài, thân thể hắn vẫn luôn rất tốt. Có lẽ là do khi này đi đường núi nhiều quá mới bị như thế, chỉ là.... Hắn rốt cục còn phải đứng bao lâu nữa đây?

“Một trăm năm trước, Ma giới bắt ngờ tấn công các đại môn phái, chẳng những Thần sơn xuống dốc, Thần nữ Nghiên Tích cũng không rõ tung tích, các đại môn phái cũng bị thương nặng. Những năm gần đây, chúng phái đi theo Bạch Mộ ta, cùng chung tay chống kẻ địch. Mặc dù Ma giới mai danh ẩn tích đã một trăm năm, nhưng bọn hắn đã cướp lấy Thiên kiếm, tất sẽ tìm thời cơ góc đầu trở lại. Đến lúc đó, sinh linh đồ thần, nên sư phụ ta mới mượn Tiên hội Dao Trì lần này, cùng bàn kế tiêu trừ Ma giới!”

“Ý người là....” Lạc Chương môn khẽ hí mắt, trong mắt chợt lóe lên điều gì “Tiên hội Dao Trì lần này, là do Mộ Tử Hân khởi xướng?”

“Dạ đúng!”

“Như vậy...” Hắc hơi ngừng “Thiên Tích ta chắc sẽ không tham dự đâu!”

“Hả?” Cổ Thiên Phàm sững sốt, đứng trơ tại chỗ, không ngờ hắc lại cự tuyệt.

“Thiên Tích ta nhân số ít ỏi, đếm hết toàn bộ, cũng chưa đến trăm người, cho dù Ma giới thật có đánh tới, Thiên Tích ta cũng không thể giúp được gì, cũng không chịu được loại ồn ào này đâu!” Hắc hơi nhanh không chậm nói, trong mắt vẫn là trong trẻo lạnh lùng, lại bưng chén trà trên bàn lên lần nữa, chậm rãi uống.

“Vậy... vậy...” Cổ Thiên Phàm nhất thời không biết nói gì, lại nhìn về phía nam tử trên ghế kia, thế này làm sao hắc trở về báo lại được! “Lạc Chương môn, chúng phái ở Tiên giới luôn luôn đồng khí liên chi*, nên cùng nhau chống kẻ địch mới đúng!”

(*đồng khí liên chi: Nôm na là có ảnh hưởng đến nhau, có lợi thì cùng có lợi, có hại thì cùng có hại)

“Đồng khí liên chi?” Lạc Chương môn khẽ cười “Lời ấy sai rồi! Thiên Tích ta từ ngày lập phái đến nay, chưa bao giờ tham gia Tiên hội Dao Trì, cũng chẳng tới gì với các môn phái khác, sao lại nói là đồng khí liên chi?”

“Tuy là thế...” Cổ Thiên Phàm cau mày, lúc gặp Tiểu Lạc, hắc đã có ấn tượng không tệ với Thiên Tích không danh không tiếng này, nhưng sao Chương môn của Thiên Tích lại thế này, “Nhưng mục đích của Tiên hội Dao Trì lần này là để người của Tiên giới có thể liên hệ với nhau, nếu... một ngày kia Ma giới có tấn công Thiên Tích, các phái cũng có thể kịp thời ra tay trợ giúp!”

“Không nhọc các người ban ơn!” Hắc lạnh lùng nói “Chuyện của Thiên Tích ta, ta sẽ tự mình giải quyết. Cho dù Ma giới có tấn công đến, đó cũng là số đã định của Thiên Tích, không thể trách ai!”

Cổ Thiên Phàm nhe răng, vẻ mặt gấp gáp, nhìn vẻ mặt vẫn lạnh tanh của người đang ngồi trên thượng vị, lại nghĩ đến nhiệm vụ của mình, nhất thời như kiến bò trên chảo nóng “Lạc... Lạc Chương môn... tuy... tuy ngài nói thế cũng không sai, nhưng chuyện này quan hệ đến trăm họ bá tánh chúng giới, ai ai cũng phải xuất ra một phần lực. Nay Thiên kiếm đã bị Ma giới đoạt được, mục đích của bọn chúng là gì cũng có thể đoán được.... Chương môn là người tu đạo, nên lấy thiên hạ bá tánh làm gốc.”

“Thiên hạ bá tánh...” Hắc nhẹ híp mắt, trên mặt hơi do dự.

Cổ Thiên Phàm thấy hắc hơi thỏa hiệp, thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: “Đúng vậy, nếu các phái đều có tấm lòng như nhau, quan tâm đến thiên hạ chúng sinh, thì hắc là nên chung tay ngăn địch mới phải!”

Cổ Thiên Phàm nói xong cẩn thận nhìn về người đang ngồi nơi thượng vị, nhìn tấm thiệp trên tay hắc, chỉ sợ hắc khó chịu ném ngược trở lại.

Hắc đưa thiệp nhiều nơi như thế, môn phái nào cũng khách khí nhận lấy, vậy mà Thiên Tích này, hết lần này đến lần khác, đường khó đi không nói, còn bị cự tuyệt thẳng mặt. Nếu như sư phụ biết ngay cả việc đưa thiệp nhỏ như thế hắc cũng không làm được, chắc hắc lại phải quét sân mấy ngày mất.

Thật ra thì quét sân thôi thì cũng không có gì, chỉ là trăm năm qua, tính cách sư phụ thay đổi rất nhiều, trở nên càng ngày càng kinh khủng, hắc cũng không muốn quét sân dưới áp suất thấp đâu.

Lạc Chương môn nhìn thiệp một lúc lâu, rốt cuộc mở miệng đáp ứng “Được rồi! Thiệp này người tạm thời để lại, ta sẽ cân nhắc!”

Lúc này Cổ Thiên Phàm mới thở phào nhẹ nhõm “Đến lúc đó mong được nhìn thấy đại giá của Chương môn!” Hắc khách sáo hành lễ, cáo từ “Thiên Phàm còn có việc quan trọng, xin phép đi trước!”

Thấy Lạc Chương môn gật đầu, hắc xoay người muốn đi, lại phát hiện chân đã tê rần, đi không nổi. Hắc đành quay đầu cười khan hai tiếng, gõ gõ trên đùi mấy cái, lúc này mới nhắc chân đi ra ngoài. Hắc giờ tay gọi phổi kiểm, không quay đầu, nhanh chóng bỏ đi, chỉ sợ từ trong kia lại truyền đến giọng nói lạnh lùng, cự tuyệt tham dự Tiên hội.

“Tôn.... Chương môn!” Nhìn Cổ Thiên Phàm đã đi xa, Thanh Chi hơi nghi ngờ nói: “Ban đầu ngài đã quyết định đi Dao Trì?”

Miêu Hiền quay đầu nhìn y, cảm thệp nhìn một lát “Thiên Kiếm đang ở trong tay Ma giới, tìm trợ thủ cũng không phải không tốt!”

“Chưởng môn đã quyết định đi, sao lúc này còn...” Còn muốn làm khó người ta?

Hắn thả thệp trong tay ra, một lúc lâu mới cất giọng trong trẻo “Hắn là đệ tử Bạch Mộ!”

“Dạ!” Chuyện này thì có liên quan gì?

“Có lẽ...” Quay đầu nhìn về phía cửa “Ta nhìn hắn cảm thấy chướng mắt!”

“Hả!” Thanh Chi sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, đứng chờ người một lúc lâu, chướng mắt á?! Chuyện này..... lời này là do Chưởng môn bắt câu ngôn tiểu* của y nói ra sao?

(*bắt câu ngôn tiểu: Không cười nói tùy tiện)

Nghe nhầm rồi, tuyệt đối là nghe nhầm, y nặng nề gật đầu, khẳng định ý nghĩ của mình.

Xoay người lại, lại thấy hắn đã đứng dậy đi về phía hậu viện, quay đầu nhìn về phía giữa của đại sảnh, y cau mày, hơi nghi vấn.

Rốt cuộc y có nên thu hồi lại Trầm Bộ Trận trong đại sảnh này không đây? Thu hồi! Sợ Chưởng môn vẫn còn dùng. Không thu hồi! Sau này mỗi người bước vào sảnh này, đều cảm thấy hai chân đau nhức, vậy quả là không tiện.

Thôi thì.... do dự hồi lâu, y quyết định xem như không thấy.

Vào đêm, ánh sáng trong phòng mờ mờ, Miêu Hiền đứng lại trước giường, nhìn bóng dáng ngủ say trên giường, biết rõ nàng sẽ không bị đánh thức nhưng vẫn không tự chủ được đề thấp giọng nói “Nàng ngủ bao lâu rồi?”

Bên trong phòng lóe lên một luồng ánh sáng đỏ, một nữ tử mặc áo đỏ xuất hiện, cúi người hành lễ “Thưa Chưởng môn, từ lúc trở về tiểu thư chưa từng tỉnh lại”

Hắn khẽ nhíu mày, trầm giọng nói “Biết rồi, người lui xuống đi, nơi này để ta trông chừng!”

“Dạ!” Nữ tử ôm quyền đáp lại, ánh sáng đỏ lại lóe lên, nữ tử biến mất.

Lúc này hắn mới chậm rãi ngồi xuống mép giường, nhìn về phía người đang nằm trên giường, hơi thở lạnh lẽo đều như biến mất, thay vào đó là tràn đầy thương yêu, đưa tay vuốt ve sợi tóc trên trán nàng. Yên lặng nhìn, lắng nghe hơi thở yếu ớt của nàng. Hắn cảm tay nàng, cảm nhận nhiệt độ ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, lúc này mi tâm mới giãn ra. Nàng ngủ rất sâu, thỉnh thoảng mới hơi động dậy, chặn bị trượt xuống, hắn liền kiên nhẫn kéo lại giúp nàng.

Cho đến khi bầu trời lộ ra ánh sáng, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, giống như rốt cuộc đã yên tâm, chậm rãi đứng dậy rời đi.

“Phong Phong!” Lạc Song thở gấp gấp từ trong viện chạy ra “Phong Phong.... từ từ, chờ đã!”

“Tiểu thư, thuộc hạ tên là Viêm Phượng, không phải Phong Phong!” Nữ tử áo đỏ dừng bước, trên gương mặt thanh diễm tuyệt sắc vẫn mang một loại sắc mặt vạn năm không đổi —— vô cảm!

“Ta vẫn luôn gọi vậy mà!” Lạc Song kéo tay nàng, thở gấp, ngẩng đầu cẩn thận nhìn mặt nàng “Phong Phong giận ta ư?”

“Thuộc hạ không dám!” Nàng đáp, giọng nói vẫn bình thường, không nhanh không chậm, không vấp chút nào, chỉ bình thản, bình thản đến lạnh nhạt.

Lạc Song gãi gãi đầu “Ta biết ta không nên bỏ lại tỷ, nhưng.... thật vất vả mới xuống núi một lần, người kia đều không chịu cho ta đi đâu, chỉ cho ở phòng trọ, thật sự là rất buồn chán!”

“Viêm Phượng chỉ dựa theo lệnh của Chưởng môn mà làm!” Nàng đáp lại thật đúng mực.

“Đúng vậy đúng vậy.....” Lạc Song gật đầu “Nhưng huynh ấy cũng không nói là không thể làm trái mà!”

Viêm Phượng quay đầu nhìn nàng, sau đó chậm rãi quay trở lại, không nói gì.

“Được rồi, được rồi!” Thấy mình cái chày cái cối mãi không được, nàng đành lùi một bước, kéo tay nàng, làm nũng lắc lắc “Ta biết sai rồi, ca ca cũng tha thứ cho ta rồi. Ta biết ta không nên bỏ lại tỷ một mình ở phòng trọ rồi lên chạy mất, lần sau ta tuyệt đối không dám nữa, tỷ đừng giận ta nữa được không?”

“Viêm Phượng sao dám giận tiểu thư!” Nàng lui về sau một bước, giọng nói vẫn không hề có độ ấm “Lần trước tiểu thư khóa trái cửa phòng của Viêm Phượng, Viêm Phượng cũng không tức giận, lần trước nữa tiểu thư hạ Định Thân Thuật* trong chén trà của Viêm Phượng, Viêm Phượng cũng không tức giận, lần trước nữa tiểu thư còn cột Viêm Phượng vào giường, Viêm Phượng cũng không tức giận, lần này tiểu thư chỉ lên chạy mất, Viêm Phượng tất nhiên cũng thế. Không. hề. tức. giận!”

(* Định Thân thuật: Thuật làm người ta không thể động dục)

Khóe miệng Lạc Song co giật mạnh, rồi rầm. Cũng chỉ có nàng mới có thể kể một loạt mấy chuyện oanh oanh liệt liệt kia ra mà lại bình thản như không, giống như không cảm thấy trên đời này có gì vui. Chỉ là mấy chữ cuối cùng nói ra thật khí phách! Nói đi nói lại, nhớ kỹ từng chuyện như vậy, không tức giận thật sao?

“.... Thật... thật không?...”

“Tất nhiên là thật!” Nàng trả lời “Chỉ là thuộc hạ muốn nhắc nhở tiểu thư, nếu như còn có lần sau... lần sau nữa.... lần sau sau nữa, xin đừng dùng Định Thân Thuật, hoặc là chú pháp di chuyển gì đó! Thân thể của tiểu thư, không nên sử dụng pháp thuật!”

“Ặc....” Nàng nói thật tình như thế, Lạc Song vốn đuối lý chỉ muốn tìm cái động mà chui, vờ ho hai tiếng, xem ra nàng ấy không phải là không tức giận, mà là đã giận đến bùng nổ luôn rồi. Nhìn nhìn sắc mặt vẫn bình thản đến lạnh đậm của nàng, sắc mặt như thế, Phong Phong à, ta hơi sợ đó... “À ờ.... Tỷ không giận là tốt rồi.... Rất tốt!.... Ca ca đang ở đâu?” Nàng muốn trước khi Phong Phong bạo phát, nhanh chân chạy nạn!

“Thuộc hạ vừa mới thấy Chương môn đi đến tiền viện!”

“Vậy ta đi tìm ca ca trước đây!” Chuyện hợp tình hợp lý như thế, quả thật chính là thời cơ thiên thời địa lợi nhân hòa đó nha! Nói xong liền lấy vật gì đó trong ngực, nhét vào tay Viêm Phượng, như chạy trốn mà chuồn đến tiền viện.

Viêm Phượng nhìn bóng dáng nàng biến mất, nhìn lại túi trên tay, bên trong đầy ắp hạt hướng dương, lông mày nàng hơi giương lên, sắc mặt lạnh đậm bình thản như tan vỡ, khóe miệng nàng vươn thành một đường cong.

31. Chương 31

Chương 31: Hồng liên Dao Trì

“Ca ca!”

Nam tử áo lam đang ngồi trên đá vừa nghe tiếng gọi liền quay đầu lại, thấy rõ người đến là ai, môi liền nở nụ cười yếu ớt, quanh thân trong phút chốc như được bao phủ bởi những cánh hoa rơi, khiến người ta không dám nhìn thẳng, tay hơi nâng lên, ngón tay như bạch ngọc, áo bay bay trong gió.

“Muội đến rồi!”

Lạc Song đặt tay vào lòng bàn tay hắn, ngồi cùng hắn trên tảng đá, nhìn ngắm mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn. Hắn lại trở tay nhẹ nhàng đặt vào ngay cổ tay nàng, cẩn thận bắt mạch.

“Uống thuốc chưa?” Hắn hỏi.

Lạc Song gật đầu, tiếp tục nhìn mặt hồ, trên mặt hồ rất sạch sẽ, có mấy cái lá sen, nhưng không có hoa.

“Ca ca đang nhìn gì vậy?”

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng “Muội nghĩ huynh đang nhìn cái gì?”

Nàng sững sốt một lát, nở nụ cười nhẹ, chỉ vào cái ao trước mặt “Muội nhớ, chỗ chúng ta ở trước kia, cũng có một cái ao như vậy đúng không?”

“Ừ!” Hắn gật đầu.

“Ca ca cảm thấy.... giống nhau sao?” Nàng thử dò hỏi.

“Không giống!” Hắn không chần chừ trả lời.

Lạc Song ngẩn ngơ, nói tiếp: “Nói cũng đúng, trong ao này chả có gì, cái ao trước kia có thật nhiều loại Lục hoa! Ánh mặt trời chiếu xuống, giống như một màn sương trong suốt vậy!”

“Lạc Nhi, nhớ Lục hoa à?” Hắn quay đầu nhìn nàng.

“Có thể sao!” Nàng ngượng ngùng cười “Muội thật là, đến giờ vẫn chưa tìm được loại hoa nào có thể so sánh với Lục hoa”

Hắn cau mày, hơi khó xử “Lạc Nhi....”

“Muội biết!” Nàng xen ngang “Lục hoa không thể mọc ở Thiên Tích, huynh yên tâm, muội nói vậy chỉ là vì hoài niệm mà thôi, nếu như.... ca ca không thích, kể từ ngày hôm nay Lạc Nhi sẽ ghét loài hoa này, có được không?”

Khóe môi hắn giật giật, lại như châm chước điều gì, một lúc lâu sau, mới mở miệng “Muội muốn hỏi ta chuyện gì?”

Nàng ngẩn người, chậm chạp cúi đầu, chân thoáng một cái đá một cục đá “Ca ca, chúng ta.... đến đây đã bao lâu rồi?”

Hắn bắt mạch xong, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của nàng xuống, nhưng không buông tay nàng ra, giữ tay nàng lại trong lòng bàn tay “Vừa đúng một trăm năm!”

“Một trăm năm rồi!” Nàng lẩm bẩm nhớ tới, cúi đầu nhìn bóng mình trong nước, đưa tay nhéo mắt mình “Thì ra gương mặt này đã theo muội một trăm năm rồi, lúc đầu, muội còn bị dọa cho sợ đó!” Lại nhéo thêm mấy cái nữa, nàng quay đầu liếc hắn, nhướn mày “Ca ca, muội đổi tới đổi lui, sao vẫn không đẹp như ca ca vậy ?”

“.....” Hắn sững sờ, sắc mặt hơi quẫn.

Lạc Song lại giống như đã chìm trong suy nghĩ của mình, chống cằm, chăm chú nhìn hắn “Muội cho là, muội bây giờ đã đẹp hơn lúc trước rồi đó, nhưng sao lại.... Aizz! Huynh nói xem.... rõ ràng huynh là nam tử, vì sao còn hoàn hảo hơn cả một nữ tử đây!” Ban đầu khi hắn hóa thành nữ nhi, nàng trông kém hắn cũng không tính đi, giờ đã khôi phục tất cả, so đi so lại vẫn kém hắn, bắt nạt nàng sao?!

Sắc mặt hắn lại càng mất tự nhiên, tầm mắt cũng di chuyển qua lại nhưng lại không tránh khỏi ánh mắt nhìn chăm chăm của nàng, sắc mặt hắn trầm xuống, vờ tức giận “Lạc Nhi, lại làm loạn nữa rồi!”

“Muội nói thật mà!” Nàng le lưỡi, rút cuộc thu hồi ánh mắt, lại bắt đầu đá đá mấy viên đá trên đất “Thời gian trôi qua thật nhanh, cảm thấy, cảm thấy.... giống như muội chỉ vừa đến đây ngày hôm qua thôi, trong lúc vô tình, đã một trăm năm trôi qua mất rồi!”

Hắn ho hai tiếng, che dấu sự lúng túng vừa rồi, giúp nàng kéo thẳng mấy nếp áo bị nhăn, nói tiếp: “Một trăm năm đối với chúng ta cũng không dài, nhưng đối với người phàm, là cả đời, cũng không thể sống đến từng tuổi này như chúng ta được!”

“Nói cũng đúng!” Nàng cười loạn loạn lông mày “Tính tới tính lui, chúng ta cũng coi như có lời rồi! Chỉ là... Lạc Nhi, mấy năm gần đây, phân nửa thời gian đều là ngủ nên... vẫn cảm thấy không đủ, muội có rất nhiều rất nhiều chuyện chưa làm!”

Nàng ngửa đầu nhìn về phía trước, thấp giọng nói “Muội muốn xuống núi nếm thử thức ăn ngon của người thường, hiểu được đủ loại mùi vị, muội còn muốn đến thôn của Phúc bá, xem con bò kia của lão, còn muốn mua cho Phong Phong thật nhiều hạt dưa, để nàng đừng giận muội nữa, còn muốn... còn muốn ở trên núi Thiên Tích này, trồng đủ mọi loại hoa, không trồng Lục hoa, chúng ta vẫn có thể trồng loại khác!” Nàng quay đầu nhìn về phía hấn, giọng nói trầm trầm “Lúc này... lúc này, hãy để muội làm mọi chuyện vì huynh!”

Vẻ mặt Miểu Hiên hơi trầm, mi tâm nhíu chặt, thở dài, đưa tay kéo nàng vào lòng, ôm chặt trong ngực, vuốt ve những sợi tóc đen nhánh của nàng hết lần này đến lần khác, giống như muốn vuốt lên nội tâm đang bối rối của nàng vậy.

Nàng cũng lẳng lặng dựa vào ngực hấn, đầu chôn sâu, nghe từng tiếng tim đập vững vàng, giống như chỉ làm như thế mới có thể khiến nàng an tâm.

Một lúc lâu sau!

“Ca ca, có phải Lạc Nhi rất không hiểu thuận không?” Có tiếng nói buồn buồn truyền đến.

Động tác của hấn hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục vỗ về đầu nàng “Vì sao lại nói vậy?”

“Khi còn bé, mẫu thân thường nói với muội, bảo vệ yên bình của thế gian là trách nhiệm của Thần tộc. Cho dù trong bất kì tình huống nào, cũng không thể lãng quên sự kiêu ngạo của Thần tộc.” Giọng nói của nàng hơi buồn phiền, đầu hơi giật giật, lại vùi sâu vào trong lòng hấn “Nếu.... nếu một ngày kia, quả thật Ma Thần đến thế gian này, dù bất cứ giá nào.... muội nhất định.... ngăn cản hấn tàn sát bừa bãi thế gian!”

“....”

“Chỉ là....” Giọng nàng nhất thời nghẹn lại, tay cũng khẽ run rẩy “Muội thật vô dụng, lại chỉ muốn yên lặng trải qua một cuộc sống yên bình, không phải đối phó Ma Thần, cho dù.... chỉ là một người bình thường, cũng không muốn đối địch với bất cứ ai! Muội như thế.... nhất định không thể đạt đến kì vọng của mẫu thân!”

“Đây không phải là việc muội có thể lựa chọn!” Hấn trầm giọng nói.

“Nhưng đó là điều muội muốn!” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, ngồi thẳng người, nhìn biểu tình khó xử của hấn “Ca ca.... muội muốn.... đi Dao Trì!”

“Lạc Nhi....” Hấn rùng mình, hơi gấp gáp.

“Huynh đã đồng ý với Lạc Nhi....” Nàng xen ngang, quay đầu nhìn hấn “Huynh đã nói, dù có bất cứ chuyện gì, cũng tuyệt đối không gạt muội, tuyệt đối không một mình mạo hiểm!” Ngàn năm qua, hấn đã làm rất nhiều rồi “Ca ca.... muội đã trưởng thành, không còn là Lạc Nhi mười tuổi nữa rồi!”

Chân mày hấn càng nhíu chặt, sắc mặt hơi đổi, nhìn nàng một lúc lâu, mới thở dài nói: “Muội biết rõ... Muội không thích hợp ra ngoài.”

“Muội biết!” Nàng hơi nhếch môi, nghiêng đầu tựa vào vai hấn, những năm gần đây, nàng quả là đã ngủ quá lâu “Lạc Nhi sẽ ngoan, sẽ nghe lời ca ca....chỉ cần....đừng lại bỏ rơi muội một mình!”

“.....”

=====

Dao Trì vẫn như cũ, luôn được mây mờ che phủ, hoa cỏ như gấm. Đã một trăm năm trôi qua, nàng lại đến nơi này lần nữa, nhìn khung cảnh toàn hoa đào, cứ như tình cảnh máu chảy thành sông năm đó, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Đi xuyên qua rừng đào hoa nở mãi không tàn, đạp lên bãi cỏ đã từng bị nhuộm máu, trong lòng chợt hiện lên một cảm giác quái dị nói không nên lời. Chỉ có một mảng đỏ rực như lửa ở phía Tây kia, chói mắt vô cùng.

“Lạc Nhi!” Thấy nàng đột nhiên dừng lại, Miểu Hiên quay đầu nhìn.

Lạc Song chậm rãi cười “Tiên hội Dao Trì nghiêm túc như thế, thật không thích hợp với muội! Muội ở bên ngoài đi dạo một chút, lát nữa sẽ vào sau.”

Miêu Hiền càng nghi ngờ, nhìn vẻ mặt cười nhạt như thường của nàng, không nói gì thêm, do dự một lúc lâu mới thỏa hiệp, chậm rãi lên tiếng: “Đừng đi xa, một lát nữa ta đến tìm muội!”

“Dạ!” Nàng gật mạnh đầu

Hắn nhìn nàng mấy lần, xoay người tiếp tục đi về phía Tiên hội, thỉnh thoảng quay đầu lại, không yên lòng nhìn nàng, bước đi cũng hơi do dự.

“Chờ đã!” Lạc Song lên tiếng.

“Hả?” Hắn dừng bước, quay đầu lại.

Nàng giơ ngón tay lên, vẻ mặt thành thật nói: “Quả đào, muội muốn quả đào, không được ăn hết đó nha!”

Hắn cười nhạt lên tiếng, lắc đầu “Biết rồi!” Xoay người tiếp tục đi về phía tiên hội, sự nặng nề trên mặt nhất thời biến mất không ít.

Cho đến khi bóng dáng hắn biến mất, Lạc Song mới xoay người đi về phía có màu đỏ rực như lửa kia.

Nơi nơi đều là hồng liên đỏ như máu, mỗi đóa tựa như nhắc cho nàng nhớ về nỗi đau mà nàng đã từng trải qua.

Không kiềm chế được, nàng giơ chân, không do dự giẫm xuống, gót chân di di trên đất, một đóa hoa tươi, ngay lập tức tàn lụi.

Nàng ngồi xổm người xuống, nhìn về phía đóa hoa đang hấp hối kia, trong lòng lại cảm thấy thoải mái đến không nói nên lời.

“Hoa này, không nên xuất hiện.... không nên!” Nàng tự nói với mình, bàn tay lập tức đưa tay, rút một lúc mấy đóa hoa, thuận tay ném xuống đất. Phủi phủi tay, nàng nhìn xung quanh, ngoài hoa sen ra chỉ có mỗi hoa đào.

“Không tốt, không tốt!” Lắc đầu cảm thán mấy tiếng, tay lại đều đặn nhổ thêm mấy đóa.

“Quả thật là vô cùng không tốt!” Lại tiếp tục nhổ.

Trong lòng tự an ủi bản thân, mấy đóa sen này, vừa phá hoại cảnh đẹp, còn đoạt hết chất dinh dưỡng của cây đào, hỏi sao gần mấy vạn năm cũng không ra một quả nào.

Tất cả đều tại mấy đóa hoa sen này “Nên nhổ hết, phải nhổ hết đi!”

Cho nên, chỉ thấy trong một khoảng hồng liên đầy đất, một vốc dáng nho nhỏ đang nỗ lực độ sức với hoa sen.

Sự thật chứng minh, đi đêm lắm có ngày gặp ma, làm nhiều chuyện xấu, sẽ có báo ứng. Lạc Song được xem là ví dụ tốt nhất, nhìn xem, mới vừa rồi còn đang phấn đấu với mớ hoa sen, một lúc không chú ý, trượt chân, rơi vào trong động ngầm. Hoa nhổ không hết thì thôi đi, ống tay áo cũng bị rách mất.

Lạc Song vuốt vuốt cái móng mới vừa chịu tội, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, vừa nhìn đã thấy tình trạng của tay áo, đang bay bay trong gió.

“Aizz!” Nàng thở dài, mọi việc đều phải đúng lúc đúng chỗ, trong khả năng của mình, đạo lý này nàng hiểu, chỉ là nàng không kiềm được mà thôi.

Nàng nhìn khắp nơi, vùng đất này đúng là có duyên với nàng, có duyên đến mức bao nhiêu người không ai rơi xuống đây, chỉ có nàng mấy lần liên tiếp đều đụng phải nó. Chỉ là hôm nay nàng thật sự không muốn đến đây đâu!

Đặc biệt là bên trong động này, khác với lúc trước, nơi này được bao phủ bởi một màu đỏ, không chỉ là trên đất, ngay cả trên vách đá, khắp nơi đều là hồng liên, đâm chồi nảy lộc sinh sôi không ngừng.

Tay Lạc Song lập tức ngứa ngáy, muốn vươn tay về phía mấy đóa sen, vừa mới giương nhẹ một chút, lại bị một tiếng gọi khe khẽ làm cho sợ đến muốn đập đầu xuống đất.

“Chơi vui lắm sao?”

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, hôm nay ma quỷ lại đặc biệt nhiều.

32. Chương 32

Chương 32: Nam tử xinh đẹp

Trong một bụi hồng liên đỏ như máu, có một người đang nằm nghiêng, một tay chống cằm, vẻ mặt thú vị nhìn nàng. Mắt phượng mãnh, híp thành một đường, dưới khóe mắt có một đóa hoa anh túc nở rộ, đỏ tươi như máu, trên trường bào màu trắng còn thêu một đóa mẫu đơn đỏ tươi, trông sống động vô cùng, tựa như hút mất hồn người nhìn.

Mẫu đơn vốn là loài hoa dành cho nữ tử, thế nhưng khi xuất hiện trên người y lại không hề tạo cảm giác đường đột, càng làm người ta cảm thấy, không ai thích hợp với loài hoa này hơn y. Vạt áo y hơi mở, lộ ra một mảng lớn da thịt ở trước ngực, trắng ngần như tuyết. Bộ dáng như thế khiến người ta có cảm giác muốn khinh bạc.

Đó là một nam tử cực kì xinh đẹp, mặc dù “xinh đẹp” không phải là một từ ngữ dùng để miêu tả một nam tử nhưng quả thật nàng không thể tìm ra một từ ngữ nào chuẩn xác hơn để hình dung y.

“Sao vậy, bị ta mê hoặc rồi?” Y cười khê, khóe mắt đầu mày đều mang nét quyến rũ, ngay cả giọng nói cũng rất mê hoặc, như có thể xuyên thấu lòng người.

Hai má Lạc Song đều đỏ ửng lên, lúng túng giả bộ ho hai tiếng, lúc này mới tỉnh táo lại. Nam nhân này, rõ ràng trời sinh đã vô cùng xinh đẹp, lại không hề cảm giác được một chút hơi thở yêu mị nào. Nàng cúi đầu, không dám nhìn bộ ngực đang lộ ra kia.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy công tử nghỉ ngơi!”

“Không sao!” Y nhẹ híp mắt, khóe môi lại nhếch lên, đưa tay túm lấy một đóa hoa, đưa lên mũi ngửi khê “Cô nương nhỏ hoa vui lắm sao?”

“Khụ khụ...” Nàng lập tức sặc, vẻ mặt lúng túng, ánh mắt đảo quanh, nhất thời không biết trả lời y ra sao. Một lúc lâu sau, mới thốt ra một câu: “Hoa này... trông... cũng đẹp!”

Vậy mà y lại càng cười đến vui vẻ, cầm đóa hồng liên trong tay xoay xoay “Đúng á! Ta cũng là một người yêu hoa, cũng là lần đầu tiên thấy nhiều hồng liên như thế, thích vô cùng, quả thật muốn dời hết chúng về chỗ ta ở, chỉ là...” Nụ cười của y lại càng sâu, đóa anh túc nơi khóe mắt kia cũng run rẩy theo: “Tối hôm nay ta mới biết, thì ra muốn ngắm hoa, là phải nhỏ ra!”

Lạc Song lại sặc, suýt nữa ngã quy. Người này, rõ ràng cái gì cũng biết, còn cố ý nói thế.

“Khụ khụ...” Nàng dù quần vẫn cố gắng đứng vững, nhìn nhìn mặt đất rồi nói sang chuyện khác “Sao công tử lại ở đây...”

“Bên ngoài ồn quá, ta muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút!” Y nhỏ giọng nói.

“Vậy... vậy à?” Lạc Song cười cứng ngắc “Vậy tại hạ sẽ không quấy rầy ngài! Cáo từ!” Nàng cười ha ha, xoay người định đi lên.

Sau lưng lập tức truyền đến một cơn gió mạnh, nàng lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng vô hình lôi nàng về phía sau, kéo thẳng về phía nam tử kia. Gương mặt câu hồn người kia lập tức gần sát mặt nàng “Cần gì vội thế?”

Lạc Song sửng sốt, toàn thân cứng ngắc, ánh mắt trợn to nhìn y.

“Nhóc con! Có phải... ta nhìn thấy cô ở đâu rồi không?” Y hơi nhú lông mày, xuất thần. Trên mặt hơi lạnh, ngón tay thon dài kia đang nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nàng, từ ngón tay giữa truyền đến nhiệt độ nhẹ nhẹ.

“Công tử.... công tử.... nhớ lắm rồi!” Lạc Song ngượng ngừng cười, khó coi như một vết rách trên hang đá, cố gắng né ra sau, không muốn y chạm vào: “Ta với công tử.... vốn không... quen biết!”

“Phải không?” Sự nghi ngờ trên mặt y càng tăng lên, nhìn nàng một lúc lâu “Sao ta lại cảm thấy cô quen quá vậy?”

“Ha ha... Chắc là công tử nhớ lắm rồi!” Lạc Song chống tay lên mặt đất, kín đáo lui về một bước, suýt nữa có thể lui đi thì tay y lại đột nhiên kéo nàng trở về. Lúc này khoảng cách giữa cả hai lại càng gần hơn, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của y, Lạc Song cứng đờ.

“Cô tên gì?” Tâm tình của y dường như rất tốt, cười khanh khách, mắt phượng dài nhỏ lóe lóe như sắp bắn ra muôn vàn đóa hoa.

“Lạc....Song!” Nàng trả lời, lại nhìn nhìn khuôn mặt hoa đào* kia, kiên trì lên tiếng “Công tử.... ngài không cảm thấy tư thế của chúng ta bây giờ rất không thỏa đáng sao?”

“Có sao?” Y cúi đầu suy nghĩ một chút nhưng sau đó nụ cười lại càng rực rỡ “Không hề!”

Lạc Song quẫn, cái này không chỉ là không thỏa đáng, vốn là vô cùng không ổn, trên đời này có ai mới gặp người ta lần đầu tiên lại đề ra nằm trên đất thế này không?

“Cô sợ ta... ăn cô hả?” Y nghiêng thân nhích tới gần, đóa anh túc nơi khoeo mắt càng thêm kiều diễm.

“Tất nhiên là không phải!” Lạc Song giũ đầu, chống tay trên đất nhưng vẫn không thể tránh né, nhất thời oán hận y vô cùng, sao ở đây không có cái hố nào cho nàng rơi xuống nữa đi? Nàng cười khan: “Công tử một thân tiên khí, tất là người hết sức quan trọng nơi Tiên giới, chắc sẽ không bắt nạt văn bối không có danh tiếng gì như ta đâu đúng không, chỉ là Lạc Song... không quen nằm nói chuyện với người khác!”

Nàng nói vô cùng thành khẩn, còn kèm thêm hai chữ văn bối, trong giọng nói đều thể hiện sự kính nể, nam tử cười nhạt: “Cô thật dẻo miệng!” Rốt cuộc buông ra cho nàng ngồi dậy.

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cô tên Lạc Song?” Y hỏi.

“Đúng vậy!” Nàng nhanh chóng đứng lên, lui về sau một bước, phủi phủi áo.

“Môn phái nào?”

“Ta là người của phái Thiên Tích!”

“Thiên Tích... chưa từng nghe !”

Lạc Song cười cười: “Thiên Tích ta ở rất xa, đã sáng lập môn phái chưa được hai trăm năm, ngài không biết cũng thường thôi!”

Y gật đầu, đảo mắt nhìn về mấy đóa hoa trên đất, chậm rãi nói: “Cô không thích loại hoa này sao?” Nói rồi tùy ý cầm một đóa hồng liên, cười nhạt nói.

“Ặc...” Mắt Lạc Song giật giật, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

“Ta thấy cô nhỏ cũng thích thú lắm? Hay là...” Ánh mắt y khẽ híp lại “Ta nhỏ giúp cô nhé?”

“Không... không cần!” Nàng lau đi giọt mồ hôi trên thái dương “Đa tạ ý tốt của công tử!”

“Đừng khách khí!” Y cười càng vui vẻ, phất nhẹ tay, chỉ thấy một tia sáng từ trong tay áo đánh thẳng vào bụi hoa trên vách, nhất thời từng mảng hoa lớn theo gió bay xuống, vô số cánh hoa trong không trung phiêu tán “Như vậy sẽ nhanh hơn nhiều!”

Nhìn mấy cánh hoa không ngừng rơi xuống, Lạc Song cũng chỉ có thể quẫn bách. Không biết là nên trách nàng quá vô dụng hay là trách người ta quá nhiệt tình.

Cánh hoa giương nhẹ, rơi đầy như một làn mưa đỏ rực, vô cùng bắt mắt, nhưng hoa này còn chưa rơi xuống hết, trên vách đá bóng loáng, hồng liên lại lần nữa nở rộ.

Nam tử hơi ngần người, nhú nhú mày, phất tay thêm lần nữa nhưng hoa vẫn tiếp tục nở rộ.

Lạc Song cười hiểu rõ, Dao Trì là đất tiên, hoa nở mãi không tàn, hoa này mãi mãi không thể nhỏ sạch, cũng như vết thương của nàng vậy. Đột nhiên lại nhớ đến chuyện nhiều năm trước. Hôm đó, nơi Bích Lạc, tại Dao Trì này, ngay tại vùng đất này.

“Đây là... đây là Lục hoa huyết sắc, huynh biết đến Lục hoa không màu, chắc cũng biết đến ý nghĩa của Lục hoa huyết sắc và lục sắc! Huynh có nguyện.... nguyện ý bảo quản thay ta không?”

Bên tai lại vang lên câu nói kia, trong lúc nhất thời trong lòng lẫn lộn đủ loại mùi vị, không rõ là vị gì. Ánh mắt nàng hơi khép, xẹt qua một tia đau đớn, khóe miệng lại không nhận được cong cong, lại chỉ còn sự lạnh lẽo u buồn vô hạn.

Một câu nói kiên định như thế, hôm nay nhớ tới, lại chỉ cảm thấy buồn cười.

A.... thật khờ!

“Đang nghĩ gì vậy?” Y đột nhiên cúi người, nhìn chằm chằm biểu tình mất mát của nàng.

Lạc Song sửng sốt, theo quán tính hơi lùi về phía sau một bước, sau đó lại chậm rãi nở nụ cười, giờ tay tiếp được một cánh hoa đang rơi “Đa tạ ý tốt của công tử, chỉ là.... Lạc Song đột nhiên cảm thấy hoa này, cũng không đáng ghét như vậy!”

Nàng siết chặt tay, làm như lẩm bẩm: “Ta biết rõ, một vết thương... nếu như quá sâu.... thì dù không có vết sẹo nào, cũng không có nghĩa là chưa từng bị thương. Tất cả... dù là loại đau đớn gì.... cũng tùy vào trái tim mình mà thôi!”

Nam tử không nói, hơi nghi ngờ, mi tâm hơi nhíu, như có điều suy nghĩ nhìn nàng.

Tâm trạng Lạc Song giống như đã tốt hơn, hít thật sâu, hơi cúi người hành lễ “Quấy rầy sự yên tĩnh của công tử rồi, Lạc Song phải đến Dao Trì đây, xin từ biệt công tử, có duyên sẽ gặp lại!” Nàng cười đến rức rõ, trên khuôn mặt cũng tràn đầy nụ cười, ngừng một lát lại nói tiếp: “Mật đạo này khá phức tạp, công tử đừng đi quá sâu nhé!”

Thế nhưng y lại cau chặt chân mày, nhìn nàng một lúc lâu, mới thử mở miệng: “Lạc Song, cô.... đang khóc sao?”

Trái tim như ngưng một nhịp, như vì câu hỏi của y mà xé toạc ra, Lạc Song lui về sau một bước, sắc mặt hơi đổi, lập tức lại khôi phục, nhếch khóe miệng đã cứng nhắc lên “Công tử.... có ý gì?” Nàng không tự chủ đưa tay sờ sờ mặt, nàng đang cười mà, rõ ràng đang cười, lâu rồi cũng chưa từng cười như thế.

“Cười không thật lòng.... Chính là khóc!” Y vẫn nhìn mặt nàng, ung dung mở miệng, lại như nghĩ đến điều gì, tiến lên một bước: “Cô...”

“Tiểu thư!” Giọng nói Viêm Phượng lại đột nhiên vang lên, một bóng dáng đỏ rực từ trên cao cười kiêu bay xuống, nhìn nam tử bên cạnh nàng, sắc mặt không đổi, nghiêm trang nói: “Chưởng môn bảo ngài nhanh trở về!”

”Được được, ta đi ngay!” Lạc Song lập tức lên tiếng, rồi lại thở phào nhẹ nhõm, giống như sợ nàng đổi ý, sai bước đứng lên kiêu của nàng rồi xoay người nhìn nam tử kia nói: “Cáo từ!”

Nam tử khẽ mỉm cười, đóa anh túc nơi khóe miệng kiêu diễm như máu “Gặp lại sau, lần sau nếu còn thấy cái gì đáng ghét, cứ gọi ta!”

Khóe miệng Lạc Song co giật, lại bắt đầu quần “Đa tạ...!”

Xoay người kéo kéo áo Viêm Phượng, quay đầu theo nàng cười kiêu ra ngoài, không thềm nhìn đến nam tử đang cười đến run rẩy cả người phía dưới.

“Tiểu thư, có cái gì đáng ghét sao?”

“Hả.... không có... không có, tùy tiện nói vậy thôi, tùy tiện thôi!”

=====

Đến Tiên hội Dao Trì, Lạc Song quyết định phải hết mọi thứ ra khỏi đầu, không bao giờ được suy nghĩ những thứ vô ích kia nữa, ngồi xuống cạnh Miếu Hiên, cười thoải mái với hắn. Nhìn quanh bốn phía, không có bóng dáng quen thuộc kia, nàng nhẹ nhàng thở phào, nàng thật sự không có tí hứng thú với mấy chuyện to tát ở Lục giới này. Thứ duy nhất nàng quan tâm, chỉ có bàn đào thôi, cho nên.... nàng bắt đầu dùng hết sức, chuyên tâm gặm đào gặm đào!

Bàn đào quả thật rất ngon, cắn một miếng, vừa non lại nhiều nước, so với thứ quả “sỉ nhục trái cây bốn mùa” kia, tốt hơn rất nhiều. Cho nên nàng rất chuyên tâm thưởng thức, Vương Mẫu vẫn còn loại quả có giá trị này, nàng sẽ nể mặt.

Tiệc duy nhất là mỗi người chỉ được một quả, nàng chỉ cắn hai ba miếng đã hết, ngó ngó hạt đào hồng hồng, sờ sờ cái bụng vẫn còn đang kêu. Nàng nhìn về phía bàn bên cạnh, mấy trái đào thật tươi ngon, vừa lớn vừa đỏ.

“Chưởng môn! Ngài không ăn đào hả?” Nàng cười như hoa xuân, móng vuốt cổ vươn đến, vươn đến.

Miếu Hiên liếc mắt nhìn nàng, trên mặt không có biểu cảm gì, tiếp tục nhìn về phía trung tâm, giống như rất tập trung nghe kế hoạch trừ ma của chúng phái, coi như không thấy cái tay của người nào đó đang bò lên bàn hắn, chồm đào trên bàn hắn.

Lại cắn hai ba miếng, gặm xong xuôi, Lạc Song thỏa mãn liếm liếm môi. Đào ngon ghê! Đào ngon như thế, sao giờ này nàng mới phát hiện! Lại nhìn nhìn hạt đào trong tay, thở dài, ăn cũng nhiều rồi, ăn thêm nữa chắc cũng không sao đâu !

“Còn muốn không?” Đang suy nghĩ, một trái đào sáng ngời lại lọt vào tầm mắt nàng, hai mắt Lạc Song tỏa sáng, trái tim như bay lên chín tầng mây. Nàng quay phắt đầu lại, ngay lập tức, tâm trạng đang bay trên trời rơi xuống đất cốc.

Nàng sắc đến ho khù khụ, suýt nữa úp sấp xuống bàn. Làm người không thể quá tham lam, đây là chân lý.

*Hoa anh túc

**Hoa mẫu đơn

33. Chương 33

Chương 33: Chuyện ở Dao Trì

“Sao... sao huynh lại ở đây?”

Vị nam tử ngồi bên cạnh, đôi mắt mị hoặc chúng nhân, khóe mắt có hình hoa, chính là vị nam tử trong mật đạo.

“Ta không thể tới sao?” Nam tử hỏi ngược lại.

Nàng nghĩ lại, cũng đúng, đây là Tiên hội Dao Trì, là nơi nổi danh trong Tiên giới, hơn nữa y có thể ngồi ở vị trí này, nhất định là Chưởng môn một phái, là một nhân vật rất có danh vọng trong Tiên giới.

“Ồ trong đó hoài cũng chán, ra đây xem náo nhiệt!” Y híp mắt, cười đến mặt mày cong cong, chìa chìa quả đào, hỏi lại: “Còn muốn không?”

Lạc Song co quắp khóe miệng, ngượng ngùng cười: “Không... không cần, đa tạ công tử!”

“Vậy hả?” Y cầm quả đào xoay xoay, nụ cười không đổi: “Tiếc vậy, ta còn tưởng cô sẽ thích?”

Nàng khách sáo cười “Không biết xưng hô với công tử thế nào?”

“Gọi ta Thỉnh Phong là được rồi!” Một tay chống má, đôi mắt như có thể bắn ra hoa đào, lại long lanh như có thể chảy ra nước. Y lại cầm quả đào nhìn nhìn “Cô không muốn thật sao? Ta ăn à!”

Khóe miệng Lạc Song lại co giật, nói chuyện cứ như trêu chọc mấy nhóc ba tuổi vậy “Tạ ý tốt... của công tử!”

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên quay đầu lại, lo lắng hỏi “Sao vậy?”

“Không có gì!” Lạc Song quay đầu cười cười.

Miểu Hiên quay đầu nhìn nam tử bên cạnh, sắc mặt hơi trầm xuống, lại nhìn Lạc Song lúc này đã ngồi thẳng tắp, không hỏi nữa, tiếp tục yên lặng nghe các phái nói chuyện.

Lạc Song tỉnh táo lại, mặc dù nàng không để ý chuyện Tiên giới, nhưng so với ngồi cạnh người đang ném ném chụp chụp trái đào trong tay, còn cố ý dụ dỗ nàng, nàng thà ngồi nghe mấy thứ nhảm chán kia còn hơn.

“Các vị tiên hữu, hôm nay chúng ta không thể ngồi đây chờ chết như thế, nhất định phải giải quyết chuyện Ma giới!” Người đang nói chính là Viên Chưởng môn của phái Quỳnh Sơn “Còn chờ đợi như thế, tin rằng chuyện trăm năm trước, nhất định sẽ tái diễn!”

“Lời ấy của Viên Chưởng môn sai rồi!” Có người bước lên nói “Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, Lục giới luôn yên bình, không xâm phạm lẫn nhau, Thần giới thống trị Lục giới đã lâu, nếu như quả thật khai chiến với Ma giới, chắc chắn sẽ khiến Lục giới rung chuyển, hơn nữa, còn có việc Thiên Kiếm tìm chủ, còn phải xem Thần tộc định đoạt ra sao đã!”

“Thần tộc đã không còn một ai!” Viên Chưởng môn kích động đứng lên “Thần nữ Nghiên Tịch từ trận chiến ở Thần sơn đã biến mất, một trăm năm nay, thế gian không hề có tung tích của nàng! Sống chết còn chưa biết, định đoạt thế nào? Huống chi Ma giới cướp đoạt Thiên Kiếm, hẳn là vì Ma Thần sắp xuất thế, giờ tung tích Thiên Đế chưa rõ, còn chờ nữa thì Lục giới sẽ lâm nguy!”

“Nói thì nói như thế, nhưng Thiên Kiếm đã xuất hiện, Tôn chủ rất có thể là Thiên Đế sống lại! Chỉ có nàng mới có thể chống lại Ma Thần, việc cấp bách, trước hết nên tìm cho ra Tôn chủ!”

“Nếu như không phải thì sao?” Viên Chưởng môn nhướng mày, hai hàng lông mày xám trắng xếp thành một đường “Tìm Tôn chủ trước, nhưng ai có thể bảo đảm, Thiên Kiếm có nhận chủ hay không? Nếu như Tôn chủ không phải Thiên Đế, chuyện Ma Thần phải làm sao?”

Lời của lão vừa nói xong, mọi người đều yên tĩnh đi nhiều, trên mặt mọi người đều thêm mấy phần trầm trọng. Chỉ có Lạc Song không hề quan tâm, tay xếp lại đặt trên bàn, tựa đầu ngủ ngon lành. Vì sao Tiên giới cứ phải tò mò Thiên Đế là ai vậy?

“Viên Chưởng môn nói rất đúng!” Có người đứng dậy phụ họa “Dù Tôn chủ không phải Thiên Đế, nhất định Thiên Đế cũng đã ra đời! Chỉ là năm đó khi Xích Cơ sinh ra cũng chỉ có hai đứa con gái, trong Thần tộc lại không có nam tử! Chỉ e Thần tộc đã tuyệt...”

“Chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!” Lại một người nữa đứng dậy “Không có Thiên Đế thì không thể tiêu diệt Ma Thần, huyết mạch của Thần tộc có liên quan đến sinh mạng chúng sinh, tuyệt đối không thể bị cắt đứt!”

“Nếu Thần tộc không có nam tử, vậy thì hãy chọn một vị trong Tiên giới này làm vị hôn phu của Nghiên Tịch, kế thừa huyết mạch này đi!”

“Phụt...” Lạc Song đang uống trà, vì những lời này mà sắc đến phun hết ra ngoài, tạo ra âm thanh khá lớn khiến mọi người đều lập tức quay đầu nhìn nàng.

“Thật... thật xin lỗi!” Nàng yếu ớt nói, cố gắng cúi gằm mặt xuống, nhưng vẫn không nhịn được nhìn về phía Miểu Hiên bên cạnh.

Quả nhiên, khuôn mặt vốn trắng nõn như ngọc giờ đã xanh mét, gân xanh trên trán đều như sắp bung ra.

“Sao vậy? Song Song cảm thấy chuyện này rất buồn cười sao?” Thính Phong đột nhiên quay đầu nhìn, đôi mắt phượng kia như tỏa sáng.

“Không có... Chỉ là sắc nước thôi mà!” Lạc Song cười ha ha, cố gắng giả bộ bình tĩnh nhìn về phía trước.

Cái vị Viên chưởng môn gì đó! Sau này ra ngoài phải cẩn thận nha! Chắc.... đồ có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy được.

Chỉ là.... chọn chồng cho Nghiên Tịch....

Nàng lại buồn cười, thật cố gắng nhịn cười, nhìn về phía người bên cạnh, nàng nhịn muốn nội thương luôn đó!

Một lúc lâu sau, đột nhiên nhớ ra cái gì, nàng quay phắt đầu qua: “Ngài vừa mới gọi ta là gì cơ?”

“Song Song!” Thính Phong cười đến mặt mày đều cong lên: “Cô không cảm thấy rất hay sao?”

Khóe miệng Lạc Song nhếch lên, không trả lời, nàng đột nhiên rất hoài nghi, người này có quan hệ gì với Cố Thiên Phàm không vậy? Nàng suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không để ý tới nữa, tiếp tục nhìn về phía trung tâm.

Hết lần này đến lần khác, mấy người ngoài kia lại không hề biết điểm dừng, thảo luận đến hừng hực khí thế.

“Nói đến kế thừa huyết mạch Thần tộc, cũng không nhất thiết không phải Thần tộc thì không thể, trong Tiên giới chúng ta cũng có rất nhiều người xứng đôi với Tôn chủ!”

“Không tệ không tệ, theo ta nên chọn đại đệ tử phái Thiên Sơn, Thượng Quan Hằng!” Một nam tử áo trắng đứng ra, sờ sờ chòm râu hoa râm.

“Thượng Quan Hằng chẳng qua chỉ là một tên nhị đại đệ tử*, làm sao xứng đôi với Tôn chủ!” Lập tức có người phản bác, “Ta thấy hay là để Hoa Dao Chưởng môn đi!”

(*nhị đại đệ tử: Đệ tử đời thứ hai)

Lạc Song quay đầu nhìn thoáng qua vị Hoa Dao Chưởng môn kia. Một thân áo xanh, khuôn mặt nhắn chặt, đầu tóc trắng như tuyết, không hề lẫn màu nào khác. Nàng chảy mồ hôi đầy đầu, với tuổi của vị kia, muốn kế tục huyết mạch gì đó, chắc phải trông chờ vào kì tích!

“Các vị nói sai rồi, nếu bàn về việc xứng đôi với Tôn chủ, trong Tiên giới, trừ bốn vị Thượng Tiên ra, thì còn ai phù hợp hơn?” Viên Chưởng môn cất cao giọng nói “Thiên Tiểu và Băng Thiên Thượng Tiên đã lấy vợ nhưng vẫn còn Bạch Mộ Thượng Tiên và Đan Văn Thượng Tiên mà, huống chi Bạch Mộ luôn đề cao song tu, hẳn là sự lựa chọn tốt nhất!”

Bạch Mộ hả! Lạc Song nhếch khóe miệng, nhấp từng ngụm trà.

“Bạch Mộ Thượng Tiên tuy là rất tốt, nhưng cũng không thể phủ nhận những người khác như thế! Huống chi Tiên hội Dao Trì lần này, vốn là do hắn khởi xướng, nhưng đến giờ cũng chưa thấy bóng dáng, cũng hơi quá đáng rồi...”

“Đúng đúng đúng! Sao lại loại trừ mọi người như thế!”

“....”

Cuộc tranh luận vẫn tiếp tục, Lạc Song càng nghe càng thấy buồn cười, rõ ràng là việc nhà của Thần tộc, bọn họ lại ở đây tranh nhau làm mai, nàng thật không hiểu, nên nói bọn họ nhiệt tình, hay nói bọn họ nhiều chuyện đây?

Lại nhìn người bên cạnh, trán đầy gân xanh, dường như nhiều hơn ban nãy vài cái rồi. Thân hình không động đậy, cũng không nói tiếng nào, chỉ thấy bàn tay dưới bàn kia, các ngón tay đều trắng bệch, nàng lại nhịn không được cười vui vẻ.

Cũng không biết qua bao lâu, mấy chuyện nhàm chán này đã vì một chuyện ngoài ý muốn làm dang dở.

Một tiếng nổ vang, vang tận mây xanh, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, trái cây trên bàn đều rơi đầy đất, những người có công lực không cao đều té nhào.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên phản ứng đầu tiên, đưa tay kéo Lạc Song bên cạnh, che chở trong lòng “Không được rời khỏi ta!”

“Đạ!” Nàng gật đầu, may là lúc này ngồi vững, không bị liên lụy, xung quanh không ngừng rung chuyển, xen lẫn còn có tiếng nổ ầm ầm.

Cả cả cái bàn cũng bay tứ tung, thỉnh thoảng còn nện vào vài người khiến họ kêu lên thảm thiết. Lạc Song cúi đầu nhìn bầu trời, là ảo giác sao? Đường như không chỉ mình Dao Trì bị lung lay mà là cả thế gian.

Ước chừng nửa khắc sau, trận lốc kịch liệt này mới dần giảm bớt, mọi người mới bình tĩnh trở lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngọc Đế đang ngồi trên thượng vị lớn tiếng hỏi, mọi người đều hai mắt nhìn nhau.

Đột nhiên một gã đệ tử thở gấp chạy vào, một thân áo màu trắng như tuyết, là đệ tử của Bạch Mộ “Không xong... không xong! Thiên Trụ.... Thiên Trụ bị chặt đứt!”

“Cái gì!” Mọi người hoảng hốt, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Thiên Trụ! Phía trên chống trời, phía dưới chống đất, nối tiếp hai giới Tiên – Quỷ, là thần trụ chống đỡ thế gian, Thiên Trụ gãy, nước Thiên Hà lập tức đổ ào xuống, đến lúc đó, toàn bộ nhân gian sẽ ngập chìm trong nước.

“Mộ... Mộ sư thúc của phái ta, đã.... tạm thời dùng biện pháp, chống được Thiên Hà!” Đệ tử kia vẻ mặt cấp bách nói “Nhưng lại đang bị Hộ Pháp của Ma giới bao vây, lúc đi ra sư thúc chỉ đem theo vài người, kính xin các vị tiên hữu mau chóng cứu viện!”

“Khó trách đến giờ này Thượng Tiên còn chưa tới, thì ra là thế!” Mọi người hiểu ra, đã có người cười kiêu bay về phía Thiên Trụ. Những người còn lại cũng tỉnh táo lại, lập tức triệu tập môn hạ đệ tử, nhanh chóng chạy đến.

Nhất thời, Dao Trì chỉ còn lại mấy người, Lạc Song nhìn Miểu Hiên bên cạnh vẫn không động đậy, hỏi: “Muốn đi sao?”

Hắn cúi đầu suy nghĩ một lát, kéo tay nàng, do dự nói: “Muội....”

“Huynh muốn đi đâu! Lạc Nhi đi cùng huynh!” Biết hắn muốn nói gì, nàng không cho hắn có cơ hội mở miệng.

Chân mày hắn nhíu lại, cúi đầu nhìn sắc trời một lúc, hồi lâu mới lên tiếng: “Nắm chặt tay ta, không được buông ta!”

Thấy nàng gật đầu, lúc này hắn mới giơ tay gọi kiêu, kéo chặt tay nàng, xoay người nói với Viêm Phượng đằng sau: “Người trở về trước.... trời.... sắp tối rồi!”

“Thuộc hạ biết phải làm sao!”

Lúc này hắn mới mang theo Lạc Song cười kiêu bay đi, chớp mắt đã không thấy đâu, trong không trung chỉ còn ẩn hiện vết kiêu. Tốc độ cười kiêu của hắn quá nhanh, mặc dù lên đường sau, nhưng chưa tới nửa khắc đã đuổi kịp mọi người, bay thẳng về phía Thiên Trụ. Sắc mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng, không hề biến chuyển, chỉ là hắn thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía chân trời, trong mắt lộ ra mấy phần buồn phiền, tay bên người không tự chủ nắm chặt thêm mấy phần.

“Ồ, chạy trốn vui vậy sao!” Trong một góc Dao Trì có một người chậm rãi ngồi dậy, áo thêu mẫu đơn đỏ thắm, cổ áo mở rộng, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết. Áo y có khuynh hướng không ngừng mở rộng ra, thế nhưng y lại như không hề cảm thấy. Tung qua tung lại quả đào trên tay, chặc chặc hai tiếng “Song Song này thật là.... không chịu nổi tình quen biết! Cũng không chờ ta! Uống công ta còn giữ lại quả đào này cho cô!”

Y nhìn quả đào trong tay một lát, đột nhiên đưa tay sờ sờ gương mặt tuyết sắc của mình, khẽ nhíu mày, than nhẹ “Chẳng lẽ lâu quá ta không ra ngoài, sức quyến rũ không bằng lúc trước rồi sao!” Nghĩ đến đây, chân mày y nhíu chặt, tiếp tục lầm bầm: “Không được, phải tìm nàng hỏi cho rõ!”

Nói xong, phất tay, phi thân bay mất.

34. Chương 34

Chương 34: Trụ thông thiên*

(*trụ thông thiên: Trụ nối trời)

Tốc độ cười kiếm của Miểu Hiên cực nhanh, là loại tốc độ mà Lạc Song không bao giờ đạt tới được, bốn phía xung quanh đều là mây bay, bên tai ngoài tiếng gió ra không còn tiếng nào khác. Cảm giác như thế, nàng cũng đã quen rồi. Trước kia nàng cũng từng điều khiển pháp khí bay theo, mặc dù không đạt được đến tốc độ này nhưng nhìn chung cảm giác cũng tương tự.

Chỉ là lúc đó, khi bị gió thổi vào người sẽ khiến nàng vô cùng lạnh lẽo, còn lúc này, nàng lại không hề cảm giác được chút giá lạnh nào. Tất cả đều được bóng dáng cao lớn trước mặt ngăn trở, không để một tia gió nào thổi vào người nàng. Không hiểu sao trong lòng nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, không khỏi nhích gần lại một chút, nín chặt lấy vạt áo hắn.

Không đến nửa canh giờ, các nàng đã đến chỗ Thiên Trụ. Nhìn từ phía xa, ma khí lan tràn, một đám yêu ma đông nghịt. Thiên Trụ đã bị gãy phân nửa, phía dưới có một kết giới chống đỡ, trong đó có bốn năm bóng dáng, đứng đầu là một người có vóc dáng cao gầy, tóc tai xốc xếch, hẳn là Cổ Thiên Phàm.

Những tiên nhân đến trước đã nhanh chóng chạy đến, hỗ trợ chống đỡ kết giới, hoặc đối phó với sự tiến công của ma giới. Nhưng tất cả những tiên nhân tham gia Dao Trì cũng rất có hạn, mà yêu ma ở nơi này lại nhiều vô số, tất nhiên là phần thắng không lớn. Một lúc lâu sau, ngay cả khi tất cả mọi người đều bị cuốn vào cuộc chiến, kết giới càng ngày càng yếu, không ít vị Chứng môn cũng rời rít tinh tảo chống đỡ kết giới.

“Ca ca!” Lạc Song nhìn Miểu Hiên, gọi khẽ, có mấy phần lo lắng.

“Muội ở đây, không được đi đâu!” Hắc trầm giọng nói “Ta qua đó xem trước một lát!”

Lạc Song gật đầu, lui về phía sau một bước, tựa vào Thiên Trụ, để bản thân không bị rơi khỏi kết giới. Yêu ma rất nhiều nhưng nàng cũng đành bó tay, nàng không thể dùng tiên pháp, nếu bản thân không tự biết giữ mình, rất có thể trở thành gánh nặng của người khác. Nàng cố gắng tìm một vị trí thật kín đáo, vừa lui mấy bước, lại không cẩn thận đụng vào thứ gì đó.

Một giọng nói quen thuộc, mang theo vẻ không chắc chắn, vang lên từ phía sau: “Anh... Lạc?”

Toàn thân nàng chợt cứng đờ, có thứ bén nhọn nào đó đang đâm sâu khắp cơ thể nàng, cả đáy lòng đều trở nên đau đớn. Nàng đứng đờ tại chỗ, không dám quay đầu lại, cũng không dám cử động thêm bước nào nữa.

Cho đến khi giọng nói kia lại vang lên lần nữa, giống như cố ý nhắc nhở nàng sự hiện diện của hắc “Anh Lạc, là nàng sao?”

Lúc này nàng mới chậm rãi xoay người sang, người trước mắt, vẫn vận áo trắng như tuyết, tinh khiết không nhiễm tí bụi nào, áo choàng cũng màu trắng sạch sẽ, khiến người ta có cảm giác chỉ cần chạm vào hắc cũng là một loại khinh nhờn. Hắc vẫn tuyệt mỹ như thế, lại cao xa đến không thể chạm vào. Lần gặp lại này cứ như đã xa cách mấy đời.

“Anh Lạc?” Một tay Mộ Tử Hân kết ấn, một tay chống Thiên Trụ, cố hết sức chống đỡ, thấy nàng xoay người, mi tâm nhú chặt, chăm chú nhìn nàng như đang ẩn nhẫn điều gì.

Nhìn cánh tay vẫn không hề động đậy của hắc, Lạc Song đột nhiên phục hồi tinh thần, Mộ Tử Hân quả nhiên là Mộ Tử Hân! Rõ ràng ánh mắt của hắc cứ như hắc không thể bay ngay đến để hỏi cho rõ ràng nhưng tay vẫn không hề buông Thiên Trụ, bởi hắc biết rõ, chỉ cần hắc buông tay, sẽ là cảnh sinh linh đồ thần, trong lòng hắc, chuyện quan trọng nhất, vĩnh viễn là bá tánh thiên hạ.

Trong lúc nhất thời, sự động lòng vừa mới trỗi dậy kia lập tức biến mất, thay vào đó là sự ngượng lạnh đến tận tâm can.

Nàng nở nụ cười, nụ cười hết như hồng liên nơi Dao Trì, kiều diễm như lửa: “Vị này chắc là Bạch Mộ Thượng Tiên phải không?” Nàng tiến lên một bước, khách khí nói: “Không hổ là Thượng Tiên của Tiên giới, có thể một mình chống đỡ Thiên Trụ. Ngài yên tâm đi, chúng tiên đã chạy tới từ Dao Trì, nhất định sẽ không để bọn Ma giới được như ý!”

“Nàng.... Anh....” Trên mặt hắn có vẻ hoang mang, ánh mắt như mực vẫn nhìn nàng chăm chú đến không nháy mắt.

“Ta là đệ tử của Thiên Tích” Nàng cất giọng nói, vẫn là nụ cười nhẹ nhàng “Chưởng môn phái ta cũng đã đến đây, Thượng Tiên cứ yên tâm đi!”

Hắn khẽ nhú mày, vẫn nhìn nàng, trên mặt là vô số biểu tình không ngừng biến đổi, vui mừng, mờ mịt, kích động và sự nghi ngờ sâu đậm.

“Nàng.... không phải là Anh Lạc sao?”

“Anh Lạc?” Lạc Song sững sờ một lát, trong mắt lóe ra cảm xúc gì đó không rõ, đứng thật quy củ, giọng nói cũng vô cùng khách sáo: “Thượng Tiên nói thế là ý gì?”

Lông mày hắn càng chau lại, như có điều suy nghĩ nhìn nàng, một lúc lâu sau trong mắt lại hiện lên điều gì, như đau đớn, khóe miệng hết đóng rồi lại mở, trầm giọng nói: “Nàng....”

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên đã trở lại, kéo Lạc Song đang muốn mở miệng qua, liếc mắt nhìn thấy Mộ Tử Hân, vẻ mặt hơi trầm xuống, lập tức lại khôi phục như cũ, ôm quyền khách khí nói: “Bạch Mộ Thượng Tiên!”

“Chưởng môn!” Lạc Song cũng thật quy củ hành lễ với Miểu Hiên, tự dưng thở phào nhẹ nhõm, lui về phía sau một bước, đứng sau lưng hắn.

Mộ Tử Hân nhìn bọn họ, suy đoán thân phận của nam tử này: “Chưởng môn Thiên Tích?”

Miểu Hiên gật nhẹ, trên mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng trong trẻo: “Tại hạ chính là Lạc Miểu Hiên của Thiên Tích!”

“Lạc Chưởng môn!” Mộ Tử Hân đáp, quay đầu nhìn Lạc Song đang đứng đằng sau một lát, trong mắt hiện lên điều gì, nói chậm rãi: “Ta thấy vị cô nương này vô cùng quen thuộc, không biết đã từng gặp qua ở đâu chưa?”

“Thượng Tiên nói đùa!” Miểu Hiên khẽ híp mắt, kéo Lạc Song từ đằng sau ôm vào lòng, trầm giọng nói: “Thân thể nội nhân* ta từ trước đến nay không tốt, cho tới nay cũng chưa từng bước chân ra khỏi nhà, chỉ có mỗi Tiên hội Dao Trì lần này mới đưa nàng ra ngoài cho biết, sao có thể quen biết Thượng Tiên được?”

(*nội nhân: Một cách gọi khác của vợ)

“Phu nhân!” Mộ Tử Hân hoảng hốt, mở to mắt nhìn Lạc Song trước mắt, trong mắt lóe lên cảm xúc không rõ.

Người bên kia vẫn quy củ cúi đầu, một đôi mắt to linh động nhìn chằm chằm mũi giày của Miểu Hiên, như muốn đào ra một cái động ở nơi đó, tay hơi giật giật, người ngoài nhìn vào như đang thân mật kéo kéo tay hắn, nhưng chỉ có ngón cái cùng ngón trỏ âm thầm bấm vào lòng bàn tay hắn. Một hoàng hoa khuê nữ ngoan hiền như nàng lại bị hắn nói đến nát bét như thế, nàng không cam lòng!

Thế nhưng người nào đó lại không vì thế mà có động tĩnh gì, trên tay dùng sức, nắm chặt bàn tay đang náo loạn của nàng, sắc mặt vẫn như thường, không nhanh không chậm giới thiệu: “Đây là nội tử của ta Lạc Song!”

“Lạc Song...” Mộ Tử Hân lẩm bẩm, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, ánh mắt khẽ híp lại, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Kết giới đã ổn định trở lại, bọn người Ma giới tạm thời không thể vào. Có không ít người lần lượt chạy đến, phía trước đều là tiên nhân các phái đang cố chống đỡ. Chúng tiên hành lễ với Mộ Tử Hân, hỏi thăm các bước kế sách, trong mắt Mộ Tử Hân có chứa phiền muộn, nhìn về phía kẻ địch chi chút, nhất thời cũng không có kế sách gì.

Bọn người Ma giới chờ bên ngoài kết giới đã không còn kiên nhẫn, thi nhau la mắng.

”Bọn người Tiên giới đều là mấy con rùa đen rút đầu! Có ngon thì ra đây đánh với lão nương!” Ở giữa chúng ma là một nữ tử, áo đỏ điểm lệ, bên hông buộc một chuỗi linh đang*, vang lên tiếng đình đình đình

theo động tác của nàng. Nàng có một khuôn mặt trái xoan kiêu ngạo, người đầy yêu khí, khẩu khí vô cùng ngạo mạn.

(*linh đang: Chuông nhỏ)

“Núp bên trong kết giới có xứng làm hảo hán không? Nếu hèn nhát như thế thì nên trở về tu luyện thêm đi, đến đây chỉ cho càn thêm mất mặt!”

“Yêu nghiệt! Dám ăn nói ngông cuồng, xưng tên ra cho ta!” Trong kết giới có người lên tiếng phản bác.

Nàng kia hơi ngửa đầu, càn không để ai vào mắt: “Ta là Tứ Hộ Pháp của Ma giới, Phi Diễm!”

Phi Diễm, mọi người đều hoảng hồn, nghe đồn Tứ Hộ Pháp của Ma giới Phi Diễm tàn nhẫn khát máu, tính tình cổ quái, bình thường sau khi bắt được người, nếu là nữ thì hủy hoại dung nhan, đánh đứt gân mạch, khiến người ta đau đến không màng sống, nếu là nam liền nhốt cả đời, hành hạ đến chết, trăm phần trăm là một ả yêu ma khát máu. Nhưng không ai ngờ được, một kẻ tàn nhẫn như thế, lại là một cô gái xinh xắn nhỏ nhắn như thế.

“Sao hả? Sợ rồi?” Phi Diễm cười điên cuồng, linh đang bên hông càng vang đều “Ma Tôn quả là đã đánh giá cao bọn này, còn phái ta tự mình xuất trận, không ngờ chỉ là một đám bất lực.” Nàng lạnh lùng hừ khẽ “Các người cho là chỉ cần núp trong kết giới thì không sao à? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Nàng cười liêu lĩnh, vung tay lên, trong miệng niệm mấy câu, một thanh trường kiếm khẽ xuất hiện, dài khoảng bốn thước, tản ra tia sáng.

“Thiên Kiếm!” Có người la lớn!

“Coi như các người còn có mắt nhìn!” Phi Diễm hừ nhẹ.

“Làm sao người... người có Thiên Kiếm!” Mọi người đều hoảng hốt, nghe đồn Thiên Kiếm bị Ma giới đoạt mất, nhưng trăm năm qua cũng chưa từng xuất hiện, vì sao lại xuất hiện vào lúc này?

“Người cho rằng... ngoài Thiên Kiếm ra, còn thứ gì khác có thể chặt đứt Thiên Trụ này?” Phi Diễm cười càn đắc ý “Nó có thể chặt đứt Thiên Trụ, cũng có thể phá tan kết giới của các người!”

Nói rồi một tay nàng cầm kiếm, ra sức vung lên, chỉ thấy một luồng ánh sáng phát ra từ kiếm, chém thẳng về hướng mọi người, kết giới này vốn là do mọi người hợp lực ngưng tụ, lại không chịu nổi một nhát, tan thành trăm mảnh.

Mắt thấy kiếm khí kia lại đang lao về phía mọi người, mọi người hai mắt nhìn nhau, cũng không ai dám ra nghênh đón, tay Lạc Song không khỏi nắm chặt lại.

Miêu Hiền thần khí ngời ngời “Đợi ở đây!” Hắn trầm giọng nói, phi thân lên, giơ tay gọi một thanh kiếm rồi ra chiêu, xé rách luồng kiếm khí kia. Chỉ thấy một ánh sáng đen chợt lóe, kiếm khí lập tức bị bắn ngược trở về, luồng ánh sáng trắng kia lập tức biến mất, kiếm khí đánh về phía yêu ma bên kia.

Nhất thời có tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía, không ít yêu ma bị kiếm khí làm bị thương, máu tươi đầm đìa, không kịp trốn tránh đã bị cắt ngang người, mất mạng tại chỗ.

Một chiêu vô cùng nhẹ nhàng lại khiến mọi người đều kinh hãi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Miêu Hiền. Một chiêu kia rõ ràng còn chưa xuất ra toàn lực nhưng đã dễ dàng hóa giải nguy cơ, phản công kẻ địch, rốt cuộc công lực của người này đạt đến trình độ gì? Khi nào thì trong Tiên giới lại có một người đạt được tu vi như thế?

“Người.... Người là ai?” Phi Diễm kinh ngạc nhìn vẻ mặt Miêu Hiền trong trẻo lạnh lùng phía trước. Nếu vừa rồi nàng không dùng Thiên Kiếm chắn lại, e là cũng sẽ bị kiếm khí kia làm bị thương: “Hãy xưng tên ra!”

Miêu Hiền cầm kiếm trong tay, nhìn thẳng về phía đám yêu ma, trên mặt lạnh lẽo vô cùng, giọng nói như đóng băng, gần từng chữ: “Thiên Tích, Lạc Miêu Hiền!”

“Lạc Miêu Hiền?” Trên mặt Phi Diễm hiện lên sự nghi ngờ, nhìn về phía Miêu Hiền, đột nhiên nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Đúng là trông không tệ, Tiên giới khó có được một người thuận mắt ta như thế!”

Miêu Hiền không nói, chỉ nhìn về phía Thiên Kiếm trong tay nàng, khẽ nhíu mày.

Phi Diễm càng nhìn hần càng thấy vừa mắt “Tu vi không tồi, không ngờ trong Tiên giới còn có một người đạt được trình độ bậc này. So với mấy lão Chương môn già cỗi tự xưng siêu phàm, người khá lắm!” Nàng vừa nói vừa đánh giá hần, nụ cười trên mặt càng sâu, trong mắt như lóe ra ánh sáng, gật mạnh đầu nói: “Tốt lắm, bản Hộ Pháp coi trọng người! Từ đây về sau theo ta đi, ta nhất định đối xử tốt với người!”

Nghe vậy, Lạc Song đang rất chăm chú nghe cuộc đối thoại trên lập tức bước hụt chân, suýt nữa ngã ào xuống.

Này.... Tuy bây giờ cũng không phải là mùa hôn phối nhưng xem ra hôm nay có người phạm phải đào hoa nha! Đào hoa đó! Hơn nữa còn là dạng nam nữ đều ăn sạch!

35. Chương 35

Chương 35: Thiên Trụ sụp đổ

“Hoang đường!” Miểu Hiên hừ lạnh, mày chau lại, trên mặt thoáng tức giận, ánh mắt nhìn về phía Phi Diễm càng lạnh lẽo.

“Tại sao?” Phi Diễm cong cong đôi môi đỏ tươi “Người đi theo ta có gì không tốt? Ta là Tứ Hộ Pháp của Ma giới, trông cũng không tệ, đến giờ còn chưa có cô nương nào có thể so sánh được với ta! Người không hài lòng gì chứ?”

Lạc Song ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng thầm thở dài, đúng vậy á! Là mỹ nhân đó! Ngoài Tôn chủ trước kia, nàng quả thật chưa từng thấy nữ tử nào đẹp như Phi Diễm.

Quả nhiên, mỹ nhân nên xứng mỹ nhân, nàng không nhịn được lấy tay sờ sờ mặt mình, aizzz! Miểu Hiên nên động lòng mới đúng. Ngửa đầu nhìn qua, sao nàng lại có cảm giác lực bất tòng tâm, lại còn mệt mỏi trong người nữa chứ!

Sắc mặt Miểu Hiên càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt híp lại, càng nắm chặt kiếm trong tay, vẻ mặt đờ đờ sát khí.

“Ma giới bọn ta sắp thống nhất Lục giới, nếu người đi theo ta, người chính là người dưới một người, trên vạn người rồi!” Nàng ngửa đầu, vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn về phía Miểu Hiên vẫn không hề nhúc nhích, cau mày: “Hay là.... người đã lấy vợ?”

Miểu Hiên vẫn không đáp, mặc kệ mấy từ ngữ to gan lớn mật của nàng ta.

Phi Diễm tức giận muốn hỏi cho ra nhẽ: “Là ai? Người cưới ai?” Đột nhiên dừng ánh mắt nhìn về phía Lạc Song, đưa tay chỉ: “Là nàng ta đúng không?”

Khóe miệng Lạc Song hơi kéo, oan uổng quá đi, nàng đang hoàng đường đứng yên tại chỗ, sao lại có phiền toái tự tìm đến vậy nè? Đây là rốt cuộc là chuyện gì?

Aizzz! Chỉ hi vọng bọn họ đánh nhanh thắng nhanh cho rồi, nàng ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời phía Tây, trời sắp tối rồi đó!

Phi Diễm đánh giá Lạc Song từ trên xuống dưới, có vẻ rất hài lòng với diện mạo không có gì đặc sắc của nàng, khóe miệng cao ngạo nhếch lên: “Không sao, ta giúp người giết nàng, người có thể lấy ta rồi, hừ! Người xấu như thế...”

Nàng còn chưa dứt lời, vẻ mặt Miểu Hiên lạnh lẽo, đột nhiên ra chiêu, chỉ thấy vô số kiếm quang hóa thành lưỡi dao sắc bén, bắn thẳng về phía nàng ta. Miểu Hiên đằng đằng sát khí, như bị lời nói của nàng ta chọc giận, muốn ra sát chiêu đoạt mạng nàng ta.

Trong lòng Lạc Song căng thẳng, Hộ Pháp tiểu thư này thật không biết cách nói chuyện, không hợp ý thì thôi đi, còn đâm chọc người ta nữa. Nàng lại không kiềm được nhéo mặt mình, xấu xí ! Thì ra nàng trông xấu xí như vậy! Xem ra nàng không nên tới đây. Lại ngẩng đầu nhìn trời, trời sắp tối thật rồi đó!

Hai người đánh nhau giữa không trung không phân thắng bại, kiếm khí khổng lồ bức người, không ai dám đến gần. Phi Diễm cố sức cản trở sát chiêu của đối phương, hoàn toàn không có sức phòng thủ, chỉ qua hai ba chiêu, nội lực nàng ta đã trở nên quay cuồng, ngực hơi đau đớn. Tiếp thêm hai chiêu, nàng ta trọng thương, chiêu thuật của Miểu Hiên không hề có sơ hở, khiến nàng ta không thể tránh thoát.

Giơ tay vung một chưởng nhưng lại đánh hụt, bóng dáng trước mắt chợt lóe, Miểu Hiên đã đứng sau lưng nàng ta, huy kiếm vung thẳng về phía đầu nàng. Phi Diễm kinh hoảng, chiêu này nàng chắc chắn không tránh khỏi, nàng không chịu nổi năm chiêu của hắn.

Trơ mắt nhìn kiếm kia bổ về phía nàng, ở giây phút kiếm sắp lấy mạng nàng, đột nhiên một bóng dáng màu xám tro tham gia cuộc chiến, một tay đẩy Phi Diễm qua một bên, tay kia giữ kiếm đỡ lấy một chiêu kia.

Kiếm khí khổng lồ đâm vào cánh tay y, sâu đến thấy xương. Vết thương chỉ cần sâu hơn một chút, cánh tay của y có thể bị phế đi ngay.

“U Minh!” Phi Diễm kêu lên kinh hãi, người đến chính là Tam Hộ Pháp của Ma giới: “Ta không cần người cứu ta, tránh ra!” Phi Diễm tức giận hét lớn.

“....” Nam tử quay đầu nhìn nàng ta, trong mắt hiện lên một tia đau thương, không nghe lời nàng, trên tay hóa ra thanh kiếm, lao vào chiến đấu với Miểu Hiên.

Phi Diễm càng thêm tức giận “Sống chết của ta không cần người lo, tránh ra!” Nói rồi phi thân bay lên, nhảy vào cuộc chiến, còn cố ý đẩy y ra.

Vốn công lực hai người đã không bằng Miểu Hiên, dưới tình thế hỗn loạn, càng không chịu nổi một chiêu. Sắc mặt Miểu Hiên không đổi, trực tiếp tấn công đến, kiếm xé gió mà đến, Phi Diễm lui về phía sau theo quán tính, luồng kiếm khí kia lại đánh thẳng về phía U Minh bên cạnh, trong nháy mắt sẽ cướp đi tính mạng của y.

Sắc mặt Phi Diễm phút chốc trắng bệch, trong mắt hiện lên vẻ bối rối. Nàng do dự nhìn về phía Lạc Song đang đứng yên dưới đất, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, sắc mặt tàn nhẫn, phi thân xuống. Thiên Kiếm trong tay cố sức vung lên, hóa thành một luồng kiếm khí màu trắng, đánh về phía Lạc Song.

Kết giới đã bị phá, luồng kiếm khí kia tất nhiên bổ ngay về phía nàng.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kinh hãi, sắc mặt xanh mét, liều lĩnh thu hồi chiêu kiếm, xoay người muốn ngăn lại.

Mộ Tử Hân đang đứng bên cạnh Thiên Trụ, vẻ mặt nặng nề, tay không tự chủ hơi nói lỏng, la lớn: “Mau tránh ra!”

Lạc Song ngơ ngác đứng yên tại chỗ, mắt tròn tròn nhìn về phía luồng kiếm khí càng ngày càng gần, nàng biết nàng mồn trồn, đây chỉ là một luồng kiếm khí nho nhỏ, chỉ nhảy qua một bước, một bước nhỏ thôi, nàng có thể tránh khỏi.

Thế nhưng.... thế nhưng.... trời tối mất rồi!

Bất kể nàng cố gắng ra sao, nàng cũng không thể di chuyển bước nào, cảm giác hoa mắt chóng mặt quen thuộc này, khiến cho nàng muốn nhắm mắt lại, trong mắt lại chỉ có một luồng kiếm quang sáng long lanh đang bổ về phía nàng, nàng không muốn chảy máu đâu!

Nghĩ đến đó, cả người đột nhiên thả lỏng, lại có người bên cạnh lôi nàng qua, bên tai nghe một tiếng nổ vang, là kiếm khí kia chém vào đất, tạo thành vô số đá vụn, có mấy vụn đá còn bắn vào tay nàng.

“Song Song! Đứng vững sờ làm gì đấy?” Giọng nói quen thuộc, mang theo ý trêu chọc vang lên bên tai. Nàng cố mở mắt ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt yêu mị đang cười tươi.

“Sao vậy? Mới có một lúc mà không nhận ra ta rồi?” Y vẫn cười, chân mày hơi nhướng lên, đóa anh túc dưới khóe mắt càng điểm lệ vô cùng.

“Thính... Phong?” Nàng mở miệng.

“Đúng vậy, chính là ta!” Y khẽ híp mắt, cười đến run rẩy cả người.

Nàng lễ phép muốn lui lại rồi nói cảm ơn, nhưng trên người lại truyền đến cảm giác nặng nề khiến nàng không đi nổi.

Chết rồi, chết rồi.....

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kịp thời chạy đến, nhìn Thính Phong một cái, đưa tay ôm lấy nàng vào lòng! Chân mày nhíu chặt, vốn là biểu tình trong treo lạnh lùng, lúc này lại thêm mấy phần bối rối. Lòng bàn tay nắm thật chặt, khe run rẩy, hẳn thật sợ ý, nếu vừa rồi không có người kéo nàng ra.....

“Chưởng.... môn!” Ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hắn, Lạc Song lúc này mới nặn ra tiếng “Trời.... Trời tối....”

“Ta biết!” Hắn nghe được lời nàng, ôm nàng càng chặt, thấp giọng nói: “Ngủ đi! Có ta ở đây!”

Nàng dựa vào trong lòng hắn, ánh mắt từ từ khép lại, biết bây giờ không phải lúc ngủ, nhưng nàng không không chế được, khẽ cắn răng, cố gắng nhướn mắt lên.

Nàng luôn ngủ rất sâu, cho dù bên ngoài ồn ào đến bể trời, nàng cũng không cảm giác được, Thiên Trụ cuối cùng ra sao, nàng cũng muốn thấy kết quả mà! Đã hứa là dù bất cứ chuyện gì cũng sẽ làm cùng nhau mà! Cho nên.... nàng không thể ngủ, tuyệt đối không thể.

“Nàng.... Thân thể nàng bị gì sao?” Thính Phong khẽ nhíu mày, hơi nghi ngờ.

Miểu Hiên không trả lời y, chỉ khách khí tạ ơn: “Đa tạ ơn cứu mạng của công tử!” Quay đầu nhìn về phía đầu sở gây chuyện trên không trung, ánh mắt liền trở nên tàn nhẫn.

Thính Phong lại càng nghi ngờ, đang muốn mở miệng hỏi thăm, lại đột nhiên cảm thấy chân khí quanh thân cuộn cuộn, nhìn qua bên cạnh mới phát hiện, đây là khí tản mát từ người Miểu Hiên, trong lòng hơi kinh ngạc, công lực của người này đạt tới trình độ gì rồi?

Phi Diễm thấy một chiêu kia không trúng, vốn tức giận định bổ sung thêm một chiêu, lại bị U Minh bên cạnh ngăn lại.

“Buông tay!” Phi Diễm đang muốn đẩy ra, U Minh lại càng nắm chặt hơn.

“Đừng quên mục đích lần này của chúng ta!” U Minh lạnh lùng nói.

Sắc mặt nàng trầm xuống, cân nhắc một lúc, nhìn mọi người rồi đột nhiên vung Thiên Kiếm lên, lúc này không quan tâm đến ai, chém thẳng về phía Thiên Trụ.

Ngay lúc đó đất rung núi chuyển, Mộ Tử Hân dù đã dùng hết sức chống đỡ Thiên Trụ nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Biết được mục đích của nàng, mọi người lúc này mới tỉnh ngộ lại, có người cố hỗ trợ chống Thiên Trụ, có người phi thân bay về phía đám yêu ma.

Phi Diễm nhìn về phía Miểu Hiên đang ôm chặt Lạc Song bên dưới, hai mắt bốc lửa, nổi giận dưng dưng nói: “Người đã coi trọng nữ tử này như thế, một ngày nào đó chắc chắn ta sẽ đích thân giết nàng ta!”

Nghe vậy, Miểu Hiên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lập tức lạnh lẽo như băng, trong lòng Phi Diễm chấn động, không tự chủ được lui về sau một bước.

“Là do ngươi tự chuốc lấy!” Miểu Hiên khẽ híp mắt, ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương. Vung tay lên, từ trong cổ tay áo lập tức bắn ra thứ gì, tấn công về phía trước.

Nàng ta còn chưa kịp nhìn rõ là thứ gì, trước ngực lập tức cảm thấy đau đớn, cơn đau như xé toạc cả phổi, lan khắp tứ chi, lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Nàng ta mờ mịt nhìn bốn phía, đến cùng cũng không biết là vật gì đã làm mình bị thương.

Kinh hãi nhìn về phía Miểu Hiên chưa từng rời khỏi mặt đất, trong tay hắn lại càng không có bất cứ thứ gì.

Miểu Hiên lại giơ tay lên.

“Đừng....” Lạc Song vội lên tiếng, chậm rãi lắc đầu với hắn, Miểu Hiên do dự một chút, lúc này mới thả tay xuống.

Chỉ có Thính Phong đứng bên cạnh khẽ híp hai mắt, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ, nhìn về phía cổ tay hắn. Vừa rồi y rõ ràng nhìn thấy một dây xích màu đỏ bay ra.

“Phi Diễm!” Mặt U Minh biến sắc, đang định chạy đến giúp.

Đột nhiên trời đất như rung chuyển. Lần sau càng mãnh liệt hơn lần trước.

Chỉ thấy Thiên Trụ vốn đang nghiêng hơn phân nửa đột nhiên nứt vỡ, từng mảnh như sắp rơi ra, bên trong trụ như tản ra một luồng ánh sáng.

“Không tốt! Thiên Trụ sắp sụp!” Có người la to.

Thiên Trụ càng lay dữ dội hơn, sắc mặt Mộ Tử Hân trầm xuống nói: “Mọi người mau chóng rời khỏi đây!”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, rối rít cười kiêu đi, chưa đến nửa khắc, Thiên Trụ liền sụp đổ, phát ra âm thanh khổng lồ vang tận mây xanh, Thiên Trụ nát vỡ tỏa ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời.

“Trên trời có chữ viết!” Không biết có ai hô một tiếng, mọi người rối rít quay đầu lại. Chữ chỉ hiện lên một loáng rồi nhanh chóng biến mất, không ai thấy rõ chữ kia viết gì.

Chỉ có Lạc Song nhìn thấy, nàng vốn không muốn nhìn nhưng nàng lại đứng lúc đối diện với nó, chỉ nhìn một lần nhưng cũng đủ khiến sắc mặt nàng trắng bệch

Tia sáng dần biến mất, bầu trời dần mờ mờ trở lại, nước Thiên Hà lại không hề đổ xuống, mọi người kinh ngạc đồng thời vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó nào.

Dưới đây Thiên Trụ lại đột nhiên lao ra một luồng sát khí màu đen. Nó lao ra như một mãnh thú, truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết thê lương, như có hàng trăm con quỷ không ngừng gào thét, tiếng động kinh khủng kia vọng khắp Lục giới, mãi cũng không ngừng.

“Nhiệm vụ hoàn thành, rút lui!” U Minh kéo Phi Diễm sắc mặt tức giận lại, vung tay lên, không để ý Phi Diễm phản đối, phi thân biến mất ở cuối chân trời, cả đám yêu ma cũng rút lui.

Luồng khí đen tàn sát càng bờ bãi, bầu trời lập tức chuyển đen, ngay cả nước Thiên Hà vốn phải đổ xuống, cũng bị luồng khí đen này xâm nhập, nước lập tức khô cạn.

“Đây... đây là...” Mọi người hai mắt nhìn nhau, không biết làm sao.

Khí đen dưới Thiên Trụ không ngừng trào ra, âm thanh kia lại càng thê lương, những âm thanh như tập trung mọi sự khổ đau trên đời này, không ngừng kêu la, như là giọng của ngàn vạn người, lại chỉ như của một người.

Tình cảnh kinh khủng như thế không ai có thể ngờ tới, càng không ai biết rõ, rốt cuộc khí đen kia là gì.

36. Chương 36

Chương 36: Hiện tượng kì quái

Đột nhiên nàng cảm thấy một cơn đau nhói, rất đột nhiên, như xuất phát từ sâu trong cơ thể, truyền đến tứ chi. Toàn thân nàng như bị ngàn vạn lưỡi dao sắc bén cắt vào.

“Lạc Nhi!” Cảm giác được đau đớn của nàng, Miểu Hiên kinh hãi. Hắn nắm tay nàng xem mạch, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Đau... đau quá...” Nàng cố nặn ra âm thanh, đau quá, thật đau quá, từ trăm năm nay, nàng cũng chưa từng đau đến thế. Trái tim nàng như bị thứ gì đó quật vào, từng chút xé rách.

“Lạc Nhi!” Giọng nói Miểu Hiên trở nên nặng nề, trong giọng nói còn chứa sự bối rối, cố gắng truyền chân khí giúp nàng, lại không hề hiệu quả.

“Đau... đau.... đau quá...” Nàng nắm chặt ống tay áo hắn, kêu đau, thỉnh thoảng cắn môi dưới, nhưng không cách nào giảm bớt đau đớn này, cơn đau càng lúc càng tăng lên, như muốn khiến đầu nàng nổ tung.

Mộ Tử Hân đi đến, sau khi sững sờ, sắc mặt xanh mét, đang muốn bắt mạch cho nàng, lại bị Miểu Hiên khéo léo tránh đi.

“Song Song?” Thính Phong cũng chú ý đến ồn ào bên này, tiến đến hai bước, nhìn về phía Lạc Song đang kêu đau, vẻ mặt gấp gáp: “Nàng sao vậy?”

Miểu Hiên không đáp, chỉ càng dùng sức ôm chặt nàng, trên tay càng không ngừng truyền chân khí, muốn đè nén thứ đang cố lao ra khỏi thân thể nàng, lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ tấn công, đánh thẳng vào tâm can, trong miệng nếm được vị tanh, phun ra một ngụm máu. Hắn không kịp bình tĩnh lại đã thấy trên trán nàng dần phát ra ánh sáng màu tím nhạt. Hắn mở to hai mắt, vẻ mặt nặng nề, hiện lên chút bối rối.

“Trờ về.... về nhà...” Lạc Song biết rõ cảm giác nóng bỏng trên trán là thứ gì.

“Được!” Lúc này Miểu Hiên mới tỉnh táo lại, ánh mắt lạnh lẽo, nhanh chóng ôm lấy Lạc Song, đang muốn phi thân thân trở về liền bị Mộ Tử Hân ngăn lại.

“Lạc Chưởng môn, Thiên Tích đường xa, hay là đến Bạch Mộ ta đi!”

Miểu Hiên do dự nhìn người trong lòng, ấn ký trên trán càng ngày càng rõ ràng, hắn không còn thời gian.

“Làm phiền!” Ngay lập tức cười kiêu theo Mộ Tử Hân đi về phía Bạch Mộ.

=====

Đau quá! Thật đau quá, so với lúc như bị vạn kiếm xuyên tim kia, chỉ có hơn chứ không kém. Mỗi một nơi trên thân thể đều như có thứ gì muốn trồi ra ngoài, rồi lại bị một cỗ sức mạnh khác áp trở về. Càng lúc cỗ sức mạnh ngăn cản kia càng yếu, chỉ có thể ngăn cản một nửa, một nửa còn lại liền quay sang hành hạ thân thể nàng.

“Đau quá! Đau quá! Ca.... ca....” Nàng mê man, cái gì cũng không thấy rõ, cỗ sức muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng không nắm được gì, chỉ cảm thấy ngực thật đau, còn có cảm giác hoa mắt chóng mặt muốn ngất đi. Rõ ràng đau đến như bị dao cắt, nàng lại càng muốn ngủ.

“Lạc Nhi...” Trên tay chợt truyền đến nhiệt độ ấm áp, có người ôm nàng vào lòng, đưa tay vuốt ve tóc nàng: “Ngoan... không đau! Một lát nữa sẽ không đau! Đừng sợ, đừng sợ!”

Nàng mở mắt, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy cái bóng mơ hồ, không thấy rõ. Nàng lại có cảm giác hân đang nhúu mày, mi tâm của hắn chắc chắn đang nhíu chặt đến mức có thể kẹp được một nhánh cây mất rồi.

Tình cảnh như thế thật quen thuộc, hết như năm mười tuổi nàng đã từng trải qua.

Khi đó, thân thể cũng như thế, cũng tùy ý chạy lung tung, nàng đau đến không còn sức lực. Hắn cũng hết như lúc này, canh giữ bên giường nàng, an ủi nàng, bảo nàng ngoan ngoãn, muốn nàng nghe lời.

Mũi hơi đau xót, nàng như trở lại lúc ấy, uất ức trong lòng như trào ra, nước mắt như cỏ dại không ngừng lan tràn, không ngừng nắm chặt kéo lấy ống tay áo hắn: “Đau.... Đau! Đau quá! Ca... Lạc.... Lạc Lạc....” Đúng! Chính là như thế, nàng khi đó cũng gọi như thế.

Tay bên hông lại ôm càng chặt, cả người như lọt thỏm vào trong lòng hắn, giọng điệu ấm áp kề bên tai nàng: “Ta biết.... Ta biết mệt đau, nghe lời! Kiên trì một lát thôi, một lát sẽ hết đau!”

“Thật sao?” Nàng nghi ngờ.

“Tất nhiên!” Hắn khẳng định, lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Ca ca có gạt muội bao giờ không!”

Lạc Song ngăn người, không lên tiếng nữa, cỗ sức chui vào lòng hắn, cứ như chỉ cần tựa vào lòng hắn sẽ hết đau. Nàng không dám nói, rõ ràng ngàn năm qua hắn đều lừa nàng, chỉ e nói xong thì cơn đau lại càng đau đớn thêm.

Nàng cắn răng, nhịn xuống! Nhịn không được cũng phải nhịn, nàng đáp ứng hần rồi, dù có bao nhiêu khổ sở, nàng cũng muốn ở bên cạnh hần, không bao giờ để hần một mình chịu đựng tất cả nữa. Cho nên nàng tự nói với mình, phải ngoan, phải chịu đựng, dù có đau đớn đến đâu.

Không biết qua bao lâu, trước mắt nàng mới dần rõ ràng, lúc này nàng mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, chỉ có hai người họ.

Tựa hồ cơn đau trên người đã giảm bớt, nàng không còn cảm thấy đau đớn đến tận tâm can nữa rồi.

“Ca ca! Quả thật huynh không gạt muội!” Nàng lẩm bẩm lên tiếng, muốn cười nhưng khóe miệng cứng đờ.

Miêu Hiên vẫn nhíu chặt mày, hai tay vòng quanh người nàng, cẩn thận ôm nàng vào lòng. Thấy nàng vui mừng, sắc mặt trầm xuống, một lúc lâu sau mới “Ừ” một tiếng. Hần không muốn vạch trần, rõ ràng là nàng đã đau đến chết lặng, không còn cảm giác được gì nữa rồi.

Nàng đã đỡ đau, nhưng đầu càng ngày càng nặng, tâm trí bắt đầu hơi hỗn loạn, nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, chắc là trời tối rồi!

Ánh mắt nàng dần khép lại, giữa trán lập tức phát ra ánh sáng.

Miêu Hiên hết hồn, kịp phản ứng, bắt lấy vai nàng lay mạnh “Lạc Nhi! Tỉnh! Tỉnh.... Muội không được ngủ!”

“Sao vậy?” Nàng hơi mơ hồ “Mệt quá.... mệt quá!” Nàng mệt lắm rồi đấy!

“Không phải lúc này, không phải hôm nay!” Miêu Hiên càng gấp gáp, càng cố sức lay nàng “Vừa rồi muội lộ ra phong ấn, bây giờ không thể ngủ, biết không?”

Phong ấn, cái phong ấn kia sao? Cả trăm năm rồi mà cái phong ấn kia vẫn chưa chịu tha cho nàng nữa! Thật là nàng.... buồn ngủ chết đi được!

Cả người nàng không có sức lực, thân thể mềm nhũn, ánh sáng tím trên trán lại phát ra càng ngày càng sáng, tạo thành một ấn ký phức tạp, tựa như hình mây. Trong nháy mắt lại xuất hiện thêm một cỗ ánh sáng đỏ khác.

Tức khắc, ngay trên giường nàng đang ngồi như xuất hiện một biển hoa, trên ván giường gỗ mọc đầy dây leo xanh mướt, không ngừng sinh sôi nảy nở. Dây leo này sinh trưởng cực nhanh, trong nháy mắt đã bò khắp gian phòng. Đi đến đâu liền nở ra một đóa hoa. Gian phòng nho nhỏ lập tức chìm trong một màu xanh. Ngay cả đá phiến trên đất cũng bị nhấc lên, hoa cỏ mọc lên, trong nháy mắt, dây leo kia như sắp lan ra ngoài phòng.

“Lạc Nhi!” Sắc mặt Miêu Hiên trắng bệch, găm lên, dùng sức lay lay thân thể nàng “Đừng ngủ, đừng ngủ.... Có nghe không? Bây giờ muội không thể ngủ! Áp chế sức mạnh trở lại, đừng để nó thoát ra, Lạc Nhi... Lạc Nhi...” Tiếng hần vốn trầm thấp, lúc này đã trở thành gào thét lên mất rồi.

Giọng nói kia, như vô cùng đau đớn, khiến lòng Lạc Song cũng đau theo, nàng nghi ngờ mở mắt, hoa cỏ trong phòng đột nhiên ngừng sinh sôi.

Nàng nhìn bóng dáng trước mắt vẫn còn mơ hồ, lẩm bẩm mở miệng: “Lạc Lạc....”

“Lạc Nhi! Lạc Nhi.... Muội muốn nói với ta cái gì cũng được! Đừng ngủ.... đừng ngủ được không? Coi như là ca ca van xin muội!” Giọng nói Miêu Hiên như mềm nhũn ra, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, chỉ sợ nàng lại khép mắt lần nữa. Ánh mắt khẩn trương cầu xin như thế lại khiến trái tim nàng đau đớn.

Chậm rãi vươn tay, lau đi khóe mắt hần, nàng hơi sững sờ “Ca ca.... Lạc Nhi... Lại làm huynh khổ sở sao?” Nàng thật là một muội muội hư hỏng, sinh ra chỉ để người khác phải lo lắng!

Hần kéo tay nàng xuống, để gần môi, hít thật sâu: “Đáp ứng ta... đáp ứng ca ca, không được ngủ.... chỉ hôm nay thôi, không được ngủ, biết không?”

“Dạ biết....” Nàng chậm rãi đáp, nhưng không có cách nào, mí mắt này giống như không phải của nàng, cứ muốn sụp xuống. Nàng gục gặc đầu, lại đột nhiên chạm phải cái gì, mi tâm như bị bóng, lập tức tỉnh táo lại.

“Đau quá!” Nàng rút tay về, xoa xoa cái trán, ánh sáng trên trán cũng như mờ đi.

Miêu Hiền cúi đầu nhìn, mới phát hiện trên áo mình dính vài vết máu, lúc đó truyền chân khí giúp nàng, bị phong ấn trong cơ thể nàng làm bị thương phun ra.

Trong nháy mắt hần liền hiểu rõ, hần sao lại quên: Thần là linh hồn của đất trời, tối kị thấy máu. Phong ấn kia của nàng, cũng không ngoại lệ!

Cho nên hần kết ấn, không chút do dự cắt qua cổ tay mình.

Lạc Song chỉ cảm thấy trán nàng nóng rực, tỉnh táo lại không ít, ngẩng đầu nhìn lên “Ca ca?”

“Lạc Nhi!” Giọng điệu hần hòa hoãn một chút, nhanh chóng đem tay giấu ra sau lưng “Nói chuyện với ca ca một lát đi? Đừng ngủ, trước kia không phải muội... thích nghe ca ca nói chuyện nhất sao?” Lại ôm chặt thân thể nàng, một tay nắm lấy cổ tay nàng, tinh thần lại căng lên chuẩn bị.

Nàng gật gật đầu, lại như nhớ đến điều gì “Đó là bởi vì.... mẫu thân không uội ra ngoài! Cho nên mới thích tìm ca ca nói uội nghe!”

“Ừ!” Hần gật đầu, vỗ nhẹ tóc nàng “Khi đó muội còn nhỏ quá, đi ra ngoài.... rất nguy hiểm!”

“Tiếc là... lúc đó Lạc Nhi lại không nghe lời!” Sắc mặt nàng nặng nề “Nếu không phải.... muội lén lút chạy đi, cũng sẽ không.... bị thương như thế, phải dùng đến ‘quy hồn’!” Lúc ấy do nàng ham chơi, mang theo Phong Phong còn chưa thể hóa thành hình người chạy đi, kết quả.... suýt nữa không về được, cũng vì vậy tạo thành một trận gió tanh mưa máu “Lúc ấy... nếu không phải ca ca đi tìm muội...”

“Khi đó muội mới mười tuổi, không biết thế gian hiểm ác!” Hần dịu dàng nói, càng nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

“Ừm!” Nàng rầu rĩ lên tiếng “Lúc ấy muội bướng bỉnh, sao có thể hiểu mấy thứ này, ngay cả “ca ca” với “Lạc Lạc” cũng không biết được, chỉ biết gọi là “Lạc Lạc”, cũng không hiểu tấm lòng của ca ca! Huynh cố sức dạy muội... muội lại.... lại không học được!” Nàng nhếch miệng cười, suy nghĩ một lát “Muội gọi huynh là Lạc Lạc... bao lâu rồi?”

“Lúc mười tuổi thì phải!” Hần nhàn nhạt nói.

“Mười năm!” Nàng thở dài, nàng kêu đến mười năm, rốt cuộc cũng gọi đúng chữ “ca ca” này, nhưng muốn gọi thành tiếng phải đợi đến cả ngàn năm. Trái tim lại bắt đầu đau đớn, nàng không phải một muội muội tốt “Huynh nói xem.... Nếu muội vẫn không gọi đúng được, vậy phải làm thế nào bây giờ?”

Hần cúi đầu, nhìn về phía mặt nàng, trong đôi mắt có gì đó lóe lên, trầm giọng nói: “Không sao.... Muội mãi mãi không gọi ta là ca ca cũng không phải không thể!” (chứ anh muốn chị gọi bằng gì :> Chồng hả =>))

Lạc Song sững sốt, trong lòng bối rối, liền chuyển mắt, không dám đối diện với ánh mắt của Miêu Hiền đang nhìn mình. Nàng không chịu nổi ánh mắt như thế.

Đầu nhìn nhìn cả phòng đầy hoa cỏ, cảm giác hoa mắt muốn ngất kia lại như ập đến, ánh mắt hơi trầm xuống. Đột nhiên mi tâm lại đau nhói, cảm giác kia liền tiêu tan đi.

“Khi đó đã không còn “quy hồn” rồi!” Nàng quệt môi cười cười, lại như oán giận mở miệng “Vậy mà lúc muội trở về từ Dao Trì... tìm huynh xin thuốc, huynh còn gạt muội! Ép muội ăn Vân Tịch!”

Miêu Hiền hơi ray rứt dời đầu đi “Lúc đó muội đang trúng khí m Tà, lại bị thương nặng.... Vân Tịch... Là biện pháp tốt nhất!”

37. Chương 37

Chương 37: Khổ tâm mai mối

“Vân Tịch có thể chữa khỏi vết thương của muội, mà độc tính của chính nó lại tương đồng với khí m Tà!” Khí m Tà khiến nàng bị thương, phải vừa chữa khỏi vết thương đó, lại phải đề phòng cả sự bộc phát của khí m Tà. Thật ra, vào lúc ấy, hắn đã đánh cuộc, đánh cược rằng Vân Tịch có thể trị khỏi cho nàng, nên hắn mới phải canh giữ cả đêm bên thủy kính để trông chừng nàng.

“Mặc dù vậy, nếu huynh có thể thắng thần nói với muội thì lại càng tốt!” Nàng bĩu môi, hơi trách nói: “Nếu muội sớm biết tấm lòng của huynh, thì dù có bắt muội ăn mười viên Vân Tịch, muội cũng ăn cho hết!”

“Nói nhảm!” Miểu Hiên cau mày “Loại thuốc này sao có thể ăn lung tung chứ!”

“Dạ dạ dạ!” Nàng cười gật đầu “Huynh nói cái gì cũng đúng, ai bảo muội mới là muội muội chứ!”

Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, hơi nở nụ cười nhưng chân mày vẫn duy trì trạng thái nhíu chặt. Lạc Song không kiềm được tiếng thở dài, người luôn khiến người khác phải bận tâm như nàng, không phải là một muội muội tốt! Nàng đưa tay muốn vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của hắn, sau lưng lại truyền đến cảm giác ẩm ướt, mi tâm cũng bỏng rát.

“Sau lưng...” Trục giác khiến nàng muốn xoay người lại nhìn, cánh tay Miểu Hiên lại dùng sức, vòng ôm càng thêm chặt.

“Đừng động đây!” Giọng nói hắn thật trầm “Nếu không sức lực của muội sẽ tiêu tán càng nhanh đó!”

Nàng nghe lời quay người lại, tinh thần cũng đã khá lên rất nhiều, chung quanh cũng dần sáng rõ. Ngẩng đầu nhìn gương mặt hắn, dung mạo lộ ra sự đậm đặc trời sinh, lạnh lùng vô cùng, giống như có thể lạnh chết người, nhưng nhìn kĩ lại có thể phát hiện, kì thực bên trong hắn còn tồn tại bao nhiêu lo lắng và thương yêu dành cho nàng.

Vì sao một ngàn năm trước, nàng lại không hề phát hiện ra? Rõ ràng đôi mắt này chưa từng thay đổi! Trong lòng nàng lại như càng nặng nề hơn.

“Ca ca! Huynh cảm thấy.... Phi Diễm kia thế nào?”

Hắn suy nghĩ một lát nói: “Thiên Kiếm trong tay nàng ta, quả thật là do kẻ kia đưa cho! Về chuyện vì sao nàng ta phải chém đứt Thiên Trụ...”

“Muội không nói cái này!” Lạc Song bĩu môi, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn sững sốt, không hiểu lắm.

“Ý muội là.... huynh không cảm thấy nàng đẹp đến mê hoặc sao?” Nàng cúi đầu, cắn môi dưới, dè dặt cảm giác lộn xộn đang khuấy đảo lòng nàng. “Trừ đáng về Tôn chủ của huynh ra, lần đầu tiên muội nhìn thấy một người đẹp như vậy đó!”

Hắn dường như hiểu ý nàng, quay đầu nhìn về phía nàng, nếp nhăn giữa chân mày lại càng tăng thêm, không nói gì.

“Ý của muội là.... Nhìn bộ dạng của nàng ta, người theo đuổi nàng ta tuyệt đối không ít đâu. Chỉ tiếc rằng nàng ta là người của Ma tộc, nếu như có thể đưa nàng ta trở về chính đạo, đây cũng coi như một loại công đức, huynh nói... phải không?” Nàng nhỏ giọng nói, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt càng ngày càng xanh mét của hắn.

“Mỹ nhân nên xứng với mỹ nhân mà! Muội thấy Phi Diễm này...”

“Lạc Nhi!” Hắn trầm giọng xen vào, giọng nói chứa đầy phản nghiêm nghị.

“Muội.... muội nói thật mà!” Nàng vẫn cúi đầu thật thấp, mấy ngón tay xoắn cả vào nhau “Mặc dù... mặc dù nàng ta có hơi dữ tợn một chút, nhưng chỉ cần đối xử tốt với nàng ta, nhất định có thể hòa hợp, ca ca ít nói như thế, có người nhiệt tình như nàng ta ở bên cạnh huynh chắc là tốt lắm...”

“Nàng ta là kẻ địch!” Hắn khề híp mắt, nhìn chằm chằm nàng.

“Kẻ địch.... cũng có thể trở thành bạn mà!” Nàng bĩu môi “Muội thấy cô nương kia cũng không phải loại người không nói lý lẽ! Hơn nữa người ta cũng rất chấp nhất với huynh mà! Nếu như hai người có thể kết thành...”

“Ta không thích nàng ta!” Hắc kiên nhẫn xen vào lần nữa.

“À!” Nàng yếu ớt lên tiếng, hình như ca ca hơi hung dữ rồi! Nàng chỉ muốn nhắc nhở hắc kiên trân trọng mấy người bên cạnh thật tốt thôi mà “Vây ca ca thích cô nương như thế nào, muội sẽ lưu ý giúp huynh!”

Hắc kiên chăm chăm mặt nàng, không nói lời nào, ánh mắt sâu thẳm, dường như có thể hút người ta vào.

Nàng nhìn một cái, lập tức dời mắt đi nơi khác “Muội nghĩ... Thật ra tiên giới cũng có rất nhiều mỹ nhân.... hàng đệ tử của các phái, huynh có để mắt ai không? Như... Hắc Lan của phái Ngọc Quỳnh, nghe nói nàng ta là tuyệt sắc giai nhân số một số hai của Tiên giới đó.... Huynh nghĩ sao?”

Sắc mặt của Miểu Hiên càng lúc càng trầm xuống, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị, chăm chú nhìn cái đầu nhỏ đang cúi gằm của nàng, ánh mắt như thiêu như đốt.

“Muội muốn ta, cưới, vợ?” Hắc kiên từng chữ, giọng lạnh lẽo như dưới hầm băng.

“Đúng.... đúng vậy, huynh cũng trưởng thành rồi! Người khác không quan tâm không nói, muội là muội muội.... Dù sao cũng phải.... suy nghĩ vì huynh!” Giọng nói nàng hơi run lên, không biết là bị giọng nói của hắc kiên dọa hay là do phong ấn trên người “Nếu như huynh cảm thấy Hắc Lan kia không đủ tốt, vậy muội sẽ tìm người khác. Tiên giới nhiều người như thế, chắc chắn sẽ tìm được mà!”

Ánh nhìn đang dừng trên đỉnh đầu nàng nóng bỏng đến nỗi khiến nàng có cảm giác hơi đau đớn, đầu lại cúi thấp đi một chút, giọng nói lại đột nhiên mềm nhũn: “Ai cũng được cả.... chỉ cần.... nàng ấy thật lòng đối xử với ca ca, muội sẽ an tâm! Chỉ là... chỉ là nàng ấy nhất định phải là tiên mới được! Nếu không muội không chịu đâu!”

Nàng đưa tay kéo kéo tay áo hắc kiên “Ca ca.... huynh phải nhớ kỹ điều này nha, phải là tiên, mới có thể bên cạnh huynh dài lâu, vĩnh viễn không xa rời. Không cần.... giống như muội....”

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên lại gọi nàng lần nữa, đột nhiên hiểu ra, vì sao nàng lại nói những lời như thế.

Nàng đột ngột ngẩng đầu lên, nắm chặt cánh tay hắc kiên, vẻ mặt kiên định nói: “Chỉ điều này thôi, huynh nhất định phải đồng ý với muội, nếu không.... nếu không muội tuyệt đối không thừa nhận nàng ta là thê tử của huynh! Cho dù... cho dù muội mất, cũng sẽ.... bảo người khác chia rẽ hai người!”

“Lạc....” Ánh mắt hắc kiên khẽ nhướn lên, đang muốn mở miệng lại bị nàng xen ngang lần nữa.

“Còn nữa... còn nữa.... Nếu như sau này huynh có con, trai gái gì không quan trọng, đứa con đầu lòng nhất định phải gọi là Anh Lạc, nếu không thể lấy làm tên đầy đủ, cũng có thể gọi là Tiểu Anh!” Cổ Thiên Phàm mà biết chắc sẽ vui vẻ lắm. “Lạc Nhi.... Lạc Nhi nhiều năm qua luôn bị bỏ rơi.... Muội sợ, nếu muội mất.... không ai còn nhớ đến muội!”

Miểu Hiên hơi giận, đang muốn mắng nàng suy nghĩ lung tung, nàng lại vùi đầu vào ngực hắc kiên. Cả khuôn mặt đều vùi vào ngực hắc kiên, khiến hắc kiên không thấy rõ mặt nàng. Tay đang đặt bên hông hắc kiên cũng dùng hết sức ôm chặt, không chịu buông ra.

Một lúc lâu sau, từ trong ngực lại truyền đến một giọng nói rầu rĩ.

“Ca ca.... Có phải.... Lạc Nhi sắp chết không?”

Miểu Hiên chấn động, mi tâm càng nhíu chặt, trầm giọng quát: “Không cho nói nhảm! Ta đã nói muội sẽ không sao thì muội nhất định sẽ không sao!”

“Nhưng huynh đã tìm cách bao nhiêu năm vẫn không thể tìm ra cách nào!”

“Chắc chắn sẽ tìm được!”

“Nhưng.... nếu như... nếu như không có cách nào thì sao đây?” Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hắc kiên, hai mắt sưng đỏ, trong đó còn lóng lánh nước mắt: “Nếu như trên đời này thật sự không có cách nào hóa giải được phong ấn của muội thì làm sao đây....” Nàng ngồi thẳng người, đưa tay ra, chậm rãi kéo bàn tay mà hắc kiên giấu sau lưng, nhìn cổ tay vẫn còn chảy máu tươi của hắc kiên, trái tim lại siết chặt đau đớn: “Ca ca định... vẫn tiếp tục như thế này mãi sao?” Vẫn liêu linh, không màng thương tổn bản thân chỉ để cứu nàng sao?

“Ta không sao!” Hấn chậm rãi rút tay mình về, kéo ống tay áo che đi vết thương kia, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, “Muội không cần lo lắng, nhất định sẽ có! Ban đầu mẹ đã có thể hạ phong ấn này uôi, nhất định có phương pháp hóa giải nó!”

“Nhưng....” Nàng quay đầu nhìn hoa cỏ đang mọc đầy phòng, ánh mắt lại tối sầm lại, đó là do thần lực trong cơ thể nàng tạo ra “Chỉ là.... muội chỉ sợ mình không thể đợi đến lúc đó!”

Ngày đó trên đỉnh Thần Sơn, trong Kiếm Vân, nàng vô ý giải phóng phong ấn kia, khiến phong ấn bị giải phóng một nửa.

Nếu như nó được giải phóng toàn bộ thì đã tốt rồi! Đằng này phong ấn chỉ giải phóng được một nửa! Một nửa khác lại không thể khống chế, phản phệ lên thân thể nàng, mấy năm nay thân thể nàng càng ngày càng yếu, đặc biệt là buổi tối, âm khí nặng, linh lực yếu, nàng sẽ lâm vào hôn mê.

Hơn nữa sức mạnh phản phệ này lại lúc mạnh lúc yếu, nàng không hiểu nổi, chỉ đành mặc cho sức mạnh này tàn phá dần dần, không thể xác định khi nào, nàng sẽ tắt thở.

Cho nên một trăm năm qua, chỉ cần là buổi tối, hấn sẽ canh giữ bên cạnh nàng, dùng chân khí hỗ trợ, giúp nàng tạm kiềm chế thần lực đang cố tràn ra kia.

“Thật ra thì... Lạc Nhi không sợ, từ một trăm năm trước, Lạc Nhi.... đã chuẩn bị sẵn.... sẽ có một ngày như vậy.... nên....” Cho nên đừng quan tâm nàng nữa, quả thật nàng không sợ, thật sự, mặc dù nàng không cam lòng, mặc dù nàng không thể dứt bỏ, mặc dù trong lòng vẫn luôn quẩn quýt khó chịu.

“Lạc Nhi...” Hấn cắt ngang lời nàng, vỗ về mái tóc nàng, giọng nói trầm thấp: “Muội... không tin ta sao?”

“Tin!” Nàng kiên định mở miệng, “Trên đời này muội chỉ tin mình huynh! Nhưng... ca ca....” Nàng đưa tay ôm lấy hấn, giọng nói càng trầm thấp “Dòng chữ ở Thiên Trụ... huynh cũng thấy mà, đúng không?”

Về mặt hấn trầm xuống, tay hơi run rẩy, sững sờ một lúc lâu mới đưa tay ôm chặt người trong lòng.

“Ngày đó sát khí xông ra dưới trụ, chính là nguyên nhân gây ra phong ấn của muội....” Nàng lẩm bẩm, mở miệng, giọng nói hơi run rẩy: “Không chỉ.... Thiên Trụ, còn có thứ khác, người kia.... nhất định sẽ....”

“Ta sẽ không để ý thực hiện được!” Hấn không cho nàng nói thêm nữa “Nếu muội tin tưởng ca ca, vậy thì không nên lo lắng, càng không nên nói mấy lời ngu ngốc như không thể chữa trị phong ấn trên người!”

Lạc Song cúi đầu, không nói! Trong lòng nàng càng khó chịu, định kéo lấy tay áo hấn, nhưng nhìn lại vết máu trên đó, lòng nàng lại càng đau.

Tại sao hấn lại không chịu buông tay? Một muội muội phiền toái như nàng, sao vẫn không chịu buông bỏ? Nàng đã khuyên hấn hết lời, mà vẫn cứ cố chấp như thế.

Nếu như nghe lời nàng, cưới một thê tử mỹ mạo về, trải qua một cuộc sống tiêu dao hạnh phúc. Không cần ngày ngày mang theo nàng, lo lắng sợ hãi, lo cái này, lo cái kia.

Đến lúc đó lại sinh ra mấy nhóc con mập mạp, có thể vui vẻ trêu chọc chúng. Không cần suy nghĩ chuyện gì cả, lại càng không phải tự làm ầm ục bản thân.

Cứ như vậy.... cho dù nàng chết đi, cũng sẽ mỉm cười.

Coi như là để nàng an tâm cũng được, đừng quan tâm đến nàng nữa, được không? Một ngàn năm nay, bị bỏ rơi bao nhiêu lần, nàng cũng đã quên rồi, cho nên.... không cần phải để ý đến nàng nhiều như thế!

Cơn choáng váng kia hình như đang trở lại, nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, bầu trời vẫn chưa sáng hẳn, nàng vẫn cố gắng giữ mình không ngủ, lúc này lại không biết phải làm sao. Nàng sợ chết! Luôn sợ, mặc dù điều này đối với một vị thần thật buồn cười, nhưng nàng vẫn sợ. Cho nên nàng vẫn luôn nỗ lực sống sót, mà bây giờ....

Ngẩng đầu nhìn người vẫn đang ôm lấy mình, chân mày vẫn chưa từng thả lỏng. Nàng nhớ rõ, khi còn bé hấn rất thích cười! Nụ cười rực rỡ thánh khiết vô cùng, giống như lúc ở đỉnh Thần Sơn, vì nàng mà trồng xuống bao nhiêu là Lạc hoa.

Rốt cuộc là từ khi nào, hấn đã không còn nở nụ cười?

Cố gắng vì nàng như thế có ý nghĩa sao? Nàng nghĩ mãi không hiểu.

38. Chương 38

Chương 38: Huyền Lục hoa*

(*huyền: Giống như thật – ý nói về một loại hoa vô cùng giống Lục hoa, trong chương có giải thích :3)

Bầu trời đầy mây xám xịt, giờ Thìn đã qua, nhưng bầu trời vẫn chưa sáng hẳn, một đệ tử đi đến phòng khách khuất nhất ở phía Đông, đứng yên một lúc, xác định là gian phòng này liền vươn tay gõ nhẹ.

“Lạc Chưởng môn!”

Một lúc lâu vẫn chưa có ai trả lời.

Hắn nghi ngờ gõ cửa lần nữa: “Lạc Chưởng môn.... Lạc Chưởng môn có đây không?”

“...” Vẫn không có bất kì tiếng động nào, chẳng lẽ bọn họ đã bỏ đi đêm qua rồi không về lại nữa ư?

Nói đến vị Chưởng môn phái Thiên Tích này cũng quả là kì quái, hôm qua vội vàng đến Bạch Mộ, trong tay ôm một nữ tử, hình như bị bệnh nặng, bọn họ đưa đến một gian phòng thượng hạng lại nhất quyết không chịu, cứ muốn vào căn phòng nhỏ xa tít này, cũng không cho bất cứ kẻ nào đến gần, nói là sợ ảnh hưởng đến hân vận công cứu người.

Mặc dù hắn cảm thấy kì quái, nhưng đây là người mà Mộ sư thúc mang về, cho nên cũng không tiện hỏi thêm điều gì, chỉ thêm vài phần tò mò đối với hai vị khách này mà thôi.

“Lạc Chưởng môn?” Hắn lại gõ cửa, lần này cũng không có người đáp, trong lòng càng nghi ngờ, chẳng lẽ trong lúc người kia vận công xảy ra chuyện gì không may? Hắn nhất thời lo lắng, đang định đẩy cửa vào xem sao “Lạc Chưởng môn...”

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên cửa mở ra, một nam tử đang đứng ở cửa, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng nhìn hắn.

“Chuyện gì?”

Giọng nói cũng lạnh lẽo.

Thấy rõ người bước ra, đệ tử thở phào, may là không có gì. Hắn hơi rùng mình, phục hồi tinh thần lại, liền lui về sau một bước, khách khí cười rồi hành lễ: “Lạc Chưởng môn, tiền thính có người tìm, nói là có việc gấp.”

“Ai vậy?” Hắn hỏi.

“Một người tự xưng là Viêm Phượng, đệ tử Thiên Tích!” Đệ tử cung kính trả lời: “Nàng nói có chuyện quan trọng nhất định phải gặp ngài!”

Miêu Hiền dường như nhớ ra điều gì, nói “Có thể đưa nàng đến đây không?”

“Tất nhiên có thể!” Đệ tử đáp lại, tò mò nhìn vào bên trong phòng, mặc dù hắn ở gần cửa, lại chỉ thấy một đám sương mù, quả nhiên là thuật che mắt.

Vì sao người này lại muốn bày ra thuật che mắt ở một căn phòng nhỏ như thế này? Hắn hơi nghi ngờ, thử dò hỏi: “Lạc Chưởng môn, không biết vị cô nương đi cùng ngài...”

“Nội nhân rất khỏe, đa tạ quan tâm” Miêu Hiền vẫn dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia đáp lại.

Đệ tử hoảng hồn, nội nhân! Họ là vợ chồng, vì sao không nghe Mộ sư thúc nói? Đảo mắt đánh giá, hắn lúc này mới phát hiện, người trước mắt vạt áo mở rộng, dường như là vội vàng mặc vào, trên cổ có mấy dấu gì đó, như là... dấu răng. Tóc tai hỗn loạn, dường như có vài phần chật vật.

Đường như đệ tử hiểu điều gì, mặt lập tức đỏ lên, biết rõ ý đồ bày thuật che mắt trong phòng, nhất thời vô cùng lúng túng.

Vậy.... hình như hắn chọn sai thời điểm để gõ cửa mất rồi. Hắn đứng lại ngay ngắn, vờ ho khan vài tiếng, che dấu sự lúng túng nói: “Vậy.... ta... ta lập tức gọi Viêm Phượng... cô nương!”

Nói xong nhanh chóng xoay người đi, trên mặt vẫn đỏ ửng, chân không hề dừng, một lúc sau đã không còn thấy bóng dáng.

Nhìn hắn đi xa, lúc này Miểu Hiên mới xoay người lại bước vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại, bỏ đi thuật che mắt trong phòng. Nhìn căn phòng đầy hoa cỏ như xuân về, mày hắn lại nhíu chặt, chậm rãi đi tới bên giường.

Lạc Song dựa vào đầu giường, mắt hơi híp, cái đầu lâu lâu lại gục xuống, nhưng lại lập tức tỉnh táo ngồi thẳng lên lại.

Miểu Hiên bắt mạch nàng, cẩn thận xem xét, đến khi xác định sức mạnh bên trong cơ thể đã hoàn toàn bị kiềm chế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thương yêu vén mấy sợi tóc trên trán nàng, nhìn chân mày nhíu chặt của nàng lại nhin không được muốn đưa tay vuốt phẳng đi, lại bị nàng bắt lấy tay.

“Ca ca! Trời.... trời sáng rồi sao?” Lạc Song yếu ớt nói.

Hắn kéo tay nàng qua, nắm chặt trong tay, nhẹ giọng nói: “Ừ! Sáng rồi!”

“Thật... thật sao!” Nàng chậm rãi nở nụ cười, lại khẩn cầu nói: “Vậy... Lạc Nhi.... đã có thể ngủ chưa?”

“Đợi thêm một lát, uống thuốc rồi hãy ngủ!” Hắn dụ dỗ.

Nàng thất vọng khép mắt: “Ừm!”

“Chưởng môn!” Ngoài cửa là tiếng Viêm Phượng.

Miểu Hiên sửa sang lại quần áo hơi lộn xộn của mình, cất giọng nói: “Vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, nàng bước vào, thấy phòng đầy hoa cỏ, bối rối lấy chai thuốc bên hông ra, tay hơi run, nhìn chằm chằm người trên giường đang được hắn hút thuốc, vẻ mặt khấn trương.

“Lạc Nhi! Uống thuốc vào, uống rồi có thể ngủ....” Lạc Song mở miệng theo bản năng, một viên thuốc được hút vào, hắn lại bắt lấy cổ tay nàng, thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, Lạc Nhi có thể....”

Hắn còn chưa nói xong, đã nghe tiếng hít thở vững vàng bên tai. Hắn than nhẹ, ôm nàng nằm xuống, kéo chăn đắp lên, tay còn lại vẫn giữ mạch của nàng, chỉ sợ có chuyện gì không ngờ.

“Chưởng môn!” Viêm Phượng nói khẽ “Bạch Mộ Thượng Tiên triệu tập Chưởng môn các phái đến tiền sảnh để bàn chuyện, mời ngài cùng đi!”

“Không rảnh!” Miểu Hiên không hề chần chờ đáp.

Viên Phượng nhìn người trên giường một cái, thấp giọng nói: “Chưởng môn, chúng ta đang ở Bạch Mộ!”

Mi tâm hắn lại nhíu chặt, Miểu Hiên do dự một lát, lúc này mới đứng dậy giao phó: “Đừng rời khỏi nàng nửa bước!”

“Tuân lệnh!”

Lúc này hắn mới bước ra khỏi cửa, nhìn hoa cỏ đầy phòng trầm giọng nói: “Người mang Lạc Nhi đến phòng khách bên cạnh đi, phòng này không thể giữ!”

“Thuộc hạ hiểu!” Viêm Phượng ôm quyền lên tiếng.

Không đến nửa khắc, phòng khách phía Đông Bạch Mộ đột nhiên bốc cháy, may là dập lửa kịp thời, chỉ cháy hỏng một gian phòng lâu năm không tu sửa mà thôi. Mấy vị khách trong phòng cũng kịp thời chạy ra, không ai bị thương.

=====

Giờ Ngọ trời đã sáng hẳn, cảm giác ấm áp phủ lên người thật thoải mái. Lạc Song ngồi trên ghế đá bên ngoài, nhìn đường mòn trước mắt, đã trưa rồi, sắp phải về rồi sao?

Hít thật sâu, trong mũi đều là hương thơm cỏ cây, Bạch Mộ không hổ là vùng đất tiên, khắp nơi đều là linh khí. Ngay cả không khí cũng trong lành như thế, nhưng nàng lại có cảm giác nó thiếu mất điều gì. Chỉ có Thiên Tích của nàng là tốt nhất thôi, không biết chừng nào mới được về đây?

“Phong Phong, ta khát!” Nàng quay đầu nhìn về phía Viêm Phượng đứng cạnh.

Viêm Phượng hơi sững sốt, nhìn nàng, rồi lại do dự.

“Yên tâm đi, trời sáng rồi, ta không sao!” Biết nàng ấy đang lo lắng điều gì, nàng chỉ chỉ mặt trời trên cao.

Lúc này Viêm Phượng mới xoay người đi bưng trà, vừa đi lại thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, lo lắng nhìn nàng.

Để nhiều người lo lắng cho nàng như thế, thật là có lỗi! Thở dài thườn thượt, nàng quay đầu nhìn rừng cây bên cạnh, có một gốc cây không biết là cây gì. Không có lá, chỉ có một đóa hoa màu trắng lớn bằng bàn tay, nhụy hoa màu vàng, có sáu cánh. Loại hoa này....

Nàng không tự chủ được bước qua, nhìn nhìn cánh hoa, không nhận được đưa tay ra hái, nhánh cây kia lại quá cao, với không tới. Nàng cố nhón mũi chân, cố đưa tay ra, chỉ một chút nữa, một chút nữa là chạm được....

“Đóa hoa này sao?” Một bàn tay thon dài duỗi đến, nhẹ nhàng hái xuống. Gió nhẹ thổi qua, bạch y như tuyết khẽ bay, có mấy cánh hoa bay xuống, như một trận mưa hoa.

Lạc Song sững sốt, nhìn người đột nhiên xuất hiện ở phía sau, mắt mở to. Trái tim lại giống như bị thứ gì đó đâm vào đau đớn, dưới chân hơi nghiêng ngả, lui về sau một bước.

Hít thật sâu, nàng lại cười khẽ, cúi người hành lễ thật quy củ: “Thượng Tiên!”

Mặt hần hơi biến sắc, lại lập tức khôi phục lại, cầm đóa hoa vừa mới hái xuống, nói nhỏ: “Hoa này gọi là Huyền Lục hoa, bởi vì rất giống Lục hoa của Thần Sơn nên mới được gọi như thế!” Hần đưa đến “Cô nương.... có từng thấy Lục hoa chưa?”

Nàng thấy hần đưa đóa hoa đến, lại không nhận lấy, chậm rãi cười nói: “Thượng Tiên nói đùa, đó là hoa chỉ có ở Thần Sơn, là vật của Thần tộc, sao ta có thể thấy được!”

“Phải không?” Hần vẫn giữ giữ hoa trong tay, ý bảo nàng nhận lấy: “Ta thấy vừa rồi cô nương có vẻ rất thích nó!”

“Thượng Tiên hiểu lầm!” Nàng cười, lui một bước, coi như không thấy đóa hoa hần đưa đến: “Ta chỉ là đang nhầm chán quá, nên mới hái đóa hoa này, không phải vì yêu thích!”

“Thì ra là thế!” Tay hần siết chặt, nhìn đóa hoa trong tay, chậm rãi thu tay lại.

“Thượng Tiên đến đây, không biết có việc gì quan trọng không?” Lạc Song khách khí hỏi.

“Ta chỉ đi ngang qua, thuận đường sang đây xem thử!” Hần ngẩng đầu, nhìn nàng không chớp mắt “Người tới là khách, ta thuận tiện sang thăm, cô có cần gì không?”

“Đa tạ Thượng Tiên quan tâm, chúng ta không thiếu gì cả!”

“Vậy thì tốt!” Hần chậm rãi cười, ngẩng đầu nhìn trời, xoay người nói: “Khí trời hôm nay thật tốt!”

“Đúng vậy!” Lạc Song cẩn thận lui một bước, thấy hần không có ý muốn đi, liền hỏi: “Không phải Thượng Tiên phải đi tiền sảnh bàn chuyện sao? Sao lại ở đây? Chẳng lẽ đã kết thúc rồi sao?” Nói xong, nàng nhìn về phía trước một lát.

Giống như biết nàng đang tìm cái gì, Mộ Tử Hân nói: “Đúng là đã xong, chỉ là Chương môn các phái cần tìm Lạc Chương môn bàn bạc chuyện quan trọng, hần vẫn còn ở tiền sảnh!”

“À!” Lạc Song lên tiếng, lại quay đầu nhìn hấn, người này còn muốn đứng đây đến lúc nào? Không định đi sao?

“Cô nương đã khỏi bệnh chưa?” Hấn mở miệng hỏi.

“Bệnh?” Lạc Song sững sốt.

“Lạc Chưởng môn nói cô có bệnh cũ nhiều năm chưa khỏi, thường xuyên phát tác!” Hấn nhìn nàng một cái, đột nhiên đưa tay bắt mạch nàng, vừa nói: “Bạch Mộ ta có rất nhiều linh đan diệu dược*, nếu như cô nương không chê....”

(*linh đan diệu dược: Thuốc thần kì, thuốc quý hiếm)

Lạc Song hoảng hốt, rút mạnh tay về, lùi lại mấy bước, vẻ mặt bối rối. Tay Mộ Tử Hân cứng đờ giữa không trung, hai người đều không biết làm sao.

Nàng lúc này mới phát hiện không ổn, kiên trì lên tiếng: “Đa.... đa tạ Thượng Tiên quan tâm, ta đã.... không sao rồi!”

“Vây... vậy sao?” Hấn nói nhỏ, mặc dù cố gắng che dấu, nhưng trên mặt vẫn có phần lúng túng, chậm rãi thu lại tay, tay lại hơi run lên hai cái: “Cô nương không sao.... Vây thì tốt!”

Hai người tương đối im lặng, hấn ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào.

Lạc Song vẫn cúi đầu, dường như đáy lòng lại có cảm giác đau nhói như có như không, tay hơi giật giật, theo bản năng đưa về bên hông, nhưng lại không bắt được thứ gì, nàng cười nhạt. Đã bao nhiêu lâu nàng không có thói quen này rồi?

“Cô nương đang tìm thứ này sao?” Mộ Tử Hân móc ra một cái túi bên người, bên trong phình to, chứa vô số mấy viên tròn tròn, không có chút thay đổi nào so với trăm năm trước.

39. Chương 39

Chương 39: Chuyện cũ như gió bay.

Lạc Song mở to mắt, nhìn chằm chằm cái túi trong tay hấn, trong đầu như có vô số những hình ảnh không ngừng chạy qua, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh cánh tay vốn đang hướng về phía nàng, cuối cùng lại chuyển về phía người bên cạnh. Trái tim như căng ra, lại bắt đầu đau nhói.

“Thượng Tiên.... đây là gì?” Nàng cố nhếch khóe môi cứng ngắc lên hỏi.

Hấn khẽ vuốt chiếc túi nhỏ màu xám tro kia, miệng nhếch lên như đang nhớ đến chuyện gì rất vui vẻ: “Đây là một vật do một cố nhân tặng cho ta, trăm năm qua ta vẫn luôn mang theo bên người.”

“Vây à?” Nàng cười “Không biết bên trong là gì?”

“Kẹo ngọt!” Ánh mắt hấn trầm xuống, nhìn chiếc túi “Vị cố nhân kia của ta, thân phận không bình thường. Bởi vì thân phận này, nàng luôn bị người khác lạnh nhạt. Nàng vốn thiện lương, dù có uất ức, cũng chưa từng oán hận bất cứ ai. Có điều gì đau khổ, cũng chỉ chôn sâu tận đáy lòng. Cho nên lúc nào nàng cũng mang túi kẹo này theo, mỗi lần thấy lòng cay đắng, lại lấy một viên kẹo, làm tê dại chính bản thân mình. Lâu ngày, nàng dường như đã không biết vị ngọt là như thế nào nữa. Cho nên....”

Hấn ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt như hiện lên điều gì: “Ta nói với nàng ấy muốn túi kẹo này, mong nàng có thể nói ra mọi khổ sở trong lòng, dù chỉ một lần cũng tốt, ta nguyện chia sẻ cùng nàng! Mong rằng một ngày nào đó nàng có thể nếm được hương vị ngọt ngào thật sự!”

Lạc Song cười khẽ, quay đầu đi, không nhìn vào mắt hấn “Thượng Tiên có lòng như thế, vị bằng hữu kia của ngài thật có phúc!”

“Cô nương nghĩ vậy sao? Đáng tiếc giờ đây.... ta lại không thể tìm ra nàng!” Hắc cố ý nhấn mạnh từng chữ, tay đang cầm túi kẹo cũng run rẩy “Mỗi lần nhớ nàng, cũng chỉ có thể cầm chiếc túi này, nhìn vật nhớ người!”

“Quả là đáng tiếc!” Nàng cười khê “Ta lại không thích ăn đồ ngọt, nên.... không thể hiểu được tâm tình của Thượng Tiên”

Mi tâm hắc hơi nhú, nhìn nàng một lúc lâu, lại nhìn về phía đóa Huyền Lục hoa trên cây, mở miệng: “Cô nương có thể theo ta đến một nơi không?”

“Không thể!” Lạc Song không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối “Phu quân ta bảo ta phải ở lại đây chờ chàng trở lại!” Nàng cố ý thêm hai chữ phu quân vào “Xin thứ lỗi, không thể theo Thượng Tiên rồi!”

Nàng thấy tay Mộ Tử Hân hơi run rẩy hai cái, đóa Huyền Lục vừa mới hái cũng rơi xuống đất.

Quay đầu nhìn về phía trước, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Viêm Phượng, hình như nàng ấy đi rót trà cũng hơi lâu rồi.

“Cô nương.... không tin tưởng nhân phẩm của Tử Hân đến thế sao?” Giọng Mộ Tử Hân hơi đổi, có chút trầm.

“Thượng Tiên nói đùa!” Lạc Song khách khí cười “Bạch Mộ Tử Hân là Thượng Tiên của Tiên giới, Lạc Song sao lại dám hoài nghi ngài!”

“Vậy thì đa tạ cô nương!” Hắc đột nhiên nở nụ cười, dưới ánh mặt trời, nụ cười kia như tỏa ra một tầng ánh sáng, khiến người ta chói mắt, Lạc Song còn đang nghi ngờ, hắc lại lùi một bước, đưa tay nói: “Mời!”

“Hả?” Nàng ngẩn người, nàng đáp ứng lúc nào chứ? “Ta không....”

“Không phải vừa rồi cô nương nói là tin tưởng tại hạ sao!” Hắc lại cắt ngang lời nàng, nụ cười trên mặt càng sâu “Vậy thì tất nhiên sẽ đồng ý đi theo Tử Hân rồi, quả không hổ là người đại nghĩa của Thiên Tích.” Hắc cười đến mức ánh mắt như cong thành hình cung “Lạc cô nương.... theo ta được không?”

Khóe miệng Lạc Song hơi giật giật, hắc ngay cả Thiên Tích cũng lấy ra nói, nàng không theo hắc mà được chắc? Thôi thôi, hắc đường đường là một Thượng Tiên, cũng không thể ăn nàng được.

Nàng hít thật sâu “Thượng Tiên, mời dẫn đường!”

Lúc này hắc mới gạt đầu, dẫn nàng đi về phía đường nhỏ phía bên phải. Là nàng hoa mắt sao? Nàng dường như nhìn thấy tay hắc run lên hai cái, bị bệnh gì không tiện nói ra sao?

“Không biết cô nương trở thành môn hạ của Thiên Tích được bao lâu rồi?” Hắc vừa đi vừa nói.

“Ngay từ lúc còn nhỏ!” Lạc Song đáp.

“Lâu vậy sao?” Mi tâm hắc cau lại “Đã từng.... đến Tiên giới chưa?”

“Ta từ nhỏ đã yếu ớt, còn mang bệnh lạ, không thích hợp ra ngoài, đây là lần đầu tiên.”

“Vậy à?” Hắc cười nhạt, quay đầu nhìn nàng, ngón tay lại giật giật, dường như muốn đưa tay nhưng vẫn cố nhịn xuống, chuyển đề tài: “Cô nương không hay ra ngoài, có biết chuyện Lục giới không?”

Nàng ngược đầu lên tiếng “Từng nghe người ta nói tới một hai lần!”

“Hôm nay Ma giới muốn dùng Thiên kiếm để Ma Thần xuất thế, Lục giới quả là rối loạn!” Hắc khê nhú mày.

Chúng sinh Lục giới sao? Bên môi Lạc Song lại nở nụ cười “Thượng Tiên không hổ là Thượng Tiên, quan tâm đến chuyện Lục giới như thế, có Thượng Tiên ở đây, Ma giới nhất định không được như ý!”

“Tiên lực của ta cũng khó mà đấu lại Ma giới. Hơn nữa Thiên kiếm....” Mày hắc càng cau chặt, lại như nhớ đến điều gì “Chuyện Thiên Trụ chính là chứng minh tốt nhất!”

Lạc Song không lên tiếng, chẳng qua là cúi đầu càng thấp, Lục giới Lục giới, Thượng Tiên như hắc quả là có trách nhiệm! Khó trách Tiên giới giờ đây luôn lấy hắc làm gương.

“Lúc Thiên Trụ bị sụp đổ, cô nương đã ở đó sao?” Hắc hỏi.

“Đúng vậy!”

Về mặt hắc hơi khựng lại, đột nhiên dừng bước, nhìn nàng gấp gấp nói: “VẬY cô đã nhìn thấy dòng chữ lúc Thiên Trụ sụp đổ sao?”

Nàng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn, nhất thời trong đầu tỉnh táo hẳn, hóa ra.... hóa ra hắc vòng vo lâu như thế, thì ra... muốn hỏi thứ này. A... quả không hổ là Thượng Tiên!

“Khi đó ta bệnh cũ phát tác.... không để ý lắm!” Nàng nhếch môi cười, cười đến rục rĩ, nụ cười này đã nhiều năm lắm.... mới cười lại “Xin lỗi.... ta không thể giúp Thượng Tiên!”

Nhìn thấy nụ cười của nàng, mày Mộ Tử Hân nhíu càng chặt, môi khê nhúc nhích, dường như muốn giải thích điều gì. Sắc mặt hắc hơi trầm, vội ngậm miệng, xoay người đi tiếp “Vị cố nhân kia của ta.... cũng thích cười.... rất giống cô nương!”

“VẬY... vậy à?” Quả nhiên.... lại nhắc đến chuyện này? Nàng không nhịn lại nở nụ cười.

“Chỉ là... trí nhớ của nàng rất tốt, nàng từng nói với ta, mỗi chuyện trong suốt ngàn năm qua, nàng đều có thể nhớ rõ!”

“Vị cố nhân kia quả là lợi hại!” Nàng đáp lại, rút tay về “Chỉ là.... trí nhớ ta lại không tốt, đừng nói đến chuyện chỉ nhìn một lần liền không quên được, cho dù là chuyện mấy ngày gần đây, cũng chưa chắc có thể nhớ rõ ràng!”

“....” Hắc không nói gì, giống như đang cân nhắc điều gì.

“Nếu Thượng Tiên muốn biết, ta sẽ giúp ngài hỏi thử phu quân nhà ta, xem chàng có nhớ được điều gì không!”

“Không cần!” Sắc mặt của Mộ Tử Hân trở nên lạnh lẽo, hắc đột nhiên dừng chân “Đã đến rồi!”

Lúc này Lạc Song mới ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy cách đó không xa là một hang động lớn đang lơ lửng, có hình tròn, nó có màu đen thẫm thẫm, dường như có thể rút cạn mọi ánh sáng.

Đây là...

Mắt Lạc Song mở to, cảm giác sợ hãi đang lan tràn, hô hấp hơi dồn dập, hai chân như nhũn ra, bước đi hơi loạng choạng.

“Đây là...”

Mộ Tử Hân nhanh tay đỡ nàng đang sắp ngã, không nhanh không chậm trả lời “Hư Không!”

Mắt Lạc Song như dại ra, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía thứ đang trôi nổi kia, một thứ đen tối không hề có chút ánh sáng, như mãnh thú giương nanh múa vuốt muốn lao về phía nàng. Sự sợ hãi như tràn lan, phảng phất nhớ lại đêm đó, lưỡi kiếm băng của Thu Thủy Bạch Dung, hồng liên đầy đất, lời thề mãi không rời bỏ, còn có bàn tay sẵn sàng bỏ qua nàng kia nữa. Không ai cứu nàng, không ai giúp nàng, chỉ có thể để mặc cho cơ thể từng chút từng chút bị sự đen tối kia cắn nuốt, lâm vào cảnh hư không yên lặng hơn cả cái chết kia. Ngoài cười ra, nàng chẳng thể phát ra âm thanh nào khác.

Ngón tay khê nắm chặt, phản ứng đầu tiên của nàng chính là chạy trốn, nàng đang muốn xoay người chạy như điên lại bị một người khác nhanh tay bắt được.

“Buông ra!” Nàng cố sức giãy dụa, muốn hất ra nhưng lực tay của hắc lại càng lớn.

“Đừng sợ!” Mộ Tử Hân nắm chặt tay nàng “Đây chỉ là cửa vào của cảnh Hư Không mà thôi, không đến gần thì sẽ không sao!”

“Cửa vào?” Nàng quay đầu nhìn nơi đen tối kia, tự trấn tĩnh bản thân, nhìn kĩ, lúc này nàng mới phát hiện, cái động đen ngòm kia không hề khuếch tán mà chỉ lơ lửng một chỗ trên không trung.

“Ta phải suy nghĩ biết bao lâu mới tìm được cách thông ra cánh cửa này!” Hấn nhìn nơi đen tối kia, lại quay đầu nhìn nàng, sắc đen trong đôi mắt như chợt lóe ra điều gì “Chỉ cần thông qua cánh cửa này là có thể bước vào Hư Không!”

Lạc Song sửng sốt, nhất thời hiểu hấn muốn nói gì, lại nhìn về phía nơi đen tối kia, ánh mắt trầm xuống, đôi mắt trong trẻo cũng mờ mịt hẳn, cúi đầu không nói.

“Cô nương không hỏi ta... vì sao phải đào ra một cánh cửa như thế sao?” Hấn vẫn nhìn nàng không chớp mắt.

Lạc Song cười gượng, thuận theo lên tiếng “Vì... sao?”

Trong mắt hấn xẹt qua một chút đau đớn, vừa thâm trầm lại vừa như đè nén điều gì, nhìn nàng một lúc lâu mới lên tiếng “Ta.... từng bỏ lại một người ở nơi này. Một người.... vô cùng quan trọng đối với ta!”

“Vậy... sao?” Nàng cười khê, đáy lòng lại chua xót, đến tim cũng đau đớn. Đã lâu không có cảm giác, nàng cứ tưởng trái tim mình đã chai lì mất rồi, hóa ra vẫn còn biết đau sao?

“Ta cho là... ta có thể kịp thời cứu nàng! Nhưng...” Hấn cúi đầu nhìn tay nàng “Nhưng chỉ vì phán đoán sai lầm của ta, khiến cho nàng... rơi vào nơi Hư Không này.”

“...” Nàng không nói, bởi nàng không biết phải trả lời như thế nào, cũng không thể trả lời.

“Sau đó.... ta ngày đêm thông ra cửa vào này, tiến vào cảnh Hư Không, tìm kiếm bóng dáng nàng, nhưng nàng đã không thấy tung tích...” Hấn tiếp tục nói “Ta biết trong lòng nàng oán ta, có lẽ... cả đời này cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ta. Đây vốn là điều ta đáng phải chịu, dù nàng oán ta, ta cũng không oán hận... chỉ cần.... nàng còn sống!”

Lạc Song xoay đầu đi nơi khác, nhìn cái cây bên cạnh, bàn tay siết lại thật chặt, ngăn lại sự rung động trong lòng. Muốn cười, nhưng mở miệng ra lại chỉ thấy cay đắng.

“Hôm nay...” Hấn quay đầu nhìn về phía Hư Không, cười nhạt, mang theo mấy phần thê lương “Không ngờ nàng vẫn bình an, cửa vào này đã không cần giữ nữa rồi!”

Hấn đưa tay kết ấn, tay hóa ra ánh sáng màu vàng, đánh thẳng về phía nơi đen tối kia, chỉ thấy ánh sáng bao lấy động đen ngòm kia, chậm rãi co rút lại, cuối cùng biến mất không còn thấy gì. Mặt đất vốn bị đen tối bao phủ, giờ chỉ còn lại một mảng hồng liên kiêu diễm như lửa, từng mảng lớn đỏ rực, thật chói mắt.

Lạc Song lui về phía sau một bước, nhất thời nhận ra đó là nơi ngày đó nàng rơi vào Hư Không, ánh mắt khê híp, lại lui về sau một bước nữa.

“Nàng quá lương thiện, lúc nào cũng thật lòng đối xử với người khác, đặc biệt là người thân. Dù biết rõ sẽ bị thương nhưng nàng vẫn nghĩa vô phần cố* mà làm!” Ánh mắt hấn hơi trầm “Những chuyện nàng gặp phải đều do một tay ta tạo nên. Nếu như ngày đó ta kiên quyết nhốt nàng trong phòng mà không chỉ mở lời nhắc nhở, chắc nàng sẽ không...”

(*nghĩa vô phần cố: Làm việc nghĩa không chối từ)

Lòng Lạc Song lại đau đớn, cơn đau lại tái phát, nàng lui lại.

Một Tử Hân lại tiến về phía trước, khom lưng, cẩn thận hái một đóa hồng liên, đặt vào lòng bàn tay “Đây là ngày đó nàng để lại, ta dùng mọi cách bảo vệ, khiến nó mãi mãi nở rộ, để tự nhắc nhở mình, nếu có một ngày ta tìm được nàng...” Hấn quay đầu nhìn về phía Lạc Song, ánh mắt như vực sâu không thấy đáy “Ta đang đợi... đợi nàng, dù nàng có nói gì làm gì.... oán hận ta cũng không sao!”

“Không biết giờ đây, ta còn có... một cơ hội nào nữa không!” Hấn nhìn thẳng, nhìn thẳng về phía Lạc Song, không hề chớp mắt. Đôi mắt vốn long lanh như nước, lúc này càng thêm trong trẻo, giọng nói trầm thấp như mang theo chút khẩn cầu.

Trong lòng Lạc Song tràn ngập trong chua xót.

40. Chương 40

Chương 40: Thượng Tiên Đan Vân

Nàng đi vào biển hoa đỏ rực, đứng giữa hồng liên đầy đất, ánh mắt khẽ khép lại. Trong đầu nàng hiện lên từng việc mà nàng đã từng trải qua, những điều mà nàng luôn gắng sức theo đuổi, nỗ lực tìm kiếm, rồi hết lần này đến lần khác lại thất vọng.

Hôm nay người đã đứng trước mắt, nàng lại không thể đưa tay nắm bắt.

Nàng thở dài, có những chuyện không cần phải làm quá mức phức tạp, nàng đã sớm quyết định... Hắn cần gì phải làm trái tim nàng hỗn loạn.

Một lúc lâu sau...

“Mọi chuyện... đã rồi.” Nàng quay đầu, nhướn miệng cười, rực rỡ như cảnh xuân, cả gương mặt đều tràn ngập nụ cười, cũng không giống như trước cười không hề thật lòng, nụ cười lúc này của nàng rạng rỡ vô cùng: “Thượng Tiên cần gì phải cố chấp.”

Trong lòng Mộ Tử Hân căng thẳng, lại có chút bối rối không biết từ đâu.

Nàng lại cười càng rực rỡ; “Đã quyết định buông tay thì càng không nên lưu luyến!” Nàng đứng dậy, nhìn về phía hồng liên mọc đầy trên đất, chẳng biết sao lúc này, nàng lại không hề có ý nghĩ sẽ nhớ hết chúng ra, có lẽ là vì nàng đã thông suốt sao? “Thượng Tiên nếu không thể buông bỏ, lẽ ra ngày đó không nên bỏ qua, hôm nay vật đổi sao dời, có nói thêm nữa.... cũng chỉ càng thêm đau lòng mà thôi!”

“....” Ánh mắt hắn càng thêm nặng nề, khóe môi hơi động dậy nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Lạc Song lại cười, cúi người hành lễ “Nếu Thượng Tiên không có chuyện gì khác, Lạc Song xin cáo từ!” Nói xong xoay người muốn đi, không hề do dự, thậm chí không hề quay đầu nhìn những đóa hồng liên kia thêm một lần nào nữa.

“Anh Lạc!” Tay lại bị nắm lấy, là Mộ Tử Hân, hắn cúi thấp đầu, mi tâm nhíu chặt, vẻ mặt như đang giãy dụa. Giọng nói nặng nề khiến người ta không thở nổi “Nàng.... có khỏe không?”

Trong lòng đau xót khiến bước chân nàng hơi loạng choạng. Nàng xoay người, nụ cười trên mặt như gió xuân “Thượng Tiên nhận lầm người rồi? Ta tên Lạc Song!”

Ánh mắt hắn càng trầm xuống, không hề chớp mắt nhìn nàng “Mặc dù khác tên.... Nàng vẫn không muốn thừa nhận sao? Anh Lạc....” Tay hắn nắm tay nàng càng chặt, “Nàng thật sự.... hận ta như vậy sao? Ngay cả một cơ hội.... cũng không muốn cho ta?”

“....” Lạc Song quay đầu không nói, trong đầu như chìm trong mấy tiếng ong ong, muốn rút tay về nhưng hắn lại không chịu thả ra.

“Anh Lạc, ta....” Hắn còn muốn nói gì, lại như chợt nhận ra điều gì, sắc mặt biến đổi, nhìn về phía cánh tay mình đang nắm lấy, mắt mở to “Nàng....”

Trong lòng nhận ra điều khác thường, tay hơi cong lại, muốn cẩn thận xem xét.

Lạc Song lại rút tay lại, khẽ nhíu mày “Thượng Tiên làm thế.... e là không ổn đâu? Tại hạ còn có việc, xin phép cáo từ trước!” Nói xong cũng không hề quay đầu lại mà xoay người bỏ đi, bước chân lại có phần loạng choạng.

=====

Cho đến khi đáy mắt đã không còn chứa bóng dáng nàng, Mộ Tử Hân mới thu hồi tầm mắt. Hắn xoay người nhìn mấy đóa hồng liên trên đất, ánh mắt càng nặng nề.

Một lúc sau.

“Đã tới rồi, sao lại không bước ra?”

Nói xong, gió mát khẽ thổi, cánh hoa bay đầy trời, một nam tử sải bước đi đến, áo trắng thêu đầy hoa đào, gương mặt như ngọc, khóe mắt có vẽ một đóa hoa anh túc vô cùng sống động.

“Đã lâu không gặp, Đan Vân!” Mộ Tử Hân cười khẽ mở miệng.

“Ta có tên đảng hoàng, gọi là Thính Phong, sao huynh cứ phải gọi cái tên hiệu tầm thường này?” Y cười tươi như hoa.

“Huynh là người nổi tiếng trong Tiên giới, là Thượng Tiên Đan Vân, ta gọi như thế có gì sai nào?”

“Huynh đang ép ta ra tay đây à?” Y khẽ híp mắt.

“Được thôi!” Mộ Tử Hân tiến lên một bước “Lâu rồi ta cũng chưa động tay động chân, nếu huynh đã có nhã hứng này, thử một chút cũng không phải không thể!”

Thính Phong sững sốt, mở to mắt, đánh giá hẩn từ trên xuống dưới “Ta không nghe lầm chứ? Hôm nay huynh đổi ý rồi sao?” Hai mắt y khẽ híp lại, lại nhìn hẩn, lại như chợt hiểu ra điều gì, quay đầu nhìn một mảng hồng liên dưới chân “Chẳng lẽ huynh... bị người ta ruồng bỏ, trong lòng khó chịu, muốn tìm ta bắt nạt đây chứ?”

Mộ Tử Hân sững sốt, sắc mặt hơi thay đổi, lại lập tức khôi phục, xoay đầu đi nơi khác, tiếp tục nhìn hồng liên dưới chân “Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến Bạch Mộ vậy?”

“Tất nhiên là đến để tính sổ với huynh rồi!” Y vừa nói vừa cười, không hề có dáng vẻ tức giận.

“Ồ?” Mộ Tử Hân không rõ

Hai mắt y híp thành một đường, nhìn hẩn chăm chăm, gần từng chữ một “Hôm đó huynh tìm ta đến Dao Trì uống rượu! Cuối cùng ta vừa đến, thấy toàn là mấy lão già của các phái, huynh cố ý!”

Mộ Tử Hân cười khẽ “Tiên hội Dao Trì, huynh là Thượng Tiên của Tiên giới, đến tham gia có gì không đúng? Huống chi lúc này hai giới Tiên – Ma...”

“Ngừng!” Y đột nhiên xen ngang, gõ đầu “Mấy thứ Tiên giới gì gì đó, chuyện chúng sinh gì đó, đừng có nói với ta. Huynh biết rõ ta không thích mấy thứ này, vừa nghe là nhức đầu ngay. Ta từ trước đến nay đã quen rồi, nghĩ gì làm đó, huynh đừng để mấy thứ này quẩn lấy ta!”

Mộ Tử Hân lắc đầu cười nhạt không nói, lại nhìn mấy đóa hồng liên trên đất, ánh mắt càng trầm.

“Ta cũng hi vọng có thể được như huynh...” Hẩn khẽ lẩm bẩm, khóe miệng hơi nhếch lên, cười khổ.

Thính Phong nhận thấy hẩn khác thường, ánh mắt trầm xuống, theo ánh mắt hẩn nhìn về phía mấy đóa hồng liên, thử hái một đóa, lại thấy hẩn không hề ngần ngại. Những năm gần đây, hẩn ngày đêm đều trông chừng mấy đóa hồng liên này như bảo bối, sao hôm nay lại...

“Nàng.... chính là người mà huynh muốn tìm mấy năm nay?” Y xoay xoay đóa hoa trong tay, nhìn hẩn, không thấy hẩn trả lời, chân mày y càng cau chặt, nói tiếp “Đã không nữa, sao không chịu nói thật cho nàng biết!”

Mộ Tử Hân sững sốt, lại nở nụ cười khổ “Nói cái gì? Nên nói ta đều đã nói!” Có nhiều thứ đã mất đi, là không thể trở lại. Ngày đó, chính bản thân hẩn đã quyết định buông tay, không trách ai được.

“Tất nhiên là nói chuyện của Thiên Trụ!” Thính Phong cau mày “Ta cũng thật tò mò, trên đó rốt cuộc viết cái gì, sao huynh phải lo lắng nàng có thấy hay không? Huynh hỏi như thế, chẳng phải sẽ khiến nàng hiểu lầm ý của huynh sao!”

“Có lầm hay không thì cũng có khác biệt gì đâu? Bên cạnh nàng.... đã có một người thật tốt! Cả đời này nàng đã quá khổ sở rồi, lần này.... hãy để nàng tự lựa chọn!” Giọng nói của hẩn càng thêm nặng nề.

“Huynh.... Aizz!” Thính Phong thở dài, lắc đầu, quay đầu nhìn về phía con đường mà Lạc Song đã bỏ đi, lại nghĩ đến ngày đó ở Dao Trì, rút hồng liên trong tay ra, mắt khẽ híp “Chỉ e là, chuyện không hề như huynh nghĩ đâu!”

=====

Đến khi xác định mình đã đi được đủ xa, Lạc Song mới dừng bước. Một cơn đau thấu tim dâng lên, trong cơ thể như có thứ gì đang khuấy động, cảm giác choáng váng lại xuất hiện, bước chân nàng loạng choạng, phải vịn lấy một cành cây mới có thể đứng vững. Nàng ấn ngực, thở hổn hển, cố gắng chống đỡ, không để mình bị cảm giác choáng váng kia chi phối.

Rằng cần mạnh vào đầu lưỡi, cơn đau nhói truyền đến khiến nàng tỉnh táo lại. Nàng ngồi lên một tảng đá gần đó, đỡ lấy cái trán đang mơ hồ đau đớn. Ngẩng đầu nhìn ánh sáng trên bầu trời, nàng thở dài, thời gian... không còn nhiều.

“Song Song!” Giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý trêu đùa vang lên bên tai.

Quay đầu qua liền thấy một gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, khóe mắt có một đóa hoa anh túc sống động, gần đến mức như sắp chạm vào chóp mũi nàng.

“Thính... Phong!” Lạc Song hết hồn, chân bước hụt, suýt rơi khỏi tảng đá.

Thính Phong lập tức chụp lấy, ôm nàng vào lòng “Ta nói này Song Song.... Nhìn thấy ta cũng không cần kích động như vậy chứ?”

Y ôm chặt vô cùng, dường như cả người nàng đều dán lên người y. Hơi thở của y đều như phả lên mặt nàng.

Lạc Song đỏ mặt, nhất thời bối rối vô cùng, muốn thoát khỏi cữ chỉ vô cùng thân mật của y “Huỳnh.... mỗi lần xuất hiện... đều phải kinh hãi thế tục như vậy sao?”

Y để nàng tùy ý lui ra sau, nhếch miệng cười khê, đóa anh túc nơi khóe mắt như từng chút từng chút nở rộ, quả thật rất xinh đẹp “Kinh hãi thế tục? Là do vừa rồi cô suy nghĩ quá tập trung, nên mới không phát hiện ta đang dựa vào gần thôi!” Y không hề kiêng kị ngồi xuống cạnh nàng.

Nhìn gương mặt tràn đầy tò mò kia, mặt mày y cong cong, dù là nụ cười hay một cái nhăn mày cũng đều quyến rũ vô cùng. Vậy mà trên người y lại tràn đầy linh khí, không tìm ra chút yếu tà nào. Đúng là một tổ hợp kì quái.

“Mau nói cho ta biết! Song Song đang suy nghĩ gì thế?”

Song Song? Lạc Song nhếch miệng, quay đầu nhìn, không nhận được mở miệng “Huỳnh... thân với Cố Thiên Phàm lắm hả?”

“Cố Thiên Phàm?” Y sững sốt lắc đầu “Không biết! Sao cô lại nhắc hắn? Sao vậy? Nhìn hắn còn đẹp hơn ta nữa sao?”

Ánh mắt y như híp lại thành đường chỉ.

“Không có... không có gì!” Lạc Song lau cái trán đầy mồ hôi lạnh “Không biết.... Thượng Tiên tìm ta có việc gì?”

Thính Phong sững sốt, nhưng sau đó lại nở nụ cười “Cô biết sao!”

“Có nghe người ta nói qua!” Về ngoài bắt mắt như thế này, e là Tiên giới không ai không biết! Có mỗi mình nàng là chẳng hay biết gì. Nếu không phải ca ca nhắc nhở, đến giờ nàng còn tưởng y chỉ là một vị tiên kì lạ.

“Cô không tức giận sao?” Thính Phong hơi khó hiểu.

“Sao ta phải tức?” Lạc Song mỉm cười hỏi ngược lại.

“Tức ta không nói thật với cô chứ sao!”

“Thượng Tiên nói đùa!” Nàng cười thật bình tĩnh “Chúng ta lần đầu gặp mặt, ngài có lí do gì mà phải nói cho ta biết ngài là Thượng Tiên Đan Vân đây?”

Thính Phong cau mày, nghe ra ý khách trong lời nói của nàng. Nhìn gương mặt mỉm cười của nàng một lúc lâu, trầm giọng nói “Cô... không tin tưởng người khác đến vậy sao?”

Lạc Song sững sốt, sắc mặt hơi đổi, lại lập tức bình thường, nàng vẫn giữ nét mặt tươi cười như hoa “Sao Thượng Tiên lại nói thế?”

“Cô... Aizz!” Y thở dài, lại nói ” Bệnh của cô sao rồi?”

“Đã khỏe lắm rồi!” Nàng cười gật đầu “Đa tạ Thượng Tiên quan tâm!”

“VẬY Ờ?” Y đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Lạc Song hết hồn “Thượng Tiên!”

“Ta tên Thính Phong!” Y cúi giận sửa lại cho đúng.

“Ta thật sự không sao!” Nàng bối rối, muốn rút tay về.

Thính Phong nhướn mày, vung tay lên, cả người Lạc Song lập tức cứng đờ, không thể nhúc nhích, y dám dùng tiên pháp với nàng.

“Ngồi yên đi, ta xem thử cho!” Y nhẹ giọng nói, rồi bắt tĩnh mạch nàng.

Lạc Song im lặng, có người bắt mạch như y sao? Trong lòng bối rối nhưng nàng lại không thể động đậy, chỉ có thể oán giận liếc xéo y. Sao mấy Thượng Tiên này thích bắt mạch dữ vậy?

Thính Phong càng nhìn, sắc mặt lại càng ngưng trọng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, phất tay giải phép cho nàng “Song Song.... cô....”

Nàng ngượng ngùng kéo ống tay áo xuống “Ta khỏe rồi!”

“Vậy mà cô dám nói khỏe?” Thấy vẻ không hề để ý của nàng, y không khỏi tức giận ”Trong người cô có mấy cổ chân khí đang đấu đá lung tung, lục phủ ngũ tạng cũng dần suy yếu, lúc nào cũng có thể mất mạng!”

“Cũng không nghiêm trọng như thế!” Nàng cười càng sâu “Dù sao, ta cũng có một chút tu vi, mấy thứ chân khí này làm sao làm khó ta.”

“Song Song!” Thính Phong gần như là rống lên, không có chuyện gì..... Thế này mà nàng cũng dám nói là không có gì? Vừa rồi y chỉ bắt mạch nàng một lát, lòng đã như bị dao cắt. Tu vi gì chứ, nàng thì có bao nhiêu tu vi, nhiều nhất cũng chỉ được coi là một vị bán tiên. Còn tiếp tục như thế, nàng sẽ không thể sống qua một tháng.

41. Chương 41

Chương 41: Đến lượt ta che chở cho tỷ

“Đi theo ta!” Thính Phong kéo nàng đứng dậy “Ta đưa cô trở về, nghĩ cách giúp cô ngăn lại chân khí trong người cô!”

“Thượng Tiên, xin bỏ tay ra!” Lạc Song khuyên “Ta với ngài quen biết nhiều lắm cũng chỉ mới ba ngày, Thượng Tiên cần gì phải cố chấp với chuyện của Lạc Song như thế?”

“Sao ta biết được!” Thính Phong quay đầu trợn mắt nhìn nàng “Ta cũng chả biết ta đã bị cái quỷ gì, dù sao cũng không thể trờ mắt nhìn cô gặp chuyện như thế được!”

Lạc Song sửng sốt, vẻ mặt khó hiểu.

“Từ lúc nhìn thấy cô, ta liền cảm thấy khác biệt. Bất kể thế nào cũng không thể bỏ lại cô như thế!” Thính Phong càng thêm tức giận, trong lòng hiện lên loại cảm xúc mà chính mình cũng không hiểu nổi, càng khiến sự nghi ngờ trong lòng y càng tăng lên, quay đầu nhìn nàng, cúi người xuống hỏi “Song Song, ta hỏi cô một lần nữa, chúng ta quả thật chưa từng.... thật chưa từng quen biết nhau sao?” Y rõ ràng quen nàng không bao lâu, vì sao mỗi lần nhìn thấy nàng, lại có loại cảm giác này?

Lạc Song càng khó hiểu, Thính Phong nhướn mày, vẻ mặt phiền não “Thôi không nói nữa, chuyện này tính sau, phải đưa cô về trước đã”

“Thượng Tiên!” Nàng muốn rút tay ra, thế nhưng y lại nắm chặt vô cùng, nàng ngồi xuống định lấy tảng đá làm điểm tựa, thế nhưng y vẫn cứ kéo nàng đi về phía trước, Lạc Song càng gấp “Thượng Tiên... Thượng... Thính Phong, Thính Phong, ta gọi huynh là Thính Phong là được chứ gì!”

Y rút cuộc cũng dừng lại, nhưng vẻ mặt vẫn tức giận, vô cùng không đồng ý nhìn nàng chằm chằm.

Lạc Song yếu ớt rút tay về, tay bị y kéo cũng muốn đau hết cả lên rồi, đành thở dài một tiếng “Thật sự không cần huynh quan tâm, ta... không sao!”

“Không sao, cô thế này cũng nói là không sao hả?” Y quay người lại, trong mắt như phóng ra lửa “Còn tiếp tục như vậy, cô sẽ chết, cô sẽ chết! Có biết không hả!”

Lạc Song hơi sững sờ, lui về sau một bước, khoe miệng lại không nhìn được cong lên “Ta biết!” Một trăm năm trước nàng đã biết rồi, chỉ là.... nàng nghĩ mình còn có thể chống đỡ thêm vài chục năm nữa, nhưng giờ.... chỉ e là không đến một tháng sao?

“Vậy mà cô còn....”

Lạc Song càng cười đến thỏa mãn, cẩn thận nhìn y “Tình trạng của ta, ta rõ nhất, giờ đây....”

“Giờ cũng chưa phải là muộn!” Y cực kì không thích nghe mấy lời ử rử của nàng, lại muốn kéo nàng đi.

Nàng nhanh tay tránh thoát, dựa lưng ngồi xuống cạnh hòn đá “Nếu như huynh chắc chắn có thể trị liệu thật tốt cho ta, ta sẽ đi theo huynh!”

Thính Phong sững sờ, sắc mặt lập tức hơi trầm xuống, tay đang vươn ra, cũng từ từ buông xuống.

Lạc Song khẽ cười, nhìn về phía mấy đám mây trắng trên trời “Thính Phong.... ta cũng không phải là một đứa trẻ, chuyện của mình, ta rất rõ. Chỉ là....” Nàng dừng một lúc, lại nói “Huynh đã từng mơ ước muốn có một thứ gì chưa?”

Y hơi sững sờ, không biết sao nàng lại hỏi như thế, lắc đầu “Không biết!” Y chưa từng nghĩ tới.

“Ta có đó!” Nàng cười ha ha “Ta... trước kia, ta nghĩ rằng ta không có gì cả, nên ta vẫn luôn đi tìm, nỗ lực tìm kiếm thứ đó. Cứ ngây ngốc cho rằng, chỉ cần tìm được nó, thế nhưng....” Giọng nói nàng hơi nghẹn “Những thứ kia đều không có thật.... không ai bằng lòng cho ta. Sau này.... ta mới phát hiện, thì ra.... thì ra ta vẫn luôn có thứ đó, nó luôn ở cạnh ta!”

Thính Phong không hiểu ý nàng, chỉ là thật không thích vẻ mặt tự giễu này của nàng.

Nàng lại cười đến rực rỡ, vẻ mặt như hoa nở, cả mặt mày đều là nụ cười “Thứ ta muốn có nhất đời này đã tìm được, ta đã có, cho nên.... ta quả thật rất may mắn, coi như là đã tìm được rồi!”

“Song....” Thính Phong muốn nói điều gì, nhưng không cách nào mở miệng.

“Thính Phong.... Huynh là một người tốt, nếu như... nếu như ta gặp được huynh sớm một chút, có lẽ ta sẽ càng vui mừng!” Nụ cười của nàng càng sau “Tiếc rằng.... ta lại không phải một người tốt! Vừa ra đời đã.... luôn khiến người xung quanh phải lo lắng cho ta.... Phàm là những người tốt với ta, tất cả đều không có kết quả tốt!” Tay nàng siết lại thật chặt, cười đến khổ sở “Huynh nói xem.... có phải ta trời sinh đã là một sát tinh rồi không?”

“Song Song....”

“Ta có một mẫu thân rất tốt, nhưng ta.... đã hại chết người!” Giọng nói nàng thật trầm, bầu chặt lấy vạt áo trên người, xoắn chặt “Còn có...còn có một người nữa, ta cũng hại huynh ấy không có một ngày nào yên tâm, nhận hết khổ sở suốt ngàn năm. Cho nên.... tốt nhất huynh không nên đến gần ta quá! Miễn cho bị ta liên lụy!”

“Nhắm nhí!” Y chau mày “Ta mà phải sợ bị cô liên lụy chắc!”

“Ngài là Thượng Tiên, tất nhiên không sợ!” Nàng cười “Chỉ là... Lạc Song tự biết thời gian không còn nhiều lắm, không muốn có thêm người nào lo lắng vì ta nữa, nếu như Thượng Tiên, thật lòng quan tâm Lạc Song, chắc sẽ không làm khó ta đâu đúng không?”

“Cô....” Thính Phong muốn phát điên.

“Chắc là Thượng Tiên đang cáu giận ta không biết tốt xấu!” Nàng vẫn cười đến thần nhiên, giống như không có chuyện gì “Thế nhưng Lạc Song thật sự không sao, ta đã có thứ mà cả đời này ta luôn mong muốn. Ta đã thỏa mãn, cho dù ngày mai ta sẽ....”

“Không cho phép nói nhảm!” Y xen ngang lời nàng.

Lạc Song nhẹ nhàng cười ra tiếng “Đúng đúng đúng! Ta mệnh dài vô cùng, cho nên không cần Thượng Tiên phải lo lắng, ta đã khiến rất nhiều người.... quan tâm!” Nàng cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì “Ta đã quá hạnh phúc rồi, luôn luôn được bảo vệ, cũng đến lúc... phải đền đáp rồi.”

Giọng nói của nàng rất trầm, rất thấp, không rõ ràng. Nhưng Thính Phong nghe được, quay phắt đầu lại, nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, lại như nghĩ đến chuyện gì, hơi bối rối nhìn nàng “Song Song, cô định làm gì? Cô không biết....”

Lạc Song sững sốt, ngay sau đó lại cười “Ta có thể làm gì chứ? Ta chỉ là một kẻ sắp chết, chỉ muốn thật vui vẻ trải qua quãng đời còn lại, hi vọng tất cả mọi người quan tâm ta, đều sống thật vui vẻ, không cần phải lo lắng... bất cứ chuyện gì!”

Nàng đã hạnh phúc đủ suốt một trăm năm, nếu như còn có chuyện gì khiến nàng đau đớn, đó là nàng phải ra đi một mình.

Y vẫn còn hơi hoài nghi, nhìn thấy nụ cười hoàn mỹ của nàng, nghi ngờ lại càng sâu.

Lạc Song bị y nhìn đến không được tự nhiên, ngẩng đầu, nhìn khí trời, mở miệng “Sắc trời không còn sớm, ca ta.... phu quân ta nếu không tìm được ta, chắc sẽ lo lắng, cáo từ!”

Nói xong cúi người, xoay người bước đi, đi được nửa đường lại dừng lại, đứng một lúc lâu, mới quay đầu thử mở miệng “Nếu.... nếu huynh thật sự có lòng... có thể... có thể giúp ta một chuyện không?”

=====

Lúc Lạc Song trở về, Miểu Hiên còn chưa trở lại, chỉ có Viêm Phượng đang hết sức lo lắng, khuôn mặt lạnh lùng vạn năm không đổi lúc này lại mang vẻ lo âu.

Nàng quay đầu muốn cười trộm, nàng ấy lại đang táo bạo tức giận trừng mắt nhìn nàng, nàng đành cố nén ý muốn cười trộm của mình, tránh cho nàng ấy lại càng nổi giận. Nàng đuối lý trước mà, đuối lý trước mà.

Nhớ tới Hỏa Phượng ngàn năm trước chỉ biết lú ra lú rú, lại so sánh với khối băng trước mặt, thời gian quả là thần kỳ, thậm chí nàng còn không biết, từ lúc nào tính tình của Viêm Phượng lại thay đổi như thế !

“Tiểu thư, nếu ngài cảm thấy Viêm Phượng có làm sai chỗ nào, xin cứ trách mắng ta! Xin đừng dùng loại biện pháp này để trừng phạt thuộc hạ!” Hai mắt Viêm Phượng chứa oán giận, không e dè bắn về phía nàng.

Lạc Song nhếch miệng, mấy lời này của nàng ấy đúng là có gai, đâm trúng tử huyệt của nàng mất rồi “Phong... Phong!” Nàng đành mềm giọng cầu xin tha thứ “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta chỉ đi ra ngoài một lát thôi, kết quả lại bị lạc đường, lúc này mới về được!”

“Tiểu thư muốn đi, có thể mang ta theo mà!” Nàng ấy vẫn không chịu buông tha.

“Được được được.... Lần sau ta sẽ nhớ kĩ!” Giờ trên người nàng không có hạt dưa!

Sắc mặt nàng ấy càng tối, híp mắt nhìn nàng “Xin hỏi tiểu thư, tiểu thư còn bao nhiêu cái “lần sau” vậy?”

“Á...” Lạc Song cứng họng, nàng có tiền án tiền sự, tiền án tiền sự! “Không có... không có lần sau, không có lần sau nào nữa!” Nàng cười ha ha, chuyển đề tài “Ta đi một vòng lớn, có hơi khát, ta nhớ trà Phong Phong pha ngon lắm, chúng ta vào trước đã, vào vào!”

Không đợi nàng ấy trả lời, nàng đã kéo tay Viêm Phượng vào phòng, ống tay áo bị kéo lên, lộ ra cánh tay, trên đó có rất nhiều những vết sẹo mảnh dài, những vết thương đã có từ lâu, vết sẹo đã rất nhạt, nhưng nhìn hình dáng này, có thể nhìn ra, vết thương khi đó, hẳn là sâu đến tận xương.

Bước chân đang muốn vào nhà dừng lại, nhìn tay nàng ấy, đáy lòng nàng lại như bị đau đớn quấy đảo. Trước mắt lại như hiện lên năm mười tuổi ấy, Hỏa Phượng này đã liều chết bảo vệ mình.

Viêm Phượng chậm rãi rút tay về, nhìn nàng, yên lặng kéo ống tay áo xuống, cho đến lúc mấy vết sẹo này không lộ ra chút nào, mới chậm rãi nói “Không phải tiểu thư muốn uống trà sao? Ta đã pha xong rồi!” Giọng nói giảm đi mấy phần lạnh lẽo, nhu hòa hơn nhiều.

Lạc Song sững sốt, ngẩng đầu nhìn nàng ấy, lúc này mới phục hồi tinh thần, ngượng ngùng cười “Đúng vậy, uống trà... uống trà!” Bước nhanh vào phòng, ngồi ở trước bàn, nhận chén trà mà Viêm Phượng đưa đến, nhấp từng ngụm, nhưng chỉ cảm thấy vị đắng ngét.

Cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng “Phong Phong... Ta nhớ tỷ sợ đau nhất mà...”

Viêm Phượng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt khế híp!

Nàng kéo tay nàng ấy, nhe răng cười như trăm hoa đua nở, cảnh xuân khắp chốn “Tỷ nghĩ ta có nên học pháp thuật không? Sau này.... ta sẽ bảo vệ tỷ? Đến lượt ta che chở tỷ.... Thanh Chi nữa, cả... ca ca nữa!”

Viêm Phượng sững sờ, nhìn vẻ mặt tươi cười đến rực rỡ của nàng, cảm thấy hơi kì quái, rồi lại không biết là kì quái chỗ nào. Một lúc sau, mới than nhẹ, nghiêm trang nói: “Tiểu thư, ta mới là Thánh Thú của người! Bảo vệ chủ nhân, đó là thiên chức của nàng.

Lạc Song vẫn cứ nhấp từng ngụm trà, không ủng hộ cũng chẳng phản đối, chỉ nở nụ cười. Đầu hơi choáng váng, hình như đến sớm hơn trước.

Nhìn về phía cửa, Miểu Hiên cũng vừa trở lại.

“Ca ca!” Lạc Song mở miệng khế gọi.

“Chưởng môn!” Viêm Phượng cúi người hành lễ.

Miểu Hiên không đáp, trực tiếp đi đến, chuyện đầu tiên là bắt mạch cho Lạc Song, một lúc sau mới thu hồi tay, nói “Lạc Nhi, ta nói rồi, ở bên ngoài phải gọi ta là...”

“Chưởng môn!” Nàng le lưỡi “Muội nhớ mà, chỉ là ở đây không có người lạ, muội muốn gọi huynh là ca ca, gọi thêm mấy tiếng cũng đâu có mất tiền!”

Hắn không nói, không đồng ý nhìn nàng, trên trán vẫn có mấy nếp nhăn.

“Ca ca, ở tiền sảnh thương lượng chuyện gì vậy?” Nàng nói sang chuyện khác.

Sắc mặt Miểu Hiên hơi trầm, nói “Viêm Hoa môn hôm qua nhận được tuyên chiến của Ma giới, tuyên bố mấy ngày nữa sẽ tấn công.”

“Ừm!” Lạc Song gật đầu, không hiểu lắm “Viêm Hoa môn là một nơi như thế nào?”

Miểu Hiên nhìn nàng, hơi do dự, hồi lâu mới nói: “Là nơi Chí Thử!”

(*thử = Nóng)

Trong lòng nàng chấn động, Lạc Song chậm rãi cúi đầu, vuốt dọc theo chén trà, trầm giọng nói “Ừm!”

“Lạc Nhi...” Hắn nắm chặt tay nàng “Muội không cần lo lắng, ta...”

“Ta biết!” Nàng ngẩng đầu, chậm rãi cười “Có ca ca ở đây, tất nhiên Lạc Nhi không phải lo lắng điều gì, chỉ là.... chữ trong Thiên Trự, liên quan đến an bình của Lục giới, Lạc Nhi đang nghĩ, hay là viết xuống, giao cho Tiên giới. Ca ca nghĩ sao?”

42. Chương 42

Chương 42: Tâm không đề phòng

Thiên địa có linh khí, sinh ra vạn vật, tạo nên hậu duệ của Thần. Rồi quá lẻ loi, sau tạo ra Lục giới.

Thế gian vốn âm dương phối hợp, lại có kẻ mang dục niệm biến thành Ma, đồ thần sinh linh. Lục giới lâm nguy, cảm phần đầy kẻ đó vào hoang vu để thần hồn câu diệt.

Nhưng dục niệm vẫn còn, ăn mòn Thần thân.

Vì thế tụ hợp sức mạnh, chia dục niệm thành bốn, phân ra bốn vùng gồm: Chí Linh, Chí m, Chí Thử, Chí Hàn. Sau đó tàn hơi rồi biến mất, mang theo sức mạnh chuyển kiếp, tái thế mang thân tịnh niệm, yên lặng theo dõi!

Thiên địa sơ khai vốn chỉ có Thần, sau đó là Ma.

“Thiên địa sơ khai vốn chỉ có Thần, sau đó là Ma! Sau đó là Ma....” Lạc Song đọc câu cuối cùng trên giấy, khẽ cười nói “Ca ca, huynh nói xem, lời này.... ý muốn nói gì?”

“Không quan trọng!” Miểu Hiên đặt bút trong tay xuống, cầm tờ giấy trên bàn, giao cho Viêm Phượng, ý bảo nàng ấy cầm đi đưa ọi người trong Tiên giới “Mấy dòng này, rất rõ ràng, là lời tiên đoán do Thiên Đế trước lúc biến mất để lại. Dục niệm của Ma Thần là tà khí của thế gian, thân thể dù đã bị diệt nhưng dục niệm vẫn mãi trường tồn, nên Thiên Đế mới đồng ý chia dục niệm này ra làm bốn phần, chia ra phong ấn. Thiên Trụ chính là một trong số đó, giờ đây....” Hắc trầm ngâm một lúc, quay đầu lại nhìn nàng.

“Dục niệm vẫn còn, ăn mòn Thần thân!” Lạc Song cười khê, đi đến “Lời tiên đoán này cũng không sai.... Phong ấn vừa bị phá. Thân thể của Thần sẽ lập tức bị ăn mòn!” Nàng sờ sờ lồng ngực, cảm giác choáng váng hôm qua, chính là vì vậy sao! Thân thể của Thần là sự tồn tại của Chí Linh, mà dục niệm của Ma Thần chính là Chí Tà. Tất nhiên sẽ xung đột với nhau!

Miểu Hiên cau mày không nói, Lạc Song kéo tay hắc, nắm chặt trong tay, tay hắc hơi lạnh lẽo “Ca ca lo lắng.... sau khi phong ấn kia bị giải trừ, phần phệ của phong ấn trên người muội sẽ càng nhanh chóng, nếu cả bốn phong ấn đều bị giải trừ, đến lúc đó....”

“Không cho nói nhảm!” Miểu Hiên xen ngang lời nàng, trên mặt hiện vẻ tức giận “Ta đã biết mục đích của bọn chúng, lại có thể để bọn Ma giới đó được như ý sao!”

Lạc Song cười càng tươi, gạt mạnh đầu nói “Ừm, muội biết, ca ca nhất định sẽ tìm cách ngăn cản, dù có bỏ ra bao nhiêu, dù có bất kỳ khó khăn nào, huynh đều sẽ.... vì muội, huynh từ nhỏ đã phải....”

“Lạc Nhi....” Hắc sờ đầu nàng, ánh mắt nặng nề, thật ra điều hắc lo lắng lại là một thứ khác.

Nàng thuận thế ôm lấy hông hắc, vùi đầu vào lòng hắc.

Thân thể của người đối diện lập tức hơi cứng đờ, bàn tay vốn đang vỗ về đầu nàng, lúc này lại cảm thấy hơi mất tự nhiên.

“Ca ca....” Giọng nói nàng thật bình tĩnh lại hơi nghèn nghẹn “Cho dù là tình huống nào, dù là lúc nào, huynh cũng sẽ không bao giờ rời bỏ Lạc Nhi đúng không?”

“Đó là điều đương nhiên!” Hắc trả lời.

“Như vậy, tình trạng của muội.... dù quả thật là không còn cách nào khác, huynh cũng sẽ không buông tay có phải không?”

“Không được nói mấy lời ử rử như vậy!” Mi tâm hắc nhú chặt.

“Ý muội là.... nếu như thế thì sao! Muội biết... cho dù quả thật không có cách nào, ca ca cũng sẽ tìm bằng được. Lúc nào ca ca cũng đối xử với muội thật tốt! Giống như Lục hoa của chúng ta vậy!”

“....” Hắc không nói, chỉ là khoe môi hơi nhếch lên.

“Thần sơn lúc đó, cực ít Lục hoa, lại khó sinh trưởng vô cùng! Huynh tình nguyện hao hết pháp lực, cũng muốn nhân giống chúng cho được. Muội nhớ rõ.... ngày đó, ca ca ngủ quên ở sau núi, muội gọi huynh thật lâu, thật lâu... nhưng huynh vẫn không tỉnh lại. Lúc đó muội còn cúi kính cẩn huynh! Suốt ba ngày còn không chịu để ý huynh, huynh cầm Lục hoa đến dỗ muội vui, muội lại tức giận xé nát. Huynh nhớ không?”

Hắn cười khê “Nhớ chứ!”

“Lúc ấy muội rất giận huynh! Mẫu thân lại vì chuyện này mà mắng muội! Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất mẫu thân mắng muội.” Tay nàng càng siết chặt, càng vùi đầu vào lòng hắn, giọng nói rầu rĩ “Muội nhớ rõ.... lúc ấy, muội rất oan ức, ở trong phòng khóc đến trưa. Rõ ràng là huynh không để ý đến muội, sao mẫu thân lại mắng muội chứ? Giờ này nhớ lại....” Giọng nói của nàng nghẹn ngào, càng thêm trầm thấp “Huynh khi ấy... không phải đang ngủ, rõ ràng là bị ngất đi. Huynh sợ Lục hoa kia sẽ tàn, liền sử dụng pháp thuật, giữ cho nó không tàn. Cuối cùng.... do pháp lực suy giảm quá độ mà ngất đi!”

“Muội còn nhỏ...” Hắn lại xoa đầu nàng “Tất nhiên không hiểu mấy chuyện này! Huống chi lúc ấy là do tu vi của ta không cao, chuyện như vậy cũng bình thường thôi.”

“Ừm!” Nàng lên tiếng, giọng buồn buồn lại mang theo giọng mũi, yên lặng thật lâu, mới lại mở miệng “Ba ngày đó, huynh cũng ở ngoài cả đêm để khuyên nhủ muội! Huynh có còn nhớ.... lúc đó huynh nói gì không?”

Hắn lắc đầu “Không nhớ nữa!”

“Huynh nói....” Nàng học theo giọng điệu của hắn, giọng nói trầm thấp truyền đến từ cái đầu đang dán sát vào vạt áo trước ngực hắn “Lạc Nhi ngoan! Là lỗi của ca ca, ca ca không nên... không chịu để ý đến muội! Muội... nghe lời, đi ra ngoài.... gấp ca ca đi, ca ca hứa.... sẽ không bao giờ... làm như vậy nữa” Nàng càng nói, giọng nói càng đứt quãng, cuối cùng chỉ còn lại nghẹn ngào.

“Lạc Nhi...” Miểu Hiên khê gọi, cúi người ôm lấy thân thể đang run rẩy của nàng, không biết vì sao nàng lại nhắc đến những chuyện cũ đã qua nhiều năm như thế, lại nhớ thật rõ ràng, lúc ấy, nàng vốn chỉ mới năm tuổi.

“Từ nhỏ...” Yên lặng một lúc sau, nàng lại mở miệng, đứt quãng, nói không ra lời, lại muốn nói cho hết “Từ nhỏ.... muội vừa khóc, trời sẽ mưa, dù là Thần sơn cũng thế. Huynh đứng ở ngoài bị mưa làm ướt đầm, nhưng thế nào cũng không chịu bỏ đi. Luôn miệng nói xin lỗi với muội, cứ nói mãi... nói mãi... nói đến khiến muội cũng phát phiền, không nghe nổi nữa.... mới....”

“Chuyện đã lâu như vậy, sao lại nhắc lại?” Trước ngực truyền đến cảm giác ẩm ướt, trong lòng lại buồn phiền, muốn kéo nàng ra, nàng lại ôm càng chặt “Lạc Nhi....”

“Nhưng Lạc Nhi muốn nói.... Lạc Nhi muốn nói, ca ca làm mọi chuyện, Lạc Nhi... tất cả....Lạc Nhi đều nhớ tất cả!” Nàng ôm lại càng chặt, đầu lại như quả bóng, cứ lặn lặn vào trong lòng hắn “Muội vốn chỉ cần nhìn qua là có thể nhớ được, trí nhớ tốt vô cùng, mọi chuyện đều có thể nhớ rõ ràng, dù vô tâm, nhưng dù có ra sao, vẫn theo bản năng nhớ rất kĩ càng. Trước kia.... muội không biết sao lại như thế? Tại sao phải nhớ! Sau này mới hiểu rõ.... khi đó, bởi vì huynh phong ấn trí nhớ của muội, chuyện mà muội vốn không muốn quên nhất.... huynh lại khiến muội quên, nên trong tiềm thức, muội lúc nào cũng muốn nhớ kĩ mọi chuyện!”

“Lạc Nhi! Đó là vì....” Hắn hơi gấp gáp.

“Bởi vì sợ muội gặp nguy hiểm?” Nàng xen ngang lời hắn, cười ha ha thành tiếng “A...Muội biết mà. Với tính tình của muội, nếu biết rõ chân tướng, muội sẽ không thể giả vờ như thật được. Chỉ như thế.... n Hoài Đan mới có thể bỏ qua muội, không ra tay với muội, chuyên tâm đối phó huynh! Huynh đều dẫn mọi thứ đến trên người mình.” Nàng lại vẫn cứ ngây ngốc cho rằng, mình đã sớm bị hắn bỏ quên. Thật ra, kẻ chân chính bỏ quên tất cả, là nàng mới đúng!

Miểu Hiên không nói gì, vẫn vỗ nhẹ từng lọn tóc của nàng.

“Thật ra muội cũng đã từng nghĩ, vì sao Thần sơn lại nhiều người như thế? Rõ ràng từ trước đến nay, Thần tộc vẫn hiếm khi tiếp đón khách lạ, sao huynh lại không như thế. Giờ nghĩ lại, mấy kẻ này, hơn phân nửa đều có mục đích mà tới!” Mỗi ngày hắn đều sống trong hiểm nguy, lại đặt mình ở nơi an toàn nhất, không tiếc để mình oán giận hắn suốt ngàn năm. Lòng lại đau đớn, từng chút từng chút vùi đầu vào ngực hắn, nàng cũng không rõ lúc này về mặt mình là thế nào “Ca ca.... tại sao.... sao lại muốn làm như thế....”

Hắn sững sờ một lúc, chậm rãi nở nụ cười, dung nhan như ngọc hiện lên vẻ thản nhiên, trên tay lại dùng sức, vỗ vỗ đầu nàng “Ngốc nghếch! Sao lại có nhiều tại sao như thế, ta làm những chuyện này, cũng chỉ mong muội sống thật tốt, như vậy đã là quá đủ!”

Lạc Song ngẩng đầu, nhìn hắn, vẻ mặt của người đối diện, không hề có chút không cam lòng, không hề oán giận, càng không do dự, hắn trả lời nàng như đó là điều hiển nhiên, hiển nhiên đến mức.... khiến cho người ta đau lòng.

Cứ như hết thấy, đều là những chuyện hắn cam tâm tình nguyện đón nhận.

Chỉ là....

Nàng không muốn như vậy.

“Muội biết rồi!” Rốt cuộc nàng cũng buông tay ra, lui về phía sau một bước, gương mặt tươi cười hoàn mỹ xinh đẹp như hoa, tựa như Lạc hoa trên đỉnh Thần sơn. Nàng mỉm cười nói “Lạc Nhi vốn còn vì chuyện phong ấn mà lo lắng, lúc này đã không còn sợ nữa. Muội biết.... dù có bất cứ chuyện gì, ca ca cũng sẽ chống đỡ thay muội. Cho dù phải hy sinh thật nhiều.... cho dù tự ủy khuất chính mình, cho dù.... cả người đầy thương tích. Ca ca.... vĩnh viễn sẽ che chở muội. Vĩnh viễn như vậy sao?”

Hắn cười, vén sợi tóc trên trán nàng “Tất nhiên rồi.”

Tất nhiên, đúng vậy! Đối với hắn đây vốn là điều đương nhiên.

“Ca ca như thế.... Lạc Nhi.... quả thật rất hạnh phúc!” Nàng lại cười, khóe mắt cong thành hình bán nguyệt “Vẫn có người yêu thương cho Lạc Nhi.... vẫn luôn như thế.... luôn đặt Lạc Nhi trong lòng!” Nàng chậm rãi đi đến trước bàn, bưng lên chén trà mình đã uống kia đưa cho hắn “Cho nên.... ca ca, nhất định vẫn phải luôn yêu thương Lạc Nhi nhé! Lạc Nhi.... nếu không có cả ca ca, sẽ thật sự không có.... bất cứ thứ gì nữa! Ai cũng có thể bỏ rơi muội... nhưng ca ca thì không thể!”

Miêu Hiền sững sờ một lúc, thấy bộ dáng đáng thương của nàng, trái tim lại đau đớn, cả ngàn năm qua, hắn vẫn không thể tránh khỏi việc khiến nàng bị thương.

“Uống trà của Lạc Nhi đi, coi như đồng ý!”

“Lạc Nhi ngốc, ca ca sao lại bỏ rơi muội, ta.... chẳng phải cũng chỉ còn mỗi mình muội thôi sao!” Nhận lấy chén trà nàng đưa đến, không nghi ngờ, uống cạn.

Lạc Song cười tươi tắn, tiến lên ôm lấy hắn, dùng sức ôm thật chặt “Đây mới là ca ca tốt của muội! Lạc Nhi... Lạc Nhi thật không nỡ tặng huynh ấy cô gái khác đâu!”

“Nói ngốc gì đó!” Hắn cau mày “Tộc của chúng ta không có tiền lệ này! Ta sao lại...”

“Tiền lệ cũng có thể có ngoại lệ mà!” Nàng xen ngang lời hắn, giọng điệu hơi trêu chọc “Huynh không vội... nhưng Tiên giới người ta đều đã vội lắm rồi kìa! Ngay cả Tiên hội Dao Trì, đều quảng Ma giới qua một bên, chuyên tâm bàn luận chuyện cưới gả của huynh đấy thôi!”

“...” Hắn cứng họng, trên mặt lúc xanh lúc tím.

Nàng lại càng không tha, cười đến liêu lĩnh “Chỉ là Lạc Nhi có chỗ không rõ!” Hai mắt nàng lóe lóe ánh sáng “Huynh nói xem... nếu quả thật theo ý bọn họ, vậy người tương lai bên gối huynh, ta nên gọi là tỷ phu* hay đại tẩu* đây?”

(*tỷ phu = anh rể; đại tẩu = chị dâu)

“Lạc Nhi!” Người nào đó nổi giận.

“Được rồi được rồi, không nói không nói!” Nàng vội vàng xin hàng, ngó ngó sắc trời, mờ mờ rồi, nàng cắn chặt răng, trong miệng hơi truyền đến vị tanh ngọt.

“Trời sắp tối rồi, ca ca... muội đi ngủ!” Nói rồi liền nhanh bước đi.

“Vội ngủ đi!” Hắn nhiu mày, đỡ nàng nằm xuống, tay lại nhanh chóng bắt mạch nàng.

Lạc Song lại nhanh tay túm lấy, chu miệng nói: “Ca ca.... ngủ cùng Lạc Nhi đi!”

Miêu Hiên đang nghi ngờ, nàng lại đột nhiên dịch vào trong, vỗ vỗ chỗ trống bên người.

“Lạc Nhi...” Trên mặt hấn lập tức nổi lên một màu đỏ ửng, không tự nhiên xoay đầu đi.

“Ngủ cùng Lạc Nhi đi, trước kia ca ca cũng vậy mà....” Nàng hơi buồn bực, cố gắng cắn răng, vị tanh kia càng lan tràn.

Sắc mặt hấn hơi quẫn, ánh mắt nhìn khắp nơi nhưng lại không dám nhìn mặt nàng “Khi đó muội còn nhỏ! Bây giờ...” Nam nữ khác biệt, sao nàng lại dám gọi người khác ngủ cùng như thế.

“Ca ca là ca của muội mà!” Thấy hấn không nhúc nhích, lại nói “Hôm qua muội bị đau đốn làm cho sợ hãi, không dám ngủ một mình, ca ca.... không thương Lạc Nhi sao?”

“Muội...” Hấn vẫn do dự.

“Hay là, ca ca sợ đại tẩu tương lai hiểu lầm, nên...”

“Lại nói nhảm!” Hấn tức giận, vừa tức nàng trêu tức mình, vừa tức nàng cứ đem mình đẩy cho người khác. Hấn than nhẹ, giữ nguyên áo, nằm xuống cạnh nàng, Lạc Song liền lập tức như bạch tuộc quấn đến.

“Lạc Nhi!” Hấn hết hồn, ngực đập thành thình, toàn thân cứng ngắc, muốn nhúc nhích cũng không được mà nhúc nhích cũng không xong.

Nàng lại nằm thật thoải mái, dính chặt trên người hấn! Ôm hấn thật chặt, vùi đầu vào lòng hấn, thân thể nằm trong ngực hấn, lại gác cả chân lên ngang người hấn, hấn khuyen thể nào cũng không chịu bỏ ra.

Một lúc lâu sau....

“Ca ca... sao người huynh cứng đờ vậy?”

“....”

“Chẳng lẽ là mệt mỏi?”

“....”

“Vậy lần này đổi lại ca ca ngủ, Lạc Nhi canh chừng cho huynh!”

“....Ngủ đi!” Hấn im lặng một lúc lâu, cuối cùng theo thói quen nắm lấy cổ tay nàng, lúc này mới an tâm. Trái tim không thể khống chế đập thành thịch. Vén lại sợi tóc của nàng, nếu như.... mấy hành động lúc này của nàng, đều xuất phát từ cùng một loại tâm tư như mình....

Thật là... tốt biết bao!

Nhìn bộ dáng vô lại của nàng, lại không đành lòng xuống giường. Aizz! Đợi nàng ngủ rồi đi cũng được!

Sắc trời dần tối sầm, đêm khuya đến kéo theo cơn buồn ngủ của mọi người. Hấn cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, ban ngày phải ứng phó với chương môn các phái, lúc này mới cảm thấy mệt mỏi.

“Lạc Nhi?” Hấn khẽ gọi một tiếng, giọng nói nhẹ như gió thổi “Muội ngủ chưa?”

“Ừm!” Nàng cố gắng lên tiếng, vị tanh ngọt tràn khắp khoang miệng.

Hấn than nhẹ “Tối nay khó ngủ à?” Đây là hiện tượng tốt, sao lúc này thân thể hấn lại hơi rã rời, có lẽ là do quá mệt mỏi?

“Có chút...”

“Vậy thì tốt rồi!” Hấn thở phào “Tĩnh táo.... tốt hơn!” Thật sự là hơi buồn ngủ!

“Ừm! Như vậy tối nay đến lượt muội trông chừng giúp huynh!”

Hấn cười thỏa mãn “Muội.... nếu thật có thể làm thế, vậy... cũng rất tốt!”

“Lạc Nhi muốn, được vĩnh viễn ở cạnh ca ca!” Nàng bất động, chỉ dựa vào hấn, nghe giọng nói mỗi lúc một nhẹ của hấn, mà mình lại càng ngày càng tĩnh táo, trong miệng tràn ngập vị tanh ngọt.

“Đây là cái gì...” Đột nhiên nhìn thấy khóe miệng của nàng có dấu vết mờ mờ, hơi nghi ngờ, đưa tay vuốt đi.

Ánh mắt Lạc Song lập tức mở lớn, kéo xuống tay hắn, cười ha ha “Là do tối hôm qua... muốn cố gắng tỉnh táo, cần mạnh quá nên để lại thôi!”

“VẬY Ờ?” Ánh mắt hắn dần mê man, thấy không rõ lắm nên cũng tin nàng “Sau này đừng như vậy! Có không nhịn được... thì cần... ta!”

Nàng quay đầu nhìn cổ hắn đang gần trong gang tấc, lòng đau xót, nàng cần còn ít sao?

“Biết không?” Hắn muốn nghe đáp án.

“Ừ! Lạc Nhi biết!”

“Ừm, còn nữa...” Hắn lắc đầu, muốn tỉnh táo lại một chút, nhìn người bên cạnh “Chúng ta ở đây đến mấy ngày. Muội... không được ra ngoài, ở yên ở đây. Phụ cận của Bạch Mộ... cũng không yên bình. Ma giới... có thể ở xung quanh đây.”

“Ừm! Muội biết!”

“Còn nữa...” Hắn còn muốn nói gì, nhưng lại như quên mất, ánh mắt dần khép lại.

“Còn phải uống thuốc đúng giờ?” Lạc Nhi tiếp lời hắn.

Hắn ngẩn người, ánh mắt đang khép lại cũng cố sức mở ra, chậm rãi gật đầu, động tác rất chậm chạp.

“Lạc Nhi biết rồi, Lạc Nhi đã mang thuốc bên người, đủ một tháng!” Nàng vươn tay chủ động xoa trán hắn “Ca ca lúc nào cũng lo lắng uội, sao lại không tự quan tâm chính mình chứ!”

Hắn như thở dài, ánh mắt khép lại, rồi lại cố mở ra.

“Ca ca... muội ngoan như vậy, có phải ca ca nên thưởng không?” Nàng híp mắt, đòi phần thưởng.

“Muội muốn gì?”

“Ừm...” Nàng suy nghĩ một lúc “Lạc Nhi giờ cái gì cũng... không thiếu! Chỉ cần... ca ca bình an, sống thật lâu thật lâu, cưới vợ sinh con, tên... huynh đồng ý rồi, phải gọi là Anh Lạc!”

“Lại... nói nhảm!” Giọng nói hắn buồn bực, lại có chút mềm yếu vô lực.

“Không phải nói bậy đâu!” Nàng phản bác “Muội nói thật mà! Thật đến không thể thật hơn! Huynh nhất định phải đồng ý nha!”

“....”

“Không nói gì tức là đồng ý!” Nàng cười đắc ý, nhìn Miểu Hiên dường như đã hoàn toàn nhắm mắt, tay trái vẫn cứ nắm lấy mạch của nàng, nàng lại không nhịn được sờ sờ gương mặt hoàn mỹ của hắn, cười khê “Ca ca... huynh quả thật không hề có tâm đề phòng với muội!”

“Tâm.... đề phòng?” Hắn hơi nghi ngờ, ánh mắt lại không mở ra được.

Nàng không vội giải thích, nói với hắn “Ca ca... hôm nay muội gặp Thính phong! Huynh nhớ y không?”

“....Ừ” hắn đáp lại, nhẹ đến không nghe rõ.

“Y là người tốt!” Nàng nhếch miệng cười “Y còn nói, muốn điều trị tốt uội. Lúc đầu muội cảm thấy thật buồn cười, y tuy là Thượng Tiên nhưng công lực sao có thể so với huynh. Huynh cũng không thể chữa trị phong ấn của muội, y sao có thể chứ!”

“....Ừ!”

“Chỉ là, y có thể giúp muội một việc, nên.... muội đã xin y!”

“....” Không còn âm thanh nào.

Nàng lại phối hợp nói một mình “Thật ra cũng không có gì, chỉ là xin y một loại thuốc thôi!”

“....”

“Muội hỏi y, có loại thuốc nào khiến người ta sau khi dùng, trong vòng một tháng... không thể tỉnh lại!”

“....”

“Y nói có! Nền....” Nàng ngẩng đầu nhìn, máu đỏ tươi bên môi cũng không thể giấu được nữa, từng giọt từng giọt chảy xuống, hóa thành hồng liên, nàng lại nở nụ cười.

“Cho nên.... muội cho huynh ăn nó rồi!”

43. Chương 43

Chương 43 : Như đã từng quen.

Trăng sáng lên cao, chiếu sáng cả bầu trời đêm, hôm nay trăng thật tròn.

Thì ra hôm nay trăng lại sáng như vậy, Lạc Song ngửa đầu, nhìn trăng sáng trên trời, thở dài. Nàng đã bao lâu chưa được nhìn thấy trăng tròn như vậy rồi?

Ngơ ngác nhìn một lúc lâu, đột nhiên có một cơn choáng váng chợt ập tới, khiến bước chân nàng hơi lão đảo. Đang định dựa người vào thân cây, trên cổ lại chợt lạnh lẽo, một thanh trường kiếm đang kề ngay cổ nàng, hàn quang tỏa ra bốn phía.

Cuối cùng cũng đến, Lạc Song đột nhiên thấy buồn cười, đỡ cho nàng phải đi tìm khắp nơi.

“Không được nhúc nhích!” Giọng nói rét lạnh như trong hầm băng.

Nàng cứng đờ người, bất động, không nhúc nhích thì không nhúc nhích!

“Lạc Song của Thiên Tích đang ở đâu?” Người phía sau tích chữ như vàng*.

(*tích chữ như vàng: Chỉ người ít nói)

Lạc Song ngây ngẩn cả người, cứ tưởng mục đích của hắn là người Tiên giới, ai ngờ lại nói tên của mình, từ khi nào một người tầm thường như nàng cũng đã khiến người khác tìm đến gây chiến rồi?

“Nói!” Thấy nàng không đáp, lưỡi kiếm càng kề lại gần, thân kiếm lóe hàn quang, mơ hồ còn tỏa ra khí lạnh, nàng nhin không được phải ngửa đầu ra, chảy máu thì không hay đâu, không hay đâu!

“Không biết.... công tử tìm tại hạ có gì không?” Nàng nhìn chằm chằm thanh kiếm, chỉ sợ người đằng sau không cẩn thận sẽ khiến mình máu chảy tại chỗ.

“Là người?” Người phía sau hơi kinh ngạc, nhiều hơn nữa là hoài nghi

“Ha ha...” Lạc Song ngượng ngùng cười, không phải ta, không lẽ là người sao?

Người nọ trầm ngâm một lúc lâu, như đang suy nghĩ tính chân thật trong lời nói của nàng, một lúc sau kiếm trên cổ nàng mới được lấy ra nhưng lại bị người đằng sau đẩy mạnh “Đi!”

Lạc Song hơi khựng lại, hắn muốn bắt người, nhưng sao lại là nàng?

“Công tử muốn....”

“Câm miệng!” Nàng còn chưa nói hết đã bị hắn xen ngang, giọng nói vẫn lạnh lẽo không có tí nhiệt độ nào “Chỉ cần đi thôi, không được nói nhiều. Nếu không....”

Tay hắn lại chuyển động, thanh kiếm phát sáng dưới ánh trăng, Lạc Song theo quán tính muốn co rút đầu lại.

Ặc.... kiếm tốt, quả là kiếm tốt! Kiếm này chỉ cần vẽ một đường lên cổ nàng, dù không chết chắc cũng liệt nửa người rồi. Nàng luôn luôn quý trọng tính mạng, tránh tranh đấu, lúc này lại càng phải tuân thủ nguyên tắc này.

“Công tử.... chuyện gì cũng từ từ! Có gì từ từ nói!” Nàng cười ha ha, theo sự thúc giục của hắn, đi về phía Tây.

Người nọ lại không nói nữa chữ, chỉ là ở những nơi cần chuyển hướng sẽ thỉnh thoảng đẩy nàng một cái. Không thể không nói, vị đại ca bất cóc này, rất có tính kỹ thuật, chọn đường đều là những đường nhỏ ít người. Đường như hắn vô cùng quen thuộc với địa hình ở nơi này, trên suốt đường đi cũng không hề gặp bất cứ ai.

Cho đến khi trước mắt xuất hiện đại điện nguy nga, Lạc Song lại càng choáng “Công tử.... ngài thật sự muốn đến đây sao?”

Ở đằng sau không hề có tiếng đáp lại, dường như đang đánh giá đại điện trước mắt.

“Công tử... đây... đây là đại điện!” Nàng xin rút lại lời nói lúc trước, người này vốn chỉ là đi bậy đi bạ, thật bất cần, đi đâu không đi lại đến đại điện, chẳng phải là dụ người ta đến bắt sao?

“Đi!” Thế nhưng hắn lại chẳng hề cảm tạ ý tốt của nàng, vẫn thúc giục nàng đi tới.

Lạc Song hơi do dự, kiểm trên tay lại càng giương lên, hàn quang bốn phía.

Ặc... nàng co được dân được*, đi!

(*co được dân được: Ý nói thích nghi với mọi hoàn cảnh)

“Từ từ, đi cửa sau vào đi!”

Xem ra hắn còn chưa quá hồ đồ, nàng tạm thời vòng ra sau, đi cửa sau vào đại điện. Đại điện vẫn là nơi nghị sự tiếp khách của Bạch Mộ, bình thường vô cùng náo nhiệt nhưng đến tối lại không có một bóng người. Thế nhưng chỉ cần đại điện này mở cửa, trên quảng trường phía trước với những nhóm lớn các đệ tử, mỗi người chỉ cần phun một ngụm nước bọt cũng đủ dim chết người ta rồi.

“Công tử.... ngài khẳng định.... mình không đi nhầm?” Bất người mà lại đi lạc đường như thế này, đúng là lần đầu mới thấy.

Người phía sau không nói, đột nhiên đưa tay bắt lấy nàng. Hắn bước ra từ đằng sau, đi về phía giữa của đại điện. Lúc này Lạc Song mới thấy rõ, người này mặc cả thân đồ đen, thân hình hơi gầy gò, nhưng bước đi trầm ổn, hẳn là tu vi cực cao.

Thân hình hắn đứng giữa đại điện, như đang xem xét điều gì. Thả thanh kiếm trong tay ra, hắn bắt đầu lục lọi. Thanh kiếm kia quả thật là một thanh kiếm tốt, lúc này do ánh trăng làm chói nên trông mới sáng loáng, lúc này nhìn kỹ mới thấy, ánh sáng trên thân kiếm như đang ngưng đọng một tầng sương.

Kiếm này, sao nhìn quen quá vậy.

Nàng cố gắng muốn nhìn rõ người nọ, lại chỉ thấy những đường nét rất mơ hồ, quả nhiên là Thuật che mắt. Hơn nữa, nàng cũng không thể động đây, thật sự không có duyên được nhìn diện mạo thật của người Ma giới.

Đường như người nọ đã xem xong, đứng thẳng lên, lùi về sau một bước. Một tay kết ấn, miệng đọc chú ngữ, trong đại điện lập tức dâng lên gió lớn, bụi đất tứ tung. Một trận pháp bắt mắt lập tức xuất hiện trên đất.

Lạc Song trợn mắt há mồm, hắn dám bày trận pháp che giấu này ngay tại đại điện, không biết hắn là quá to gan quá đáng, hay là quá thông minh chọn một nơi không ai ngờ đến nhất.

“Đi!” Hắn giơ tay giải pháp thuật trên người nàng, vẫn cứ tích chữ như vàng.

Nàng nhìn đại điện, trận pháp tạo thành một vòng tròn, ở giữa là một mảng trống. Đó là trận pháp di chuyển của Ma giới, đen nhánh, như có thể cắn nuốt tất cả. Lạc Song căng thẳng, không khỏi lui về sau một bước.

“Công... công tử! Có thể đi về phía tiền điện không? Nàng cười ha ha, dò hỏi.

Nam tử lập tức quẳng tới ánh mắt lạnh băng.

Nàng cười đến càng lúng túng “Ta... ta sợ tối!”

Nói xong, liền cảm thấy có hàn quang bắn tới, thanh trường kiếm sáng loáng kia lại không khách khí kể trên cổ nàng, dùng hành động để thay cho câu trả lời của hắn.

“A.... ha ha... So với sợ tối, ta.... ta sợ chết hơn! Ha ha....”

Nàng lăm bằm nuốt nước miếng, Lạc Song không còn dám chần chờ, đi về phía trận pháp, chỉ là mỗi bước đi đến, nàng lại hơi lùi một bước, khoảng cách vốn chỉ có mấy bước, nàng lại tốn thời gian gấp đôi.

Người đằng sau quả thật không chịu nổi sự chậm chạp của nàng, túm lấy bả vai nàng đẩy về trước. Nàng lao đảo, ngã vào trong bóng tối đen ngòm kia.

Còn chưa kịp la lên, trong mắt lại đột nhiên xẹt qua điều gì, nàng đã bước vào một thế giới khác. Đây là một con đường mòn rất dài, trên đường trải đầy dây leo màu đen, thoang thoang có mùi cũ nát.

Nàng chưa bao giờ thấy loại dây leo này, chỉ là loại dây leo kia mang tà khí, khiến toàn thân người ta đều hoảng hốt. Cố gắng áp chế cảm giác choáng váng trong đầu, nàng cắn răng, nuốt từng ngụm mang vị tanh ngọt kia xuống, cố gắng tỉnh táo.

Quay đầu nhìn về phía nam tử đã bắt nàng, từ lúc ra khỏi trận pháp, nàng không thấy rõ hắn nhưng cũng đoán được hắn đang ý bảo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Nàng cứ đi theo con đường mòn đầy dây leo này, chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có mỗi tiếng bước chân của nàng.

“Không biết... vì sao công tử phải bắt ta?” Nàng không nhịn được hỏi, giọng nói chậm rãi.

Phía sau không có tiếng trả lời, cứ như hắn lười phải đáp lời nàng.

“Công tử.... là người Ma giới?” Nàng tiếp tục hỏi.

Nghênh đón nàng là đôi mắt xé lên lạnh lùng.

Lạc Song thở dài, xem ra gặp phải một kẻ im như hũ nút, quay đầu nhìn dây leo khắp nơi, cẩn thận tránh ra “Ta từng nghe nói, muốn đi thông qua Ma giới có một con đường tắt, gọi là đường mòn Kinh Cúc*. Có vẻ như là nơi này!”

(*Kinh Cúc: Cây gai)

“....”

“Nghe nói đường mòn Kinh Cúc có từ thời khai thiên lập địa, là nơi hoang vắng nhất Lục giới? Nó được che đầy vô cùng kín đáo! Lúc có.... hiện tượng kì lạ kia.” Nàng không nhịn được nhìn mấy dây leo xung quanh, là nàng ảo giác sao, sao nàng cảm thấy mấy dây leo này hình như vừa động đậy “Công... công tử, ngài đi con đường này, lẽ như...”

“Câm miệng!” Hắn đột nhiên lên tiếng ngăn sự lải nhải của nàng, chau mày, giọng nói đã mất kiên nhẫn “Đi mau!”

Lạc Song bĩu môi, tiếp tục đi về phía trước, nàng chỉ tốt bụng nhắc nhở thôi mà, tính tình gì đâu mà....

Trong lòng nàng đột nhiên hết hồn, ngẩng đầu lên, bước chân dừng lại, sắc mặt tái nhợt.

“Sao lại dừng?” Ở đằng sau truyền đến.

Lạc Song quay đầu nhìn cái bóng ở phía sau, nếu như.... gạt bỏ sự lạnh lùng trong giọng nói kia....

Tay khẽ nắm chặt, chỉ chỉ dưới chân nói: “Ta.... hình như bị cái gì... quần lấy!”

Nam tử cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, dây leo màu đen kia không biết khi nào đã quấn lấy chân nàng. Lúc này quả thật nàng không thể nhúc nhích.

Hắn vung kiếm, dây leo lập tức hóa thành tro bụi.

“Đi!” Lại thúc giục.

Lúc này Lạc Song mới tiếp tục lên đường, mới đi hai bước, dây leo bên cạnh lại cứ như những sinh vật sống. Chết nhanh mà sống lại cũng nhanh, bay về phía hai người. Ánh mắt nàng mở to, lẽ nào đây là hiện tượng kì lạ của đường mòn Kinh Cức này?

Nàng kinh hoàng lui về sau hai bước, mấy cây dây leo kia lại lao lên, sắp bò lên người nàng.

Người áo đen hừ lạnh. Hắn tiến lên một bước, vung kiếm, chỉ một cái phất qua, đã thấy một ánh sáng trắng hiện lên, khí lạnh khổng lồ trực tiếp xuyên qua cả lối đi. Mấy cây dây leo đang không ngừng sinh trưởng lúc này đã bị bao phủ một lớp băng dày.

Nguy hiểm đã giải trừ, Lạc Song lại vẫn đứng ngẩn người, nhìn chằm chằm cả con đường kết đầy băng, sắc mặt trở nên tái nhợt như tuyết.

Kiểm sương, băng đá, chiêu thức đó.

Nàng không kịp được run rẩy thân thể, ánh mắt tròn to nhìn về phía trước, bóng dáng mặc áo đen kia, thân hình này, cách cầm kiếm này.

Khó trách.... khó trách....

Thì ra là vậy.... Thì ra là vậy! Ha ha.... Quả là buồn cười, vậy mà nàng lại....

“Sao vậy?” Thấy nàng bị hù ngã trên đất, nam tử càng không vui, nhướn mày.

Lạc Song sững sốt, thân thể như vừa mới đi một đoạn đường dài, nhìn về phía bóng dáng mơ hồ nhưng lại dần rõ rệt trong lòng nàng kia.

Nàng yên lặng một lúc.

Nàng chậm rãi bò dậy từ trên đất, vỗ vỗ tro bụi trên người, trông như đã bình tĩnh nhưng lại không ngăn được cánh tay đang run rẩy kịch liệt.

“Không có.... không có gì!” Nàng đi về phía trước, đầu cứng ngắc, bước chân chao đảo. Chậm chạp kéo ra khóe môi, muốn cười, lại cười không nổi, một lúc sau mới lẩm bẩm “A... quả nhiên, có một số việc nhớ quá rõ rồi! Không tốt... không tốt!”

Nam tử quay đầu, muốn nghe kĩ lời nàng.

Lạc Song không lên tiếng nữa, một tay đặt trước ngực, cổ kiếm chế cơn đau đớn đang dâng trào. Chân không ngừng nghỉ, bước nhanh trên lối đi đã kết băng.

Nam tử áo đen cầm theo kiếm, hơi nghi ngờ nhìn nàng, vẻ mặt càng thêm đề phòng.

Thông qua trận pháp cuối cùng, đi đến một tòa viện của Ma giới. Dưới mái hiên, một nữ tử áo đỏ đang cười đến đắc ý vô cùng, mặt mày thâm thúy, nhìn về phía Lạc Song cạnh nam tử.

“Không nghĩ đến ngươi lại có thể một mình đến Bạch Mộ đưa nữ nhân này về, quả là có mấy phần bản lĩnh, cũng không uống cho tên gọi của Ngũ hộ pháp Ma giới, Nguyệt Nhiễm!”

44. Chương 44

Chương 44: U Minh Phi Diễm.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị nhưng khi chính tai nghe được cái tên này, chân nàng vẫn mềm nhũn, lão đảo mấy bước.

Nữ tử nhìn nàng một cách khinh miệt, đôi môi đỏ mọng ướm át xinh đẹp nhưng những lời thốt ra đều vô cùng bén nhọn: “Sao hả? Bị dọa đến không đứng vững rồi sao?”

Đôi mắt đen láy nhìn qua, đánh giá nàng rồi lại lập tức thu hồi. Vẻ mặt lạnh lẽo chưa từng thay đổi, cứ như việc người khác có ra sao cũng chẳng có quan hệ gì đến nàng ta.

Trái tim nàng đang đau đớn, theo thói quen, ngón giữa cũng bắt đầu trở nên run rẩy. Thuật che mắt đã được giải bỏ, dung nhan của người kia vẫn như cũ. Mắt nàng thế nhưng lại hơi mơ hồ, không nhìn thấy rõ.

Trong lòng không khỏi âm thầm tự chửi mình, rõ ràng là đã quen biết hơn ngàn năm, nhưng nàng lại vẫn chưa bao giờ nhìn rõ người kia, quả nhiên là có mắt không trông?

Nàng nhớ lại, từ trước đến nay nhãn lực của nàng vẫn rất tốt, nhiều năm qua, cái gì là thật lòng, cái gì là giả dối, nàng đều phân biệt rất rõ.

Sự đau xót nơi đáy lòng trở nên phai nhạt đi nhiều. Nhếch khóe môi, nàng lại muốn cười, như thế lại càng tốt, là mờ hay tỏ, là ân hay oán, toàn bộ đều được phân chia rõ ràng. Dù sao thì cả hai người cũng không còn khả năng trở lại như trước nữa!

Thấy nàng không đáp, nữ tử hừ lạnh, đi đến tinh tế đánh giá nàng “Chúng ta lại gặp nhau!” Nhìn một lúc lại vừa cười khẩy vừa nói “Ta cứ tưởng nữ tử làm Lạc Miểu Hiên xiêu lòng phải là một nhân vật như thế nào, không ngờ lại dễ dàng bị bắt như thế.”

Lạc Song ngẩn ra, hơi tỉnh táo lại, hơi ngơ ngác nhìn người đang đứng gần trong gang tấc, cái đầu vốn đã đình công từ lâu lại bắt đầu vận hành, một lát sau mới hết hồn “Phi Diễm!”

“Hóa ra người còn nhận ra ta!” Nàng ta trừng mắt, cười lạnh, đột nhiên đưa tay bóp cằm dưới của nàng, vẻ mặt khinh thị nói “Người nghĩ xem.... ta có giết người lúc này không?”

Lạc Song hoảng hồn, muốn lui về sau, toàn thân cũng không thể động đậy. Đột nhiên nàng hiểu ra, vì sao mình bị tóm tới đây, đều là món nợ hoa đào* của Miểu Hiên!

(*món nợ hoa đào: Ý nói anh Hiên đi mê hoặc người ta nên người ta mới tới bắt chị :v)

“Hừ, hần lại vì một kẻ như ngươi, không thêm ngó ngang đến ta!” Phi Diễm tiếp tục nói: “Hôm nay ta sẽ giết ngươi, xem còn ai dám tranh với ta không!”

Lạc Song hoảng sợ trong lòng, mắt thấy Phi Diễm đang sắp xuất thủ.

Bên cạnh lại đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh băng “Đợi đã!”, Nguyệt Nhiễm lãnh đạm liếc qua “Ma Tôn muốn gặp nữ nhân này!”

“Ma Tôn?” Giọng nói như tiếng chuông mang theo châm biếm của Phi Diễm vang lên “Người sẽ không thật tin rằng, ra lệnh cho người đi bắt nữ nhân này là Ma Tôn sao?”

Chân mày Nguyệt Nhiễm nhíu chặt, trầm giọng nói: “Người gạt ta!”

“Lừa ngươi thì sao?” Phi Diễm cười lạnh “Những năm gần đây, ngươi một mình ra vào Bạch Mộ mà không hề bị ai phát hiện, cũng không phải một hai lần, ta chỉ tạo điều kiện cho ngươi trở lại mà thôi!”

Chân mày hần chau lại càng chặt, ánh mắt như phóng đao về phía Phi Diễm, kiếm trên tay nắm chặt thêm mấy phần. Hần đột nhiên đi về phía bên này, cả người tản ra sự tàn nhẫn.

Phi Diễm hết hồn, mạnh mẽ lui về sau hai bước, gấp gáp nói: “Nguyệt Nhiễm, ngươi... là người của Ma giới chúng ta, kẻ này nữ nhân của Chương môn Thiên Tích, ngươi bắt nàng, tất sẽ có lúc dùng đến. Đến lúc đó, dù không có lệnh của Ma Tôn, ngươi coi như cũng có công lao. Lẽ ra ngươi còn nên cảm ơn ta!”

Nguyệt Nhiễm không hề dừng lại, kiếm trên tay vung lên, cả người sôi trào sát ý.

“Người đừng quên, ngày đó, là chính ngươi đến Ma giới, van xin Ma Tôn nhận ngươi!” Phi Diễm càng thêm bối rối, Nguyệt Nhiễm lúc này còn đáng sợ hơn cả Túc Huyền năm đó, thấy mặt hần vẫn không thay đổi, nàng ta liền tiếp lui về phía sau mấy bước “Nguyệt Nhiễm, nếu hôm nay ngươi vì chuyện này ra tay với ta, Ma Tôn chắc chắn sẽ giận dữ, đến lúc đó, ngươi muốn thực hiện nguyện vọng của Túc Huyền, tự tay đâm chết mấy kẻ đạo mạo trong Tiên giới kia, hần là không còn cơ hội nữa!”

Túc Huyền! Lòng nàng chấn động, hóa ra... là vì y sao? A! Quả nhiên.... Là máu mủ tình thâm!

Ban đầu trơ mắt nhìn mình chết dưới tay Túc Huyền, sau đó lại sẵn sàng tiến vào Ma vực, chỉ vì muốn hoàn thành nguyện vọng của y. Vậy ngàn năm qua nàng luôn ở cạnh hắn thì coi là gì đây? Lạc Song hơi mơ hồ.

Nguyệt Nhiễm không nói, tay bên người nắm lại thật chặt, vẻ mặt như muốn tàn sát tất cả. Ngay cả Lạc Song đứng bên cạnh cũng sợ hãi. Nàng đã từng nhìn thấy Nguyệt Nhiễm tức giận, nhưng cũng không tàn nhẫn ác độc như thế, một trăm năm qua, rốt cuộc đã thay đổi những gì.

“Nguyệt Nhiễm, đừng tưởng rằng người trước đây là người Thần Sơn...” Phi Diễm tiếp tục cố gắng ngăn cản, Nguyệt Nhiễm vẻ mặt không đổi, nâng kiếm lên, kiếm phong lạnh lẽo lập tức quét tới.

Phi Diễm kinh hãi, vội vàng nghiêng người, kiếm khí kia gần sát bên người nàng ta, mặt đất phía sau lập tức hóa thành băng.

“Người quả thật ra tay!” Phi Diễm tức giận vô cùng, mắt trợn to, phần nộ lan tràn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Tốt, Phi Diễm ta không sợ người, hôm nay ta cũng muốn xem thử, có ai đến giúp người không!”

Nói xong, nàng ta gọi phối kiếm ra, phi thân lên phản công, sát khí càng nặng. Nguyệt Nhiễm cũng không chậm trễ, thân kiếm lại hóa ra một luồng sáng trắng, hai người chuẩn bị đánh nhau.

Đột nhiên một bóng dáng màu xanh hiện lên, xông vào giữa hai người. Một tiếng “keng” vang lên, hai thanh kiếm đều bị ngăn lại “Dừng tay!”

Lạc Song nhìn kĩ, người vừa tới là Tam hộ pháp của Ma giới, U Minh!

“Người tránh ra!” Phi Diễm càng thêm tức giận, kiếm phong càng muốn chém xuống, lại bị U Minh túm chặt cổ tay không thể động đậy “Buông ra, hôm nay ta muốn xem thử, hẳn rốt cuộc có bản lĩnh gì, chỉ là một nô tài của Thần Sơn, vừa mới vào đã được làm Hộ pháp của Ma giới ta!”

U Minh cau chặt mày nhìn Phi Diễm, không hề có ý buông tay “Diễm Nhi!”

“Câm miệng!” Nàng đột nhiên giận dữ “Đừng gọi ta là Diễm Nhi, người không có tư cách!”

“Diễm Nhi! Dừng tay đi, vết thương cũ của nàng chưa lành, đánh không lại hắn!” U Minh lộ rõ vẻ lo lắng, cố gắng kéo Phi Diễm đang cố gắng thoát ra.

“Không cần người lo!” Nàng càng cố sức giãy dụa “Mấy trăm năm qua người cũng chẳng quan tâm đến ta, giờ còn tỏ vẻ tốt bụng gì chứ, cút ngay! Phi Diễm ta dù sống hay chết cũng không đến lượt người lo!”

“Diễm...” Giọng nói U Minh trầm xuống, vẻ mặt đau đớn nhìn người trước mắt, trên tay mặc dù túm lấy nàng nhưng lại không dám dùng hết sức, ngược lại vô cùng cẩn thận.

“Người buông ra!” Nàng giãy dụa tay, nhưng thế nào cũng không giãy ra “Không phải người thích con tiện nhân kia sao? Còn để ý đến ta làm gì? Tránh ra!”

U Minh sững sốt, yên lặng! Chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn thẳng vào mắt nàng, như muốn nói gì lại không thể nói.

Lúc này Lạc Song mới nghe ra, hai người này.... rõ ràng đều có tình cảm, lại hành hạ lẫn nhau? Không khỏi thở dài, rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì, mới khiến họ trở nên như thế!

“Ngũ hộ pháp, chuyện hôm nay quả thật là Phi Diễm hơi quá! Ta tạ lỗi với người thay nàng!” U Minh xoay người, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Nguyệt Nhiễm nói.

“Sao người phải xin lỗi thay ta?” Không chờ đối phương đáp lại, Phi Diễm trừng mắt “Ta muốn đánh thì đánh, không liên quan đến người! Cho dù ta chết dưới kiếm của hắn cũng không oán hận. Buông tay, không phải người đã lựa chọn con tiện nhân kia sao?”

“Diễm Nhi!” U Minh cao giọng quát bảo nàng dừng lại.

“Sao hả? Đau lòng?” Nàng hừ lạnh, “Ta cho người biết, nếu được chọn lại, ta vẫn sẽ giết con tiện nhân kia. Giờ không chỉ giết, ta còn phải khiến ả hồn phi phách tán!”

U Minh sững sốt, trong mắt như lướt qua vô số thứ, từng chút hóa thành đau đớn, chìm vào đáy mắt.

Hít thật sâu, y quyết định không muốn cãi cò với nàng nữa, trầm giọng nói với Nguyệt Nhiễm “Ngũ hộ pháp, hôm nay thật không thể tiếp tục, hai bên sẽ cùng chịu tổn hại, đến lúc đó, đại kế của Ma Tôn tất sẽ bị ảnh hưởng, mong hãy lấy đại cục làm trọng, chuyện hôm nay, đến đây thôi!”

Nguyệt Nhiễm lạnh lùng nhìn hai người, tựa như đang suy nghĩ lời y. Một lúc lâu sau hần mới hừ lạnh, xoay người đi, bộ dáng như mang theo một tầng băng dày, từ đầu đến cuối không hề nhìn đến nàng.

Lạc Song nhìn bóng dáng vận áo đen kia càng lúc càng xa, bên hông hơi lóe sáng, là bạch ngọc hình trăng lưỡi liềm.

Phi Diễm nói hần thường xuyên ra vào Bạch Mộ mà không hề bị ai phát hiện là vì thế sao?

(giải thích đoạn này: Mấy bạn có nhớ Nguyệt câu ngọc hem~ là miếng ngọc Mộ Tử Hân tặng Anh Lạc làm vật đính ước đó (phiên ngoại Bạch Trú), có khả năng che giấu hơi thở, không để người khác phát hiện ra người đeo là thần – ma – tiên. Lần cuối cùng tác giả nhắc đến nó, miếng ngọc đang ở trong tay Nguyệt Nhiễm rồi)

Trong lòng không rõ là cảm giác gì. Quả nhiên lòng người dễ đổi, lời thề kiên định ngàn năm, trong vòng một ngày trở thành một lời nói suông, chứ đừng nói đến thời gian chỉ có một trăm năm, mọi chuyện đều có thể thay đổi, một miếng Nguyệt câu ngọc cũng chẳng là gì.

Nghĩ như thế, nàng trở nên bình tĩnh hẳn.

Bình tĩnh, bình tĩnh, nàng bây giờ là Lạc Song, Lạc Song của Thiên Tích, những chuyện trước kia không liên quan đến nàng. Nàng nở nụ cười, nụ cười vô cùng rực rỡ.

“Người cười cái gì?” Phi Diễm đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng, hung hăng hất tay U Minh, chuyện sự tức giận sang Lạc Song “Mới vừa rồi còn bị dọa đến hồng cả người, giờ lại cười được?”

Lạc Song sững sốt, nhìn về phía Phi Diễm, nàng ta có tướng mạo rất đẹp, tính tình lại hơi xấu, đôi mắt kia cứ như lúc nào cũng có thể phun ra lửa.

Hít thật sâu, nàng quyết định không đáp, lửa giận này cũng không phải hướng đến mình, chẳng qua là nàng ta xem nàng thành đối tượng phát tiết thôi.

“Người cho rằng người còn cơ hội sống sót sao?” Nàng ta chậm rãi đi đến, khóe miệng nhếch lên một nụ cười u ám “Người nên đoán được vì sao ta bắt người đến đây?”

“Diễm Nhi!” U Minh khê kêu, như muốn nói điều gì lại bị nàng giận dữ xen ngang.

“Câm miệng, không liên quan đến người!” Nàng đi đến túm lấy cổ áo Lạc Song, ánh mắt lại nhìn chằm chằm U Minh “Người cho rằng người là ai? Chỉ là một kẻ không liên quan, ta cảnh cáo người, ta muốn giết bao nhiêu người đều được. Cõi đời này cũng không phải chỉ có một tên đàn ông, tùy tiện chọn một tên, đều tốt hơn người gấp trăm lần!”

Nàng quay đầu nhìn Lạc Song, cười càng âm trầm “Chẳng hạn như Lạc Miểu Hiên của Thiên Tích kia!” Nàng cười đến lộ răng.

U Minh không trả lời, sắc mặt chỉ càng nặng nề, nhìn thẳng Phi Diễm, như muốn tìm điều gì trên gương mặt nàng ta, nhưng càng nhìn lại càng nặng nề.

Nàng ta lại giống như đã mất kiên nhẫn, không liếc y cái nào, túm lấy cổ áo Lạc Song, phi thân đi.

Chỉ còn lại một mình U Minh, đứng giữa viện, gió nhẹ bay, thổi bay mấy chiếc lá khô vàng trên đất, rồi lại rơi xuống đất như chưa từng bay lên.

=====

Mấy lần bay lên bay xuống, hai người đã vào đến trong viện, vừa rơi xuống đất, Phi Diễm đã đẩy mạnh khiến Lạc Song ngã trên đất.

Nhìn lại, nàng ta đã chống lấy cột, há miệng phun một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt không một chút máu, không ngừng thổ huyết.

Nàng như vậy, với người ban nãy hết như hai người. Vết thương cũ tái phát lại còn tỏ vẻ không sao, không muốn yếu thế trước mặt U Minh.

Sao hai người họ lại như thế? Rõ ràng đều yêu nhau, lại không có bất kì ai ngăn cản, cuối cùng lại tổn thương nhau. Thứ tổn thương người nhất còn gì khác ngoài ái tình, Lạc Song không khỏi thở dài.

Phi Diễm nhìn chăm chăm nàng “Nhìn gì mà nhìn? Thấy ta bị thương, nghĩ rằng sẽ có cơ hội chạy trốn sao?” Trong giọng nói vẫn chứa đầy cố chấp.

Lạc Song không nói, chỉ nhàn nhạt nhìn nữ tử trước mắt.

“Dựa vào người, dù vết thương của ta có nặng hơn mười lần, người cũng trốn không thoát đâu!” Nàng ta cười lạnh, thấy nàng vẫn thản nhiên, không khỏi giận dữ “Về mặt người thế này là sao? Vừa rồi không phải rất sợ sao? Sao lúc này lại yên lặng?”

Sợ? Lạc Song không khỏi bật cười, nàng có gì phải sợ? Huống chi.... lúc đó nàng không phải là sợ, chỉ... hơi giật mình thôi!

“Người không sợ chết sao?” Nàng ta chậm rãi đến gần, có lẽ vì bị thương, bước chân không vững lắm nhưng nụ cười lại vô cùng âm trầm, khiến gương mặt tuyệt sắc hơi biến dạng, trông như rắn độc “Người có biết ta làm gì với mấy nữ nhân bị ta bắt đến đây không?”

Nàng ta cười càng sâu, đưa tay xoa mặt nàng, đầu ngón tay mảnh khảnh lạnh như băng, nhìn chăm chú vào mắt nàng, gần từng chữ một “Trước hết ta sẽ phá hủy dung mạo của các ả, móc mắt các ả, sau đó cắt hết tay chân... khiến cho các nàng đau đớn đến chết!”

“Ha ha ha....” Nàng ta cười đến đắc ý, cười đến liêu lĩnh, cười run rẩy hết cả người “Như thế.... các nàng sẽ không dám tranh người với ta nữa!”

Lạc Song vẫn không nói, không chớp mắt nhìn người trước mặt, nàng đột nhiên cảm thấy, nàng ta thật đáng thương.

Nàng ta cười một mình xong, mắt liền quét qua nàng.

“Sao người không sợ?” Tiếng cười dừng lại, nàng ta hơi tức giận mở miệng. Nàng không phải nên sợ hãi xin tha sao? Tựa như mấy ả trước đây, tại sao, tại sao lại bình tĩnh như thế? Còn dùng ánh mắt đó nhìn nàng ta “Người nhìn cái gì, người câm rồi, không nói được gì sao? Muốn ta cắt đứt lưỡi người luôn sao?”

Lạc Song yên lặng một lúc, rốt cục mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn nàng ta, ánh mắt kia như có thể nhìn thấu lòng người.

“Cô.... làm tất cả, là muốn ai chú ý à? U Minh?”

45. Chương 45

Chương 45: Tránh hổ gặp sói*

(*tránh hổ gặp sói: kiểu như câu “tránh vô dưa gặp vô dưa”)

Muốn nóng lòng biểu hiện, muốn chứng minh tâm tình của mình, nàng cũng biết, suốt ngàn năm qua nàng cũng vẫn luôn làm những chuyện ngu ngốc như thế, chỉ là, nàng ta phát tiết oán hận lên người nàng, mà bản thân nàng lại không thể làm bất cứ điều gì để phát tiết. Có lẽ, chính nàng ta cũng không rõ, thật ra làm như thế cũng chỉ muốn người kia chú ý mà thôi.

Nghe đồn nàng ta hung tàn khát máu, phàm là nữ tử bị nàng ta bắt được, không chết cũng tàn phế, bị hủy hoại cả thân thể lẫn dung nhan. Nàng ta đang phát tiết, phát tiết oán hận với người khác. Tình cảm đậm sâu lại được không như mong đợi, thứ còn lại chỉ là đau đớn mà thôi.

Phi Diễm ngoài mặt oán hận U Minh, chẳng phải càng chứng tỏ nàng càng yêu y sâu sắc đến mức nào sao!

“Đến tột cùng là chuyện gì, mới khiến cô hận y như thế?” Nhìn về phía nữ tử đang cố dựng lên vẻ mặt dữ tợn kia, ánh mắt khẽ híp lại. Nàng đột nhiên muốn hiểu rõ nữ tử tương tự nàng kia.

Phi Diễm sững sốt, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, đáy mắt không kịp giấu đi cảm xúc bối rối, ngược lại trở nên tức giận vô cùng: “Người... người nói bậy gì đó? Ta và y vốn đối lập nhau, vì sao ta phải khiến y chú ý!” Nàng bật thốt lên lời phản bác, nhưng lại khiến người ta nghe ra cảm giác bị che giấu bên trong.

“Nếu cô cho là ta đang nói nhảm, vậy thì cứ cho như vậy đi!” Lạc Song cười nhàn nhạt, đôi mắt trong trẻo tinh khiết không hề có một tia tạp chất, “Ta chỉ muốn nói, có một số việc, phải buông tay thì mới có thể trời cao biển rộng, tiếp tục cố chấp, dù là đối phương hay là bản thân mình, cũng chỉ còn lại đau khổ mà thôi.”

“Người đang dạy dỗ ta sao?” Phi Diễm hừ lạnh, một tay túm lấy cổ áo nàng, hung hăng trừng nàng, tức giận càng tăng: “Dựa vào người? Ta tùy tiện tung một chưởng cũng đủ cho người chết, sao người phải nói mấy lời này? Chuyện giữa ta và y, một kẻ sắp chết như người thì biết cái gì?”

Người sắp chết, trong lòng nàng chấn động, cảm giác mê muội khiến nàng đau đớn như càng tăng thêm “Đúng vậy! Ta là một kẻ sắp chết...” Nàng vẫn cười, khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt tinh khiết kia như đang tỏa sáng “Nhưng, ta hiểu được thứ mình muốn quý trọng. Cô cho rằng cô đã mất đi tất cả, nhưng thật ra cô vẫn còn thứ quý giá nhất, chỉ cần cô buông tay, cô có thể có tất cả.”

Phi Diễm sững sốt, như đang suy nghĩ lời của nàng.

Nàng khẽ cúi mắt, nhìn về phía cánh tay đang nắm lấy mình, ánh mắt nặng nề, tiếp tục nói: “Thật ra ta đây cũng thế! Muốn yêu một người nhưng lại không thể. Ta không có cơ hội đó. Nhưng bản thân cô đã gần trong gang tấc rồi, chỉ cần chạm tay vào mà thôi. So sánh với ta, cô càng hạnh phúc hơn nhiều!”

Nàng cười dị thường rực rỡ, hoàn mỹ đến không có một chút tì vết, hai mắt như phát sáng, chiếu thẳng vào đáy lòng người khác. Vẻ mặt Phi Diễm hơi ngưng trọng, không biết sao lại cảm thấy hoảng hốt, cảm giác như bị nhìn thấu khiến nàng ta bối rối. Đôi mắt nàng ta không tự chủ tránh đi tầm mắt của nàng.

Một lúc lâu sau!

Nàng ta đẩy mạnh nàng lên mặt đất “Người nói bậy bạ xong chưa?” Ánh mắt hoảng hốt nhìn khắp nơi “Đừng tưởng người nói vậy, ta sẽ không giết người. Ta vẫn muốn đoạt lấy mạng người!”

Nhìn về không hề bị ảnh hưởng của nàng ta, Lạc Song không khỏi thở dài.

Nghĩ lại, quả thật nàng đã xen vào chuyện người khác rồi. Mục đích nàng ta tới đây rõ ràng là mang ý đối địch, nàng lại chỉ vì từ trên người nàng ta thấy hình ảnh của mình trước kia, không tự giác muốn giúp nàng. Nguyệt Nhiễm trước kia thường nói nàng ngu ngốc, có lẽ quả thật là thế!

“Hôm nay ta sẽ giết người trước, sau đó đi Thiên Tích đoạt Lạc Miểu Hiên, xem người còn có thể làm sao?” Nàng ta nở nụ cười âm trầm, phối kiếm trong tay bị nắm chặt, vung kiếm chém về phía này.

Có vẻ nàng ta là thẹn quá hóa giận rồi, giống như muốn chứng minh cho lời nói của mình, nàng ta đánh một chiêu chí mạng.

Trong lòng nàng căng thẳng, hơi nhúu mày, sắc mặt trầm xuống, nàng luôn không thích giết chóc, chỉ cần thấy máu, cũng sẽ không ngăn được cảm giác khó chịu. Nhưng nàng lại càng không thể chết ở đây.

Nàng nắm chặt quyền, cổ tay có ánh sáng vờn quanh, cứ như tùy lúc đều có thể bắn ra. Phi Diễm cầm kiếm từng chút đến gần, nàng cũng đang định vung tay ra.

“Bẩm Tứ hộ pháp!” Trong viện đột nhiên xuất hiện thêm một người, một thân áo đen, hai tay ôm quyền, là người của Ma giới.

Kiểm phong của Phi Diễm tạm ngừng, chầm chầm nhúu lại, không thích bị quấy rầy, xoay người nói: “Chuyện gì?”

“Ma Tôn có lệnh, truyền ngài đến tiền thính bàn chuyện!” Người nọ trả lời.

“Ma Tôn!” Phi Diễm sững sốt, hơi kinh ngạc “Đã ra khỏi Xích Viên? Lần này nhanh thật!” Nàng ta lạnh giọng cười cười, quay đầu nhìn Lạc Song trên đất một cái, sắc mặt trầm xuống “Ta biết rồi, sẽ đến ngay!”

Người kia hành lễ, xoay người biến mất trong sân.

“Coi như người gặp may!” Phi Diễm thu kiếm, đẩy Lạc Song trên đất “Đi! Ma Tôn đã có lệnh, để người sống lâu thêm một chút, chờ ta trở lại lấy tính mạng người cũng không muộn!” Nói xong trực tiếp ném nàng vào trong phòng.

Vung tay áo lên, cánh cửa lập tức đóng lại, suy nghĩ một lúc, một tay lại kết ấn, bày kết giới trên cửa, lúc này mới xoay người rời đi.

Lạc Song đứng không vững, ngã trên đất, cũng không bị sao, chỉ là phong ấn phản phệ trên người nàng càng tăng mạnh, khiến cho ngực nàng đau đớn. Cứ như có ngàn đao đang chém từng nhát trong lòng nàng, cảm giác mê muội càng lúc càng mãnh liệt.

Nàng không thể ngất, cũng không thể ngủ! Nàng cắn chặt răng, mùi tanh ngọt lập tức lan ra khoang miệng, nàng nuốt mạnh xuống. Nàng chỉ muốn dùng đau đớn để làm mình tỉnh táo, máu đối với nàng có ý nghĩa gì, nàng biết rất rõ, cho nên nàng tuyệt không thể lưu lại một giọt máu nào.

Nàng cố sức bò dậy, hít thật sâu, rất tốt! Nàng còn có sức đứng dậy. Nàng chậm rãi đi về phía cửa, vừa mới chạm vào cửa đã bị một cổ đau đớn như bị sét đánh bắn tới, khiến ngón tay nàng phát đau.

Bị hạ Lôi Linh chú rồi sao? Nhìn cánh cửa kia, nàng không nói cười ra tiếng. Xem ra nàng quả thật đã bị xem thường lắm rồi!

Giơ tay phải trống không lên, than nhẹ, vung mạnh tay lên, chỉ thấy nơi cổ tay có ánh sáng phát ra, hóa thành một luồng sáng, bổ về phía cửa phòng.

Oanh một tiếng, cửa phòng vỡ tan tành thành vạn mảnh. Vòng ánh sáng nơi cổ tay cũng biến mất không còn thấy nữa.

Nàng lúc này nhìn qua, trong viện này không có ai, không biết là Phi Diễm quá mức tự tin hay là nàng quá may mắn, nàng lắc đầu cười cười.

Vừa muốn bước ra khỏi phòng, ngực lại đau đớn, thân thể này có vẻ đang dần cạn kiệt, nàng đi đến hai bước, vịn phòng thở gấp. Một tay siết chặt lấy lồng ngực, cắn chặt răng, cố sức thử đợi thân thể bình thường trở lại.

“Lạc Nhi, phong ấn trong cơ thể muội vốn là sức mạnh của muội, hôm nay phong ấn chỉ có thể giải một nửa, nhớ kỹ không được dùng tiên pháp, nếu không, phản phệ sẽ càng nhanh chóng hơn!”

Lời dặn dò của Miểu Hiên lại vang lên bên tai, đây chính là lúc phản phệ càng nhanh chóng hơn sao? Cơn đau đớn đến trời đất quay cuồng này khiến nàng như bị cắt ra từng mảnh. Khó trách ca ca kiên quyết không cho nàng tu luyện tiên pháp.

Chỉ là lần này, nàng lại làm trái lời hấn.

“Ca ca, nếu huynh biết, chắc sẽ tức giận lắm... A!” Nàng cúi mắt, lẩm bẩm, ánh mắt như mờ đi, càng thêm cố sức ôm lấy lồng ngực, cố gắng áp chế cơn đau đớn bên trong.

Một lúc lâu, sự đau đớn trong cơ thể mới dần tạm ngưng. Nàng không chần chờ, đi về phía viện, ngẩng đầu nhìn lên trời. Không trăng, mờ mờ, nơi đây là Ma giới.

Hít thật sâu, nàng bình tĩnh, nhắm mắt lại, như đang cố cảm thụ điều gì. Trên trán dần xuất hiện mồ hôi, một lúc sau, nàng mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía con đường nhỏ bên phải.

“Ở đây sao?” Nàng không chút do dự đi con đường kia.

Nơi Ma giới không thể so với Tiên giới, thuần âm, xung quanh đều tràn ngập âm khí. Lạc Song vốn khó chịu, lại bị âm khí ăn mòn, mỗi một bước đi đều như bị chém vào ngực. Lực cắn răng càng mạnh, bước chân không vững như đang đi trên mây.

Cả đoạn đường không có ai, nàng cũng đi thật an toàn, cho đến khi có tiếng nói chuyện nho nhỏ từ xa truyền đến, nàng liền hoảng hốt, xoay người ẩn vào sau một gốc cây, cố sức nín thở.

“Đại hộ pháp, thuộc hạ cho rằng lúc này tiến công Viêm Hoa môn cũng không phải thời cơ tốt nhất!” Từ xa đi đến hai bóng người, một đen một xanh, người áo đen đi trước, vóc người hơi nhỏ gầy, hơi lớn tuổi, hai mắt hăm sâu, đôi mắt như vô thần nhưng lại lộ ra sự tàn nhẫn.

Người áo xanh vóc người khôi ngô, mày rậm mắt to, giọng nói như chuông đồng, đi ở đằng sau, cúi đầu khom lưng, dường như rất cung kính với người phía trước.

“Hửm?” Nam tử áo đen lên tiếng, giọng nói trầm thấp lại hơi khàn “Vì sao?”

“Chuyện Thiên Trụ lúc trước, Ma giới chúng ta tổn thất rất nặng nề, Tứ hộ pháp cũng bị trọng thương, nếu như lại mạo muội tấn công Viêm Hoa môn, cùng lắm chỉ có hai bên đều tổn hại. Hơn nữa, trải qua trận đánh ở Thiên Trụ, tin rằng Tiên giới đã sớm có chuẩn bị, chỉ sợ bọn họ sẽ liên hợp lại, việc đánh Viêm Hoa môn....” Nam tử không nói gì thêm, cẩn thận nhìn người phía trước.

Nam tử nhỏ gầy khé híp mắt, không nói, đôi mắt sâu hoắm kia, dữ tợn lạnh lùng nhìn hắn.

“Đây là lệnh của Ma Tôn, dù có chịu chết, cũng không thể cãi lại!”

“Ma Tôn ra lệnh dĩ nhiên không thể cãi, chỉ là....” Nam tử cẩn thận đánh giá sắc mặt người đằng trước, cười lấy lòng “Ma Tôn quanh năm đều bế quan trong Xích Viên, ít khi chủ trì đại cục của Ma giới, hơn nữa thần trí lại.... Đại hộ pháp sao không thừa lúc này...”

“Câm miệng!” Người nọ đột nhiên giận dữ, xoay người trừng mắt nhìn kẻ phía sau, trong mắt hiện lên sát ý “Người dám dò thử lòng trung thành của ta?”

“Thuộc hạ không dám!” Người áo xanh hoảng hồn, vội vàng lui về sau, trên mặt đều mang ý sợ hãi “Thuộc hạ nói đều là lời thật, tất cả chỉ vì.... vì Đại hộ pháp!”

“Vì ta?” Hắn hừ lạnh “Người dùng lời lẽ giật dây mưu phản như thế, là vì ta sao? Hừ! Hôm nay ta không giết người khó tránh khỏi sau này người lại đi đầu độc lòng người!”

Người áo xanh trợn to mắt, không dám tin nhìn người trước mắt, quỳ phịch xuống đất “Hộ pháp tha mạng, tha mạng, thuộc hạ... thuộc hạ....”

Thế nhưng hắn lại không thèm nghe giải thích, ngưng thần tập trung, ma khí cả người đều khởi động, gió mạnh thổi lên. Hắn không do dự vung chuồng, đánh thẳng vào đỉnh đầu người nọ.

Lạc Song cảm thấy trong lồng ngực như đang sôi trào, tâm thần buông lỏng, hơi thở rối loạn.

Mắt thấy người áo đen sắp đoạt mạng người kia, thần sắc hắn đột nhiên biến đổi, như nhận thấy điều gì, lập tức thu chuồng, quay về phía đại thụ, rống to: “Kẻ nào?”

46. Chương 46

Chương 46: Gặp được Thanh Mộng

Cây to trước người Lạc Song chịu một chuồng của hắn, tan thành trăm mảnh. Nàng phải bước qua một bước, né tránh mấy vụn gỗ kia, cũng đồng thời bại lộ trước mắt người kia, hơi thở vừa cố gắng đè nén, cũng không thể giữ được nữa.

“Người... là người Tiên giới?” Ánh mắt người nọ trở nên tàn nhẫn, nhìn chằm chằm Lạc Song, thân hình lóe một cái đã đến gần. Nàng chỉ cảm thấy một trận gió mạnh thổi đến, người vừa nãy còn đứng cách nàng mười thước, lúc này đã đến trước mắt, một tay túm lấy cổ nàng.

Nàng hoảng hốt, muốn tránh né, lại vẫn bị hắn bắt được, bị hắn một tay túm chặt. Không khí trong nháy mắt bị ngăn lại.”Người là người phương nào, lên vào Ma giới có mục đích gì?”

Lạc Song cắn chặt răng, muốn phản kháng nhưng lại không có sức lực.

“Thì ra là chạy đến đây!” Giọng nói yêu diễm từ phía trên vang lên, Phi Diễm bay đến, nhìn Lạc Song cười lạnh “Ta còn tưởng ngươi có bản lĩnh gì, có thể chạy khỏi kết giới của ta, thì ra chỉ mới đi được một đoạn vậy thôi!”

“Người này do ngươi mang đến?” Nam tử quay đầu, nhìn về phía Phi Diễm, sắc mặt âm trầm.

“Đúng vậy!” Phi Diễm thờ ơ thừa nhận “Ta mới bắt được ở Tiên giới, không ngờ nàng ta thừa dịp ta đến đại diện liền trốn thoát, còn phải đa tạ Xích Hải hộ pháp, thay ta bắt được!” Nàng ta khách khí nói tạ ơn, nhưng giọng nói lại không có ý cảm kích.

Xích Hải hí mắt, có mấy phần không vui “Mặc dù là người bắt, nhưng cũng phải quản lý cho tốt, để nàng ta chạy đến đây thật chướng mắt!”

“Xích Hải hộ pháp nói rất đúng!” Phi Diễm cười khê trả lời “Ta đây không phải đã cố ý đến đây tìm nàng sao? Nếu ngài đã bắt được nàng, vậy thuận tiện giết nàng luôn, đỡ cho ta phải ra tay!”

Ánh mắt hần trăm xuống, hơi bất mãn với giọng điệu của Phi Diễm, trong mắt hơi xẹt qua điều gì, lại lập tức áp chế, lại quay sang Lạc Song đang bị túm lấy, mắt hí lại, tay càng dùng sức bóp chặt, định ra tay chấm dứt.

Lạc Song chỉ cảm thấy trên cổ bị quấn chặt, cảm giác choáng váng càng nghiêm trọng. Nàng không thể chết ở đây, nàng còn chưa tìm được thứ mình muốn.

Nhắm đọc trong đầu, ngón tay khê nhếch lên, cổ tay hiện lên ánh sáng nhạt, ngưng tụ lại.

“Giết nàng không phải quá lãng phí sao?” Giọng nói trêu chọc vang lên, Xích Hải sững sốt, lực trên tay hơi nói lỏng.

Từ trong rừng cây có một người đi tới, một thân áo tím, cầm trong tay chiết phiến* bạch ngọc, gương mặt yêu mị mười phần, cười đến run rẩy cả người. Hai mắt dài nhỏ hí lại, đánh giá Lạc Song từ trên xuống dưới.

(*chiết phiến: Quạt xếp)

“Thanh Mộng!” Ánh mắt Xích Hải càng trầm xuống “Sao ngươi lại ở đây?”

“Lời này của Xích Hải thật vô lý rồi!” Y mở chiết phiến ra, ánh mắt thính thoảng nhìn về phía người trong tay hần “Đằng trước chính là sân của ta, các người ồn ào ở đây, sao ta lại không thể ra đây chứ?” Nói xong lại hí mắt nhìn về phía Lạc Song, vẻ mặt hờn hờ “Ồ, từ lúc nào Đại hộ pháp lại có sở thích bắt nữ nhân đến trò chuyện thế này?”

“Nói nhảm!” Xích Hải giận dữ, trừng mắt liếc y “Nàng là người Tiên giới!”

“Thì ra là một tiên tử!” Y cười càng phóng đảng, liếc nhìn Xích Hải một cái “Phẩm vị của Đại hộ pháp thật không bình thường!”

“Ngươi...” Xích Hải chán nản, nhìn về phía Lạc Song trong tay, nghe y nói thế, càng nhìn càng thấy chướng mắt, hừ lạnh, hất người trong tay ra.

Thanh Mộng nhanh chóng tiến lên, thuận thế đón được nàng vào lòng, cười càng vui mừng “Aizz, sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như thế? Cô nương là phải được trân trọng yêu thương!” Nói xong liền đưa tay vuốt ve mặt Lạc Song.

Lạc Song nhất thời cảm thấy nổi da gà, theo quán tính muốn trốn nhưng y lại càng ôm chặt hơn. Trong mũi tràn ngập mùi phấn son của người nọ, tay lại càn rỡ sờ sờ mặt nàng. Nàng cắn răng, cũng không thêm nhện y nữa, giơ tay muốn hóa ra vũ khí. Vừa động đây, y lại dường như nhận thấy được, giữ cả hai tay nàng, khóa chặt ra sau, thân thể nàng ngược lại càng có khuynh hướng sát vào lòng y, không thể động đây!

“Để...” Nàng dùng hết sức giãy dụa, nhưng vẫn không thể thoát khỏi giam cầm của y, ngược lại càng khiến y âm hiểm cười liên tục.

“Ha ha ha... Đại hộ pháp, nữ tử này ta thích, nếu ngươi không phiền, tặng ta đi?”

Xích Hải càng cau chặt mày, khinh miệt nhìn y một cái, bực tức vung tay áo nói “Không liên quan đến ta!”

Nói xong liền bỏ đi, bước chân nặng nề như đang tức giận. Nam tử áo lam kia cũng lập tức đi theo.

“Nhị hộ pháp!” Thấy Xích Hải bỏ đi, Phi Diễm cười lạnh, lúc này mới tiến đến, cười cười nói: “Nữ tử này là trốn từ chỗ ta ra, vừa rồi Đại hộ pháp chỉ giúp ta bắt lấy nàng mà thôi!”

Ánh mắt Thanh Mộng khẽ híp lại, Phi Diễm sớm không nói muộn không nói, đợi người ta đi rồi mới giải thích, rõ ràng là muốn cho Xích Hải xấu mặt. Bốn vị hộ pháp của Ma giới không hợp, đây là chuyện mọi người đều biết.

“Không biết Tứ hộ pháp muốn xử trí nữ tử này thế nào?”

“Tất nhiên là giết!” Phi Diễm đương nhiên nói.

“Vậy rất đáng tiếc, nữ tử này được lòng ta, không bằng Tứ hộ pháp nhường cho ta, để ta mang về, thương yêu cho tốt có được không?” Thanh Mộng nói.

“Này...” Phi Diễm ngăn người, Nhị hộ pháp Thanh Mộng trời sinh phong lưu, tu luyện chính là pháp thuật “Thải m Bỏ Dương”, chuyên chọn mấy nữ tử xinh đẹp ra tay, hút hết tinh nguyên, giày xéo cho đến chết, những điều này nàng ta đã sớm nghe thấy. Nhưng Lạc Song này chỉ có một khuôn mặt tâm thường, sao lại đột nhiên có hứng thú với nàng?

“Những năm nay vì nghiệp lớn của Ma giới, ta vẫn chưa có thời gian tu hành” Như biết nàng ta đang nghĩ gì, y đưa một tay ra, nâng cằm Lạc Song lên, híp mắt, ánh sáng đậm tà trong mắt càng tăng “Mỹ vị đưa đến cửa, không ăn thật quá tiếc?”

Nói xong cười hắc hắc hai tiếng, trông háo sắc vô cùng. Thấy nàng cố chấp nghiêng đầu qua một bên, khoe miệng còn mơ hồ có vết máu, y liền cau mày, đột nhiên hôn xuống.

Gương mặt đối phương đột nhiên phóng to trước mắt, Lạc Song mở to mắt, nhìn dung mạo yêu mị gần trong gang tấc, liễu mạng giãy dụa nhưng không được, trong lòng như có thứ gì đó không ngừng lật quấy, tán ra khắp nơi, khiến nàng như muốn nôn ra. Thế nhưng sau đó lại chậm rãi truyền đến một luồng ấm áp khiến cơn buồn nôn như được ép trở về.

Trong mũi vẫn là mùi thơm nồng nặc vô cùng, nhưng mơ hồ lại lộ ra một chút hương hoa lê nhàn nhạt, Lạc Song lập tức sững sờ.

“Nhị hộ pháp đã thích, tất nhiên Phi Diễm cung kính không bằng tuân mệnh rồi!” Phi Diễm cười một tiếng, nhìn hai người đang dán chặt vào nhau, dường như hôn đến quá chuyên chú, căn bản không thèm để ý đến nàng ta. Nghĩ đến điều gì, nàng ta liền khẽ nhủ mày, nhìn Lạc Song cười lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Cho đến khi bóng dáng nàng ta biến mất ở cuối đường, Thanh Mộng mới buông Lạc Song đang thở hổn hển ra.

Y cười đến vô cùng yêu mị, tay xoa mặt nàng, vuốt sợi tóc rối trên trán nàng, chậm rãi nói “Giờ nàng là người của ta! Nàng nói xem ta phải làm thế nào cho phải?”

Lạc Song không nói lời nào, cánh môi mang theo tia máu kiêu diễm ướm át, hai mắt chăm chú nhìn người trước mắt.

“Sao không nói tiếng nào?” Thanh Mộng cau mày, ánh mắt bồi hồi nhìn nàng “Chẳng lẽ sợ đến ngây người rồi? Nàng yên tâm, ta cũng không phải kẻ thô tục như Xích Hải, tuyệt đối sẽ đối xử với các cô nương rất dịu dàng!”

Thấy nàng không đáp, y liền nghiêng thân nhích tới, kề sát tai nàng nói “Nếu nàng không tin, ta mang nàng vào phòng, cần thận nói cho nàng nghe có được không?”

“.....”

Thấy nàng vẫn không có phản ứng, thấy hơi khác thường, bế nàng lên, vội cạy miệng nàng, lại thấy bên trong toàn máu tươi, sắc mặt lập tức tái nhợt, trong nháy mắt lại khôi phục ngay “Nàng tự nhiên lại cắn lưỡi mình mạnh thế làm gì?”

Lạc Song vẫn cứ ngây ra, y đã biết rõ còn hỏi nhiều thế làm chi.

Nhìn nàng một cái, y thở dài nói: “Thôi quên đi, không nói chuyện cũng không sao, dù sao thứ ta muốn cũng không phải là cổ họng của nàng!” Nói xong mặt mày lại bắt đầu tươi rói, lại dùng ngón từ phóng đặng “Chỉ thiếu chút tình thú thôi!”

Nói xong một tay ôm chặt eo nàng, phi thân đi, biến mất trong viện, lưu lại mấy mảnh lá rụng và tiếng cười âm hiểm đặc ý.

Một lúc lâu sau!

Từ đầu khác của rừng cây, một người chậm rãi đi ra, chính là Phi Diễm vừa mới rời đi.

Nàng nhìn hướng Thanh Mộng bỏ đi, trong mắt hiện lên ý cười, lẩm bẩm “Xem ra không cần ta ra tay!” Cũng tốt, Thanh Mộng háo sắc Ma giới ai ai cũng biết, nữ nhân rơi vào tay y, e là càng thống khổ hơn gấp trăm lần so với bị nàng ta giết.

=====

“Nhị hộ pháp!”

“Chuyện gì?” Vừa mới bước vào cửa, Thanh Mộng liền quay sang, có mấy phần không vui, vừa nói vừa nói lỏng cánh tay đang ôm Lạc Song trong lòng.

“Đại hộ pháp mời ngài đến bàn chuyện Viêm Hoa môn!” Người kia hành lễ nói.

“Viêm Hoa môn?” Mắt phượng híp lại “Hắn định cố ý phá hỏng chuyện tốt của ta sao? Không rảnh!”

“Đại hộ pháp nói chuyện này là do Ma Tôn tự mình ra lệnh, vô cùng khẩn cấp!” Người kia lại nói.

Chân mày y càng nhíu chặt, do dự một lúc, quay đầu nhìn Lạc Song trong lòng, cười quỵn rữ “Tiên tử trước hết chờ một lúc, tại hạ đi một lúc rồi lại về bồi thường cho nàng!”

Lạc Song tránh y một chút, cố gắng ngửa đầu, y lại không tha cho nàng, lời mạnh mẽ, không coi ai ra gì hôn lên môi nàng!

Y hành động vừa to gan vừa phóng đặng, ngay cả người đến thông truyền kia cũng phải quay đầu đi.

Lạc Song hoảng hốt, muốn đẩy ra, lại bị y túm chặt hơn, đôi môi chạm vào nhau, hương hoa lê nhàn nhạt lại truyền đến, nhưng lần này chỉ có hai đôi môi chạm nhau, không hề xâm nhập sâu, một cơn ấm áp truyền đến, khiến đầu đốn trên đầu lưỡi như tấn đi.

Nàng ngây người.

“Sao hử tiên tử, thích ta rồi?” Y buông nàng ra, lại khôi phục kiêu quái dẫn kì lạ của Ma tộc, tay lại xấu xa sờ mặt nàng “Tiên tử đừng vội, chờ ta gặp Xích Hải xong, sẽ trở lại bồi thường cho nàng!”

Nói xong, y liền ôm Lạc Song vào nhà, đặt trên giường, đưa tay điểm huyệt của nàng.

“Chờ ta trở lại!”

Nói xong xoay người ra cửa, đi được nửa đường, lại dừng lại, nhìn phía Đông Nam lẩm bẩm nói: “Không được, nàng là người Tiên giới, nếu nàng chạy, ta chẳng phải lại tổn công sao. Mặc dù Ma giới ta khắp nơi đều có trọng binh, không phải lo. Nhưng không thể không phòng, nếu nàng đi xuyên qua viện này, đi về phía “Sinh Môn” ở Tây Bắc, ta nhất định không tìm được nàng! Không được không được!”

Y vừa nói vừa lắc đầu, xoay người lại, đi đến trước giường, ngưng thần tập trung vào ngón trỏ, nhanh chóng ra tay, che lại những mạch vị quan trọng trên người nàng. Lúc này y mới thỏa mãn cười “Như thế, nàng liền không thể dùng pháp lực!”

Lại liếc nàng một lần, trong mắt xẹt qua điều gì, mới xoay người ra khỏi phòng, hai tay chấp sau lưng, ngón tay ngọc thon dài, khác biệt với gương mặt yêu mị của y, ngón giữa vẫn còn hơi rung động.

“Đi thôi!” Y cao giọng nói một tiếng, theo người thông truyền bỏ đi.

Bên trong phòng liền yên tĩnh!

Một lúc lâu sau....

Lạc Song chậm rãi bò dậy từ trên giường, nghi ngờ nhìn về phía cửa sổ.

“Tây Bắc sao?”

47. Chương 47

Chương 47: Thắng cược.

Lạc Song quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn yên tĩnh, ma khí chung quanh cũng rất ít. Như vậy, bốn phía hẳn là không hề có yêu ma. Là may mắn sao? Hay do người cố ý sắp đặt?

Nàng không tự chủ xoa cổ, cơn đau đòn đã biến mất. Vừa nãy, vì để giữ mình luôn tỉnh táo, nàng tự cắn có hơi quá nặng, đầu lưỡi như sắp đứt ra, lúc này cũng đã đỡ nhiều.

Người nọ, lúc nãy mạnh tay như thế, là muốn trị thương cho nàng sao? Vì sao phải làm vậy? Y rõ ràng là Nhị hộ pháp của Ma giới mà, lẽ ra không nên giúp một người ngoài như nàng mới đúng. Hơn nữa, còn cố ý không để người khác phát hiện ra.

Mấy lời Thanh Mộng nói trước khi đi, rõ ràng là muốn nói cho nàng nghe. Nếu như lúc này y thật sự lo mình sẽ chạy trốn, cần gì phải nói ra cách để rời khỏi Ma giới, ngay cả phương hướng cũng nói rõ ràng đến thế.

Nàng suy nghĩ một lúc lâu cũng không hiểu nổi tại sao, bước ra sân, đập lên mấy chiếc lá khô trên đất, mặc dù không biết lý do vì sao người nọ phải làm vậy, vì sao phải cứu mình, nhưng lúc này lại không phải lúc để suy nghĩ những chuyện này. Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Tây Bắc, chân mày nhíu chặt, cười nhạt, lẩm bẩm “Cứ cho là ta.... không biết tốt xấu đi!” Xoay người hướng về phía ngược lại, lúc này nàng vẫn không thể trở về.

Xuyên qua đình viện, nàng cố gắng đi vào những đường nhỏ, trong lòng có cảm giác mệt mỏi, lại đến nữa rồi. Nàng đi vô cùng cẩn thận, nửa bước cũng không dám sơ sẩy. Nàng sợ chỉ cần lỡ bước một chút cũng sẽ bị phát hiện.

Hít thật sâu, sự đau đớn trong lòng lại như kì tích ổn định trở lại. Cảm giác đau đến xé nát tim gan kia, ngay cả tình trạng hoa mắt chóng mặt, cũng dần ít đi.

Nàng nhìn canh giờ, lúc này vẫn chưa sáng, hướng chỉ lúc này là ở Ma giới, phản phệ lẽ ra phải nặng hơn mới đúng. Vì sao lại càng lúc càng bớt đi?

Đột nhiên nhớ lại lúc nãy trước khi đi Thanh Mộng đã hạ pháp thuật trên người mình. Bắt mạch xem thử, pháp thuật trong cơ thể quả thật đã bị phong lại. Không hề có chút tiên pháp nào, nhưng cũng nhờ vậy mà tạm thời ngăn lại mấy loại sức mạnh đang đầu đầu lung tung trong cơ thể.

Có phải đây là trong họa có phúc không? Chỉ là, vì sao người nọ phải làm vậy, nàng lại càng nghi ngờ, đột nhiên nhớ đến hương hoa lê nhàn nhạt kia, trong nháy mắt lại hơi sững sốt, tay bên người hơi run rẩy.

Ánh mắt hơi trầm xuống, lòng bàn tay khẽ siết chặt lại, dừng lại một lúc lâu, lại tiếp tục đi về phía trước.

Loại mùi thơm này, nàng chỉ từng ngửi thấy trên người một người mà thôi, không phải sao? Nàng lại nghĩ, không thể nào, lắc đầu gạt ý nghĩ lung tung này qua một bên, lúc này nàng có việc quan trọng hơn phải làm.

Nàng càng đi về phía trước, yêu ma lại càng ít, cho đến khi đi tới trước đại điện, xung quanh đã không còn một bóng người. Nàng không kịp ngẫm lại nguyên nhân, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

“Cô không muốn sống nữa sao?” Sau lưng bị người ta vỗ mạnh một cái, dưới chân hơi lảo đảo liền bị lôi ra phía sau. Trước mắt là một bé trai diện mạo thanh tú, cao đến cổ nàng, mặc một thân quần áo màu xám

tro, rõ ràng quanh thân có linh khí nhưng giữa trán lại có một ấn kí màu đen, là ấn kí cho thấy đã nhập ma.

“Nơi này là nơi cất giữ Thiên Kiếm! Kiếm kia phát ra linh khí, đủ để khiến Ma tộc chúng ta bỏ mạng, cô muốn vào chịu chết à?” Bé trai thận trọng nhìn nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, tỏ vẻ nàng thật không có tiền đồ, quả nhiên là đã xem nàng như người của Ma giới.

“Linh khí?” Nàng đột nhiên hiểu rõ, vì sao một vật quan trọng như thế lại không hề có người nào canh gác.

“Đúng vậy, đây là binh khí của Thiên Đế, tập hợp linh khí của trời đất, cho dù là Ngũ đại hộ pháp, cũng không thể chạm vào nó được đâu, chỉ cần ở gần nó một ngày đều sẽ bị kiếm khí làm bị thương ngay!”

Khó trách ngày đó sau khi Thiên Trụ sụp đổ, bọn họ lại vội vã rút lui như thế, thì ra là sợ kiếm khí làm bị thương. Chỉ là, đứa bé này...

“Vậy vì sao để lại ở đây?”

“Nói nhảm!” Hắc liếc nàng một cái, chỉ chỉ đại diện nói: “Ta trông chừng kiếm này, tất nhiên là không sợ!”

“Ồ!” Nàng khẽ lên tiếng, nhưng vẫn không rõ, Thiên Kiếm là vật Chí Linh, Ma tộc là thân thể Chí m, hai thể này vốn không thể ở cùng nhau, đứa bé này rõ ràng là ma, vì sao lại không sợ. Hơn nữa, hắc rõ ràng còn rất nhỏ tuổi mà đã hoàn toàn nhập ma, đúng là có hơi quái dị.

Cúi đầu nhìn hắc lần nữa, nàng nghĩ, sao lại có cảm giác, đứa bé này có mấy phần quen thuộc, lúc trước nàng đã từng gặp nó sao?

“Tránh ra tránh ra!” Bé trai tựa hồ như nhìn thấu nghi vấn của nàng, phát tay đuổi nàng đi “Xem cái dạng ngốc nghếch này của cô, không chừng chỉ là loại tiểu ma tiểu quái cấp thấp, đừng đến quấy rầy ông đây!”

Đứa bé này người nhỏ nhưng tính tình lại cao ngạo như thế, nàng lui về phía sau một bước, do dự nhìn cung điện một cái. Nàng khẽ cau mày, không phải là không vào được.

Chỉ là pháp lực của nàng đã bị phong lại, người trước mắt này, nàng có thể chống lại sao?

“Còn đứng đó ngăn người?” Bé trai thấy nàng bất động, chân mày chau lại, nổi giận dè dè, biểu lộ ra vẻ bướng bỉnh trẻ thơ, cổ vươn tay đẩy nàng đi.

Tay vừa đụng phải cánh tay nàng, hắc liền sửng sốt, giật mạnh tay lại, nhảy ra sau hai bước. Gương mặt vốn mang theo tức giận, lại hiện lên một tia sáng ngời, như nhìn thấy được điều gì?

Lập tức rút kiếm ra “Cô.... cô không phải người Ma giới!”

Lạc Song sửng sốt một chút, ngưng ngưng cười “Tiểu huynh đệ, đệ nói gì vậy, ta không phải người Ma giới sao lại có thể xuất hiện ở đây?”

“Trên người cô có linh khí!” Hắc đề phòng nhìn nàng “Ta vừa chạm vào tay cô, liền cảm nhận được linh khí rồi!”

Thì ra là vậy, lúc này chạm vào mình nên mới cảm nhận được linh khí.

“Đúng là không phải!” Nàng liền hào phóng thừa nhận, lùi một bước, nhưng mà, Thiên Kiếm nhất định nàng phải lấy được!

Nàng khẽ xoay tay, ánh sáng liền xuất hiện nơi cổ tay, ngưng tụ thành một trường kiếm. Đây vốn là vũ khí ngày đó Miểu Hiên đưa cho nàng, nếu như có thể, nàng cũng không muốn dùng.

“Thật to gan, dám xông vào Ma giới!” Bé trai nhìn thanh kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay nàng, ngây ngốc một lát, càng thêm cẩn thận, muốn gỡ kiếm xông tới.

Tư thế gỡ kiếm của hắc hoàn toàn không có bài bản gì, chỉ là dùng hết sức, ngay cả chiêu thức cũng không có.

Lạc Song sửng sốt, nhìn người đang xông về phía mình, người này không biết pháp thuật? Không đúng! Không chỉ không biết pháp thuật, hắc vốn là một người phàm, ngay cả võ công cũng không biết. Nhưng... vì sao hắc lại nhập ma?

Đang suy nghĩ, kiếm của hắn đã giờ qua, nàng theo quán tính định dùng kiếm ngăn cản, đột nhiên nhìn lại trong tay nàng đang là vũ khí gì. Nếu hắn quả thật chém đến, bị kiếm khí của Xích Vân bắn ngược lại, hắn chỉ là một phàm nhân, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nàng rung mình, thu hồi kiếm, tránh qua một bước, đang định tránh đi. Đột nhiên lại bị một người đánh tới, cổ tay bị đau khiến nàng lập tức thả lỏng, trường kiếm lập tức rơi trên đất.

Nàng còn chưa kịp nhìn rõ, bóng đen trước mắt đã lóe lên, một thanh trường kiếm lập tức gác trên cổ nàng. Trên thanh kiếm kia, còn có khí tức băng hàn mà nàng quen thuộc.

“Sư phụ!” Bé trai đánh vào khoảng không nhất thời mặt mày vui sướng chạy vội đến, đứng ở phía sau người vừa đến.

Lạc Song nghe vậy nhìn lại, trái tim lại như bị siết chặt, từng chút từng chút đau đớn.

“Là người!” Nguyệt Nhiễm cau mày, trên mặt ẩn hiện sự tức giận, vươn một tay, thuận thế che chắn bé trai ở phía sau. Một động tác nhỏ như thế, lại tự nhiên vô cùng, tự nhiên đến mức như đó là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Động tác kia, nàng cũng rất quen thuộc, giống như trước kia, hắn cũng như thế, vừa mắng nàng ngu ngốc, chỉ biết chuốc họa vào thân, lại luôn vươn tay giúp đỡ nàng.

Chỉ là, hôm nay.... vị trí đã thay đổi, người vốn được hắn che chắn đằng sau, đã biến thành người bị hắn kè kiếm ngay cổ.

Bé trai nghe lời đứng đằng sau hắn, chỉ lộ ra một đôi mắt đen, nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt.

Thấy vậy, trong lòng Lạc Song lập tức run rẩy kịch liệt, lại quay đầu nhìn về phía gương mặt lạnh như băng của Nguyệt Nhiễm, bỗng nhiên sáng tỏ mọi chuyện.

Thì ra là... thì ra là vậy, ha ha.... Thì ra là cùng một đáp án mà thôi! Đây gọi là gì chứ? Chuyện xưa tái diễn?

Đột nhiên lúc này, nàng lại thật nhớ thật nhớ đến những chuyện trước kia, nàng cất tiếng cười to.

“Vì sao người lại ở đây?” Nguyệt Nhiễm mở miệng lần nữa.

“Ừ, ta trốn ra được!” Lạc Song không nhận được nở nụ cười, không nhìn thanh trường kiếm bên cổ kia, quay đầu nhìn về phía cửa đại điện. Làm sao đây? Nàng là đặc biệt đến đây lấy kiếm mà, không thể tay không trở về.

“Trốn?” Nguyệt Nhiễm cau chặt mày, vẻ mặt hoài nghi đánh giá nàng, nặng nề nói: “Người là cố ý để ta bắt được người?”

“Không thể sao?” Nàng vẫn cứ cười, quay đầu nhìn.

“Nói! Người có mục đích gì?” Ánh mắt hắn run lên, kiếm trên tay càng nắm chặt, càng kè sát bên cổ nàng, chỉ cần gần thêm chút nữa sẽ có thể cắt đứt cổ nàng.

“Mục đích...” Lạc Song nhìn thẳng vào mắt hắn, càng cười thật vui mừng, nụ cười kia rực rỡ như hoa thái dương nở rộ nhưng lại khiến người ta có cảm giác thật khổ sở.

Nguyệt Nhiễm sững sốt, nhìn nụ cười sáng lạn này của nàng, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt thần thờ lại lập tức khôi phục, cơn giận không biết từ đâu lại kéo đến, càng nhìn nàng thật cẩn thận, kiếm hơi chệch qua, trực tiếp cắt vào da nàng “Nói mau!”

Máu theo cổ, chảy xuôi xuống, thấm vào áo, nháy mắt đã nhuộm đỏ rực.

Tách.... (*tiếng máu nhỏ giọt)

Nàng nhú mày, thật đau. Chỉ là hình như có một nơi khác trong cơ thể lại càng đau đớn hơn?

“Có lẽ.... ta đang đi tìm một người!” Nàng nhìn hắn, lại quay đầu nhìn bé trai sau lưng hắn, không hề động đậy nữa, chỉ chăm chú nhìn, nụ cười lại nở trên môi.

Ánh mắt Nguyệt Nhiễm nhìn thoáng ra đằng sau, cơn tức giận trong nháy mắt như bùng nổ, đôi mắt đen như mực kia lúc này như rực cháy. Mi tâm cau chặt, không chút do dự vung chưởng, đánh thẳng vào lồng ngực Lạc Song.

Lạc Song chỉ cảm thấy một cơn đau đớn đến tận tim, thân hình chợt nhẹ hẫng, bay thẳng về phía sau, đụng vào thềm đá màu trắng, ngực bụng như bị đảo lộn, miệng tràn đầy vị tanh ngọt.

“Nói, người đến đây tìm ai?” Nàng không kịp kêu đau, thanh hàn kiếm kia lại kề ngay trước mặt nàng. Nguyệt Nhiễm một tay cầm kiếm, tức giận vô cùng, trong mắt tràn đầy sát khí.

Sát khí! Ha ha ha...

Nàng thật muốn cười, nhưng trái tim lại thật đau, không thể nói nổi, phải làm sao đây?

Nàng không hề né tránh, giơ tay lên, bắt lấy kiếm của hắn. Hôm nay, nàng vẫn không thể chết!

Có lẽ.... dùng một chút thủ đoạn, cũng đáng được tha thứ mà phải không!

Cổ sức nuốt vị tanh ngọt kia vào miệng, buộc mình cười ra tiếng, hai mắt loàn thành hình bán nguyệt, từng chữ từng chữ nói: “Ta đang tìm.... một người từng nói với ta, thề không rời không bỏ!”

Lời vừa nói ra...

Keng!

Trường kiếm rơi thẳng trên đất, vết máu nhuộm trên thân kiếm, thuận thế rơi xuống đất, hóa thành sen, nở rộ kiều diễm như lửa, chói mắt vô cùng, cũng như nụ cười trên môi Lạc Song.

48. Chương 48

Chương 48: Đoạt lấy Thiên Kiếm.

Nếu như có thể, nàng hi vọng mình chỉ là một người phạm, không bị thân phận trói buộc, không có trách nhiệm phải gánh, không có mấy thứ ân oán tình cừ đeo bám. Chỉ cần thật bình thường, dù chỉ có mấy mươi năm tuổi thọ, cũng không hề gì.

Chỉ là.... điều này vĩnh viễn sẽ không thể thực hiện được, trong Lục giới, dù là Tiên hay là Ma, sau khi chết đều có thể đầu thai chuyển thế, chỉ có Thần tộc sẽ phải mãi mãi tan thành khói bụi!

“Người.... sao... sao có thể....”

Nguyệt Nhiễm lùi về sau từng bước, không dám tin nhìn người trước mắt, từng chữ từng chữ kia, nụ cười quen thuộc kia, rõ ràng.... rõ ràng thuộc về người mà hắn đã từng mất đi, người khiến hắn cả đời đều phải áy náy.

Người này lúc này lại sống sờ sờ trước mắt hắn, mà hắn, lại suýt nữa đưa nàng vào chỗ chết.

Đưa cánh tay trái đã vung chưởng kia lên, nhìn chăm chăm, cứ như nhìn thấy từng vết máu loàn lổ, máu của người kia, người mà hắn đã từng thề sẽ mãi mãi bảo hộ, nhất thời khiến hắn như bị thiêu đốt, không ngăn được mình run rẩy.

Trong đầu hắn trống rỗng, lui từng bước từng bước một, nhìn bóng dáng đang nằm trên đất kia, ánh mắt hắn như không có tiêu cự, vẻ mặt như cứng đờ.

Vừa rồi... hắn rốt cục đã làm gì?

“Sư phụ?” Bé trai phía sau, nghi ngờ lên tiếng, hắn lại không đáp, chỉ nhìn chăm chăm tay mình.

“Khụ khụ...” Lạc Song cố sức bò dậy từ trên đất, bởi vì một chướng này, sức mạnh vốn được Thanh Mộng áp chế, lại trở nên lộn xộn, cơn đau đến tận tâm can kia lại kéo đến. Nàng không thể kiềm được cơn ho khan, trên khoe môi vẫn còn đọng vết máu, rơi xuống đất hóa thành hồng liên.

Nàng biết mình không thể chảy máu, nhưng lúc này lại không thể suy nghĩ nhiều. Nhìn về phía Nguyệt Nhiễm đối diện lúc này đã như hồng mất, lại nhìn trường kiếm nhuốm máu trên đất, nụ cười trên môi vẫn không hề thay đổi.

Nàng muốn đánh cược, trận đánh cược này, nàng không thể thua.

“Ta muốn đi tìm người kia!” Nàng chậm rãi mở miệng, nhìn về phía Nguyệt Nhiễm đang vô cùng hỗn loạn, lại cười “Thật không phải là một sư phụ tốt! Một đồ đệ thì tư chất bình thường, dạy ngàn năm cũng không biết chút tiên pháp nào! Mà đứa kia...” Nhìn nhìn bé trai sau lưng hắn, nàng cười nói “Tư chất tuyệt hảo, lại vẫn không biết pháp thuật!”

Tiên pháp của nàng, toàn bộ đều do hắn dạy, lúc còn ở Thần sơn, không ai bằng lòng dạy nàng, chỉ có Nguyệt Nhiễm, cứ dạy nàng hết lần này đến lần khác, nàng lại học không được, khiến hắn gấp đến muốn giơ chân. Thật... không phải là một đồ đệ tốt!

Nguyệt Nhiễm ngẩng mạnh đầu nhìn nàng, trong mắt không ngừng lóe ra biết bao nhiêu cảm xúc, có nghi ngờ, có giật mình, có vui sướng, nhiều hơn cả là áy náy. Khoe miệng hắn cứ mở ra khép vào, một lúc sâu mới thốt ra một tiếng “À...”

“Ngũ hộ pháp!” Lạc Song cắt ngang lời hắn, lại ho, rồi tiến lên, trong mắt xẹt qua thứ gì “Ngài nói xem... phản bội sư môn, chuyện như vậy, ta có làm được không?” Đôi môi nàng còn dính máu, nhẹ nhàng giơ lên, như đang nghĩ đến điều gì đó rất vui vẻ.

Nguyệt Nhiễm sửng sốt, không hiểu nàng đang nói gì.

Nàng lại vung tay lên, hô lớn: “Xích Vân!”

Chỉ thấy thanh trường kiếm vừa rơi xuống, lúc này lại hóa thành một sợi xích trong suốt, từ mặt đất bay lên, trói chặt Nguyệt Nhiễm và bé trai kia vào nhau.

Xích Vân là nàng thừa dịp lúc Miểu Hiên ngủ, trộm lấy đi làm vũ khí phòng thân, không ngờ, lần này quả thật có thể dùng. Lấy công lực của nàng, dù có Xích Vân trong tay, cũng không thể đấu lại Nguyệt Nhiễm. Cho nên, nàng chỉ có thể đánh cược, cược xem trong lòng hắn có một chút áy náy nào với nàng không.

Chỉ là nàng chỉ dùng chút tiên pháp này, càng khiến phong ấn phản phệ thêm kịch liệt, ngực nàng như bị xé tan, đau đến không sống nổi.

Nguyệt Nhiễm vẫn còn hơi sững sờ, không biết là giật mình do bị nàng trói lại hay giật mình vì nàng vẫn còn sống. Chỉ có bé trai kia là không ngừng giãy dụa, bắt đắc dĩ lại bị dây xích trói chặt, không thể nhúc nhích.

“Sư phụ!” Hắn hoảng sợ la to nhưng Nguyệt Nhiễm đằng sau lại như không nghe thấy, vẫn dùng vẻ mặt không thể tin nhìn Lạc Song đối diện, không dám nháy mắt, chỉ sợ tất cả trước mắt đều chỉ là giấc mộng của hắn, nàng sống, nàng vẫn còn sống!

“Sư phụ, sư phụ!” Bé trai gấp gáp hô to, đảo mắt lại trừng mắt nhìn lạc Song “Cô muốn gì? Ta cảnh cáo cô, không được đụng đến sư phụ của ta!”

Lạc Song nhe răng cười một tiếng, không để ý đến lời hắn, cố chống đỡ thân thể đi đến mấy bước.

Bé trai càng thêm bối rối, trong lòng hoảng sợ nhưng vẫn không quên uy hiếp “Nếu cô dám đụng đến sư phụ của ta, ta nhất định băm cô ra vụn đoạn!”

Lạc Song sửng sốt, nhìn về phía bé trai đã không nhúc nhích được trước mắt. Mặc dù vẻ ngoài thay đổi, nhưng thần thái giữa mày kia, giống hệt như trăm năm trước.

Nàng càng cười tươi, không biết có phải vì cơn đau trên người không, nàng hơi cúi người, lăm lăm “Băm ra vụn đoạn! Người không phải đã từng làm một lần rồi sao!” (*nói tới đây biết thằng nào đây chưa =((()

Bé trai sưng sốt, không biết nàng nói gì!

Nàng quay đầu nhìn người bên cạnh hắt, tiếp tục nói: “Ta cũng rất hâm mộ người, có một.... sư phụ thật tốt!” Nghĩ một lúc, lại thấy không đúng lắm “Không phải, là ca ca tốt mới đúng!”

Dư quang thấy người bên cạnh đang ngậy người, mở to hai mắt. Nàng thỏa mãn tiếp tục nói: “Yên tâm, sư phụ tốt như vậy, ta... cũng không nỡ giết đâu!”

Sức mạnh phản phệ càng nghiêm trọng, nàng dường như nghe thấy tiếng thứ gì đó đang đứt lìa, ho khan không ngừng.

Không còn thời gian, phải nhanh chóng lấy được Thiên Kiếm, nàng không chần chờ đẩy cửa điện, không thèm để ý hai ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng nàng.

Không cần phí sức đi tìm, Thiên Kiếm đã nằm ngay giữa đại sảnh, thân kiếm phát sáng, bốn phía đều là linh khí.

Thiên Kiếm là luồng khí Chí Linh, là từ những ngày đầu lập thế, Thiên Đế đã dùng làm lợi khí, ngoài chủ nhân của nó ra, không ai có thể khống chế. Lạc Song bước vào đại sảnh, thì ra ánh sáng trong đại sảnh đều phát ra từ Thiên Kiếm, rọi sáng cả đại sảnh.

Một tiếng vang như xé nát tầng không, Thiên Kiếm nhanh chóng bay vút lên, xoay vòng trong đại sảnh. Lạc Song vươn tay lên, thanh kiếm kia lập tức dừng động tác, an tĩnh nằm trong bàn tay nàng.

Nàng thu tay lại nắm kiếm thật chặt, sức mạnh đang sôi trào trong cơ thể càng thêm hung hãn, nàng cố gắng áp chế, nhưng vẫn không được, há miệng phun ra một ngụm máu, hóa thành mấy đóa sen.

Ổn định tâm thần, nhìn Thiên Kiếm, sắc mặt hơi thay đổi. Thiên Kiếm...

Nhưng lúc này không phải lúc ngẫm nghĩ, thu kiếm vào. Phàm là binh khí có linh khí đều có thể tùy ý thu gọn vào, muốn sử dụng chỉ cần gọi ra.

Đẩy cửa ra ngoài, thấy hai người không thể nhúc nhích trong viện, chân mày chau lại, trực tiếp lướt qua, đi về hướng Tây Bắc.

“Nhóc con!” Sau lưng truyền đến một tiếng kêu gấp gáp.

Lạc Song dừng chân, ngực lại như bị siết chặt.

“Ta.... Muội oán ta sao? Ta...”

“Ngũ hộ pháp!” Lạc Song xoay người, cười rục rờ “Tại hạ là Lạc Song của Thiên Tích, hôm nay đã đắc tội, thật sự có chút bất đắc dĩ, mong hộ pháp cho ta một con đường sống, từ đây, không ai nợ ai!” Nàng nói từng chữ từng chữ.

Nguyễn Nhiễm cứng đờ như hóa đá, không ai nợ ai, không ai nợ ai... Nàng vội vã muốn phải sạch quan hệ với hắt thế sao, ngay cả oán hận cũng không muốn cho hắt sao? Hắt không rõ cơn đau trong đáy lòng là gì, chỉ là, nhìn nàng bước đi không quay đầu lại, dường như có thứ gì đó đã đi theo bước chân nàng, từng bước từng bước rời xa hắt, mãi mãi không thể quay lại.

Lạc Song đi thật tốn sức, mỗi bước đều để lại dấu chân, nhưng vẫn không hề ngừng cũng không muốn ngừng. Chuyện cũ đã vậy, vật đổi sao dời. Nguyệt Nhiễm đã có sự lựa chọn của hắt, nàng cũng thế.

Từng nghe nói, nếu như một người khi còn sống còn lưu luyến quá nhiều, khi luân hồi chuyển thế cũng sẽ không thể giải trừ, sẽ khiến sự lưu luyến kia tiếp tục theo các thế tiếp theo, tiếp tục dây dưa.

Bé trai mang theo ma ấn kia chính là như thế, hắt không có pháp thuật, bởi vì... hắt chưa bao giờ tập qua. Hắt từ nhỏ đã chính là Ma.

Mà hắt sở dĩ có chấp niệm sâu như thế, bởi vì... hắt vốn là Túc Huyền! Túc Huyền hận nàng thấu xương, mặc dù đã không còn trí nhớ của kiếp trước, nhưng đó vẫn chính là Túc Huyền đã từng giết mình.

Đây mới là nguyên nhân khiến hắt gia nhập Ma giới đó sao! Thần sơn đã mất, Tiên giới sẽ không chấp nhận một Ma tộc, nên hắt tình nguyện nhập ma, tình nguyện thành Ma giới Ngũ hộ pháp.

Ha ha.... rất tốt, đây là đương nhiên, máu mủ tình thâm, máu mủ tình thâm.

Một trăm năm trước, hắn có thể vì Túc Huyền, tro mắt nhìn nàng chết trước mắt hắn, một trăm năm sau, hắn vẫn có thể vì người kia, inh một chưởng.

Họ là huynh đệ, đó là đương nhiên thôi, nên nàng không cần phải để ý, không cần phải để ý.

Cho nên.... nàng lợi dụng sự áy náy của hắn, lấy được Thiên Kiếm, cũng đáng để tha thứ mà!

Nàng đưa tay dè lên lồng ngực, đây là kết quả tốt nhất, vì sao, chỗ này vẫn đau đớn như thế.

=====

Ngực thật đau, càng lúc càng đau, bước chân nàng càng lúc càng chậm chạp, cố gắng đi về phía trước, mỗi bước đi đều như bước lên mũi dao, nhưng nàng lệnh ỉnh không thể ngừng lại. Đi về phía Tây Bắc, chỉ cần đến đó, nàng có thể đi ra ngoài. Chỉ cần đến đó, nàng có thể an tâm.

Nàng sống không lâu nữa, không sao, nàng đã sẵn sàng. Chỉ cần ca ca, không cần quan tâm nàng nữa, chỉ cần hắn đừng vì một kẻ không nên tồn tại mà kiên trì nữa.

Cho dù chết đi, nàng cũng sẽ vui vẻ, thật đó.

Bước chân càng ngày càng nặng nề, Tây Bắc ở đâu? Vì sao mãi vẫn chưa đến. Cảm giác choáng váng kia khiến nàng không thể phân rõ đường đi nữa. Con đau nhói ở ngực vẫn cứ truyền đến từng cơn, sức mạnh kia đang cố xông ra, cửa lấy lực phủ ngũ tạng của nàng.

Càng lúc càng nhìn không được, trước mắt nàng tối sầm, sắp ngã. Nhưng nàng lại không hề dụng phải mặt đất cứng ngắt như mình tưởng, trước mắt xuất hiện một bóng đen, có người thuận thế đỡ lấy nàng, hương hoa lê nhàn nhạt lúc này tràn đầy khoang mũi nàng.

Áo tím khê bay, một gương mặt yêu mị gần trong gang tấc. Gương mặt kia lúc này lại vô cùng nghiêm túc, mày rậm nhíu chặt, hình như rất trầm trọng.

Thanh Mộng!

Lòng nhất thời thả lỏng không ít, cầm lấy thanh kiếm trong tay, như tranh công nở nụ cười: “Thiên Kiếm.... ta tìm được rồi, ta tìm được rồi, ta nói rồi.... ta nhất định sẽ tìm được!”

“Nàng!” Thanh Mộng sững sờ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, như đang nghĩ sẽ nói gì. Thấy hơi thở nàng mong manh, sắc mặt lập tức xanh mét, tay bên người nắm chặt.

Lạc Song chẳng để ý những chuyện này, đưa Thiên Kiếm ra, nụ cười càng rực rỡ “Huynh nhìn xem.... nhìn xem, có phải ta... rất lợi hại không! Ta tìm được rồi! Không phải huynh nói sẽ giúp ta sao? Vậy... giúp ta mang về, được không?”

Nghe vậy, Thanh Mộng hoảng hồn, quay phắt đầu nhìn nàng “Cô biết?”

Nàng vẫn cười, chậm rãi gật đầu “Trừ huynh ra.... còn ai biết ta đang ở đây nữa, Thính Phong! Huynh nhìn xem, ta nói rồi, không cần lo lắng, một mình ta... cũng có thể tìm được Thiên Kiếm! Ta tìm được thật rồi!”

Nghe nàng gọi, y sững sốt, nhượng mày, nắm chặt tay nàng “Đừng nói chuyện, ta chữa thương giúp cô!”

Nàng lại liều mạng lắc đầu, đẩy tay y ra “Ta không sao, huynh đem nó về.... không có nó, phong ấn của Ma Thần không thể giải!”

“Sao ta có thể bỏ cô lại.” Y nhíu chặt mày, tiến lên một bước kéo tay nàng.

Nàng lại lui một bước, né tránh tay y, chậm rãi cười một tiếng “Thính Phong huynh quả là một người tốt, chỉ là.... huynh cũng biết... sớm muộn gì ta cũng phải chết, sớm hay muộn cũng thế thôi!”

“Cô nói cái gì?” Y hét hồn, đi đến hai bước, kéo mạnh tay nàng qua, bắt lấy mạch. Càng nhìn ánh mắt lại càng trợn to, vẻ mặt kinh hãi nhìn nàng “Cô... sao cô lại có?”

Nàng chậm rãi thu tay lại, nhìn gương mặt y “Thính Phong! Ta cả đời này.... đều không muốn thiếu nợ ai, nên hãy đem Thiên Kiếm về đi! Giao cho... Tiên giới cũng được, giao cho... phu quân ta cũng tốt, đừng trở

lại nữa!”

49. Chương 49

Chương 49: Nếu có kiếp sau.

“Vậy cô thì sao?” Chân mày y nhíu càng chặt hơn.

“Ta?” Lạc Song sững sốt, nhếch khóe môi “Ta tự có cách để về! Huynh đi trước đi!”

“Cách gì?” Y hỏi tới, nghe qua thôi đã biết là nói dối rồi “Cô không biết nói dối đâu!”

Lạc Song cứng họng, cơn đau trong cơ thể càng tăng lên, nằng đau đến không thể đứng thẳng nổi.

Mi tâm y càng nhíu chặt, chìm chằm chằm nằng, tay siết chặt, như ấn nhãn điều gì, một lúc lâu sau mới đỡ nằng dậy “Ta dẫn cô đi!”

“Thính Phong!” Nằng nắm ngược lại tay y “Nếu như huynh mang theo ta, huynh sẽ không thể thoát được!” Không nói đến chuyện khác, chỉ riêng máu trên người nằng, còn có linh khí khó thể áp chế này, chỉ cần là kẻ có một ít yêu thuật cũng đã đủ tìm được nằng.

Y không nói, chỉ càng ôm chặt nằng, một tay kết ấn muốn giúp nằng chữa thương, lại bị sức mạnh to lớn trong cơ thể nằng đánh văng ra, ngón tay thon dài trắng nõn đã nhanh chóng bị bỏng, lộ ra màu đỏ thẫm.

“Đừng phí sức nữa!” Lạc Song kéo tay y xuống, chậm rãi cười một tiếng “Thính Phong, cảm ơn huynh, ta vốn không có ai là bằng hữu, chỉ có huynh.... Nếu có cơ hội, ta thật muốn trở thành.... tri kỉ của huynh!”

Y vẫn cứ bất động, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm người trong lòng, sâu không thấy đáy. Ánh mắt kia quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy mọi tâm tư bên trong.

Lạc Song bị y nhìn đến không được tự nhiên, dời đầu đi chỗ khác. Nằng khẽ đẩy tay y ra, lui về phía sau một bước, đuổi y đi.

Thế nhưng y lại kéo tay nằng lại, giọng nói trầm thấp đến không thể nghe nổi: “Cô... tin ta như vậy sao?”

Lạc Song sững sốt, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen như mực kia, hơi bối rối rừ mắt xuống, gượng gạo nhếch môi cười: “Huynh nói gì thế, nếu ta không tin huynh, sao lại đưa Thiên Kiếm cho huynh?”

Ánh mắt y khẽ híp lại, không nhìn nằng nữa, tiến lên một bước kéo tay nằng về phía mình, ôm nằng vào lòng.

“Thính Phong, huynh....” Lạc Song hoảng hốt, đang định giãy dụa.

Sau lưng chợt đau nhức, nằng đã không thể động dậy nữa, y điểm huyệt của nằng? Nằng còn không kịp kinh ngạc, bốn phía đã dần truyền đến tiếng bước chân. Y không nói thêm gì nữa, thu hồi Thiên Kiếm, ôm ngang nằng nhanh chóng bay đi.

Y bay nhanh vô cùng, chỉ trong chốc lát đã thấy cửa “Sinh” đang ở trước mắt, chỉ là lúc này, đã có vô số trọng binh đứng gác ở cửa.

“Đại hộ pháp có lệnh, bất cứ kẻ nào cũng không được ra khỏi Ma giới, kẻ nào vi phạm giết không tha!” Yêu ma đứng canh cửa lớn tiếng truyền lệnh “Nhị hộ pháp đã bị hãm hại, nếu như có kẻ nào trông giống như Nhị hộ pháp lập tức thông báo!”

Lạc Song nhìn cả đám người kia, Thính Phong là Thượng Tiên, những kẻ này tuyệt đối không thể cản y. Điều kiện tiên quyết là không có nằng, thở dài một tiếng, y có thể kiên trì bao lâu chứ.

“Thính Phong!” Nằng khẽ gọi “Nếu như huynh ra ngoài, phiền huynh giúp ta nói với phu quân ta một câu, ... nếu... nếu như hắn dám làm việc gì ngốc nghếch.... Lạc Nhi vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn!”

Y quay phắt đầu lại, có mấy phần tức giận “Cô nghĩ là.... ta sẽ bỏ lại cô?”

“Không phải nghĩ!” Nàng cười “Mà huynh phải như thế! Có Thiên Kiếm, có thể cản được Ma Thần xuất thế, nó.... càng quan trọng hơn ta!” Nàng chỉ là một kẻ sắp chết, so với Thiên Kiếm, nàng chẳng là gì. Cho dù... cho dù nàng có thể ra ngoài, cũng không thể sống được bao lâu nữa.

“Ta sẽ không để cô lại!” Sắc mặt y càng nặng nề hơn, ánh mắt như nhìn thấu lòng người, thẳng tắp nhìn về phía Lạc Song, cắn chặt răng, từng chữ từng chữ nói. Nhìn vẻ kiên định này của y, ai cũng có thể nhìn thấy quyết tâm của y.

Thế nhưng Lạc Song đã không còn sức lực để nhìn nữa. Sức mạnh phản phệ trên người càng lúc càng mạnh, nàng đã không còn sức, mắt cũng dần mờ hồ. Càng cố mở mắt, mí mắt lại càng nặng nề trĩu xuống.

Xa xa truyền đến từng trận ma khí cuộn cuộn, Xích Hải và Phi Diễm cười kiêu bay nhanh đến, hiển nhiên là đã trông thấy họ.

“Bắt lại!” Xích Hải lớn tiếng ra lệnh.

Lạc Song quỳnh lên, nàng muốn giục Thính Phong mau đi đi, nhưng nàng lại không thể, cơn đau đớn trên người càng tăng thêm, ngoài ra còn có cảm giác choáng váng như đang muốn nhấn chìm nàng.

“Đáp ứng ta, cố gắng cầm cự thêm nửa canh giờ nữa thôi, được không?” Y đột nhiên nói nhỏ bên tai nàng, giọng nói nhẹ nhàng như sợ âm ỉ đến nàng.

Lạc Song còn chưa kịp phản ứng, y đã dùng tay kết ấn, dưới đất đột nhiên có luồng ánh sáng tỏa ra bốn phía, bao quanh cả hai người. Mà dưới chân nàng, có một màn đen tối đang dần hiện ra, đó là sự đen tối vô hạn, tựa như mảnh thú đang vươn nanh múa vuốt, muốn nuốt chửng bọn họ vào bụng.

Nàng mở to hai mắt, đó là...

“Hư Không!” Có kẻ trong Ma tộc hoảng hốt la lên, bọn yêu ma xung quanh cũng rồi rít dừng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía này.

Nhìn bóng đêm đang dần lan rộng ra, trí nhớ của đêm đó lại như hiện ra trước mắt. Cảm giác sợ hãi từ đáy lòng như muốn vọt ra ngoài, nàng mở lớn hai mắt, muốn giãy dụa nhưng lại không nhúc nhích được.

“Không... Không cần!” Nàng gầm lên, nhưng không thể ngăn cản được Hư Không đang dần nuốt chửng mình, bóng đêm càng ngày càng lan tỏa. Chỉ trong chốc lát, tất cả như đã rơi vào trong đen tối. Đó là một màn đêm tĩnh mịch, hoàn toàn không có một tia sáng, giống hệt như lần trước. Không có gì cả, chỉ có nàng, chỉ một mình nàng.

“Đừng sợ!” Thân thể chợt bị siết chặt, có người đang ôm lấy nàng, khẽ vuốt lên ánh mắt của nàng “Đừng sợ.... Ta ở nơi này, ta ở cùng nàng!” Giọng nói y nhẹ nhàng như gió xuân, thật quen thuộc.

Nàng cảm giác được mình đã có thể động dậy, xoay người cố sức ôm lấy người bên cạnh, sợ hãi khiến nàng không ngừng run rẩy “Ca ca.... ca ca... Mọi người không muốn ở đây, không muốn ở đây!”

Người bên cạnh cứng đờ, bàn tay xoa nhẹ đỉnh đầu nàng nhưng không cách nào xóa đi nỗi sợ hãi của nàng, nước mắt nàng như cỏ dại không ngừng lan tràn, gấu gao túm lấy người trước mắt, nói mấy câu rồi rạc.

“Lạc Nhi sợ... sợ lắm... huynh dẫn mọi người đi, dẫn mọi người đi!”

Y không trả lời, chỉ càng ôm chặt lấy nàng.

“Lạc Nhi không ngoan! Lén huynh đi trộm Thiên Kiếm, huynh tức giận lắm đúng không? Phạt Lạc Nhi đi có phải không? Cho nên mới không đến cứu mọi người? Ca ca!”

“Anh Lạc!” Người trước mắt rớt cuộc mở miệng, giọng nói trầm thấp như đang đè nén điều gì.

Giọng nói xa lạ mà lại quen thuộc như thế, khiến nàng sửng sốt, tỉnh táo lại một chút “Thính... Phong? Sao huynh lại ở đây, sao còn chưa đi?” Lẽ ra y nên bỏ lại nàng!

“Nàng không sao chứ?” Y vừa vuốt tóc nàng, vừa nhẹ giọng khuyên “Chúng ta đã trốn thoát rồi!”

“Thật sao?” Nàng muốn chắc chắn.

“Ừ!”

Nàng cắn cắn đầu lưỡi, cơn đau chợt truyền đến, lúc này nàng mới tin, tỉnh táo lại một chút nhưng tay vẫn cứ túm chặt lấy, không hề nói lỏng “Thính Phong... Thính Phong, ta.... ta còn sống! Sống...” Y không gạt nàng.

“....”

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác “Thính Phong! Chúng ta có thể thoát ra ngoài sao?”

“Ừ!”

“Được, ta... ta tin huynh một lần!” Nàng sẽ tin y lần này! “Thính Phong, ngoài ca ca ra, ta không dám tin ai khác đâu! Huynh chưa từng gạt ta, nên.... ta sẽ tin huynh một lần!”

“....” Y không đáp lại.

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp mờ nhạt, Lạc Song hít thật sâu, tâm tình lúc này mới từ từ trầm tĩnh lại. Nàng ngẩng đầu nhìn, lại chỉ thấy một màn đen tối, đành từ bỏ, siết chặt tay. Mỗi khi nàng sợ hãi thì sẽ nói thật nhiều, lúc này đành tiếp tục tự mình lẩm bẩm.

“Thính Phong, ta đã từng nói với huynh... Ta không sợ chết! Thật ra, ta... sợ đau lắm! Rất sợ!” Nàng cắn răng, cơn đau trên người lại càng mãnh liệt.

Người trước mắt khẽ chuyển cánh tay, cổ sức ôm chặt lấy thân thể run rẩy của nàng.

“Thính Phong, ta sợ đau, cho nên.... Ta chỉ có thể ngủ, ca ca nói ngủ sẽ không đau nữa!”

Y yên lặng một lúc “....Ngủ sao?”

“Ừ!” Nàng dựa vào y phục trước ngực y gạt đầu “Ta luôn mệt mỏi, luôn muốn ngủ.... Huynh nắm chặt tay ta đi, đừng để ta ngủ quá lâu! Trời vừa sáng phải đánh thức ta dậy!”

“Ừ!” Tay y đặt lên tay nàng, bắt lấy mạch.

Lúc này nàng mới yên tâm nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy như chưa nói rõ “Thính Phong, lỡ như... nếu gọi mãi mà ta vẫn không tỉnh, đừng mang ta trở về nữa, đừng để mọi người nhìn thấy.... chỉ cần mang Thiên Kiếm trở về là tốt rồi!”

“....” Y không nói.

Giọng nói của nàng càng lúc càng nặng, mắt vừa nhắm rồi lại cố mở ra, phối hợp với mấy câu lẩm bẩm lại không mạch lạc kia, nàng cũng không rõ nàng đang nói gì.

“Thính Phong, nếu ta thật sự không thể tỉnh lại, huynh.... đừng tìm mấy vị Thượng Tiên gì đó, Thượng Tiên... cũng không phải toàn là người tốt đâu!”

“....”

“Thính Phong! Nếu huynh không phải là Thượng Tiên, sau này nhìn thấy tên Thượng Tiên kia, huynh phải mắng hấn giúp ta.... có được không?”

Mí mắt nàng càng lúc càng nặng, sắp không chịu được rồi.

“....Mắng cái gì?”

“Mắng hấn.... tên phản bội, không có lương tâm, nói không giữ lời, tiểu... nhân! Không thích ta... cũng không sao. Cứ khiến hấn... cả đời này... cũng không có ai yêu!”

“Ừ!” Y gạt đầu, nghiêng thân ôm nàng càng chặt “Còn gì nữa không?”

“Còn có.... sau này nhìn thấy tên mặc bạch y nào rơi trong vũng bùn.... cũng không thèm cứu hấn! Còn phải.... ném vào người hấn... mấy nắm bùn nữa!” Còn phải chọn lại bùn nào vừa bẩn vừa thối, nàng bổ sung trong lòng, mí mắt sắp dính vào nhau.

Y dường như nghe đến hứng thú, tiếp tục hỏi “Còn gì nữa không?”

“Còn có....” Nàng nghĩ nghĩ, còn gì nữa? “Còn có một người.... nhưng quên rồi!”

“Ừ!” Y tiếp lấy thân thể mềm nhũn của nàng, thương yêu ôm lấy, nghe nàng nói này nói nọ, tiếp lời nói: “VẬY NGHE TA NÓI CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“....” Nàng không còn tỉnh táo nữa, một lúc lâu mới khẽ đáp “Ừm!”

“Lạc Nhi, người kia gọi nàng là Lạc Nhi đúng không?”

“....”

“Lạc Nhi, Hư Không này ta đã đến rất nhiều lần, biết rõ phải ra như thế nào, không cần phải lo.”

“....”

“Lạc Nhi, cuộc đời này ta phải gánh vác quá nhiều thứ, không thể một lòng vì nàng! Ta làm việc gì cũng phải lấy bá tánh làm trọng, nếu như giữ nàng và bá tánh ta chỉ có thể chọn một, ta vẫn có thể sẽ rời bỏ nàng!”

“....”

“Lạc Nhi, nếu như có kiếp sau, ta không phải Thượng Tiên, nàng không phải nữ thần, ta sẽ không bao giờ để nàng hi sinh một chút nào, nguyện làm một đôi vợ chồng bình thường.”

“....”

“Lạc Nhi.... Ta không phải Thính Phong, ta là Bạch Trúc!”

“....”

Người trong lòng đã không còn nhúc nhích, hắn nghiêng người buông nàng ra, mặc dù không nhìn rõ, nhưng hắn có thể chính xác chạm vào mặt nàng, như hắn đoán, trên mặt đã ẩm ướt. Thở dài một tiếng, hắn nhẹ nhàng lau đi.

Nàng có lẽ đã sớm phát hiện, nhưng vẫn thà tin hắn là Thính Phong chứ không muốn tin tưởng hắn lần nữa.

Mây rậm nhú chặt, hắn không do dự nữa, một tay kết ấn, niệm chú. Phía trên dần xuất hiện một ánh sáng yếu ớt, càng lúc càng rõ ràng, dần dần tạo thành một lối vào. Sắc mặt hắn hơi lạnh đi, ôm chặt lấy Lạc Song, bay lên.

Nếu có kiếp sau, ta không phải Thượng Tiên, nàng không phải nữ thần.... Ta sẽ chỉ che chở ột mình nàng!

50. Chương 50

Chương 50: Sau khi tỉnh lại.

“Biến, cút ngay, đừng để ý đến ta!”

“Nguyệt Nhiễm, ta tên là Nguyệt Nhiễm!”

“Người nói sao? Xích Cơ là mẹ ngươi!”

“Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi, ngươi biết không? Người đồ ngu ngốc kia, ngu ngốc, không có đầu óc!”

“Muội là muội.... Bà ta là bà ta!”

“Ta Nguyệt Nhiễm xin lấy linh hồn thề, đời này kiếp này sẽ liều chết bảo hộ Anh Lạc, không rời không bỏ! Thà phụ tất cả người trong thiên hạ, cũng không bao giờ phụ nàng!”

“Ta sẽ bảo vệ muội, tuyệt đối sẽ bảo vệ muội, không liên quan đến lời hứa với Xích cơ, ta chỉ muốn bảo vệ muội!”

Từng hình ảnh quen thuộc kia không ngừng hiện lên trong đầu nàng, tại sao cho đến giờ, nàng vẫn có thể nhớ đến những lời kia, đây vốn là chuyện mà nàng đã muốn quên đi cả trăm năm qua, nàng không muốn nhớ lại mà! Nhưng tại sao nó vẫn cứ hiện lên trong đầu nàng.

Đau quá, thật đau quá, cho dù là ngủ thiếp đi, cơn đau đớn vẫn cứ truyền đến, không hề có lúc thuyên giảm, nàng đã không thể phân biệt rõ là nơi nào đang đau.

Nàng chưa chết sao? Cũng tốt thôi, sớm muộn gì cũng chết mà, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Nàng đã lấy lại Thiên Kiếm, không còn gì để tiếc nuối nữa. Nếu muốn nói trên cõi đời này còn điều gì khiến nàng không yên lòng, vậy cũng chỉ lại mình ca ca thôi.

Hắn quá quan tâm nàng, từ nhỏ đã bảo vệ nàng trong vòng tay, không để nàng chịu chút oan uổng nào. Thà rằng tự mình chịu đau đớn, hắn cũng không để người khác đả thương nàng. Tất cả đều là vì nàng, ca ca mới phải sống khổ cực như thế.

Nếu như nàng mất, có lẽ hắn sẽ sống tốt hơn một chút! Không có Thiên Kiếm, cũng chẳng có Ma Thần, không có trách nhiệm với Ma tộc, lại càng không vì chuyện chữa trị phong ấn cho nàng mà phiền não.

Sau đó cưới một thê tử xinh đẹp không kém hắn, sống thật lâu thật lâu, sinh một đám trẻ con, trong đó còn có một đứa tên là Anh Lạc.

Thật tốt! Một tương lai tốt đẹp như thế, thật hâm mộ! Chỉ là... nàng không có cơ hội được nhìn thấy.

“Anh Lạc, Lạc Nhi! Tỉnh lại tỉnh lại...”

Là ai, giọng nói của ai? Thật quen thuộc, nhưng nàng đang ngủ ngon mà, nàng không muốn tỉnh!

Đang nghĩ thế, giọng nói kia lại truyền đến, mang theo tràn đầy lo lắng “Giờ đã là giữa trưa, vì sao chưa tỉnh? Anh Lạc, không phải đã dặn ta phải đánh thức nàng sao? Anh Lạc!”

Rốt cuộc là ai? Đầu óc nàng hiện lên một người, nhưng đáy lòng lại chột đau nhói. Nghĩ không ra!

“Mau tỉnh lại! Anh Lạc!”

Không muốn, tỉnh lại mệt chết được, nàng không muốn tỉnh. Nhưng giọng nói kia cứ như sợ không thể làm phiền người khác ấy, cứ quấy rầy nàng, khiến nàng không thể làm lơ.

“Anh Lạc.... Anh Lạc! Đành vậy!” Hình như hắn đã quyết tâm điều gì.

Trên người dần truyền đến một tia ấm áp, có cái gì đang từ lưng chảy vào thân thể nàng, truyền đến từng góc ngách trong thân thể nàng. Đau đớn từng chút từng chút được hút ra, nàng nhất thời cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cơn đau như thiêu đốt cũng đã lui đi.

Đáy lòng nhất thời như thả lỏng, cơn mệt mỏi chợt ập tới, triệt để lâm vào giấc ngủ say, không còn đau đớn, nàng chưa bao giờ được ngủ an ổn đến thế.

=====

Từ xa truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, cửa cách một tiếng bị đẩy ra, có người đang bước vào.

Mùi thuốc nồng nặc gay mũi truyền đến. Người đang nằm thẳng tắp trên giường lại càng căng thẳng người. Có người ngồi xuống bên giường, người trên giường nhắm nghiền hai mắt.

Nhất thời trong phòng không có tiếng động gì, như đang đợi người trên giường tỉnh lại, lại như đang đánh giá cái gì.

Một lúc lâu sau!

“Còn chưa tỉnh sao?” Giọng nam dịu dàng như gió xuân thổi qua, người trên giường vẫn không có động tĩnh gì.

“Lẽ ra không phải thế, hừng sáng liền phải tỉnh rồi chứ, giờ đã là mấy cái trời sáng rồi!” Giọng nói kia như chứa vài phần bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng, lại nhìn người trên giường.

Nàng không nhúc nhích, ánh mắt nhắm chặt, chặt đến cổ ý.

Hắn sưng sốt một chút, nhất thời như hiểu ra điều gì, khoe miệng khê nhếch lên, giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Vậy phải làm sao đây? Thuốc này nàng không thể không uống! Nàng lại không chịu tỉnh, lỡ giờ uống thuốc thì không tốt đâu!”

Giọng nói kia rõ ràng là do dự, lại lộ ra tiếng cười, thở dài “Aizz, xem ra không thể làm gì khác hơn, ta cũng không muốn mạo phạm nàng đâu!”

Lời nói dịu dàng không còn lại truyền đến tiếng uống nước, nam tử nghiêng thân kề sát người trên giường, hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng, càng lúc càng gần.

Chỉ một chút nữa thôi là sẽ chạm môi!

Người trên giường lập tức mở to hai mắt, tỉnh đúng lúc đến thiên thời địa lợi nhân hòa. Hai mắt chớp chớp long lanh long lanh, muốn có tinh thần bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Tỉnh thì tỉnh nhưng Lạc Song vẫn bị gương mặt tuần tú kề sát làm cho sợ đến sưng sốt “Thượng.... Thượng Tiên!”

“Tỉnh rồi?” Hắn cười rực rỡ như hoa, trên gương mặt ôn hòa lộ ra nụ cười như đã thực hiện được mưu kế. (anh gian ghê =v=)

“Đúng... đúng vậy!” Nếu không tỉnh thì nàng đã bị người ta quang minh chính định vô lễ rồi “Chào buổi sáng!”

“Giờ này đã là buổi trưa rồi!”

“Vậy... vậy à?” Khoe miệng Lạc Song co quắp mấy cái, cứng ngắc mở miệng, mặt của hắn kề sát quá, nếu không cẩn thận sẽ chạm vào “Ta.... từ trước đến nay ngủ rất say, làm phiền Thượng Tiên lo lắng rồi!”

“Cũng không lo lắng mấy!” Ánh mắt hắn khê híp lại, trên gương mặt đều là ý cười “Chỉ là mấy chén thuốc thôi, không cần để trong lòng!”

“Ha ha....” Nàng cười ngượng, con ngươi xoay chuyển, hắn còn chưa chịu đứng lên sao? “Thượng Tiên không cảm thấy.... tư thế này.... rất không thích hợp sao?” Hắn còn định ngồi kiểu này bao lâu nữa vậy?!

“Có sao?” Hắn đảo mắt tỏ vẻ đang suy nghĩ, một lúc lâu lại tiếp tục cười như hoa “Không cảm thấy!”

“....” Câu này sao quen vậy?!

Lạc Song im lặng, với hành động này của hắn, nàng la to vô lễ thì cũng không quá đáng lắm đâu! Thế mà hắn còn cười đến rực rỡ như thế đây là một chuyện bình thường lắm vậy! Mỗi lần hô hấp, hơi thở ấm áp mang theo hương hoa lê nhàn nhạt kia sẽ lại đập vào mặt nàng, khiến nàng muốn động dậy cũng không được, mà bất động cũng không xong.

Nàng đã cứng đờ cả xương rồi! Đột nhiên nàng cảm thấy, hắn là nàng nên ngủ tiếp mới đúng, ngủ thẳng đến đất trời tối mịt luôn lại càng tốt!

“Đa tạ... Thượng Tiên cứu mạng!” Nàng chuyển đề tài.

Mộ Tử Hân nghiêm mặt, lúc này mới ngồi thẳng người, nhàn nhạt nói: “Gọi ta Bạch Trúc!”

Nàng vội vàng hít thở, tự do rồi, như thế mới tốt chứ!

“Còn đau không?” Hắn tiếp tục hỏi, vừa nói vừa bắt lấy cổ tay nàng, mi tâm hơi nhíu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nàng, không hề giống vẻ cố ý bắt chẹt người khác vừa nãy.

Lạc Song muốn giặt tay về theo quán tính, suy nghĩ một chút lại nhịn xuống, tùy hắn bắt mạch. Bắt thì bắt, dù sao nàng ngày ngày đều bị bắt mạch, nhiều thêm một lần cũng không sao (suy nghĩ vô cùng nguy hiểm :v) “Tạ Thượng Tiên quan tâm, ta đã không sao rồi!”

Sắc mặt hần lạnh đi, trong mắt cũng lạnh lẽo “Bạch Trúc!”

“Hử?” Nàng sững sốt, hơi ngơ ngác nhìn hần.

“Bạch, Trúc!” Hần mở miệng lần nữa, nói từng chữ “Nơi này không phải Bạch Mộ, không cần giữ lễ tiết! Dù sao... ta cũng đã cứu nàng!”

Khóe miệng Lạc Song nhếch lên, đối với câu kia thật muốn cắn răng, ân cứu mạng, ân cứu mạng đó!

“Bạch... Bạch Trúc!” Tốt! n cứu mạng to như trời, nàng nhịn! Nhìn bốn phía một chút, đây là một gian phòng đơn sơ nhỏ nhỏ, hình như mới được dựng tạm lên.

“Xin hỏi Thượng.... Bạch... Trúc! Sao ta lại ở đây mà không phải ở Bạch Mộ?” Theo lý thuyết, ra khỏi Hư Không hần là phải về đến Bạch Mộ mới đúng, hần là không phải nơi này.

Hần lúc này mới thỏa mãn cười đến cong cả mắt, thản nhiên nói: “Cảnh Hư Không quá phức tạp, mặc dù ta đã vào nhiều lần cũng chỉ có thể nắm giữ việc ra vào trận pháp chứ không thể khống chế hoàn toàn. Huống chi thân thể nàng trống rỗng, cho dù ta muốn đưa nàng trở về Bạch Mộ, cũng phải chờ nàng tỉnh lại mới được!”

“Ồ!” Nàng gật đầu, ra là có thể ra vào, nhưng không nhất định sẽ ra đến đâu. Nàng vẫn còn hơi nghi ngờ, cho dù thân thể nàng không tốt, hần cười kiêu đưa nàng về cũng được mà....

Đột nhiên nàng lại nghĩ đến điều gì, nàng vội hỏi: “Đây là đâu?”

“Tây Hải!”

“A!” Nàng lại há hốc mồm “Tây... Tây Hải!”

Tây Hải phía Tây, Bạch Mộ phía Đông, cho dù cười kiêu cũng phải đi cả ngày đường. Khó trách hần không vội mang nàng về, với tình huống của nàng lúc đó, chỉ sợ còn chưa đến nơi đã bị người của Ma giới phát hiện.

Nàng quay đầu nhìn một chút, mới phát hiện mặc dù phòng này đơn sơ nhưng cũng đã được bày kết giới. E rằng không ai có thể tìm ra nơi này. Nàng đè ép lồng ngực theo bản năng, cơn đau đớn nơi tim đã sớm không còn, như đã hoàn toàn bốc hơi, ngay cả luồng khí chạy loạn xạ trong người nàng cũng không còn cảm nhận được.

Nàng không nhịn được nhìn hần, phong ấn nửa mở trên người nàng, ngay cả ca ca cũng không có cách nào, rốt cuộc hần đã làm cách nào? Hay chỉ là tạm thời đè nén xuống?

“Thân thể của nàng đã không sao rồi!” Hần buông tay nàng ra, bưng chén thuốc qua đưa nàng “Uống hết thuốc, ngày mai chúng ta trở về Bạch Mộ!”

Nàng nghe lời nhận lấy, đang định đưa đến miệng, đột nhiên nhớ tới điều gì, nhìn chằm chằm thuốc trong tay, trừng mắt nhìn hần “Vừa rồi huynh không uống?” Hần luôn nói chuyện với nàng, căn bản không có dấu hiệu như đã uống thứ gì.

“Tại hạ không bị thương, sao phải uống thuốc?” Hần cười khê, chân mày cong cong!

“Vậy huynh vừa rồi không phải định mớm....” Nàng vốn muốn hỏi hần không đã định dùng miệng mớm thuốc cho nàng, nhưng nhìn hai mắt cười đến cong cong của hần, nàng liền bùng tỉnh, nàng bị chơi xỏ!

Nàng là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc, hần nói có hai ba câu liền tin ngay!

Quay đầu nhìn, người này thật sự là Thượng Tiên sao?

“Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta ra ngoài trước!” Nụ cười hần tươi rói, như có chuyện gì buồn cười, đứng dậy ra cửa. Vừa đến cửa, lại quay đầu lại nói “Nếu lần tới muốn giả bộ ngủ, nhớ... đừng có nhắm mắt chặt quá!”

Hần biết!

Lạc Song tròn mắt nhưng hần đã đi ra.

Khóe miệng kịch liệt co quắp, nàng đen mặt nhìn chén thuốc trong tay một lúc lâu!

Không biết, thuốc này có đắng không ta, có thể đắng đến mức khiến người ta ngất luôn không?

Ngửa đầu uống cạn, tinh thần vẫn vô cùng tốt, nàng bĩu môi. Thuốc đắng dã tật, thuốc này không đắng, chắc chắn không phải thuốc tốt.

=====

Bóng dáng vận bạch y đứng bên ngoài cửa sổ thoải mái cười. Lúc này hần mới yên tâm xoay người, chậm rãi đi mấy bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao xa.

Thở dài, nàng có tinh thần như vậy, hần cũng yên tâm.

Ngực đột nhiên có một cơn đau truyền đến, thân hình hần hơi lung lay, hần lão đảo, ho nhẹ hai tiếng, vội vàng che miệng, như sợ bị người ta nghe thấy, cố gắng đè nén.

Sắc mặt tái nhợt rất nhiều, thở gấp một lúc lâu mới từ từ mở tay, bên trong đỏ tươi khiến người ta phải giật mình, hần khẽ nhíu mày, nhẹ giọng lầm bầm.

“Một trăm năm nay, nàng.... đã chịu đau khổ như thế sao?”

Nắm thật chặt tay, hần nghiêm sắc mặt, đứng thẳng, một tay đặt ra sau lưng. Hít thật sâu, trong nháy mắt, hần lại trở thành một Thượng Tiên không nhiễm bụi trần.

51. Chương 51

Chương 51: Thất vọng.

“Bẩm hộ pháp, tìm khắp nơi cũng đều không thấy tung tích của hai người kia!”

“Thiên Kiếm thì sao?” Xích Hải chau mày, nhìn về phía cả đám người đang quỳ trong sảnh hỏi.

“Dạ... Không có tiến triển gì mới!”

Hần chau mày càng chặt, chậm rãi ngồi lên trên ghế, vẻ mặt nặng nề.

“Đại hộ pháp!” Phi Diễm cười lạnh, tiến lên một bước nói: “Hư Không là một nơi có vào không có ra, mặc dù hai kẻ kia chết không hết tội, Thiên Kiếm lại là một vật không thể mất, nếu Ma Tôn truy cứu...”

“Người nói thế là có ý gì?” Xích Hải khẽ híп mắt.

Phi Diễm cũng không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt như có như không liếc về phía Nguyệt Nhiễm.

Xích Hải theo ánh mắt nàng ta, nhất thời hiểu ra “Ngũ hộ pháp!”

Người kia lại không có phản ứng, tiếp tục chờ người nhìn về phía trước.

“Ngũ hộ pháp?” Hần lại gọi lần nữa.

Người kia vẫn cứ bất động!

Nhất thời hần liền tức giận, lớn tiếng kêu “Ngũ hộ pháp!”

Nguyệt Nhiễm lúc này mới quay đầu lại, chậm rãi nhìn về phía Xích Hải “Chuyện gì?”

Chuyện gì sao? Hần chau mày một lúc, trầm giọng nói: “Thiên Kiếm từ trước đến nay vẫn do người cai quản, nay Thiên Kiếm bị đoạt đi, về tình về lý Ngũ hộ pháp cũng nên nói gì đi chứ?” Nguyệt Nhiễm không nói, hần lại tiếp tục nói: “Lúc ấy người rõ ràng đang ở Tây Điện, sao lại không ngăn cản?”

Nguyệt Nhiễm nhìn hần một cái, lạnh lùng nói: “Không cản được!”

“Người là hộ pháp của Ma giới, sao có thể không cản được một nữ nhân, huống chi nữ nhân do người mang đến?” Xích Hải càng tức giận.

“Không cản được chính là không cản được thôi!” Nguyệt Nhiễm hừ lạnh, nhìn hắn, xoay người vung tay áo bỏ đi “Có tin hay không tùy người!”

“Người...” Xích Hải giận điên, nhìn bóng dáng hắn nghênh ngang rời đi, rồi lại không biết bắt hắn lại như thế nào, chỉ có thể âm thầm nghiêng răng.

Chỉ có Phi Diễm lại cười đến âm trầm, quay sang nói: “Đại hộ pháp, Thiên Kiếm đã mất, không biết kế hoạch kế tiếp phải làm sao?”

Sắc mặt Xích Hải càng thêm nặng nề, mày rậm nhíu chặt, im im không nói.

Phi Diễm lại tiếp tục nói “Vốn dĩ kế hoạch của chúng ta không chệch vào đâu được, giờ lại xảy ra chuyện này, xem ra.... chỉ có thể hoãn lại!”

“Không cần!” Hắn vung tay lên “Cứ tiến hành theo kế hoạch đã định!”

“Nhưng không có Thiên Kiếm...” Còn kế hoạch gì nữa chứ?

“Đây là lệnh của Ma Tôn!” Hắn trầm giọng nói “Khi ngài hạ lệnh đã nói trước, tất cả đều phải theo kế hoạch!”

“Nhưng chuyện này căn bản là không thể nào...”

“Tứ hộ pháp muốn chống lệnh sao?” Xích Hải cắt ngang lời nàng ta, trong giọng nói đã có ý cảnh cáo.

Phi Diễm bĩu môi, tâm không cam lòng không nguyện im miệng, nhìn hắn một cái, rồi lại cười lạnh nói: “Tốt thôi! Dù Đại hộ pháp có tính toán gì, Phi Diễm này cũng không thêm quan tâm, ta về trước đợi lệnh đây!” Hừ lạnh một tiếng liền xoay người ra khỏi đại sảnh.

Xích Hải khẽ híp mắt, nhìn bóng dáng nàng ta rời đi, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn. Hắn nhìn người đáng quý trên đất hỏi.

“Ma Tôn giờ đang ở đâu?”

“Bẩm Đại hộ pháp, Ma Tôn đang ở Xích Viên!”

“Vẫn còn ở Xích Viên?!” Sắc mặt hắn hơi lạnh đi, hiện lên vài tia lo lắng, không ngừng đi qua đi lại. Ma giới nhìn như vô cùng lớn mạnh nhưng lúc này lại không có thủ lĩnh, lại như chia năm xẻ bảy, Thiên Kiếm đã mất, Phi Diễm và Nguyệt Nhiễm cũng sẽ chẳng nghe lệnh ý. Vậy mà trong lúc như thế này, Ma Tôn lại vẫn đang ở Xích Viên!

Xích Viên là nơi ở của Ma Tôn, ngàn năm qua, chỉ có một mình ngài ở lại đó. Không ai được phép đến gần nơi đó, kể cả Xích Hải hắn cũng không.

“Người đâu!” Có thể khiến Ma Tôn rời khỏi đó, cũng chỉ một cách “Nhanh đi tìm Hồng phu nhân, mời nàng đến Xích Viên bẩm chuyện Thiên Kiếm cho Ma Tôn!”

“Dạ!”

=====

Ven bờ Tây Hải

Lạc Song nhìn chằm chằm cánh tay đang đưa ra trước mắt mình, mặc dù biết rõ hắn là có ý tốt, nhưng nhìn nụ cười rực rỡ hơi quá kia, khóe miệng lại không nhịn được không biết là lần thứ mấy co giật mãnh liệt: “Thượng Tiên? Ta sẽ cười kiêu!”

Nhắc tới chuyện mà nàng cảm thấy thành tựu nhất một trăm năm qua, chính là việc nàng đã học xong cách cười kiêu, mặc dù không nhanh được như Miểu Hiên nhưng cũng không hề chậm.

Thế nhưng hắn lại vẫn duỗi tay, dẫm trên kiêu của mình, cười rực rỡ như hoa “Nàng có phối kiêu à?”

Nàng sửng sốt, khóe miệng lại giật thêm vài cái, Thiên Kiếm có tính không?

Nhìn cánh tay vẫn đang đưa ra kia, nàng đành thở dài một tiếng, không tình nguyện đứng lên kiểm.

Mộ Tử Hân nhìn cánh tay trống không của mình, chậm rãi thu hồi, nói nhỏ: “Nắm chặt!”

Sau đó bay về phía chân trời.

Bên tai là tiếng gió đang gào thét, cả hai đều im lặng suốt đường đi. Mộ Tử Hân không nói, Lạc Song lại càng không muốn nói.

Một lúc sau!

“Vết thương của nàng, đã khá hơn chưa?” Đến lúc cảm thấy không khí đã trở nên quá mức khô khan, hân mở miệng hỏi.

Lạc Song sững sốt, khách khách khí khí trả lời “Tạ ơn Thượng Tiên quan tâm, ta không sao rồi!” Nàng nói vậy cũng không hề giả, từ sau khi tỉnh lại, cơn đau theo nàng suốt trăm năm đã như biến mất hoàn toàn.

Sắc mặt Mộ Tử Hân trầm trầm, rồi lại túm lấy tay nàng bắt mạch.

“Thượng Tiên?” Lạc Song muốn rút tay ra, thế nhưng hân lại nắm càng chặt hơn, cố nhin, không thể làm gì khác hơn.

“Không phải ta không tin nàng!” Hân chậm rãi giải thích “Anh Lạc, nàng quá nhẫn nhịn, việc gì cũng giấu trong lòng, cho dù có đau, cũng không hề kêu nửa tiếng, nếu ta không xem thử một chút, bây giờ đã...”

“Thượng Tiên nhận lầm người rồi, ta tên Lạc Song!” Không đợi hân nói xong, nàng vội vàng xen ngang.

Sắc mặt Mộ Tử Hân càng trầm trọng, nhìn nàng một lúc lâu, quay đầu lại, trầm giọng nói: “Chuyện đã đến nước này, nàng vẫn không chịu tin ta sao?”

Lạc Song không nói, chỉ cúi đầu, thu tay lại, nắm chặt ngón tay mình.

“Aizzz! Ta.... thì ra ta không đáng để nàng tin tưởng như vậy!” Hân nhìn mấy tầng mây đang dần hiện lên, giọng nói như đang dè dặt điều gì “Ngay từ hai ngày trước nàng vốn đã tỉnh, vậy mà.... thà giả bộ ngủ cũng không chịu tin tưởng là ta đã cứu nàng.... Nếu như ta không bức bách nàng tỉnh lại, quả thật nàng muốn ngủ đến tận lúc trở về luôn sao?”

Nàng vẫn không nói, chỉ là hai tay lại càng siết chặt hơn, cắn chặt môi dưới, hơi run rẩy.

Mộ Tử Hân nhận ra, lần đầu tiên nhìn ra, ngay từ đầu nàng đã nhận ra Thanh Mộng chính là hân, mặc dù hân che dấu vô cùng tốt, nhưng rõ ràng nàng đã nhận ra rồi, tựa như khi mình gặp lại nàng chỗ Thiên Trụ, thời khắc đó, bóng dáng vốn đã thấm sâu vào tận linh hồn hân, người mà hân đã chờ đợi ngàn năm kia, cho dù tướng mạo đã thay đổi, sao hân có thể không nhận ra?

Nhưng nàng lại thà xem hân là Thính Phong, cũng không chịu tin rằng hân đến là để cứu nàng.

Là sợ rằng sau khi tin tưởng rồi, lại sẽ bị thương, cho nên liền dứt khoát không tin sao?

Cho nên dù nàng đã sớm tỉnh lại, cũng không muốn mở mắt để nhìn sự thật trước mắt này.

“Cũng được!” Hân thở dài, xoay người nhìn về phía tay nàng đang quấn chặt vào nhau, muốn đưa tay ra, lại vẫn cố nhin xuống. Giờ đây, chỉ cần nàng sống, đối với hân đã là ân đức to lớn lắm rồi, những thứ khác, dù là kết quả như thế nào, hân vẫn sẽ đợi.

Lạc Song không trả lời, không động đậy cũng chẳng nói tiếng nào, chỉ là trong lòng nàng đã sớm lộn xộn cả lên. Những thứ nàng cố áp chế, cố giấu diếm, đang lộ ra từng chút từng chút.

Nàng không muốn biết, thật sự không muốn biết tấm lòng của hân, đối với nàng, như thế là quá xa xỉ. Trong lòng có rất nhiều chuyện, muốn nói, lại không thể nói.

Mộ Tử Hân lại kéo tay nàng, Lạc Song muốn lùi về, lại thấy nơi cổ tay mình có một chiếc vòng trong suốt được đeo vào, nàng ngẩng phát đầu, đây là —— Xích Vân!

“Lúc nàng bất tỉnh nó đã bay tới, ta nghĩ là của nàng nên đã cất giữ giúp nàng!” Hân giải thích.

Lạc Song chấn động, cúi đầu nhìn vũ khí đang dần ẩn vào trong tay mình, vừa rồi còn có hơi động lòng, lúc này đã bình tĩnh trở lại, nàng đã sớm hạ quyết tâm rồi, không phải sao? Hạnh phúc, đối với nàng mà nói là quá xa xôi, tốt nhất nàng đừng nên để tâm nữa!

Một lúc sau.

“Thượng Tiên có biết, tại sao ta có thể tìm được Thiên Kiếm?”

Mộ Tử Hân hơi lộ vẻ nghi hoặc, chờ nàng nói tiếp.

Nàng nhếch môi, nặn ra nụ cười “Ma giới mặc dù có thể lấy được Thiên Kiếm, với sức mạnh của Thiên Kiếm, vốn đã có thể xưng bá cả Lục giới!”

“Bọn chúng không thể phát huy hoàn toàn uy lực của Thiên Kiếm”

“Đây là một lí do mà thôi, Thiên Kiếm là vũ khí lợi hại nhất thế gian, cũng là binh khí có linh tính nhất, người thường ngay cả đến gần cũng không thể!”

“Vậy tại sao...” Hắn lại càng nghi ngờ, mơ hồ cảm thấy trong lời nàng có ẩn ý khác. Kiếm này rõ ràng đã nằm trong tay bọn chúng.

Lạc Song cúi đầu, nhìn chằm chằm góc áo mình “Ta... có thể cảm ứng được Thiên Kiếm! Có thể biết vị trí của nó...”

Mộ Tử Hân không nói, nhưng cũng cảm giác được nàng muốn nói gì, tay bên người siết chặt lại.

“Bạch Trúc!” Nàng hít thật sâu, ngẩng đầu nhìn, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định “Ta là Thần tộc, ta là Thần tộc cuối cùng của thế gian này! Miếu Hiên.... là ca ca ta!”

Tay của hắn siết thật chặt, các đốt ngón tay đều trắng bệch, như chìm vào suy tư, hắn vẫn nhìn về phía trước nhưng mắt lại không hề có tiêu cự.

Nàng lại nói ra những lời càng vô tình hơn “Huynh là Thượng Tiên, ta là Thần tộc, chúng ta đều có sứ mạng riêng của mình, có thứ mà bản thân mình muốn bảo vệ, cho nên, ta không có ý với huynh, cũng không thể có ý với huynh, Anh Lạc không có, Lạc Song không có, trước kia như thế, sau này.... cũng sẽ như thế!”

Trong nháy mắt, thứ tình cảm mà hắn vẫn luôn cất giữ suốt ngàn năm tận đáy lòng, đã sụp đổ từng chút từng chút. Tất cả đều như sụp đổ, lồng ngực hơi đau đớn, có thứ gì đang từ đáy lòng dâng lên, trong miệng nếm được vị tanh ngọt, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

Hắn thành tiên đã ngàn năm, sớm đã thanh tịnh như nước, hóa ra, vẫn sẽ có cảm giác đau lòng sao? Một câu nói đơn giản của nàng, lại có thể đẩy hắn xa đến mức không thể chạm đến.

Thật ra chuyện này, hắn sao lại không hiểu, sao lại không nhìn ra. Khi nàng hôn mê, gọi khẽ, đều là hai chữ “ca ca”. Cho dù là người ngu ngốc ra sao, cũng có thể đoán ra. Chỉ là... hắn không muốn nghĩ nhiều, cũng không muốn tin, thà rằng tin là không có, thà làm một kẻ khờ, vậy cũng tốt....

Một lúc sau.

Nuốt vào vị tanh ngọt trong miệng, mắt nhìn phía trước, nhìn những đám mây trôi đi không trở lại, hắn hít thật sâu, cũng được, hắn vốn cũng chẳng thể làm gì được cho nàng, coi như theo ý nàng đi.

“Được!”

52. Chương 52

Chương 52: Đá Trấn giới.

Bạch Mộ.

“Chưởng môn, sư thúc trở lại rồi!”

Mộ Lãnh Liệt ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa Mộ Tử Hân đang cười kiêu bay đến, tư thái vẫn phiêu dật như cũ, sắc mặt vẫn như ngày thường, không có thay đổi gì.

“Tử Hân!” Hân nghênh đón “Đệ đi đâu vậy? Mấy ngày liền đều không thấy tung tích của đệ!”

Khi hân chậm rãi thu kiếm, lúc này Mộ Lãnh Liệt mới phát hiện, đằng sau hân còn có một người, hân là một nữ tử, quần áo sáng màu, vóc dáng không cao, khế cúi đầu, thần thái có vài phần quen thuộc.

“Mộ Chưởng môn!” Lạc Song nghiêng người khách khí hành lễ.

“Vị này là?” Hân hỏi.

“Lạc Song của Thiên Tích!” Nàng trả lời.

“Thiên Tích!” Trong mắt hân lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, cau mày như nhớ ra điều gì, lại quay đầu nhìn sang Mộ Tử Hân.

“Ta đi Ma giới, vừa vặn trên đường thấy nàng bị bắt, liền đưa nàng trở về!” Mộ Tử Hân nhàn nhạt đáp, như có như không tỉnh lược đi thân phận của nàng.

“Ra là như thế! Bọn Ma giới này, càng ngày càng không coi ai ra gì!” Mộ Lãnh Liệt lại nhìn nàng lần nữa, cười cười xin lỗi, không hỏi nữa “Tử Hân, đệ đi Ma giới để?”

Mộ Tử Hân yên lặng một lúc, nhìn Lạc Song, thấy nàng không phản đối, mới giơ tay lên, một thanh kiếm chiếu sáng bốn phía lập tức xuất hiện trong tay.

“Thiên Kiếm!” Mộ Lãnh Liệt mở to hai mắt, vẻ mặt mừng như điên “Tử Hân... thật tốt quá, ha ha, thật tốt quá! Có Thiên Kiếm, càng có phần thắng khi đấu với bọn Ma giới rồi!”

Mộ Tử Hân thu hồi Thiên Kiếm “Sư huynh, không biết bên Viêm Hoa môn thế nào rồi?”

“Chuyện này đệ không cần lo!” Vẻ mặt hân lúc này vô cùng sáng lạn vui vẻ, vốn còn lo lắng nếu Ma giới ỷ thế tấn công, nhất định tử thương vô số, nay đã có Thiên Kiếm, vậy không cần phải lo nữa rồi “Các phái đã đến Viêm Hoa môn, Ma giới chắc chắn không được phần thắng nào, lúc này Ma giới tuyên bố muốn khai chiến, nhưng trước mắt vẫn chưa có bất kì động tĩnh nào, có lẽ là vì mất Thiên Kiếm, không nắm chắc phần thắng nên mới không dám tiến công!”

Mộ Tử Hân không nói, chân mày nhíu chặt, hân cảm giác chuyện này sẽ không đơn giản như thế.

Lạc Song đứng bên cạnh hơi bị xem nhẹ, ho khụ khụ lên tiếng: “Mộ Chưởng môn, Thượng Tiên, nếu như không có chuyện gì khác, ta muốn lui xuống trước, báo bình an với phụ quân ta!”

“Phụ quân?” Mộ Lãnh Liệt sững sốt, hai mắt sáng ngời “Thì ra nàng chính là thê tử của Lạc Chưởng môn?”

“....Đúng vậy!”

“Nhưng Lạc Chưởng môn đã không còn ở Bạch Mộ rồi!”

“Cái gì!” Lạc Song hoảng hốt, trong lòng hơi sợ hãi “Chàng tỉnh lại?”

“Mấy hôm trước Lạc Chưởng môn vô cớ hôn mê ba ngày, sau khi tỉnh lại đã đi tìm nàng rồi!” Mộ Lãnh Liệt trả lời.

“Ba ngày?!” Thính Phong rõ ràng đã nói thuốc này có thể khiến hân ngủ mê trong một tháng, sao mới ba ngày đã tỉnh, nàng luống cuống hân, làm ơn đừng nên xảy ra chuyện gì, ca ca là người vô cùng tỉnh táo, nhất định không sao, nhất định! Nàng lập tức bắt lấy tay Mộ Lãnh Liệt “Chàng... có phải đã về Thiên Tích không?”

“Không! Nghe nói là.... Yêu giới!”

Yêu giới! Lòng nàng lập tức trĩu nặng, sợi dây căng cứng trong lòng lúc này đứt lìa.

Sắc mặt lập tức trắng bệch như tuyết “Xích Vân!” Nàng giơ tay gọi kiếm, không chần chờ cười kiêu bay ra ngoài, thân hình hơi lão đảo, dường như đã hoàn toàn rối loạn.

Yêu giới! Nơi Chí m!

“Anh....” Mộ Tử Hân muốn ngăn cũng không kịp, hơi gấp gáp, mày nhíu chặt lại, lại như nghĩ đến điều gì vô cùng quan trọng “Sư huynh, hắn đi được bao lâu rồi?”

“Khoảng ba bốn canh giờ, sao vậy? Yêu giới có gì sao?”

“Chuyện đệ lo không phải là Yêu giới!” Hắn thở dài, nhìn hướng Lạc Song biến mất, lòng bàn tay nắm chặt “Sư huynh, nhanh chóng báo cho chúng tiên ở Viêm Hoa môn, nhanh chóng đến Yêu giới!”

Sắc mặt Mộ Lãnh Liệt hơi nặng nề đi “Ý đệ là....”

“Chưởng môn!” Còn chưa nói xong, đã có đệ tử vào bẩm báo “Thủy kính cho thấy, Đại hộ pháp của Ma giới đột nhiên xuất hiện ở chỗ đá Trấn giới!”

“Đá Trấn giới! Là ở Yêu giới!” Mộ Lãnh Liệt nghi ngờ “Viêm Hoa môn thì sao? Còn ai không?”

“Đại quân Ma giới đã đến Viêm Hoa môn, nhưng chỉ thủ chứ không tấn công!”

Ánh mắt hắn trợn to, lộ vẻ kinh ngạc, nháy mắt như hiểu ra điều gì, xoay người “Tử Hân, chẳng lẽ....”

Lúc này đã không còn thấy bóng dáng Mộ Tử Hân, khẽ cắn răng, lập tức truyền lệnh “Người đâu! Lập tức đi báo tin đến Viêm Hoa môn, mục đích của Ma giới không phải ở vùng đất Chí Thử kia, mà là phong ấn của Chí m!”

Đệ tử đang muốn xoay người, hắn lại nói: “Khoan! Báo ấy vị Chưởng môn và Đan Vân Thượng Tiên đi trước cũng được! Cần thận kẻ Ma giới tấn công Viêm Hoa!”

“Dạ!” Đệ tử lúc này mới nhận lệnh bay đi.

Chỉ mong rằng tất cả vẫn còn kịp!

=====

Trên đường đi, Lạc Song không ngừng nói với bản thân, ca ca không sao, tuyệt đối sẽ không sao. Hắn từ trước đến nay vẫn luôn tỉnh táo, có chừng mực. Nếu hắn đã đoán ra phong ấn Chí m ở Yêu giới*, mà không phải Viêm Hoa môn, vậy hắn chắc chắn là đã có cách. (*trong bản raw ghi là Ma giới nhưng mình thấy Yêu giới hợp lý hơn nên đã sửa lại)

Hắn tuyệt đối sẽ không nhất thời xúc động, một mình đến Yêu giới. Cho nên nàng càng thêm bình tĩnh, càng thêm tin tưởng hắn. Mặc dù ngày đó vì áp chế phong ấn của mình mà hắn đã sớm dốc hết sức lực, công lực cũng chưa được khôi phục, mặc dù Xích Vân lúc này đang trong tay mình, hắn chỉ đến đó tay không nhưng hắn là ca ca của nàng, vĩnh viễn trông chừng nàng, che chở nàng.

Không sao, không sao! Nàng không sợ, không thể sợ!

“Anh... Lạc Song!” Mộ Tử Hân bắt lấy tay nàng, muốn an ủi vài câu lại phát hiện toàn thân nàng đều đang run rẩy. Sự mất kiểm soát này từ đáy lòng truyền đến toàn thân, hiện rõ trên nét mặt.

Trong ấn tượng của hắn, nàng luôn bình tĩnh, không hề đòi hỏi gì, cho dù bị thương đau đớn đến đâu, cũng sẽ tỏ vẻ mạnh mẽ mà cười, nàng chưa bao giờ có vẻ bối rối như lúc này. Vẻ mặt của nàng như đã căng thẳng đến cực hạn, chỉ cần một chút nữa thôi dường như sẽ có thể hỏng mất.

“Anh Lạc....” Trong lòng hơi đau đớn, hắn cuối cùng cũng nắm lấy bàn tay run rẩy của nàng, mi tâm nhíu chặt, lại không biết nói gì.

Nàng lại đột nhiên trở tay nắm chặt lấy tay hắn, nắm thật chặt “Bạch Trúc! Có thể nhanh hơn nữa không? Pháp lực của ta thấp kém, nhưng huynh là Thượng Tiên, van xin huynh, ta van xin huynh! Nhanh hơn nữa được không?”

Giọng của nàng gần như là đang cầu khẩn hắn, mắt ngập nước, nhưng vẫn cố chấp không chịu rơi xuống một giọt nước mắt nào. Hai tay càng nắm chặt, giống như đang nắm lấy một nhánh cây cứu sinh, níu chặt lấy tay hắn. Van xin, bối rối khiến xưng hô của nàng thay đổi.

Mộ Tử Hân nhú chặt mảy, trầm ngâm hồi lâu nói: “Nắm chặt!” Một tay kết ấn, cổ sức bay nhanh về phía trước, trong ngực mơ hồ truyền đến khác thường nhưng hắn lại chẳng có tâm trí nào để ý.

Bay càng lúc càng nhanh, mặc dù đã bày kết giới nhưng vẫn có mấy cơn gió như dao cắt xuyên qua, thổi vào mặt Lạc Song, thế nhưng nàng vẫn như không hề có cảm giác.

Tim đập thật nhanh, nàng không ngừng nói với mình, hắn không sao, hắn không sao. Ca ca đã đồng ý với nàng, mãi mãi ở bên cạnh nàng, sẽ không bao giờ để nàng lại một mình. Nàng vẫn luôn tin như thế, luôn luôn tin.

Nàng cũng chỉ có mỗi mình ca ca thôi!

Bầu trời âm u, không biết có phải bởi vì càng lúc càng gần Yêu giới hay không, không khí xung quanh như có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị kĩ càng, nhưng thấy bên cạnh đá Trấn giới là bóng dáng đẫm máu kia, nàng vẫn không kiềm được mà nín thở. Tim như ngừng đập.

Trong tay hắn không hề có vũ khí, chỉ dựa vào pháp lực để chống đỡ, vốn là trường bào màu lam, lúc này đã nhiễm đỏ hơn phân nửa, nhưng vẫn cố chấp đứng trước đá Trấn giới, như cây ngọc đón gió, bất động như núi. Dưới thân áo đang tung bay đều là máu từ phần cánh tay bị chém phải, đều là do hắn đã dùng hết sức lực để ngăn cản bất kì kẻ nào đến gần đá Trấn giới.

Nhưng bọn Ma giới nhiều vô số, chỉ bằng một mình hắn, sao có thể ngăn chặn, trên gương mặt như ngọc đã lộ vẻ mệt mỏi.

Tầm mắt nàng như mơ hồ, há miệng muốn gọi, tay lại bị nắm chặt, quay đầu nhìn Mộ Tử Hân một cái, lập tức sửa miệng “Miểu Hiên!”

Như có âm thanh phá tầng không mà xuyên đến, bóng dáng đẫm máu kia lập tức quay đầu lại, trợn tròn mắt nhìn về phía không trung “Lạc Nhi!”

Bọn Ma giới đều chấn động, nhìn về phía hai người vừa mới xuất hiện trên không trung.

Lạc Song bay xuống, chỉ muốn chạy về phía người đang đứng cạnh đá Trấn giới kia, thậm chí nàng cũng chẳng quan tâm mình đang cười kiêu cùng với Mộ Tử Hân, trực tiếp cười mà bay xuống.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kinh hãi, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng cũng hơi bối rối, xung quanh nhiều yêu ma như thế, nàng cứ lao xuống như thế, chẳng phải để cho kẻ khác thừa cơ lợi dụng sao. Mộ Tử Hân cũng sưng sờ, chỉ đành phải đuổi theo, bảo vệ nàng chu toàn.

“Lạc Nhi...” Giơ tay tiếp được người đang bay xuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nên buồn hay nên giận nàng, chỉ là trái tim vốn đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được hạ xuống, xoa xoa mặt nàng “Lạc Nhi... Quả thật là muội! Muội không sao chứ?”

Lạc Song trở tay ôm chặt lấy cổ hắn, nước mắt cố nhịn thật lâu cuối cùng cũng rơi xuống, nàng gật mạnh đầu “Ừm! Là muội, là muội, muội đã trở về! Trở về! Lạc... Hiên!”

Giọng nói nghẹn ngào đến không nghe nổi, nàng vùi đầu vào lòng hắn không chịu ngẩng lên, đột nhiên lại như nhớ ra điều gì. Nàng bắt đầu đánh giá vết thương trên người hắn. Vừa chạm đến vết máu đầy người, tay nàng lại không kiềm được mà run rẩy, nước mắt như chuỗi ngọc trai bị đứt rơi xuống.

Hắn chậm rãi kéo tay nàng xuống, cười nhạt “Muội trở về... là tốt rồi!” Nhìn thoáng qua Mộ Tử Hân phía sau nàng, hắn nhất thời hiểu ra sao nàng lại có thể xuất hiện ở đây.

Sợi dây căng như dây đàn trong lòng nhất thời được buông lỏng, thân hình hắn hơi lung lay, loạng choạng hai bước.

Nàng không sao, nàng không sao!

“Miểu Hiên!” Lạc Song càng bối rối, cố gắng đỡ lấy thân hình hắn, lùi lại mấy bước liền mới có thể đứng vững. Máu trên người hắn nhuộm đỏ cả người nàng, nàng đau lòng đến không thở nổi, cố gắng nặn ra giọng nói: “Miểu Hiên.... Miểu Hiên...”

“Không cho khóc!” Hấn như đã dùng hết sức lực, nhưng vẫn đưa tay phủ lên mặt nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng “Không phải đã nói... không được rời xa nhau sao? Ta tuyệt đối... sẽ không sao!”

Nàng dịu hấn ngồi xuống, kéo lấy áo trên người hấn, một vết thương dài hẹp vô cùng kinh khủng lập tức hiện ra trước mắt nàng, sâu đến thấy xương. Tay nàng đang run, lòng nàng cũng đang run theo, bên tai chỉ nghe tiếng ong ong.

Không sao, cái này là không sao hả? Nhiều máu như thế? Vết thương đầy người, hấn rõ ràng bị thương rất nặng, nhưng vẫn cố cầm cự, muốn bảo vệ phong ấn Chí m của đá Trấn giới.

Nếu không phải vì áp chế lực lượng trong cơ thể nàng, hại hấn hao hết pháp lực, hấn sẽ không như thế, nếu không phải nàng lấy đi Xích Vân, hại hấn không có binh khí mà dùng, hấn sẽ không như thế, nếu không phải vì phong ấn Chí m của Yêu giới sẽ ảnh hưởng đến phong ấn của nàng, hấn sẽ không như thế.

Tất cả đều là vì nàng, vì nàng!

53. Chương 53

Chương 53: Không thể hận thù.

“Các người còn đang chờ cái gì?” Phi Diễm cách đó năm thước mở miệng, giọng nói khàn khàn như đang cố hết sức mà nói, nghe giọng nói thì rõ ràng đã bị thương nặng nhưng nàng ta vẫn cứ lớn tiếng hét lên: “Mau ra tay cho ta, một mũi tên trúng cả hai con chim, Nguyệt Nhiễm!”

Nguyệt Nhiễm.

Trong lòng Lạc Song chấn động, mang vẻ mặt không dám tin quay phắt đầu lại nhìn. Cách đó ba bước, một bóng dáng màu xanh, đang mang vẻ mặt phức tạp nhìn mình, người trước mắt quen thuộc như thế khiến nàng có muốn phủ nhận cũng không thể.

Mà tay phải của hấn, đang cầm một lưỡi dao sắc bén tỏa ra hàn khí, trên đó còn đang tích từng giọt máu tươi không ngừng chảy xuống, nhiễm đỏ cả vùng đất.

Nàng trợn to hai mắt, máu này có từ đâu không cần phải nói nữa, trong lòng nàng như đang từ từ nát thành từng mảnh nhỏ. Thì ra... là như thế!

Pháp thuật của Miểu Hiên được chính tay mẫu thân truyền lại, dù hấn không có thân thể của Thần, cho dù hấn không có vũ khí, cho dù công lực của hấn không thể tự động khôi phục nhưng hấn cũng không thể bị thương nặng đến như thế, nguyên nhân chỉ có một, chính là người làm hấn bị thương, biết rõ phép thuật của Thần Sơn, xuất thân từ cùng một nơi.

Đây chính là.... sự thật sao? A! Nàng tưởng rằng những thứ kia đã qua đi, chỉ cần nàng quên đi, sau này sẽ mãi mãi không còn liên quan đến nàng, cũng chẳng còn dính líu gì nữa.

Lại không ngờ rằng, đây chỉ là cái cớ để nàng cố trốn tránh, những thứ kia vẫn sẽ mãi mãi tìm đến nàng, làm hại những người mà nàng quan tâm. Nàng không đi gây chuyện, không có nghĩa là người khác sẽ không đến gây chuyện với nàng.

Giỏi! Giỏi lắm Nguyệt Nhiễm!

Nhất thời trong lòng nàng như nảy lên một loại cảm giác chưa từng có, như mưa thét gió gào nhấn chìm nàng. Nàng cắn chặt răng, móng tay siết chặt bấm vào da thịt cũng không hề hay biết. Trong đầu nàng như bị bao trùm bởi cảm giác nóng hừng hực, như lửa lớn đang không ngừng thiêu đốt, từng chút từng chút đốt cháy toàn bộ.

Nguyệt Nhiễm vẫn đứng đó, ngơ ngác nhìn người đột nhiên chạy đến, sao nàng lại xuất hiện ở đây, vì sao nàng lại quan tâm người kia như thế? Vì sao.... lại dùng ánh mắt như thế nhìn hấn?

“Nguyệt Nhiễm, người còn đứng đờ ra đó làm gì?” Thấy hắn mãi vẫn không hề động đậy, Phi Diễm hơi nóng nảy, bản thân nàng ta lại bị trọng thương, không thể mạo muội xông lên. Tên Miểu Hiên kia lúc này như phát điên lên mà công kích cả bọn, trong tay hắn không hề có vũ khí lại không ai có thể ngăn cản, trừ Nguyệt Nhiễm “Mau bắt lấy hắn, chỉ có người hiểu được chiêu kiếm của hắn! Nguyệt Nhiễm!”

Dù Phi Diễm có lớn tiếng nhắc nhở, Nguyệt Nhiễm vẫn không hề phản ứng, chỉ đứng yên.

Lạc Song khẽ rũ mắt, cảm xúc trong đáy mắt như từ từ nồng đậm thêm, giọng nói mang theo vẻ trầm tĩnh lạnh lùng chưa từng có, chậm rãi nói: “Là huynh làm hắn bị thương sao?”

Giọng điệu của nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh như đang bàn luận hôm nay trời thật đẹp, nhưng trong đó lại lộ ra phần nào sự băng giá đến kì dị, khiến người ta lạnh cả đáy lòng. Nàng khẽ cúi đầu, vẫn là một Lạc Song như cũ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thật xa lạ.

Mộ Tử Hân chỉ cảm thấy trái tim như bị chấn động, cơn đau nhói nơi lồng ngực lại càng mãnh liệt, dường như bất kì lúc nào cũng có thể bùng phát. Liếc mắt nhìn về phía Lạc Song vẫn đang ôm lấy đầu, đột nhiên như hiểu ra điều gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, hắn tiến lên một bước muốn nói gì nhưng cũng đã chậm chân.

“Ta....” Nguyệt Nhiễm mở miệng, muốn giải thích điều gì, chợt thấy hai tay Lạc Song phát ra ánh sáng, tức khắc hóa thành một tia sáng đâm thẳng về phía ngực mình.

Cứ như một cơn gió, động tác của nàng nhanh đến mức không ai có thể ngờ tới, ngay cả Miểu Hiên cũng không, Mộ Tử Hân cũng không, Nguyệt Nhiễm lại càng không. Cho nên hắn không hề trốn tránh, bởi vì không cần trốn tránh, một Anh Lạc vẫn luôn dễ mềm lòng, dù tình nguyện tự làm bản thân bị thương đến sâu sắc, cũng không oán trách người bên cạnh nửa phần, cho nên không cần phải tránh.

Chỉ là....

Trường kiếm! Máu tươi! Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia! Đó quả thật chính là người mà hắn vẫn cho là không cần phải trốn tránh.

“Nhóc... con!” Nguyệt Nhiễm mở to hai mắt, nhìn người trước mắt đâm kiếm vào ngực mình, một lúc lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại, cũng không thể bình tĩnh nữa. Đờ đẫn nhìn máu từ ngực mình chảy ra, chậm rãi nhuộm đỏ cả thân kiếm trong suốt, nhuộm đỏ cả bàn tay đang cầm kiếm của nàng “Nhóc con... nàng... tại sao?”

“Đây không phải là điều huynh muốn sao?” Trong mắt nàng vẫn không hề có một chút thân tình nào, từng chữ từng chữ nói thật rõ ràng: “Chỉ có hắn! Tuyệt đối không ai có thể làm hắn bị thương! Ai cũng không được!”

Tay nàng nắm càng chặt, không hề chớp mắt rút mạnh thanh kiếm ra, máu phun thẳng lên trên áo nàng, nàng lại tựa như không hề nhìn thấy, cả người thấm đầy máu tươi.

Nguyệt Nhiễm lùi lại hai bước, vẫn mang vẻ không thể tin nổi nhìn nàng. Hắn lừa gạt, nàng không đã thương hắn, hắn phản bội, nàng cũng chẳng hề oán trách, mà lúc này nàng lại vì vết thương trên người một nam tử lạ mặt mà muốn lấy mạng hắn sao?

Hắn thở hổn hển ngẩng đầu nhìn người trước mắt, nhìn đến ánh mắt kia lại bị chấn động mạnh. Đôi mắt trong vắt kia, không hề tức giận, không hề oán hận, càng không chứa bất kì kẻ nào. Ánh sáng bên trong từ từ biến mất, chỉ còn lại một màu hỗn độn.

Nàng.... không còn ý thức được gì?

“Nhóc con?” Hắn bắt chập vết thương trên người muốn hỏi cho rõ ràng, lại thấy tay nàng càng siết chặt, dường như muốn tiếp tục.

Anh Lạc thật sự.... muốn giết hắn?

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên hoảng hốt la to, vẻ mặt lạnh lẽo, đột nhiên cố sức túm lấy nàng, vươn tay đoạt lấy kiếm của nàng, thân kiếm trong suốt vốn bị máu nhuộm đỏ trong nháy mắt lại trở nên đen nhánh.

Hắn xuất chiêu, chỉ thấy một đạo kiếm khí đánh thẳng về phía quần ma trên không trung. Phi Diễm, U Minh, Xích Hải đều kinh hoàng, cố sức đánh trả, đỡ lấy một chiêu kia. Ba người hợp lực mới có thể hóa giải tia kiếm khí kia, vốn bản thân cũng đã bị thương, lúc này lập tức phun máu.

Đây là một chiêu mà hắn đã dùng toàn lực để đánh ra, dùng hết tiên lực còn sót lại trên người. Cũng bởi vì một chiêu này, hắn sức cùng lực kiệt, chân lập tức lão đảo, thở hổn hển. Thứ duy nhất không hề bị ảnh hưởng, chính là bàn tay vẫn đang túm lấy Lạc Song kia. Hắn cố sức ôm nàng vào lòng, cố ý đè sát nàng vào lòng mình, để nàng nghe thấy tiếng tim đập đã hơi hỗn loạn của hắn.

“Ta không sao, ta không sao, Lạc Nhi! Ta không sao...” Hắn dùng giọng nói chỉ nàng mới nghe được, nhẹ nhàng lặp đi lặp lại, hết lần này đến lần khác. Chỉ sợ người trong lòng không nghe được, sắc mặt hắn tái nhợt như tuyết, bàn tay đang phủ trên đầu nàng lại càng không kiềm được sự run rẩy, không biết bởi vì do một chiêu kia tiêu hao sức lực quá đột, hay bởi sự bối rối trong tận đáy lòng.

Cho đến khi cảm giác được người trong lòng dần bình tĩnh trở lại, cố sức ôm chặt lấy eo mình mới thôi. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn người trong lòng, tim đập bình thường trở lại. Đã có thể vượt qua rồi!

“Hiên nhi, con phải nhớ kĩ, Lạc Nhi là Thần, cái gì nàng đều có thể làm, nhưng tuyệt đối không thể mang hận!”

Bên tai vang vọng tiếng khuyên răn cuối cùng của mẫu thân, tay càng thêm gắng sức ôm chặt người trong lòng, từ từ khiến cho tay mình không còn run rẩy. Ánh mắt từ đầu đến cuối không hề chuyển khỏi đám quần ma trên không trung kia, nhưng chỉ có người đứng gần hắn mới biết, giờ phút đó hắn đã gấp gáp biết bao nhiêu. Không phải gấp gáp bởi sự vây công phía trên, mà là gấp gáp cho người trong lòng hắn.

Mộ Tử Hân tất nhiên cũng đã nhìn thấu, nhìn về phía người mà hắn đang ôm chặt trong lòng, khuôn mặt mới vừa rồi còn tràn đầy lo lắng, lúc này đã nhiễm chút nghi ngờ, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Cơn đau nhói quen thuộc lúc này, giờ đây đã dần hòa hoãn lại, hắn khẽ đặt tay lên ngực, lại như nhớ đến chuyện gì, sắc mặt hơi trầm xuống, quay phắt đầu lại, chẳng lẽ...

Sự băn khoăn trong lòng từng chút từng chút sáng tỏ, chân mày lại càng nhíu chặt. Hôm đó nàng nói, bản thân mỗi người đều có người mà mình muốn bảo vệ, vốn tưởng nàng nói người đó chính Lạc Miểu Hiên, chẳng lẽ?

“Đại hộ pháp!” Phi Diễm thở gấp lên tiếng, do vừa rồi phải ngăn chặn chiêu thức kia, ba người bọn họ đã bị thương nặng, nhưng Phi Diễm vẫn không muốn bỏ qua như thế, hung dữ trừng mắt nhìn về phía ba người bên dưới “Bọn chúng chỉ có ba người, một đã bị thương, không bằng cứ giết đi!”

Xích Hải chau mày, thật ra hắn cũng có ý này, chỉ là hắn không biết tên họ Lạc kia đến tột cùng là thực lực cao đến đâu, huống chi còn có một Bạch Mộ Thượng Tiên. Nếu bốn người họ hợp lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ngang tay với chúng mà thôi.

Huống chi, còn có nữ nhân tên Lạc Song kia....

Nhớ đến ban nãy, ánh mắt khi nàng đâm Nguyệt Nhiễm, hắn cũng không nhịn được mà phát run cả người. Hắn am hiểu Nhiếp hồn thuật, có thể nhìn thấu lòng người, chỉ trong nháy mắt ban nãy, người khác không nhìn ra, nhưng hắn có thể.

Ánh mắt kia chứa đựng điều gì, cả đời này hắn cũng chưa từng thấy qua. Trống trải đến không hề có chút tức giận nào, là sự tĩnh mịch đầy chết chóc. Không đúng! So với tĩnh mịch lại còn đáng sợ hơn, dường như chỉ nhìn một lần, cả linh hồn đều có cảm giác như sắp tiêu tán, chỉ một ánh mắt thôi mà đã khiến hắn như trải nghiệm qua cái chết.

Bàn tay bên người hơi run rẩy, thật buồn cười, hắn là ma, vậy mà cũng sẽ sợ? Đây chính là sợ hãi sao?

Vừa rồi hắn hoa mắt sao? Nữ nhân kia, rốt cục là thứ gì?

“Đại hộ pháp! Lúc này không giết chúng sẽ trở thành mối họa lớn!” Thấy Xích Hải như chờ người ra, Phi Diễm không nhịn được lại thúc giục.

Lúc này hắn mới phục hồi tinh thần, nhìn về phía mấy người đứng gần đá Trấn giới kia, rồi lại tỉnh táo lại, vẻ mặt lại khôi phục vẻ ác độc lúc trước, đúng vậy, đây chỉ là một nữ nhân tiên lực thấp kém, hắn nhìn một cái đã có thể nhìn ra, xem ra hắn đã suy nghĩ nhiều rồi.

“Tốt!” Hắn lớn tiếng nói “Kẻ này không diệt trừ, tất sẽ thành họa lớn. Người Ma giới nghe lệnh, phải chiếm cho được đá Trấn giới, kẻ nào can giết chết không tha!”

Mọi người cùng đáp lại lời hắn, Phi Diễm nhếch miệng cười đến âm trầm, vung kiếm, muốn tấn công lần nữa.

“Khoan đã!” Đột nhiên, một tiếng nói kì ảo vang lên, giọng nói kia như xé toạt cả bầu trời. Người nghe cứ tưởng như giọng nói truyền đến ở ngay bên tai, nhưng lại như từ phương xa truyền đến, không biết là từ đâu, chỉ nghe thấy tiếng vang. Giọng nói trong trẻo như tơ, lưu chuyển như nước.

Miêu Hiền đứng cạnh đá Trấn giới đột nhiên chấn động, khe cau mày hai cái, lại như nghi ngờ điều gì. Ngay cả Lạc Song đang yên tĩnh cúi đầu trong lòng hắn, cũng khẽ giật mình.

Giọng nói này....

“Hong phu nhân?” Xích Hải nghiêm mặt, trên mặt hiện lên vài phần khó hiểu, mặc dù không thấy người nhưng vẫn ôm quyền quy củ nói: “Không biết Hong phu nhân có gì sai khiến?”

“Sai khiến thì không dám!” Giọng nói kia lại truyền đến “Ma Tôn có lệnh, Thiên Kiếm đã mất, việc vây công đá Trấn giới cũng không còn ý nghĩa, lệnh cho người Ma giới, lập tức rút về!”

“Chuyện này...” Xích Hải còn hơi do dự.

Một gã tùy tùng bay đến, quỳ một chân trên đất nói: “Bẩm Đại hộ pháp, ba Thượng Tiên và Chương môn các phái đột nhiên rời khỏi Viêm Hoa môn, chạy về phía này!”

Xích Hải sững sốt, lúc này mới quyết định, cao giọng ra lệnh rút lui.

Ngay lập tức cả nhóm lớn yêu ma đều di chuyển rời đi, Phi Diễm cũng đành không cam lòng bỏ đi.

Nguyệt Nhiễm nhìn Lạc Song bên kia vẫn không chịu ngẩng đầu nhìn hắn lấy một lần, trên người máu vẫn chảy không ngừng, thế nhưng hắn lại như không hề phát hiện. Hắn lại nhìn nàng một lần, thở dài rồi xoay người bỏ đi.

Bầu trời bao la bị bọn Ma giới kéo đến khiến cho trở nên mờ mờ tối tối, cũng dần khôi phục lại sự trong trẻo. Mãi cho đến lúc trong không trung đã không còn một tên Ma tộc nào, Miêu Hiền mới lão đảo, ngắt xỉu.

“Ca ca... Ca ca!” Lạc Song hoảng hốt, bối rối ôm lấy thân thể đột nhiên lả đi của hắn, túm chặt lấy áo thấm máu đỏ tươi của hắn, tay run rẩy như lá rụng, ánh mắt mới vừa trong trẻo trở lại đã bắt đầu trở nên đục ngầu “Ca ca! Huỳnh làm sao vậy? Ca ca, huỳnh tỉnh lại đi.... Không cần! Không cần, không cần bỏ lại Lạc Nhi, không cần!”

“Anh Lạc...” Mộ Tử Hân đến gần, muốn đỡ lấy nàng, lại bị nàng hất tay ra. Cả người nàng như đã trở nên mất hồn, không ngừng gọi ca ca, trong mắt là sợ hãi chồng chất. Vẻ mặt lúc này còn coi trời bằng vung, lúc này đã dần hồi phục, ngực hắn lại bắt đầu đau nhức.

Hắn không chần chờ, kéo mạnh lấy thân thể nàng, lay mạnh, rống to: “Anh Lạc!”

Lạc Song sững sốt, hình như bị tiếng gọi của hắn hù dọa, mê mang nhìn hắn, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

“Nhìn ta, ta là Bạch Trúc!” Hắn hạ giọng, nhìn nàng từ từ khôi phục lý trí.

“Bạch.... Trúc?”

“Đúng, ta là Bạch Trúc! Ca ca của nàng không sao, hắn chỉ là tiêu hao quá nhiều sức lực, lại thêm bị thương, ngất đi mà thôi!”

“Ca ca... không sao?”

“Đúng, không sao, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khôi phục.”

“Nghỉ ngơi? Thật sao...?”

“Ừ!”

Nàng nhìn gương mặt hần một lúc lâu, nhìn mãi nhìn mãi, rốt cuộc như đã tin, khẽ đáp “Vậy thì tốt!”. Trước mắt nàng lập tức tối sầm, nàng cũng hôn mê bất tỉnh.

Bạch Trúc thuận tay đón lấy thân thể nàng ngã xuống, bắt mạch, thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ là quá lo lắng, lúc này mới hôn mê bất tỉnh.

Quay đầu nhìn về phía Miểu Hiên bên cạnh, chân mày lại siết chặt, tâm tình không hiểu sao lại phiền muộn.

“Là... truyền thống của Thần tộc sao?” Hần khẽ vuốt gương mặt của người trong lòng, chân mày càng thêm nhíu chặt “Hần đối với nàng mà nói.... rốt cuộc.... có ý nghĩa như thế nào?”

54. Chương 54

Chương 54: Lòng không hồi tiếc.

“Hiên nhi, con quả thật muốn làm vậy sao?” Nữ tử nhíu chặt mày, nhìn về phía nam tử bên cạnh, trong ánh mắt đều là phiền muộn.

“Mẫu thân! Chỉ có cách này thôi, không phải sao?” Nam tử ngồi bên mép giường cười khẽ, nhìn về phía người đang nằm trên giường, là một cô bé mặc quần áo màu hồng phấn, cao không đến thắt lưng hắn, yên tĩnh nằm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vô cùng đáng yêu. Hắn cứ như thế ngây dại nhìn, đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt đều tràn đầy dịu dàng.

Nữ tử phía sau vô cùng phiền não, nhìn con trai vẫn không hề nhúc nhích, giọng nói có hơi vội vàng “Con có biết, nếu cứ tiếp tục như thế, con sẽ không thể quay đầu lại không?!”

“Không sao!” Nam tử trùu mền thu tay lại, xoay người nhìn về phía nữ tử, nhướn miệng cười, rực rỡ như Lục hoa đang nở rộ khắp nơi bên ngoài khung cửa sổ kia “Người không phải đã nói, muội ấy...không chỉ là muội muội của con, còn là thê tử của con. Mà con... không chỉ là huynh trưởng của muội ấy, còn là phu quân của muội ấy, không phải như thế sao?”

“Con....” Nữ tử có hơi tức giận, chân mày nhíu chặt hơn “Con có biết, nếu một ngày kia nó biết rõ chân tướng, con nghĩ nó làm sao chấp nhận nổi?”

“Muội ấy sẽ không biết đâu!” Hắn cao giọng đáp, vẻ mặt kiên định “Pháp thuật của mẫu thân vô cùng cao cường, dù là thứ gì cũng không thể phá nổi đúng không?”

“Tuy là như thế nhưng...” Nữ tử vẫn cứ do dự.

Nam tử tiếp lời “Mẫu thân yên tâm đi! Con biết người bắn khoản điều gì, thế nhưng khi con đã quyết định, con cũng biết rõ hậu quả mà sau này mình phải gánh chịu, tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra!”

Nữ tử còn muốn nói điều gì, nhưng thấy vẻ mặt con trai kiên định như thế, nàng hiểu rõ có nói thêm gì cũng vô dụng. Chỉ đành thở dài thườn thượt, mi tâm nhíu chặt không hề thả lỏng chút nào.

“Con khẳng định như thế, nhưng hiện thực sao có thể theo sự tính toán của con được...” Rũ mắt nhìn người nằm trên giường, lại nhìn con trai đang ngồi cạnh mép giường. Trên gương mặt hần thấm đẫm tình ý nồng nàn không thể hóa giải, trái tim nàng lại càng nặng nề, đứa con này, coi trọng người khác, lại tự làm mình cô độc.

Nàng lại thở dài “Nếu như... có một ngày như thế, chỉ mong trong tương lai.... Lạc Nhi có thể hiểu nổi khổ tâm của con.”

Nếu như.... quả thật có một ngày như thế, chỉ mong các con đều bình an vô sự.

Bạch Mộ lúc sáng sớm vô cùng bận rộn. Các đệ tử bận rộn tu hành, mà Chương môn các phái và Thượng Tiên thì đang nghị sự ở đại điện, Thiên Kiếm đã ở trong tay, đã đến lúc phản công rồi. Chỉ là lúc này Ma giới ở Viêm Hoa môn lại không có ý tấn công, không biết đang toan tính điều gì. Tiên giới cũng chỉ đành yên lặng chờ đợi.

Cả Tiên sơn Bạch Mộ cũng lộ ra một loại không khí khẩn trương, chỉ có một nơi là hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ nghe được tiếng hít thở nhàn nhạt, còn có hai người đang ở bên giường trờng mắt nhìn nhau.

Lạc Song nhìn người trên giường vừa mới tỉnh lại, không hề chớp mắt nỗ lực nhìn người nọ, không nói lời nào. Người trên giường cũng nhìn về phía nàng, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn mà thôi, thỉnh thoảng ánh mắt lại hơi chuyển, mang theo chút bối rối.

Thanh Chi đứng bên giường cũng bối rối đứng thẳng người, chủ tử không mở miệng, y tất nhiên cũng không thể nói, đành ngẩn đầu nhìn nóc nhà, y còn phải đứng đây bao lâu nữa đây trời? Đã gần nửa canh giờ rồi, từ sau khi Chương môn tỉnh lại, vẫn cứ nhìn như thế, hai người không mệt sao? Nhưng y mệt !!

Lại là một lúc lâu sau, dường như Miểu Hiên cuối cùng không chịu nổi Lạc Song cứ nhìn mình chằm chằm, thở dài, giọng nói trầm thấp vang lên: “Lạc Nhi!”

Lạc Song giật mình, tay hơi rung động, nhưng vẫn không đáp lại, vẫn cứ nhìn hẩn chằm chằm.

“Lạc Nhi, ta tỉnh rồi!” Miểu Hiên tiếp tục mở miệng.

Đối phương lại vẫn không hề phản ứng, chỉ là cố sức nhìn, nỗ lực nhìn, chỉ sợ chớp mắt một cái hẩn sẽ biến mất.

Trong lòng Miểu Hiên hơi đau nhói, biết rõ là do nàng quá mức lo lắng, nên mới nhìn hẩn như thế. Hẩn lại than nhẹ, đưa tay nắm lấy tay nàng đặt lên lồng ngực mình, để nàng cảm thụ trái tim hẩn đang nhảy lên, từng chữ từng chữ nói với nàng: “Lạc Nhi, ta không sao, đã không sao nữa rồi!”

Lúc này nàng mới giật mình, mở to hai mắt, tay lại càng run rẩy nhiều hơn. Cảm xúc căng thẳng trong nháy mắt như đều được thả lỏng. Ánh mắt nàng đau nhức, nước mắt như vỡ òa, mơ hồ nhìn bóng dáng trước mắt, nàng cố dụi mắt, muốn nhìn hẩn cho rõ, lại bị nước mắt làm ơ hồ.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên hoảng hốt, luống cuống tay chân lau nước mắt giúp nàng. “Sao lại khóc? Đừng khóc, ta không sao.... Ta không sao!” Hẩn càng giải thích nàng lại càng khóc nhiều hơn, giọt nước mắt to như hạt đậu như đập vào lòng hẩn, khiến hẩn đau lòng, hẩn lại càng lo lắng “Lạc Nhi, ngoan, nghe lời! Không khóc không khóc!”

Giọng nói kia hết như lúc còn bé vẫn hay dỗ dành nàng, nhất thời Lạc Song cảm thấy buồn cười, nước mắt cũng dần ngưng. Kéo tay lau nước mắt trên mặt, lúc này nàng mới tin là thật.

Im lặng một lúc lâu, nhìn hẩn vẫn có hơi luống cuống tay chân lau nước mắt giúp nàng, sự trầm ổn ngày thường giờ chẳng còn chút gì, chỉ còn tràn đầy thương yêu, đây chính là ca ca của nàng!

Đảo mắt thấy ông tay áo hẩn còn nhiễm vết máu, nhất thời không nhịn được hơi tức giận “Ca ca!” giọng nói trầm trầm, còn mang theo giọng mũi nồng đậm.

Nhìn theo hướng ánh mắt của nàng, tất nhiên hẩn biết nàng lo lắng điều gì, chậm rãi thu tay áo giấu đi nơi khác, khẽ cười nói: “Không sao mà!”

Hẩn cười nhẹ nhàng như gió, cứ như chuyện ở đá Trấn giới chưa từng xảy ra vậy. Nhất thời Lạc Song cảm thấy một cơn nóng nảy không biết từ đâu đến, hít thật sâu.

“Thật không?”

“Tất nhiên rồi!” Hẩn cười “Sao ta phải lừa muội?”

“Phải không?” Nàng hí mắt nhìn hẩn, lửa giận trong lòng như càng đốt càng mạnh.

“Ặc.... Ừm!” Miểu Hiên đột nhiên thấy hơi sợ. (=))))

“Vết thương của huynh sao rồi?”

“Tất nhiên.... đều đã không sao!” Khi vừa tỉnh lại hẳn cũng đã cảm giác thử, vết thương trên người không còn, có thể thấy là khi hẳn hôn mê đã có người trị liệu giúp hẳn.

Sắc mặt trầm xuống, khóe miệng hơi nhếch lên một chút “Ca ca, tay huynh không sao chứ?”

“Tay?” Hẳn sững sốt, tay hẳn quả thật không sao mà, ngay sau đó lại gật đầu “Sao vậy?”

“Đưa muội xem!” Không chờ hẳn kịp phản ứng, nàng kéo tay hẳn qua, kéo ống tay áo của hẳn lên, lộ ra một cánh tay trơn nhẵn, đúng là không có vết thương, nàng cười tươi đến lộ ra mấy chiếc răng nhỏ.

Hẳn hơi khó hiểu, nhìn nàng như đang chuyên tâm kiểm tra, không nhin được mở miệng “Ta thật sự không có....”

Lời còn chưa nói xong, đột nhiên Lạc Song há mồm cắn mạnh lênh cánh tay trần nồn kia của hẳn, hàm răng như đang cố dùng hết sức mà cắn.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên hoảng hồn la lên, nhìn nàng cắn đến vô cùng ác độc lại không chịu nói lỏng ra, trên cánh tay truyền đến cảm giác hơi đau, muốn cắn, lại sợ tổn thương đến nàng “Muội... Lạc Nhi!”

Lạc Song không ngừng cắn, hẳn lại không có cách nào, trên tay lại truyền đến cảm giác ẩm ướt, lúc này hẳn mới phát hiện nàng đã sớm rơi lệ đầy mặt. Cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện, nhớ khi còn bé, nếu nàng tức giận, cũng sẽ cắn hẳn như thế. Vừa rồi không hiểu rõ, lúc này lại tràn đầy thương yêu, tay kia lại xoa xoa tóc nàng, nghiêng thân nhích đến gần.

“Được rồi mà Lạc Nhi, ca ca biết sai rồi! Tha thứ cho ca ca có được không?” Hẳn nhẹ nhàng khuyên, giọng nói vô cùng thành khẩn. Biết rõ lời nói của hẳn chỉ là trấn an nàng mà thôi nhưng Lạc Song lại an tâm thật.

Chậm rãi nói lỏng miệng, nàng hệt như một con trâu nhỏ, đâm đầu vào ngực hẳn, nức nở thành tiếng.

“Không cho phép xúc động như vậy!”

“Được!”

“Không cho phép một mình tự chạy đi như thế!”

“Được!”

“Có chuyện gì nhất định phải uội biết trước!”

“Được!”

Cảnh cáo của nàng vẫn cứ tiếp tục, dù nàng có nói gì, đáp án của Miểu Hiên cũng chỉ có một, khóe miệng mỉm cười, vừa gật đầu vừa đáp được liên tục! Nàng nói cứ như đó là lẽ dĩ nhiên, không quan tâm đến người bên cạnh đang không nhin được mà trợn trắng mắt.

Khụ khụ! Thanh Chi nhìn nóc nhà dăm dăm, nếu như đôi huynh muội này có rảnh rỗi nghe y lên tiếng, y có thể nói để y ra ngoài trước được không? Đứng đây một chết đi được ấy!

Có nữa, y còn muốn báo lại tình hình chiến đấu với Ma giới mà, chẳng lẽ Chuồng môn đã quên rồi hử?

Gần đây chuồng môn quên cũng thật nhiều chuyện, nếu như y không nhớ lầm, người trốn đi trước, hình như là tiểu thư mới đúng á! Sao cuối cùng người sai lại thành Chuồng môn rồi hả? (cũng đang tính nói vậy đó trời =v=)

Mau quên, tuyệt đối là mau quên!

=====

“Tử Hân!” Trên đường đi, Mộ Lãnh Liệt gọi lại Mộ Tử Hân đang định đi vào hậu viện “Đệ muốn đi đâu đấy?”

“Sư huynh!” Mộ Tử Hân nhẹ giọng đáp “Đệ đi xem Lạc Chuồng môn một chút, hôm qua hẳn bị trọng thương!”

“Chuyện như vậy, đệ an bài người đi là được rồi!” Mộ Lãnh Liệt liếc mắt nhìn phía sau, tiến lên một bước nói: “Tử Hân, giờ đây đại chiến Tiên – Ma sắp đến, chúng tiên đều đang nghị sự, đệ tự tiện rời đi, không tốt lắm đâu!” Hân làm việc luôn chừng mực, sao lúc này lại như hồ đồ vậy?

“Chuyện này đã có kết quả, trước mắt, chủ yếu là phải bảo vệ Viêm Hoa môn, còn phải thương nghị gì nữa?!” Mộ Tử Hân cau mày, quay đầu nhìn về phía hậu viện, mặt lộ vẻ phiền nhiễu.

“Tuy nói thế...” Mộ Lãnh Liệt như nghĩ đến điều gì, như hoài nghi, nhưng lại lập tức biến mất, tiếp tục nói: “Chuyện này vẫn còn thiếu người dẫn đầu, ta đã thương nghị với các Chứng môn, để đệ dẫn dắt! Đệ nhanh đi theo ta đến tiền đình, Viêm Hoa Chứng môn đang đợi!”

Nói xong, không nói gì thêm kéo tay hân, đi về phía tiền sảnh. Hai tay chạm nhau, lơ đãng thăm dò mạch hân, ánh mắt Mộ Lãnh Liệt trợn to, biến sắc mặt, trở nên trắng bệch như phát hiện chuyện gì lớn.

“Này! Đệ.... Nguyên thần của đệ!”

Mộ Tử Hân sửng sốt, rút mạnh tay về, trên mặt khó nén bối rối, lúc này sư huynh cố ý dò mạch hân sao?

“Quả nhiên! Tử Hân đệ... đệ...” Sắc mặt Mộ Lãnh Liệt lập tức tái nhợt, tay run rẩy chỉ vào người trước mắt, nhất thời giận dữ “Mấy ngày nay ít thấy đệ, đệ cũng chỉ toàn nhốt mình trong phòng. Vốn tưởng rằng đệ đang tự tìm cách trừ yêu ma, không ngờ... đệ.... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thấy có giấu cũng không được nữa, Mộ Tử Hân thở dài, dứt khoát nói “Sư huynh không cần lo cho đệ!”

“Không lo? Sao ta có thể không lo?!” Mộ Lãnh Liệt càng tức giận, trừng mắt nhìn hân “Đệ cứ như thế.... có thể phá hủy đạo hạnh ngàn năm của mình!” Hân gấp đến mức giọng chân.

“Chịu thôi, chỉ cần đệ cẩn thận sẽ không sao!” Hân nhàn nhạt đáp.

“Cái này có thể do đệ tự dự liệu sao!” Mộ Lãnh Liệt tiến lên một bước, nhìn vẻ thảnh thơi của sư đệ càng khiến hân tức giận “Đệ có biết không, đệ dùng thuật này, chẳng khác nào lấy mạng ra đùa, chỉ cần đối phương có điều gì tổn thương, đệ cũng sẽ chết không cần bàn cãi! Tử Hân ơi là Tử Hân....” Hân thở dài “Đệ làm việc luôn có chừng mực, sao lần này lại xúc động như thế? Nếu không phải phát hiện mấy ngày nay đệ có khác thường, ta còn chẳng hay biết gì, đệ nói xem, rốt cuộc là ai? Người nào đáng giá để đệ lấy tính mạng ra đổi như thế?”

Mộ Tử Hân không đáp, chỉ quay đầu nhìn sắc trời mờ mịt, ngực khê đau nhói, nhẹ giọng nói: “Sư huynh, huynh cũng nói, ta làm việc luôn có chừng mực, chuyện này cũng thế. Sao sư huynh không chịu tin Tử Hân?”

“Cái này....” Mộ Lãnh Liệt cứng họng, nhìn vẻ không thỏa hiệp của hân, trong lòng biết rõ có nói gì cũng vô dụng, cắn răng, nhất thời tức giận vung tay áo bỏ đi “Đệ.... đệ, không nghe ta khuyên... thì tùy đệ đi! Aizz!”

Nói xong dậm chân bỏ đi.

Mộ Tử Hân đứng tại chỗ, nhìn người bị mình chọc tức bỏ đi, khê nhếch môi, nhưng cười đến khổ sở, ngẩng đầu nhìn về phía hậu viện.

Lúc này, hân chỉ mong không phải thẹn với lương tâm, không hối hận!

55. Chương 55

Chương 55: Chữa trị phong ấn

“Ta chỉ đến để đưa thuốc thôi mà, sao lại không thể vào?”

“Không được!”

“Không được gì chứ, ta cũng đâu làm gì hấn đâu, nếu không phải sư phụ ra lệnh, ta còn lười phải đến đây!”

“Không được!”

“Nè nè nè, cô làm ơn rõ ràng một chút, đây là Bạch Mộ, ta là đệ tử Bạch Mộ, chỗ của chúng ta sao chúng ta lại không thể vào?”

“Không, được!”

Từ xa Lạc Song đã nghe tiếng cãi nhau âm ỉ, có hai người đang đứng trước cửa, một đỏ một trắng, đỏ chính là Phong Phong, người áo trắng đưa lưng về phía nàng, không thấy rõ diện mạo, chỉ là giọng nói kia sao mà quen tai thế, quen tai đến mức vừa nghe đã khiến nàng muốn đi chỗ khác ngay, nhưng nhớ đến người còn ở trong phòng, nàng đành cắn răng nhịn xuống.

“Phong Phong!” Nàng lên tiếng, người mặc áo trắng lập tức quay đầu lại, quả nhiên là Cố Thiên Phàm. Nàng hít thật sâu, đi đến “Sao vậy?” Quay đầu nhìn sang Cố Thiên Phàm “Không biết Cố công tử có chuyện gì không?”

“Cô...” Hấn hết hồn, trợn to mắt nhìn Lạc Song.

Lạc Song gật đầu, đang muốn lên tiếng, đúng vậy đúng vậy, ta chính là Lạc Song, là người bị người nào đó tự tiện gọi thành Tiểu Lạc đó.

“Là ai?” Cố Thiên Phàm mờ mịt hỏi.

Oạch một tiếng, nàng lão đảo, suýt là ngã lăn ra đất “Huynh.... huynh không nhận ra ta?”

“Ta phải biết cô sao?” Hấn ngẩn người, quét mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên mặt chỉ toàn vẻ mờ mịt.

“Không... không cần!” Nàng lau đi giọt mồ hôi ở thái dương, được rồi, người này.... không chỉ thích gọi bậy bạ tên người khác, mà còn có cái tật mau quên!

“Phong Phong, xảy ra chuyện gì?” Nàng hỏi Viêm Phượng bên cạnh, nàng chỉ mới đi ra ngoài bưng chén trà thôi mà, sao lại âm ỉ rồi hả?

Cố Thiên Phàm giành trước một bước lên tiếng, vẻ mặt tức giận nói: “Cô đến đúng lúc lắm, cô phân xử đi, ta có lòng tốt đưa thuốc đến, nàng ấy lại không cho ta vào, cô có ra lệnh như vậy không?”

Quả thật là như thế, lúc nàng ra ngoài còn bảo Viêm Phượng trông chừng giúp, không cho ai quấy rầy ca ca nghỉ ngơi, thì ra là vậy à?

Cố Thiên Phàm càng nói càng tức, nhìn chằm chằm Viêm Phượng, chỉ kém là chưa trừng lòi cả mắt ra. Viêm Phượng lại vô cùng thản nhiên, vẻ mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, nhàn nhạt mở miệng, vẫn là hai chữ “Không, được!”

“Cô...” Mặt Cố Thiên Phàm đỏ cả lên, vẻ mặt như hận không thể lao vào huyết chiến một trận.

“Cố công tử!” Lạc Song vội vàng lên tiếng ngăn cản hai người này tiếp tục âm ỉ, với tính cách tích chữ như vàng kia của Phong Phong, chỉ sợ hấn sẽ bị nội thương luôn “Đa tạ ý tốt của công tử, chỉ là... phu quân ta đang nghỉ ngơi, hay cứ để ta mang thuốc vào đi!”

“Phu...” Vẻ mặt hấn đột nhiên hoảng hốt, nhìn nàng rồi lại lui về sau một bước, khóe miệng co quắp hai cái “Cô.... là phu nhân của Chương môn Thiên Tích!”

“Đúng vậy!” Vẻ mặt hấn vậy là sao chứ, giống như nàng đang cường thường dân nam vậy? Rõ ràng nàng mới là người bị ép buộc mà.

Nghe nàng trả lời như thế, vẻ tức giận trên mặt hấn lập tức được thu hồi, thay bằng vẻ cung kính, hai tay ôm quyền hành lễ “Lạc phu nhân!” Thân người đứng thẳng, quy củ vô cùng, hoàn toàn không còn vẻ cà lơ phớt phơ ban nãy, cứ như người mới vừa rồi hoàn toàn không phải hấn.

“Đây là thuốc mà gia sư dặn ta đem đến, có thể giúp Lạc Chương môn nhanh chóng khôi phục!” Hấn nói rồi đem thuốc đưa đến.

Lạc Song ngây ngẩn cả người, nhận lấy theo quán tính, Cố Thiên Phàm hóa ra cũng có một mặt mà nàng chưa từng nhìn thấy, có nề nếp đến như thế, thay đổi cũng quá nhanh rồi! Chẳng lẽ thay đổi sắc mặt nhanh là pháp môn tất phải tu luyện của Bạch Mộ?!

“Cáo từ!” Không chờ Lạc Song kịp phản ứng, hắn đã xoay người bỏ đi. Trước khi đi hắn vẫn không quên trợn mắt nhìn Viêm Phượng một cái, thật giống như đang nói, cô nhớ kĩ cho ta!

Về mặt Viêm Phượng vẫn lãnh đạm, chỉ là chân mày khẽ nhíu lại, chỉ có Lạc Song kịp thời nghe thấy một tiếng hừ lạnh thật nhỏ truyền ra từ môi nàng.

Quay đầu nhìn bóng lưng Cố Thiên Phàm đã đi xa, lại nhìn Phong Phong khó có lúc phải biến cả sắc mặt, chuyện này..... Chắc nàng không bỏ qua điều gì đâu nhỉ?

Khóe miệng không nhịn được giờ giờ lên, ho nhẹ một tiếng, nhích nhích đến gần Phong Phong.

“Phong Phong, tỷ cảm thấy Cố Thiên Phàm thế nào?” Có vấn đề tuyệt đối có vấn đề! Phong Phong nhà nàng là núi băng vạn năm, là Phong Phong dù đối mặt với nàng cũng chỉ có một vẻ mặt lạnh nhạt, ban này đã hừ lạnh! (lạ ghê nơi =v=)

Lúc này Viêm Phượng mới quay đầu nhìn Lạc Song một cái, hơi khó hiểu, trong nháy mắt lại phục hồi thành vẻ mặt núi băng, lạnh lùng nặn ra một chữ “Phiền!”

“Ặc.... đúng là rất phiền.” Nàng cũng nghĩ thế, cẩn thận nhìn mặt lạnh băng của Phong Phong, lại nhìn thuốc trong tay, quyết định không hỏi nữa, xem ra sau này hạt dưa cũng chỉ dành giữ lại ỉn ỉn.

Đẩy cửa vào phòng, Miểu Hiên đã dậy rồi, đang đứng bên cửa sổ ngắm cảnh, Thanh Chi đã không thấy đâu. Thấy nàng vào, hắn nhẹ nhàng cười, tao nhả vô cùng.

Trong không khí có hương hoa lê nhàn nhạt, rất quen thuộc, nàng để thuốc xuống, thấy trên bàn có hai chén trà. Sắc mặt nàng hơi tối lại, khẽ cười: “Ca ca, có ai đến sao?”

“Ừ!” Hắn gật đầu đi qua, nhìn nàng, do dự một chút rồi mới nói: “Là Mộ Tử Hân!”

Lạc Song sửng sốt, tay hơi run nhưng đã lập tức bình thường lại, cười đến hơi miễn cưỡng nói: “Có... chuyện gì à?” Vì sao phải chọn lúc nàng không có mặt ở đây.

“Hắn đến đưa đồ!” Hắn kéo tay nàng thản nhiên nói.

“Đồ gì?”

“Một.... vật vốn là của muội!”

Vốn là của nàng, nàng cúi đầu suy nghĩ một lúc, mặt liền biến sắc, hoảng hốt: “Chẳng lẽ là...”

“Đúng!” Đoán được nàng muốn nói gì, hắn tiếp lời “Là Thiên Kiếm!”

Quả nhiên, nàng chậm rãi cúi đầu, hắn đã biết? Mặc dù nàng cố gắng không muốn người khác biết nhưng với tài trí của Mộ Tử Hân, sao hắn lại không đoán ra. Ngay từ lúc tìm được Thiên Kiếm, hắn đã đoán ra rồi!

“Thật xin lỗi!”

“Đừng lo!” Biết nàng lo lắng điều gì, Miểu Hiên xoa tóc nàng “Hắn không phải là người nhiều chuyện, cho dù hắn có biết, cũng sẽ không nói với người khác. Huống chi Thiên Kiếm là thần khí, linh khí rất nặng. Hắn là người trong Tiên giới, nếu như giữ thứ kia lâu dài, tất nhiên không ổn!”

“Ừm!” Nhưng điều nàng lo lắng không phải cái này mà!

“Lạc Nhi!” Sắc mặt hắn hơi nặng nề, giống như không biết mở miệng thế nào, nhìn nàng một lúc sau mới tiếp tục nói: “Trận chiến ở đá Trấn giới, Thiên Tích đã không còn là nơi an toàn, cho nên...”

“Ca ca muốn đến Viêm Hoa môn?” Nàng hỏi.

“Ừ! Thế nhưng.... Viêm Hoa môn là một nơi thị phi, hay là muội...”

“Ca ca đi đâu, Lạc Nhi đi đó!” Nàng xen ngang lời hắn, trở tay bắt được tay hắn, hắn lại muốn bỏ đi một mình sao? Tuyệt đối không được, chuyện ở đá Trấn giới, nàng không muốn trải qua lần nữa.

“Muội...” Hắn ngẩn người, do dự một lúc lâu, nhìn nàng không có vẻ thỏa hiệp, đành thở dài, lúc này mới chậm rãi nói: “Được rồi, nhưng mà muội phải đáp ứng ta, làm việc không được xúc động, giống như chuyện hạ thuốc ta vậy....”

“Không... không dám! Tuyệt đối không dám!” Hắn còn nhớ rõ, sau khi tỉnh lại không nhắc đến, hóa ra là muốn bộc phát lúc này “Đó... chỉ là sai lầm, sai lầm thôi!”

Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, kéo nàng ngồi xuống, bắt lấy cổ tay nàng nói: “Vươn tay ra, để ta xem mạch uội!”

“Ừm!” Người đuối lý không thể làm gì khác hơn đành kéo ống tay áo lên đưa tay qua.

Ngón tay thon dài đặt lên cổ tay nàng, một lúc lâu sau, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, xoay phắt đầu sang nhìn Lạc Song “Lạc Nhi! Phong ấn của muội...”

“Sao vậy?” Nàng mờ mịt.

“Ai trị thương giúp muội?”

“Trị thương? Sau khi muội ra khỏi Ma giới, Bạch..... Thượng tiên có trị thương uội.” Ngẫm nghĩ một lúc, từ lúc ra khỏi Ma giới, cơn đau thường xuyên xuất hiện trên người nàng cứ như đã biến mất “Ca ca, phong ấn của muội làm sao?”

Hắn nhìn nàng “Lực lượng phản phệ trên người muội đã được khóa trở lại! Mà...”

“Ý huynh là muội đã khỏi?” Vui mừng đến quá nhanh khiến nàng có hơi không chịu nổi, túm chặt lấy tay hắn “Ca ca, ý huynh là.... phong ấn của muội đã được chữa sao? Lạc Nhi.... Lạc Nhi sẽ không chết?”

“Phong ấn của muội chỉ mới được chữa hơn phân nửa, không phải là hoàn toàn, hơn nữa...” Hắn nhìn vẻ mặt vui sướng tràn đầy của nàng, sắc mặt hơi đổi, lại sửa miệng “Muội đã không còn bị đe dọa tính mạng, chỉ cần đừng xúc động khiến phong ấn lại bị khơi ra là được!”

“Thật sao?”

“Ừm!”

“Tốt quá!” Nàng gạt mạnh đầu, miễn nàng còn sống thì chuyện gì nàng cũng đồng ý.

Chưa bao giờ biết việc có thể còn sống là chuyện khiến người ta vui sướng đến nhường này. Nàng.... sẽ không chết đâu! Nàng có thể sống, có thời gian làm rất nhiều chuyện. Tay nàng không kiềm được run rẩy, nắm chặt lấy tay Miểu Hiên, có cảm giác vui sướng đến muốn bật khóc.

Khóe môi Miểu Hiên giật giật, như muốn nói gì, nhưng vẫn không thể mở miệng. Hắn cúi đầu nhìn tay mình, mi tâm hơi nhíu lại. Tu vi của hắn, tuyệt đối không thấp hơn Mộ Tử Hân, hắn cũng không có cách gì để chữa phong ấn, sao hắn lại có thể?

Chẳng lẽ...

Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, quay đầu nhìn Lạc Song bên cạnh khó nén vui mừng, ánh mắt chậm rãi trở nên thâm trầm.

Chỉ mong... là không phải!

=====

“Song Song, Song Song, Song...” trên đường nhỏ, có hai người một trước một sau, người phía sau hơi gấp gáp, vừa đi vừa kêu to, vừa bước nhanh đuổi theo. Người phía trước lại làm như không nghe thấy.

Thính Phong gọi một lúc lâu thì nóng nảy, bay lên không trung rồi ngẩn ở trước mặt nàng, oán trách nói: “Song Song, sao cô không để ý ta?”

Lạc Song dừng bước, quét mắt nhìn người phía trước, đột nhiên nhếch miệng cười như hoa Thái Dương, nhẹ nhàng cúi người nói: “Thì ra là Đan Vân Thượng tiên, may mắn may mắn, không biết Thượng tiên gần ta lại có chuyện gì không?”

Khóe miệng Thính Phong nhếch lên, sao y lại không nghe ra sự mất tự nhiên và khách khí trong giọng của nàng chứ “Song Song, không lẽ... cô còn đang giận ta?”

“Sao Thượng tiên lại nói thế?” Nàng tiếp tục cười “Ngài là Thượng tiên vô cùng quan trọng của Tiên giới, sao ta lại dám giận ngài?”

“Còn nói không có?” Da mặt y lại co giật, nhất thời hơi lúng túng “Giọng điệu này của cô, rõ ràng là...”

“Thượng tiên hiểu lầm!” Khóe miệng nàng càng nhếch “Giọng nói của ta từ nhỏ đã vậy rồi!”

“Song Song!” Y hạ giọng “Cô trách ta nói chuyện cô đi Ma giới với Tử Hân sao? Ta cũng không có cách nào mà, Ma giới quá nguy hiểm, cô lại không để ta đi, ta đành...”

“Làm sao lại vậy?” Nàng cười híp mắt “Thượng tiên làm vậy cũng vì tốt cho ta, sao ta lại trách ngài, mặc dù ngài đã đáp ứng ta, không nói cho bất cứ ai, mặc dù ngài còn thề thốt nói, sẽ không bao giờ nói ra, mặc dù ngài đã đưa thuốc cho ta, nói sẽ làm hôn mê trong một tháng, thực tế chỉ được có ba ngày, mặc dù ngài nói ngài là người đã nói là sẽ làm, nhưng... Lạc Song làm sao lại còn ‘trách’ ngài?”

Nàng nói từng chữ từng chữ, nụ cười trên mặt không giảm, chỉ là mặt của Thính Phong bên cạnh, đã thành một dạng cảnh xuân rục rờ lúc xanh lúc tím.

“Song Song...”

Y còn muốn nói gì, lại thấy Miểu Hiên đang đứng xa xa chờ, Lạc Song vội vàng giành trước một bước nói: “Tại hạ còn phải vội đến Viêm Hoa môn, không quấy rầy Thượng tiên nữa, cáo từ!”

“Ta cũng vậy...” Y vốn muốn nói là cùng đi đi.

“Sau này còn gặp lại!” Nàng lại xen ngang lời y, xoay người hung hân giẫm trên mặt đất đi về phía đường xuống núi. Bước chân quả thật có mấy phần đắc ý vì đã hả giận.

Thính Phong trợn mắt há mồm đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng kia rời đi, thở dài, lại không nhận được khe cười. Thì ra nàng cũng có lúc tức giận! Sao lại cảm thấy nàng như vậy lại càng chói mắt chứ?

Ít nhất, nàng biết tức giận, không giống như lúc mới gặp gỡ nàng, trong mắt chỉ có một mảnh tro tàn.

56. Chương 56

Chương 56: Thiên Phàm hai mặt

Hồng liên như lửa, thiêu đốt cả mặt đất. Thỉnh thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua, nhấc lên mấy cánh hoa đỏ rực, bay lượn như đang múa.

Một người mặc áo trắng chậm rãi đi đến. Người đó như ánh trăng trong màn đêm, thanh khiết không nhiễm chút bụi trần. Hắn đứng giữa bụi hoa, nhìn biển hoa mênh mông, dung nhan như ngọc lại lộ ra nét đau đớn.

Hắn hít thật sâu, nhìn xung quanh, đi thẳng về phía trước, bước chân như có như không mà tránh khỏi mấy gốc hồng liên.

Bên dưới biển hoa có một hang động, ẩn dưới tầng tầng lớp lớp cánh hoa. Hắn khẽ lảo nhảo, dưới chân tích tụ tiên khí, không hề chần chờ đi vào động, dường như hắn đã đến đây rất nhiều lần, dù không cần nhìn cũng biết rõ vị trí cửa động.

Bên trong động vẫn là cảnh tượng đó, là nơi duy nhất không hề thay đổi, vẫn là vô vàn những đóa hồng liên rục rở, ngay cả trên vách, hay trên cái phía trên động, đều toàn là hoa, kéo dài thành một đường vào sâu bên trong động.

Nam tử cứ đi vào trong, ngón tay thon dài chạm vào một đóa hồng liên trên vách. Trên hòn đá có khắc một ấn kí hình hoa, lớn cỡ lòng bàn tay, có sáu cánh, đơn giản mà tinh khiết.

Ánh mắt như trầm xuống, nhìn ấn kí hình hoa trên vách kia, hai hàng lông mày nhíu chặt như có như không còn có một loại áp bách đến không thở được.

“Quả nhiên.... là như thế sao?” Hắc khê lẩm bẩm mấy tiếng, khoe môi khê nhếch, cứ như rất buồn cười, nhưng trên mặt chỉ toàn nét bi thương. Nếu như lúc trước hắc còn ôm chút hi vọng không thực tế, thì nay cũng chỉ lại tuyệt vọng.

Kiên trì suốt một ngàn năm, đến cuối cùng vẫn phải buông tay sao?

Chậm rãi thu tay lại, lòng bàn tay hắc siết thật chặt, đứng giữa biển hoa như lửa, nhìn toàn cảnh như bị sắc đỏ bao trùm, thật lâu cũng không hề nhúc nhích.

Gió nhẹ khê thổi, ngàn vạn cánh hoa cuộn cuộn bay lên, vây lấy hắc như đang múa. Áo hắc tung bay, áo trắng như tuyết, thuần khiết vô cùng, nhưng cũng lạnh lùng trong trẻo đến tận xương.

=====

Hôm sau, mọi người đến Bạch Mộ sẽ lên đường trở về Viêm Hoa môn. Đến bây giờ Lạc Song mới biết đến uy vọng của Miểu Hiên trong Tiên giới. Trận chiến Thiên Trụ ngày ấy, rồi lại chuyện hắc một mình ngăn cản Ma giới hủy đá Trấn giới, tất cả đều truyền khắp Tiên giới.

Lạc Song đứng cách hắc năm thước nhìn người người tấp nập, lại nhìn lên, tất cả đều là Chưởng môn các phái, đều đang thi nhau nói mấy lời khách sáo. Bọn họ cứ khách sáo tới khách sáo lui, nàng đợi một lúc lâu cũng chưa thấy bọn họ nói xong. Nàng thở dài, cứ thế này thì chừng nào mới đi?

“Các vị tiên hữu, hay là mau chóng lên đường đi!” Mộ Lãnh Liệt mở miệng, mọi người lúc ấy mới tỉnh lại, rồi rít cưỡi kiếm mà đi. Miểu Hiên vươn tay với nàng, nàng cũng định đưa tay qua.

Nàng lại đột nhiên cảm nhận được mấy tầm mắt phóng tới đây, không đâu khác, toàn bộ đều tập trung trên hai bàn tay. Lạc Song quẩn, lúc này mới nhớ đến, mặc dù trên danh nghĩa nàng là Chưởng môn phụ nhân, nhưng trường hợp này tốt nhất không nên cùng cười trên một kiếm.

“Vị này là tôn phu nhân sao?” Có người hỏi, giọng nói có hơi chói tai, một đôi mắt chuột híp đến mức không thể nhìn thấy khe hở, lại còn không ngừng ngó nghiêng, nhìn chăm chăm tay Miểu Hiên đang vươn ra, lại nhìn cánh tay Lạc Song đang định nắm lấy. Bộ dáng của tên đó như đang nói: Gì chứ? Đường đường Chưởng môn phụ nhân của Thiên Tích lại không biết cười kiếm sao!

Chưởng môn phụ nhân gì chứ, trong sạch của nàng đó!

Cắn răng rồi lại cắn răng, lúc này Song mới nhếch khoe miệng, nhìn về phía Miểu Hiên vẫn đang đưa tay, chờ nàng bước lên kiếm. Tay bên người, cứ nắm chặt rồi lại thả ra, nắm chặt rồi lại thả ra, liên tục lặp đi lặp lại.

Đột nhiên nàng nhếch môi cười một tiếng, rục rở như ánh nắng mặt trời, gơ tay bắt lấy tay Miểu Hiên, trên mặt tỏ vẻ lưu luyến vô cùng, dùng giọng nói mềm mại nhất có thể nói: “Phu, quân, chàng đi trước cũng được, chúng ta gặp lại ở Viêm Hoa môn sau!”

Nói rồi nàng còn cố gắng chớp chớp mắt, định tạo chút nước mắt — mà không được! Không thể làm gì khác đành tiến lên một bước, lặng lẽ, nhéo lấy thịt trong lòng bàn tay hắc, rồi lại nhìn hắc thật thâm tình.

Cho tội huynh đưa tay bậy bạ này, cho cái tội huynh không biết khiêm tốn này.

Miểu Hiên sững sốt, nhìn động tác tỏ vẻ tức giận của nàng, vẻ mặt mới vừa rồi còn có vẻ lãnh đạm, lúc này lại bị nhiễm chút sùng nịch. Trong lòng biết nàng đang tức hắc vạch trần khuyết điểm của nàng, khoe miệng hơi nhếch lên, đành phải phối hợp mà diễn với nàng thôi.

“Phu nhân trên đường đi cẩn thận!” Hấn nói.

Phu nhân hử! Khỏe miệng Lạc Song lại run rẩy, lại lần nữa nhéo lấy tay hấn, mỉm cười gật đầu “Được rồi!”

“Đừng bay nhanh quá, chú ý thân thể!”

“Được rồi!”

“Ta đi ở đằng trước, có gì cứ gọi ta là được!”

“Ừm!”

“Phu nhân!”

“Hử?”

“Tay!”

“Gì?” Nàng lúc này mới phát hiện mình nhéo hấn quá mức sung sướng nên quên luôn cả việc buông tay. Nàng vội vàng buông ra, tiếp tục cười nói: “Đi thông thả!”

Lúc này hấn mới lắc lắc đầu xoay người, cười kiếm đi, nhìn nàng có vẻ tình ý nồng đậm, lưu luyến không rời, thực tế là đang muốn trả đũa hấn mà thôi. Mọi người mới vừa rồi còn tỏ vẻ khinh thị, lúc này chỉ còn lại vẻ lúng túng, không dám xoay đầu lại mà ríu rít cười kiếm bay đi.

Ngẩng đầu nhìn mọi người đã bay đi, Miểu Hiên bay đầu tiên, nhưng bay rất chậm. Có lúc còn bay lơ lửng một chỗ ở giữa không trung, Lạc Song biết hấn đang cố ý đợi nàng đuổi theo.

Đưa tay sờ sờ mũi, nàng lại không nhận được nghiêng rằng, cười kiếm, không phải chỉ là cười kiếm thôi sao? Nàng cũng làm được, nhưng mấu chốt là.... nàng phải có kiếm để cười chứ!

“Phong Phong!” Nàng quay đầu lại, cười đến quỵn rũ, vươn tay “Kiếm của tỷ....”

Ba chữ “cho ta mượn” còn chưa nói, chỉ nghe vụt một tiếng, nàng đã bay ra ngoài. Lạc Song trừng mắt há mồm đứng đơ tại chỗ, gì thế, ai mới là chủ tử vậy?!

Không phải chỉ lén trốn đi “mới” có một lần thôi sao? Sao phải đối xử với nàng như vậy? Từ sau khi trở về Phong Phong cũng không thềm nói chuyện với nàng, rõ ràng là trả thù, trả thù mà, xem ra túi hạt dưa này quả thật không thể tiết kiệm rồi.

“Lạc phu nhân!” Đang suy tư có nên trở về Bạch Mộ mượn kiếm hay không, sau lưng lại truyền đến một giọng nam.

Lạc Song chợt cảm thấy nổi cả da gà, theo quán tính nhảy ra sau một bước, quả nhiên: “Cố.... Cố Thiên Phàm!” Tại sao hấn còn chưa đi, trời ơi, cầu xin huynh đừng nói chuyện với ta, cầu xin huynh đừng nói chuyện với ta! (anh Phàm để lại bóng ma quá lớn trong lòng chị =)))

“Lạc phu nhân!” Hấn hành lễ thật quy củ, đưa đến một vật “Đây là vật gia sư đưa cho, bảo ta giao cho ngài!”

Lạc Song cúi đầu nhìn: “Kiếm?”

Đó là một thanh trường kiếm, kiếm lóe ra ánh bạc, thân kiếm thật hẹp, có vẻ rất linh hoạt.

“Gia sư bảo kiếm của phu nhân trong cuộc chiến ở đá Trấn giới đã bị phá hủy, nên bảo ta đưa thanh kiếm này đến!” Hấn vẫn cứ nghiêm trang trả lời, hoàn toàn không có vẻ lỗ mãng thường ngày, khiến nàng thật không quen.

Nhìn kiếm kia một lúc lâu, đây là một thanh kiếm tốt, ngay cả nàng chỉ cần liếc mắt cũng biết. Chỉ là, Mộ Tử Hân sao lại đưa cho nàng một thanh kiếm như thế? Chỉ vì để nàng dễ dàng đến Viêm Hoa môn thôi sao?

“Vô công bất thụ lộc*!” Suy nghĩ một lúc, nàng đành cự tuyệt “Hay là....”

(*Vô công bất thụ lộc: Không có công lao thì không nhận bổng lộc)

“Sư phụ ra lệnh.” Hắn đột nhiên ngắt lời nàng “Kiếm này phu nhân cứ cầm lấy đi, kiếm này cũng không tệ, đến lúc đó muốn trả cho sư phụ ta cũng được! Nếu như quả thật không thích nó, cho dù ngài có ném đi, nhất định sư phụ cũng không nói lời nào!”

Lời này sao nghe quen tai vậy, nàng lại nhìn thanh kiếm kia, thở dài một tiếng, nhưng vẫn nhận. Kiếm tốt như thế, ném thì tiếc quá.

Cố Thiên Phàm nhìn kiếm trong tay nàng, khẽ thở phào nhẹ nhõm, cứ như rất sợ nàng không nhận nó.

“Đa tạ!” Nàng tạ ơn, rồi không chần chờ nữa, cười kiếm đi về phía đám người vừa nãy. Cố Thiên Phàm cũng lập tức đi theo, nhưng vẫn luôn duy trì cự ly khoảng hai bước, tỏ vẻ cung kính, rất ra dáng đệ tử danh môn chính phái, so với hắn ngày thường quả thật như hai người.

Nàng suy nghĩ thật lâu mới hiểu rõ, hắn chỉ ở trước mặt mấy người cùng thế hệ mới không đứng đắn như thế, nếu ở trước mặt trưởng bối sẽ lập tức thành dạng này.

Cứ nhìn cách hắn chào hỏi mấy vị đồng môn là sẽ biết ngay, Tiểu Hoa, Tiểu Nhan, Tiểu Lý, Tiểu Lưu, ngay cả Tiểu “Trư*” cũng đều có. Tất cả đều là tiểu này tiểu nọ, không cần nói cũng biết là kiệt tác của hắn.

(*trư = heo. Anh Phàm đặt biệt danh tứ phía ==)))

Nàng không mở miệng, người phía sau cũng không nói, bốn phía đều yên tĩnh đến mức hơi quỷ dị. Ban đầu người oán hận quá mức dài dòng là Lạc Song, mà người không chịu nổi hắn không dài dòng cũng là nàng.

Lại nhìn gương mặt nghiêm trang của người phía sau, Lạc Song không được tự nhiên, hắn thích nói như thế, lại đột nhiên yên lặng, không ghen thành bệnh đấy chứ?

“Thượng tiên không biết đang ở đâu?”

“Sư phụ hôm qua cũng đã đến Viêm Hoa môn rồi!” Hắn nghiêm trang đáp.

Khó trách không thấy hắn đâu “Huynh là đồ đệ duy nhất của Thượng tiên à?”

“Đúng vậy.” Trả lời ngay thẳng thỏa đáng.

“Huynh nói chuyện lúc nào cũng nghiêm nghị vậy sao?”

“Sư phụ có dạy, quân tử cần ngôn*!”

(*quân tử cần ngôn: Nôm na là quân tử phải biết cẩn thận lời nói.)

“Ồ” Lạc Song gật đầu, tiếp tục nói “Lúc trước huynh đã đến Thiên Tích bao giờ chưa?”

“Đã có, là Tiên hội Dao Trì, đưa tin!” Lại rất quy củ.

“Thiên Tích ta nơi nơi đều có kết giới, không biết huynh đã lên núi bằng cách nào?”

“Có người dẫn đường.” Tích chữ như vàng.

“Ồ...” Nàng đáp một tiếng thật dài, liếc xéo hắn, trong lòng nổi lên ý nghĩ tà ác “Trước kia ta cũng gặp qua một người, không tìm ra đường lên núi, nên thuận tiện mang hắn lên theo!”

Hắn gật đầu, vẻ mặt chân thành nghe, Lạc Song cười cười tiếp tục nói: “Người nọ cũng cùng họ với huynh, chỉ là đặc biệt thích nói chuyện tình yêu, hơn nữa người đó cũng có một tính cách rất quái đản, thích đặt tên bậy bạ cho người khác, hắn đặt tên cho ta là.... Tiểu Lạc!”

Bịch! Cố Thiên Phàm trượt chân, thiếu chút nữa là rơi khỏi kiếm, lão đảo một lúc sau mới đứng vững được.

“Huynh không sao chứ?” Không phải hắn bị đá kích quá... đó chứ?

“Cô... cô... cô cô...” Hắn cố giữ vẻ mặt nghiêm túc, miệng há hốc nhìn Lạc Song, đưa tay dụi dụi mắt, vẻ mặt không dám tin.

Lạc Song gật gù đầu, đang định thừa nhận, nàng chính là con quỷ xui xẻo đó, kết quả lại bị câu tiếp theo của hắn khiến nuốt hết mấy câu định nói vào bụng.

“Giả bộ làm nữ nhân hả!”

Ọc!

Vô cùng.... quần bách!

“Ta.... giống nam đến mức đó sao?” Mặc dù lúc ấy nàng mặc quần áo nam tử, nhưng hắn cũng phải nhận ra chứ? Người này thần kinh thô sao?

“Hử?” Hắn nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, ánh mắt trợn lớn, bật thốt lên “Cô vốn là nữ sao?” Nhìn nàng một cái, lại cảm thấy thất lễ, theo quán tính che mồm lại.

Cuối cùng cũng hiểu rồi sao? Lạc Song xấu hổ, quả nhiên hắn chính là tên Cố Thiên Phàm kia.

“Lúc ấy ta xuống núi có việc, nam trang dễ dàng làm việc hơn, ai ngờ lúc ấy gặp huynh đang bị treo ngược.... Ừm!” Nàng còn chưa nói xong đã bị hắn bịt mồm.

“Suyt, Tiểu Lạc, cô đừng nói ra chuyện này!”

Lạc Song gật đầu, chỉ chỉ tay hắn, lúc này hắn mới buông tay ra, sắc mặt tái nhợt “Phu...” Tay ôm thành quyền định nói đã thất lễ gì đó, lại nghĩ đến đối phương đã biết bản chất của mình, nhất thời không biết làm sao, dù gì cũng xong rồi, hắn gãi đầu giậm chân “Aizzz! Ta khỏi phải khách khí nữa, kiểu nói chuyện không được tự nhiên này ta cũng khó chịu! Tiểu Lạc Tiểu Lạc, cô là Tiểu Lạc đúng không! Chuyện này cô tuyệt đối tuyệt đối không được nói ra đó! Nếu không.... nếu không.... nếu không ta đánh cô cho coi!”

Ặc.... thay đổi quá nhanh rồi? Cố Thiên Phàm hiểu lẽ nghĩa kia đã một đi không trở lại rồi sao?!

57. Chương 57

Chương 57: Tội gì phải vậy?

“Không được không được!” Không chờ Lạc Song mở miệng, hắn lại tự phủ nhận trước “Ta không thể đánh cô, bây giờ cô là nữ nhân, ta không thể đánh nữ nhân!”

Lạc Song lại tiếp tục vờ mờ hồ, có lúc nào nàng không phải nữ nhân hả?!

“Tiểu Lạc!” Hắn hạ giọng nói, chấp tay trước ngực, vẻ đáng thương “Cô đáp ứng ta đi, không được nói cho người khác nhé? Dù sao ta đường đường là đại đệ tử của Bạch Mộ, nếu như chỉ một trận pháp nho nhỏ như thế cũng không thoát được, cũng quá.... khụ khụ, đáng sợ rồi!” Hắn mấp máy miệng, nói liên tục “Cô chịu đi nhé? Đừng nói nhé? Đồng ý nhé? Tiểu Lạc, cô tuyệt đối không được nói, nhất định không được nói.... nhất định nha! Đồng ý há? Tốt lắm! Ta cũng biết cô là bạn chí cốt nhất đời ta rồi!”

Ặc.... Bây giờ nàng có nói gì sao?

“Tiểu Lạc, cô thật là một người tốt!” Về mặt hắn thỏa mãn, giơ tay phải đập bẹp bẹp lên vai nàng, lại đột nhiên giật mình nhớ đến thân phận của nàng, yếu ớt thu hồi tay lại, gãi gãi đầu tỏ vẻ bối rối, mĩa mai cười nói: “Tiểu Lạc, cô biến thành nữ nhân rồi, ta thật không quen!”

Biến thành?

Khóe miệng nàng run rẩy mấy cái, nàng đột nhiên lại thật nhớ Cố Thiên Phàm giả vờ đứng đắn kia rồi.

“Tiểu Lạc, cô không biết đâu!” Hắn lại chuyển sang vẻ mặt oán trách, nhìn quanh một lúc, rồi kẻ sát vào nói nhỏ: “Ta sống cũng không dễ chịu đâu, ta á, nếu mà chuyện này đến tai sư phụ ta á, không biết ta còn phải quét sân bao nhiêu lần nữa đâu!”

“Hửm?” Lạc Song vừa sững sờ vừa nghi ngờ, khách khí cười nói: “Nghe nói Thượng tiên là một người tính tình ôn hòa, chắc sẽ không phạt huynh đâu!”

“Không phạt mới lạ đó!” Cố Thiên Phàm lập tức phản bác, quăng cho nàng một vẻ mặt kiêu như: Cô chả biết gì hết, rồi nói: “Nếu là sư phụ trước kia, đừng nói là chút chuyện nhỏ, cho dù ta có lỗi lầm lớn hơn, người cũng không nói gì đâu. Nhưng bây giờ...”

“Bây giờ? Bây giờ thì sao?” Mộ Tử Hân không còn là Mộ Tử Hân trước kia, là Bạch Mộ Thượng tiên vĩnh viễn vẫn đặt bá tánh thiên hạ lên đầu sao?

“Sư phụ bây giờ... ừm.... không giống trước kia!” Hần suy nghĩ dùng từ cho đúng rồi thở dài “Sư phụ trước kia mặc dù nghiêm nghị, nhưng cũng không đến mức không thể thương lượng được, nhưng những năm nay, người lại như đã thay đổi thành người khác. Chuyện gì cũng nói một là một, nên phạt thì tuyệt đối không tha. Ngay cả giọng nói, lúc nào cũng như ngâm trong hầm băng.” Hần vừa nghĩ đến, lại rùng mình mấy cái.

“Vậy à?” Lạc Song cố gắng hồi tưởng, nhưng trong lòng vẫn chỉ là người mặc áo trắng bay bay, không nhiễm bụi trần như cũ. Nếu nói hần có gì khác so với lúc trước, có lẽ chỉ có hàng lông mày luôn không ngừng nhú chặt kia.

“Đương nhiên là có!” Hần khẳng định “Ta theo sư phụ đã nhiều năm, sự thay đổi của người, ta rõ ràng nhất, đặc biệt là từ một trăm năm trước, sau mấy năm Ma giới vây công Bạch Mộ, cả người sư phụ như luôn tỏa ra một loại hơi thở người lạ chớ đến gần, đứng gần một chút chắc sẽ vì lạnh mà chết mất!”

“Vậy... vậy sao?” Nàng cười cười.

Cố Thiên Phàm đột nhiên lộ ra vẻ mặt hoảng hốt: “Nhắc mới nhớ.... Hình như từ lúc Tiểu Anh biến mất thì phải...” Nói đến một nửa, hần lại lập tức ngậm miệng, bối rối nhìn nàng.

“Tiểu Lạc, chuyện Thần sơn trăm năm trước, cô có từng nghe nói không?” Vẻ mặt hần thần bí hỏi.

Thân hình Lạc Song hơi run lên, hai tay bên người không tự chủ nắm chặt lại.

“Thần nữ Nghiên Tịch sao?”

“Không, ý ta là Anh Lạc!”

Sắc mặt nàng càng trầm xuống, cười đến hơi mất tự nhiên “Không biết!”

“Aizz, chuyện này cô đừng nói cho ai biết nhé, đây là cấm kỵ ở Bạch Mộ, sư phụ không cho phép đâu.” Cố Thiên Phàm tiếp tục than thở, mày lại nhú chặt “Năm đó Thần nữ Anh Lạc đến Bạch Mộ đưa thuốc, cùng sư phụ.... Mặc dù ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng lại bị Ma giáo giết chết. Ta chỉ nhớ, ngày đó khi ta chạy đến, sư phụ giống như đã điên rồi, ở trong viện không ngừng lấy tay đào bới trên đất, đào đến hai tay cũng nát, máu chảy đầy đất, cũng không chịu dừng lại. Lần đầu tiên ta... thấy sư phụ.... thất thố như thế!” Giọng nói hần trầm xuống, giống như đang nhớ đến chuyện cũ, mày nhú lại thật chặt.

Lạc Song hơi hoảng, đầu cúi gằm xuống, khe cắn môi dưới.

“Từ đó về sau, sư phụ... thường đứng trong cái viện có đầy hồng liên kia, đã đứng là đứng cả ngày, không hề động đậy. Cho dù có ai đến khuyên, người cũng không nghe, cuối cùng còn dứt khoát bày kết giới trong viện, không cho ai lại gần. Mặc dù người không nói gì, nhưng ta hiểu, những năm nay sư phụ.... đều rất khổ sở!” Hần than mấy tiếng, trên mặt đều là vẻ lo lắng “Ta thật lo, có khi nào sư phụ sẽ mãi mãi như thế không?”

Lạc Song cúi đầu càng thấp, không trả lời, chỉ là cánh tay khẽ nắm chặt kia, hơi run rẩy.

“Mặc dù lúc ta mới bái nhập sư môn, sư phụ cũng hơi ngăn người, nhưng...” Hần dừng một chút lại nói: “Nhưng lúc đó hoàn toàn khác với bây giờ. Lúc ta mới đến, người thường đứng ở nơi cao nhất của Tích Úc điện, ngăn người nhìn về phía xa, nhưng thỉnh thoảng người cũng sẽ nói vài câu, dù hơi khó hiểu một chút.” Không như hiện tại, ánh mắt đều như đóng băng.

“Vậy... à?” Lạc Song nhếch miệng, ngực hơi có cảm giác dị thường.

Hần gật đầu, bĩu môi một chút nói: “Không chỉ vậy, sư phụ còn thường xuyên nói với ta, các loại tiên pháp khác ta có thể từ từ học, nhưng nhất định phải học xong thuật “Truy tư”, “Thủy ảnh” và “Phương Hoa”.” Những thuật này đều rất đơn giản, nhưng đều là dùng để tìm người, hoặc là để liên lạc. Hần nhập môn khoảng mười năm đã học xong, nhưng sư phụ vẫn cứ kiên trì bắt hần luyện tiếp.

Hắn lắc đầu tiếp tục nói: “Ta cũng đã từng hỏi qua, sao phải học mấy thứ này? Sư phụ chỉ nói, chỉ cần học xong, có thể tìm được người mà mình muốn tìm.”

Lạc Song hơi lão đảo, bối rối cố gắng đứng vững, sắc mặt hơi tái, ngực dần đau xót.

“Tiểu Lạc” Hắn quay đầu lại, vẻ mặt thăm dò nhìn nàng “Cô nói xem.... những lời này của sư phụ, có ý gì?”

Cho đến giờ hắn cũng không hiểu, lời này của sư phụ có ý gì. Chỉ là, thỉnh thoảng hắn nghe thấy sư phụ lẩm bẩm đáp nhỏ “Thế thì sẽ không giống như ta vậy....”

Giống như sư phụ là thế nào? Hắn nghĩ muốn nát óc cũng không hiểu, nhưng ánh mắt lúc ấy của sư phụ, như đang hồi tưởng điều gì, cũng giống như.... có hơi nước.

Lạc Song xoay đầu đi chỗ khác, không nhìn Cố Thiên Phàm, tim đập thành thịch, kéo khóe môi nói: “Không biết!”

“Aizz.... quả nhiên cô cũng không hiểu đúng không?” Cố Thiên Phàm lắc đầu “Sư phụ trả lời thật quá thâm ảo rồi, chỉ là.... giờ ta lại không dám đi hỏi lại!”

Hắn rùng mình, nếu như là sư phụ lúc trước là nước, thì sư phụ lúc này là băng, lại còn là loại có gai nhọn đầy mình nữa.... Hắn quyết định không suy nghĩ thêm nữa, nói thế nào cũng là sư phụ mình mà, có khổ cũng phải chịu.

Hắn còn có thể nói gì nữa.

“Cố công tử” Lạc Song đột nhiên mở miệng cắt ngang lời hắn, giọng hơi gấp gáp, nhếch môi, cười đến cứng ngắc, “Ta đột nhiên nhớ đến, ta có chuyện tìm phụ quân ta, cáo từ!”

“Ê, cô....” Cố Thiên Phàm còn muốn lên tiếng, đã thấy nàng cười kiêu, bay nhanh về phía trước. Là hắn hoa mắt sao? Sao hắn cảm thấy nàng như đang trốn chạy? Lắc đầu, quên đi, người bây giờ ai ai cũng hơi quái dị hết.

Lại nhìn xung quanh, lại không thấy ai quen, Tiểu Lạc thì đi rồi, Viêm Hoa môn lại xa như thế? Cả đường này hắn phải nói chuyện với ai đây?

Lạc Song bay như trốn, đuổi theo Miểu Hiên, không để ý đến mấy người bên cạnh, vọt về phía trước, lập tức bay về phía người đứng giữa.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên hét hồn, nhìn người đột nhiên xông tới, vẻ mặt vội vàng “Sao vậy?”

Lạc Song sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, cười cứng ngắc: “Không có... không có gì, muội chỉ muốn thử xem, có thể... đuổi kịp huynh không! Ha ha!”

“Phải không?” Miểu Hiên khẽ nheo hai mắt, hắn nhìn mặt nàng một lúc lâu, môi hơi giật giật, nhưng lại không nói gì, trở tay cầm lấy tay nàng, bước qua dầm lên kiếm của nàng, thu hồi Xích Vân, nhẹ giọng nói “Ta đi cùng muội, đứng vững!”

“Ừm!” Lạc Song cảm thấy lòng hỗn loạn, cũng bất chấp xung quanh có ai nhìn không, gạt đầu, đứng dịch qua, tùy hắn cười kiêu.

Miểu Hiên nắm chặt tay nàng, ánh mắt trầm trầm, run rẩy rõ ràng như thế, nàng lại không chịu nói?

Cũng không sao, chỉ cần lúc nào nàng cũng tìm đến mình đầu tiên là được, là chuyện gì cũng không sao.

=====

Viêm Hoa môn bị vây bởi vùng đất Chí Thử, nơi đây nhiều núi lửa, mà Viêm Hoa môn lại ở ngay giữa, bốn phía đều là dung nham nóng hổi vồn quanh, nếu như có ai không may trượt chân, chắc là xương cốt cũng không còn.

Ma giới vây khốn núi này đã lâu, lại không tấn công, hơn phân nửa là cố kỵ địa hình nơi đây, lại thêm các phái trợ giúp, lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, về phần vì sao bọn chúng không chịu rút lui, không ai biết.

Phía chân trời, chỉ chút người của Ma giới. Số lượng đông đảo của chúng là lí do khiến chúng tiên cũng chưa thể phản kích, lại thêm họ sợ chuyện như trăm năm trước, Ma giới giương đông kích tây lại xảy ra, nên người ở đây trợ giúp cũng không nhiều.

Trong lúc hai bên lâm vào cục diện bế tắc, không ai dám tự tiện có động tĩnh trước.

Chưởng môn Viêm Hoa môn là một ông lão tóc trắng xóa, lão tu hành cả năm trăm năm mới đắc đạo thành Tiên. Từ đó cũng không tiếp tục tiến bộ thêm, thế nên Viêm Hoa môn cũng chỉ là một môn phái nhỏ không ai biết đến trong Tiên giới. Không ngờ dưới Viêm Hoa môn lại có phong ấn của Ma thần, khiến người của Ma giới dòm ngó. Chuyện liên quan đến bá tính thiên hạ. Chưởng môn Viêm Hoa môn trước giờ không có tí uy vọng gì, tất nhiên không dám tự tiện quyết định, dứt khoát quảng chuyện này qua cho Bạch Mộ Thượng tiên quyết định.

Cho nên lúc nhóm người Miểu Hiên đến, lão đích thân ra đón.

Xa xa là một bóng dáng mặc áo trắng, đứng ở đỉnh núi, một tay bắt sau lưng, mắt nhìn thẳng phía trước. Gió núi thổi mạnh, áo trắng bay bay, tuyệt đại tào nhã như đã nhìn thấu thế gian này, rõ ràng xung quanh ba thước đều có người, nhưng lại khiến người ta sinh ra nhìn nhầm là người đó chỉ đứng một mình, trong trẻo lạnh lùng lại vô cùng xa cách.

“Mặc dù người không nói gì, nhưng ta hiểu, những năm nay sư phụ.... đều rất khổ sở!”

“Từ đó về sau, sư phụ... thường đứng trong cái viện có đầy hồng liên kia, đã đứng là đứng cả ngày, không hề động đậy.”

Bên tai đột nhiên nhớ lại những lời nói của Cố Thiên Phàm, trong lòng nàng lại khê đau nhói. Nàng chưa từng chuyên chú nhìn dáng vẻ của hắn, lúc này nhìn thấy, mới phát hiện, chân mày hắn quanh năm đều nhíu lại, như có muôn ngàn muộn phiền, không thể giải được. Hắn nói chuyện dù khách khí có lẽ, lại thỉnh thoảng cười thần nhiên, nhưng vẫn không phải nụ cười thật lòng.

Áo bào như ánh trăng tung bay, sạch sẽ không nhiễm chút sắc thái nào khác, nàng nhin không được nghĩ, một ngàn năm nay, hắn vẫn luôn đứng ở Tích Ưc điện chờ đợi sao?

Năm đó tại mật đạo Dao Trì, nàng đã từng hỏi, hắn có người nào quan trọng trong lòng chưa. Hắn không hề do dự nói, có! Lúc này nhớ lại, tất nhiên không phải đang nói đến sư huynh đệ của hắn.

Tích Ưc, Tích Ưc*! Hắn muốn tiếc, hắn muốn nhớ, có lẽ là.... cô bé năm đó ngồi trên Hỏa Phượng, kéo hắn lên?

(*Tích Ưc: Tích là tiếc nuối, ước là nhớ mong)

Dù sao cũng là chuyện không thể nào, tội gì phải vậy?

58. Chương 58

Chương 58: Gặp lại người đứng.

“Lạc Chưởng môn.” Mộ Tử Hân khách khí bước đến, ánh mắt lại lạc đến hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, trên mặt như hiện lên điều gì nhưng ngay lập tức lại biến mất. Hai tay hắn đặt sau lưng, hết nắm chặt rồi lại buông ra. Thấy Miểu Hiên gật đầu, hắn quay đầu nhìn về phía Lạc Song, nhếch khóe môi: “... Lạc phu nhân”

Lạc Song siết chặt tay, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, trên môi là nụ cười khách khí, rực rỡ như hoa: “Thượng tiên.” Trong giọng nói mang theo bảy phần khách khí, ba phần trầm thấp không rõ ràng, chỉ có nụ cười kia, vẫn tươi đẹp như nắng gắt.

Nụ cười này vô cùng dễ dàng với nàng. Chỉ cần muốn cười, nụ cười sẽ tự nhiên mà lộ ra, chỉ là trái tim vẫn cứ không ngừng đau nhói, đau kịch liệt hơn so với lúc trước mà thôi.

Mộ Tử Hân hơi chần chờ, lại nhìn nàng một cái, khóe miệng cười khê, chậm rãi gật đầu coi như đáp lời: “Hai vị, mời đến đại điện nghỉ ngơi!”

Nói rồi cũng không dừng lại, hần bước qua, đi về phía sau mọi người. Bóng dáng trắng như tuyết kia, đi qua phía cạnh nàng, mang theo hương hoa lê nhàn nhạt, xông vào mũi, như một sợi dây thừng, siết chặt lấy tim nàng.

Lòng lại càng đau, đau đến tận xương, khiến người ta không thể không gấp người lại.

“Lạc Nhi?” Miểu Hiên quay người lại, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

“Không sao!” Nàng đứng thẳng người, kéo tay hắn, chậm rãi nở nụ cười “Vừa nãy bay lâu quá, chân hơi mất sức, vào ngồi một lúc là được mà!”

Miểu Hiên hơi nghi ngờ nhưng vẫn lo lắng cho thân thể của nàng, khê nhần mảy, đỡ nàng vào đại điện.

Tiếng Mộ Tử Hân vẫn còn truyền đến từ đằng xa, giọng nói khách sáo như đã trở nên vô cùng quen thuộc “Lý Chương môn, Yên Chương môn.... Mời!”

Bước chân nàng hơi dừng một lát, rồi lại sải bước đi vào đại điện, trong lòng khê niệm, không đau không đau, quen là tốt rồi. Chuyện mà nàng đã quyết tâm, sẽ không thay đổi, nàng cũng không thể chịu được sự thay đổi đó.

“Sao rồi?” Miểu Hiên đỡ nàng ngồi xuống, vẫn hơi bận tâm nắm tay nàng, bắt mạch: “Vẫn còn không thoải mái sao?”

“Đã đỡ rồi!” Nàng nở một nụ cười trấn an hắn, chậm rãi thu tay lại, đau lòng đến bất ngờ rồi đi cũng bất ngờ, nhớ lại, đều là do nàng đã suy nghĩ quá nhiều. Nàng lặng lẽ ôm lấy ngực, hít thật sâu, mặc dù vẫn còn cảm giác quái dị, nhưng vẫn có thể ổn định tâm thần, chuyên tâm nhìn vào điện.

Chỉ một lát sau, chúng tiên đều đã đi vào đại điện, ồn ào ngồi xuống hai bên. Mộ Tử Hân đứng thẳng ngay giữa sảnh, đang muốn mở miệng thương thảo chuyện Ma giới, đột nhiên có tiếng truyền gọi từ ngoài điện.

“Ngọc Trì Tiên nhân đến!”

Đại điện vốn đang huyền ảo ngay lập tức yên tĩnh lại, rồi rít thăm dò nhìn về phía ngoài điện, tất cả đều có vẻ mừng rỡ vô cùng.

Ngọc Trì Tiên nhân, danh tự này khá quen thuộc, nàng đã từng nghe ở đâu đó. Nàng nghĩ một lúc, vẫn không nhớ nổi. Chỉ là, từ nét mặt của mọi người, Lạc Song cũng không nhận được sự tò mò.

Chỉ thấy từ ngoài điện đi đến một người, nhìn tư thái thì có vẻ là nữ tử, nhìn gần thêm mới thấy mặt mày như ngọc, đẹp không tả xiết. Không thể không nói, đây là một mỹ nhân, mặc dù không thể bì kịp Tôn chủ phong hoa tuyết đại năm đó, cũng không giống Phi Diễm quyền rũ yêu mị, nàng kia chỉ có một chiếc cổ mềm mại, giờ tay nhắc chân lại không mất đo nét anh khí của nam tử.

Chỉ là một thân áo thuần trắng của nàng tuy chói mắt nhưng lại có hơi đường đột, hiển nhiên là nàng kia không thích hợp với màu sắc đậm nhẹ này. Nhưng nàng ta vẫn cứ mặc, trên người không có thêm trang sức dư thừa nào khác.

Lạc Song càng lúc càng cảm thấy thật quen thuộc, người này quả thật nàng chỉ mới thấy một lần, chỉ là vẫn cảm thấy thật quen. Nàng lại đánh giá nàng kia một lần, vô ý nhìn đến một đen một trắng đi phía sau nàng kia, một nam một nữ, cung kính đi theo Ngọc Trì đến.

Hai mắt nàng lập tức sáng ngời, nhẹ nhàng cười một tiếng, thì ra nàng không phải quen thuộc với người kia, mà là quen thuộc với tên của người đó, nói đúng hơn là quen với hai người đi phía sau.

Viên Phù Khởi, Lý Bái Bạch! Cao đồ của Ngọc Trì Tiên nhân! (nhân vật trăm năm mới thấy nhắc đến một lần, mời xem chương 2 =))

Nàng sờ sờ thất lưng trống rỗng theo bản năng, hồ lô bằng tử ngọc đã đi theo ngàn năm nhưng cuối cùng lại vô duyên gặp lại, nàng thật nhớ nó quá đi! Không biết bọn họ có còn nhớ không nữa.

Mời vừa vào sảnh, Ngọc Trì liền bước nhanh chân hơn, mắt nhìn thẳng, nét cười như hoa, đi về phía người đang đứng giữa “Tử Hân!”

“Ngọc Dao Tiên tử!” Mộ Tử Hân bước lên một bước, khách khí nói: “Sao cô cũng đến?”

“Chuyện hai giới Tiên – Ma, liên quan đến bá tính thiên hạ, sao có thể thiếu ta?” Ngọc Trì cười khẽ “Tử Hân, không biết ta có đến muộn không?”

“Không muộn! Cô có thể đến là tốt rồi!” Tu vi của nàng chỉ dưới tứ tiên, có thể xem là một sự giúp sức to lớn.

“Chuyện thiên hạ, người trong Tiên giới, ai cũng nghĩa bất dung từ*!” Ngọc Trì nhìn về phía người có gương mặt như ngọc kia, trong ánh mắt mang ánh sáng nhu hòa “Tử Hân, huynh cũng đến rồi, ta có thể không đến sao?”

(*nghĩa bất dung từ: Làm việc nghĩa không thể chối từ)

Mộ Tử Hân cũng chỉ cười cười, đưa tay hướng về phía một chiếc ghế “Mời ngồi!”

Lúc này nàng mới xoay người ngồi xuống, ánh mắt vẫn không rời khỏi người đang đứng giữa, hai đệ tử cũng quy củ đứng sau lưng nàng.

Lạc Song không nhịn được nhìn về phía Ngọc Trì Tiên nhân vừa ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt phượng hơi xé, tỏ rõ vẻ khôn khéo tài ba. Đây là một nữ nhân không hề thua kém bất cứ nam tử nào, nhìn phản ứng của mọi người cũng đủ biết nàng kia trong Tiên giới có uy vọng khá cao. Chỉ là một thân áo trắng kia, quả thật không hợp với tính cách này của nàng.

Áo trắng?

Lạc Song sững sốt, quay phắt đầu nhìn về phía người trong sảnh, cũng là bóng dáng áo trắng như tuyết, lại nhìn thêm mấy lần, liền sáng tỏ.

Thì ra là.... như thế, ha ha, lúc này nàng mới nhìn ra?

Tử Hân.... Xưng hô như thế, trừ khi là sư huynh của hắn, nàng cũng mới nghe được lần đầu.

Lại nhìn hai người, áo trắng áo trắng.... Áo trắng! Quả nhiên, vừa nhìn đã hiểu ngay.

Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng ong ong như có trăm ngàn con ong đang bay bay. Nàng thuận tay bưng chén trà lên, cúi đầu nhấp một ngụm, rồi lại không uống thêm chút nào nữa. Về phần trong điện đã thương thảo chuyện gì, nàng cũng không hề nghe qua.

Dĩ nhiên, nàng cũng không thể nhìn thấy, người ngồi bên cạnh vẫn không hề rời mắt khỏi nàng. Ánh mắt kia sâu không thấy đáy, xen lẫn ngàn vạn tâm tình, lại chỉ có thể chôn sâu tận đáy lòng.

=====

“Viêm Phượng, tiểu thư đâu?”

“Bẩm Chưởng môn, tiểu thư nói muốn đi trả một thứ, lập tức sẽ quay lại!”

“Trả đồ?” Hắn ngăn người, ngưng thần tìm khí tức của nàng, cho đến khi cảm nhận được nàng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm “Nàng đã uống thuốc chưa?”

“Đã uống!”

“Có nói đi đâu không?”

Viêm Phượng lắc đầu, suy nghĩ một lúc lại nói: “Hình nàng đi về phía tiền viện!”

“Tiền viện....” Miểu Hiên trầm ngâm hồi lâu, trên mặt hiện lên điều gì, nhìn về phía đó, tay lại chậm rãi siết chặt, xoay người bước về phía kia, đi một lúc lại dừng lại, chần chờ một lúc, lại tiếp tục đi về phía trước.

Nàng không nên ra ngoài, cho dù là chuyện bất đắc dĩ, cũng không nên chọn nơi này, thời gian này. Nếu như cho nàng chọn lại, nàng chắc chắn sẽ chọn một thời cơ thiên thời – địa lợi – nhân hòa.

Lạc Song dựa lưng vào núi đá phía sau, than thở liên tục, biết vậy chẳng làm.

Nàng không hứng thú với chuyện riêng của người khác, đối với cảnh tượng tỏ tình người tình ta nguyện của người ta, lại càng hoàn toàn không hứng thú. Cho nên nàng thật sự — không hề có hứng thú nghe lén nha!

Vậy mà vẫn có những chuyện bất đắc dĩ như thế, nàng không muốn nghe, người ta lại càng đưa đến gần cho nàng nghe, hơn nữa còn là không nghe không được. Nhìn hai người phía trước, lại nhìn về phía thanh kiếm phải trả trong tay, thở dài! Tiếp tục thở dài, thở dài trong yên lặng!

Làm ơn đi! Chừng nào bọn họ mới nói xong đây?

“Tử Hân, không ngờ, huynh thật sự có thể đến Viêm Hoa, lúc trước nghe người khác nhắc đến, ta còn nửa tin nửa ngờ!” Ngọc Trì vui mừng nhìn nam tử đối diện, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

“Chuyện này liên quan đến bá tánh thiên hạ, Ma Thần tuyệt đối không thể xuất thế, tất nhiên ta phải đến.” Mộ Tử Hân nhàn nhạt đáp.

“Huynh nói đúng!” Nàng gật đầu phụ họa, ánh mắt long lanh “Cho nên ta mới gấp gấp chạy đến như thế.” Nàng vừa liếc nhìn hắn, vừa chậm rãi cúi đầu, trên mặt hiện lên vài phần thẹn thùng.

Thấy vậy Lạc Song không nhịn được muốn chặc lưỡi, nữ tử như nàng vậy mà cũng có loại vẻ mặt này, quả là kì quan hiếm thấy. Đáy lòng mơ hồ phiếm một cảm giác kì lạ, nhưng nàng vẫn cố gắng bỏ qua.

“Tử Hân, chúng ta đã trăm năm không gặp rồi! Hai lần Dao Trì tiên hội trước, nếu không phải huynh đều đi trước hay không đến, thì ta...”

“Tiên tử đối với Ma giới có ý kiến gì không?” Không đợi nàng ta nói xong, Mộ Tử Hân đột nhiên hỏi lại.

Ngọc Trì sững sốt, không biết vì sao hắn lại hỏi vậy, nhất thời không biết trả lời ra sao.

“Ma giới chỉ vậy Viêm Hoa môn mà không tấn công, cô nghĩ chúng có ý gì?” Hắn tiếp tục hỏi.

“Chuyện này...” Ngọc Trì hoàn hồn, suy nghĩ một lúc nói: “Chắc là giống như trăm năm trước, dời lực chú ý đi, nhân cơ hội tấn công môn phái khác.”

“Ban đầu ta cũng nghĩ thế!” Sắc mặt Mộ Tử Hân trầm trầm, ánh mắt như có như không nhìn về phía núi đá trước mặt “Nhưng lần này xem ra không phải vậy!”

“Tử Hân nghĩ sao?”

Mộ Tử Hân lùi một bước, tiếp tục nói: “Những năm gần đây, mục đích của Ma giới hiển nhiên là để Ma Thần xuất thế, nguyên nhân không ai không biết. Mà phong ấn của Ma Thần, phải lấy được Thiên Kiếm mới có thể giải, Thiên Kiếm nay đã mất, theo lý thuyết, Ma giới hẳn phải dùng toàn lực, tấn công Viêm Hoa môn, đoạt lại Thiên Kiếm mới đúng, nhưng...”

“Nhưng bọn chúng lại chỉ vậy mà không tấn công?” Ngọc Trì tiếp lời, vẫn chưa hiểu rõ, chau mày nôn nóng nói: “Ma giới rốt cuộc muốn gì? Tử Hân, huynh có biết tình hình cụ thể không?”

“Theo ta thấy...” Mi tâm hắn nhíu chặt, chậm rãi nói: “Bọn chúng như đang đợi thời cơ, hoặc là.... một người!” Đáng tiếc bất luận hắn bấm chỉ tay như thế nào, cũng không thể đoán ra.

Ngọc Trì trầm ngâm hồi lâu, như đang suy nghĩ tính nghiêm trọng của chuyện này, khi nhìn sang Mộ Tử Hân, trong mắt không còn vẻ cấp bách kia, mà tràn đầy say mê, giọng nói cũng mềm mại đi “Thật ra, có Tử Hân ở đây, dù Ma giới có quỷ kế gì, cũng sẽ khiến mọi người... yên tâm.”

Mộ Tử Hân không nói, không hề có ý kiến gì với lòng tin nhiệm đến khó hiểu của nàng ta.

“Tuy rằng ma giới đông người, nhưng chỉ cần ta với huynh liên thủ, còn có người của các phái, nhất định sẽ...” Nàng dừng một chút rồi lại nhìn hắn, mặt vốn hơi đỏ ửng, lúc này càng thêm đỏ, giọng nói mềm mại đến mức có thể chảy ra nước.

Về mặt nhu nhược như thế, Lạc Song cũng nhịn không được mà mềm lòng, mềm lòng đến mức..... tim cũng đau luôn đây này!

“Tử Hân, thật ra ta đối với huynh vẫn...”

“Nghe nói Thượng Quan Chưởng môn của Thiên Quỳnh đã đột phá cảnh giới ‘Thiên Quan’, tu vi lại cao hơn một tầng, không biết cô có biết chuyện này không?” Mộ Tử Hân lại mở miệng xen ngang lời nàng ta, vẫn là vẻ mặt đậm mạc, như cố ý không cho nàng ta nói tiếp.

59. Chương 59

Chương 59: Xem như người lạ.

“Thượng Quan Dực?” Ngọc Trì bật thốt lên tên người kia, vẻ mặt mờ mịt.

Thiên Quan là một giai đoạn tu tiên rất quan trọng, phi thăng thành Tiên, chỉ cần qua được Thiên Quan, tu vi nhất định tăng mạnh, mặc dù không thể so được với Thượng tiên nhưng cũng đã thuộc hàng thượng thừa. Chỉ là, việc Thượng Quan Chưởng môn đột phá Thiên Quan đã là chuyện của năm năm trước, sao lúc này hắn lại nhắc lại?

Mộ Tử Hân vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, khách khí ôm quyền nói thêm một câu: “Tử Hân phải chúc mừng tiên tử rồi!”

Về mặt Ngọc Trì hơi nặng nề, nụ cười cứng ngay tại chỗ. Vốn là vẻ mặt thẹn thùng, lúc này lại hơi có vẻ tái xanh. Ánh mắt nàng chậm rãi trầm xuống, lại như có nước mắt, nhìn mà thương cảm.

Aizz! Lạc Song không nhịn được thở dài trong lòng, Thiên Quỳnh Chưởng môn có ý với Ngọc Trì, người Tiên giới ai ai cũng biết. Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình*, chỉ có thể theo đuổi trong đau khổ suốt mấy trăm năm nhưng vẫn không thể đợi được giai nhân gặt đầu, mà trong lòng người ta cũng đã có đối tượng khác.

(*hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình: Ý chỉ tình yêu đơn phương, không được đáp lại)

Mộ Tử Hân nói vậy, chẳng khác nào dán hai người kia thành một, chặt đứt tâm ý của người ta.

Chắc chắn chắc, nhìn Ngọc Trì Tiên tử kia, sắc mặt vừa biến xanh lại biến trắng, đôi mắt cũng trở nên ngập nước. Giai nhân như thế, ai nhìn cũng không thể kìm lòng được, sao hắn lại không biết quý trọng chứ?

“Tử Hân ta....” Ngọc Trì muốn giải thích.

“Tiên tử!” Mộ Tử Hân lại xen lời “Thượng Quan huynh quen biết ta nhiều năm, thật sự là một vị phu quân tốt hiếm có, mong Tiên tử nên biết quý trọng.”

Ngọc Trì sửng sốt, lời đến miệng lại nghẹn ở cổ họng, ánh mắt như chìm sâu vào đáy cốc, gương mặt như ngọc lại tràn đầy ai oán, tay bên người siết thật chặt mấy lần, mới có nặn ra tiếng nói, nhưng không phải giọng nói trong trẻo ban đầu, mà trầm trầm như đang cố chịu đựng điều gì: “Tử Hân, huynh thật sự hy vọng.... Ta với người kia....”

“Tiên tử và Thượng Quan huynh quả thật là trời sinh một đôi, tất nhiên Tử Hân hi vọng như thế!” Mộ Tử Hân tiếp lời, tiêu diệt nốt vẻ chờ mong duy nhất trong lòng nàng kia.

Sắc mặt Ngọc Trì lập tức trắng bệch như tuyết, đôi mắt dần từ ai oán trở nên đau đớn, hai hàng lông mày nhíu chặt, nhưng sắc mặt vẫn mang vẻ lạnh nhạt, như muốn tìm kiếm điều gì. Một lúc sau, vẻ mặt nàng như tro tàn, cúi đầu, giọng nói khế đến không nghe nổi: “Tử Hân.... Nhiều năm như thế, huynh có bao giờ... có từng....” thích ta chưa?

“Tiên tử là người của Tiên giới” Hắn nói tiếp “Giờ đây Ma giới xâm chiếm, với chức trách của Tử Hân, nhất định bảo vệ Tiên tử an toàn!” Hắn nhìn nàng một cái, trên mặt nhẹ nhàng như gió, lời nói ra lại vô cùng tàn nhẫn “Cũng như bảo vệ những người khác.”

Ngọc Trì hơi loạng choạng, như suýt ngã nhào. Vịn lấy một bên cây cổ đứng thẳng người, lại thấy hắn đứng yên tại chỗ, không hề có ý định bước đến đỡ, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt đến không có tình cảm gì. Nhất thời, lòng nàng như chìm vào hầm băng, ngay cả đỡ lấy nàng hắn cũng không muốn sao?

Nàng âm thầm thở dài, vẻ mặt kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt như áo trắng trên người nàng.

Sắc mặt tuyệt vọng như thế, ngay cả Lạc Song cũng không nhìn được mà lắc đầu.

Nhìn hai người, áo trắng và áo trắng. Trai tài gái sắc, bối cảnh như nhau, tu hành như nhau. Đây lẽ ra là trời tạo một đôi, Mộ Đại Thượng tiên này thật hồ đồ, nhân duyên như thế đâu phải lúc nào cũng gặp được, hắn không nên như thế! Không nên!

Lại nhìn lần nữa, sắc mặt Ngọc Trì đã như tờ giấy trắng, cắn chặt răng như cố không để thứ trong mắt tràn ra. Rõ ràng là vẻ mặt ủy khuất như thế, nàng nên đồng tình, nhưng sao lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm? Quả nhiên là bị chuyển đi đến Ma giới kia ảnh hưởng rồi?

Cúi đầu nhìn kiếm trong tay, lúc này đáng lẽ không nên ra ngoài, nhưng lại không có đường lui. Than nhẹ, nàng quay lưng, dựa vào núi đá, nhìn tường che trước mắt, hơi sững sờ.

Ở bên kia, Mộ Tử Hân còn đang nói gì đó với Ngọc Trì, nàng lại không còn tâm trí nào để nghe. Chỉ mong hai người kia nhanh chóng bỏ đi.

Đảo mắt nhìn mấy đóa hoa trắng nho nhỏ mọc trên vách tường kia, hoàn cảnh khốc liệt khiến chúng như đang hấp hối, khẽ lắc lư theo gió, giấy dựa cầu sinh.

Viêm Hoa môn khắp nơi chỉ có mỗi một loài hoa này, dường như chỉ có chúng mới có thể sống sót trong hoàn cảnh như thế. Nàng chăm chú nhìn, không biết từ lúc nào, lại chìm vào giấc ngủ.

Đã từ lâu, cảm giác đau nhói trong lòng đã không còn tìm đến, nên mí mắt nàng từ từ khép lại, từng chút từng chút một. Thân thể dựa vào núi đá, vô ý trượt xuống.

“Còn ngủ nữa, sẽ ngã đấy!” Một giọng nói nam tử dịu dàng vang lên bên cạnh, Lạc Song hết hồn, trượt chân, còn tưởng là sẽ ngã xuống thật rồi. Khi nàng suýt đụng vào vách đá, thắt lưng lại được người ôm lấy.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy một gương mặt ôn nhuận như ngọc, Mộ Tử Hân không biết đã đến cạnh nàng từ lúc nào.

“Trong góc âm khí rất nặng, thân thể nàng vừa khỏe lại, không nên ngủ ở đây!” Hắn không nhanh không chậm nói.

Nàng quay đầu nhìn về phía kia, Ngọc Trì đã không thấy đâu, bọn họ nói xong rồi sao?

“Đa tạ!” Nàng ngượng ngùng cười, lui về phía sau một bước, lại thấy hắn vẫn đang nắm lấy tay mình, theo bản năng nàng muốn rút lại, tay hắn lại siết lại. Hắn cầm tay nàng một lúc mới chậm rãi buông ra, như do dự, như không cam lòng.

Trong lòng hơi đâu, nhớ lại vừa nãy, có lẽ hắn đã sớm biết nàng ở đây “Ta... không cố ý muốn nghe lén, chỉ là vừa vặn đi ngang qua mà lại không dám quấy rầy! Cho nên....” nên mới cố ý đứng sau núi đá này, ai ngờ lại tự lọt vô đường cụt.

“Ta biết!” Hắn nhàn nhạt đáp, trên mặt cũng không có chút bất mãn nào. Nhìn về phía thanh kiếm trong tay nàng, ánh mắt hắn lại trầm xuống “Nàng tìm ta có việc?”

Lúc này Lạc Song mới nhớ đến mục đích của chuyến đi này, cầm kiếm đưa qua “Ta đến là muốn trả kiếm cho Thượng tiên! Đa tạ Thượng tiên!”

Nhìn thanh kiếm kia một lúc lâu, hắn nhàn nhạt hỏi: “Nàng không thích sao?”

“Tất nhiên không phải!” Nàng khách khí cười cười “Đây là một thanh kiếm tốt, tu vi của ta thấp kém, chỉ sợ uống phí nó. Huống chi, ta đã đến đây, sau này chắc cũng chẳng có cơ hội dùng.”

Hắn khẽ cau mày, nhìn kiếm trong tay nàng, lại chậm chạp không chịu nhận, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Nàng có biết.... Kiếm này từ đâu mà có không?”

Lạc Song ngẩn người, lắc đầu!

“Nàng cầm chuôi kiếm, thử truyền linh khí vào xem.” Hắn nói.

Lạc Song hơi nghi ngờ, nhưng cũng nghe lời làm theo, tích tụ linh khí vào lòng bàn tay. Chỉ thấy thanh kiếm kia đột nhiên bị một luồng ánh sáng bao phủ, thân kiếm sắc bén trong tay lập tức trở thành một thanh kiếm thuần trắng như ngọc.

Đây là....

Ánh mắt nàng trợn to, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn tự tay nhận thanh kiếm kia “Kiếm này là trăm năm trước ta đã làm ra, Bạch Mộ đề cao song tu, nên binh khí cũng được làm thành đôi!” Hắn giương khoe môi, khẽ vỗ về thân kiếm “Đây là thư kiếm*. Khi ta tạo ra nó, trong lòng luôn nhớ đến một người, từng nghĩ, nếu có một ngày ta có thể gặp lại, phải đưa kiếm này cho nàng. Chỉ là... ta vẫn chưa có cơ hội đó!”

Lạc Song chậm rãi cúi đầu không nói, trong lòng như có thứ gì, từ từ xé rách lòng nàng.

“Giờ đây....” Hắn đột nhiên khẽ cười rồi lại tiếp tục nói “Nhớ lại, muốn thực hiện ước nguyện ngày đó, có lẽ chỉ là hi vọng xa vời. Ta chỉ mong kiếm này có thể theo bên người nàng, thay ta bảo vệ nàng chu toàn, chỉ vì một mình nàng. Chỉ mong chuyện mà ta không thể làm, kiếm này sẽ thay ta làm nốt.”

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt như mực kia tràn đầy đau khổ như muốn trào dâng, rồi lại phải tàn nhẫn đè nén lại.

Tay bên người khẽ siết lại, nàng không dám ngẩng đầu, cũng không thể ngẩng đầu. Nàng chỉ đành khiến hi vọng trong mắt đối phương, dần biến thành thất vọng.

Đợi một lúc lâu....

“Ta hiểu mà!” Hắn cười khổ, không còn dáng vẻ tao nhã tuyết trần mà như đóa hoa lê trên cành, từ từ héo rũ rơi rụng: “Thật không ngờ, giữ lại kiếm này cũng chỉ vô dụng mà thôi.”

Nói rồi, hắn giơ tay quăng kiếm kia đi, Lạc Song ngẩng phát đầu lên, dưới chân muốn bước đến, lại nhịn xuống, nhịn cơn đau đớn sâu như biển nơi tim.

Ánh mắt nhìn theo chuôi kiếm thuần trắng kia, bay vút lên không trung, rồi càng ngày càng nhỏ, khi rơi xuống đã không còn thấy bóng, không nghe được bất kì tiếng vọng lại nào, cũng giống như đoạn tình cảm chân thành nàng đã từng giao ra, không thể tìm lại.

Đau đớn vô cùng, vì sao lúc này hắn mới nói, vì sao cho đến tận lúc này, nàng mới hiểu những chuyện này? Hắn có biết.... từ một khắc trí nhớ của nàng được giải phóng, tất cả, đã không thể cứu vãn.

“Tạ ơn.... ý tốt của Thượng tiên, cáo từ!” Nàng buộc mình nói một câu, liền lùi lại mấy bước, bước chân hơi lảo đảo, đau lòng khiến nàng như không thở nổi.

Từ lúc nàng nhìn thấy thanh kiếm kia đã từng nghi ngờ, rồi khi truyền linh khí vào trong nàng lại càng sáng tỏ. Đây rõ ràng giống hệt như phổi kiếm của hắn.

Thanh kiếm kia, có lẽ là sự chờ đợi duy nhất trong lòng hắn, là sự quyến luyến cuối cùng của Bạch Trúc. Mà nàng, đã chính tay bóp chết sự hi vọng kia rồi.

Từ đây trở đi, hắn và nàng, không còn liên quan, từ lúc này đây, thế gian này đã không còn Bạch Trúc nữa.

Mộ Tử Hân nhìn nàng xoay người, từng bước từng bước rời xa hắn, chớp mắt như nhớ lại cảnh tượng ngàn năm trước, như nhìn thấy cô bé có ánh mắt tinh khiết nhất thế gian kia.

Bóng dáng mà hắn tìm kiếm ngàn năm, đợi chờ ngàn năm, yêu ngàn năm, cuối cùng lại cứ thế từ từ bước ra khỏi sinh mệnh của hắn. Nơi Tích Ưc điện kia, hắn còn lí do gì, để có thể đứng nơi đó nữa đây?

Rõ ràng là khí trời nóng bức vô cùng, thế nhưng hắn lại cảm thấy lạnh đến tận xương, thật buồn cười! Hắn cũng sẽ thấy lạnh sao? Mọi chuyện hắn làm suốt ngàn năm qua, kết quả chỉ như vậy thôi sao?

Hắn đột nhiên rất muốn biết đáp án, không tự chủ được đưa tay ra.

Nàng dừng bước, kinh ngạc vô cùng, cảm nhận được nhiệt độ nhàn nhạt từ cánh tay truyền đến, tim đập nhanh vô cùng nhưng lại không dám quay đầu lại.

“Anh Lạc....” Giọng nói trầm thấp hơn bao giờ hết, như tiếng gọi phát ra từ sâu trong linh hồn “Nàng đối với người kia.... là thật lòng sao?” Nếu như là thế, hẳn cam tâm buông tay “Nàng đối với hẳn....”

“Trong lòng ta có hẳn!” Nàng đột nhiên cất giọng xen ngang, nàng như hét lên, không biết là nên nói cho hẳn nghe, hay nói cho chính bản thân mình.

“Có hẳn, trong lòng ta có hẳn, phải, nhất định chỉ có hẳn....” Nàng hét lên từng tiếng, như muốn khẳng định tâm ý của chính mình “Hẳn là ca ca ta, là người vì ta mà bỏ qua tất cả, là người bảo vệ ta cả đời. Dù là Thần tộc cũng được, người bình thường cũng được, đều như thế! Cho nên.... ta phải có hẳn!” Có lẽ lúc này không thể, nhưng nàng sẽ cố, sẽ nỗ lực để trong lòng nàng chỉ chứa một người.

Ánh mắt Mộ Tử Hân càng nặng nề, thân thể nàng rõ ràng đang run rẩy, nhưng vẫn muốn yêu người kia sao? “Anh Lạc, trong lòng nàng... đã từng, đã từng ...”

“Có!” Nàng xoay người ngẩng đầu lên, như đang nhìn hẳn, thật ra chỉ là cố gắng không để chất lỏng trong mắt rơi xuống “Trong lòng ta.... từng có một người, có lẽ cho đến giờ vẫn còn. Chỉ là lúc này.... ta lại muốn buông tay. Ta là Anh Lạc, nên ta phải buông tay, ta là Lạc Song, nên phải buông tay. Không phải vì thứ gì khác, chỉ vì ta muốn! Cho nên phải như thế!”

Nhìn nàng kiên định, trong lòng Mộ Tử Hân càng khó chịu, nàng đang ép mình quên hết quyền luyện ngàn năm, tại sao phải tự ép mình như thế?

Rốt cuộc tại sao lại đi đến nước này? Rõ ràng gần trong gang tấc, mà lại như xa tận chân trời.

Có lẽ.... Trong lòng cả hai, thật sự có thứ so với yêu nhau, hiểu nhau, làm bạn nhau, còn có thứ còn quan trọng hơn.

“Tốt lắm!” Hẳn đột nhiên cười thành tiếng, nhìn những đóa hoa khô héo dần hóa thành bụi đất, đã không thể trở lại được nữa. Nhìn nàng rơi lệ không thôi, nghe nàng nói những lời tuyệt tình kia, chẳng hiểu sao hẳn lại thấy nhẹ nhõm, lại thấy thỏa mãn.

Nụ cười hẳn càng sâu “Anh Lạc.... trong lòng nàng đã từng.... có ta?”

“....” Nàng im lặng một lúc lâu, đột nhiên nhướn miệng cười, cười đến thiên địa thất sắc, cười đến hoa cũng thương cảm: “Không có.... Anh Lạc không có, Lạc Song càng không có. Sau này cũng tuyệt đối không có!”

Hắn thở dài, rốt cuộc buông tay nàng ra, nở nụ cười, nhìn về phía ánh trăng vừa mới hé, đột nhiên khẽ nói: “Chúng ta cùng nhau giao hẹn được không? Từ hôm nay trở đi.... ta là Mộ Tử Hân, nàng là Lạc Song.”

“....Được!”

Giọng điệu nhàn nhạt, hẳn quay đầu lại, hai người nhìn nhau, không hề có đè nén, tình ý đọng đầy, chậm rãi lưu chuyển. Ai cũng không động đậy, cứ như dùng hết sức lực trên người, tất cả đều dồn vào một ánh mắt này thôi, từ đây về sau, xem như người lạ.

Cách đó mười trượng, dưới bóng cổ thụ.

Một người áo xanh đứng yên, vẻ mặt thờ ơ, nhìn về phía hai người kia.

Không biết hẳn đã đứng đó bao lâu, hai mắt không có thần, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu. Gió nhẹ thổi qua, thổi bay những cánh hoa trắng đang rơi đầy đất, bay khắp bốn phía, cứ như đông đã tràn về.

Hắn cứ nhìn như thế, không hề nhúc nhích, cứ như đang có thứ gì đó giống như những cánh hoa kia, nát tan thành từng mảnh nhỏ.

60. Chương 60

Chương 60: Thành hôn

Ngoài phòng có một người mặc áo lam đang đứng yên, mắt nhìn thẳng về phía trước. Hấn nhìn rất chuyên chú, nhưng lại không ai biết hấn đang nhìn thứ gì? Ánh mắt hấn trống rỗng, không hề có tiêu cự, rõ ràng là một người vô cùng cảnh giác lại không hề chú ý rằng có một người khác đang đến gần.

“Ca ca?” Lạc Song thử mở miệng, chậm rãi đến gần “Huynh tìm muội sao?”

Bóng dáng kia lập tức sững sốt, một lúc lâu mới xoay người lại, trong mắt vẫn còn hơi mê man, hơi thờ người nhìn Lạc Song, cứ như không rõ mình đang ở đâu.

Nàng hơi nghi ngờ, theo thói quen kéo tay hấn, lập tức liền hoảng hốt. Tay hấn lạnh vô cùng, rốt cuộc hấn đã đứng đây bao lâu? Nàng nhìn cửa phòng đang gần trong gang tấc: “Sao huynh không vào phòng?”

“Lạc.... Nhi?” Hấn chậm rãi lên tiếng, trong mắt vẫn còn hơi mờ mịt, không chút ánh sáng. Hấn nhìn chăm chăm mặt nàng, trong mắt dần chứa hình bóng nàng, cứ như nghi ngờ mà nhỏ giọng gọi tên nàng: “Lạc Nhi...”

Đáy lòng nàng không hiểu sao lại bối rối, Miểu Hiên hôm nay lạ quá, cứ như.... mất hồn vậy?

“Ca ca, huynh sao vậy? Sao lại...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bên hông bị siết chặt, nàng bị hấn kéo vào lòng, hai tay hấn quấn lấy eo nàng, cứ như dùng hết sức mà ôm lấy, không hề có một kẽ hở.

“Ca ca!” Lạc Song kêu thành tiếng, lòng lại càng khó hiểu. Nàng bị hấn ôm đến hơi đau, đẩy đẩy hai cái, nhưng hấn ôm lại càng chặt, cứ như muốn hòa tan nàng vào cơ thể. Hơi thở hấn phả vào gáy nàng, vô cùng nóng bỏng.

Đây không phải lần đầu tiên hấn ôm nàng, chỉ là lần này khác hoàn toàn. Lúc trước, hấn đều ôm nàng thật cẩn thận, sợ làm nàng đau. Thế nhưng lúc này, hấn dường như không còn mấy thứ bận khoăn kia nữa, chỉ muốn ôm nàng thật gần, nàng dù nghi ngờ, lại chỉ đứng yên không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, nàng mới thử mở miệng: “Ca ca?”

Cứ như rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, hấn giật mình, giọng nói nồng đậm vang bên tai nàng: “Đừng sợ, Lạc Nhi! Ca ca chỉ là... hơi mệt!” Hấn cất giọng trầm thấp, trong giọng nói quả thật như lời hấn nói, khiến người ta cảm giác như hấn đã mệt mỏi đến cực hạn: “Để cho ca ca... dựa một chút, được không?”

Mệt! Hấn tất nhiên sẽ mệt, người mà cả ngàn năm vẫn luôn cẩn thận từng bước đi về phía trước, sao có thể không mệt? Mà tất cả đều là vì nàng! Trái tim nàng trầm xuống, cảm giác áy này lại dâng trào trong lòng.

“Không được nghỉ bây!” Hấn đột nhiên mở miệng, thân thể chậm rãi nghiêng về phía trước, đầu cũng chậm chậm trượt gần vào lòng nàng. Tư thế này, quá... mập mờ! Lạc Song muốn né tránh theo bản năng, lại phát hiện hấn chỉ đang kê tai bên ngực nàng, khẽ nhắm hai mắt, cẩn thận lắng nghe, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Hấn đang xác định tim nàng vẫn còn đập? Nàng há mồm muốn nhắc nhở hấn rằng nàng không sao, thế nhưng hấn lại mở miệng trước.

“Lạc Nhi!” Hấn bình tĩnh nói “Ta là ca ca của muội, đúng không?”

“Ừ!” Nàng gật đầu.

Hấn lại đột nhiên nở nụ cười, cứ như một đóa hoa rực rỡ nhất: “Đời này của ca ca, tâm nguyện lớn nhất, chính là để muội sống thật vui vẻ. Chỉ cần điều này thôi, ca ca đã thỏa mãn, những thứ khác.... đều không sao cả.”

Hấn nói thật chậm, từng chữ từng chữ, trên mặt đều là vẻ vui mừng, chỉ có đôi mày kia vẫn chưa từng giãn ra lúc nào.

Đột nhiên Lạc Song dường như hiểu ra hành động hôm nay của hấn, quả nhiên, ở trước mặt nàng, hấn không thể giấu diếm chuyện gì. Hấn đã nghe thấy điều gì? Hấn nhận ra điều gì rồi sao?

Nàng than nhẹ!

“Ca ca, chúng ta trở lại Thần sơn một lần được không?” Nàng chậm rãi mở miệng.

Miêu Hiền sững sốt, ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu: “Thần sơn? Sao vậy?”

“Muội muốn trở về lấy một thứ!” Nàng cười hớn hở, mắt híp thành một đường “Chỉ nơi đó mới có!”

“Vật gì?”

“Tất nhiên là Lục hoa rồi!” Nàng cười càng vui mừng “Lục hoa là vật đỉnh ước của tộc ta, mặc dù bên người chúng ta không tiện xuất hiện vật gì của Thần tộc, nhưng chắc chắn không thể thiếu thứ đó.”

“Lục hoa!” Sắc mặt hần hơi trắng bệch, tay bên người khẽ nắm chặt “Muội muốn nó... làm gì?”

“Còn có thể làm gì?” Nàng cười híp cả mắt, lại kéo tay hần, giọng điệu làm nũng “Sao vậy? Ngay cả phu nhân cũng gọi rồi? Muốn trốn sao?”

Hần kinh hãi một lúc lâu, mới túm mạnh lấy tay nàng, vẻ mặt không thể tin, lại có vẻ mừng như điên: “Ý muội... ý muội là...”

“Chúng ta là người Thần tộc, đúng trăm tuổi sẽ phải tiến hành hôn lễ, là chuyện rất bình thường, nhưng chúng ta kéo dài đã ngàn năm, có phải hơi lâu rồi không? Huống chi, lúc này muội sẽ không chết, có thể sống thật lâu thật lâu. Huynh có nhiều người nhòm ngó như thế, tất nhiên muội không muốn nhường cho người khác!”

“Lạc Nhi... Muội thật... thật sự... đồng ý sao?” Hần kích động đến nói không nên lời.

“Chờ xong chuyện Viêm Hoa môn, chúng ta trở về Thần sơn nhé?”

“Được... được!” Hần gật mạnh đầu, lại cảm thấy không đủ, lại lên tiếng: “Tốt lắm, rất tốt! Chờ xong mọi chuyện, chúng ta đi ngay!” Khóe miệng hần không khép lại được, vui sướng nhìn nàng mãi.

Lạc Song cười theo, nụ cười kia hoàn mỹ vô cùng, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chỉ là trong tận đáy lòng lại hơi dâng lên một tia đau đớn. Nàng cố gắng đè nén, không sao cả, nàng đang cố gắng, cố gắng là tốt rồi, cố gắng coi như không có nỗi đau này là tốt rồi.

Nhớ lúc nàng năm tuổi, nàng cũng đã từng nói, muốn gả cho ca ca, giờ đã được như nguyện rồi, nên vui lên mới đúng, nên vui sướng! Nhìn xem, nàng vui đến chảy cả nước mắt rồi. Nhưng mà, chuyện vui sướng như thế, không nên rơi nước mắt mới đúng!

Tiến lên một bước, nàng chủ động ôm lấy người trước mặt, vùi đầu vào lòng hần, nghe từng tiếng tim đập thành thịch.

Một trăm năm nay, nàng luôn thích xuống núi, đến nhân gian vui đùa, chuyện nam nữ cũng từng nghe qua.

Nghe nói, hai người yêu nhau khi ở cùng nhau, tim sẽ không thể khống chế mà đập nhanh như nai con đi lạc. Tim ca ca đập thật nhanh! Chỉ là, vì sao tim nàng lại không hề như thế?

Nàng khẽ chạm vào lồng ngực, quả thật không có dấu hiệu đập nhanh, chẳng lẽ điều này chỉ đúng với nam tử, còn nữ tử thì không?

Đúng vậy, chắc chắn là vậy!

=====

Hai giới Tiên Ma sắp đại chiến, cả Viêm Hoa môn đều bao trùm trong không khí khẩn trương. Người người đều vội vã, không có lúc nào rảnh rỗi, Mộ Tử Hân tất nhiên là người bận rộn nhất. Từ lần đó, Lạc Song chưa bao giờ nhìn thấy hần, không biết là cố ý hay vô tình. Nàng cũng không muốn biết.

Hần là một người giữ chữ tín, nói là làm. Nàng rất yên tâm, rất yên tâm....

Sờ sờ lồng ngực hơi mơ hồ đau, đây là cảm giác mà gần đây nàng thường xuyên có. Đột nhiên lại đau nhói, thường là ở trái tim, sau đó lại biến mất, khiến nàng không thể khống chế. Nàng nghĩ, có lẽ là do phong ấn chưa được giải tỏa toàn bộ.

Chỉ là, nàng có thể sống, đây là ân đức lớn nhất, những thứ khác không quan trọng.

Nhìn cái sân trống rỗng, nàng trở thành người rảnh rỗi duy nhất ở đây. Ngay cả Viêm Phượng mấy ngày qua cũng không thấy đâu, không biết đang bận việc gì. Chỉ là mỗi khi nàng trở lại, vẻ mặt đều như vô cùng tức giận. Khó có thể tưởng tượng, ai có thể khiến Phong Phong tức điên đến như thế? Nàng vô cùng hứng thú.

Nàng quá rảnh rỗi, không ai chia sẻ cùng nàng, trừ...

“Song Song, cô đi thật đấy à? Đó không phải là nơi người khác có thể tùy tiện xông vào” Đôi mắt phượng khê híp, vừa mở miệng lại sắc tới gần.

Lạc Song nhếch môi, vô cùng quần bách “Không... không sao!”

Nàng muốn sửa lại một chút, nơi này không phải chỉ có mình nàng rảnh rỗi, còn có một kẻ khác, lẽ ra phải bận rộn, nhưng lúc này lại vô cùng rảnh rỗi – Đan Vân Thượng tiên.

Lạc Song nàng kiếp trước đã tạo nghiệt gì mà chọc tới người này chứ?!

“Thượng tiên không cần đến tiền điện thương nghị chuyện lớn sao?” Nàng hít thật sâu, cố gắng bảo chính mình, tỉnh táo lại, nhất định phải tỉnh táo!

“Cần chứ!” Y không nhanh không chậm đáp, ngồi bên người Lạc Song, tay chống cằm, hai mắt híp lại thành một đường, cả người yêu mị.

“Vậy vì sao...” Vì sao còn ở đây hả?!

“Ta không muốn đi!” Mặt y không đỏ, hơi thở không loạn đáp.

Khóe miệng nàng lại giật, cố gắng đưa y trở về chính đạo: “Đây là chuyện lớn liên quan đến sự tồn vong của Lục giới, vì sao Thượng tiên lại không đi?”

“Chuyện này...” Y cúi đầu nghĩ một lát, bỗng nhiên nở nụ cười phong tình vạn chủng với nàng “Ta đi được nửa đường, đột nhiên muốn đến xem Song Song một chút, nên mới đi vòng lại!”

“Ra là vậy!” Nàng hít sâu, hít thật sâu, tay bên người vừa nói lỏng lúc này lại siết chặt, cố gắng duy trì tỉnh táo, nhưng vẫn không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Xin hỏi, Thượng tiên ngài ngày nào cũng đi đến nửa đường rồi vòng trở lại đây sao?” (=))))

Một ngày hai ngày thì thôi đi, năm ngày rồi, có nổi hứng đến mức nào cũng có giới hạn chứ?!

“Ha ha ha...” Y đột nhiên cười thành tiếng, giống như vô cùng hài lòng với giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi này của nàng “Song Song, cô tức giận hử?”

“Không có!” Chỉ là hơi muốn cắn người thôi.

“Còn nói không có, rõ ràng...” Y lắc đầu, cười càng vui vẻ, đột nhiên nghiêng người qua, gương mặt anh tuấn kia lập tức sát lại, suýt chạm vào chóp mũi nàng “Hơi bất ngờ chút, nhưng cô theo ta trở về đi, được không?”

Đây là dụ dỗ trắng trợn đấy ư?!

Tỉnh táo! Y là đang cố ý, cố ý chọc điên nàng.

“Đa tạ thịnh tình của Thượng tiên, hôm khác nhất định bàn với phu quân, đến bái phỏng!” Nàng khách khí đáp.

“Cô...” Y cau mày, nhìn Lạc Song, hơi tức giận “Ta mời mình cô thôi, liên quan gì đến Lạc Miểu Hiên hử?”

“Chúng ta là vợ chồng, tất nhiên đi chung rồi!”

Y nhướn mày càng chặt, nhìn nàng một lúc lâu, mới tỏ vẻ bỏ qua, thở dài nói: “Song Song, sao cô lại tức ta chứ? Cứ phải nói chuyện với ta như thế sao?”

Lạc Song quay đầu nhìn cái khuôn mặt yêu mị mười phần kia, đóa anh túc nơi thái dương như bị tâm tình của y ảnh hưởng, đỏ tươi đến muốn nhỏ ra nước, mi tâm nhướn chặt, dùng sự trêu chọc trong mắt che dấu sự lo lắng.

Lo lắng? Sao y phải lo lắng?

“Thính Phong!” Thở dài, nàng nhìn ánh trăng trên trời nhẹ giọng hỏi “Chúng ta quen biết... không đến một tháng! Sao huynh... lại quan tâm ta quá vậy?”

Nghe nói Đan Vân Thượng tiên luôn không để ý chuyện thế tục, trời sinh tính tình đậm bạc, Tiên – Ma hai giới tranh nhau đã lâu, hẳn chẳng bao giờ nhúng tay, lúc này lại....

Y chậm rãi cười một tiếng, nhìn nàng nói: “Cô muốn biết hả?”

Lạc Song gật đầu.

“Được rồi! Thật ra...” Y nhìn nàng một cái, gần từng chữ nói “Không, biết!”

“Hả hả?” Lạc Song ngẩn người, suýt ngã, không biết hả? Đây là loại đáp án gì vậy?

“Đúng vậy, không biết!” Cũng nhìn ánh trăng trên cao, sắc mặt Thính Phong hơi thay đổi, tỏ vẻ như mình cũng buồn rầu vô cùng.

61. Chương 61

Chương 61: Giải trừ phong ấn Chí Âm.

“Chính ta cũng không rõ vì sao phải giúp cô. Chỉ là ta đối với chuyện của cô, không cách nào không quan tâm. Thay vì nói là không liên quan, ta lại có.... một loại cảm giác, muốn.... đi theo cô!” Y khẽ nói, chân mày hơi nhíu chặt, mặt tỏ vẻ phiền não.

Y không hề nói dối, từ lần đầu gặp nhau kia, trong lòng y đột nhiên có cảm giác nói không nên lời, muốn đi theo nàng, muốn ở bên nàng, không liên quan đến tình yêu, mà giống như một loại bản năng bẩm sinh hơn.

Lạc Song hơi khiếp sợ, nhìn bộ dáng cau chặt mày suy tư của y, lại thấy trong mắt y cũng chỉ toàn buồn rầu và sự khó hiểu, không có thêm gì khác, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bị câu tiếp theo của y làm cho phát ghen.

“Song Song, nếu không chúng ta cứ dứt khoát thành thân luôn cho rồi!”

Bịch, hai chân nàng trơn trượt như bôi mỡ, phải nhanh chóng đỡ lấy cạnh cửa bên cạnh mới không bị ngã nhào. Một giọt mồ hôi lạnh lẽo chảy xuống, lối suy nghĩ của Thượng tiên này quả nhiên không phải người như nàng có thể giải thích được.

“Thính Phong... Ta là thê tử của Miểu Hiên!”

“Ta biết mà!” Y không hề nao núng mở miệng, đóa anh túc nơi khóe mắt càng chói mắt “Cô bỏ hẳn theo ta, cũng được chứ sao! Nói vậy cũng đủ hiểu ta quan tâm cô đặc biệt đến mức nào!”

Tính tình người này thay đổi liên tục, giống hệt Cố Thiên Phàm.

Nàng thở dài, chỉ cảm thấy thật bất lực, nhìn cái khuôn mặt yêu mị vô cùng kia, nói: “Thính Phong, huynh rõ ràng không có ý gì với ta!”

Ánh mắt y nhìn nàng rõ ràng không hề mang tình ý, nói ra mấy lời như thế, quả thật rất buồn cười.

“Đúng là không có gì thật!” Y cũng hào phóng thừa nhận, khóe môi nở nụ cười, vẫn nhìn nàng “Chỉ là, ta muốn biết vì sao ta lại có cảm giác kì quái này với cô, nên.... có cưới cô làm vợ cũng không phải không thể.”

Ai nói không thể? Không những không thể mà là rất rất có thể á!

Lạc Song nhíu nhíu mày, hơi bất mãn với kiểu ăn nói tùy ý này của y “Thượng tiên, chuyện cưới gả, quý ở hai bên cùng có tình. Nếu như tùy tiện đồng ý, nhờ đâu sau này huynh gặp được nữ tử huynh yêu, chẳng phải sẽ đau lòng lắm sao.”

“Hai bên cùng có tình....” Nụ cười của y càng sâu, lẩm bẩm lời nàng, đột nhiên nghiêng thân nhích đến, nhìn mặt nàng gần từng chữ: “Cô nói đúng, ta lại không biết.... cô với Lạc Chương môn —— có ‘hai bên cùng có tình’ như thế hay không!”

Tim nàng lập tức đập mạnh, ánh mắt mở to, đột nhiên đã hiểu rõ mục đích mà mấy hôm nay y đến đây. Thì ra chủ yếu là muốn hỏi điều này sao? Nàng lui về phía sau, nhếch môi.

“Là Bạch Mộ Thượng tiên bảo huynh....”

“Không phải!” Không đợi nàng nói xong, y đã nhanh chóng cắt ngang, ánh mắt y phát sáng như có thể xuyên thấu lòng người. “Không liên quan đến hắc, ta chỉ muốn hỏi cô mà thôi. Chuyện của Tử Hân.... ta cũng có biết một chút. Song Song, cô quả thật là thê tử của Lạc Miếu Hiên sao?”

Mấy ngày qua, Mộ Tử Hân đột nhiên bận rộn, hơn phân nửa thời gian đều thương nghị chuyện hai giới Tiên – Ma. Rõ ràng những thứ nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong từ sớm, nhưng hắc lại cứ như muốn khiến mình bận rộn. Nghĩ lại một chút, nguyên nhân đã sáng tỏ.

Lạc Song mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, chậm rãi nhếch khóe môi “Huynh nói xem, hắc không phải phu quân ta thì còn ai vào đây nữa?”

“Song Song....” Thính Phong than thở, gương mặt hơi có ý tức giận “Cô thích hắc như thế sao? Cô có biết Tử Hân....”

“Thượng tiên, ta là người đã có phu quân!” Nàng nói từng chữ từng chữ cắt ngang lời y, trái tim vốn đã yên tĩnh lúc này lại hơi đau đớn.

Thính Phong sững sốt, bị nàng nghiêm nghị xen ngang, chân mày liền nhíu thành một đường, một lúc lâu sau mới hít thật sâu, nói: “Được, vậy ta hỏi cô, quả thật giống như cô nói, là hai bên cùng có tình thật sao?”

Tay nàng siết chặt, vấn đề này của y cũng quá tàn khốc rồi, lại quá mức buồn cười. Bọn họ đã nhiều lần nói, nàng là thê tử của Miếu Hiên, ngay cả nàng cũng đã khẳng định, sao y cứ không tin vậy?

“Song Song....”

“Đúng vậy!” Nàng gắng đầu, nét mặt tươi cười như hoa, khuôn mặt sáng rực chói mắt “Tất nhiên là vậy, nếu không sao ta lại giả cho hắc ?”

Thính Phong không nói, chỉ là chăm chú nhìn nét cười hoàn mỹ của nàng, rõ ràng là nụ cười thỏa mãn như thế, sao y lại có cảm giác nàng không hề hạnh phúc?

Mặc dù y không hiểu rõ cảm giác này, nhưng y khẳng định tâm tình đó giống hệt ý muốn quan tâm, che chở, ở bên cạnh nàng kia. Không biết nguyên nhân, như đã là chuyện hiển nhiên.

Y sờ sờ ngực mình, y không thích nàng, y biết rõ, nhưng tâm tình này.... rốt cuộc là vì sao chứ?

=====

Lạc Song ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã gần tối, chắc ca ca sắp quay lại rồi. Nàng đang muốn nhắc Thính Phong, lại thấy vẻ mặt y đang mờ mịt, ngồi chờ ra đó.

“Thính Phong....” Nàng vừa mở miệng, đột nhiên mặt đất lại như rung chuyển, dưới chân không vững, nàng loạng choạng mấy bước. Thính Phong nhanh tay nhanh mắt kéo nàng lại: “Đây... đây là chuyện gì?”

Thính Phong cau mày, cũng không hiểu tại sao. Y cầm chặt tay nàng, duy trì thăng bằng, mặt đất vẫn cứ rung đưa. Xung quanh rối loạn, tiếng nổ không ngừng vang lên bên tai, núi cao gần đó như ầm ầm sụp đổ, rơi xuống biển dung nham lửa nóng, khiến biển lửa kia sôi trào mãnh liệt.

Nàng còn đang nghi hoặc, đột nhiên có một vòng ánh sáng đen xông thẳng lên từ phía chân trời, bầu trời trở nên tối đen, từng mảng màu đen ở phía xa như bắt đầu lan tràn.

Ánh sáng đen kia cách đây khá xa nhưng cùng lúc ánh sáng kia xuất hiện, tiếng kêu gào đau đớn cũng truyền tới rất rõ ràng. Những tiếng kêu thê lương như xé rách không khí truyền đến, đó là tiếng vọng chất chứa đau đớn, thê lương, thống khổ của thể gian, cứ như không hề có cản trở gì, cứ thế mà gào lên.

Tiếng động này....

“Thính Phong, bên kia...” Đáy lòng nàng khủng hoảng, tiếng động này, nàng chỉ nghe qua một lần, đã đủ nhớ đến tận xương.

Sắc mặt Thính Phong lạnh lẽo, đi đến cạnh ao, vung tay lên, chỉ thấy mặt hồ trong suốt lập tức đẩy ra mấy vòng gợn sóng, dần dần xuất hiện hình ảnh.

Trong mặt nước, phần lớn đều là cảnh tượng đen ngòm, chỉ có hai nơi có thể mơ hồ thấy được. Mặt đất đầy cành khô cỏ héo, còn có một lỗ thủng thật to, ở giữa xông ra những luồng khí màu đen, xung quanh đều là đá vụn bụi đất.

Đó là....

“Đá Trần giới!” Thính Phong tức giận nói, theo bản năng nắm chặt tay, xem ra, phong ấn Chí m đã được giải. “Bọn chúng không có Thiên Kiếm, sao có thể giải phong ấn?”

Lạc Song kinh hãi, rõ ràng Thiên Kiếm đang ở đây, sao lại.... vì sao bọn chúng vẫn có thể phá hủy đá Trần giới?

Nhưng cảnh tượng đất núi rung chuyển, những tiếng kêu thống khổ vang lên, rõ ràng là điềm báo phong ấn được giải trừ. Nàng suy nghĩ tỉ mỉ, lơ đãng ngẩng đầu, lại thấy bầu trời cuộn cuộn ma khí, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Thính Phong!” Nàng kéo mạnh Thính Phong, chỉ về phía bầu trời, chỉ thấy một đám mây đen lớn, bay thẳng đến Viêm Hoa, bao quanh ngọn núi cao nhất.

Thính Phong càng cau chặt mày, vẻ mặt lạnh lẽo, không còn vẻ tùy tiện thường ngày, trầm giọng nói: “Ma giới lúc này mới tiến công, chính là đợi thời cơ này sao?” Y trầm ngâm hồi lâu, lúc này mới quay đầu lại nói: “Chúng ta nhanh đến đại điện.”

Lạc Song gật đầu, y lập tức gọi phối kiếm ra, đưa nàng bay về phía đại điện.

Lúc đến nơi, cơn rung chuyển ban nãy đã ngưng, chỉ là phía chân trời vẫn không ngừng lan tỏa ánh sáng đen kịt, tùy ý xâm chiếm cả bầu trời.

Trước đại điện rất đông người, các môn các phái đã chuẩn bị xuất phát, mắt không rời quần ma đang đến gần.

Mộ Tử Hân đứng đầu, trong tay vẫn là thanh kiếm thuần trắng kia, vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn rõ đang nghĩ gì. Áo trắng như tuyết theo gió khẽ bay, cứ như tùy lúc hất đều có thể bay đi.

Lạc Song cảm ơn Thính Phong, chậm rãi đến cạnh Miểu Hiên, không cần lên tiếng, hắn cũng biết nàng đã đến gần.

“Đừng cách ta quá xa!” Miểu Hiên không quay đầu lại, tay cũng chính xác mà nắm lấy tay nàng.

“Ừm!” Nàng nhỏ giọng đáp, nhìn về phía đám yêu ma nhiều không đếm xiết kia, nhất thời hiểu ra lí do Thính Phong đưa nàng đến đây, khai chiến, nàng ở bên cạnh Miểu Hiên sẽ an toàn hơn ở hậu viện.

Đại quân Ma giới dừng ở cách đó mười trượng. Dẫn đầu là Đại hộ pháp Xích Hải.

Hắn mang vẻ âm trầm, đôi mắt híp thành một đường, lộ ra mấy phần ác độc. Hiển nhiên hắn không thích nói nhảm, ra lệnh một tiếng, cả đám yêu ma tấn công đồng loạt.

Các phái cũng bay lên, xông về trước, trong lúc nhất thời hỗn loạn vô cùng, bên tai đều là tiếng đánh nhau. Mộ Tử Hân như một luồng ánh sáng trắng, bay thẳng vào đám mây đen kịt, bóng dáng không nhiễm bụi trần, chói mắt vô cùng. Cho dù xung quanh có vô số người, nhưng Lạc Song chỉ liếc mắt một cái cũng đã nhìn thấy bóng dáng hắn.

Cả người đầy tiên khí, cứ như ánh trăng trên cao, xa đến không thể chạm tay. Từng chiêu thức vô cùng nhuần nhuyễn, thoát ẩn thoát hiện trên không trung. Mấy ngày không thấy mà như đã cách một đời, trái tim nàng lại như đau đốn, nàng chậm rãi cúi đầu.

“Lạc Nhi!” Bên người lập tức bị ôm lấy, nhìn lại, nàng đã đứng cách chỗ cũ ba thước. Về mặt quan tâm của Miểu Hiên gần ngay trước mắt: “Đừng sợ, theo sát ta là được!”

Nàng quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, chỗ mình vừa đứng, đã thành một mảnh đất khô cằn, mà cách đó không xa là một cổ thi thể. Hiển nhiên lúc này lui về sau một khoảng, chính là để tránh đi công kích của kẻ kia.

Hắn ra tay vô cùng nhanh, thậm chí còn không kịp nhìn rõ, người kia đã nằm trên đất. Hồi lúc, mới thấy máu chậm rãi chảy ra, nhiễm đỏ trên đất, nàng chuyển mắt, đã thấy bốn phía thây xác khắp nơi, mặt đất đỏ thẫm.

Nàng hơi chán ghét, há mồm muốn ói, mặc dù biết đây là chiến trường, máu chảy tử vong là không tránh khỏi, nhưng vẫn không cách nào không run rẩy. Nàng bị cảnh tượng đồ rợn kia khiến cho dạ dày như bị lật quấy.

“Lạc Nhi...” Miểu Hiên nhíu chặt mày, biết vì sao nàng khó chịu, vì nàng là Thần, đó là bản năng, chán ghét máu tanh cũng là điều bình thường.

Đỡ nàng lui sang một bên, hắn bày kết giới khẽ nói: “Lạc Nhi, muội ở đây không được đi đâu, ta đi rồi về ngay.” Trận chiến này, đánh nhanh thắng nhanh mới tốt.

Lạc Song gật đầu, cố nén sự buồn nôn. Hắn vừa đứng đây, phía chân trời chợt xuất hiện một đám mây đỏ, như một tấm vải đỏ rực phủ xuống, chỉ trong chốc lát, chân trời đã bị nhiễm sắc đỏ kia, nhuộm cả núi Viêm Hoa thành màu đỏ.

Sắc mặt hai người lập tức tái nhợt, mở to hai mắt nhìn đám mây đỏ kia.

“Sao.... Sao có thể? Đây là....”

“Huyết Vân trận!”

62. Chương 62

Chương 62: Huyết Vân trận.

Dưới Huyết Vân không có kẻ nào sống sót, Huyết Vân trận. Đó là pháp thuật mà chỉ Thần tộc mới có thể sử dụng, mà bởi phương pháp này quá mức lớn mạnh, nên ngay cả Thần tộc cũng không dễ dàng sử dụng. Thuật này bản thân nó không có gì nguy hại, nhưng người thi triển sẽ rơi vào tầng ma tính sâu nhất, từ đó không thể kiềm chế bản thân chìm vào ma chướng.

“Ca ca?” Nàng tự chủ bắt lấy người trước mắt, nhìn mây đỏ đầy trời, khiến cả vùng đất như bị bao phủ một màu đỏ như máu. Trên đời này, trừ nàng có mang tư cách Thần tộc, không còn tông chi họ hàng nào khác. Nàng tất nhiên không thực hiện pháp thuật này, như vậy, là ai đã phát động nên Huyết Vân trận?

Miểu Hiên không đáp, mi tâm chỉ nhíu chặt.

Huyết Vân trận càng lúc càng đậm, người người dần dần chóng đờ không nổi, phần lớn sắc mặt đều xanh mét, còn có người không chịu nổi mà ngã xuống.

Đằng trước có tiếng người đang điên cuồng hét lên, chỉ thấy có hai người đứng cách đó không xa, một trong hai chính là Cố Thiên Phàm. Vốn đang tập trung ứng chiến, đột nhiên tên kia quỳ xuống ôm đầu hét lên.

“Sư đệ!” Cố Thiên Phàm bước đến một bước muốn đỡ hắn, lại thấy người nọ đột nhiên cầm kiếm, tấn công ngược lại, hai mắt tên kia mang màu đỏ dị thường.

“Cẩn thận!” Lạc Song hoảng hồn nhắc nhở, người kia rõ ràng đã nhập ma, đáng tiếc vẫn chậm một bước, thanh kiếm bên nhon đã đâm hướng về phía ngực Cố Thiên Phàm. Cố Thiên Phàm không hề phòng bị, chỉ có thể trở mắt nhìn thanh kiếm kia, chuẩn bị cướp đi tính mạng hắn, trái tim như vọt lên đến cổ họng.

Mộ Tử Hân cũng chú ý đến tình cảnh bên này, sắc mặt lập tức tái nhợt, nhưng bọn họ cách hân quá xa, không thể cứu kịp. Ngay thời khắc mấu chốt, bỗng có một ánh sáng đỏ xông đến.

Keng, thanh kiếm kia chưa kịp đâm vào đã bị đứt thành hai đoạn.

Viêm Phượng nhú chặt mày, đứng cách Cổ Thiên Phàm hai bước, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như ngày thường, bình tĩnh nói: “Vô dụng!” Sau đó lại xoay người tiếp tục tham gia cuộc chiến.

Cổ Thiên Phàm sửng sốt một lúc, lại ngoài ý muốn không hề phản bác, chỉ là trên gương mặt sáng lạn, chậm rãi đỏ ửng lên.

“Thiên Phàm!” Mộ Tử Hân chạy đến, điểm huyết tên đệ tử còn đang phát cuồng. Mày rậm hân nhú chặt, vẻ mặt nặng nề.

“Sư phụ, con cũng không biết sao Doãn sư để lại tấn công con!” Cổ Thiên Phàm tiếp được người kia đã ngắt đi, vẻ mặt khó hiểu nói.

Mộ Tử Hân đưa tay phất qua mặt tên đệ tử kia, trong lòng kinh ngạc, trầm giọng nói: “Nó nhập ma rồi!”

“Hả!”

Không để ý đến sự kinh ngạc của đệ tử, hân trầm ngâm hồi lâu, ngẩng đầu nhìn mây đỏ trên cao, nhất thời hiểu ra điều gì. Hân xoay người về phía mấy người đang chiến đấu, cao giọng nói: “Các đệ tử rút về đại điện!”

Sau đó lại bay lên, chặn lại truy binh giúp mọi người.

Mặc dù hơi kì quái mệnh lệnh của hân, nhưng mọi người cũng đã cảm thấy được tình trạng kì lạ kia. Đệ tử các phái, rồi rút vào trong đại điện.

Mộ Tử Hân trở lại trong đám người, cùng với Chưởng môn Ngọc Quỳnh, Viêm Hoa hợp lực bày kết giới, ngăn cản sự truy kích của Ma giới. Bọn Ma giới chỉ đứng đánh ngoài kết giới, nhưng đây chỉ là kế tạm thời, nếu kết giới vỡ, tiếp theo lại là một trận tử chiến.

“Thượng tiên, vì sao đột nhiên rút lui, đã xảy ra chuyện gì?” Có người không nhịn được hỏi.

Sắc mặt Mộ Tử Hân trầm trọng, cũng không trả lời, đột nhiên quay đầu, đi về phía bên phải, bỏ qua mấy người đang nghi vấn, ôm quyền hỏi: “Lạc Chưởng môn, xin cho hỏi đám mây đỏ đó là thứ gì?”

Miêu Hiên nhú mày, hồi lâu mới nói: “Huyết Vân trận!”

Lời vừa nói ra, lập tức dấy lên ồn ào, người người kinh hãi, nghị luận rối rít.

“Không thể nào, Huyết Vân trận chỉ có Thần tộc mới có thể thực hiện!”

“Thần tộc đã không còn ai!”

“Là ai đã tạo nên trận này?”

“Chẳng lẽ Thần tộc cố ý để Ma thần xuất thế sao?”

“Các vị tiên hữu!” Mộ Tử Hân hắng giọng dừng lại suy đoán của mọi người, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Lúc này nên nghĩ cách phá trận pháp, phải ổn định tâm thần, tránh nhập ma!”

Giọng nói hân truyền khắp điện, trầm ổn kiên định, cả đám người đang xôn xao nhất thời yên tĩnh lại, chỉ là vẻ lo lắng trên mặt vẫn không giảm.

“Lạc Chưởng môn có biết cách phá giải trận này không?” Hân lại hỏi.

Sắc mặt Miêu Hiên nặng nề, quay đầu nhìn Lạc Song nói: “Trừ phi tìm ra người bày trận!”

Sắc mặt Mộ Tử Hân càng trầm trọng, tay bên người nắm chặt, quay đầu nhìn ra ngoài điện, người Ma giới nhiều như thế, làm sao có thể tìm được người thi thuật. Huống chi, nếu lời đồn không sai, có khả năng là người Thần tộc, ai có thể địch nổi?

Đại điện bị bao trùm bởi không khí trầm trọng.

Viêm Hoa môn bị Huyết Vân bao phủ, Ma giới cũng nóng lòng muốn tấn công, cũng như đang đợi Huyết Vân trận có hiệu lực.

Người tu hành quá thấp đã bắt đầu khác thường, sắc mặt xanh mét, dần dần có vẻ dữ tợn. Có thể ma tính đã bắt đầu có dấu hiệu phản phệ.

Mộ Tử Hân cũng chỉ có thể yêu cầu mọi người, ngồi yên tập trung, gạt bỏ tạp niệm, nhưng cũng chỉ phí công mà thôi, chỉ chống đỡ được một lúc.

Người người đều có dục niệm, đó chính là ma tính. Chẳng qua là nhiều hay ít mà thôi, người chiến thắng dục niệm thì đắc đạo phi thăng, người lưu luyến dục niệm thì thành ma, đây là phép tắc của thế gian. Ma giới bày trận pháp này, mục đích là để người Tiên giới nhập ma, không tổn hại ai nhưng lại có thể vây đánh Viêm Hoa môn.

Lạc Song không khỏi cũng hơi hoảng loạn, trận chiến này, mặc dù Tiên giới có thể tổn thương nặng nề, cũng chưa chắc sẽ bại trận. Nhưng lúc này lại có thêm Huyết Vân trận, sao có phần thắng? Trừ phi....

Nàng đưa tay sờ sờ lồng ngực, do dự lúc lâu, mới chậm rãi kéo người bên cạnh, nói nhỏ.

“Ca ca, huynh có nhớ trong sách từng nói, Huyết Vân trận là dùng pháp thuật tụ lại mà thành, muốn kích phát dục niệm của người khác, không thể phá, chỉ có thể tình lọc!” Trí nhớ nàng tốt, điển tịch của Thần sơn nàng đã xem toàn bộ, nhìn qua một lần là nhớ, chỉ có pháp thuật là không thể học được.

Miêu Hiên quay đầu nhìn mặt nàng, tất nhiên hẳn nhớ, chỉ là Huyết Vân trận này, lấy máu làm đường dẫn, muốn tình lọc phải dùng đến vật tinh khiết “Nơi này không phải Thần sơn, không có Lục hoa!”

Nàng chậm rãi cười, chỉ chỉ mình nói: “Không có Lục hoa còn có cái khác, muội lấy....”

“Không được!” Ý thức được nàng muốn nói gì, hẳn không hề suy nghĩ lập tức cự tuyệt, không hề muốn thương lượng, trên mặt còn mang vẻ tức giận.

“Thế nhưng, chỉ có cách này thôi!”

“Ta nói không là không!” Hắn bắt lấy tay nàng, như muốn khẳng định lời mình, nắm đến mức khiến nàng đau.

Biết hắn lo lắng, nàng thở dài: “Ca ca, dưới Huyết Vân không có kẻ nào sống sót, đây là cách duy nhất, huống chi muội khỏe lắm, chỉ cần dùng máu của muội...”

“Ta làm sao trở mặt nhìn muội bị thương hả!” Hắn gần giọng phản bác, mắt như có lửa, vô cùng tức giận.

Chưa nói đến chuyện nếu nàng áu, thân phận sẽ bại lộ, mặc dù không bại lộ đi nữa, hẳn làm sao để nàng bị thương ngay trước mắt mình? Tuyệt đối không cho!

Lạc Song sững sốt, ngơ ngác nhìn vẻ phần nộ của hắn. Hắn chưa từng nổi giận với nàng, chưa lần nào. Lần này chỉ vì không muốn để nàng tự hại mình lại lớn tiếng với nàng. Rõ ràng đây là cách duy nhất, nàng làm chuyện tốt mà.

Sờ sờ ngực, nàng hơi ủy khuất, nhưng lòng lại rất ấm áp, lại rất cảm động! Nàng có một ca ca thật tốt!

“Lạc Nhi, chuyện trước kia đừng nhớ đến nữa, từ nay về sau, ở cạnh ta, ta không để kẻ nào làm muội bị thương! Bản thân muội ta cũng không cho!” Hắn cảnh cáo nàng, tay nắm càng chặt.

Lạc Song không đáp, chỉ cúi đầu nhìn tay kia, nhìn thật lâu thật lâu. Người thật lòng chờ đợi nàng, chỉ một lòng vì nàng. Vẫn luôn như vậy, nàng thật vui, nàng nên vui.

Nàng đã từng nghĩ, thời điểm nàng tìm được người đó, nhất định sẽ vui đến mức nhảy cẫng lên. Vì sao lúc này, trong lòng nàng chỉ dâng lên cảm giác áy náy, như muốn chôn vùi lấy nàng.

Họ phải chết ở đây sao? Ngẩng đầu nhìn ngoài điện, bầu trời nhuộm màu máu, nàng không sợ chết, chỉ lo cho người bên cạnh.

Chỉ là....

Quay đầu nhìn về phía bóng dáng trắng như tuyết kia, aizz....Nàng vẫn hơi không nề...

Nửa khắc trôi qua.

Mộ Tử Hân đứng yên, hít thật sâu, như hạ quyết định gì, đột nhiên cất bước ra ngoài điện.

Lòng Lạc Song hơi trầm xuống, nhưng đã có người nhanh hơn cản hẳn lại.

“Tử Hân, huynh định đi đâu?” Ngọc Trì tiến lên nói.

“Các vị ở đây chờ, ta ra ngoài tìm người bày trận!”

“Một mình huynh sao được?”

“Chỉ có cách này!” Để càng lâu sẽ càng nguy hiểm, hẳn ra ngoài ít nhất còn một cơ hội sống sót.

“Làm sao để một mình huynh mạo hiểm được!” Ngọc Trì than nhẹ, sau đó cũng đuổi theo: “Ta đi cùng huynh!”

Lời của nàng như nhắc nhở mấy người trong điện, mấy vị Chưởng môn liếc nhau, cũng đi theo.

Mộ Tử Hân do dự hồi lâu, mới gật đầu. Hắn không dừng bước đi ra ngoài, đến cửa lại đột nhiên dừng lại, hơi chần chờ, như muốn quay đầu tìm thứ gì, nhưng cuối cùng vẫn không làm mà bay đi.

Trái tim Lạc Song không hiểu sao lại đau xót, như bị xé rách, rồi lại lập tức biến mất, nhanh đến mức nàng cứ tưởng mình đã bị ảo giác.

Ngẩng đầu nhìn người bên ngoài.

Tu hành của bọn họ không thấp, tạm thời sẽ không bị Huyết Vân trận ảnh hưởng.

Không như nàng....

Lạc Song nhếch môi, nàng muốn giúp cũng không giúp được!

Quay đầu nhìn Miểu Hiên bên cạnh, âm thầm hạ quyết định, nếu như không cách nào phá trận, dù thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ dùng cách của mình.

Nàng không sợ chết, nhưng nàng sợ.... không có ai ở bên nàng.

Mấy ngàn người trong đại điện lại yên tĩnh đến quỷ dị, hơn phân nửa đều đã ngồi yên tập trung, chuyên tâm chống lại Huyết Vân trận. Nơi yên tĩnh như thế, khó tránh khỏi có hơi lạnh lẽo, nàng cũng thế.

Nàng run rẩy, lạnh quá đi!

Lạnh?

Trong lòng đột nhiên hoảng hốt, thử thở ra, lại thấy có khói trắng phả ra, lập tức biến mất trong không khí, trong lòng nàng như nghĩ ra điều gì,

“Ca ca!” Nàng xoay người bắt lấy tay người bên cạnh, thở gấp “Huynh có cảm thấy lạnh không?”

Miểu Hiên ngẩn người, không hiểu sao nàng lại hỏi vậy. Nơi này đều là Tiên nhân, lạnh hay nóng cũng không ảnh hưởng với bọn họ, không ai để ý. Chỉ là khi nàng nhắc đến, cẩn thận cảm giác, quả thật hơi lạnh, hẳn liền gật đầu.

Lạc Song càng thêm nghi ngờ, chậm rãi nói: “Muội nhớ mẹ từng nói, Huyết Vân trận hao phí rất nhiều Thần lực mới có thể thành. Nếu bản thân tu vi chưa đủ, nhưng mượn lực khác bổ sung cũng có thể tạo nên trận pháp, nếu như lực bổ sung kia tương khác...”

Nàng nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại, hai người nhìn nhau, đều hoảng hốt.

“Lạc Nhi...” Sắc mặt hắn hơi nặng nề, ngay lập tức lại bình thường trở lại, nghiêm mặt nói: “Đi, chúng ta ra ngoài!”

Lạc Song gật đầu, thở gấp chạy ra ngoài điện. Quả nhiên bên ngoài càng lạnh, quay đầu nhìn về phía chân trời, trong đám mây đó, hình như có thứ gì, như giọt nước, nhưng lại nhìn không ra là thứ gì.

Mộ Tử Hân và các Chưởng môn cách đó không xa vẫn đang dùng hết sức ứng chiến.

Mộ Tử Hân là Thượng tiên, tu vi của hắn khó có đối thủ trong Lục giới, nhưng nhiều yêu ma như thế, lại thêm Tứ đại hộ pháp Ma giới, lại trở nên hơi khó khăn. Trên áo trắng đã nhiễm vài mảng đỏ tươi.

Lòng như bị siết chặt, Lạc Song đột nhiên bật thốt lên, nàng hét to với người trên không trung: “Bạch Trúc! Dừng lửa, lửa có thể phá Huyết Vân!”

Nói xong những người trên không trung đều sửng sốt.

Sắc mặt Mộ Tử Hân hơi đổi, nhưng ngay sau đó cũng bình tĩnh chống lại Xích Hải. Cũng không ham chiến, hắn bay lên, một tay kết ấn.

Sắc mặt Xích Hải hơi tái nhợt, muốn đuổi theo cản lại, lại bị hấn vung kiếm làm chậm chân.

Chỉ với một bước này, tay hắn lập tức hóa ra Hỏa Long, xông thẳng lên trời. Trong nháy mắt, mấy đám mây đỏ kia đều bị thiêu đốt, mưa to rơi thẳng xuống, rơi trên mặt đất phát ra mấy tiếng vọng lớn, mưa nóng hổi.

Miêu Hiền kéo Lạc Song bên người qua, khởi động kết giới, tránh cho nàng bị mấy giọt mưa làm bỏng. Nàng ngẩng đầu, mấy đám mây kia đã mất tích, Lạc Song thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Xích Hải lập tức tái nhợt, kinh hãi nhìn bầu trời lại khôi phục lại sự sáng trong, hơi bối rối quay đầu nhìn về phía sau: “Hong phu nhân!”

“Không sao!” Một âm thanh kì ảo vang lên, lại lộ ra mấy phần dè dặt, như đã bị trọng thương. Từ nơi nào đó trên không trung cũng chậm rãi hiện lên một bóng dáng.

Đó là một nữ tử, một thân áo đỏ càng chói mắt hơn những đám mây đỏ ban nãy. Tướng mạo tuyệt mỹ có một không hai, cho dù là Nghiên Tịch lúc trước cũng không sánh bằng. Chỉ là khóe miệng có chảy vết máu, đã bị trọng thương. Quanh thân lộ ra khí chất không ai có thể xâm phạm, dường như chỉ cần nhìn một cái, đều là kinh hồn đối với nàng.

Lạc Song thấy rõ gương mặt người nọ, ánh mắt trợn to, trái tim đột nhiên trở nên đau đớn, hô hấp cũng dồn dập, nhìn chằm chằm bóng dáng trên không trung, không dám nháy mắt.

.... Làm sao có thể?

Tay nàng siết chặt, như muốn cầu cứu người bên cạnh, trong lòng không rõ là mừng rỡ hay khó tin “Ca ca.... muội, người kia....” Nàng lắp bắp, toàn thân đều như run lên, nhưng vẫn cố sức mở lớn mắt, nhìn người kia, không dám chớp mắt, chỉ sợ người kia sẽ biến mất.

Miêu Hiền cũng mang vẻ mặt không dám tin, tay cũng nắm chặt, nhìn chằm chằm nữ tử trên cao, kinh hãi vô cùng.

“Thôi!” Nữ tử liếc mắt nhìn chiến trường đầy máu tanh, khẽ nhíu mày, trong giọng nói trống rỗng vẫn lộ ra vẻ vô cùng kì ảo “Huyết Vân trận đã bị phá, trở về đi!”

Nói xong xoay người, bóng dáng nhạt dần.

Lạc Song căng thẳng, đau nhói, theo quán tính muốn đuổi theo “Không, đợi đã....”

“Lạc Nhi!” Miêu Hiền lập tức tỉnh táo lại, kéo lấy tay Lạc Song, ôm chặt nàng vào lòng, không cho nàng giấy dựa, nghiêm giọng nói: “Đừng đi, không phải đâu!”

Nàng ngẩn người, trên mặt mờ mịt, nhìn theo bóng dáng đã biến mất kia, lại nhìn vẻ mặt thận trọng của Miêu Hiền, lòng trống rỗng. Rõ ràng lo lắng vô cùng, nhưng nàng lại nói không nên lời, toàn thân đều như run rẩy “Người kia... Ca ca... người kia....”

“Ta biết! Nhưng... không phải đâu!”

Ngay lập tức, lệ tuôn như mưa.

63. Chương 63

Chương 63: Xích Huyết Thần cơ*

(Thần cơ: Cách gọi khác của nữ thần)

Nàng nhớ rõ.

Hôm đó người cười mây bay xuống, áo đỏ rực rỡ trên người như bị thấm đẫm thứ gì, trông hơi ẩm ướt, dưới làn váy không ngừng chảy xuống từng giọt máu đỏ tươi. Gương mặt tuyệt trần, có một không hai lúc này lại tái nhợt lạ thường, cứ như lưu ly, chỉ cần đụng nhẹ cũng sẽ vỡ tan tành.

Khi người bước trên đất, từng bước nở ra hoa sen, trên vạt áo dài chấm đất còn thấm đẫm dấu vết màu đỏ tươi.

“Lạc Nhi” Người dịu dàng khẽ gọi, rõ ràng là giọng điệu cưng chiều lại xen lẫn vài phần đau đớn đến không thể thở.

Nàng rất muốn chạy qua, cố sức nhào vào lòng người, giống như bình thường vậy, nhưng mùi máu tanh gay mũi kia đã làm nàng lùi bước. Nàng luôn không thích mùi vị kia, luôn như thế.

Không chỉ là vì bản tính của nàng vốn thế, mà nàng còn gọi cho nàng nhớ đến nam tử cười đến âm trầm kia, vung kiếm về phía nàng, tuyên bố muốn moi tim của nàng, cũng khiến cả người nàng đầy máu như thế.

Cho nên nàng dừng bước, chỉ hơi sợ hãi núp sau lưng ca ca, nhìn người một thân áo đỏ nhuộm máu trước mắt.

Người muốn nắm lấy tay nàng, lúc này đành khựng lại, một lúc lâu sau mới chậm rãi thu tay về. Giọng nói mềm mại, gần như cầu xin nhìn nàng nói: “Lạc Nhi, đừng sợ.... Mẫu thân đây!”

Nàng không tin, nàng không dám ra, nàng sợ mùi vị trên thân thể người. Cho đến khi ca ca liên tục bảo đảm, nàng mới dám cất bước, nhưng nàng vẫn sợ.

Tay người lạnh như băng, nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, trong mắt mang hơi nước.

Người nhìn một lúc lâu, mới nghẹn ngào mở miệng nói: “Vết thương.... còn đau không?”

Nàng lắc đầu, ánh mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm y phục của người, chỉ muốn né tránh mùi vị gay mũi kia.

Người lại cứ bắt lấy tay nàng, thật chặt, cố sức ôm trọn thân thể nàng, cứ như muốn giấu nàng vào trong lòng.

“Lạc Nhi, xin lỗi con.... Mẫu thân không tốt! Mẫu thân hại con!”

“Lạc Nhi, tha thứ ấu thân, sau này không còn ai dám làm con bị thương!”

“Lạc Nhi, mẫu thân.... không phải là một người mẹ tốt!”

“Lạc Nhi, tất cả đều là do mẫu thân tự tạo nên, là do mẫu thân..... nhưng vì sao.... lại muốn trừng phạt trên người con?”

“Lạc Nhi, mẫu thân không thể.... không thể để con tiếp tục chịu khổ!”

Người lặp đi lặp lại ở bên tai nàng, ôm thân thể của nàng chặt đến phát đau, nhưng thể nào cũng không buông ra. Giọng nói trầm thấp, cho đến câu cuối cùng đã dần trở thành nghẹn ngào, không nói nên lời.

Nàng mơ hồ cảm thấy cả lưng áo đều ướt đầm.

Người mang theo kiếm của nàng, giữ nàng bên trong trận pháp.

Người vuốt đầu nàng, đôi mắt mờ sương, giọng nói như đang hỏi nàng lại như đang hỏi chính mình: “Lạc Nhi, vì sao con lại sinh ra ở Thần tộc.... Vì sao con phải tìm được thanh kiếm này? Mẫu thân.... chỉ muốn các con bình an, mẫu thân.... chỉ muốn làm một người mẹ tốt! Vì sao... vì sao ông trời muốn ép ta như thế?”

Người vừa nói vừa lau nước mắt, trong mắt chứa đầy hận thù, rồi lại như bị một thứ gì khác che mờ đi. Hàng lông mày vì đau khổ mà cau chặt thành một đường.

Người nhìn nàng thật lâu, rồi đột nhiên như quyết định điều gì, lạnh lùng nói: “Lạc Nhi, con yên tâm, bất kể là Thần chức gì đó, bất kể mệnh trời gì đó, mẫu thân sẽ giúp con xoay chuyển tất cả!”

Người đột nhiên cười lớn, cười đến điên cuồng, cười như si dại, cười đến rơi lệ. Cứ như toàn bộ thế giới đều chìm trong tiếng cười đau khổ kia của người, rõ ràng là cười mà lòng lại đau như cắt.

Tiếng cười kia, khiến lòng người chấn động đến phát run, khiến thân thể như chìm trong cơn đau đớn, pháp trận trên đất cũng phát ra ánh sáng chói mắt, nuốt nàng vào trong. Máu toàn thân nàng cũng như bị hút ra, đau đến không thể chống đỡ nổi, khiến nàng phải ngã trên đất mà cầu khẩn.

Nàng gọi mẫu thân, xin người dừng tay, Lạc Nhi rất đau, rất đau.

Nhưng người lại không đáp, dưới ánh sáng không ngừng kia, nàng nhìn thấy khuôn mặt của người, ánh mắt kia nặng nề đến mức không hề có tí sức sống, chỉ có đau khổ khôn cùng, cứ như so với nàng, người lại càng đau đớn hơn gấp ngàn lần.

Ánh sáng chung quanh dần giảm đi, thứ bị hút ra cũng đã được áp chế trong lòng nàng, vô cùng yên tĩnh. Lúc này nàng cũng không thể nhìn được nữa, kiệt sức lâm vào mê man.

Khoảnh khắc nàng khép mắt, nàng nhớ hình như mẫu thân của ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. Người vẫn nở nụ cười, dùng tấm lòng của người mẹ, nở một nụ cười vui mừng.

Cũng chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt nghiêng nghiêng kia lại bị hận thù bao phủ, quay đầu nhìn về phía trời xanh, như không cam lòng mà lẩm bẩm

“n Hoài Đan, ta thật sự muốn biết trái tim của ngươi, rốt cuộc là màu gì?”

Đó là âm thanh cuối cùng mà nàng nghe được.

Mà hôm nay....

Trên đám mây kia, cũng là bóng dáng đỏ rực kia, cũng là dung nhan tuyệt thế kia, rõ ràng đó là.... Đó là...

“Người đó không phải!” Cứ như biết nàng đang nghĩ gì, Miểu Hiên túm lấy tay nàng, dùng từng chữ từng chữ cắt đứt hi vọng của nàng “Ngày đó, khi mẫu thân phong ấn uôi, cũng đã.... Muội rõ điều này hơn ai hết.”

“Muội biết... muội biết...” Lạc Song cúi đầu, cắn môi dưới, nhưng vẫn không ngăn được cơn run rẩy toàn thân. Họ đều hiểu, mẫu thân đã không thể sống lại, Thần chết đi, chính là thể xác lẫn linh hồn đều tiêu diệt. Cho nên, người nọ nhất định không phải là người: “Thế nhưng... thế nhưng, hôm đó, muội sợ người.... Người vì muội, lên Thanh Vân, không tiếc tay đẩy máu tanh, thế nhưng muội lại sợ người.... Muội sợ người!” Đến tận bây giờ nàng vẫn nhớ được vẻ mặt mẫu thân khi thu hồi hai bàn tay trống rỗng, cứ như đã đau đớn đến cực hạn, lại không thể nói nên lời.

“Người là mẫu thân của muội.... Là mẫu thân của muội! Là người đã vì muội thà rằng làm nhơ nhục thanh danh bản thân, cũng muốn bảo vệ muội chu toàn, tình nguyện hi sinh cả tính mạng, cũng chỉ muốn muội sống bình yên vui vẻ!” Sao nàng có thể sợ người, sao có thể không nhận ra người?

“Lúc ấy, muội chỉ mới mười tuổi!” Hắn ôm nàng vào lòng, khẽ lau nước mắt trên mặt nàng. Ngày đó khi mẫu thân từ Thanh Vân trở về, cả người đầy máu, dùng nói đến Anh Lạc trước giờ đều ghét mùi máu tanh, cho dù chỉ một đứa trẻ bình thường cũng sẽ sợ hãi.

“Đây không phải là lỗi của muội, không phải!” Đây là chuyện mà nàng đã nhớ đến tận bây giờ, hối hận đến tận bây giờ sao? Bởi vì chuyện này, nên nàng mới muốn đuổi theo sao? Biết rõ người kia tuyệt đối không phải mẫu thân nhưng vẫn muốn chạy theo.

Cuối cùng Lạc Song cũng không kiềm được nước mắt, kéo chặt áo người đối diện, nức nở thành tiếng.

Thở dài, Miểu Hiên ôm nàng, khẽ vuốt tóc nàng, hắn biết lúc này nàng được phát tiết, phát tiết mọi hối hận suốt ngàn năm qua. Nàng nhìn được đến lúc này đã là cực hạn, bởi vì nàng hiểu, nên nàng không hề có ý định đuổi kịp, nên nàng vẫn nhìn đến tận bây giờ, cho nên.... lại càng tàn khốc hơn. Đây đã là chuyện quá khứ, cho dù nàng có hối hận, mẫu thân cũng không thể quay về.

Ngày đó nàng bướng bỉnh mang theo Viêm Phượng, lặng lẽ chuồn ra khỏi Thần sơn, kết quả lại bị Chưởng môn Thanh Vân phát hiện, chỉ vì một lời đồn “Ăn được máu thịt của Thần, có được Thần lực” mà nở ra tay làm bị thương một đứa trẻ mười tuổi (giờ mọi người không còn thắc mắc tại sao Xích Cơ giết cả nhà Thanh Vân phải rồi chứ :v Ác như quỷ, đòi mọi tìm đứa con nít :v)

Lúc ấy, nếu không phải hấn kịp thời tìm được Anh Lạc đang hấp hối, nếu không phải nàng vô tình gọi ra Thiên Kiếm, chỉ sợ nàng đã sớm trở thành vật hi sinh bởi lời đồn kia. Mà khi ấy, cũng là nơi bắt đầu của tất cả đau đớn.

Thiên Kiếm đã có chủ từ lâu, chính là nàng. Nếu có thể lựa chọn, nàng thà mình chỉ là một người bình thường.

Người trong ngực không còn lên tiếng, hô hấp cũng dần bình thản, hấn nghĩ nàng đã bình tĩnh trở lại, ngủ thiếp đi rồi.

Hấn đang định nghiêng người đỡ nàng nằm xuống.

“Ca ca...”

“Ừm!” Hấn ngừng động tác trong tay.

“Muội ghét thanh kiếm kia!”

“...Ta biết!”

“Ca ca, đó không phải là mẫu thân...”

“Muội biết là tốt rồi!”

“Ca ca...”

“Hả?”

“Muội... chỉ còn mình huynh!”

“....”

Một lúc lâu sau!

“Ta cũng vậy.”

64. Chương 64

Chương 64: Thần lực từ đâu đến.

Ma giới rút quân, phong ấn ở Viêm Hoa môn cũng được bảo vệ, theo nguyên tắc, đây là một trận thắng. Tuy nhiên, không có ai mừng rỡ, đá Trấn giới bị vỡ, bốn phong ấn cũng chỉ còn lại hai. Nhớ lại sát khí ngất trời hôm đó, cứ như vẫn hiện rõ ràng trước mắt, cỏ lá khô héo đầm máu, không sinh linh nào sống sót.

Thậm chí, trận chiến này còn liên lụy cả Yêu giới, chúng yêu bị tà khí kia lây nhiễm, đều tan thành mây khói, có thể gần đạt đến mức sinh linh đồ thần.

Khí đen kia vốn là dục niệm của Ma Thần Thượng Cổ hóa ra, nếu phong ấn bị giải trừ, chúng sinh sẽ vô cùng nguy hiểm, đó là chuyện có thể đoán trước được. Nếu như tất cả phong ấn đều bị phá giải, dục niệm này sẽ trở thành chân thân của Ma Thần, đến lúc đó Ma Thần tái thế, dù là Tiên giới cũng không thoát khỏi vận mệnh diệt thế.

Mấy ngày nay, cả Viêm Hoa môn đều tản ra một loại không khí trầm trọng, đặc biệt là chuyện phong ấn Chí m đã bị Ma giới phá vỡ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Lẽ ra Thiên Kiếm mới là mẫu

chốt giải được phong ấn, nhưng rõ ràng Thiên Kiếm đang ở trong tay Bạch Mộ Thượng tiên, đá Trấn Giới vẫn cứ bị hủy.

Có thể thấy, Ma giới đã tìm ra cách giải trừ phong ấn mà không cần dùng đến Thiên Kiếm, thêm nữa, khi Tiên Ma giao chiến, Huyết Vân trận xuất hiện, lại càng khiến lòng người sợ hãi.

Ai ai cũng biết, đó là trận pháp của Thần tộc, chỉ có huyết mạch của Thần tộc mới có thể phát động. Thế nhưng người Thần tộc, xưa nay ít khi ra mặt, hai hậu duệ duy nhất cũng đã mất tích từ trăm năm trước, nghe đồn, một người mất mạng nơi Bạch Mộ, một người mất tích nơi Thần sơn. Huyết Vân trận hôm nay càng khiến mọi người hoài nghi, người bày trận, liệu có phải là Thần nữ Nghiên Tịch đã mất tích không?

Mặc dù mấy vị Chương môn và Thượng tiên ra ứng chiến đã tận mắt chứng kiến đó là một nữ tử áo đỏ, không phải Tôn chủ khi trước, nhưng điều này cũng trở thành một vướng mắt trong lòng mọi người. Nếu như Thần tộc cũng muốn để Ma Thần tái thế, phong ấn sao còn có thể giữ?

Mọi người tranh nhau suy đoán, nữ tử áo đỏ kia, rốt cuộc là người phương nào?

Sau cuộc chiến, Mộ Tử Hân đã đến hậu viện, hỏi thăm Miểu Hiên về Huyết Vân trận.

Hắn là người duy nhất biết thân phận của Lạc Song và Miểu Hiên, lại không hề nói ra, e là cũng biết rõ, cho dù là Thần tộc đi chăng nữa, cũng không có cách gì với chuyện này.

Miểu Hiên vẫn cho hắn cùng một đáp án, không biết! Đây hiển nhiên là lời nói thật.

Lạc Song im lặng, vẫn còn chưa nói cho hắn biết, người kia giống mẫu thân y như đúc.

Khi Thần bị diệt, trời đất cùng bị thương, ánh sáng nơi chân trời cũng trở nên mờ ảo, hoa cỏ úa tàn, trời đổ tuyết. Ngày đó khi Xích Cơ qua đời chính là tình cảnh như thế, đó là chuyện mà cả Lục giới đều tận mắt thấy.

Sở dĩ mọi người khẳng định Tôn chủ còn sống, cũng bởi vì trời đất không hề có tình trạng dị thường nào! Chỉ là lí do kia tất nhiên không thể dùng với nàng, nàng là một người bị người đời quên lãng.

Chỉ là, trái tim nàng cũng nhận không được đập loạn, thậm chí mang theo chút chờ đợi. Có lẽ tình trạng dị thường hôm đó chỉ là trùng hợp, có lẽ mọi người đều hiểu lầm, có lẽ.... người còn sống!

Nhưng trí nhớ không được rõ ràng còn sót lại, đã hoàn toàn đánh nát hi vọng kia của nàng. Tình cảnh khi đó nàng bị phong ấn, vẫn luôn đọng lại trong trí nhớ nàng, nàng cố gắng tìm ình một lí do. Cho dù người bày ra Huyết Vân trận kia, người muốn giết chết mọi người Tiên giới chính là người đi chăng nữa, cũng không sao cả.

Chỉ cần....

Người còn sống. Chỉ cần người có thể lại nhìn nàng cười như gió xuân, gọi nàng một tiếng “Lạc Nhi!”

Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không chần chờ, sẽ không bao giờ sợ hãi người.

Mấy ngày qua nàng đều suy nghĩ điều này, nhưng càng nghĩ càng loạn, kí ức trong đầu ngắt quãng, đều là chuyện khi nàng mười tuổi. Không rõ ràng, cũng bị thiếu sót rất nhiều.

Ca ca vẫn ở bên nàng, không nói lời nào, cũng không khuyên nàng. Hắn chỉ yên lặng trông chừng nàng, cho dù trong mắt cũng có nhiều tình cảm bị đè nén hết như nàng vậy, nhưng hắn vẫn cố kiềm xuống, lẳng lặng nhìn nàng, vuốt tóc nàng.

Hắn đang đợi nàng bình tĩnh lại, hắn hiểu, cảm xúc bị đè nén quá lâu, sẽ cần phải phát tiết. Trước kia nàng không biết, bởi vì nàng không thể nhớ, hiện tại nàng biết rồi, trí nhớ càng rõ ràng hơn, cứ như khắc vào tận xương, nhưng nàng vẫn cứ giữ mãi trong lòng suốt một trăm năm, sao hắn lại không biết.

Lạc Song bắt đầu hiểu được nỗi khổ tâm của Miểu Hiên. Tình cảm của hắn đối với nàng, cũng không hề thua kém so với mẫu thân.

Hôm đó nàng khóc cả ngày, đồ dẫn đến không biết mình đang ở đâu, xung quanh lạnh giá, chỉ có lòng bàn tay hắn vẫn ấm. Đến hôm sau, lòng nàng mới dần bình tĩnh. Những trí nhớ xa xưa lại rất rõ ràng kia, cũng dần lắng đọng lại.

Nàng luôn không phải là một người bi quan, khóc xong là tốt rồi, ít ra nàng còn có thể khóc. Cho nên nàng không thể cứ như vậy mãi, dù cho ca ca không nói, nhưng nàng biết hẳn vẫn rất lo ình.

Không nghĩ nữa, nàng nở nụ cười thật rực rỡ. Nàng bước ra khỏi phòng, hít thật sâu, khi thở ra, trong lòng lại hiện lên bóng dáng nữ tử áo đỏ ngày đó. Lúc này nàng cũng không còn giống như hôm qua, cảm thấy nặng nề đến mức khiến nàng không thở nổi nữa.

Nàng nghĩ kĩ lại, rốt cuộc người kia là ai? Bộ dáng kia, không giống thuật che mắt, cũng không giống pháp thuật thay đổi dung mạo.

Huống chi thể gian có đồn đại, Xích Cơ là vị thần ít khi lộ diện, người có thể nhìn thấy mặt của nàng là vô cùng ít ỏi. Cho dù là dùng pháp thuật mà biến, cũng không thể giống đến thế.

Chẳng lẽ thể gian quả thật có người giống người? Nhưng thần thái tuyệt sắc kia, quả thật có người thứ hai sao?

Hay không như lời đồn, Thần tộc còn có một chi khác chưa ai biết đến? Nàng còn có họ hàng xa?

Càng nghĩ lại càng loạn, nàng lắc lắc đầu muốn quên tất cả. Nhìn về phía mấy bông hoa trắng nhỏ trên đất, dưới khí trời khô ráo lại càng có vẻ như sắp héo rũ. Nàng ngồi xổm xuống, chạm vào cánh hoa trắng kia, chỉ thấy đóa hoa kia vốn không còn sức sống, lúc này lại như hồi sinh, cành lá mọc ra, sống động vô cùng, hơn nữa còn không ngừng lớn lên, cành lá mới cũng mọc ra xum xuê.

Nàng hoảng hồn, rút mạnh tay về, tốc độ sinh trưởng của đóa hoa kia lại không hề dừng, lại còn lan tràn khắp bốn phía, một lát sau đã mọc đến dưới chân nàng.

Lạc Song càng bối rối, muốn lui lại, nhưng lại trượt chân, ngã nhào trên đất.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên nghe tiếng liền chạy khỏi phòng, thấy tình cảnh trên đất, sững sờ đứng ở cửa, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Cành lá kia đã không còn mọc thêm, nhưng mặt đất bên dưới Lạc Song đã trở thành một mảng xanh biếc, trở thành một vòng tròn quanh thân nàng. Nàng chỉ mới chạm một cái, hoa cỏ lại lập tức mọc dài ra.

“Ca ca, phong ấn của muội...” Phong ấn Chí m đã bị phá, chẳng lẽ lại ảnh hưởng đến phong ấn của nàng? Rõ ràng nơi này cách đá Trấn giới khá xa mà.

“Không phải!” Hắc lắc đầu, mày nhíu chặt, tay vẫn bắt mạch cho nàng “Lạc Nhi, vừa nãy muội đã làm gì?”

“Muội thấy hoa này sắp chết, cảm thấy.... đáng thương.... chỉ chạm vào một chút lại....” Sao lại thế? Rõ ràng nàng không hề dùng bất cứ tiên pháp nào.

Sắc mặt Miểu Hiên càng trầm trọng “Khi đá Trấn giới bị phá, muội.... có thấy khó chịu ở đâu không?”

Lạc Song lắc đầu, từ sau khi trở về từ Ma giới, thân thể của nàng dường như đã khỏe trở lại. Nàng hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, buổi tối cũng không ngủ mê man nữa.

“Lúc bình thường thì sao?” Hắc tiếp tục hỏi.

Nàng vẫn lắc đầu, nghĩ một chút lại nói: “Chỉ là... thỉnh thoảng, tim có hơi đau, nhưng đau rồi lại qua rất nhanh, giống như.... giống như không phải cơn đau trên người mình.” Không giống như bản thân nàng đang đau.

Mi tâm Miểu Hiên nhíu chặt, quay đầu nhìn hoa cỏ trên đất, nhìn một lúc lâu, đột nhiên như nghĩ đến điều gì, tay liền nắm chặt, hai mắt mở to, sắc mặt như hơi tái xanh.

“Ca ca?” Lạc Song càng khó hiểu “Muội bị sao...”

Hắc quay đầu lại, nhìn nàng một cái, lúc này mới chậm rãi kéo nàng đứng dậy, như suy tính điều gì, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Muội không sao!”

“Nhưng vì sao...”

“Lạc Nhi!” Hần xen ngang lời nàng, kéo nàng ra khỏi mớ hoa cỏ kia, sắc mặt trầm trầm nói: “Tuyệt đối không thể để cho ai thấy nơi này.” Nói xong tạo thành một kết ấn, hóa ra ngọn lửa đỏ rực, thiêu đốt toàn bộ cảnh xuân, hóa thành tro bụi.

“Mọi chờ ta ở đây, ta đi xác nhận một chuyện!” Hần lại nhìn thoáng qua một bãi đen như tro trên đất, xoay người rời đi.

Mặc dù Lạc Song không hiểu hần muốn xác nhận cái gì, nhưng có lẽ có liên quan đến phong ấn của nàng. Nếu không, hần sẽ không gấp gáp như thế. Nàng đưa tay sờ ngực, vẫn không có phản ứng gì?

Ngày đó Mộ Tử Hân rút cuộc đã chữa trị phong ấn cho nàng ra sao? Phong ấn mà ngay cả ca ca cũng bó tay, sao hần có thể giải quyết dễ dàng như thế? Trong lòng nàng mơ hồ hơi bất an, muốn biết đáp án, nhưng với tình cảnh hiện nay của hai người, làm sao nàng có thể mở miệng?

Aizz!

Nàng thở dài, lại ngồi xổm trên đất, nhìn bãi đất khô cằn lại có mùi gay mũi, nàng định vươn tay ra, cuối cùng lại rút về. Bây giờ nàng không thể chạm vào đâu.

Nhớ lại khi còn bé, nàng cũng thường xuyên không thể khống chế sức mạnh của mình, nhưng cũng không có thần lực làm vạn vật hồi phục như thế? Đặc biệt là sau khi bị phong ấn, ngoài thân thể của Thần không thể chết ra, nàng hoàn toàn là một người bình thường.

Chỉ là.... vì sao năm đó mẫu thân nhất định phải phong ấn nàng? (câu hỏi mà mọi người đều muốn biết :3)

Nếu như chỉ vì lần trốn ra ngoài kia đã gần như khiến nàng suýt bỏ mạng, là vì nàng còn quá nhỏ, không thể tự bảo vệ? Hay vì bảo vệ nàng chu toàn, nên cố ý áp chế Thần lực của nàng, để người đời đều tưởng nàng vô dụng?

Nhưng lúc này nàng đã trưởng thành, dù là thế nào, nàng cũng là Thần! Đủ để tự vệ, hơn nữa còn có lời tiên đoán của Thiên Kiếm, cô đời này còn ai có thể làm nàng bị thương? Mẫu thân cần gì phải hạ phong ấn mạnh như thế. Cứ như cố ý khiến nàng bị phong ấn mãi mãi. Đã vậy, còn không tiếc.... lấy mạng nhiều người?

Còn có chuyện diệt môn của Thanh Vân, mẫu thân trong ấn tượng của nàng, không phải là người dễ xúc động. Nhất định, người sẽ không vì nàng, dưới cơn nóng giận mà diệt cả nhà người ta. Huống chi lúc ấy, mặc dù nàng bị thương đến yếu ớt vô cùng, nhưng sau khi ăn “Quy hồn”, đã không còn đáng ngại. Thân thể của Thần là linh hồn của trời đất, tối kỵ máu tanh, đừng nói giết người, nàng chỉ cần nhìn thấy máu đã buồn nôn, nhưng mẫu thân lại giết người.

Những thứ này, trước kia nàng đều chưa từng nghĩ tới, lúc này cẩn thận nghĩ lại, quả thật có nhiều điểm khó hiểu, cũng không biết đáp án. Ca ca có biết không nhỉ?

Vì sao... nàng lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản?

Ôm lấy ngực, nàng hít thật sâu, lại nhìn về bãi đất khô cằn, ánh mắt nàng dần nặng nề, chau mày, cứ như gặp phải chuyện gì khó khăn lắm, lắm bầm nói.

“Mẫu thân, rốt cuộc người... còn giấu con gái điều gì?”

Một cơn gió thoảng qua, tro bụi của những cánh hoa bay lượn, trong không khí có một mùi thơm quái dị. Hương thơm nhàn nhạt, như mùi hoa lại không biết là hoa gì? Chỉ khiến người ta có cảm giác khốn cùng.

Đây là mùi gì? Nàng chưa từng ngửi qua, cẩn thận ngửi vẫn đoán không ra. Chỉ là cảm thấy mùi thơm kia càng lúc càng đậm, ngay cả mùi vị khét lẹt của mấy cánh hoa bị cháy cũng bị lấn áp.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, từng bước từng bước đi đến, nhưng tuyệt đối không phải Miểu Hiên. Trong lòng Lạc Song hoảng hốt, nhanh chóng xoay người sang nơi khác!

Chỉ một cái xoay người này, nàng liền sững sờ tại chỗ, ánh mắt trợn to, trái tim bị siết chặt, không thể động đậy. Trong mắt, chỉ có những cánh hoa đang bay đầy trời, còn có người đang chậm rãi đi về phía nàng, khẽ mở đôi môi, dịu dàng như nước khe gọi:

“Lạc Nhi!”

65. Chương 65

Chương 65: Cảnh xưa.

“Rốt cuộc người kia là ai?”

“.....”

“Lần chia nguyên thần này sẽ khiến tu hành ngàn năm qua của đệ bị hủy hoại trong chớp mắt.”

“....”

“Đệ.... vẫn không muốn nói sao? Người kia đáng giá để đệ phải làm vậy sao? Hay là.... chẳng lẽ.... chẳng lẽ.... đệ thật sự vào Hư Không....”

“Sư huynh! Chuyện này đệ tự biết chừng mực, nếu như không phải thật nắm chắc, đệ cũng sẽ không dùng đến biện pháp này!”

“Nắm chắc? Đệ như vậy mà cũng gọi là nắm chắc? Đại chiến sắp đến, công lực của đệ lại chỉ còn không đến một nửa, làm sao đối phó với kẻ địch? Đệ cho rằng người khác không nhìn ra được thì ngay cả kẻ làm sư huynh như ta đây cũng không thể nhìn ra được sao?”

“.... Huynh quá lo rồi!”

“Bây giờ đệ không sao, không có nghĩa là sau này cũng không sao!”

“.....”

“Đệ.... Aizz! Hôm nay khuyên thế nào cũng phí công mà thôi, nếu như đệ không nói, ta cũng chỉ đành tự đi tìm hiểu. Đệ nên biết tính nghiêm trọng của việc này, tất cả đều phải dùng bá tánh thiên hạ là trọng!”

“Tử Hân hiểu rồi!”

“Biết.... là tốt rồi!”

Lại liếc hần lần nữa, lúc này Mộ Lãnh Liệt mới phát tay áo tức giận bỏ đi, trước khi đi còn đẩy mạnh cửa, muốn phát tiết tức giận trong lòng.

Mộ Tử Hân ở trong phòng nhìn hần bỏ đi, mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng hần, mới chậm rãi quay người lại, cơn đau đớn trong tim vốn đang cố sức áp chế lúc này bộc phát, bước chân lão đảo, loạn loạn choạng mấy bước, đành vội vàng vịn cạnh bàn.

Ngực bụng đều nghẹn ứ khó chịu, hần phun ra một ngụm máu. Máu văng đầy bàn, từng giọt từng giọt chảy xuống, nhìn mà giật mình. Hần ho khan không ngừng, khuôn mặt vốn trắng trẻo, lúc này lại càng tái nhợt, không còn chút máu, hần cố vịn mép bàn ngồi xuống, cứ như đã hao hết sức lực, khê thở.

“Quả nhiên!” Giọng nói lạnh lùng vang lên từ cửa, Miểu Hiên một thân áo lam đứng ở cửa, nhìn hần, rồi lại nhìn vết máu trên mặt bàn, lông mày hơi cau lại, nhưng sau đó lại là vẻ lạnh lùng không phục.

“Lạc Chưởng môn!” Hần nhàn nhạt đáp, xem ra sư huynh đã đứng, công lực của hần giảm đến mức, ngay cả có người ngoài cửa sổ cũng không phát hiện ra. Ra hiệu bảo hần đi vào, Mộ Tử Hân nhìn vết máu trên bàn, nghĩ rằng có muốn giấu cũng giấu không được, vậy thì dứt khoát không giấu nữa.

Miểu Hiên đứng ở cửa, hơi do dự một lúc mới bước vào. Hần cũng không ngồi, chỉ đứng đó.

“Nàng không biết?”

Mộ Tử Hân sững sốt, một lúc sau mới biết hần đang nói đến ai, chậm rãi khê cười nói: “Huynh cho là nàng nên biết sao?”

“Cuối cùng.... nàng cũng sẽ biết thôi!”

Mộ Tử Hân khẽ lau vết máu trên bàn, lại nói: “Biết thì đã sao? Không biết thì sẽ thế nào? Thuật này đã hạ thì không thể thu hồi được nữa. Nguyên thần đã vào cơ thể nàng, chỉ là một thể mang hai hồn, cho đến lúc chết!”

Tay bên người Miểu Hiên nắm thật chặt, hồi lâu mới nói: “Cứ tiếp tục như vậy.... huynh sẽ chết!”

Mộ Tử Hân khẽ cười, lắc đầu “Ta là người tu đạo, sinh tử đều đã sớm bỏ qua. Cho dù lúc này thân thể ta có bị diệt, hồn vẫn còn, chẳng qua sẽ chỉ luân hồi một lần nữa mà thôi. Nhưng nàng....”

“Nàng không thể!” Hắn tiếp lời nói, sắc mặt nặng nề, Thần không có luân hồi! Hắn trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Sư huynh của huynh mong huynh, mọi việc đều nên lấy bá tánh thiên hạ làm trọng.”

“Huynh sao biết được việc ta đang làm không phải vì bá tánh thiên hạ?” Mộ Tử Hân nói từng chữ.

Miểu Hiên quay mạnh đầu lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, khóe môi giật giật như muốn nói điều gì. Mộ Tử Hân lại mở miệng trước.

“Chuyện cho đến bây giờ, sao ta lại không đoán ra!” Hắn thở dài, chân mày dần nhíu chặt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt chần chừ, ánh mắt lại không hề có tiêu cự, hồi lâu mới tiếp tục nói: “Lục giới đồn đãi, ngày nàng ra đời, Địa Long thức tỉnh, Hải Long gào thét, hoa cỏ điều linh, trời đang trong cũng bị ánh sáng đen bao phủ, thiên địa rung chuyển không ngừng. Thế gian không ai hiểu rõ, chỉ nhìn biểu hiện của nàng, lại càng nhận định nàng là một vị thần bị vứt bỏ! Nhưng sự thật thì sao?”

Ánh mắt của hắn có mấy phần sắc bén, nhìn về phía Miểu Hiên, chân mày Miểu Hiên vẫn nhíu chặt, không nói lời nào.

“Người đời cũng dễ dàng bị vẻ bên ngoài mê hoặc!” Hắn tiếp tục nói “Bản thân Thần tộc chính là Chí Linh của trời đất, Thần tộc ra đời, trời đất đều có dị tượng, đánh dấu sự ra đời của Thần. Những kẻ kia không hiểu, chẳng qua là vì không hề trông thấy dấu hiệu nào chúc mừng cho sự ra đời của nàng. Huống chi khi trời lúc ấy, tím nhiều hơn đen, rốt cuộc là đen hay là tím, e rằng chỉ có người bên cạnh nàng mới biết được. Từ trước đến nay Thần tộc không thích tiếp xúc với người đời, nếu có lòng giấu diếm, chân tướng sẽ không ai biết được.” Hắn thở dài, nhìn về phía người bên cạnh “Cho nên.... Nàng vốn không phải là một vị thần bị vứt bỏ, nàng vốn là vị Thần chân chính cao quý nhất so với bất kì kẻ nào của Thần tộc!”

Tay Miểu Hiên căng chặt, quay phắt đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt mở to, vô cùng kinh ngạc.

Một lúc lâu sau.

Miểu Hiên chậm rãi khép mắt, trầm giọng nói: “Huynh biết từ lúc nào?”

“Từ lúc nàng đến Ma giới, tìm được Thiên Kiếm!” Mộ Tử Hân nói rõ “Thế gian này, còn ai khác có thể cảm ứng được Thiên Kiếm, lại không hề khó khăn sai sử được Thiên Kiếm nữa?”

“Là nàng....” Trên gương mặt lạnh nhạt của Miểu Hiên hiện lên vẻ u sầu, nếu như có thể, hẳn hi vọng nàng quả thật giống như trong mắt người đời, là một vị thần bị vứt bỏ. Hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Tử Hân bên cạnh, sắc mặt lạnh nhạt đã được khôi phục.

“Đây chính là lí do huynh liều mạng như vậy? Không để ý đến tu hành ngàn năm của mình? Đơn giản là....”

“Chỉ vì.... cuộc chiến này nhất định không thể thua!” Vẻ mặt Mộ Tử Hân thoải mái tiếp lời, khóe môi mỉm cười như hoa.

Sắc mặt Miểu Hiên càng thêm nặng nề, nhìn hắn một lúc lâu, hơi có vẻ tức giận: “Huynh làm như vậy, rốt cuộc là vì bá tánh thiên hạ, hay là vì nàng?”

Mộ Tử Hân sững sốt, khóe môi hơi mất tự nhiên giật giật, một lúc sau mới nói: “Có khác nhau sao?”

Không thể phủ nhận, hắn có lòng riêng, nhưng tình thế hôm nay, làm sao hắn chỉ có thể lo cho lòng riêng của mình.

“Đương nhiên khác!” Miếu Hiên đột nhiên nổi giận, tiến lên một bước “Huynh biết rõ.... Nàng dễ mềm lòng, tất nhiên sẽ không trơ mắt đứng nhìn. Biết rõ.... trong lòng nàng hướng về ai.” Tay bên người hắn lại càng nắm chặt.

“Lạc Miếu Hiên” Mộ Tử Hân lại đột nhiên gọi tên hắn, vẻ mặt nghiêm túc “Tính tình nàng ra sao, huynh càng rõ hơn ta. Nàng không hiểu chuyện, huynh cũng làm như không hiểu luôn sao?” Khóe môi hắn nhếch thành một nụ cười khổ, ngẩng đầu nhìn về phía Miếu Hiên, ánh mắt khẽ híp lại, càng ngày càng nặng nề “Lòng của nàng.... chân chính hướng về ai.... e là... ngay cả chính nàng cũng chẳng rõ!”

Miếu Hiên sững sốt, không rõ câu nói sau cùng của hắn có ý gì, lại nghe thấy tiếng ho của hắn, Mộ Tử Hân một tay bịt miệng, ho đến cong cả người, vết máu vốn đã bị lau đi trên bàn lại xuất hiện.

“Nếu như phong ấn Ma Thần tiếp tục bị đánh phá, phản phệ phong ấn trên người nàng sẽ càng nặng hơn, đến lúc đó, người phải tiếp nhận mấy thứ đó chính là huynh!” Miếu Hiên cảnh cáo.

“Ta biết!” Hắn thật vất vả ngừng ho khan, cười nhàn nhạt, giống như cả người đều được bao phủ trong ánh trăng, thở gấp nói: “Có lẽ.... Đây là điều duy nhất ta có thể làm cho nàng! Chỉ cần.... Lục giới được bảo vệ!” Chỉ cần nàng được bình an.

“E rằng.... tất cả không được như tính toán của huynh!” Miếu Hiên ôn hòa nói, trong mắt như có điều gì chợt lóe rồi biến mất. Hắn lại móc trong túi ra một cái bình nhỏ, đưa qua “Ăn cái này vào, vốn là chuẩn bị cho nàng! Giờ.... chắc là không dùng được nữa rồi!”

Cảm thấy lời nói của hắn hơi khác thường, lại nghĩ không ra, Mộ Tử Hân thuận tay nhận cái bình kia “Đa tạ!”

“Huynh không cần đa tạ ta!” Miếu Hiên lạnh lùng nói “Ta chỉ là trả lại ân tình này cho huynh thay nàng. Ta không giống huynh, bất cứ lúc nào cũng phải lấy bá tánh thiên hạ làm trọng! Đối với ta mà nói, nàng chính là thiên hạ! Cho nên....” Hắn quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo như dao “Nếu một ngày kia, nàng nói nàng không muốn cứu lấy thiên hạ này, ta cũng sẽ giúp nàng hủy đi trời đất!”

Mộ Tử Hân hoảng hốt, lại thấy Miếu Hiên không hề do dự xoay người ra cửa, bước chân vững vàng, không hề dừng lại, cứ như hắn vốn đã định làm như thế suốt ngàn năm qua.

Mộ Tử Hân than nhẹ, chậm rãi nắm chặt bình nhỏ trong tay, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ, lắc đầu, như bất đắc dĩ, lại như tự giễu.

Tất cả đều là do tạo hóa, nếu số đã định, hắn có làm gì cũng phí công. Chỉ mong người nọ.... không nên bỏ lỡ như hắn, vậy là tốt rồi!

=====

Trong mũi đều là hương thơm sực nức kia, rõ ràng là một mùi hương nhàn nhạt, lại không hiểu sao khiến người gay mũi. Mùi hương rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ rõ đã từng ngửi qua ở đâu.

Nàng mở mắt, lại phát hiện mí mắt nặng nề dị thường, nàng cố nhiều lần, mới miễn cưỡng mở ra được. Bên cửa sổ lộ ra ánh hoàng hôn nhàn nhạt, trên bàn không xa là một cây đàn hương đang không ngừng bốc khói trắng. Mùi thơm chính là bay ra từ nơi này.

Nàng nhú nhú mày, mùi thơm này cũng quá nồng rồi? Khiến người ta hơi mờ mịt, mí mắt lại nặng nề, nàng lắc đầu, cố gắng ngồi dậy.

Đây là một gian phòng không lớn, một cái giường, một tủ sách, bên cạnh còn có một bàn trang điểm, hiển nhiên là phòng của một nữ tử. Đây là đâu?

Sao nàng lại ở đây? Ánh mắt nàng lại quét khắp phòng, bài trí xa lạ, rõ ràng chưa từng thấy qua, nhưng vì sao nàng lại có cảm giác quen thuộc.

Một tay nàng đỡ đầu, cố gắng hồi tưởng, nhưng dù nàng cố đến mức nào, nàng cũng không thể nhớ ra, trong đầu trống rỗng, ngay cả tại sao nàng lại ở đây, nàng cũng chẳng nhớ nổi.

Đầu đột nhiên hơi đau, nàng không nhịn được gõ hai cái. Mùi thơm nồng nặc kia càng lúc càng đặc, nàng không nhịn được ho khan vài tiếng.

“Tĩnh rồi?” Một giọng nữ dịu dàng vang lên, một người mặc áo đỏ bay bay bước vào, gương mặt tuyệt sắc đến khiến đất trời cũng phai nhạt, khóe miệng mang nụ cười thần nhiên, có ý yêu chiều. Người kia bước nhẹ nhàng đến, ngồi cạnh mép giường.

Người ngồi thẳng lưng trên giường, chăm chú nhìn người kia vừa ngồi xuống, vẻ mặt khó hiểu.

Tay ngọc khẽ vươn, tùy ý xoa trán nàng, nụ cười càng sâu “Không sao rồi!” Rồi lại thở dài, nhìn nàng, chân mày nhíu lại “Nhóc con nghịch ngợm, Bắc Hải là chỗ con có thể tự tiện đi xem sao! Gặp họa rồi? Biết vậy sẽ để con ở dưới nước thêm mấy ngày, coi như một bài học!”

Chân mày người nọ nhướng lên, như đang tức giận, nhưng vẫn không giấu được vẻ yêu chiều trên mặt. Người nọ lại đưa tay vén mấy sợi tóc trên trán nàng, rồi mở miệng.

“Nếu quả thật con muốn xuống nước chơi đùa, trước hết phải học thuộc Bích Thủy chú của ta rồi hãy tính. Lo chơi không lo học! Như vậy tốt lắm sao?” Người nọ nói một lúc lâu, nhưng vẫn không được đáp lại, liền ngẩng người nhìn về phía nàng, lại thấy nàng chỉ đang lăm lăm mà nhìn người kia, không nói tiếng nào, trong mắt trống rỗng, bị một lớp sương mờ che phủ.

Đột nhiên lại thấy hơi bối rối.

“Lạc Nhi! Con sao vậy? Sao không nói chuyện?”

Lạc Nhi? Người này gọi ai vậy? Đó là tên nàng sao? Sao.... nàng lại không nhớ ra?

“Lạc Nhi!” Thấy nàng vẫn chưa hoàn hồn, nữ tử biến sắc, bối rối kéo tay nàng, bắt mạch, một lúc lâu mới lẩm bẩm “Kỳ quái, khí huyết thông suốt, không sao mà? Lạc Nhi...”

“Người.... là ai?” Nàng rớt cuộc mở miệng, nhìn người trước mắt, trong đầu hiện lên một bóng dáng nhàn nhạt, mùi thơm trong phòng lại càng nồng chết người.

Người kia sững sốt, ngơ ngác nhìn nàng hồi lâu, sau đó nhướng mày, vẻ mặt hơi tức giận, đưa tay búng vào trán nàng “Nhóc con hư đốn, con lại giả trò gì đó? Con nói xem trong Lục giới này, có ai có thể qua mắt ta không, còn không nhận ra con đang giả bộ sao? Dám giả bộ như thế, ta muốn phạt con!”

Người kia nói rồi lại xuống tay thật nặng, nàng không nhịn được ôm lấy trán xuýt xoa, chắc chắn đã đỏ lên rồi. Nàng nhất thời ảo não, miệng cong lên, u oán nhìn người kia.

“Còn dám giả bộ nữa không.” Nữ tử kia lại duỗi tay sờ mặt nàng, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc, nhìn mắt nàng, gần từng chữ: “Phải đứng dậy luyện công rồi, còn lười biếng nữa, ba ngày này con đừng hòng ra khỏi cửa!”

Trái tim đột nhiên thả lỏng, nàng chân thành nhìn nữ tử trước mắt. Đầu óc trống rỗng như lập tức được rót vào tất cả trí nhớ, tất cả vật dụng xa lạ đều trở nên quen thuộc, vụn vặt ngất ngưởng. Bóng dáng trong lòng kia cũng dần rõ ràng, từ từ trùng lên bóng dáng nữ tử trước mắt.

Lúc này nàng mới lẩm bẩm khẽ gọi:

“Mẫu thân!”

66. Chương 66

Chương 66: Trí nhớ thật giả.

Những tảng đá trong khe không ngừng chiếm chỗ của đóa hoa kia, một đóa hoa trắng nho nhỏ, nhưng cứ vẫn cố chấp sinh trưởng. Một nữ tử ngồi cạnh hòn đó, ngăn người nhìn tình cảnh đó.

Tất cả hoa cỏ nơi này, nàng đều biết, quen thuộc đến mức chỉ cần nàng nhắm mắt lại cũng có thể đoán ra vị trí của từng thứ. Chỉ là, tình cảnh quen thuộc như thế, vì sao trong lòng nàng vẫn luôn trống rỗng, trống rỗng như không hề chứa bất cứ thứ gì.

Nàng là Anh Lạc, nơi này là Thần sơn, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở đây, trừ Phương Viên cách Thần sơn năm dặm, nàng chưa bao giờ đi xa hơn. Ngoại trừ từng ngọn cây ngọn cỏ nơi này, người duy nhất nàng biết, cũng chỉ có mẫu thân —— Xích Cơ.

Những điều nàng nhớ được, đều khắc thật rõ ràng trong đầu, chỉ là cảm giác trống rỗng kia vẫn luôn vây quanh nàng, không tan đi được, lại không hiểu nổi tại sao.

Trong mũi vẫn là hương thơm thanh nhã nhưng nồng nặc kia, chắc là mẫu thân rất thích hương thơm này, nên cả sơn cốc đều có mùi hương này. Đầu nàng lại hơi mê mang rồi, mọi chuyện cứ như đều loạn cả lên. Mẫu thân nói, có lẽ điều này liên quan đến việc mấy ngày trước nàng ở dưới nước quá lâu, mấy ngày nữa sẽ khỏi.

Nhưng nàng lại rất sợ sự mê man này, cứ như, có một điều gì khác, điều gì đó... là thứ gì mới được? Không biết! Càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy mâu thuẫn! Nàng vốn sợ đau mà!

“Lạc Nhi!” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên phía sau, nữ tử áo đỏ chậm rãi đi đến, vô cùng khoan thai.

Nàng vui sướng quay đầu, nở nụ cười: “Mẫu thân!”

Người đó ngồi xuống cạnh nàng, mặt mang nét cười, đẹp không tả xiết “Sao lại ngồi đây?” Nói rồi lại giơ tay vén mấy ngọn tóc của nàng, chân mày hơi cau, giọng nói hơi mang ý trách “Nhìn con xem, đầu tóc lộn xộn như thế, có con gái nhà ai mà lại thế!”

Anh Lạc lè lưỡi, nàng vội thức dậy, không kịp xử lý đầu tóc, chỉ kịp cột lưng tung rồi ra khỏi cửa.

Xích Cơ lắc đầu, cổ sức nhéo mặt nàng, coi như trừng phạt “Lớn như vậy rồi, còn không biết xấu hổ!”

Ngoài miệng nói vậy nhưng tay đã thả tóc nàng ra, ánh sáng trong tay hiện lên, một cây lược gỗ đã xuất hiện, tinh tế chải gọn. Chỉ là sửa sang lại đơn giản như thế, một búi tóc cũng đã ngoan ngoãn búi lại trên đầu, không hề lỏng lẻo sắp bung ra như ban nãy.

Anh Lạc lon ton chạy đến bên bờ ao, nhìn qua nhìn lại, càng nhìn càng để ý, mẫu thân búi tóc cho nàng! Mẫu thân tự tay búi tóc giúp nàng, không hiểu sao, nàng lại muốn khóc. Nàng quay đầu nhìn về phía nữ tử đằng sau, trong lòng như có thứ gì đó ầm ập sắp tràn ra.

“Mẫu thân!” Nàng gọi

“Ừ!”

“Mẫu thân...” Lại gọi.

“Ừ!”

“Mẫu thân!” Tiếp tục gọi.

“.....Ừ!”

“Mẫu thân!” Lại nữa.

Nữ tử ngồi ngay ngắn trên hòn đá, cuối cùng cũng nhận thấy sự khác thường trong lời nói của nàng, sững sờ một lát, khóe miệng lại nhếch lên yêu chiều “Nhóc con hư đốn, con đùa mẫu thân vui vậy sao, gọi cái gì mà gọi!”

Anh Lạc lại nhếch miệng cười rục rịch, hưng trí nhảy đến, nhảy một hồi lại chạy vội qua, ôm lấy cổ người đang ngồi trên đá, thỏa mãn cọ cọ vào ngực Xích Cơ, cứ như không ngại phiền mà la hét “Mẫu thân, mẫu thân...”

Xích Cơ suýt nữa ngồi không vững, vội vàng thẳng lưng, vừa giữ lấy con bò nhỏ trong lòng, vừa khiển trách “Lạc Nhi, con làm gì thế, đã lớn thế này, còn ôm mẹ! Còn không mau bỏ ra.” Rõ ràng là giọng trách cứ nhưng lại không hề có ý trách, chỉ có bất đắc dĩ.

“Người ta muốn ôm mà!” Anh Lạc cúi đầu không chịu, chỉ càng cố sức dụi vào lòng Xích Cơ “Lạc Nhi.... Lạc Nhi, cũng không biết tại sao nữa? Chỉ là muốn ôm mẫu thân thôi, muốn ôm muốn ôm. Cứ như... đã mong

được làm vậy từ lâu lắm rồi, cuối cùng cũng được ôm mẫu thân!” Trong lòng không hiểu vì sao lại hơi chua xót, nước mắt cứ như sắp tràn ra, không thể nhịn được.

Xích Cơ đẩy tay nàng một lúc, chần chờ, rồi lại ôm lấy, vỗ về một sợi tóc trên lưng nàng, than nhẹ bất đắc dĩ “Nhóc con này!”

Nàng được tùy ý dụi dụi đến thoải mái, một lúc lâu sau, dường như đã dụi mệt, mới buông ra, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay người ngồi bên cạnh, chớp chớp mắt như một con bò nhỏ đòi ăn (=)) so sánh kiểu gì thế này)

Xích Cơ chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu nhìn về phía tảng đá mà Anh Lạc nhìn ban nãy “Vừa nãy con nhìn gì vậy?”

Anh Lạc ngẩn ngơ, theo ánh mắt Xích Cơ nhìn qua, nhìn về phía đóa hoa trên đá kia “Nhìn hoa!”

“Hoa?” Xích Cơ hơi ngẩn ra, chân mày cau lại, ánh mắt hơi sắc bén, nhìn nàng “Từ trưa đến giờ con ngồi đây nhìn hoa này?”

“Ặc....” Anh Lạc nhếch môi, dự cảm không tốt, nàng nhất thời đắc ý, tiêu rồi.

“Ta nhớ là bảo con đi tu luyện Bích Thủy chú mà?!”

Sắc mặt Anh Lạc càng luống cuống, ánh mắt ngó đông ngó tây, chỉ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt người kia, ngay cả cánh tay mới nãy còn níu lấy không buông, cũng thả ra ngay.

“Lạc Nhi!” Người đối diện nổi giận.

“Mẫu thân....” Nàng cong môi lên, vẻ mặt ủy khuất, lấy cổ lung tung “Con.... con thấy hoa này đáng thương.... đang... đang định cứu nó mà?”

“Lạc.... Nhi!” Xích Cơ nghiêm mặt, ánh mắt khế híp.

“Thật, thật, thật mà!” Nàng giơ tay lên, cổ ỉnh lòng tin, nhưng lại càng lộ vẻ chột dạ.

Xích Cơ nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, bất đắc dĩ thở dài, hạ giọng nói: “Lạc Nhi, con phải biết, ta muốn con tu luyện pháp thuật là vì sức khỏe của con! Lỡ như con gặp nguy hiểm, mà không có ta bên cạnh, con....”

“Con biết rồi!” Nàng cúi đầu nhận lỗi, rồi lại ngẩng đầu lên, như muốn giải thích điều gì “Nhưng mà mẫu thân, nếu như mẫu thân không ở cạnh con, cũng không sao, bởi vì Lạc Nhi còn có.... còn có....” Nàng nói đến đây liền nghẹn, rõ ràng lúc nãy trong đầu nhớ đến điều gì, sao lại mơ hồ rồi. Cứ như có một bóng dáng rõ ràng đang dần nhạt nhòa đi.

“Còn có... còn có ai?” Nàng mê man, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh “Mẫu thân, còn có ai?”

Vẻ mặt người đối diện hơi nặng nề, trong mắt như có thứ gì, muốn bộc phát ra rồi lại nhanh chóng được che đi, khôi phục như cũ.

“Mẫu thân làm sao biết.... Con nói ai vậy?”

Đúng vậy, nàng không biết, làm sao mẫu thân biết chứ.

Người kia nhìn đi nơi khác, như có như không tránh ánh mắt nàng “Được rồi Lạc Nhi, đừng chậm trễ nữa! Mẫu thân dạy con thứ khác. Lần này không được lười biếng nữa, biết không?”

“Ừm!” Nàng biết điều lên tiếng, nghi ngờ trong đầu lại không thể xóa đi, cứ như.... là cái gì?

Xích Cơ quay đầu nhìn đóa hoa trên vách đá kia, kéo nàng rời đi, vừa nói: “Hoa này con đừng lấy, một đóa hoa thôi, ngày mai nó sẽ tàn ngay, cần gì phải phí lòng.”

“Tàn?” Anh Lạc dừng bước, cười ha ha “Mẫu thân, người nói gì vậy? Hoa Thần sơn, sao có thể tàn được?”

Người kia sững sốt, sắc mặt hơi có vẻ kinh dị, chớp mắt đã không thấy, cười theo nàng “Đúng đúng đúng, con xem mẫu thân cũng hồ đồ rồi, còn không phải bị con chọc tức sao, không chịu luyện công, chạy ra đây nhìn hoa? Phải phạt con!”

“Lạc Nhi biết sai rồi! Chỉ là....” Nàng quay đầu nhìn đóa hoa đang giãy dụa giữa mấy tầng đá, không biết sao lại hơi thương tiếc, rõ ràng không có gì phải lo lắng, thật kì quái, kì quái quá đi, nàng hơi mơ hồ rồi “Mẫu thân.... chúng ta giúp nó được không?”

“Giúp?” Xích Cơ quay đầu lại nhìn đóa hoa kia, rồi lại nhìn người đang cười như hoa bên cạnh “Giúp thế nào? Chẳng lẽ con muốn dời nó khỏi mấy tầng đá sao?”

“Tất nhiên là không, đó là gốc rễ của nó mà!” Gốc rễ thì tất nhiên không thể di chuyển được rồi.

Nàng buông tay Xích Cơ ra, bước nhanh về phía mấy tầng đá, cách đó một khoảng, khẽ vươn tay vuốt lên cánh hoa. Chỉ một lát sau, cứ như tất cả ý xuân đều đang tràn về ngập tràn nơi vách đá, hoa cỏ đâm chồi nẩy lộc, phủ khắp mấy tầng đá kia, sinh trưởng không ngừng. Một mảng xanh ngắt bao phủ lấy, cứ như xuân đã về, hóa thành một biển lá cây màu lục.

Xích Cơ mở to mắt, nhìn mấy hòn đá rực rỡ vô cùng kia, không nói nên lời.

“Tốt lắm, như vậy nó sẽ không cô đơn nữa!” Nàng vui vẻ quay lại “Mẫu thân, chúng ta đi thôi.... Mẫu thân? Mẫu thân?”

Nàng gọi vài lần, người trước mắt mới tỉnh táo lại, nhưng vẻ mặt vẫn hơi dờ dẩn nhìn một mảng xanh lục kia “Này.... làm sao con làm được?”

“Con cứ làm thế thôi.” Đôi mắt Anh Lạc trong veo “Mẫu thân, người quên là con đã có năng lực này từ khi ra đời rồi sao, người nói, bởi vì chúng ta là Thần tộc, nên mới có thể như thế.” Nói rồi lại kéo lấy tay Xích Cơ, vừa đi vừa nói “Tốt lắm, chúng ta đi nào, lần này con hứa sẽ tu tập tiên thuật thật tốt!”

“Ừ....” Người kia nhẹ giọng đáp, nhưng hơi không yên lòng, trong mắt có điều gì đó không rõ, tay bên người khẽ nắm lại, nhìn mấy tầng đá đã hóa xanh.

Nàng có thể khiến vạn vật sinh trưởng.... không phải.... không phải Thần tộc nào cũng có thể làm được.

Đây.... đây là điều chỉ có Thần sáng thế* mới có thể làm được.

(*Thần sáng thế: Vị Thần tối cao tạo nên vạn vật)

=====

Đêm đến, trong phòng đều nồng nặc mùi hương, có mấy làn khói trắng bay bay, cứ như mộng ảo.

Nữ tử đứng trước giường, nhìn người đã ngủ say. Gương mặt thanh nhã, ngay cả lúc ngủ cũng mang theo nụ cười, mi tâm giãn ra, cứ như thỏa mãn vì đã có được mọi thứ trên đời. Gương mặt như thế, không hề quen thuộc, thậm chí còn mang theo mấy phần xa lạ. Dưới mí mắt đóng chặt kia, là một đôi mắt tinh khiết, khắc sâu vào lòng người.

Trong lòng chợt có cảm giác thương yêu, cứ như lúc vừa mới gặp nàng vậy, cứ đột nhiên mà cũng thật đương nhiên như thế. Cứ như là bẩm sinh, đã khắc sâu vào linh hồn người. Nữ tử không tự chủ vươn tay, cẩn thận xoa mặt nàng, nhẹ nhàng vén sợi tóc đen trên trán, khoe miệng gương lên.

Cứ như bị quấy nhiễu, người đang yên giấc khẽ động dậy, hàm hồ nói: “Mẫu thân....”

Bàn tay kia lập tức dừng lại, dừng giữa không trung, muốn tiến lên, rồi lại chần chờ, cuối cùng nắm lại thật chặt. Giọng nói quen thuộc, trùng lặp với bóng dáng nho nhỏ trong lòng, khiến nàng mơ hồ đau.

Vì sao nàng lại biết? Vì sao nàng có thể nhớ rõ như thế? Quen thuộc như thế, khắc sâu đến tận xương... nhưng.... lại không thuộc về nàng.

Khóe miệng hơi nhếch lên khổ sở, hít thật sâu, thu hồi cánh tay kia, dứt khoát xoay người ra cửa. Về từ ái, thương tiếc, toàn bộ biến mất, cứ như chưa từng xuất hiện.

Ngoài phòng, không trăng, hoàn toàn đen tối. Bóng đen như có thể nuốt chửng người ta, nàng lại không hề nhăm lấn đi về phía Nam.

Đi mấy mươi bước, liền dừng lại.

“Người xác định?” Một giọng nam vang lên, trong bóng đêm, xuất hiện một đôi mắt sắc bén. Thì ra đó là một nam tử mặc một thân đồ đen, hòa vào trong bóng đêm, chỉ có đôi mắt ác độc kia đang lóe ra ánh sáng ghê người.

“Dạ, hôm nay đã xác nhận, đúng là nàng!” Nữ tử cung kính đáp.

“Hừ! Quả nhiên!”

67. Chương 67

Chương 67: Vật mang kí ức.

“Xích Cơ hao hết tâm cơ chính là muốn bảo vệ bí mật này sao?” Nam tử hừ lạnh, trong mắt đều là vẻ độc ác “Thế thì ta lại càng để cho nàng ta được như ý! Hồng Lệ!”

“Có thuộc hạ!” Nữ tử cung kính hành lễ.

“Có tìm được kiếm linh* không?”

(*kiếm linh: Linh hồn của kiếm)

Sắc mặt Hồng Lệ hơi đổi, khe cau mày “Nàng còn chưa nói ra, chỉ là quả thật Thiên Kiếm đang trên người nàng!”

“Không có kiếm linh của Thiên Kiếm, thì cũng chỉ là một cái vỏ mà thôi, ta cần nó làm gì!” Nam tử đột nhiên gần giọng đáp, ánh mắt khe híp lại, nói từng chữ “Mau chóng làm cho nàng ta nói ra kiếm linh ở đâu, đó là kiếm của nàng ta, kiếm linh ở đâu cũng chỉ có mình nàng ta biết!”

“Nhưng nàng từng bị thương nặng, hơn nữa lại bị phong ấn, thuộc hạ e rằng...”

“Người lo nhiều chuyện vậy làm gì? Chỉ cần tìm được kiếm linh thôi!”

“Thuộc hạ hiểu!” Nàng lại cung kính hành lễ, lại nhìn nam tử, trên mặt hơi do dự, khóe môi giật giật nhưng vẫn không nhin được hồi thành lời: “Ma Tôn.... thuộc hạ cả gan, xin hỏi sau khi tìm được kiếm linh.... nàng ta.... phải xử trí Anh Lạc ra sao?”

“Xử trí thế nào?” Ánh mắt nam tử lạnh lẽo, nhếch môi cười lạnh “Người cho rằng ta có thể để cho Ma Thần chuyển thế là để làm gì? Không lẽ còn phải lưu lại một thiên địch như thế sao?”

Sắc mặt Hồng Lệ lập tức trắng bệch, hơi lui về sau một bước, trợn tròn mắt nhìn người trước mắt “Người.... người muốn giết nàng!”

“Tất nhiên!” Hắn trả lời “Đừng nói nàng chính là Thiên Đế chưa kịp thức tỉnh, chỉ với việc nàng là nữ nhân Thần tộc, đã đủ đáng chết! Đây chính là thời cơ tốt nhất!”

“Nhưng.... tất cả đều không liên quan đến nàng! Cũng không phải nàng mong muốn như thế!” Sắc mặt nàng xanh mét, nóng lòng muốn giải thích “Huống chi, nàng.... chỉ là một đứa nhỏ, ngay cả sức mạnh cũng...”

“Đứa nhỏ?” Nam tử đột nhiên xen ngang lời nàng, đôi mắt lạnh băng quét đến, khe híp mắt, lạnh lẽo thấu xương, khóe miệng đột nhiên nhếch lên quỷ dị “Nó là đứa nhỏ của ai chứ? Hồng Lệ, chắc người sẽ không thật sự ỉn là Xích Cơ chứ? Đối với con nhóc kia, quả thật đã sinh ra thân tình máu mủ sao?”

Hồng Lệ sửng sốt, không biết trả lời thế nào, sắc mặt lập tức tái nhợt, chậm rãi cúi đầu, hai tay siết chặt vào nhau.

Nam tử lại càng cười đến âm lãnh, đi đến, thô lỗ nắm lấy cằm nàng, bức nàng nhìn thẳng. Hắn nghiêng thân nhích đến gần, nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, gần từng chữ một “Người cho rằng người là ai? Xích Cơ? Hay là Thần? Hừ, người chẳng qua là do ta dùng máu thịt của con tiện nhân kia hóa thành. Dù có

tướng mạo giống hệt, có cùng trí nhớ nhưng cả một con người người cũng chẳng phải, nhiều nhất chỉ là một con rối mà thôi!”

Hắn hừ lạnh, thỏa mãn nhìn thấy hoảng sợ trong mắt nàng, dung mạo tuyệt mỹ khẽ phiếm xanh run rẩy. Nam tử lại càng cười đến vui vẻ, tay nắm càng dùng sức, khiến nàng đau đến nhú chặt mày.

“Người muốn làm mẫu thân của nó đúng không? Ta cho ngươi hay, ngươi không phải! Ngươi không phải là thứ gì cả! Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn làm tốt chuyện ta sai bảo, đừng nghĩ đến mấy thứ tình cảm vô dụng kia, nếu không...” Ánh mắt hắn lạnh lẽo “Ta có thể tạo ra ngươi, cũng có thể phá hủy ngươi!” Nói rồi hắn hất mạnh ra.

Nàng lão đạo, ngã ngồi trên đất, đụng vào hòn đá bên cạnh, tạo thành một vết thương dài, nhưng vẫn cố nén đau đáp: “Thuộc hạ... đã hiểu!”

“Hừ!” Hắn hừ lạnh, vung tay áo, xoay người dần biến mất trong đêm, cứ như việc cúi đầu nhìn nàng một lần cũng là vô cùng phiền toái.

Đêm tối lại khôi phục sự yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có cơn gió lạnh thổi qua, lạnh thấu xương.

Một lúc lâu sau.

Người trên đất lúc này mới chậm rãi ngồi thẳng người, lại không đứng lại, chỉ nghiêng người ôm chặt hai chân, vết thương dài trên đùi vẫn rỉ máu, nàng lại như không nhìn thấy, chỉ cố sức co lại, run rẩy.

Nàng.... không phải Xích Cơ! Vĩnh viễn cũng không phải.

=====

“Mẫu thân, người gọi con?” Một cái đầu nhô ra từ bên cạnh, thuận thể ôm lấy cánh tay nàng, cả người cũng dính sát vào, đầu lại cố gắng cọ vào lòng nàng.

Người đang thù người lập tức sững sốt, nghiêng người nhìn người đang cố lui vào trong ngực mình, ánh mắt trầm trầm lại khôi phục như cũ “Lạc Nhi, con đến rồi!”

“Dạ!” Anh Lạc ngẩng đầu “Mẫu thân muốn dạy con Bích Thủy chú sao?”

“Chú kia con học đã năm ngày rồi, vẫn chưa học xong sao?” Nàng thuận tay vuốt lên nếp nhăn trên áo Anh Lạc, khẽ cười nói.

“Con nhất định sẽ học xong!” Anh Lạc tự tin thề thốt, khua khua quả đấm, nghĩ đến điều gì lại nhấn chặt mày, cúi đầu nhìn tay mình “Không biết tại sao, rõ ràng trước kia con học rất nhanh, pháp thuật con chỉ cần xem qua một lần, nhất định sẽ nhớ, vì sao học cái Bích Thủy chú này lại khó như thế?”

Xích Cơ dừng tay, trên mặt như hiện lên điều gì, ngượng ngừng thu tay lại, khẽ cười nói: “Không có gì khó, do con không chú ý học mà thôi!”

“Có mà, con rất chú ý mà!” Nàng phản bác, lại nhìn tay mình, nàng rõ ràng đã cố gắng học, nhưng dù nàng có cố đến đâu, vẫn không thể học được, cứ như.... bị cái gì cản trở?

“Tốt lắm, đừng nói chuyện này nữa!” Nàng lập tức xen ngang lời Anh Lạc, kéo tay Anh Lạc nói: “Hôm nay chúng ta sẽ luyện cái khác.”

“Luyện cái gì ?”

Nàng cười cười, ánh mắt dao động một lúc lâu mới chậm rãi nói “Kiếm! Chúng ta luyện kiếm! Lạc Nhi, con có mang theo kiếm... kiếm của con không?”

Nàng gật đầu.

“Lấy ra ầu thân xem một lát!”

Anh Lạc ngẩn ngơ, nhưng vẫn đồng ý. Chỉ là, nàng thật không rõ, vì sao phải luyện kiếm, mẫu thân không phải vẫn luôn không thích kiếm của mình sao, có lần còn muốn ném nó đi? Chẳng qua vì kiếm này quá có linh tính, từ lúc nàng phát hiện ra nó lúc năm tuổi, vẫn luôn đi theo nàng, nên nó lại tự bay trở về.

Nàng không nhận được lo lắng, mẫu thân có thể tức giận rồi hủy kiếm của nàng không đây.

Nàng phất nhẹ tay, mở lòng bàn tay ra, chỉ thấy có ánh sáng vàng lóe lên, chỉ một lát sau, một thanh trường kiếm đã nằm trên tay nàng, kiếm kia do ánh sáng tạo thành, hình dáng mờ nhạt, mơ hồ có thể nhìn thấy vân tay của nàng.

Nàng đang muốn đưa kiếm đến, đột nhiên phát hiện thân kiếm hơi khác thường, trong lòng hoảng hốt. Nàng thu tay lại, nhìn chăm chăm kiếm kia một lúc lâu: “Mẫu thân, kiếm này.... kiếm linh!”

“Không có kiếm linh?” Nàng tiếp lời hỏi.

Anh Lạc gật đầu, cúi đầu nhìn kiếm trong tay, vạn vật trên thế gian đều có linh tính, tồn tại bên trong binh khí, tự nhận định người nào có quyền sử dụng nó, đây là nguyên nhân binh khí có thể nhận chủ.

Thiên Kiếm chính là binh khí Chí Linh của thiên hạ, linh tính lại càng khác biệt. Linh tính của nó quá mức lớn mạnh, hợp nhất với Thiên Kiếm trở thành lợi khí hạng nhất, nếu như không có kiếm linh, uy lực của Thiên Kiếm chỉ được một phần mười.

Nàng khẽ vỗ về thanh kiếm, lạnh! Nó không hề ấm áp như trong trí nhớ của nàng, cho thấy không hề có kiếm linh ở đây.

“Thiên Kiếm là Thần khí mạnh nhất thế gian, cũng là vật báu của Thần tộc ta, kiếm linh lại càng không thể thiếu, Lạc Nhi, kiếm này là của con, con có thể tìm được kiếm linh không?”

Nàng tiến lên một bước, cười nhẹ, chỉ là bàn tay đang nắm chặt. Anh Lạc ngẩn người, mẫu thân dường như đã thích thanh kiếm này hơn rồi thì phải, còn vội vã bảo nàng tìm kiếm linh về?

“Có thể tìm được!” Anh Lạc trả lời, thật ra thì chỉ cần nàng tinh tâm, nàng thậm chí có thể cảm giác được, kiếm linh đang ở hướng Đông Nam.

Là ảo giác của nàng sao? Mẫu thân vốn không hề chạm vào kiếm, lại dường như đã sớm biết được kiếm linh của kiếm đã bay đi đâu mất. Nàng cúi đầu vỗ về thanh kiếm kia, lạnh lẽo, nàng chỉ mới mấy ngày không gọi nó ra thôi, sao lại cảm thấy dường như kiếm linh kia đã mất lâu lắm rồi.

Nàng ra hiệu bảo Anh Lạc thu hồi kiếm, nét mặt tươi cười như hoa “Vậy là tốt rồi!”

Nụ cười dịu dàng như gió xuân khẽ thổi, khiến lòng người như mềm mại, đây là nụ cười của mẫu thân, không sai!

“Chờ con tìm được kiếm linh rồi, mẫu thân dạy con cười kiếm nhé?” Nàng xoa tóc Anh Lạc, trong mắt đầy vẻ cưng chiều “Không phải con luôn muốn học cười kiếm sao?”

Hai mắt Anh Lạc sáng ngời, gật mạnh đầu “Dạ!”

Quả nhiên, mẫu thân chính là mẫu thân, có thể nhận ra mong muốn nhỏ nhoi kia của nàng. Mặc dù tu tập kiếm thuật không nhất định phải có kiếm linh, nhưng mẫu thân nói muốn tìm, thì nàng phải tìm cho được. Nàng thật là, mới vừa rồi sao lại nghĩ vớ vẩn như thế? Nàng lắc lắc đầu, nghi ngờ vừa dâng lên trong lòng lập tức được vứt ra sau đầu.

“Đi thôi, mẫu thân đi với con!” Nàng đưa tay ra.

Anh Lạc lại theo bản năng rút tay về, bật thốt lên “Mẫu thân không cần đi theo con!”

Nàng cười “Ta không đi với con, hải vực nơi Bắc Hải rất rộng, sao con đi được?”

Anh Lạc lại cười đến vui mừng “Có người đi với con mà, Lạc Nhi còn có... có...”

Ai chứ?

Một nửa lời của nàng không thể thốt ra, rõ ràng đã suýt gọi được tên nhưng nhất thời lại không nói ra được, đáy lòng.... lại bị cảm giác trống rỗng kia bao phủ, quần lay tim đến đau nhói. Nhưng sao lại đau khó hiểu như thế? Tại sao?

Đầu đột nhiên hơi mơ hồ, mê man.

“Lạc Nhi?” Người bên cạnh tiến lên một bước, tay như có như không phớt qua trán nàng.

Lại là mùi hương này, thanh nhã nhưng nồng đậm. Nàng ngửi đã quen, lúc này cũng chỉ cố tập trung tinh thần, cảm giác căng thẳng lập tức lơi lỏng.

“Sao vậy?” Ánh mắt nàng mang theo ý hỏi, mang theo lo lắng.

“Không sao ạ.” Anh Lạc lắc mạng đầu, nàng nên học Bích Thủy chú cho tốt, nếu không sẽ lại chìm dưới nước, lại sinh ra di chứng phiền toái như thế, hại mẫu thân lo lắng, không tốt, không tốt! “Kiếm linh ở hướng Đông Nam, chúng ta đi thôi!”

Quên đi cảm giác thoáng qua vừa nãy, Anh Lạc cười rạng rỡ giục nàng đi về phía trước. Nàng bắt đầu đi, chỉ có thể cười cứng chiều, bị Anh Lạc đẩy đi. Đang lúc lôi kéo, bỗng có thứ gì từ bên hông rơi ra.

Keng một tiếng, chân Anh Lạc dừng lại, lui về phía sau một bước, tùy ý nhìn xuống, nhưng vừa nhìn đã lập tức không thể dời mắt.

Lạnh băng như ngọc, trong suốt vô cùng. Nơi đó, trong đóa Lục hoa đang an tĩnh nằm đó, là một giọt máu đỏ tươi như sắp phá băng chui ra, kiêu diễm như lửa, khiến cánh hoa vốn trong suốt đều như nhiễm phải màu sắc ấy.

Đây là...

Trái tim nàng lập tức đập liên hồi, không thể thở nổi, sương mù trong đầu như tan hết. Có thứ gì như đang cố trào ra, từng lớp từng lớp, nhấn chìm nàng, thấm sâu vào tim gan, cảm giác đau đến tận đáy lòng, thật lâu cũng không tiêu tan.

Thật... đau....

“Lạc Nhi?”

“....” Không trả lời.

“Lạc Nhi?”

“....”

“Lạc Nhi....” Nàng không khỏi lo lắng xoay người lại nhìn.

Trong tầm mắt nàng lại chỉ có khuôn mặt tươi cười như ánh nắng của Anh Lạc.

“Không có gì, chúng ta đi thôi mẫu thân!”

“Ừm... được!”

68. Chương 68

Chương 68: Mê Hồn hương

Anh Lạc khom người nhặt vật bị rơi trên đất lên, không để cho người đi phía trước nhìn thấy, nàng đi sát phía sau, cách Xích Cơ không đến nửa bước, một trước một sau đi về phía trước, sắc mặt rạng rỡ như thường, chỉ là không kéo tay người đằng trước nữa.

Đang đi Anh Lạc đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nói: “Mẫu thân, con nhớ còn có đồ để quên trong nhà, con trở về lấy rồi chạy lại đây ngay!”

Nói xong cũng không đợi nàng trả lời, xoay người chạy về nhà, vừa chạy còn vừa không ngừng quay đầu lại la hét: “Chờ con nhé, mẫu thân, phải chờ con!” Cứ như rất sợ nàng sẽ bỏ mình lại mà đi trước.

“Con đi từ từ thôi!” Nhìn dáng vẻ vội vàng của Anh Lạc, nàng bắt đầu đi lắc đầu.

Nàng chạy thật mau, vọt nhanh về phòng, cũng không cần đóng cửa, xoay người đi vào phòng, vừa bước qua cửa, người vừa nãy hận không thể chạy thật nhanh, lúc này lại dừng lại.

Nàng đi thật chậm, cứ như mỗi hành động đều phải dùng tất cả sức lực, nét mặt vừa nãy còn tươi cười như hoa, lúc này đã tái nhợt.

Bụng quấy đau từng cơn, cơn đau cố ép lại hồi lâu lúc này tràn cả ra ngoài. Từng hình ảnh một, không ngừng hiện lên trong đầu nàng, không ngừng nghĩ, mọi thứ tràn về quá mạnh mẽ, khiến nàng lảo đảo, loạng choạng vài bước. Nàng đỡ lấy mép bàn, nghiêng người nôn khan vài tiếng, cứ như muốn đem hết tim gan nôn ra ngoài, còn cố chịu đựng chắc nàng sẽ hỏng mất.

Một lúc lâu sau!

Nàng dừng nôn khan, thở hổn hển, ánh mắt nhìn về phía tay phải. Ánh mắt nàng dần nặng nề, nhẹ nhàng mở tay ra. Đóa hoa lạnh lẽo như ngọc đang yên tĩnh nằm đó, màu đỏ ở giữa như tủy lúc đều có thể phá băng lao ra, đâm vào trái tim nàng.

Nàng không nhớ rõ, Lục hoa này nàng đã có từ lúc nào.

Hôm nay.... nàng nhớ ra.

Thì ra, nó vốn không phải của nàng.

Sự xao động kia một lúc lâu sau mới dần bình thường trở lại, nàng lại ngửi thấy mùi thơm nồng kia, dần vây quanh nàng. Nàng quay đầu nhìn về phía hộp đàn hương, chậm rãi nở nụ cười, khẽ lẩm bẩm: “Mẫu thân hình như rất thích mùi này!”

Nàng thuận tay rót chén trà, đến gần lư hương đang tràn đầy khói hương kia, lại nghe một tiếng két vang lên, lư hương khẽ bốc lên một luồng hương cuối cùng, rồi lại không còn nữa.

“Lạc Nhi!” Ngoài phòng truyền đến tiếng thúc giục.

Người trong phòng đứng yên, ngẩn ngơ, xoay người nở nụ cười “Con đây!”

Anh Lạc vọt ra khỏi phòng, thấy đối phương vì đợi lâu mà hơi phiền lòng “Lạc Nhi, con lấy gì vậy? Có cần gấp không?”

Anh Lạc cười cười, mở lòng bàn tay ra: “Tìm cái này!”

“Đây là thứ gì?” Nàng nhận lấy, đánh giá một lúc lâu, vẫn mờ mịt.

Nụ cười Anh Lạc cứng đờ: “Mẫu thân, người không biết nó sao?”

Nàng gật đầu, lại nhìn đóa hoa đóng băng trong tay Anh Lạc “Hoa này thật kì lạ, con hái ở đâu vậy?”

“...Con cũng không biết!” Anh Lạc cười, nhìn vật trong tay một lát, ánh mắt dần thâm trầm “Hoa này từ trước đến nay đều ở trên người con, tuy nhiên con lại không nhớ rõ là con đã hái lúc nào. Mẫu thân, người nói xem....có phải con quên mất điều gì rồi không?”

Sắc mặt nàng hơi trầm xuống, hơi trắng bệch “Chỉ là một đóa hoa mà thôi, không tính là quên mất gì cả, có ai có thể nhớ hết tất cả mọi chuyện đâu!”

“Nói cũng đúng!” Anh Lạc gật đầu, cười cất hoa vào.

“Lạc Nhi, kiếm linh ở phía Đông Nam, chúng ta cười kiếm đi tìm nhé?” Nàng chuyển đề tài.

“Không cần!” Anh Lạc cười nói “Nơi đó cách đây không xa, chúng ta đi bộ cũng được!”

“Đi bộ!” Xích Cơ hoảng hốt, lại thấy Anh Lạc đã đi về phía kia, cũng chỉ đành đuổi theo. Không ai nói gì, chỉ chuyên tâm đi về phía kia, thỉnh thoảng có mấy cơn gió khẽ thổi qua, hương thơm bị phiêu tán trong không khí, trở nên bớt nồng.

Xích Cơ đột nhiên ngẩn người, như nhớ ra điều gì, kéo người bên cạnh “Chờ đã!”

Anh Lạc dừng bước, thấy nàng đột nhiên móc ra một cái túi thêu hoa màu lam nho nhỏ từ thắt lưng, dường như là túi thơm.

“Con mang cái này trên người đi, đi ra ngoài, rất lạnh lẽo, thứ này.... giúp con xua lạnh!”

Anh Lạc nhận lấy, mơ hồ cảm giác được trên túi có pháp lực, đúng là để phòng ngừa khí lạnh, chỉ là, bắt đầu từ lúc nào, nơi Thần sơn này cũng có khí lạnh vậy?

Nàng khẽ ngửi, túi mang mùi thơm hết như mùi thơm trong phòng, nồng nặc đến khiến người phát sắc, nàng nhất thời cười thành tiếng.

“Ra là vậy, người thật chu đáo!” Nàng tiện tay xoay xoay cái túi thơm khẽ nói “Con rất sợ lạnh đó! Cảm ơn người!”

“Cảm ơn gì chứ?” Nàng từ ái sờ sờ đầu Anh Lạc “Ta là mẫu thân con, ta không nghĩ cho con, với cá tính của con, e rằng sẽ bị lạnh cóng mới biết thân!”

Anh Lạc cười đến híp mắt, tinh tế cảm chiếc túi “Thật ra Lạc Nhi vẫn.... luôn cho rằng mẫu thân là người mẹ tốt nhất trên đời này, không ai có thể thay thế được!”

Xích Cơ chậm rãi cười, trong mắt đầy yêu chiều, Anh Lạc lại nói tiếp.

“Chỉ là Lạc Nhi luôn bướng bỉnh, khiến mẫu thân tốn nhiều tâm tư, đúng là không ngoan, mẫu thân có trách con không?”

“Ta là mẫu thân con, sao lại oán trách con mình chứ!”

“Nói cũng đúng, mẫu thân sao lại trách Lạc Nhi, chỉ là... nếu như Lạc Nhi làm sai chuyện gì, mẫu thân cũng không trách con sao?” Nàng tiếp tục hỏi.

“Sẽ không đâu!”

“Vậy.... nếu như là lỗi rất lớn, tạo thành.... tiếc nuối mãi mãi không thể bù đắp, mẫu thân cũng sẽ không trách con sao?”

“Không đâu!”

Anh Lạc lại cứ như không tin, xoay người nhìn nàng, trong mắt như lóe ra điều gì, túm lấy tay nàng, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi “Mẫu thân nghĩ vậy thật sao?”

“Tất nhiên...là vậy rồi!” Xích Cơ sững sốt, nhìn vẻ mặt vô cùng chân thành của Anh Lạc, cứ như đây là đáp án vô cùng quan trọng, khiến bản thân nàng cũng hơi gấp gáp, không khỏi bận tâm “Lạc Nhi con....”

“Nếu vậy Lạc Nhi yên tâm rồi!” Nàng lại đột nhiên xen ngang, buông tay Xích Cơ ra, lui về phía sau một bước. Nụ cười nở trên môi nàng, hoàn mỹ không hề có tí vết, nàng cười ha ha thành tiếng, cười thật tự nhiên lại khiến người ta cảm thấy có lỗi giác như đang dè dặt điều gì.

“Thật ra thì.... Lạc Nhi... luôn muốn nghe mẫu thân nói như thế! Vẫn luôn muốn.... nghe mẫu thân nói... không trách Lạc Nhi... không hận Lạc Nhi! Đợi thật lâu.... thật lâu.... lâu đến mức bản thân con cũng không nhớ nổi nữa, cho là vĩnh viễn cũng không còn cơ hội này, may mà.... may mà....”

“Lạc Nhi....” Nàng nói mấy lời thật khó hiểu, Xích Cơ nhất thời hoảng hốt, đang muốn nói gì, nàng lại đột nhiên hỏi.

“Người còn nhớ, lúc con năm tuổi, mẫu thân thường nói với con những gì không?”

Xích Cơ hơi trầm tư, suy nghĩ một lúc lại trả lời “Nhớ kĩ Thần chúc, không quên trách nhiệm!”

“Đúng vậy! Thần chúc.... mẫu thân luôn nói, con phải luôn nhớ kĩ chúc trách của Thần tộc, phải bảo vệ thế gian này, không thể làm loạn! Thế nhưng...” Nàng đột nhiên cười thành tiếng “Mẫu thân, khi con năm tuổi, đột nhiên người lại sửa miệng, nói con chỉ cần là bản thân là tốt rồi! Chỉ cần làm con gái ngoan của mẫu thân mà thôi! Người còn nhớ không?”

“Điều này.... Ta nghĩ...” Nàng nhú nhú mày, mơ hồ cảm thấy nàng nói chuyện hơi khác thường, lại không biết khác thường ở đâu.

“Lúc ấy con không biết rõ, sao lại như thế? Đến lúc này con mới suy nghĩ cẩn thận!” Nàng đưa tay sờ sờ túi thơm còn đang tỏa ra mùi hương trên tay, lại cười “Chúng ta là Thần tộc, lời của mẫu thân trước khi

con năm tuổi, là nói với tư cách một vị Thần, mà sau khi con năm tuổi, chính là lời nói với tư cách của một người mẹ.”

“Phải không...” Nàng đáp lời, trong lòng càng ngày càng không yên, liên tiếp nhìn về phía Anh Lạc, rồi lại không hiểu tại sao.

“Thật ra, con vẫn luôn có một chuyện muốn hỏi mẫu thân!” Nàng đột nhiên bước đến, đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm người trước mặt “Không biết mẫu thân có thể trả lời con không?”

Người đang đi đằng trước xoay người, mang ý hỏi nhìn nàng, lại thấy nàng chậm rãi kéo túi thơm kia, dưới ánh mắt kinh ngạc của người kia, nàng buông tay, túi thơm rơi trên đất, nhàn nhạt mở miệng.

“Năm đó, vì sao mẫu thân ta lại phong ấn Thần lực của ta, vì sao phải diệt cả nhà Thanh Vân? Còn người, vì sao.... lại biết tất cả chuyện của ta?”

Lời vừa nói xong, ánh mắt nàng đã trợn to, sắc mặt lập tức tái nhợt như tuyết. Rốt cuộc nàng cũng hiểu lời nói của Anh Lạc có điều gì khác thường, mẫu thân trong miệng nàng, đã sớm không còn là mình nữa. Đôi mắt vốn sáng trong, lúc này cũng mờ mờ không rõ.

Nàng đã biết....

Mặc dù là giữa hè, nơi này lại không hề ẩm áp, gió thổi mạnh qua, mang theo mùi băng tuyết, lạnh thấu xương. Người kia vừa nói, đi khỏi nơi này vô cùng lạnh lẽo, xem ra không phải giả.

Trong gió lạnh, không ai nhúc nhích, chỉ nhìn nhau. Khác biệt chính là, vẻ mặt Anh Lạc lạnh nhạt, trong mắt vô cùng bình thản, không hề có chút tức giận.

Người đối diện, vẻ mặt phức tạp, tay bên người mở ra nắm lại nhiều lần, muốn kéo lấy tay nàng, lại không tìm ra lý do để thân cận. Trong mắt người kia có vô số thứ không ngừng xoay chuyển, như bối rối, như nuôi tiếc, như áy náy.

Áy náy, sao lại áy náy?

“Người không phải mẫu thân ta!” Nàng nói từng chữ từng chữ “Rốt cuộc người là ai?”

Người đối diện sững sờ, nhìn nàng vô cùng phức tạp, chậm rãi cúi đầu. Khóe môi nàng ta giật giật, cứ như đang do dự nên xưng hô thế nào, cuối cùng vẫn quyết định gọi ngắn gọn “Con.... biết từ lúc nào?”

Anh Lạc không đáp, hỏi ngược lại “Người là người Ma giới.”

Sắc mặt đối phương trầm xuống, hồi lâu sau mới gật gật đầu.

Nàng quay đầu nhìn về phía túi thơm mình vừa ném xuống đất, mơ hồ còn tỏa ra mùi thơm mê người.

Mê Hồn hương!

Nếu như không phải trong tay nàng có Lục hoa, đóa hoa tinh khiết vô cùng kia, nàng vĩnh viễn cũng không thể thức tỉnh, vĩnh viễn cho rằng, mẫu thân vẫn còn sống.

Nàng hít thật sâu, đè nén cảm giác không biết là may mắn hay tiếc nuối trong lòng, giữ vững tinh thần.

“Nơi này.... là đâu?” Anh Lạc hỏi tiếp.

“Vực lạnh Băng Lăng, là nơi Chí Hàn.” Nàng chậm rãi nói.

Anh Lạc hoảng hốt, cuối cùng hiểu rõ mục đích nàng bị bắt đến đây. Chí Hàn là phong ấn cuối cùng của Ma Thần, đúng là vực lạnh Băng Lăng, nhưng Băng Lăng rất rộng, là nơi đất tuyết hoang vu, phong ấn cụ thể nằm nơi nào, không ai biết.

Cách duy nhất chính là dùng Thiên Kiếm dẫn đường, Thiên Kiếm là binh khí Chí Linh, đối với tà khí của Ma Thần, tất nhiên có cảm ứng, nhưng lúc này kiếm linh lại không có trên thân kiếm, Thiên Kiếm mất đi linh tính, làm sao tìm được phong ấn?

“Tất cả đều là kế hoạch của các người? Bao gồm phá hủy Thiên Trụ, vây công Viêm Hoa, còn có.... dụ ta rơi vào Ma giới?”

69. Chương 69

Chương 69: Tất cả nhân quả.

“Không sai!” Giọng nói truyền đến từ phía trước, nói với nàng

Cách đó hơn mười bước xuất hiện một luồng sáng đen, một người chậm rãi đi đến, hắn mặc áo đen, tóc đen chỉnh tề vuốt hết ra sau lưng, sát khí nồng nặc, môi mang ý cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo, cứ như loài rắn độc, từng bước từng bước đến gần.

Người này Anh Lạc cũng không xa lạ gì, nói đúng hơn, nàng chỉ cần nhìn thấy hắn một lần, cũng đủ cho nàng khắc cốt ghi tâm.

Nhìn thấy hắn, người mang vẻ ngoài vô cùng giống mẫu thân nàng kia, nhanh chóng lui về phía sau một bước, tỏ vẻ cung kính đứng phía sau hắn. Người nọ lại dường như không nhìn đến sự tồn tại của nàng ta, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Anh Lạc.

“Người đời đều biết, Thần nữ Xích Cơ có hai con gái, là huyết mạch còn sót lại của Thần tộc. Nếu ta không làm thế, làm sao biết được, tất cả đều là giả dối, huyết mạch của Thần tộc, từ xưa đến nay cũng chỉ có một, làm gì có ngoại lệ?” Hắn nói từng chữ một, ánh mắt khê híp lại, trong đôi mắt đen kìa như đang tràn đầy phần hận, cứ như tùy lúc đều có thể lấy mạng nàng.

“Ma Quân n Hoài Đan!” Anh Lạc nói, lẽ ra nàng nên sợ hãi, nhưng nàng lại không cảm thấy thế, có lẽ vì đã sớm đoán được kết quả này?

“Người còn nhớ là tốt rồi!” Hắn cười lạnh “Một trăm năm qua, tỷ muội các ngươi quả thật không để ta tìm ra.... không, là huynh muội mới đúng!” Hắn tạm thời sửa miệng, thấy nàng không nói lại tiếp lời: “Người nhất định thấy lạ, sao ta lại biết? Vốn ta cũng không biết, cho đến khi ta sai Phi Diễm mở phong ấn đầu tiên, cố ý lộ ra Thiên Kiếm, đoán rằng sau khi các ngươi nhìn thấy nhất định sẽ có hành động, ai ngờ người lại ngốc đến mức tự mình đến đoạt lại Thiên Kiếm.”

Hắn hừ lạnh, theo bản năng sờ về phía trái tim “Đỉnh Thần sơn, mối thù bị đả thương tại cuộc chiến Kiếm Vân, người cho rằng ta không hay biết gì sao? Hừ! Đúng là kẻ hay... ai mà ngờ được, một vị thần bị Lục giới xem thường, lại là Thiên Đế mà cả bọn Lục giới kia đang khổ tâm tìm kiếm!”

Anh Lạc vẫn không trả lời, chỉ là tay càng lúc càng siết chặt, chặt đến không có một kẽ hở, từ lúc Thiên Trụ sụp đổ cho đến khi nàng bị bắt đến đây, đều do một tay hắn điều khiển, chẳng qua là muốn dụ nàng xuất hiện. Hóa ra hắn lại hận Thần tộc đến như thế.

“Vì sao người phải ép huynh muội ta đến đây?”

Sắc mặt hắn lạnh lẽo “Tất cả đều là thứ các ngươi phải gánh chịu, đều là báo ứng của con tiện nhân Xích Cơ kia, phạm là chuyện nàng ta quan tâm, ta càng muốn hủy diệt, phạm là chuyện nàng ta lo lắng, ta lại càng muốn nó phải xảy ra! Có trách, thì trách tại sao người lại là con gái của nàng ta!”

Anh Lạc khẽ nhíu mày, nghe giọng điệu của hắn, dường như là có biết mẫu thân, nhưng vì sao hắn lại hận mẫu thân như thế? Chuyện của mẫu thân, nàng biết rất ít. Khi còn bé. mẫu thân chưa từng nhắc đến, đến tận bây giờ, ca ca cũng chưa bao giờ nói.

Hắn cười càng âm lãnh “Sao hả? Sợ à? Sợ ta giết người?”

“Người sẽ không làm vậy.” Sắc mặt Anh Lạc không đổi, nhìn thẳng vào mắt hắn, lúc này, dù có sợ cũng vô ích, nàng cần gì phải phí sức “Nếu như người muốn giết ta, đã sớm làm rồi, không cần chờ đến bây giờ, còn suy tính ra một.... mưu kế như thế.” Nàng như có như không nhìn về phía nữ tử áo đỏ, người kia vẫn luôn cúi đầu, cung kính đứng bên cạnh.

“Tình tảo như thế, quả thật có mấy phần giống như tính cách của người kia...” Hắn dừng lại, rồi như nhớ đến điều gì, lại khôi phục tinh thần, cười lạnh nói: “Không tệ, lúc này ta sẽ không giết người. Giết người rồi, thế gian này làm gì còn ai giúp ta tìm được kiếm linh chứ.”

Anh Lạc nhíu nhíu mày, không nhin được nói “Rốt cuộc vì sao người phải làm mấy chuyện này? Giải phóng phong ấn của Ma Thần, người có lợi gì chứ?”

“Lợi ích? Hừ!” Hắc hừ lạnh “Ma Thần là lực lượng mạnh nhất thế gian này, Tiên Ma hai giới đều là kẻ tu hành, theo đuổi pháp thuật tối cao cũng không phải điều gì đáng trách, chỉ khác ở chỗ, bọn chúng tu tiên đạo, bọn ta tu ma đạo. Ai quy định tu tiên mới là con đường chính thống?”

“Ma Thần chỉ biết phá hủy thế gian này, phá hủy thiên hạ, người giải phong ấn chẳng lẽ chỉ vì muốn nhìn thấy sức mạnh tối cao kia thôi sao?” Pháp lực tối cao cũng không quan trọng đến mức đó, đến mức phải khiến người ta không tiếc phá hủy thế gian này?

Hắn lại đột nhiên cười to, vẻ mặt cuồng vọng hỏi ngược lại “Người cho rằng, Ma Thần thật sự có thể sống lại?”

Về mặt Anh Lạc hơi nặng nề, khó hiểu nhìn hắn, lời này có ý gì?

“Phong ấn Ma Thần chia ra làm bốn, ta đã giải được hai, thứ xuất hiện cũng không phải Ma Thần, mà chỉ là khí âm tà không ngừng bay ra. Người cho rằng vì sao lại thế?” Hắc cười lạnh.

Anh Lạc không nói, hắn lại tiếp “Nguyên nhân chỉ có một, thế gian này vốn không có Ma Thần. Cho dù là có, cũng đã bị Thiên Đế tiêu diệt từ thời Thượng Cổ rồi. Mấy cái phong ấn kia, không phải phong Ma Thần, mà là oán khí của Ma Thần, cũng chính là ma lực tối cao của Ma Thần!”

Anh Lạc sửng sốt, trong đầu nhớ đến những chữ bên trong Thiên Trụ.

“Đã lường trước, thế gian vốn âm dương phối hợp, lại có kẻ mang dục niệm biến thành Ma, đồ thán sinh linh. Lực giới lâm nguy, cảm phần đầy kẻ đó vào hoang vu để thần hồn câu diệt.”

Thần hồn câu diệt! Trước giờ nàng chưa từng nghĩ đến, lúc này hồi tưởng lại, thì ra lời ấy không phải ý nói Thiên Đế thần hồn câu diệt, mà là Ma Thần. Ý nói Ma Thần đã sớm diệt vong, chỉ dục niệm vẫn còn lưu luyến nơi Lực giới. Cho nên, lúc ấy Thiên Đế phong ấn không phải bản thân Ma Thần, mà chính là dục niệm của Ma Thần.

Như vậy, dù phong ấn của Ma Thần bị giải toàn bộ, dục niệm kia cũng không thể biến nên thể xác của Ma Thần. Nàng quay đầu nhìn n Hoài Đan vẫn đang mang sắc mặt âm trầm, hắn đã sớm biết tất cả, vì sao còn làm mấy chuyện này?

Nàng đột nhiên nhớ đến điều gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, mở to hai mắt nhìn hắn “Người muốn tập hợp tất cả dục niệm, kế thừa sức mạnh của Ma Thần!”

Nàng nên sớm biết, dù thể xác Ma Thần đã bị diệt, nhưng chỉ cần dục niệm chưa biến mất, bất cứ kẻ nào nhận được loại dục niệm này, sẽ chính là Ma Thần. n Hoài Đan chính là nghĩ như thế sao? Hắn muốn trở thành Ma Thần!

Thế nhưng hắn lại cười không đáp, đảo mắt nhìn về người vẫn đang yên lặng hồi lâu, khóe môi lại nhếch lên quỷ dị, chuyển đề tài.

“Tin rằng người vẫn muốn biết ta đã giải phong ấn ‘Chí m’ như thế nào!” Hắn nhìn về mặt nghi ngờ của Anh Lạc “Muốn giải phong ấn, cũng không phải chỉ có Thiên Kiếm mới có thể. Ban đầu kẻ hạ phong ấn là Thần tộc, lúc này muốn giải phong ấn, dĩ nhiên cũng chỉ có máu của Thần tộc mới có thể làm được.”

Máu của Thần tộc, về mặt Anh Lạc như đang suy nghĩ điều gì, tiếp theo liền hoảng hốt, quay phắt đầu nhìn về phía nữ tử vẫn đang đứng bên cạnh.

“Người biết nàng ta là ai không?” Hắn xoay người bước đến, đột nhiên tay dùng sức kéo lấy cằm nữ tử áo đỏ, trong mắt lóe ra ánh sáng sắc lạnh “Nàng có tướng mạo của Xích Cơ, trí nhớ, pháp thuật cũng không chênh lệch mấy. Thật ra thì... nếu nói nàng ta là Xích Cơ, cũng không quá đáng.”

Anh Lạc càng kinh ngạc, quay đầu nhìn người đang bị n Hoài Đan nắm đến mặt mày trắng bệch, đôi mắt giống hệt người kia, cứ như chất chứa muôn vàn lời nói, nhưng không thể nói ra, nhất thời lòng Anh Lạc trở nên thật khó chịu, không nói nên lời.

“Bỏ nàng ấy ra!”

“Sao hả? Người quả thật xem nàng như Xích Cơ, như mẫu thân người rồi sao?” Hắc cười lạnh lên tiếng “Nàng ta chỉ là ta dùng một giọt máu trong tim Xích Cơ mà hóa thành, một con rối được hóa phép từ một cây hoa mà thôi. Sở dĩ có gương mặt mê hoặc lòng người như thế, cũng chỉ vì giọt máu trong trái tim Xích Cơ ban cho. Nàng ta ngay cả là một con người cũng không xứng, cùng lắm chỉ là một hoa yêu*!”

Ánh mắt hắc càng thêm ác độc, nhìn chằm chằm gương mặt của nữ tử trong tay, tay càng dùng sức, người nọ liền khó chịu nhắm hai mắt, khoe môi tràn ra vết máu, hắc lại không chịu buông tay. Trong đôi mắt kia tràn đầy hận ý, như đang muốn trào ra ngoài, như đang xuyên qua nàng mà nhìn một người khác, nữ tử khiến hắc hận đến thấu xương.

“Buông tay, buông nàng ta ra!” Anh Lạc nhin không được nữa, đi đến đẩy tay hắc ra, n Hoài Đan như đã thất thần, ánh mắt càng ác độc, vung tay, chân nàng lập tức lao đảo, té mạnh trên đất, đụng vào tảng đá, không kiềm được kêu lên.

Người trước mắt cũng sững sốt, lúc này mới chậm rãi tỉnh lại, mi tâm cau chặt, tức giận buông cánh tay đang nắm lấy cằm người kia ra. Hận ý trong mắt lúc này mới chậm rãi thu hồi.

Hắc lạnh lùng nhìn người đang ngồi dưới đất thở hổn hển, lại nhìn Anh Lạc ngồi bên cạnh, hừ lạnh “Mặc dù người đã biết chân tướng, cũng đừng mơ có thể thoát khỏi đây. Ngày mai... còn có một màn hay, chờ người xem đó!”

Nói xong liền phất tay áo bỏ đi, biến mất trong không trung. Cảnh trí xung quanh cũng nhanh chóng biến hóa, sân cỏ từ từ biến mất, như bị nước rửa trôi, hoàn toàn biến thành một mảng trắng xóa. Bầu trời bay bay mấy đóa hoa tuyết, dưới chân vốn là mấy đóa hoa như gấm, lúc này cũng biến thành cả cánh đồng tuyết, chỉ có vách đá mà nàng đã chạm tay vào hồi sinh, vẫn mang cảnh xuân tươi đẹp vô cùng.

Thì ra, tất cả đều là dùng phép thuật tạo nên. Lúc này nàng đã đoán ra, tất nhiên không cần tiếp tục giả vờ gì nữa.

Anh Lạc lại quay sang nhìn người vẫn đang thở dốc trên đất, khoe môi giật giật, nhưng vẫn không nói gì. Nàng bò dậy, xoay người đi vào phòng.

Sau lưng nàng, một ánh mắt phức tạp cũng dõi theo, như có muôn vàn nút thắt, không thể tháo gỡ. Mê man, bối rối, áy náy, đau lòng, tất cả tâm tình đều quấn quýt vào nhau, không thể tan biến.

=====

Đêm đến, chân trời đều biến thành một màu tối đen, ở vực lạnh Băng Lăng này, vẫn cứ sáng rõ. Màu trắng của tuyết, nổi bật giữa đất trời, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Lư hương đã lạnh như băng, trong phòng vẫn còn chút ít hương thơm, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, dừng lại trước cửa, lại không có động tác gì khác, dường như do dự có nên vào hay không.

Một lúc lâu sau, cửa mới bị đẩy ra, một trận gió lạnh ủa vào, như dao găm khiến người bị thổi trúng đau nhức vô cùng. Nữ tử áo đỏ nhìn nàng, rồi đi thẳng đến trước bàn, trong tay bưng lên một thứ, còn bốc hơi nóng.

Nàng ta cẩn thận đặt lên bàn, lại giống như đã quên cửa vẫn đang mở, tùy ý gió lạnh thổi bừa bãi.

“Lạc.... uống chút canh nóng đi!” Nàng nói nửa câu lại sửa miệng.

Anh Lạc nhìn về phía bàn, đó là một chén canh tuyết liên, bên trong còn nổi một đóa hoa tuyết liên màu trắng, nóng hôi hổi.

“Uống rồi có thể.... xua lạnh!” Nàng chậm rãi nói, mỗi câu nói đều nói thật khó khăn, ánh mắt thâm trầm như mang theo muôn vàn áy náy.

Áy náy? Nàng ta cần gì áy náy, nàng ta là người Ma tộc, còn nàng là Thần tộc. Lợi ích xung đột, do nhu cầu mà thôi. Có lẽ nàng ta lừa nàng, nhưng từ góc độ nào đó, nàng ta cũng đã làm một chuyện tốt.

Nàng đến gần, nhìn chén canh kia một lát, lại không hề bưng lên, mà chậm rãi ngồi xuống ghế cạnh bàn. Nàng nhớ khi nàng còn nhỏ, mẫu thân cũng thường xuyên nấu canh cho nàng uống, mặc dù đối với thần

mà nói, ăn uống vốn không cần thiết, nhưng nàng lại thích mùi vị ẩm áp này, mẫu thân cũng ngày ngày nấu cho nàng.

Chỉ là lúc này, nàng lại không dám dễ dàng dùng thử, người đã khác, canh cũng đã khác. Nàng không thể xác định, ngoài canh ra, còn có thứ gì khác không.

Sắc mặt người đối diện lại càng nặng nề, chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía chén canh kia, đột nhiên bưng chén lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó cười tự giễu “Con yên tâm, ta sẽ không hạ độc con!”

“Ta biết!” Anh Lạc trả lời, bởi vì đã không cần thiết nữa. Chỉ là lúc này, nàng rất tỉnh táo “Người rót cuộc là....”

“Hong Lệ, tên ta là Hong Lệ!” Nàng ta nói tiếp “Ta có toàn bộ trí nhớ của Xích Cơ, về Thần tộc, về phong ấn, về.... con!”

Nàng kia thở dài, đột nhiên xoay người đi về phía cửa sổ, khẽ đẩy cửa ra, nhìn xa xa, khiến cho trong phòng càng rét lạnh. Anh Lạc nghi ngờ, nhìn về phía cửa sổ kia, có cần thiết phải mở cửa ra không?

“Đúng như lời Ma Tôn nói, ta là giọt máu trong tim mẫu thân con, ngưng tụ thành hồn, sau đó dùng thân hoa hóa thành. Nếu muốn nói chính xác, ta cũng được xem như một hoa yêu mang dòng máu Thần tộc!” Nàng kia khẽ cười, trên mặt lại không hề mang ý vui mừng, chỉ có khổ sở và tự giễu.

“Là người đã giải khai phong ấn Chí m?” Nàng hỏi, nhìn theo ánh mắt nàng kia, bên ngoài cửa sổ chỉ có một mảng tuyết trắng. Chỉ hơi chói mắt một chút, nếu có điều gì khác lạ sẽ lập tức nhìn ra.

“Đúng vậy.” Hong Lệ không hề che giấu trả lời, xoay người nhìn về phía nàng “Là dùng chính máu của ta để giải khai phong ấn, phong ấn của Viêm Hoa môn, cũng sẽ dùng cách này.”

Anh Lạc sửng sốt, không ngờ nàng kia lại nói cho nàng biết kế hoạch của bọn họ một cách nhẹ nhàng như thế. Nàng lại đột nhiên nghĩ đến Huyết Vân trận ngày đó, hóa ra là dùng máu của nàng kia mà nên. Mục đích tất nhiên là giải phong ấn! Nàng đột nhiên hơi sợ hãi, nếu ngày đó nàng không phát hiện sơ hở của Huyết Vân trận, e rằng lúc này Viêm Hoa môn đã bị tiêu diệt.

Chỉ là....

“Hôm đó.... trong Huyết Vân, vì sao có nước?”

Nàng kia đột nhiên cười, nhìn ánh mắt nàng như có mê mang, như đang chìm đắm vào thứ gì đó. Ánh mắt hệt như khi nàng kia giả vờ làm mẫu thân.

“Ta vốn là một đoá hoa, con có biết.... ta là hoa gì không?”

Anh Lạc sửng sốt, trong lòng hơi nặng nề. Nàng nghĩ đến điều gì, rồi lại sợ hãi kiềm nén xuống. Tiếng gió từ ngoài cửa truyền vào như nhỏ bớt.

Nàng kia chậm rãi đi đến, ánh mắt như có thể nhấn sâu người khác, lóng lánh như chứa nước. Anh Lạc bị ánh mắt kia làm kinh sợ, quên cả nhúc nhích. Nàng kia lấy ra một vật từ trong người, cười đến rục rịch.

“Là thứ này!”

Ánh mắt Anh Lạc mở to, nhìn chăm chăm vật trong tay nàng kia, đầu như phát ra tiếng ong ong.

Đó là.... Lục hoa.

Nàng kia là do Lục hoa hóa thành? Không thể nào, nàng ấy rõ ràng biết Lục hoa, nếu là hoa yêu, sao lại không biết chân thân của mình? Hơn nữa Lục hoa chỉ Thần tộc mới có thể chạm vào, sao n Hoài Đan lại có Lục hoa? Trừ phi.... có người tặng hẳn?

Nghi ngờ trong lòng nàng tầng lớp tầng lớp được mở ra, như đột nhiên hiểu rõ tất cả. Đại trận Huyết Vân sở dĩ có nước, là vì muốn giữ gìn Lục hoa, cần để hóa băng. Lúc Hong Lệ mới hóa thân, chính là được giữ trên băng lạnh, cùng nhau biến ảo. Cho nên nàng ấy mới ở nơi vực băng này, cho nên Huyết Vân trận của nàng chỉ cần gặp lửa là hóa thành nước.

“n Hoài Đan.... rốt cuộc là ai?” Nàng vẫn chưa hỏi hẳn, hẳn có quan hệ gì với mẫu thân?

Nàng kia lại như biết nàng muốn hỏi điều gì “Hắn vốn là đệ tử của Thanh Vân, quen biết với mẫu thân con ở Tiên hội Dao Trì.... sau đó bị trục xuất sư môn, rồi nhập ma!”

Trục xuất sư môn? Hắn luôn miệng nói mẫu thân phản bội hắn, e rằng việc đó có liên quan đến mẫu thân. Là.... truyền thống của Thần tộc sao? Nếu như thế, hắn... cũng là người đáng thương.

Nàng thở dài, nhìn về phía mặt bàn, nhìn đến cái chén trống không kia, tay nắm lại thật chặt. Ngoài phòng như đang có thứ gì đó, nhưng vẫn rất lạnh, nàng liền giả bộ như không nhìn thấy.

Khóe môi Hồng Lệ giật giật, như còn muốn nói điều gì, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nói.

“Hắn nói ngày mai... rốt cuộc là chuyện gì?” Nàng hỏi nàng kia, lúc n Hoài Đan sắp đi có nói qua, khiến lòng nàng hơi phiền, rốt cuộc là hắn có ý gì?

Mặt Hồng Lệ biến sắc, chau mày, một lúc lâu mới nói bốn chữ “Giải phong ấn Chí Thử!”

Anh Lạc chấn động, hắn lại muốn tấn công Viêm Hoa môn, lần này tự thân ra trận sao? Trong lòng nàng loạn vô cùng, mặc dù hai bên thực lực tương đương, nhưng lúc này nàng đang ở trong tay hắn, hắn chắc chắn coi đây là một lợi thế.

Vậy ca....

Không được không được, với tính cách của ca ca, hắn chắc chắn sẽ liều lĩnh cứu nàng. Mà n Hoài Đan hận Thần tộc như thế, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tay nàng lại nắm chặt, đời này nàng chỉ có một ca ca, hắn không thể có chuyện gì.

Nàng hít thật sâu, cố đè lại cảm giác bối rối trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, quyết định cất cao giọng nói “Bên ngoài gió lớn, người muốn hóng gió cũng không cần chờ phần ta, ta sợ lạnh!”

Nói xong, liền hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, mới có tiếng bước chân truyền đến, áo xanh bay bay, một bóng dáng thon cao xuất hiện ngay cửa

Thấy rõ tướng mạo của người đến, lòng nàng không khỏi căng thẳng, cười tự giễu.

Quả nhiên....

=====

Ở Viêm Hoa, ma khí bắt đầu khởi động, từng tầng mây đen lớn như phủ kín bầu trời, xung quanh đều là tiếng đánh nhau, lần này Ma giới như dốc toàn lực, số lượng quả nhiên đã hơn Tiên giới nhiều, chỉ là Tiên giới có bốn vị Thượng tiên, bọn chúng cũng không chiếm được lợi thế gì.

Anh Lạc đứng trên đám mây, có thể nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia từ xa. Vẫn tao nhã, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, khí chất thánh khiết vô cùng, cứ như chỉ cần đứng đó, cũng đã đủ tạo áp lực với người Ma giới.

Nàng ở ngay trên đám mây, lại có thuật che mắt, nên người bên dưới cũng không thể thấy nàng.

Cách Mộ Tử Hân không xa chính là Thính Phong, còn có hai người khác, nhìn dáng vẻ thì dường như là hai vị Thượng tiên còn lại.

“Người nói xem, nếu ca ca tốt của ngươi biết người đang ở đây, còn có thể giống như lúc này, đứng về phía Tiên giới không?” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, n Hoài Đan cười lạnh nhìn xuống.

Anh Lạc nhìn theo ánh mắt hắn, cách đó không xa, Miểu Hiên mặc một thân áo lam, tay cầm Xích Vân, nhìn như một con giao long. Từng chiêu thức nhẹ nhàng vô cùng, yêu ma bên cạnh hắn đều bị tiêu diệt, không ai cản nổi.

Ứng phó thành thạo, vẻ mặt lại có mấy phần lo lắng, hắn chau mày, vẻ mặt ngưng trọng.

Ca ca....

Nàng tất nhiên biết hấn lo lắng điều gì. Sự kinh hoàng trong lòng không ngừng tăng lên, mục đích của n
Hoài Đan không chỉ là phong ấn, còn có Thần tộc, tất nhiên sẽ không buông tha cho ca ca.

“Hắn quả thật có tình có nghĩa với người, không tiếc thân mình cải trang thành nữ tử, để ta lầm tưởng hấn mới là đối thủ chân chính, lãng phí thời gian ngàn năm của ta.” Hấn hừ lạnh, ánh mắt cũng lạnh băng như đóng tảng băng sương “Ta chính là vô cùng không ưa kiểu hi sinh tự cho là đúng của hấn, ngu ngốc y như phụ thân các người!”

Phụ thân?

Anh Lạc hoảng hồn, quay phắt đầu nhìn hấn, trong trí nhớ của nàng, không hề có phụ thân, chỉ mình ra đời đến giờ đều không có phụ thân. Nàng có lơ đãng nhắc đến, mẫu thân cũng đều sẽ bỏ qua, chỉ là lúc này nhớ lại vẻ mặt của mẫu thân khi đó, nàng vẫn còn nhớ mang máng, chính là sự hồi hận đến cùng cực.

“Người không biết? A... nhưng ca ca của người chắc biết rất rõ?” Hấn cười càn quỵ dị, khóe môi giơ lên, chân mày cũng giãn ra “Hắn đã tận mắt nhìn thấy, ta đã đâm kiếm vào người phụ thân người thế nào, tận mắt nhìn thấy tại sao hấn chảy cạn máu mà chết!”

Trái tim nàng siết chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay.

Thì ra... thì ra..... hấn đã giết phụ thân! Thì ra ca ca từng nói đến thù của phụ mẫu, chính là như vậy! Nhưng ca ca lại chưa bao giờ nói với nàng, dù là trước kia, hay bây giờ.

Tận mắt nhìn thấy phụ thân chết trước mắt mình, là loại đau khổ như thế nào? Hấn lại cứ giữ trong lòng, một mình đối mặt, không muốn chia sẻ với nàng, chỉ vì sợ nàng khổ sở?

Làm sao hấn có thể cười rức rở như thế, che chắn trước người nàng, ngăn hết tất cả gió mưa, vẫn chưa bao giờ than trách tiếng nào.

Nàng đau lòng đến không thể hô hấp, móng tay bấm vào trong thịt, lại không có cảm giác đau, chỉ vẫn nhìn chằm chằm bóng dáng màu lam bên dưới, tầm mắt dần mờ hồ.

Thế nhưng nàng vẫn không có cách nào ngăn cản giọng nói của kẻ bên cạnh “Buồn cười chính là, cái tên phụ thân ngu xuẩn kia của người, vẫn không biết tự lượng sức mình, muốn bảo vệ đứa trẻ kia! Ha ha ha....” Hấn cười điên cuồng, trong mắt tích tụ đầy hận ý “Hắn đã quên, từ trước đến nay hấn vẫn không phải đối thủ của ta. Hấn tuy là Thần tộc, nhưng không có Thần cách, hấn không phải Xích Cơ!”

(*đến đây thì mình xin khẳng định với mấy bạn còn thắc mắc như sau: Thần tộc có thể có nam có nữ nhưng người mang Thần cách cũng chỉ có nữ mà thôi, như Xích Cơ, như Anh Lạc. Nam tuy là Thần tộc nhưng không kế thừa sức mạnh tối cao của Thần tộc như những Thần nữ mang Thần cách)

Hấn tiếp tục nói, càng nói càng kích động, như đang cố phát tiết điều gì đã tích lũy từ lâu “Thần tộc? Lục giới? Hừ! Các người nói thật dễ nghe, lại là kẻ ích kỷ nhất thế gian này, không kẻ nào đáng tin. Cái gì thiên trường địa cửu, cái gì cả đời này quyết không phụ bạc, đều là dối trá, có kết quả như hôm nay, Xích Cơ... đều là do nàng ta tự chuốc lấy!”

Ánh mắt hấn càng trở nên tàn nhẫn, như mang đao kiếm. Hấn hung hăng nhìn về một nơi, lại không có tiêu cự, cứ như nhớ lại tình huống ngày đó. Hấn không do dự một kiếm đâm xuyên tim kẻ mà hấn hận thấu xương, nhìn máu của kẻ kia nhuộm đầy tay chân mình, nhìn đứa trẻ mà ngay cả lúc hấp hối hấn vẫn luôn ôm trong lòng, nhìn hấn trút hơi thở cuối cùng.

Sau đó.... sau đó... nàng đến.

Gương mặt từng theo hấn vào trong mơ, lúc ấy nở nụ cười, dùng kiếm đâm vào ngực hấn. Hấn lại cứ ngây ngốc đứng đó, nhìn tay nàng chặt đứt tình cảm mà hấn đã không tiếc tất cả đổi lấy.

Cuối cùng, hấn cũng hiểu, tất cả đều là giả dối, những thứ thề non hẹn biển kia, những thứ như đời này tuyệt đối không hối hận gì đó, đều là giả dối. Hấn dùng mọi thứ để đánh đổi, chỉ còn lại thù hận!

Chỉ còn thù hận!

Hấn nhất định phải khiến nàng biết hậu quả phản bội hấn là như thế nào.

Hắn như bạo phát ra toàn bộ hận ý, tay hắn khẽ run rẩy. Ánh mắt ác độc kia như hận không thể đem kẻ nào đó, nghiền nát thành tro.

Ngay cả Anh Lạc đứng bên cạnh cũng cảm nhận được khí thế kinh người kia của hắn, ánh mắt chậm rãi nặng nề, lơ đãng mở miệng “Người.... vẫn không quên được mẫu thân ta sao?”

Về mặt hắn trầm xuống, xoay mạnh đầu sang, về mặt hơi bối rối, lại lập tức khôi phục như thường. Hắn cười lạnh “Ta không quên, bởi vì ta quá hận nàng!” Hắn hừ lạnh, dần dần khôi phục dáng vẻ lạnh lẽo lúc trước “Đừng tưởng ta nói như thế thì ta sẽ bỏ qua cho các người, ta vẫn sẽ giết người, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Tên kia cũng thế!”

Hắn lạnh lùng chỉ về phía Miểu Hiên bên dưới, bác bỏ câu hỏi vừa rồi của nàng.

Anh Lạc không nói ra, không yêu sao lại hận. Có lẽ khi đó hắn đã yêu quá sâu đậm, mới có thể dùng cách cực đoan như thế để phát tiết bất bình trong đáy lòng, chỉ là phương pháp này, sẽ chỉ càng gây ra càng nhiều bi kịch hơn mà thôi.

Hắn, không thể nghi ngờ là một kẻ đáng thương, nhưng lại không đáng được người khác đồng tình.

70. Chương 70

Chương 70: Phong ấn thứ ba

“Đi xuống động Diễm Viên!” n Hoài Đan hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn muốn trò chuyện với Anh Lạc, trên mặt đã có sự tức giận, vội vã phân phó người đằng trước, trong giọng nói có mấy phần lo lắng, như đang trốn tránh điều gì.

Anh Lạc hơi kinh ngạc, động Diễm Viên là trung tâm của Viêm Hoa môn, là nơi phong ấn. Ngay cả nơi này hắn cũng biết? Bất quá nghĩ lại, cũng không bất ngờ lắm, Hồng Lệ có trí nhớ của mẫu thân, biết được chuyện này cũng không có gì lạ.

Đám mây đột nhiên nghiêng xuống, bay về phía dưới. Hồng Lệ đi trước dẫn đường, phía dưới là dòng dung nham nóng hổi. Nàng kia nhắm mắt niệm chú, chỉ thấy dung nham lập tức chia làm hai, ở ngọn núi xuất hiện một sơn động hình tròn, đó là cửa vào.

Bọn họ trực tiếp bay vào trong động, bên trong không có ánh sáng, nhưng lại có ánh sáng của dung nham chiếu lên. Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, càng đi vào trong, tiếng động lại càng nhỏ, dần dần lại bị lớp dung nham ngăn cách, bên trong động trở nên an tĩnh dị thường.

n Hoài Đan đi đằng trước, Anh Lạc và Hồng Lệ theo sau. Hồng Lệ vẫn cúi đầu, sắc mặt lạnh nhạt, chỉ là trên trán mơ hồ thấy một lớp mồ hôi, tay bên người cũng hơi run rẩy.

Nàng là do Lục hoa và hàn băng hóa thành, sợ lửa! Đến nơi như thế, đối với nàng quả thật hơi miễn cưỡng, nhưng n Hoài Đan sao lại để ý nàng có miễn cưỡng hay không, ngay cả ánh mắt khi nhìn nàng, cũng không giấu diếm được vài ý hận.

“Mở nó ra!” Người đằng trước đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói. Trước mắt xuất hiện một bức tường, màu đỏ rực, như biến ra từ lửa, chỉ cần đứng gần cũng có thể bị thương. Đây là kết giới vì ngăn ngừa khí âm tà mà lập nên từ thời Thượng Cổ. n Hoài Đan đứng bên tường, không quay đầu, lạnh như băng nói.

Tất nhiên là nói với người đang đứng cạnh Anh Lạc.

Hồng Lệ ngẩn người, mở to mắt nhìn người đằng trước, một lúc lâu sau lại chưa xót cúi đầu, nhẹ giọng đáp “Dạ!”, sau đó đi lên hai bước, một tay kết ấn, bốn phía lập tức ngưng tụ nên sương, nhiệt độ trong động cũng dần hạ xuống, tỏa ra hơi thở băng hàn. Nàng kia đưa tay ra, lòng bàn tay bắn ra một tia băng lạnh, xông thẳng về phía bức tường lửa kia. Một tiếng nổ vang lên, hóa thành tro bụi, bốn phía chỉ còn những tia băng nhỏ đang tan ra thành nước.

n Hoài Đan không mở miệng, tiếp tục đi về phía trước. Hồng Lệ hơi lão đảo. Một chiêu kia quả thật đã ảnh hưởng đến nàng, trên trán tuôn mồ hôi như mưa, lại vẫn gắng gượng đi về phía trước.

Anh Lạc đi cuối cùng, tay hơi giật giật, lại không đưa tay ra.

Chỉ là, việc phá kết giới trong động này đâu chỉ phải làm một lần? Cứ mỗi lần n Hoài Đan dừng bước, Hồng Lệ lại phải tiêu hao pháp lực giải kết giới. Tiêu hao pháp lực quá độ, lại thêm nàng vốn là thể băng lạnh, sắc mặt nàng đã tái nhợt không còn tia máu.

Nhưng n Hoài Đan lại vẫn cứ không ngừng dừng bước.

Người sau vẫn không nói tiếng nào, chỉ như một thói quen, chân hơi lão đảo đi về phía trước.

“Đủ rồi!” Anh Lạc nhin không được nữa, kéo tay người bên cạnh “Rõ ràng ngươi có thể giải hết tất cả kết giới này, cần gì phải hành hạ nàng?” Hắn biết rõ nàng kia là do băng lạnh mà thành, chịu không nổi nơi nóng nực như thế, lại còn cố ý bắt nàng giải kết giới.

n Hoài Đan cười lạnh, khê híp mắt “Sao hả? Bản thân còn khó bảo toàn, còn muốn đòi công bằng cho nàng ta nữa sao?” Hắn cười càng ác độc “Nàng ta là người của ta, cho dù ta giết nàng, nàng cũng không oán trách nữa đâu.”

Anh Lạc nhất thời nổi giận “Ngươi coi nàng là gì chứ? Mặc dù nàng chỉ là yêu, nhưng cũng không phải đồ chơi trong tay ngươi!”

“Vận mệnh của nàng ta chính là như vậy, ta muốn làm gì với người bên cạnh không liên quan đến ngươi!” Sắc mặt hắn lạnh lẽo, đột nhiên chậm rãi đến gần, mắt híp thành một đường, trong mắt như lóe ra tia sáng sắc lạnh, gần từng chữ “Ngươi cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình, ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay!”

Hắn càng ép đến gần, trong mắt càng không thể giấu được ý hận. Đó là tức giận cùng bất bình như muốn cắn nuốt tất cả. Anh Lạc đột nhiên hiểu, mỗi hành động vừa rồi của hắn, cũng chỉ muốn phát tiết mà thôi. Hắn muốn dùng việc hành hạ người này để phát tiết hận ý và không cam lòng đối với một người khác.

“Ngươi làm vậy là muốn chứng minh điều gì? Cho ai xem chứ? Mất thân ta sao?” Anh Lạc hạ giọng đón nhận ánh mắt tức giận của hắn, một câu đâm trúng tim đen.

Sắc mặt n Hoài Đan lập tức tái nhợt, ánh mắt lóe ra, có lúng túng vì bị vạch trần, rồi lại hóa thành lửa giận khó nén “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không giết ngươi sao?”

Anh Lạc lại không hề sợ hãi, khoe môi chậm rãi nhếch lên, gần từng chữ “Mất thân của ta.... đã chết!” Hắn làm vậy còn có ý nghĩa gì chứ?

Về mặt hắn khựng lại, như vừa bị đập một gậy vào đầu, ngây người. Trong mắt như có thứ gì đó nhưng chỉ thoáng qua rồi lại khôi phục về âm lãnh, cứ như đang cố áp chế cơn giận của mình, hồi lâu mới nói: “Đừng cho là ta có thể dễ dàng giết ngươi như thế, ngươi muốn chết, cũng phải xem ta thể nào đã!”

Nói xong xoay người vung tay áo, một sợi chỉ đen bay ra khỏi tay áo hắn, xông thẳng lên vách tường lửa đỏ kia, vách tường lập tức biến mất.

Hắn hừ lạnh, tiếp tục đi vào.

Anh Lạc hít sâu, nhìn Hồng Lệ bên cạnh đang không ngừng thở dốc, vẫn không nhin được đưa tay đỡ lấy.

Hồng Lệ hiển nhiên hơi ngây người, ngơ ngác quay đầu, sắc mặt vẫn tái nhợt không có chút máu như cũ. Dung nhan độc nhất vô nhị trong trí nhớ của nàng kia, chậm rãi nở nụ cười.

Trái tim Anh Lạc nhất thời co rút đau đớn, nàng cố ý bỏ qua, đỡ nàng kia đi về phía trước, trong lòng tự nói với mình, không phải mẫu thân, không phải!

Phía trước có một lối rẽ, đi vào liền thấy một mảng sáng rực, một trận lửa nóng cũng theo đó phả vào người, dưới chân không hề thấy mặt đất, chỉ thấy một mảng dung nham đang sôi trào, chính giữa có một cột đá vươn thẳng lên cao.

Đây là phong ấn thứ ba.

“Thử xem trên thế gian này còn ai có thể ngăn cản ta?” n Hoài Đan cười điên dại lên tiếng, trong mắt như phát sáng nhìn về phía cây cột kia, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lợi hại bắn về phía này.

Anh Lạc hoảng hốt, theo bản năng chắn trước mặt Hồng Lệ, nhưng hấn lại đi thẳng đến đây, chỉ một động tác nhỏ, Anh Lạc đã bị hất sang bên cạnh, đụng vào vách tường lửa, trên lưng như bị thiêu đốt, đau đớn khó nhin.

“Dừng tay!” Anh Lạc nhẩn nại lên tiếng “Nàng ấy đã yếu như thế, ngươi còn bắt nàng giải phong ấn, nàng sẽ chết!”

“Thế thì sao chứ?” n Hoài Đan mắt cũng không hề chớp, chỉ kéo Hồng Lệ qua “Chỉ có máu của nàng hoặc Thiên Kiếm mới có thể giải phong ấn, chẳng lẽ... ngươi muốn giao Thiên Kiếm cho ta?”

Hắn cười lạnh lùng, vung tay muốn cắt cổ tay nàng kia.

“Ta cũng là Thần !” Anh Lạc quýnh quáng thốt lên, Thiên Kiếm tất nhiên không thể cho hắn, nhưng nàng cũng là Thần.

n Hoài Đan ngẩn người, cười càng trầm, mắt híp thành một đường “Đúng, ngươi cũng là Thần, sao ta lại quên chứ?” Hắn buông tay người kia ra, ngược lại đi về phía Anh Lạc “Ngươi đối với vị ‘mẫu thân’ này cũng thật hiếu thuận”

Anh Lạc quay đầu không nói, sao nàng lại không nghe ra ý trào phúng trong lời hắn.

Hắn cũng không nhiều lời vô ích, kéo lấy nàng, nhấc tay nàng lên, lực đạo cứ như muốn kéo đứt tay nàng. Anh Lạc cắn chặt răng, cố nhịn, hấn liền lập tức cắt một vết lên tay nàng.

Tay nàng lập tức đau xót, máu đỏ tươi liền thuận thế chảy xuống, rơi xuống đất hóa thành hồng liên. Máu chảy vào trong dung nham, nhất thời sôi trào, từng mảng hồng liên bao trùm cửa động, máu trên tay nàng chảy càng nhiều, hồng liên lại càng rực rỡ. Một lúc lâu sau, nơi địa ngục đã hóa thành cảnh đẹp tràn đầy hồng liên, khắp nơi đều là những đóa hồng liên đầy sức sống, không bao giờ tàn.

“Máu của ngươi lại càng có ích hơn so với nàng ta.” n Hoài Đan cười lạnh, chỉ nàng có thể làm tắt đi dung nham khắp núi này.

Anh Lạc không nói, huyết mạch của Thần, vốn không phải những thứ phạm vật nơi thế gian có thể so sánh.

Hắn lại lôi nàng đi về nơi có phong ấn, nàng giẫm lên mấy đóa hồng liên do chính máu của mình tạo thành, máu trên tay vẫn chảy, vết thương càng sâu, dường như thấy cả xương.

Nàng lại tiếp tục đi về phía trước, từng bước đến gần, đột nhiên ngực lại truyền đến cảm giác đau xót đã lâu chưa thấy, trong cơ thể như có thứ gì đó đang mạnh mẽ muốn trào ra. Là do đứng gần phong ấn sao?

Tay bên người vẫn bị bắt lấy, với năng lực của nàng, nàng không thể trốn thoát!

Cho đến khi nhìn thấy một kí hiệu đặc thù, nàng dừng bước, trái tim như bị đập mạnh.

“Sao, sợ à?” n Hoài Đan cười lạnh “Ngươi yên tâm, giải phong ấn này rồi, ta sẽ không giết ngươi!”

Anh Lạc không nói, trong lòng lại như không ngừng biến động, sắc mặt nàng lạnh lẽo, như đã bị hấn chọc giận, hung hăng hất tay hấn ra.

“Người Thần tộc, không sợ hãi!”

Nói xong, nàng liền cất bước đi về phía trước, đi về phía cây cột mang phong ấn.

n Hoài Đan cười lạnh, vẻ mặt khinh thường, đi theo nàng.

Chỉ là đường đi lúc này đã không còn thẳng tắp mà hơi nghiêng lệch. Dưới mấy đóa hồng liên, kí hiệu mà chỉ có nàng biết, dần dần hiện rõ.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần....

Nàng đếm bước chân, trái tim lúc này còn xao động, lúc này đã yên tĩnh lại. Nàng không hề chần chờ, dừng ngay trước cột đá kia.

“Đi đến!” n Hoài Đan bảo nàng bước lên bậc thang.

Anh Lạc hơi do dự, vốn biết chuyện sẽ xảy ra nhưng sự yên tĩnh chung quanh khiến nàng cảm thấy thật quý dị.

Vì sao?

Nhưng lúc này nàng lại không thể suy nghĩ nhiều, bước chân, đi lên bậc thang, thấy kí hiệu trên đất, hơi dừng lại rồi lại bước qua.

Vừa mới dừng lại, nhất thời ánh sáng phía sau đột nhiên rực rỡ, tia sáng chói mắt như vây lấy người sau lưng nàng. Trong lúc đó, trong động như phát sáng, vô số đóa hồng liên như nhảy múa trong không trung.

“Tru Linh trận!” n Hoài Đan hoảng hốt kêu to, biến sắc, trừng mắt nhìn Anh Lạc đã đi ra khỏi trận, như hiểu ra điều gì, ánh mắt ác độc, hung hăng kêu to “Người cũng không trốn thoát đâu!”

Hắn đột nhiên vươn tay, duỗi về phía Anh Lạc, hai người cách nhau một khoảng, trận pháp này khởi động ngay trên bậc thang, nàng lại có thể tránh được. Vốn là kế hoạch không chút sơ hở, lúc này hắn lại hóa ra một luồng sáng đen, đánh thẳng về phía Anh Lạc.

Nàng chỉ cảm thấy ngực bị đánh mạnh, ruột gan như xoắn cả lại, thân hình nhẹ bẫng, sau đó rơi xuống, theo hướng sắp rơi vào trong trận pháp.

Tru Linh trận, diệt hết sinh linh thế gian.

71. Chương 71

Chương 71: Ngoài ý muốn.

Với pháp lực hiện nay của nàng, chắc chắn không thể chịu đựng được quá nửa khắc trong một nơi quá mạnh mẽ như Tru Linh trận. Một chiêu vừa rồi đã khiến nàng bị thương nặng, lại càng không có sức để chạy trốn, chỉ có thể ngã về phía sau.

Khi nàng sắp rơi vào bên trong trận pháp, đột nhiên có tiếng nổ ầm ầm vang lên, một ánh sáng trắng nhanh chóng xuất hiện, thân thể nàng chợt nhẹ bẫng, nàng được kéo lại, nàng đã tránh thoát trận pháp kia chỉ trong gang tấc.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên lo lắng nhìn gương mặt đang kề sát mình, mày kiếm nhíu chặt, lòng không yên.

“Ca ca...” Nàng khẽ đáp, hơi ngẩn người, sau đó lại an tâm vô cùng, không ngờ hắn lại đến. Nàng khẽ nhếch môi muốn cười, muốn bảo hắn đừng lo, nhưng lại chạm đến vết thương, đau đến xé rách tim gan, vừa há mồm đã phun ra máu tươi.

Một chiêu kia của n Hoài Đan đã dùng hết sức, muốn dồn nàng vào chỗ chết.

“Đừng động đây, ta chữa thương giúp muội!” Miểu Hiên chặn lời nàng, đỡ nàng ngồi xuống, tập trung tinh thần chữa thương cho nàng, tay không ngừng được run rẩy. Hắn nên đến sớm hơn, phải sớm hơn một chút!

Anh Lạc đã không còn sức để trả lời, trên người chỉ còn mỗi cảm giác đau đớn. Miểu Hiên độ chân khí cho nàng, nàng chuyển mắt lại nhìn về phía kẻ đang ở bên trong trận pháp đối diện, lại đang vung tay lên, hóa ra một luồng ánh sáng đen, chuẩn bị phóng đến đây.

“Ca ca!” Nàng đau đớn kêu to, dùng hết sức lực còn lại, muốn đẩy người bên cạnh ra, nhưng đã không còn kịp nữa. Lúc này dù Miểu Hiên có bố trí kết giới cũng đã mất đi tiên cơ.*

(*tiên cơ: Tạm hiểu là cơ hội để ra tay trước)

Nàng nhìn thấy luồng sáng kia, đang xé gió mà lao đến.

Đột nhiên trước mắt lóe ra một bóng đỏ, một bóng dáng mảnh khảnh, chắn trước mặt cả hai.

Cứ như ánh nắng lúc hoàng hôn, mang theo sắc đỏ, chói mắt vô cùng, nhưng ngay lập tức lại lặng xuống, đêm tối đã đến.

Một tiếng kêu vang lên, bốn phía tràn đầy máu tươi, áo bào của người vừa bay đến cũng bị xé rách tan tành.

“Mẫu thân!” Anh Lạc hoảng hốt gọi to, muốn đưa tay ra đón, ngực lại lần nữa phát đau, không thể động đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng quen thuộc kia, từ từ trở nên lạnh băng trên bậc thang.

n Hoài Đan cũng hoảng hốt, trợn to mắt, cuối cùng trong mắt chỉ còn lại sự tức giận vô vàn, giọng nói như nện ra từ trong kẽ răng: “Đến người cũng phản bội ta!”

Đáng tiếc, người trên bậc thang lúc này đã không còn sức lực đáp lại sự giận dữ của hắn, chỉ có thể thở dốc khe khẽ.

“Mẫu thân.... mẫu thân!” Anh Lạc hoàn toàn rối loạn, nhìn người vẫn đang chảy máu kia, trong đầu như lại hiện lên tình cảnh ngày đó, mẫu thân từ Thanh Vân trở về, cũng mang cả thân đầy máu như thế. Tim nàng nhất thời như bị dao cắt, cổ dùng cả tay chân mà bò qua, nhưng lại lực bất tòng tâm*.

(*lực bất tòng tâm: Có lòng mà không có sức)

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên gấp gấp kêu to, vết thương của nàng đã như thế, càng cử động sẽ càng nặng hơn.

“Mẫu thân.... mẫu thân!” Nàng lại như không nghe thấy, chỉ liều lĩnh muốn qua bên kia “Ca ca! Mẫu thân, là mẫu thân!”

“Nàng ta không...” Hắn đang muốn phủ nhận, lại sợ nàng đau lòng, chỉ có thể đưa nàng đến gần Hồng Lệ.

n Hoài Đan tức giận càng nhiều, hai mắt nặng nề đã bị nhuộm đỏ, ánh mắt như hận không thể chém ngàn dao vạn dao lên người đang ở trên đất “Tất cả đều là lừa dối, người cũng thế, Xích Cơ cũng thế, các người.... đều đáng chết!”

Hắn rống to, ánh mắt như đã mất lí trí, trong đầu như hiện lên vô số hình ảnh.

Nơi Dao Trì, một lần liếc mắt; đêm trăng tròn, trái tim khê đập; đỉnh Thanh Sơn, tay cầm tay.

Hắn từng nghĩ rằng, hắn đã có toàn bộ thế giới, hắn từng nghĩ rằng, hắn đã có toàn bộ hạnh phúc của đời này, hắn từng nghĩ rằng, dù không theo lời dạy của sư phụ, dù không được thế gian chúc phúc, dù bị trục xuất khỏi sư môn, dù cả thế giới này đều khinh thường hắn.

Chỉ cần có nàng bên cạnh — không sao cả!

Nhưng tất cả đều là mơ mộng của một mình hắn, bao nhiêu lời thề non hẹn biển, bao nhiêu lời không rời không bỏ, bao nhiêu lời mãi không phụ bạc, đều là dối trá.

Khi tỉnh mộng, trong phòng trống không một vết tích, lạnh lẽo đến thấu xương.

Ngày Thần hôn*, trời đất chúc mừng, lại khiến hắn từ tầng mây cao bị đánh thẳng xuống địa ngục lạnh lẽo tận xương, tan thành ngàn mảnh!

(*Thần hôn: Hôn lễ của Thần)

Hắn vô cùng không cam lòng, tràn đầy bất bình. Hắn nghĩ, chỉ vì cái thứ truyền thống kia, mới có kết quả lần này, cho nên, hắn sẽ thay nàng, kết thúc thứ truyền thống này, cho dù có phải lưu lạc chân trời góc biển, cũng không còn thứ gì níu chân.

Đáng tiếc, thứ mà hắn đánh đổi được, chỉ là một kiếm nàng đâm vào ngực hắn.

Một kiếm xuyên tim!

Thì ra.... tất cả đều là nói dối, tất cả đều là gạt người, thế gian này, tất cả đều là dối trá, có tồn tại cũng vô dụng!

Tức giận suốt ngàn năm qua như tràn ra, mạnh mẽ hóa thành luồng ánh sáng đen, tấn công đến.

Trong không trung chợt có bóng người xuất hiện, bay xuống, kịp thời ngăn chặn tấn công của hắn. Họ chia thành bốn hướng, một tay kết ấn, miệng niệm chú, tăng độ mạnh của trận pháp.

Dưới tầng sâu nhất của Viêm Hoa, tất cả những người vừa đến, đều là những người có tu vi cao nhất nhì Tiên giới.

n Hoài Đan chỉ có một mình, dù lực lượng có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chịu nổi trận pháp mạnh nhất Tiên giới này. Chân hắn lão đảo nhưng vẫn liều mạng chống đỡ. Trong mắt hắn, ngoài hận, cũng chỉ có hận mà thôi.

“Mẫu thân, mẫu thân!” Sắc mặt Anh Lạc tái nhợt, tay run rẩy lại chậm chạp không dám chạm vào người đang nằm trong vũng máu trên đất. Có thứ gì đó đang dần rời đi trong lòng nàng, cảm giác sợ hãi như chiếm lấy tất cả tri giác.

Lại lần nữa.... lại lần nữa, nàng trở mắt nhìn mẫu thân đầm máu.

“Mẫu thân.... mẫu thân!” Giọng nói của nàng càng lúc càng khê, càng lúc càng nghẹn ngào, nước mắt không thể ngăn được nữa, trào ra như suối tuôn, nàng gọi hết lần này đến lần khác.

Một lúc lâu sau, người đang đầm đề máu tươi kia mới dần có động tĩnh, mở mắt, nhưng dường như không hề nhìn thấy rõ thứ gì. Người kia như dùng hết sức lực toàn thân, chạm vào mặt nàng, cười như đóa tuyết liên sắp tàn “Con... còn nhận ta là mẫu thân con sao?”

“Phải! Phải!” Nàng cố sức gạt đầu, như muốn khẳng định ý của mình “Mẫu thân, mẫu thân, người là mẫu thân của con!”

Khóe môi người kia hơi giật giật, như vô cùng vui vẻ, thở dốc thật lâu, mới lại lên tiếng “Lạc.... Nhi, ta... ta cũng muốn làm mẫu thân con, nhưng...”

Lời của nàng bị mấy dòng máu tươi không ngừng trào ra khỏi khóe môi làm nghẹn lại, nàng ho khan thành tiếng. Anh Lạc chợt cảm thấy tay nàng thật lạnh, cúi đầu nhìn, lại thấy nơi ngực áo nàng đang chảy máu không ngừng.

Nàng cứ thế chảy máu, cứ như sinh mệnh của nàng cũng đang từ từ rời đi như thế. Anh Lạc bối rối đưa tay muốn che lại, nhưng vẫn không cách nào ngăn dòng máu vẫn đang chảy kia, dưới nơi nàng ngồi, đều đã nhuộm đỏ.

Tại sao... tại sao không thể ngừng được?

“Tại sao ta không biết tiên pháp trị thương, tại sao chứ?” Nàng hỏi, như hỏi người khác, lại như hỏi chính mình. Lẽ ra nàng nên tu luyện tiên pháp thật tốt, lẽ ra nàng nên cố gắng học.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên gọi nàng, đưa tay ngăn hành động vô ích của nàng, người này bị thương quá nặng, đã không thể cứu.

Anh Lạc lại như không nghe thấy, vùng mạnh tay ra, tay đã sớm nhuốm đầy máu run rẩy, muốn cố cầm máu! Biết rõ là vô dụng, nhưng nàng vẫn muốn đè lại nơi đang chảy máu kia, dù người bên cạnh khuyên thế nào cũng không nghe vào tai.

Người này là mẫu thân, là mẫu thân mà!

Miểu Hiên than nhẹ, đưa tay hướng về phía người đang nằm trên đất, độ chân khí.

Máu trên thân người kia lúc này mới dần ngừng, nhưng cũng chỉ có thể sống lâu thêm một lúc nữa mà thôi.

Anh Lạc lúc này mới tỉnh táo lại, chỉ tay vẫn đang nắm chặt, run rẩy. Ánh mắt một khắc cũng chưa từng rời đi.

Dưới bậc thang, n Hoài Đan vẫn đang cố sức chống lại trận pháp, hắn đang khởi động kết giới trong trận pháp nhưng vẫn không cách nào chống lại bốn người hợp lực làm phép.

Bốn người kia, theo thứ tự chính là ba vị Thượng tiên của Tiên giới, Thiên Tiểu, Băng Thiên và Đan Vân Thượng tiên, một người khác, lại là Nguyệt Nhiễm. Bốn vị Thượng tiên, chỉ thiếu mỗi Mộ Tử Hân, hắn là đang chủ trì đại cục ở bên ngoài.

Kế hoạch này là do Anh Lạc, Nguyệt Nhiễm, Hồng Lệ đã cùng nghĩ ra vào đêm qua, dẫn dụ n Hoài Đan hiện thân, cũng đã sớm bày trận pháp tại đây, gây ông đập lưng ông.

Vốn là kế hoạch hoàn mỹ vô cùng, không ngờ công lực của Ma Quân lại mạnh đến mức này, ngay cả khi ở trong Tru Linh trận, cũng có thể đả thương hai người, điều này quả thật ngoài ý muốn của mọi người.

Cho đến giờ phút này, bốn người làm phép cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế hành động của hắn, nhưng một lúc sau, cũng dần kiệt sức.

“Bốn vị Thượng tiên Tiên giới, đã đến ba, đúng là nể mặt tại hạ!” n Hoài Đan cười diên đại, vẻ mặt trở nên âm trầm, một lúc sau tiếng cười dừng lại, ánh mắt như điện, lạnh lùng nói: “Các người cho là như thế có thể giết ta sao?”

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, đột nhiên đưa tay kết ấn, trên mặt hơi vặn vẹo, mơ hồ có khí đen nhiễm lên toàn thân, cánh tay, thân thể, trên mặt cũng xuất hiện ấn kí màu đen, như dây leo mọc trên người.

Thính Phong biến sắc, chợt cảm thấy một cỗ khí âm lạnh từ giữa trận truyền đến, tay kết ấn lập tức lạnh băng. Một loại dự cảm bất thường chợt ập đến, cảm thấy thật quen thuộc.

Chốc lát sau, lấy n Hoài Đan làm trung tâm, một ánh sáng đen tỏa ra bốn phía, nhanh như cắt.

“Mau lùi lại!” Sắc mặt Thính Phong tái nhợt, rống to. Bốn người còn lại cũng kịp phản ứng, nhanh chóng buông tha cho việc bày trận, bay lên.

Miêu Hiền nắm chặt eo Anh Lạc, lại đỡ lấy Hồng Lệ, bay ra.

Chỉ trong khoảnh khắc bọn họ vừa rời khỏi, Tru Linh trận bị hủy, một cỗ khí đen nhánh từ thân người n Hoài Đan bạo phát ra, xông thẳng tận trời. Đất trời trong lúc ấy đều trở nên mờ mờ như đêm tối.

“Khí âm tà!” Anh Lạc là người đầu tiên nhận ra luồng khí đen kia, giống hệt như lúc Thiên Trụ bị phá, là dự cảm đủ để hủy diệt thế gian này.

Nàng vừa nói xong, tất cả mọi người đều hoảng hốt, rớt rít mở to mắt nhìn về phía người đang đứng giữa khí đen kia, thân hình của hắn đã hoàn toàn bị khí đen vây lấy, thỉnh thoảng khe hở hiện ra cũng chỉ là một gương mặt kinh khủng đầy ấn kí.

“Ma Thần....” Thiên Tiểu Thượng tiên lâm bẩm, đó là dấu vết của ma, là dấu hiệu chỉ Ma Thần mới có.

Ma Thần lại xuất hiện? Nếu như đúng như thế, trừ phi Thiên Đế tái thế, nếu không Lục giới không ai là đối thủ của hắn!

“Không đúng!” Nguyệt Nhiễm khẳng định lên tiếng, nhìn Anh Lạc bên cạnh, trong mắt hiện lên điều gì, nghiêm mặt nói: “Phong ấn còn có hai nơi nữa, hắn chỉ mới hấp thu ma khí của hai nơi, đang muốn phát ra ma khí đã hấp thu. Lúc này chúng ta càng phải nhân cơ hội ngăn hắn lại, nếu không, sau này sẽ không còn ai có cách ngăn cản hắn!” Coi như chỉ có ma lực ở hai phong ấn cũng đã đủ trở thành lực lượng lớn mạnh nhất thế gian này.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người liền lạnh lẽo, Thiên Tiểu Thượng tiên cầm kiếm xông đến, Nguyệt Nhiễm, Băng Thiên Thượng tiên cũng theo sát phía sau.

Chân mày Miêu Hiền nhíu chặt, nhìn Anh Lạc đang bị thương nặng, hơi do dự.

“Công lực huynh cao hơn ta, ta giúp huynh trông Song Song!” Thính Phong tiến lên một bước, thân hình hơi lảo đảo, vừa rồi hắn gọi mọi người rút lui, cố nhắc nhở mọi người không ngờ lại khiến mình bị thương.

Miêu Hiền yên lặng một lúc, đỡ Anh Lạc ngồi xuống, vuốt vuốt tóc nàng rồi nói: “Nghe lời ngồi ở đây, chờ ta trở lại!” Thấy nàng gật đầu mới bay đuổi theo mọi người.

Anh Lạc cúi đầu nhìn Hồng Lệ đầm máu nằm trên đất, lòng lại đau như cắt, chân mày từ nãy đến giờ vẫn không hề giãn ra. Tay nàng lại nắm chặt lấy tay người nọ, mỗi một hơi thở đều có vẻ vô cùng cẩn thận.

“Song Song!” Thính Phong đến gần, muốn khuyên gì đó, lại không biết nói gì.

Hồng Lệ bên cạnh, ánh sáng trong mắt càng lúc càng rút đi, khóe môi gật gật, như muốn nói gì, nhưng lại không phát ra âm thanh. Nàng kia đưa tay chạm mặt Anh Lạc, nhưng đưa đến một nửa đã không còn sức lực.

Anh Lạc vội vàng tiếp được cánh tay đang rủ xuống của nàng, dán chặt lên mặt mình, nhìn nụ cười tuyệt trần cuối cùng trong sinh mệnh của nàng.

“Lạc Nhi... xin lỗi, ta.... ta không muốn lừa dối con...”

Anh Lạc ngẩn người, cúi đầu không nói. Hồng Lệ ho khan thành tiếng, vết máu đỏ thẫm, chậm rãi chảy dọc xuống khóe miệng, chạm vào người nàng, mới khiến nàng lập tức tỉnh táo lại.

“Không phải, người không gạt ta, không có!” Nàng liều mạng lắc đầu, “Người là mẫu thân ta, là mẫu thân ta!”

Lúc đầu quả thật có lừa gạt đi nữa, nhưng kể từ lúc nàng vì Anh Lạc ngăn một chiêu kia, mọi lừa gạt đều đã tan thành mây khói. Hành động bản năng như thế, há lại chỉ vì mang trí nhớ giống như mẫu thân thôi sao, rõ ràng cũng đã xem Anh Lạc như người thân của mình.

Nàng kia vẫn cười, thân thể bị thương nặng, cho dù là nụ cười cũng đã cố hết sức “Lạc Nhi.... bao năm qua ta luôn đóng vai một người khác, xem ra hiện tại.... đã đến lúc nghỉ ngơi rồi!”

“Người sẽ tốt thôi, ca ca đã nói người sẽ tốt thôi!” Anh Lạc lắc đầu bác bỏ lời nàng, như khi còn bé, khi lần đầu tiên nàng không thể tìm thấy mẫu thân, trong lòng trống rỗng, sợ hãi và bối rối như hợp lại rồi tràn ra ngoài, đông đầy toàn bộ thế giới của nàng.

Hồng Lệ không để ý cười cười, nhiều năm như thế, nàng vẫn luôn tồn tại như một cái bóng, lúc này cuối cùng có thể siêu thoát.

Chỉ là...

“Lạc Nhi, con nghe kĩ đây!” Nàng kia cố mở to mắt, nhắm lại, rồi lại mở ra “Ta có toàn bộ... trí nhớ của mẫu thân con, có một câu, mẫu thân con.... luôn muốn.... nói cho con biết! Con nhất định phải nhớ! Cuối cùng, sẽ có một ngày, thế gian này.... con muốn làm bất cứ điều gì cũng đều có thể, chỉ cần con muốn! Nhưng...” Ánh mắt nàng xoay chuyển, như muốn quay đầu nhìn thứ gì, nhưng không thể thu hồi “Con phải nhớ.... chỉ có.... Hiên nhi, dù thế nào.... con tuyệt đối không thể phụ nó!”

Nàng chậm rãi nói, từng chữ từng chữ đều như hao tổn hết sức lực, ánh mắt lại lóe sáng dị thường, nhìn thẳng vào mắt Anh Lạc, trầm giọng nói. Cứ như nàng.... cũng như Xích Cơ, là mong mỗi cuối cùng trong đời này.

Anh Lạc ngây người, lo lắng vô cùng, nhưng nàng không thể hiểu hoàn toàn ý nghĩa lời nói của người kia.

Đột nhiên có một tiếng kêu đinh tai nhức óc vang lên, một luồng khí khổng lồ tràn ra ngoài, Thính Phong triển khai kết giới cố sức chống cự, vài bóng người lập tức bị đánh bay ra, chính là đám người Miếu Hiên, nàng căng thẳng đảo mắt nhìn sang.

Cả Viêm Hoa sơn, trong tiếng cười liêu linh của n Hoài Đan, đất rung núi chuyển.

72. Chương 72

Chương 72: Linh hồn của Thiên Kiếm.

Cho dù là bốn người cùng hợp lực cũng không cách nào ngăn cản khí âm tà đã phát ra. Cả Viêm Hoa đều chấn động, núi đá lăn xuống, khắp nơi đều là tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Mà luồng khí đen vốn vây quanh n Hoài Đan, lúc này đã ngừng khuếch tán, dùng tốc độ nhanh chóng tràn vào thân thể hắn, ẩn vào không trung, ma vết lại càng rõ ràng, như khắc sâu trên da thịt.

Miêu Hiền bị đánh văng ra, lại bay lên, Xích Vân trên tay ngưng đọng nên mười thành công lực, tấn công về phía hắn, nhưng khi đã sắp đến gần, lại bị một bức tường vô hình ngăn cản, sau đó, lại có một cỗ khí đen khác, như có ý thức, tấn công ngược trở lại. Miêu Hiền xoay người cầm kiếm đỡ, nhưng lại không thể chống nổi lực lượng kia.

Keng một tiếng, Xích Vân gãy, Miêu Hiền lại bị đánh văng ra, đập vào trên vách đá, cả người như bị đảo lộn, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

“Ca ca!” Anh Lạc hoảng hốt gọi, lòng như lửa đốt. Nàng nhìn về phía n Hoài Đan còn đang đứng kia cười điên dại, hắn đã hoàn toàn dẫn phát ra ma lực của Ma Thần, nơi này đã không còn ai là đối thủ của hắn, ma vết trên mặt của hắn lại càng sâu.

Nàng không hề suy nghĩ, phát tay lấy Thiên Kiếm ra, đang định liều lĩnh xông lên trước, lại bị Thính Phong kéo lại.

“Song Song! Cô không phải đối thủ của hắn!”

“Ta phải đi, hôm nay chỉ có Thiên Kiếm có thể đối phó hắn!” Chỉ có Thiên Kiếm có thể đối phó sức mạnh của Ma Thần.

Thính Phong nhượng mảy, nghiêm mặt nói: “Ta đi!”

“Không được!” Anh Lạc có vẻ bối rối, như cố kị điều gì “Huynh đã bị trọng thương, vốn không thể đấu lại n Hoài Đan!” Ít nhất, nàng mang thân thể của Thần, ít ra nàng còn có thể ngăn cản hắn trong một lúc.

Thính Phong muốn mở miệng, lại bị giọng nói lạnh lẽo cắt ngang.

“Các người đều phải chết!” n Hoài Đan không biết từ lúc nào lại cười rộ lên, đôi mắt mang thù hận lúc này như bị nung đỏ rực, nhìn thẳng về phía này, khóe môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị, cứ như băng lạnh.

Hắn vung tay, ánh sáng đen như biển ảo, cứ như lưỡi kiếm khổng lồ bay về phía này. Sắc mặt Thính Phong lạnh lẽo, hắn không chần chờ, lấy Thiên Kiếm trong tay Anh Lạc, đang định ra chiêu lại đột nhiên dừng lại ngay tại chỗ.

Cứ như trong chớp lát ấy, y đã kịp nhận ra mình đang ở đâu, về mặt kinh ngạc nhìn về thanh kiếm trong tay. Có thứ gì đó đang truyền từ bàn tay y vào cơ thể. Trong đầu y như hiện lên vô số hình ảnh, có thứ gì đó đang dâng trào, những thứ kia khiến y có cảm giác như bị kích thích. Ngay lúc ấy, mọi thứ như đều trở nên hợp lý, thì ra tất cả những thứ kia là....

Ánh sáng đen đang lao đến, nhưng người trước mắt vẫn không hề có phản ứng, Anh Lạc quỳnh lên, không nhận được lên tiếng.

“Thính Phong!”

Đối phương sững sốt, cứ như vừa bị đánh thức, chậm rãi quay đầu lại, trong mắt chỉ toàn mờ mịt, cứ như bị thứ gì làm cho bối rối, trên tay vẫn cầm Thiên Kiếm nhưng lại cứ dờ ra, ánh sáng đen đang trở đến cũng không còn kịp ngăn cản nữa.

Chỉ một lát nữa thôi, bọn họ đều sẽ tan xương nát thịt.

“Lạc Nhi!” Miêu Hiền cố hết sức chạy đến, nhưng làm sao kịp?

Thính Phong trước mắt vẫn cứ bất động, đột nhiên, ở thời điểm bọn họ sắp bị hủy diệt kia, trên người y lập tức phát ra một ánh sáng chói mắt, phát ra từ thanh kiếm trên tay y, một người một kiếm như hợp lại thành một. Ánh sáng như lan tỏa khắp đất trời, bức cho luồng sáng đen kia phiêu tán đi.

Cả sơn động lại lần nữa bị rung động, từng tảng đá lớn bị nhiễm ánh sáng trắng này, dần tan rã. Cả Viêm Hoa sơn, như bị xé rách, một nửa còn lại, một nửa hóa bụi đất. Nơi đằng sau chỗ Anh Lạc đứng, đã không còn là sơn động nữa, mà trở thành một mảnh đất bằng phẳng, mang theo dung nham nóng hổi.

Cả vùng Chí Thử đều được ánh sáng tỏa ra từ Thính Phong và Thiên Kiếm bao bọc lại.

Anh Lạc bị thứ ánh sáng kia khiến không thể mở to mắt, trong lòng, một giọng nói từ phía trước truyền đến, như gió xuân, rồi lại dần tiêu tán.

“Chủ....”

Trái tim như căng chặt ra, đập lên từng hồi. Nàng mở to hai mắt, nhìn về phía trung tâm của luồng sáng, nhìn ánh sáng kia đang dần tản đi. Tay nàng hơi rung động, vẫn mang cảm giác không thể tin được kia.

Lời của n Hoài Đan, đã nghiệm chứng nghi ngờ trong lòng nàng.

“Huynh chính là kiếm linh!”

Tay nàng nắm chặt, nhìn người đang đi ra từ trong tia sáng, nắm chặt kiếm trong tay, hài hòa vô cùng, cứ như họ trời sinh vốn là một thể.

Khóe miệng y nhếch nụ cười, hết như dĩ vãng, cười đến đầy mị khí, ngay cả đóa anh túc dưới khóe mắt cũng như run rẩy theo, lúc này vô cùng nghiêm túc.

“Cô đã biết từ trước đúng không?” Y chậm rãi nói, giọng nói nghe không rõ vui giận “Lần đầu tiên nhìn thấy ta, cô đã biết ta chính là linh hồn trong thanh kiếm của cô!”

Cho nên nàng vẫn không muốn ở gần y, vẫn tránh né ý tốt của y.

Y quan tâm nàng, loại quan tâm tự nhiên đến kì diệu kia, còn có tâm tình muốn bảo hộ nàng của y, thì ra đều có lí do, đó là bản năng, bản năng của vũ khí đối với chủ nhân.

Lòng Anh Lạc trầm xuống, đúng là nàng cũng nghĩ như thế, nhưng vốn chỉ là hoài nghi mà thôi. Cho đến khi Hồng Lệ bảo nàng cảm ứng nơi kiếm linh đang tồn tại, nàng mới chính thức khẳng định.

“Song...” Y đến gần một bước, môi giật giật, muốn nói gì, lại chỉ hóa thành tiếng thở dài, đột nhiên cầm lấy tay nàng “Như thế cũng tốt, ta cuối cùng cũng phải về bên trong kiếm...”

Y cười, nụ cười sáng ngời, càng chói mắt hơn ánh sáng ban nãy. Thân thể y cũng phát sáng, cứ như sắp hóa thành vô hình.

“Không được!” Anh Lạc hoảng hốt, duỗi tay cầm lấy Thiên Kiếm trong tay y. Cho dù y đã từng là kiếm linh, hôm nay, y cũng chỉ là một Thính Phong, là Đan Vân Thượng tiên của Tiên giới mà thôi, kiếm linh rời Thiên Kiếm đã ngàn năm, y cũng không việc gì phải trở lại bên trong kiếm nữa.

n Hoài Đan thừa cơ hội này, lại tấn công đến “Cho dù ngươi đã có đầy đủ Thiên Kiếm, ngươi cũng không thể làm gì được ta!”

Khí âm tà trên người hắn lại tích tụ lại, so với lúc trước, lại càng lớn mạnh hơn. Thính Phong vung tay, tránh khỏi động tác muốn đoạt kiếm của Anh Lạc, xoay người tấn công đến.

Ngay lập tức ánh sáng rực rỡ, một chính một tà, hai cổ khí một đen một trắng va đập vào nhau, bầu trời hỗn độn, vô số sấm sét từ trên trời giáng xuống, như muốn hủy diệt trời đất, có thể cắt đứt cả kim loại.

Trăm dặm bên trong Phương Viên đều như chấn động, Thực lực hai người tương đương, dù không ai chiếm được thượng phong. Chỉ là thân thể của Thính Phong lại càng lúc càng trong suốt.

Y là kiếm linh, vốn là tồn tại bên trong Thiên Kiếm, còn tiếp tục như thế, y sẽ bị Thiên Kiếm hoàn toàn hấp thụ.

Nàng muốn tiến lên ngăn cản, lại bị hai luồng khí đang va chạm nhau kia ngăn trở.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên vội chạy đến kéo tay nàng, khởi động một bức tường khí, ngăn cản sự liên lụy khi hai người kia đấu nhau, rồi thấp giọng an ủi: “Y không sao đâu, n Hoài Đan cũng chẳng phải Ma Thần!”

Anh Lạc do dự hồi lâu, cũng chỉ đành nhìn về phía hai người đang giao đấu, trong lòng cũng hết như tình trạng Viêm Hoa môn lúc này, rối loạn vô cùng.

Lời của Miểu Hiên không sai, Thiên Kiếm là binh khí Chí Linh, mà n Hoài Đan lại hấp thụ khí âm tà, cũng chỉ hấp thụ một nửa, cho dù có dùng hết toàn lực, cũng chỉ có thể hòa nhau, nhưng bản thân Chí Linh lại có thể tinh lọc khí âm tà, ma lực của hắn cũng chỉ có thể dần biến mất, thắng thua chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ cần sau đó, Thính Phong kịp thời tách khỏi Thiên Kiếm, như thế y sẽ không sao.

Chỉ là mọi chuyện sao có thể như tính toán của một người, bọn họ biết điểm này, n Hoài Đan lại càng biết. Khi đang toàn lực ứng chiến, hần lại đột nhiên rút tay, vung tay áo, ra một chiêu về phía Anh Lạc.

Nhận ra hần chuyển mục tiêu lên người Anh Lạc, Miểu Hiên nhanh tay, theo quán tính ôm chặt Anh Lạc đang kích động, tung người lui qua một bên.

n Hoài Đan lại không hề đuổi theo, chỉ chường thẳng về phía nơi hai người vừa rời đi.

Hai người lúc này mới hiểu được mục tiêu của hần vốn không phải Anh Lạc, đang định chạy lại, nhưng đã không kịp. Một bóng dáng đỏ rực bay thẳng đến, bị nắm chặt trong lòng bàn tay lạnh như băng kia.

m thanh duy nhất còn lại chính là giọng nói đầy hốt hoảng của Anh Lạc

“Mẫu thân!”

73. Chương 73

Chương 73: Lần đầu thức tỉnh.

Thính Phong lại muốn tấn công đến, nhưng đã không còn kịp nữa, n Hoài Đan đã dùng hết toàn lực để dựng nên một kết giới, ngăn cách bên ngoài.

Trong đầu Anh Lạc trống rỗng, trong mắt chỉ có người đang bị n Hoài Đan bắt lấy, không còn sức lực phản kháng.

“Mẫu thân...” Nàng kêu to, liều lĩnh muốn xông đến, nhưng đến nơi cách đó khoảng mấy bước, lại bị kết giới ngăn lại “Buông người ra, buông người ra ngay!”

Hần hành hạ người kia còn chưa đủ sao?

n Hoài Đan chỉ cười lạnh, không chần chờ chút nào, đặt Hồng Lệ lên trên trụ đá, trong mắt chỉ có lạnh lẽo và điên cuồng.

“Đừng quên phong ấn của Ma Thần chỉ có bốn cái mà thôi!” Gương mặt hần khắc sâu ma vết, lại càng cười đến điên cuồng “Thiên Kiếm thì đã sao? Không ai có thể ngăn cản ta, thế gian này, không ai có thể! Ha ha ha...”

Hần khê giương tay, trong tay ngưng tụ sức mạnh, hướng hần về phía Hồng Lệ, ngay lập tức, Hồng Lệ vốn đang bị thương máu chảy không ngừng, lúc này máu càng tuôn ào ạt như suối, toàn thân như một tượng gỗ bị ngâm vào vào một thứ chất lỏng màu đỏ. Ngay cả kêu lên đau đớn cũng không thể phát ra tiếng, ánh sáng cuối cùng trong đáy mắt, cũng như đang từng chút từng chút bị rút đi.

Máu chảy đầy đất, thấm ướt cả trụ đá bên dưới, đất trời như rung chuyển, có lẽ phong ấn thứ ba sắp được giải trừ.

“Không được!” Anh Lạc cố sức điên cuồng hét lên, muốn xông vào, lại bị kết giới đánh văng ra, nàng bò dậy tiếp tục đi đến nhưng lại bị đánh văng ra “Buông người ra, buông người ra ngay, nếu còn như vậy, người sẽ...”

Người sẽ chết, người sẽ chết.... mẫu thân!

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên nhượng mảy, nhưng không cách nào ngăn cản nàng, liếc mắt nhìn Thính Phong, một tay kết ấn, cố sức phá vỡ kết giới kia.

Mặc dù nàng đã kêu đến kiệt sức, nhưng n Hoài Đan vẫn như không nghe thấy, vẫn cứ cười điên cuồng không ngừng. Trời đất càng rung chuyển ghê gớm hơn, vốn là trụ đá toàn vẹn, lúc này cũng xuất hiện vài vết rách. Thế nhưng hần lại vẫn không cho là đủ, lại vung tay lên, sát khí trong mắt càng hiện rõ.

Sắc mặt Anh Lạc lập tức tái nhợt, tim như ngừng lại “Không!”

Nhưng hắn vẫn không ngừng tay, trực tiếp xuyên qua thân thể Hồng Lệ, xuyên thẳng vào tim, máu lập tức vậy ra. Thân thể của người nọ, như tràn ra muôn vàn đóa hoa, vòi máu đỏ tươi chói mắt kia, phun thẳng lên trụ đá phía sau nàng.

Ngay lúc ấy, phong ấn cũng ầm ầm rung chuyển, khí âm tà màu đen cũng xông ra. Từng tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn trong không khí, cứ như đang ca thán cho những sinh linh đã chết.

Thời gian cứ như dừng lại ở giây phút này, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn người mang đôi mắt dịu dàng nhất đời kia, lại một lần nữa tan nát trước mắt nàng, nhìn máu tươi phiêu tán khắp bốn phía, rơi đầy trên đất, có giọt máu vậy đến trên mặt nàng, thấm vào tận tim.

Lại lần nữa... lại lần nữa... nàng trở mắt nhìn mẫu thân chết trước mặt mình.

Ngay lúc ấy, mắt nàng như tối sầm đi. Nàng không để ý đến khí âm tà đang tràn ra, cũng làm như không nghe thấy những tiếng kêu thê lương kia, càng như không nghe được tiếng cười điên cuồng lớn lối của n Hoài Đan, lại càng không nghe được tiếng Miểu Hiên nóng lòng nhắc nàng lùi về sau.

Chỉ có tình cảnh vòi máu không ngừng phun ra kia, từng mảng lớn đỏ tươi như nhấn chìm nàng.

Lòng nàng trống rỗng, nàng không còn gì nữa.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kéo nàng qua, sợ nàng bị đá từ trên trụ đá rơi trúng, muốn đưa nàng đi, lại phát hiện nàng không hề nhúc nhích “Lạc Nhi!”

Hắn càng gọi lớn tiếng hơn, liếc mắt nhìn vào đáy mắt nàng, ánh mắt vốn trong trẻo, lúc này đã chìm vào mê mang, như vẫn đang chăm chú nhìn về phía trước, nhưng lại hoàn toàn không có tiêu cự, trống rỗng.

Ý thức của nàng, đã không còn.

Trong lòng hắn lập tức căng thẳng, tình cảnh này của nàng, hắn chỉ nhìn thấy một lần, chính là lúc ở Kiếm Vân trên đỉnh Thần sơn, nơi mà nàng đã gần như giải khai phong ấn của chính mình.

“Lạc Nhi, Lạc Nhi!” Hắn muốn lay tỉnh người trước mắt, nhưng nàng lại không hề phản ứng.

“Lạc Chương môn, nơi này sắp sụp, mau rời khỏi đây!” Thiên Tiểu Thượng tiên ở bên cạnh nhắc nhở.

Nói xong, hồng liên đầy đất cũng bắt đầu bị đè nát, Viêm Hoa sơn đang dần sụp xuống, rơi vào trong dung nham. Miểu Hiên đang muốn đi đến kéo Anh Lạc đi, dưới chân lại loạn choạng, quay đầu lại, chỉ thấy có một luồng ánh sáng đen đang trở đến.

“Ai cũng không thể chạy thoát!” n Hoài Đan lạnh lẽo lên tiếng, hắn đang hấp thụ sức mạnh từ phong ấn thứ ba, lúc này, dù là Thiên Kiếm cũng không thể ngăn cản hắn.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên hoảng hốt kêu ra tiếng, đưa tay kéo lấy tay nàng, nàng lại không nhúc nhích. Lúc này đã không còn kịp rời đi, vẻ mặt hắn lạnh lẽo, hắn không chút suy nghĩ, lập tức di chuyển, chắn trước người nàng, muốn dùng thân thể của chính mình ngăn cản thể công.

Ánh sáng đen càng lúc càng gần, chỉ một chút nữa thôi sẽ đoạt lấy tính mạng cả hai, Anh Lạc vốn không nhúc nhích ở phía sau, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh sáng đen kia.

Tay Miểu Hiên vốn đang nắm lỏng thì lại bị hất mạnh ra, không hề lưu luyến. Chỉ một lát sau, một luồng ánh sáng đột nhiên bắn ra từ cơ thể nàng, quét về phía trước, khí âm tà của n Hoài Đan lập tức biến mất.

Miểu Hiên kinh ngạc quay đầu, liền sửng sốt, quanh thân nàng đã bị một luồng ánh sáng bảy màu bao bọc, cứ như một kiệt tác hoàn mỹ nhất đời, cao nhã mà thánh khiết, tóc xòa dài, rủ xuống đất.

Trong mắt nàng vẫn trống rỗng, khi nhìn hắn cũng không hề mang chút ảm áp nào, chỉ có trong trẻo lạnh lùng. Sự khác biệt xa lạ này chính là sự lạnh lùng của thần thánh, cứ như chỉ cần nhìn thẳng vào đôi mắt ấy cũng là điều không thể tha thứ.

Trái tim hắn lại đập mạnh, người này... không phải Lạc Nhi của hắn.

Trời đất trong lúc ấy đều như yên tĩnh lại.

Viêm Hoa sơn ban này đang sụp đổ, lúc này như được chống đỡ, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng hít thở. Dưới chân nàng, mùa xuân cứ như đang thức tỉnh, hoa nở khắp nơi. Từng mảng lớn xanh biếc sinh trưởng quanh thân Anh Lạc, dưới sự chứng kiến của bao người, ngay cả dung nham nóng hổi bị bùn đất dập tắt, lúc này cũng mọc lên thành một mảng xanh tươi.

Khí âm tà vốn nhuốm dẫm bầu trời bao la, lúc này lại trở nên trong sáng vô cùng, trên trời đều là ánh sáng bảy màu, hoa bay đầy trời.

Gió nhẹ thổi qua, sợi tóc nàng bay nhẹ. Nàng vẫn mặc một thân áo màu sáng, vốn dính vết máu, lúc này lại sạch sẽ vô cùng, thuần khiết đến không ai có thể nhích đến gần.

Sức mạnh đã thức tỉnh.

“Thiên... Thiên Đế!” m thanh đầu tiên, chính là giọng nói không thể tin nổi của n Hoài Đan.

Chuyển mắt nhìn về phía phong ấn gần n Hoài Đan, hai mắt lạnh nhạt của Anh Lạc như không hề dung chứa bất cứ thứ gì, lại như chứa trọn cả thế gian. Nàng đột nhiên khẽ bước, đi ngang qua người Miểu Hiên, không hề chần chờ. Miểu Hiên muốn kéo nàng lại, lại phát hiện mình không thể nhúc nhích, cứ như trong tiềm thức, đó là người hấn không thể chạm vào, rõ ràng hai người cách nhau gần đến thế, lại xa tựa chân trời.

Nàng đi thật chậm, một bước chân đều sinh ra một đóa sen thuần trắng, không nhiễm bụi trần, ngay cả những đóa sen đỏ được hóa ra từ máu của nàng, cũng trong khoảnh khắc đó, hóa thành màu trắng tinh khiết.

Từng bước sinh sen, đây là Thần!

“Không, không thể nào!” n Hoài Đan liều mạng lắc đầu, lui từng bước về sau, vẻ mặt vốn lạnh lẽo mang theo mấy phần bối rối, còn cả vẻ không thể tin được. Phong ấn của nàng còn chưa được giải, sao có thể thức tỉnh, không thể, không thể nào.

Sắc mặt hấn lại trở nên lạnh lẽo, hấn ngưng tụ tất cả sức mạnh, cứ như điên cuồng tấn công về phía bóng dáng đang càng lúc càng gần kia, nhưng tất cả đều hóa thành vô hình. Trong mắt người kia, chỉ có những cánh hoa đang bay múa trong không trung và màu xanh biếc đang không ngừng lan tràn kia.

Từ xưa đến nay, không một vị thần nào có thể biến hư không thành vạn vật, đây là sức mạnh của Thần sáng thế, chỉ có thể là Thiên Đế.

Hấn thua, hấn đã thua. Cứ như tất cả sức mạnh trong chớp mắt đều bị rút đi. Nhìn bóng dáng càng lúc càng gần kia, chỉ đến gần thôi cũng đã đủ khiến hấn không tự chủ được phát run, đó là sợ hãi khi nhìn thấy kẻ địch, không phải hấn, mà là sức mạnh của Ma Thần trong cơ thể hấn.

Bịch, hai đầu gối cũng tự động khụy xuống.

Đối phương vẫn không hề dừng bước, nàng vươn ra một tay, mở lòng bàn tay, như muốn gọi ra thứ gì, môi hé mở.

Miểu Hiên chấn động, đột nhiên đoán được nàng muốn làm gì, xoay người rộng to thành tiếng: “Không được!”

“Thiên Kiếm!”

m thanh biến ảo đến kì diệu kia, rõ ràng âm lượng không lớn nhưng cũng đủ cho người nghe, tai như nghe thấy từng trận nổ vang. Đây không phải là âm thanh mà người thường có thể tiếp nhận.

Nói xong, thân hình Thính Phong chợt run lên, bóng dáng dần trong suốt, bị hút vào Thiên Kiếm, hòa thành một thể. Thiên Kiếm tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ, tự động bay về trong tay Anh Lạc đang đơn độc đứng trước mặt Anh Lạc.

Miểu Hiên ngây người như phỗng, nhìn bóng dáng quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ kia, không cách nào lên tiếng, chỉ vì trừ ma, nàng quả thật đã gọi Thiên Kiếm về.

.....Thiên Đế!

Thiên Kiếm hội tụ tất cả ánh sáng, ở trong tay nàng dần hóa trong suốt, nàng giơ kiếm lên cao, phát ra lời nói của Thần.

“Vật ô uế, không thể tồn tại đến đời sau!”

Nói xong, kiếm liền chém đến! Nàng chính là người tồn tại vì thế gian này, chỉ là lúc này, nàng đã không còn là Anh Lạc.

Một tiếng kêu to vang lên.

“Lạc Nhi!”

=====

Trời mưa rơi tí tách, bầu trời vốn phải xám xịt, lúc này lại tỏa ra những tia sáng kì dị, cứ như những sợi vải không ngừng buông xuống, mang màu sắc hơi nhạt, cứ như đang múa.

Trong sân, đầy đất cũng có đầy những đóa hoa đủ màu sắc, một người đang đứng giữa vườn hoa, ngẩng đầu nhìn lên trên, như đang tự hỏi khi nào thì những giọt mưa kia sẽ chảy hết, hoặc chỉ đơn giản là nhìn bầu trời đầy mưa phún kia, hoặc chỉ là muốn ngẩng đầu mà thôi.

Có tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, một người áo lam đang chậm rãi đến gần, lẳng lặng đứng bên người nàng, không nói lời nào, chỉ đứng cạnh nàng mà thôi, tùy ý để những giọt mưa kia tạt vào người nàng, cũng làm bản thân mình ướt sũng,

Một lúc lâu sau...

“Ca ca, thân thể của huynh không thể dính mưa được!” Nàng khẽ nhắc nhở, ánh mắt cố sức chớp chớp, cứ như đang suy nghĩ điều gì.

“Không sao!” Miểu Hiên khẽ đáp. Vết thương của hắn đã tốt lắm rồi, dính chút mưa cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

“Aizzz!” Nàng thở dài, đưa tay dụi dụi mắt, lúc này mới quay đầu lại, vừa xoa mắt, vừa như oán giận nói: “Ca ca cố tình chọc giận muội sao? Nếu huynh muốn Lạc Nhi về phòng bây giờ, không thể được!”

“Cũng không phải!” Hắn quay đầu nhìn nàng, sắc mặt hơi nặng nề “Muội muốn đợi, thì đành chịu thôi!”

Anh Lạc sững sốt, không ngờ hắn lại đáp ứng, nghĩ lại một chút lại hiểu ra. Hôm nay nàng quả thật không thể đáp ứng sự quan tâm của hắn được.

Ánh mắt nàng ê ẩm, hơi sưng đau, nàng đưa tay lau theo thói quen, lau hơi mạnh tay, kì lạ là càng lau, nàng lại càng khó chịu.

Có lẽ nàng ngẩng đầu quá lâu, nên mắt mới khó chịu.

Ừ, chắc là vậy!

Nàng lại ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời bao la, cười ha ha, như đang đùa: “Ca ca, huynh đoán xem, ánh sáng nơi này khi nào mới tắt đây?”

Miểu Hiên quay đầu nhìn qua, cũng không nói gì, ánh mắt trở lại trên mặt nàng, mi tâm khẽ nhíu.

“Cũng đã mấy ngày rồi, ánh sáng này lúc nào cũng lóe lên, ngay cả buổi tối cũng thế.” Nàng khẽ nói, vừa cười vừa chảy vào những tia sáng bảy màu kia “Ban ngày thì không nói, nếu ngay cả buổi tối cũng thế, quả thật khiến người ta phiền toái, ngủ cũng ngủ không yên?”

Thấy hắn cũng không trả lời, nàng cười càng sâu “Ca ca cũng đồng ý với lời của muội đúng không? Huynh nhìn xem, ngay cả khi trời mưa, ánh sáng kia vẫn sáng lên!” Nàng như tức giận, bĩu môi, cúi đầu nhìn về những đóa hoa trên đất, ngồi xổm xuống, đưa tay chạm “Nếu mưa cứ rơi như thế, mấy đóa hoa này sẽ khó khăn lắm...”

Nàng nói đến một nửa, lại dừng lại, bởi vì khi nàng vừa chạm vào, mấy đóa hoa vốn đang hấp hối, đột nhiên lại sinh trưởng trở lại, khôi phục sức sống.

Một lúc lâu sâu nàng mới đứng lên “Thứ gì nhìn quá lâu, đều sẽ phát chán. Mấy đóa hoa này.... trước kia muội thấy cũng rất vui vẻ, lúc này.... nhìn cũng chán rồi. Người người đều mong nhớ bạn cũ, muội lại đang ở đây phát chán lên. Ca ca! Huynh nói xem, có phải muội rất vô lương tâm không?”

“Lạc Nhi!” Hắn thở dài, cuối cùng mở miệng, ánh mắt như biển sâu, tiến lên một bước, kéo mạnh nàng vào lòng, kề bên tai nàng nói nhỏ “Nếu muội đau lòng.... cứ khóc lên! Ca ca đang ở đây!”

Anh Lạc sững sốt, khoe môi hơi giật giật, cười ha ha thành tiếng, đẩy đẩy hai cái, hẳn lại không buông tay.

“Ca ca nói gì đó? Sao muội phải đau lòng chứ! Lạc Nhi rất vui mà, vui chết đi được ấy! Huynh nhìn hoa khắp núi này, đều là hoa Lạc Nhi thích. Còn có.... Lạc Nhi có thể không chế sức mạnh của mình rồi, sau này có thể muốn gì làm đấy, muốn sao cũng được, sao lại.... sao có thể.... đau lòng chứ! Ha ha....”

Ca ca nhất định là hồ đồ rồi, bây giờ nàng rất lợi hại! Nàng là Thần, là vị thần thật sự, thế gian này không có ai là đối thủ của nàng, nàng không sợ gì nữa, chuyện gì cũng tốt đẹp cả.

Vui sướng.... Nàng rất vui sướng mà!

“Nếu muội quả thực vui vẻ, bầu trời sao có thể đổ mưa mãi!” Trời mưa mấy ngày mấy đêm, đều là do tâm tình của nàng. Trong lòng nàng rõ ràng rất đau khổ, nhưng lại cố tỏ vẻ mạnh mẽ, sao lại khổ như thế chứ?

“Lạc Nhi! Ta là ca ca của muội, cho dù có khóc lên, cũng không sao.”

Nàng giãy dụa cánh tay đã cứng đờ, vẫn cố mạnh mẽ nở nụ cười, hơi có chút khó xử “Muội thật sự... thật sự không sao. Lạc Nhi không khổ sở... vì sao... vì sao phải khóc? Vì sao chứ...” Trên mặt như ẩm ướt, nàng đưa tay muốn lau đi lại phát hiện mình đã sớm rơi lệ đầy mặt, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Nàng lại tự lẩm bẩm “Gì chứ.... đây là gì đây? Muội đang khóc sao? Không phải mà, muội không hề đau lòng! Không hề khóc, đúng không? Muội không nên khóc đúng không? Rõ ràng muội rất vui vẻ mà.... vui vẻ....”

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên càng gọi tên nàng lớn hơn, muốn nàng thôi tự mình dối người đi.

Anh Lạc chờ người quay đầu lại, nhìn ánh mắt nặng nề của hắn, dần bóc từng lớp nguy trang của nàng.

Nhất thời, bao nhiêu chua xót, ủy khuất, đau lòng ẩn nhẫn trong nhiều ngày qua đều như được bộc phát, tích tụ trong lòng cũng đều như tràn ra ngoài. Nàng không thể không chế được nữa, cũng không cách nào giãy dụa, cúi đầu, chậm rãi vùi đầu vào lòng hắn, nức nở thành tiếng.

Ngực áo hắn đều ướt đầm.

“Ca ca... là muội, là muội giết Thính Phong, muội đã chính tay giết y rồi!”

“....Y là kiếm linh!”

“Không, nếu như muội không đưa Thiên Kiếm cho y, nếu như muội không lần nữa mở phong ấn ra, nếu như muội không phong y vào Thiên Kiếm, tất cả, đều là muội, đã chính tay giết y rồi! Chính tay....”

“Đây không phải lỗi của muội!”

“Ngay cả mẫu thân muội cũng không bảo vệ được! Lại một lần.... lại một lần, người lại lần nữa chết trước mặt muội!”

“....”

“Tại sao muội không thể cứu được ai cả, tại sao....”

“...Lạc Nhi!”

“Muội không cần phải làm Thiên Đế gì cả, muội không nên! Ca ca... là muội hại họ, là muội....”

“....”

Mưa to vẫn rơi thẳng xuống, cứ như cọ rửa cả mặt đất, cũng rửa sạch những vết thương kia, đau đến đáy lòng, đau đến tận tim, phá tan thành từng mảnh nhỏ.

74. Chương 74

Chương 74: Trở lại Thần sơn.

“Ca ca, chúng ta trở về Thần sơn đi!”

Bóng dáng phía trước kinh ngạc quay đầu lại, hai hàng lông mày nhíu chặt, nhìn người đang đứng cạnh ao vầy vầy bọt nước, sắc mặt hiện lên vẻ do dự.

Anh Lạc quay đầu lại, nhếch môi cười, nhẹ nhàng nói: “Thiên Tích dù tốt, nhưng cũng không thể bằng Thần sơn, Lạc Nhi.... hơi nhớ nhà.”

Nàng ngẩng đầu nhìn mưa đã ngừng, tiếp tục nói: “Huống chi giờ đây, cũng không còn gì để giấu diếm nữa rồi.”

Trận chiến ở Viêm Hoa sơn đã khiến sức mạnh trong cơ thể nàng lần đầu thức tỉnh, Tiên Ma hai giới nhiều như thế, tất nhiên là mấy ngàn người kia đều nhìn thấy. Hôm nay Tiên Ma hai giới đều đã biết thân phận của nàng, tất nhiên không cần giấu diếm nữa.

Miêu Hiền trầm ngâm hồi lâu, không có ý kiến gì với đề nghị của nàng, chỉ là chân mày càng nhíu chặt thêm.

Nàng đứng dậy, vẫy vẫy hai tay dính đầy nước, khoe miệng mang theo nụ cười, nhìn xung quanh một lần “Huống chi.... dưới Thiên Tích, đều là người phạm, muối ở đây lâu cũng không tốt!”

Sau ngày đó, hai người trở về Thiên Tích, chỉ là thần lực trên người nàng vẫn không ổn định, đến mức cảnh vật xung quanh đều như tràn đầy cảnh xuân, chỉ mới mấy ngày, cả Thiên Tích đã ngập tràn toàn hoa là hoa. Còn ở đây nữa, e là dưới chân núi cũng ngập hoa, đó là lỗi của nàng.

“Thần sơn thoáng đãng, bốn bề giáp biển, huống chi còn có Lục hoa, Lạc Nhi.... muốn về xem một chút!” Nàng nhỏ giọng nói, trong mắt như hiện lên điều gì, rồi lại lập tức biến mất, ngẩng đầu cười cười.

Miêu Hiền nắm chặt tay bên người, một lúc lâu mới gạt đầu “Được! Ta dẫn muối trở về Thần sơn....”

Hắn tập trung tinh thần gọi mây, đang muốn đưa tay ra, lại thấy nàng đã sớm cười mây, đám mây bảy màu dưới chân như lụa. Hắn hơi ngậy người, lặng lẽ thu tay lại.

Đang muốn tiến lên, lại thấy nàng đột nhiên dừng giữa không trung, trong lòng nghi ngờ, đuổi theo “Sao vậy?”

Theo ánh mắt nàng nhìn sang, chỉ thấy trước cửa Thiên Tích có một người, xiêm y sẫm màu, mày rậm nhíu chặt, đi qua đi lại liên tục, hình như có việc gì gấp gáp.

Miêu Hiền nhướng mày, nhìn về phía người bên cạnh, đang định giải thích “Lạc Nhi, hắn....”

“Không sao!” Nàng cười với hắn, quay đầu “Ca ca, chúng ta đi!”

Nói xong xoay người cười mây bay về phía Thần sơn, bên tai đều là tiếng gió thổi, lạnh thấu xương. Trên đường đi, nàng không nói gì thêm nữa, chỉ đi theo hướng đã định.

Một lúc lâu sau!

“Không phải hắn mới đến lần đầu!” Biết nàng hắn là muốn biết, Miêu Hiền cân nhắc một lúc lâu, khẽ nói.

“Ừm!” Nàng lại chỉ nhàn nhạt đáp.

“Trận chiến ở Viêm Hoa sơn, hai giới Tiên Ma đều chịu tổn thương, mặc dù Ma giới bị Tiên giới hợp lực nhốt dưới vực sâu, lại phế bỏ toàn bộ toàn thân tu vi, nhưng Ma giới khí số chưa tận, nghe nói hiện giờ Đại hộ pháp Xích Hải thống lĩnh Ma giới, tính toán cứu n Hoài Đan ra, ngóc đầu trở lại.”

“Ừm!” Nàng khẽ gạt đầu, vẫn chăm chú nhìn phía trước, chỉ là bàn tay hơi khẽ run.

“Sở dĩ Mộ Lãnh Liệt đến tìm muội, là vì Tiên giới vốn đã tổn thương nặng nề, bốn vị Thượng tiên.... bị thương hết ba người!” Hắc dùng một chút, quay đầu nhìn sắc mặt của nàng, thấy nàng không có phản ứng gì mới tiếp tục nói: “Hắc hi vọng muội ra mặt, như vậy, trận chiến này, họ tự nhiên không cần đánh mà thắng!”

“Ừm!” Nàng gật đầu, chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay, một lúc lâu sau mới nở nụ cười. Sau đó, nàng lại nhìn về phía trước, nhìn nơi đang bay lơ lửng kia đang dần gần ngay trước mắt, sau đó mừng rỡ nói: “Đến nơi rồi!”

Nàng càng tăng tốc, sắc mặt đều rất vui vẻ, chỉ là thân hình kia có vẻ hơi quá nhanh rồi.

Miêu Hiên càng nhú chặt mày, dừng lại hồi lâu, sắc mặt nặng nề, lúc này mới đuổi theo.

Vừa mới chạm đất, nàng liền chạy thẳng đến bụi hoa gần nhất, ngồi xổm nhìn những đóa hoa kia, cánh hoa trong suốt tỏa sáng, thuần khiết cao nhã không chứa tạp chất.

Lục hoa, Lục hoa của Thần sơn! Đáy lòng nàng nhất thời ấm áp vô cùng, có thứ gì đó đang chậm rãi tràn ra.

Nàng cứ ngồi nhìn như thế, cứ như quên hết tất cả, một lúc lâu sau cũng không hề nhúc nhích. Nàng đưa tay ra, muốn chạm vào, lại khựng lại, nét mặt như đang e ngại điều gì, nhưng vẫn không nhịn được chạm lên cánh hoa.

Không hề có chuyện gì xảy ra, trong lòng nàng không khỏi vui mừng, tâm tình như thả lỏng, Lục hoa không sao! Thật tốt! Quả nhiên trở lại Thần sơn là chính xác.

Sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, nàng biết là ai, nhưng lại không nỡ dời đi tầm mắt trên Lục hoa. Đáy lòng nàng không nhịn được thở dài, quả nhiên nàng đã tiến bộ, nhớ ngày đó, dù nàng có cố gắng cách mấy, cũng không thể học được cười kiêu, cười mây, chứ đừng nói là đuổi kịp tốc độ của ca ca, giờ đây nàng lại thấy ca ca bay chậm quá đi!

Người đến dừng bước bên cạnh nàng, không nói tiếng nào, như đang cân nhắc nên nói gì, một lúc lâu mới có một giọng nói mang theo lo lắng vang lên: “Lạc Nhi...”

“Ừm, hắc tới không chỉ một lần đúng không!” Nàng lại giành mở miệng trước, lại không hề rời khỏi Lục hoa trên đất, khoe môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Miêu Hiên sững sốt, một lúc sau mới hiểu là nàng đang nói đến ai, gật đầu nói “Đã đến năm lần rồi!”

“Huynh cũng không cho hắc vào sao?” Nàng tiếp tục hỏi.

“Lần đầu thì có, những lần sau...” Hắc nhìn nàng, rồi tiếp tục nói “Ta bày kết giới ở cửa!”

Nàng cười phì thành tiếng, cười đến híp cả mắt lại, thở hơi gấp nói: “Ca ca.... người ta, người ta dù gì cũng là Chương môn Bạch Mộ, sao lại có thể không cho hắc vào như thế?”

Người ta kiên nhẫn như thế, đến tận năm lần, còn chưa có ý định dừng lại, không lẽ còn chê hắc chưa đủ phiền sao?

“Chỉ là Mộ Chương môn này quả thật cũng nên cho hắc một bài học, nhớ ngày đó...” Nàng nói đến một nửa liền dừng lại, cứ như nhớ ra điều gì, sắc mặt hơi đổi, lại lập tức khôi phục, cười ha ha, gật mạnh đầu: “Ừm, ca ca, làm rất tốt, hạ cơn giận này thay Lạc Nhi!”

Nụ cười của nàng rực rỡ như vô cùng vui sướng vậy, nhưng người khác có thể không rõ nụ cười này, sao hắc lại nhìn không ra, đằng sau nụ cười ấy là thứ gì.

Ánh mắt hắc nhìn chằm chằm nàng, cũng như ngày thường, đều có thể nhìn thấu nàng đang nghĩ gì. Nụ cười sáng lạn có hơi tắt ngấm đi, nàng bối rối cúi đầu, rõ ràng nàng đang nói thật, quả thật nàng luôn thấy Mộ Lãnh Liệt kia thật đáng ghét, sao nàng phải chột dạ?

Hắc than nhẹ, lại lo lắng nói: “Lạc Nhi...”

“Muội biết!” Nàng cúi đầu, vươn tay chạm chạm Lục hoa, rồi lại thu hồi nụ cười ban nãy, trầm giọng nói: “Muội sẽ không xen vào chuyện tranh đấu của hai giới Tiên Ma nữa, chỉ cần không liên quan đến Ma Thần

tái thế, người Thần tộc chúng ta ít xen vào đi thì hơn. Thần tộc không xen vào chuyện Lục giới, luôn như thế mà. Huống chi lúc này muội còn chưa khống chế được hoàn toàn lực lượng trong cơ thể, chỉ có thể khiến nó không phản phệ mà thôi. Ca ca, huynh không cần lo muội sẽ vì chuyện này mà làm chuyện gì xúc động, nhúng tay làm loạn trật tự Lục giới! Trừ phi có liên quan đến Ma Thần!”

Lần thức tỉnh đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không nhớ. Chỉ nhớ khi n Hoài Đan không hề do dự giết Hồng Lệ, mà nàng lại không thể giúp được, chỉ có thể trợ mắt nhìn. Sự bất đắc dĩ và đau đớn như hoàn toàn lan tràn, sau đó, sức mạnh trong cơ thể nàng phát tán ra, nàng cũng mất ý thức, sau đó, không còn biết gì nữa.

Cho đến khi nghe được một tiếng kêu của ca ca, như kéo nàng khỏi vực sâu, nàng mới giật mình phát hiện, nàng lại có thể khống chế n Hoài Đan, mà kiếm linh cũng đã trở về với Thiên Kiếm.

Nàng biết rằng, nàng không chỉ... không cứu được mẫu thân, còn tự tay giết Thính Phong.

Tay nàng nắm chặt, lòng khê nhói đau, chỉ vì phong ấn của Ma Thần mà nàng phải hi sinh đi những người thân bên cạnh mình. Loại trải nghiệm đó, nàng không muốn có lần thứ hai nữa.

Một bàn tay đặt lên lưng nàng, Miểu Hiên đứng cạnh nàng cầm chặt lấy lòng bàn tay nàng, một tay lại vuốt mấy sợi tóc trên trán nàng, trầm giọng nói: “Lạc Nhi, ca ca không sợ muội gây rối trật tự Lục giới, cũng không phải cố ý không cho những người kia gặp muội, càng không muốn muội bị thân phận trói chặt. Muội có thể tự mình quyết định, ca ca cũng không định ngăn cản. Chỉ là.... chỉ là muốn muội cảm thấy thoải mái, một chút cũng tốt rồi. Những năm này, muội đã quá bức bách bản thân, làm những việc mà mình không muốn. Lúc này ta chỉ muốn muội được làm những gì mình thích, chỉ thế thôi!”

Tay của hắn thật ấm áp, lực nắm vừa phải, không nhẹ không chặt, hệt như khi còn bé, hắn vẫn luôn kéo lấy tay nàng, luôn không hề buông bỏ, cho dù chỉ đơn giản là nắm lấy tay, cũng khiến cả trái tim nàng đều ấm áp.

Hắn vẫn luôn lo lắng, kể từ khi đến Viêm Hoa, tất nhiên Anh Lạc nhận ra. Mỗi lần nàng ra khỏi phòng, hắn cũng sẽ đi cùng, không nói gì, cũng không khuyên gì, chỉ đi theo cạnh nàng.

Hắn biết rõ nói gì cũng vô dụng, chỉ tận tình chờ nàng phát tiết, phát tiết xong, dù vết thương lòng có nặng đến đâu, cũng sẽ kết vảy. Hắn chỉ yên lặng chờ, chờ đến một ngày nàng suy nghĩ thật cẩn thận.

Cho nên nàng nghĩ kỹ rồi, quá khứ đã qua, Thính Phong cũng được, Hồng Lệ cũng được, mẫu thân cũng thế, chuyện họ làm, đều đơn giản là muốn nàng sống tốt, nếu như vĩnh viễn nhớ đến, làm sao được như mong muốn của họ.

Huống chi, nàng còn có ca ca, còn có một ca ca vĩnh viễn không rời bỏ nàng.

Vậy là đủ rồi.

Thở dài nhẹ nhõm, nàng nhoẻn miệng cười, khóe môi nhếch lên, không phải quá cong, nhưng lại như phát ra từ trong lòng, cả khuôn mặt như sáng bừng lên, rực rỡ.

Nàng cầm ngược lại tay hắn, cùng hắn đứng lên “Được, muội chỉ làm chuyện mình thích. Giờ đây....” Nàng quay đầu nhìn về phía trước nói tiếp “Lạc Nhi là Thần cũng tốt, là Thiên Đế cũng được, hoặc thậm chí là một người phạm, tất cả đều chỉ là Anh Lạc!”

Miểu Hiên sửng sốt, nhìn nụ cười của nàng, trái tim treo lơ lửng bấy lâu lúc này mới thả lỏng, nàng nghĩ thông suốt thật rồi.

Hồi lâu sau, hắn mới mỉm cười nói: “Được!”

=====

Trận chiến trăm năm trước ấy, Thần sơn đã không còn rầm rộ như năm đó, đại điện sụp đổ, nơi nơi đều là mái ngói bị tàn phá, duy nhất không biến mất chính là Lục hoa trải khắp núi, vẫn nở rộ tràn đầy.

Tất nhiên, những tổn thất kia, đối với Thần tộc cũng chẳng là gì, dùng tiên pháp cũng có thể khôi phục, chỉ là những tổn thương ở bên trong thì khó hồi phục được như cũ.

Ca ca nói, nàng cứ làm chuyện mình thích, mà chuyện nàng muốn lúc này, là giúp Thần sơn trút bỏ vẻ ngoài hoang phế này, khôi phục như cũ.

Nàng vung tay lên, đang định dùng tiên pháp hồi phục lại, Miểu Hiên đột nhiên bước đến, ngăn nàng lại.

“Để ta!” Hắc nói “Tiên pháp của muội.... tất nhiên không thuần thực được như ta rồi!” Nói rồi còn chỉ chỉ phiến đá bên cạnh, bảo nàng ngồi đợi.

Anh Lạc sững sốt, đáy lòng hơi sôi trào, chẳng lẽ tiên pháp của nàng sẽ khiến mặt đất bay lên nóc nhà chắc? Nàng giận....

Nhìn chằm chằm mấy phiến đá trắng tinh kia, nàng trợn hai mắt. Được rồi, nàng là muội muội, chuyện cực khổ như thế cứ giao cho ca ca là được. Không phải là nàng bị xem thường đâu, nhất định là không.

Nàng giẫm mạnh chân, bước mấy bước đến, ngồi lên phiến đá kia. Đây không phải là nàng bất bình gì đâu, chỉ là trong lòng hơi có chút tức giận, lại không thể nói ra miệng, đành đổi lại cách khác vậy thôi.

Thấy nàng ngoan ngoãn ngồi đó rồi, Miểu Hiên mới bắt đầu làm phép, tất cả mọi thứ đều bắt đầu rung chuyển, những thứ đã sụp đổ kia, từng chút từng chút đều được khôi phục lại như cũ.

Anh Lạc ngồi cạnh nhìn nhìn, lại thấy hơi chán nản, nàng chỉ biết nhìn ca ca cực khổ, nàng lại không làm gì, thật không tốt.

Cho nên, nàng nhìn xung quanh, đầu tiên phải khôi phục đại điện. Đại điện đó sao! Ừm... đáy lòng nàng lại hơi sôi trào, ấn tượng thật không tốt!

“Ca ca, cái mái ngói kia, không phải là của nơi này sao? Đúng đúng đúng, là Thiên điện, bên kia bên kia....”

Người phía trước vừa nghe, không hề suy nghĩ làm phép di chuyển. Chỉ thấy mái ngói hình mây kia hướng về phía phòng bên cạnh, hắc lại không nghĩ lại, cái ngói đó, có phải hơi lớn so với Thiên điện không? Chỉ nghe lời nàng mà xây thôi.

Cho nên....

Ầm, Thiên điện không chịu nổi sức nặng liền sụp xuống.

“Ồ, hình như muội nhớ lầm rồi!” Người nào đó nghe đồn có trí nhớ mà đã nhìn qua thì không quên được, lúc này lại đúng lý thật tình mà nói, không hề tỏ vẻ áy náy.

“....” Người phía trước đành phải tiếp tục làm phép, chỉ là lúc này lại phải tốn công thêm một lần —— xây lại Thiên điện!

Hồi lâu sau....

“Ca ca, không đúng không đúng, bức tường này bên kia!”

Ầm ầm đổ....

“Cây cột đó ở bên này!”

Ầm....

“Cửa sổ, cửa sổ ở đây....

Ầm....

“Bên kia không phải ao nước, bên đây cơ....”

Rầm rầm....

Nửa khắc sau người kia chỉ đành thở dài.

“...Lạc Nhi!”

“Hửm?”

“Muội đến làm phép đi!”

Nói sớm là tốt rồi! Người đang ngồi trên phiến đá, liền đứng vụt lên, cười như đóa hoa, rực rỡ như ánh nắng, bước nhanh đến chỗ Miếu Hiên đang giật giật khoe môi bên kia.

Nàng vung tay lên, đang muốn làm phép, ánh mắt lại nhìn đại điện đang sụp đổ, trong mắt hiện lên điều gì, chậm rãi quay đầu, nhìn hấn.

Nàng cười ha ha, lộ ra hai cái răng nanh.

“Ca ca, chú phục hồi đọc thể nào?”

“....”

Cho nên, Thần sơn vốn chỉ cần nửa canh giờ để khôi phục, hôm đó đã phải dùng đến bốn canh giờ mới xong, hơn nữa, còn không phải là khôi phục hoàn toàn, mà đã được tỉnh giản đi vài chỗ. Thần sơn lúc này, cũng không có hơn ngàn người, tất nhiên không cần nhiều kiến trúc như thế.

Miếu Hiên nhìn một lúc, thấy trên mấy khoảng đất trống cũng chỉ toàn Lục hoa, đây vốn là chỗ của đại điện. Hấn hơi ngẩn người, trong nháy mắt lại hiểu ra, vì sao lúc trước nàng lại quấy nhiễu mình làm phép.

Aiz, ra là....

“Không thích chỗ này sao?” Hấn khẽ hỏi.

Anh Lạc quay đầu lại, trên mặt hơi tỏ vẻ nghi vấn, nhìn theo ánh mắt hấn, lúc này mới hiểu hấn đang nói đến điều gì, sắc mặt nàng hơi trầm, nhưng sau đó lại đành hoàng đáp “Ừm, không thích!”

Miếu Hiên tỏ vẻ áy náy “Bởi vì ta ở nơi này ép muội ăn Vân Tịch sao?” Mặc dù đây là vì tốt cho nàng, nhưng lúc ấy quả thật đã hù nàng rồi sao?

Anh Lạc sững sốt, lắc lắc đầu “Tất nhiên không phải!”

“Vây....”

Sắc mặt nàng trầm xuống, trái tim hơi đau, một lúc sau mới nói: “Bởi vì huynh ở chính tại vị trí này, tự ép buộc mình ngàn năm!”

Nghe xong Miếu Hiên sững sốt, một lúc sau mới nở nụ cười, như có thứ gì mềm mại đang trào dâng trong lòng, theo thói quen nắm lấy tay nàng.

Hấn phân không rõ lòng đang mừng hay đang lo, chỉ là mong ước cuộc sống như thế có thể kéo dài mãi.

“Ngày mai bảo Viêm Phượng và Thanh Chi đến đây thôi! Sau này Thần sơn chúng ta có bốn người.”

“Tốt, chỉ bốn người thôi!”

75. Chương 75

Chương 75: Tối nay ngủ lại.

“Phong Phong!” Một tiếng gọi nhỏ vang lên bên cạnh nàng.

Nữ tử đang đi vội liền dừng bước, quay đầu nhìn lại, liền thấy Anh Lạc đang đứng giữa bụi Lục hoa, cười tươi tắn. Nàng hơi sững sờ, lại lập tức bối rối: “Tiểu thư, sao người.... lại ở đây?”

“Ta vẫn luôn ở đây mà!” Anh Lạc mỉm cười nói, như không thấy đáng vẻ kinh ngạc của nàng, cầm một bó Lục hoa trong tay “Tỷ chỉ lo đi nên không chú ý thôi!”

“Vây.... vậy sao?” Khoe môi nàng giật giật hai cái, nhìn khắp nơi, trong mắt như có điều gì khác thường.

“Phong Phong vội vã đi đâu thế?” Anh Lạc tiếp tục hỏi.

Viêm Phượng ngẩng đầu, nhìn nàng, dừng một chút mới nói: “Ta đến tiền thính, Chưởng môn nói có việc muốn giao cho ta!”

“Ồ!” Anh Lạc gật đầu, nhếch môi “Ca ca tìm tỷ sao, vậy tỷ đi nhanh đi, đừng để ca ca đợi lâu.”

“Dạ!” Nàng gật đầu, tiếp tục bước nhanh về phía trước, vừa đi ngang qua Anh Lạc lại dừng, như nhớ ra điều gì, quay đầu nói: “Tiểu thư, người không thể ở bên ngoài lâu quá, Chưởng môn không tìm được người sẽ lo lắng!”

“Ừm, ta biết! Ta sẽ về ngay!” Anh Lạc gật đầu.

Viêm Phượng lại nhìn nàng lần nữa, lúc này mới tiếp tục xoay người đi.

Là ảo giác của nàng ư? Sao lại cảm thấy Viêm Phượng như đang trốn tránh điều gì, nàng đưa tay nhéo má mình, chắc trông nàng cũng không phải đáng sợ kinh khủng lắm đâu phải không?

Nàng lại nhìn về phía bóng dáng đã không còn nhìn thấy kia, ngẩn người, không phải tiền thính ở phía đông sao? Sao Viêm Phượng lại đi về phía nam? Chẳng lẽ nàng thích đi đường vòng?

Anh Lạc bĩu môi, lắc đầu, cúi đầu nhìn lên trên, trên không vẫn là những vầng hào quang không ngừng lưu chuyển, ánh sáng kia, cứ hễ nàng đi đến đâu là đi theo đến đó à? Lúc trước nhìn thấy cũng không có cảm giác gì, sao lúc này lại thấy nó thật chói mắt?

Có lẽ trời đã lâu không đổ mưa, ánh mặt trời kia rơi vào mắt nàng hơi đau nhức.

Nàng đứng dậy, định đi về phía tiền sảnh, đi hai bước rồi lại dừng lại. Nàng suy nghĩ một chút, nhìn về một mảnh xanh lục bên cạnh, chuyển gót chân đi đến.

Ngọn núi bên phải của Thần sơn, cây cối um tùm, chính là một cánh rừng hoang. Núi này lại có đường, là một con đường nhỏ, chỉ là ngàn năm qua vẫn không ai đi, nên cũng hơi khó tìm.

Anh Lạc dựa vào trí nhớ đi về phía trước, vốn định cười kiêu, nhưng suy nghĩ lại, dù là cười kiêu cũng chưa chắc có thể vào, lại nói, ngoài việc nàng không thích dùng kiếm, quả thật nàng cũng chẳng có kiếm mà dùng.

Nàng nghĩ, mọi việc không nhất định đều phải dựa vào tiên pháp, tự thân vận động cũng có thể. Cho nên, nàng dùng hết sức lực, dùng cả tay lẫn chân, quên luôn cả thời gian, cổ sức leo lên.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nhìn đường phía trước dần trống trải, trước mắt là một bãi đất bằng phẳng, bốn phía cỏ dại um tùm, chỉ có vòng tròn ở giữa là không hề có một ngọn cỏ.

Bước chân nàng hơi chùng, như đang do dự không biết có nên đi về phía trước không, một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi bước qua, dừng lại ở vị trí cách nơi đó chừng một thước.

Ánh mắt nàng trầm xuống, khe kinh ngạc. Nơi này nàng rất quen thuộc, là nơi đã diễn ra tình cảnh khiến nàng khắc cốt ghi tâm kia. Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu gối.

Trong đầu nàng như hiện ra tình cảnh ngàn năm trước, năm đó, cũng tại nơi này, mẫu thân đã hạ quyết tâm, không để ý sự cầu khẩn của nàng, hạ phong ấn.

Dáng vẻ tuyệt thế vô cùng, đôi mắt trong suốt như thủy tinh lại dường như có chút ẩm ướt, nhưng người vẫn cố nén không để nước mắt rơi, chỉ nhẹ nhàng an ủi nàng:

“Lạc Nhi, đừng sợ! Một lát nữa là tốt rồi, từ nay về sau không ai có thể làm con bị thương!”

“Là chính mình là tốt rồi, không cần làm Thần gì cả, Lạc Nhi chỉ là Lạc Nhi thôi!”

“Ta là mẫu thân, là mẫu thân của con!”

“Hiên Nhi và Lạc Nhi, đều là những người quan trọng nhất trong lòng mẫu thân!”

“Lạc Nhi...”

Những câu nói kia, cứ phảng phất như đang vang lên bên tai nàng.

Mắt nàng chợt hơi khó chịu, nàng đưa tay dụi, cũng không nhẹ tay, cố sức dụi, dụi đến mức hai mắt đều đỏ như thỏ.

Xung quanh nàng, gió bắt đầu thổi, rõ ràng lúc này còn là cảnh sắc tươi đẹp, lúc này lại có vẻ hơi lạnh lẽo.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trên trời có mấy đám mây đen, nàng chớp chớp mắt, cố sức kiềm nén. Không thể để trời mưa, trời mưa sẽ khiến người nào đó lo lắng, tốt nhất là không được mưa.

Nàng thở dài, cố gắng nhớ lại. Cách đây ngàn năm, từ lúc nàng bắt đầu khôi phục trí nhớ, nàng liền muốn đến đây xem thử, cuối cùng hôm nay cũng làm được. Ánh mắt nàng không rời khỏi mặt đất kia, trước kia nơi này không có nhiều cỏ dại như thế, xung quanh đều hết như bãi đất trống ở giữa này, sạch sẽ vô cùng.

Đối với Thần tộc mà nói, không hề có khái niệm thời gian, nhưng từ nơi này, quả thật nàng có thể nhận ra, thời gian như đang trôi dần đi. Hóa ra đã lâu như thế rồi, cái gì cũng thay đổi.

Nhưng vì sao, cảnh tượng năm đó vẫn không ngừng đè nặng trong lòng nàng, cứ như tất cả chỉ vừa mới xảy ra mà thôi?

Nàng hít thật sâu, ôm chân, bắt đầu chờ người ra, thế gian như yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng gió thổi, xuyên qua khe núi, truyền vào tai nàng những lời mà nàng không muốn nghe nhất.

“Các vị Chương môn trở về đi, tiểu thư sẽ không gặp các người!”

Giọng nói có vẻ không kiên nhẫn, là tiếng nói của Viêm Phượng mà mới vừa rồi còn bảo muốn đi tiên thánh, lúc này lại xuất hiện ở gần đường lên núi.

“Viêm cô nương, giờ đây Ma giới nhiều lần khiêu khích, thật sự quá to gan. Anh Lạc là Thiên Đế cao quý, nên vì Lạc giới mà chủ trì chiến sự này mới phải.”

“Hai giới Tiên Ma các người tranh nhau, không liên quan đến Thần giới chúng ta, sao lại muốn tiểu thư nhà ta ra mặt?”

“Nàng là Thiên Đế, tất nhiên nên chịu trách nhiệm, huống chi ngày đó, nàng chỉ là một vị Thần bị..... Lúc đầu, nàng cũng lấy danh nghĩa Thiên Tích, đứng về phía chúng ta, sao lúc này lại đóng cửa không gặp?”

“Ban đầu là vì chuyện phong ấn Ma Thần, đây là chức trách của Thần tộc, nên tiểu thư mới gia nhập. Nhưng hiện nay Ma Quân đã bị các người bắt, chuyện này đến đây chấm dứt, không còn liên quan đến Thần tộc. Huống chi các người cũng biết, trong cơ thể nàng vẫn còn phong ấn một nửa, vẫn chưa tính là Thiên Đế chân chính!”

“Nói vậy sai rồi, dù trong người nàng còn phong ấn gì đi nữa, lúc này nàng đã có thể tự do sử dụng Thần lực, đây là chuyện mọi người đều biết. Huống chi việc phong ấn Ma Thần, Tiên giới chúng ta chịu tổn thất nặng nề nhất, nói cách khác, là Tiên giới chúng ta giúp nàng mới phải. Lúc này trừ đi Ma giới, mới là cách vĩnh viễn. Với thân phận của nàng, nên lấy bá tánh thiên hạ làm trọng!”

“Nói chuyện thật thối, tại sao tiểu thư nhà ta lại phải đi làm trâu ngựa cho thiên hạ các người? Thiên hạ này đã làm được gì cho nàng? Thiên Đế thì đã sao, cũng chỉ vì cái danh hiệu Thiên Đế này, nàng phải không được từ chối mà đeo gánh nặng thiên hạ kia sao? Nếu thật như thế, cái Thiên Đế quý quai này, bọn ta không thèm, các người ai thích thì làm đi! Đừng có tìm chúng ta! Hừ!”

“Cô....”

“Cô cái gì mà cô, các người đến một lần cũng được, hai lần cũng được! Đến lần nào ta đuổi lần đó!”

Phụt!

Anh Lạc không nhịn cười được nữa đành cười ra tiếng, Viêm Phượng vốn luôn tỉnh táo cũng có lúc giương nanh múa vuốt như thế sao? Trong lòng nàng chợt hiện lên một bóng người, nụ cười lại càng sâu, chẳng lẽ quả thật là “gân mực thì đen, gân đèn thì rạng” sao?

“Tốt lắm, có bản lĩnh thì các người cứ việc xông vào đi! Thử xem ai trong các người có thể phá được kết giới của công tử nhà ta?!”

“Cô...”

Mặc dù cảm thấy nghe lén như thế thật không tốt, nhưng nàng cũng không cố ý đâu.

Chỉ tại thính lực của nàng quá tốt, tiếng vang trong vòng trăm dặm, chỉ cần nàng muốn, tiếng kia sẽ tự động bay đến bên tai nàng, thật sự không phải lỗi của nàng đâu à. Có trách thì trách bọn họ nói lớn tiếng quá, lại không thêm bố trí trận pháp, để người ta thừa cơ hội chứ sao.

Phong Phong sau đó còn rống lên mấy câu gì đó, nhưng đều là những câu khiến người ta ghen lời. Bản thân nàng lại không còn hứng nghe, mấy tiếng bên tai cũng dần nhạt dần.

Bốn phía lại khôi phục sự yên tĩnh, nàng yên lặng hồi lâu.

Lúc này, nàng mới cảm thấy hoa trong tay, cắm vào trong mặt đất bằng phẳng không hề có một ngọn cỏ này. Chỉ thấy đóa hoa kia chậm rãi sinh trưởng, trải rộng ra cả khoảng đất.

Từng đóa từng đóa hiện lên, mấy đóa hoa lại càng mọc càng nhanh, chỉ một lúc sau, cả vòng tròn kia đều đã ngập tràn hoa cỏ.

Lúc này nàng mới đứng lên, mảnh đất này bị Thần lực của mẫu thân ảnh hưởng, khô héo đã ngàn năm, không có một cọng cỏ. Cũng chỉ có Lục hoa tinh khiết, lại thêm sức mạnh của mình, mới có thể sinh trưởng mà thôi.

Nàng lại liếc nhìn mặt đất, chậm rãi nở nụ cười, có lẽ như vậy mẫu thân sẽ không còn cô đơn nữa!

Nàng nhìn một lúc lâu, tâm tình nặng nề ban đầu giờ đã hòa hoãn bớt, nàng thở phào nhẹ nhõm, nàng xoay người định trở về theo đường cũ, bỗng nhiên lại dừng bước.

Nàng xoay người lại, hái một đóa Lục hoa, cẩn thận cầm trên tay, lẩm bẩm.

“Như vậy.... chắc là mẫu thân sẽ đồng ý chứ!”

Nàng xoay người đi, vén mấy cành cây trước mắt, lại chỉ thấy phía trước hơi đung đưa, có tiếng vang lả tả, rừng cây tự động tách ra hai bên, lộ ra một khuôn mặt đang thở phì phò.

Người đến vì thở gấp, mặt hơi đỏ lên, khi nhìn thấy nàng thì hàng chân mày kia như nhú chặt thành hàng vụn nút thắt.

“Tiểu thư, lúc này người bảo sẽ về ngay mà!”

Anh Lạc hơi chột dạ, lần đầu phát hiện, hóa ra ánh mắt của Viêm Phượng lại còn có thể phóng băng.

“Ặc... ta đang định trở về!”

Viêm Phượng khẽ híp mắt, ánh mắt lạnh băng, quét nhìn nàng từ trên xuống dưới, cho đến khi nàng xấu hổ đến đỏ bừng mặt, Viêm Phượng vẫn chưa thôi!

“Phong... Phong, sao lại tìm được ta?” Nàng gãi gãi đầu cố tìm đề tài nói, nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, lại không dám nhìn thẳng vào mắt Viêm Phượng.

“Tôn chủ.... Chưởng.... Công tử nói, người đang ở đây!” Một lúc lâu Viêm Phượng mới tìm được từ thích hợp, nhìn mặt đất đầy Lục hoa sau lưng nàng, trên mặt chợt hiện lên điều gì, rồi lại biến mất, nàng hoa mắt sao?

“Tốt lắm, chúng ta nhanh trở về thôi!” Anh Lạc thúc giục, lại bị nàng trừng mắt, cứ như sẽ trừng ra mấy lỗ trên người Anh Lạc. Huống chi....

Anh Lạc nhìn nhìn đóa Lục hoa trong tay, nàng còn có việc phải làm.

Viêm Phượng thở dài, lúc này mới xoay người, đi đằng trước, cố sức vén mấy cành cây ra, nơi này có kết giới, trừ việc đi bộ thì không còn cách nào để ra. Cũng làm khó cho Viêm Phượng để có thể đuổi được đến tận đây.

Nàng đi theo, cẩn thận che chở Lục hoa trong tay, mới đi được hai bước, chợt có tiếng vang thật lớn vang lên đằng sau.

Nàng quay phắt đầu lại, chỉ thấy trên mặt đất đầy Lục hoa kia, đột nhiên phát ra ánh sáng, trận pháp hình tròn kia chiếu thẳng lên bầu trời rồi chậm rãi tiêu tan.

Viêm Phượng hoảng hồn, hơi bối rối nhìn ánh sáng kia, sắc mặt tái nhợt.

“Trận pháp của mẫu thân bị Lục hoa tinh lọc thôi.” Nàng nhẹ giọng giải thích, ý bảo Viêm Phượng không phải sợ.

Thần lực của mẫu thân năm đó vẫn còn sót lại nơi này, nên ngàn năm qua, nơi này vẫn không hề có một ngọn cỏ. Hôm nay đã được nàng tinh lọc, sau này, nơi này không chỉ mọc Lục hoa, còn có thể mọc những loại hoa khác.

Nàng ngẩng đầu nhìn hình dáng của trận pháp, bên trong có chữ gì đó, nhất thời hơi nghi ngờ, nghiêng người, chỉ vào ánh sáng kia nói: “Viêm Phượng, tỷ nhìn trận pháp này xem, sao lại thấy quen như thế? Hình như ta đã thấy ở đâu rồi?”

Viêm Phượng hơi sững sờ, quay đầu nhìn nàng, như đang phục hồi tinh thần lại, trên mặt mang theo chút bối rối, hồi lâu mới nói: “VẬY... vậy à? Ban đầu tiểu thư bị trận pháp này phong ấn, đương nhiên.... sẽ thấy quen thuộc.”

Từ lúc nào Viêm Phượng lại có nét mặt bối rối như thế? Anh Lạc hơi nghi ngờ, nhưng nghĩ lại, thấy lời này của nàng cũng có lý, năm đó trí nhớ đã quá mức khắc sâu, cảm thấy hơi quen mắt cũng không có gì lạ. Chỉ là, trong lòng nàng vẫn có chút quái dị, giống như còn có thứ gì mà nàng chưa biết.

“Được rồi, tiểu thư!” Viêm Phượng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng “Nhanh xuống núi, nếu không công tử sẽ lo lắng.”

Anh Lạc gật đầu, lúc này mới đi theo nàng.

Nàng gọi trưởng kiếm ra, chém về phía trước, lộ ra một con đường mòn “Tiểu thư, ta đi phía trước, rừng cây này quá tươi tốt, lại không thể cưỡi kiếm, người theo sau ta.”

Anh Lạc nhíu nhíu mày, Viêm Phượng sợ nàng bị kẹt ở đây sao? Cũng không phải quá xem thường nàng rồi, nàng cũng không như xưa, rừng cây nho nhỏ như thế, sao có thể ngăn cản nàng.

Nàng hơi bất bình, đi lên trước mấy bước, đi ở phía trước: “Phong Phong, ta có thể đi lên thì sẽ có thể xuống, cứ để ta đi!”

Nàng tùy ý phát tay, cũng không để ý mà chạm vào một nhánh cây, lại nghe rào rào mấy tiếng, tiếng động thật quen, lòng nàng lộ bộ.

Nàng đưa mắt nhìn lại, rừng cây chung quanh điên cuồng dài ra, đường mòn vừa mới được Viêm Phượng chém ra, lại hợp lại như cũ, thậm chí còn sinh trưởng tốt hơn lúc trước.

Anh Lạc trợn mắt há mồm sững sờ tại chỗ, mới nhớ đến năng lực chưa được thuần thục lắm của mình, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Nàng nhìn thấy một nhánh cây đang bướng bỉnh vướng trên tóc Viêm Phượng, mà sắc mặt Viêm Phượng lúc này lại như trời đông giá rét.

Ừc, nàng nuốt khan một cái.

“Vừa nãy.... lúc ta đến đây, không có như thế....” Nàng đang muốn nói vừa nãy lúc đi lên, mấy rừng cây này không bị ảnh hưởng, lại đột nhiên nhớ đến, vì gieo Lục hoa, vận dụng thần lực, lúc này đã không thể thu lại được nữa, cho nên, nàng đành nuốt câu định nói xuống.

Đáng tiếc đã không còn kịp, sắc mặt Viêm Phượng đã hơi tái mét, trong sắc tái xanh còn hơi phấp phấp chút tím.

Răng rắc, nàng cứng ngắc quay đầu, nhánh cây bướng bỉnh ban nãy đã gãy lìa. Nửa đoạn nhánh cây cứ như một cái trâm cài tóc, nghiêng ngang ghim trên búi tóc Viêm Phượng. Anh Lạc yếu ớt liếc mắt nhìn, nhìn thế nào cũng không giống cái trâm cài tóc.

“Người, đi, ở, phía, sau, đi!” Từng chữ từng chữ vang lên bên tai, ánh mắt lạnh như băng, bắn xoẹt xoẹt về phía Anh Lạc. Anh Lạc thấy sống lưng lạnh toát, hình như nàng nghe thấy tiếng nghiêng răng.

Nàng gật đầu lia lịa “Được được được! Tỷ.... đi trước, đi trước!”

=====

Một bàn tay đang đặt trên mạch của nàng, đây là thói quen mà những năm nay Miểu Hiên đã tự tạo nên. Thỉnh thoảng lại xem mạch cho nàng, mãi đến lúc hần hài lòng mới có thể thu tay lại.

Anh Lạc cũng đã quen với việc như thế. Hần luôn lo lắng cho phong ấn của nàng, mặc dù giờ đây nàng không còn có khả năng mất mạng nữa, nhưng thần lực không thể khống chế bên trong nàng, vẫn còn cơ hội phản phệ.

Chỉ là, lúc bắt mạch như thế, vẫn luôn là lúc nhàm chán nhất. Ánh mắt nàng nhìn xung quanh, nhìn đến gương mặt hần, mặc dù tao nhã vô cùng nhưng chân mày vẫn có nếp nhăn mờ mờ, đó là do hần vẫn thường hay nhíu mày trong suốt nhiều năm qua.

Nhưng tóm lại là vẫn đẹp kinh người!

Nàng chu môi, hơi bất bình, phải nói là từ trước đến nay nàng vẫn luôn bất bình. Thần tộc luôn có tướng mạo tốt vô cùng, ai ai cũng tuyệt sắc khuynh thành, như mẫu thân, như ca ca. Chỉ là, sao nàng lại khác biệt như thế! Ca ca nói là do thần lực của nàng bị phong ấn, cho nên sau cuộc chiến ở Kiếm Vân lần đó, nàng giải một phần phong ấn, tướng mạo mới dần thay đổi.

Nhưng lần thức tỉnh này, không có chuyện gì xảy ra cả. Chẳng lẽ, dáng vẻ của nàng vốn đã không tốt rồi sao?

Chắc là thế, nàng lại nhìn mặt hần, cho nên... lại càng thêm bất bình. Có một người như vậy bên cạnh, thật là đả kích lòng tin của nàng, còn không bằng...

“Sau này, không được tự tiện dùng thần lực của mình!” Rốt cuộc hần cũng buông tay ra, bưng chén trà trên bàn kề bên khóe miệng.

“Ừm!” Nàng thu tay lại, lắc lắc tay, lại sờ một vật bên người, do dự, mở miệng nói: “Ca ca, tối nay huynh ngủ lại với muội nhé!”

Phụt....

Người nào đó, lần đầu tiên trong đời thất thố đến vậy!

76. Chương 76

Chương 76: Lần thứ hai tặng Lục hoa.

Trong phòng vang lên tiếng ho khan kịch liệt, Miểu Hiên một tay cầm chén trà, một tay che miệng ho, ho không ngừng được. Có lẽ là vì sắc nước nên gương mặt trắng nõn của hần cũng nhiễm đỏ, ánh mắt lại không ngừng nhìn xung quanh, không được tự nhiên.

Anh Lạc lại đáp: “Lúc còn ở Thiên Tích, muội từng nghe người ở dưới núi nói, phu thê người phạm đều là ngủ cùng phòng mà.”

Rắc, là tiếng chén trà bị bóp nát, người nào đó bối rối thu dọn mấy mảnh vỡ, dáng vẻ trầm ổn thông dong đã biến mất từ lúc nào.

“Huynh đồng ý rồi mà, xong chuyện ở Viêm Hoa sơn, chúng ta sẽ thành hôn, nhớ không?”

Miểu Hiên tỉnh táo lại, lau lau vết nước trên bàn, gật đầu: “Tất nhiên.... là nhớ!” Thật ra chuyện này hần vẫn luôn để trong lòng, chỉ là không ngờ nàng lại chủ động nói ra mà thôi.

Nàng cười thành tiếng, ra vẻ đương nhiên nói: “Thành hôn cụ thể như thế nào, muội cũng không biết, mẫu thân cũng chưa từng dạy muội, chỉ là muội từng nghe người dưới núi nói, chỉ cần thực hiện lễ phu thê*, coi như trở thành phu thê! Chúng ta...”

(*lễ phu thê: Nôm na là động phòng)

“Khụ khụ khụ...” Người đối diện ho càng nhiều.

Anh Lạc hơi nghi ngờ, hôm nay ca ca bị gì thế? Nàng quay đầu lại, mới phát hiện sắc mặt hần hơi lạ, không lẽ ngã bệnh rồi sao, vậy chắc phải đổi ngày thôi.

“Lạc Nhi.” Hần ho một lúc lâu mới bình tĩnh lại, chỉ là ánh mắt vẫn không được tự nhiên “Muội.... là nữ tử, chuyện này, không thể... tùy tiện nói.” Hần cố gắng dùng uy nghiêm của ca ca dạy nàng, đáng tiếc, có vẻ không đạt được hiệu quả.

“Sao vậy?” Nàng hỏi.

Miêu Hiền sững sốt, tạm thời không biết nói sao “Không... không vì sao hết!”

Nàng càng khó hiểu, bĩu môi, không thèm nghĩ nữa. Nàng cúi đầu lấy vật bên hông ra, đưa đến: “Vây, ca ca nhận cái này đi!”

Miêu Hiền quay đầu nhìn lại, nhất thời tim như ngừng đập, chỉ thấy vật trên tay nàng, được băng che kín, dưới lớp băng là một đóa hoa trong suốt lẳng lẳng nằm bên trong, chính giữa có một giọt máu đỏ tươi như lửa, khiến cả đóa hoa như phát sáng.

Đây là Lục hoa! Nàng đã từng nói muốn tặng Lục hoa cho hần. Cuối cùng hần cũng chờ được!

Hần nhìn đóa hoa trong tay nàng một lúc lâu, ánh mắt hơi đại ra. Tay bên người mở ra nắm lại mấy mươi lần, đáy lòng như có thứ gì đang muốn tràn ra ngoài, thúc giục hần mau nhận lấy. Trong lòng hần mừng như điên, như quên hết tất cả những cảm giác cô đơn tịch mịch trước kia. Giây phút này đây, hần vô cùng vui sướng, tất cả như bộc phát, như sôi trào.

“Muội đã lên đỉnh núi, đây là đóa hoa sinh trưởng nơi đó, coi như mẫu thân đã đồng ý rồi nhỉ?” Ánh mắt nàng trầm xuống, hơi hiện lên chút đau đớn, nàng lại hít thật sâu, nở nụ cười.

Chỉ trong một phút lơ đãng, hần đã bắt gặp ánh mắt của nàng, kể cả vẻ mặt thoáng hiện ra kia của nàng. Hần khựng lại, có thứ gì đó đang nhấn chìm hần, một cảm giác lạnh như băng như truyền sâu vào tận đáy lòng. Hần cẩn thận nhìn nàng, như muốn từ khuôn mặt kia, tìm được thứ cho thấy nàng cũng có cùng cảm giác như hần.

Thế nhưng, hần càng nhìn ánh mắt lại càng nặng nề, cánh tay đang định vươn ra lại rút lại mấy lần, chậm chạp không đón nhận.

Thấy hần mãi không nhận, Anh Lạc lại cẩn thận nhìn về phía Lục hoa trong tay mình, lại sờ về phía bên hông, muốn tìm một vật gì khác, nhướn miệng cười nói: “Ca ca, huynh không muốn lấy sao? Nếu như ngay cả huynh cũng không nhận đóa Lục hoa này, hóa ra Lạc Nhi lại không ai thèm đến vậy sao?”

Lời nói đùa của nàng lại chỉ được đáp lại bởi ánh mắt phức tạp của Miêu Hiền, ánh mắt ấy không còn vẻ kích động vui sướng, chỉ nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, cứ như đang cố tìm kiếm điều gì.

Một lúc lâu, hần mới chậm rãi nhận lấy, khóe môi khẽ kéo thành một đường cong, lại có vẻ không chân thật, thản nhiên nói: “Lạc Nhi, đây cũng không phải lần đầu tiên muội tặng ta Lục hoa đâu! Còn nhớ không?”

Anh Lạc sững sốt, nghĩ một chút lại cười thành tiếng “Ừm, nhớ chứ, mà mấy lần trước đều do huynh tặng muội.”

Hần lại nở nụ cười “Mỗi lần muội gây họa, đều trốn trong phòng không chịu ra, sợ bị mẫu thân trách phạt, ta chỉ cần cầm Lục hoa đến dỗ muội là được ngay.”

“Huynh thường đem đến một bó thật lớn, muội sẽ chọn một đóa trong đó đưa lại cho huynh!” Anh Lạc tiếp lời.

“Còn nhớ sao!” Hấn cúi đầu, nhìn về phía đóa hoa trong tay, giọng nói trầm xuống “Mỗi lần nhìn muội rút ra một cành từ trong bó hoa thật lớn kia tặng cho ta, ca ca đã cảm thấy vui sướng lắm rồi, lại không nhận được nghĩ... nếu muội vĩnh viễn tặng cho huynh đóa Lục hoa đầu tiên thì tốt rồi!”

“Nếu ca ca thích, sau này muội ngày nào cũng sẽ hái cho huynh!” Nàng cười nói.

“Vậy thì không cần”, hấn cẩn thận thu tay lại, ngẩng đầu: “Ta chỉ cần một đóa này là đủ rồi!” Hấn vẫn chỉ chờ đợi một đóa hoa này, đóa Lục hoa đỏ như máu, chỉ là lúc này....

Nàng mơ hồ cảm thấy lời nói của hấn hơi khác thường, lại không nghĩ ra. Là nàng đã nghĩ nhiều rồi! Nàng đưa tay kéo lấy tay hấn, tay hấn hơi lạnh, không ấm áp như vốn dĩ, lại cười nói: “Lục hoa là vật đính ước của tộc ta, huynh đã nhận, vậy không thể đổi ý, bây giờ muội chính là thê tử của huynh!”

“Lạc Nhi thật sự nghĩ vậy sao?” Hấn đột nhiên ngẩng đầu hỏi, ánh mắt hơi trầm “Muội có biết đính ước là thế nào không?”

Anh Lạc sững sốt, đang muốn mở miệng, hấn lại đột nhiên kéo tay nàng, kéo mạnh về phía trước.

“Ta dạy uội!”

Nàng chỉ cảm thấy tay bị nắm chặt, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía trước, bị hấn kéo mạnh vào lòng.

“Ca ca... Ừm!” Nàng không kịp hô lên, môi hấn đã đè xuống, dán lên môi nàng, thừa lúc nàng sững sờ, lưỡi liền tiến quân thần tốc, quấn lấy lưỡi nàng.

Đầu óc nàng lập tức trống rỗng, ánh mắt mở to, nhìn tuần nhan đang gần trong gang tấc, tai chỉ còn tiếng ong ong. Một lúc lâu sau nàng mới nhớ đến việc đẩy ra, nhưng hấn lại nhanh chóng bắt lấy nàng, tay siết lấy eo nàng, kéo về phía trước, khiến cả người nàng dán chặt lên hấn, hôn lại càng mãnh liệt, như muốn nuốt nàng vào bụng.

Nàng hoàn toàn ngây người!

Đột nhiên môi đau nhói, nàng lui về phía sau theo quán tính, thở phì phò. Ánh mắt nàng vẫn dại ra, khoe môi mang tia máu, nhìn đáy mắt sâu tựa vực thẳm của hấn, mới nhớ ra hấn vừa làm gì!

Hấn... cắn nàng! Nàng càng kinh ngạc, đầu óc nàng trống rỗng, cảm giác duy nhất lúc này chính là sự đau đớn nơi môi.

Ánh mắt Miểu Hiên lại không hề tỏ ý có lỗi, chỉ đưa tay lau môi cho nàng, ngón tay thon dài bồi hồi bên môi nàng, như vô cùng lưu luyến.

Ánh mắt hấn càng như sâu tựa biển, như vô cùng si mê. Một lúc lâu sau, môi hấn mới khẽ nhếch lên một độ cong khó thấy, nghiêng thân kề sát mặt nàng, giọng nói dịu dàng như gió xuân.

“Lạc Nhi, đính ước, chính là sự đồng lòng từ cả hai phía. Phu thê cũng được, huynh muội cũng được, đừng tự ép mình, ca ca lúc này.... đã rất thỏa mãn, muội không cần cảm thấy đã phụ ta gì cả. Chỉ là, nếu ngày nào đó muội thật sự thông suốt chuyện gì, chỉ cần đến nói cho ta biết, có được không?”

Trái tim nàng như chùng xuống, nàng quay đầu nhìn hấn, lại thấy hấn nhoẻn miệng cười, cười đến tao nhã, tay khẽ vuốt tóc nàng, rồi đưa tay xuống, chạm lấy bàn tay nàng, đặt thứ gì vào đó, rồi đứng lên xoay người đi.

Bóng dáng màu lam kia càng lúc càng xa, gió đêm thổi áo bào của hấn, tiêu điều như lá vàng bay trong gió. Lòng nàng đột nhiên đau nhói, nàng chưa kịp tỉnh táo lại thì cơn đau kia cũng biến mất, nàng kéo kéo vạt áo. Thần sơn buổi tối quả thật hơi lạnh rồi!

Nàng vẫn nhìn bóng lưng hấn, mãi đến khi bóng lưng ấy biến mất hấn trong bóng đêm, Anh Lạc mới thu hồi tầm mắt. Nàng cúi đầu nhìn về phía lòng bàn tay, một đóa Lục hoa đỏ như máu đang nở rộ trong bàn tay nàng.

“Nếu ngày nào đó muội thật sự thông suốt chuyện gì, chỉ cần đến nói cho ta biết, có được không?”

Lời nói dịu dàng kia vẫn còn lưu lại trong không khí, nàng nhớ lại, trái tim như đập mạnh, rung động từng cơn. Lòng bàn tay nàng chậm rãi nắm chặt, sắc mặt nặng nề đi.

A! Không gì có thể lừa hấn được! Cuối cùng vẫn bị phát hiện rồi sao? Hoặc là, hấn đã sớm biết, thậm chí càng rõ ràng hơn chính nàng nữa? Là do nàng nóng vội sao?

Thông suốt.... cũng chỉ là hai chữ đơn giản mà thôi.

Chỉ là... nàng sẽ thử. Nàng có thời gian vĩnh hằng, chỉ cần.... hấn bằng lòng chờ nàng!

=====

Cuộc sống ở Thần sơn rất bình lặng, so với lúc trước, lại càng bình lặng đến vô cùng, nhưng Anh Lạc lại thích sự bình lặng này. Lúc trước, nàng dùng hết mọi cách để ứng phó với những kẻ muốn thông qua nàng để làm quen với Tôn chủ. Giờ đây, phần công việc này dường như trở thành sở trường của Viêm Phượng.

Không thể không nói, nàng càng tài hơn mình, dù kẻ khác có cứng có mềm thế nào, nàng đều đồng loạt đuổi khỏi cửa. Bản thân Anh Lạc nàng, lúc này lại quá rảnh rỗi rồi.

Điều duy nhất nàng có thể làm, là mỗi ngày ở Thần sơn, hái từng bó lớn Lục hoa, hái đến không thừa một đoá, toàn bộ đều nhét vào trong phòng người nào đó.

Sau đó vào sáng hôm sau, nàng lại đứng đưa hai chân ngồi trên tảng đá, nhìn người nào đó ôm bó hoa lớn kia, vừa than thở vừa gieo lại trên đất.

“Lạc Nhi, nếu muội còn hái nữa, Lục hoa của cả Thần sơn này đều sẽ bị muội hái hết mất!” Người nào đó bất đắc dĩ than thở.

“Ồ, vậy à!” Nàng cười ha ha, sờ sờ vật gì đó trong túi mình, yên lặng một lúc lâu, rồi chân thành nói: “Muội biết rồi!”

Hấn cười hài lòng, cho đến ngày tiếp theo, hấn lại thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Nàng vẫn chạy khắp núi mà vơ vét hết tất cả Lục hoa, lại chuyển vào phòng mình, rồi nàng lại ngồi trên đá, nhìn mình gieo mấy đoá hoa kia lại vị trí cũ.

Từ đó về sau hấn cũng không thử khuyên nàng hái hoa nương tay nữa.

Cho nên Anh Lạc vuốt miệng túi cười cười, hái thì hái, khắp núi này không còn đoá hoa nào cũng không sao, trong túi nàng vẫn còn một đoá đây! Đến lúc đó hấn cũng không còn lí do nào để chê bai nữa đúng không?

Cứ như thế, cuộc sống vẫn cứ trôi đi dưới sự “vận chuyển” Lục hoa từ nơi này qua nơi khác của hai người. Anh Lạc chậm rãi quen dần với cuộc sống bình thần yên tĩnh này, nàng cho rằng, cứ như thế, nàng mới có thể quên hấn bóng dáng vẫn luôn khắc sâu trong lòng nàng kia.

Cho đến một ngày, Viêm Phượng nhanh chóng báo lại, có người xông vào Thần sơn, mang đến sự ồn ào đã lâu chưa thấy.

“Tiểu Anh, cô là Tiểu Anh đúng không!” Cánh tay nàng bị kẻ trước mắt bắt lấy, đau ơi là đau! Nàng khẽ cau mày, đối phương lại không hề có ý định buông ra “Quả nhiên là cô, ta vẫn... vẫn cho cô là người tốt, cho nên sự phụ suốt trăm năm qua, mới có thể vì cô như thế! Vì sao... vì sao cô lại nhẫn tâm như thế?”

Gương mặt hấn không còn vẻ cà lơ phất phơ như ban đầu, lại mang vẻ ai oán nàng chưa từng thấy, sắc mặt vốn sáng lạn, lúc này lại có vẻ tiêu tụy.

Nàng nghi ngờ, nhìn về phía Viêm Phượng đang bước nhanh đến.

“Tiểu thư, ta.... không ngăn được hấn!” Viêm Phượng giải thích.

Nàng không thèm để ý cười cười, vốn nàng cũng không định hỏi. Cho dù Viêm Phượng không ngăn được tên này, nhưng bên ngoài cũng không phải nơi hấn có thể tùy tiện xông vào, trừ phi... kết giới hôm nay trùng hợp có vấn đề?

“Cố Thiên Phàm! Sao huynh lại rảnh rỗi đến Thần sơn của ta?” Nàng gọi người trước mặt.

“Ta không đến.... ta không đến thì sao có thể gặp cô được!” Sắc mặt hần lạnh lùng, khuôn mặt lại mang vẻ tức giận “Tiểu Anh, cô còn xem ta là bạn thì lập tức theo ta đến Bạch Mộ!” Hần nói rồi muốn kéo tay nàng đi.

“Cố Thiên Phàm!” Nàng kêu một tiếng, gặp phải một tên cứng đầu như thế, nàng nhìn ra ngoài, lại thở dài, đành hất tay ra, lui về sau một bước: “Huynh muốn ta đến Bạch Mộ, cũng phải cho ta một lí do chứ!”

“Lí do?” Hần xoay người lại, tức giận “Còn cần lí do nữa ư? Ma giới giờ đã tấn công Bạch Mộ, chỉ có cô mới có thể cứu chứ sao!”

Thì ra là.... đến tìm cứu viện!

Nàng chậm rãi nhếch môi, lui về sau thêm một bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn đang không ngừng có mấy tia sáng đang chuyển động, than nhẹ: “Cố Thiên Phàm, ta... là người Thần tộc!”

“Tất nhiên ta biết, hôm đó ở Viêm Hoa....” Hần nói một nửa thì dừng lại, trên mặt như hiện lên điều gì, mới nói: “Ta cũng thấy được, nên lúc này chỉ có cô mới có thể giúp chúng ta, chỉ cần.... chỉ cần cô đến, Tiên giới chắc chắn sẽ....”

“Người Thần tộc không tham gia vào sự phân tranh của Lục giới, huynh biết không?” Nàng xen ngang lời hần, tiếp tục nói: “Dù huynh có nói thế nào, ta cũng không thể xen vào chuyện này!”

Cố Thiên Phàm sửng sốt, vẻ mặt càng tức giận: “Tiểu Anh, cô.... cô quả thật định khoanh tay đứng nhìn sao? Cô có biết bên ngoài giờ đã như thế nào rồi không?”

“Chuyện của Tiên giới, hãy để Tiên giới xử lí!”

“Tiểu Anh, sao cô có thể như thế?” Cố Thiên Phàm lớn tiếng nói “Cô có biết lúc cô lần đầu thức tỉnh, khí âm tà được giải thoát kia đã xông vào Lục giới. Rất nhiều vị tiên đã bị thương, mất hết đạo hạnh, lại thêm Ma giới tấn công, lúc này Tiên giới không thể chịu nổi thêm tổn thương nào nữa!”

“Khí âm tà?” Lòng nàng nặng nề, tiến lên một bước “Chẳng phải ba cổ phong ấn khí âm tà kia đã bị n Hoài Đan hấp thu rồi sao?”

“Hần đã bị phế bỏ tu vi, không còn khống chế nổi sức mạnh to lớn như thế!” Cố Thiên Phàm thở dài một tiếng “Luồng sát khí kia lúc này đã thoát khỏi cơ thể hần, một ngày nào đó có thể xuyên đến tận Lục giới!”

Lòng nàng lập tức rối loạn, vốn cảm thấy chuyện hai giới Tiên Ma, dù Tiên giới không đông người, cũng không đến mức phải đến Thần sơn tìm nàng. Hóa ra không chỉ là chuyện Tiên Ma tranh nhau đơn giản như thế, nguyên nhân chân chính đều là vì Ma Thần.

Tay nàng nắm chặt, nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình yên thôi, sao lại không chịu tha cho nàng?

“Tiểu Anh, chỉ mình cô có thể đối phó khí âm tà kia, nếu cô không đi, Tiên giới sẽ....” Mi tâm Cố Thiên Phàm đã nhíu chặt, lại như nhớ đến điều gì, sắc mặt càng nặng nề: “Cho dù cô không nể mặt ta, cũng nên nể mặt sư phụ.... Chưởng môn nói, nếu không phải vì cô, người cũng sẽ không....”

“Thiên Phàm!” Viêm Phượng vốn đang trầm mặc đột nhiên lớn tiếng nói, vẻ mặt như bối rối, như đang lo lắng điều gì.

Sắc mặt Anh Lạc hơi đổi, nhìn về phía Cố Thiên Phàm, mơ hồ cảm thấy lời nói hần hơi khác thường, nhưng lại không hỏi gì.

“Chưởng môn nói.... chỉ cần cô thức tỉnh hoàn toàn trở thành Thiên Đế, cô có thể tinh lọc tất cả khí âm tà, cứu lấy thiên hạ!” Cố Thiên Phàm tiếp tục nói.

Ý hần là muốn nàng giải hết phong ấn trên người sao? Không sai, với sức mạnh của nàng giờ đây, chỉ cần nàng muốn, phong ấn có thể giải bất cứ lúc nào.

Chỉ là.... trở thành Thiên Đế chân chính, đây là điều nàng muốn sao? Tình cảnh thức tỉnh hôm đó, nàng vẫn nhớ rõ. Trở thành Thiên Đế chân chính, chính là không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì, chỉ vì tiêu diệt Ma Thần mà tồn tại?

Nàng hơi sợ hãi, quay đầu nhìn Lục hoa đang nở rộ trên đất, bị gió thổi qua nên hơi cong đi. Tâm tình nàng cũng như đóa hoa kia, thật rối loạn.

Một lúc lâu sau, nàng mới nhàn nhạt lên tiếng: “Huynh trở về trước đi, chuyện này ta sẽ suy nghĩ!”

“Tiểu Anh!” Hắc còn muốn nói gì nữa, Viêm Phượng lại bước đến kéo hắc, lắc lắc đầu. Hắc cắn răng, lúc này mới thở dài một tiếng, xoay người đi.

Bóng dáng hơi có vẻ tức giận kia, không hề quay đầu lại, biến mất ở con đường xuống núi.

Một lúc lâu sau....

“Viêm Phượng!” Anh Lạc im lặng một lúc lâu đột nhiên xoay người lại, trên mặt đều là nét cười, nhìn xung quanh một chút, tùy ý mở miệng “Ta đột nhiên cảm thấy.... Thần sơn có bốn người, hình như quá đông rồi! Có lẽ... thiếu một người cũng không sao đâu nhỉ?”

Sắc mặt Viêm Phượng lập tức trắng bệch, gấp gấp bước lên mấy bước “Tiểu thư, người trách Viêm Phượng...”

“Không phải!” Anh Lạc cắt ngang lời nàng, cười ha ha, kéo tay nàng nói: “Ta không trách tỷ, ta chỉ muốn tạo cơ hội cho tỷ, chỉ thật lòng hi vọng tỷ mạnh mẽ. Đi theo ta chưa chắc đã là chuyện tốt, Cố Thiên Phàm... là một người tốt!”

“Tiểu thư, ta không....”

“Ngày mai tỷ xuống núi đi! Cho như đây là.... lệnh của ta!”

” “

77. Chương 77

Chương 77: Chỉ chọn một.

“Thiên Phàm, con đã đến Thần sơn chưa?” Mộ Lãnh Liệt nhìn về phía sau lưng hắc, nghiêm giọng hỏi.

Sắc mặt Cố Thiên Phàm trầm xuống, ôm quyền trả lời: “Bẩm sư bá, đã vào nhưng....”

“Người kia đâu?” Về mặt hắc càng thêm gấp gáp, nhưng dù nhìn thế nào cũng không nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào theo Cố Thiên Phàm đến đây.

“Nàng... không đồng ý!” Hắc cúi đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Vì sao?” Mộ Lãnh Liệt hoảng hốt, hỏi: “Con có kể tình trạng hiện nay của Tiên giới cho nàng biết không?”

“Đệ tử đã nói, nhưng nàng bảo cần phải suy nghĩ!”

“Suy nghĩ? Giờ này mà nàng còn suy nghĩ nữa sao!” Mộ Lãnh Liệt đi tới đi lui trong sảnh, vô cùng lo lắng, đột nhiên lại như nghĩ đến điều gì, tiếp tục hỏi: “Con có kể cho nàng nghe Tử Hân hiện giờ như thế nào không?”

Cố Thiên Phàm nhíu nhíu mày, lắc đầu trầm giọng nói: “Không có, đệ tử cảm thấy sư phụ cũng sẽ không muốn cho nàng biết nên cũng không nói ra!”

“Con.... con....” Mộ Lãnh Liệt nhất thời chần nản, chỉ vào người bên dưới, vung mạnh tay nói: “Ồ đồ! Nếu con không kể việc này ra, sao nàng chịu đến đây chứ? Con muốn nhìn sư phụ của con không thể hỏi hồn lại sao?”

“Nhưng nếu như sư phụ tỉnh lại....”

“Đó là nếu đệ ấy có thể tỉnh, lúc này đệ ấy tỉnh cũng không tỉnh được nữa, còn có thể phản đối gì chứ?” Hắc cắt ngang lời Thiên Phàm “Lúc này đây, việc làm cho đệ ấy tỉnh lại mới là việc quan trọng nhất!”

Cố Thiên Phàm cúi đầu, không nói! Không được nói chuyện của sư phụ, đó là điều hần đã ước định với Viêm Phượng để đi vào Thần sơn. Nếu giờ đây Anh Lạc không muốn, hần cũng đâu còn cách nào, chỉ là sư phụ....

“Ngày mai con lại đến Thần sơn lần nữa, dù làm cách nào, cũng phải mời ‘Thiên Đế’ đến, biết không?”

Cố Thiên Phàm sững sốt, khoe môi giật giật như muốn nói điều gì, nhưng vẫn không thể mở miệng, quy củ ôm quyền đáp “Dạ!”

Mộ Lãnh Liệt phát phát tay “Lui xuống đi!”

Lúc này hần mới xoay người ra khỏi sảnh, chỉ là hàng chân mày vẫn luôn nhíu chặt, không ngừng than thở rời khỏi tiền sảnh.

=====

Nơi Thần sơn, Anh Lạc đứng thẳng người trong phòng, nhìn chăm chăm chậu nước, vẻ mặt chăm chú, không hề chớp mắt. Mi tâm nàng vẫn không ngừng nhíu chặt, vẻ mặt phức tạp, đứng yên một lúc lâu cũng chưa từng nhúc nhích.

Một vài tiếng bước chân trầm ổn từ ngoài phòng truyền đến, có vẻ như sắp đẩy cửa bước vào. Lúc này nàng mới tỉnh táo lại, phẩy nước vào mặt, vốn là mặt nước tĩnh lặng, lúc này dập dềnh gợn sóng, hình ảnh bên trong dần tản đi, chỉ còn bóng dáng bản thân nàng bên trong.

Cửa lập tức bị đẩy ra, nàng quay đầu lại, nét mặt tươi cười như hoa: “Ca ca? Sao huynh lại đến đây, còn chưa đến lúc xem mạch mà, có chuyện tìm muội sao?”

Nàng cười hỏi, liếc mắt nhìn về phía sau lưng hần, còn có một người, mặc áo xanh, gương mặt lạnh lùng giống hệt như trước, không bộc lộ cảm xúc gì, nàng liền sáng tỏ.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên nhíu nhíu mày, như đang suy tính điều gì, rồi lại tiến lên một bước, kéo nàng ngồi xuống bàn, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Ta nghe nói.... muội để Viêm Phượng rời khỏi Thần sơn!”

Anh Lạc ngẩn người, tin tức truyền đi cũng nhanh thật, mới chỉ một canh giờ thôi, đã biết rồi sao. Nàng quay đầu lại nhìn bóng người màu xanh kia, à một tiếng thật dài, ngón trở không hề lưu tình chỉ thẳng về phía kia: “À... Thanh Chi, huynh dám đi mách lẻo!”

Khoe môi Thanh Chi giật giật, như muốn giải thích điều gì, rồi lại nhịn xuống không nói, chỉ quy củ đứng yên, khôi phục vẻ mặt vốn dĩ.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kéo tay nàng xuống, thở dài: “Chuyện này, cho dù Thanh Chi không nói, ta cũng sẽ biết!”

Anh Lạc xem thường, nhếch môi, tiếp tục phóng mấy ánh mắt ai oán về phía Thanh Chi, huynh đợi đó cho ta!

Lúc này Miểu Hiên lại hơi lo lắng: “Lạc Nhi, ta biết muội sẽ không vô duyên vô cớ làm vậy, hơn nữa người này lại là Viêm Phượng! Muội muốn để nàng đi, cũng phải nói cho ta biết lý do chứ!”

“Muội thấy nàng thật phiền toái!”

“Lạc Nhi!” Giọng nói hơi tức giận.

Nàng lại chỉ cười ha ha nhìn hần, đẩy đẩy ngón tay của hần: “Viêm Phượng là thánh thú của muội, đã theo muội từ nhỏ. Đây là trời sinh! Nhưng tỷ ấy lại tu thành hình người, đã là người tất cả thất tình lục dục.... Lạc Nhi chỉ cảm thấy, tỷ ấy cũng không phải là ngoại lệ.”

“Ý muội nói Viêm Phượng...” Hần mơ hồ hiểu được hàm ý trong lời nói của nàng.

Nàng mỉm cười, hỏi ngược lại hần: “Ca ca cảm thấy Cố Thiên Phàm thế nào?”

Miểu Hiên ngẩn người, nhất thời hiểu được dụng ý của nàng, chân mày dần giãn ra, khẽ nói: “Không có ấn tượng!”

“Muội lại cảm thấy hần không tẻ đâu!” Nàng cười tươi rói “Ít nhất là rất phù hợp với cá tính lạnh lùng của Viêm Phượng, cũng không hề tỏ vẻ lạnh băng như người nào đó!”

Ánh mắt nàng bắn thẳng về phía người nào đó đứng ngoài cửa, bắt đầu lần trả thù đầu tiên, đáng tiếc công lực của đối phương quá sâu, không thêm để ý sự khiêu khích của nàng. Ánh mắt nàng chuyển chuyển, lại chuyển sang nhìn người đối diện mình “Ca ca, huynh cũng nên bắt chước muội đi, sớm để cho Thanh Chi xuống núi!”

Quả nhiên, núi băng kia rốt cuộc cũng nứt, sắc mặt xanh mét, khuôn mặt bối rối, bật thốt lên: “Ta không đi!”

Khó có lúc Thanh Chi nói chuyện, nàng khẽ híp mắt, mặt mày hớn hở nhìn Thanh Chi đang đỏ mặt.

“Thanh Chi, người lui xuống đi!” Miểu Hiên lập tức lên tiếng, giải vây cho Thanh Chi, người kia nghe vậy liền hành lễ, đi như chạy trốn.

“Khoan....” Anh Lạc đứng lên, nàng còn chưa nói xong đâu, sao lại chạy nhanh như vậy, thật không công bằng.

“Lạc Nhi!” Miểu Hiên kéo tay nàng ngồi xuống, trầm giọng nói: “Muội chỉ muốn nói với ta mấy chuyện này thôi sao?”

Anh Lạc sững sốt, chậm rãi ngồi xuống, nhếch môi, lật chén trà ngửa lên, thuận tay rót hai chén trà, một chén đưa qua, một chén tự cầm trong tay, nhấp một ngụm.

“Ca ca, huynh cảm thấy thân thể muội hiện tại ra sao?” Nàng khẽ hỏi.

Hần nhíu nhíu mày “Tạm được!:

“Vậy tức là tốt rồi?” Nàng tiếp tục nói, lại duỗi tay phải ra, cuộn tay áo lên “Ca ca giúp muội xem thử đi, thử xem muội có tốt chưa?”

Hần nghe lời bắt mạch cho nàng, từ sau khi trở về Thần sơn, mạch của nàng không hề có sự khác thường nào: “Mạch vững vàng, muội không sao cả!”

Nàng thở phào, cười ha ha “Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Ca ca nói xem, muội có thể.... luôn luôn được như vậy không?”

Miểu Hiên dừng một chút, mơ hồ cảm thấy nàng muốn nói chuyện gì, nên mới hỏi như thế “Nếu cứ tiếp tục như hiện nay thì được!”

“Vậy thì tốt rồi!” Nàng thu tay lại, cái miệng nhỏ lại nhấp một ngụm trà, khoe môi nhếch cao, cười càng vui vẻ: “Ca ca nói vậy, muội liền yên tâm. Thật ra làm Thiên Đế cũng không có gì, ít nhất.... có thể sống!”

Chân mày hắn nhíu chặt, không trả lời, nắm chén trà nàng vừa đưa qua, nhìn biểu tình vui vẻ quá mức của nàng, trong lòng hơi bận tâm.

Nàng lại tiếp tục nói: “Trước kia Lạc Nhi có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng vẫn chưa có cơ hội, lúc này thì có thể rồi, muội muốn làm gì cũng được.”

“Thần lực của muội chỉ nên dùng một phần nhỏ thôi!” Hắn trầm giọng mở miệng.

“Ừm, Lạc Nhi biết rồi!” Nàng gật đầu “Thần lực của muội lúc mạnh lúc yếu, sợ nhất là làm bị thương người khác. Lạc Nhi nhất gan, lại không thích máu tanh, chỉ là.... cho dù muội không có thần lực, ca ca cũng sẽ che chở muội đúng không?”

“Tất nhiên rồi!”

“Ha ha....” Nàng lại cười “Muội biết, Lạc Nhi luôn bướng bỉnh, ca ca vẫn luôn nhường nhịn muội. Khi muội còn bé cũng thế, giờ đây cũng thế, giống như lúc muội hái hết Lạc hoa, nhét hết vào phòng huynh, huynh biết rõ muội cố ý, cũng không giận muội!”

“Người giận không phải là muội sao?” Hắn hỏi ngược lại.

Nàng sững sốt, sau đó lại nở nụ cười, gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, muội giận, rất giận. Ai bảo huynh không thèm để ý Lục hoa của muội.”

Hắn lắc đầu không nói.

“Cho nên mới nói, ca ca lúc nào cũng chiều muội, dù Lạc Nhi có làm việc gì ngu ngốc, ca ca cũng sẽ không giận muội đúng không?” Giọng nàng trầm xuống, tựa như đang hỏi đùa, chỉ là hai tay lại siết thật chặt.

“Lạc Nhi...” Sắc mặt Miểu Hiên nặng nề, cuối cùng không nhịn được hỏi “Rốt cuộc muội muốn nói cái gì?”

Người đối diện lập tức sững sốt, mới vừa rồi còn nói không ngừng, lúc này lại không nói tiếng nào, chỉ nhìn về một hướng nào đó, không có tiêu cự, như đang do dự điều gì.

Một lúc lâu sau....

“Ca ca, huynh nói xem.... có thể giải toàn bộ phong ấn trên người muội không?”

Keng một tiếng, chén trà trong tay Miểu Hiên lập tức rơi xuống đất, vẻ mặt cứng chiều ban nãy, lúc này đã tái nhợt như tuyết.

Hắn quả nhiên tức giận!

“Muội biết, huynh lo uội, một nửa thần lực, muội đã không khống chế nổi, nếu như giải hết....” Nàng nhìn hắn, vẻ mặt hơi bối rối, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Chỉ là, đây là sức mạnh của muội, muội có lòng tin mình có thể hoàn toàn khống chế nó!”

Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, hắn lại như đang ngây dại, một lúc lâu mới quay đầu nhìn nàng. Bên tai hắn như vang tiếng ong ong, nàng đang giải thích nhưng hắn không nghe rõ câu nào.

Hắn lại đột nhiên nhớ đến, giờ đây nàng có thể sử dụng Thần lực rồi, muốn giải nốt phong ấn còn lại, có thể dễ dàng làm được, chỉ cần nàng muốn, nàng muốn....

“Ca ca, giờ đây khí âm tà không được phong ấn đã tràn xuống Lục giới, nếu chúng ta không quan tâm.... muội biết huynh lo uội, sợ muội mạo hiểm, nên mới không để muội giải hết Thần lực.”

Mạo hiểm? Không, hắn cũng không sợ mạo hiểm, chỉ là....

Thấy hắn vẫn không nói, Anh Lạc tiến lên một bước, kéo tay hắn nói: “Huynh lo lắng, nếu như muội giải phong ấn, sẽ như lần trước, mất hết ý thức sao? Sẽ không đâu, lần trước là vì mẫu thân chết.... Ca ca, muội bảo đảm, chỉ cần tinh lọc khí âm tà xong, muội sẽ không quan tâm chuyện Lục giới nữa, có được không?”

Nàng như khẩn cầu nhìn hắn, giọng nói cẩn thận, như vô cùng sợ hắn phản đối. Ánh mắt Miểu Hiên mê mang, lúc này mới dần bình tĩnh lại, tinh tế nhìn khuôn mặt nàng, bởi vì khẩn trương mà không hề chớp mắt.

Trái tim hắn chợt đau đớn, không hiểu là cảm giác gì, chỉ có thứ gì như đang muốn trào ra ngoài, hắn mở miệng: “Lạc Nhi, muội muốn.... giải phong ấn này đến vậy sao?”

Anh Lạc dừng một chút, như do dự, một lúc sau lại gật mạnh đầu.

Trái tim vốn đang đau đớn của hắn, như bị ngâm trong nước đá, trái tim như đóng băng, trong miệng đắng chát.

Một lúc lâu sau, hắn mới cẩn thận xoa mặt nàng, nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, như không muốn bỏ qua bất cứ ánh mắt nàng, trái tim như đau nhói, hắn hỏi từng chữ: “Nếu như.... ca ca chỉ uội chọn một, thể gian hoặc là ta, muội sẽ chọn gì?”

Anh Lạc sững sốt, ngây người tại chỗ, ánh mắt trợn to, không rõ vì sao hắn lại hỏi vậy, suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Ca ca và thể gian đều quan trọng!”

“Nếu như... chỉ có thể chọn một thì sao?” Hắn lại hỏi, ánh mắt càng gấp gáp.

Anh Lạc nhăn mày, càng khó hiểu, không có thể gian, sao có mình và hắn, nếu không có hắn, thể gian này còn có ý nghĩa gì. Hai chuyện không hề liên quan đến nhau, nhưng hắn đã hỏi thế, có liên quan đến việc giải phong ấn của nàng sao?

“Ca ca, vì sao hỏi vậy?”

Bởi vì chỉ có thể chọn một mà thôi!

Gương mặt hắn hiện lên vẻ kích động, tay hắn siết chặt, muốn bật thốt lên, lại đột nhiên dừng lại. Bên tai lại vang lên tiếng mẫu thân ngày đó: “Nếu có một ngày nó biết sự thật, con nghĩ nó có thể chịu nổi sao?”

Hắn lập tức sửng sốt, ánh mắt tinh tế lướt qua mặt nàng, bắt đầu từ lúc nào, nàng ở trước mắt hắn cũng sẽ có biểu tình khó xử như thế này? Đây không phải là điều hắn hi vọng nhìn thấy.

Lời đến bên miệng, đều hóa thành một nụ cười nhạt.

“Ca ca chỉ muốn hỏi muối.... muối quả thật.... đã hạ quyết tâm?”

Anh Lạc trầm ngâm một lúc, mới ngẩng đầu lên, lại gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Được!” Hắn cười càng sâu, cả gương mặt đều nở nụ cười, hắn chưa bao giờ cười vui vẻ đến thế, nụ cười kia như đã dùng hết niềm vui của hắn. Hắn kéo tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên trước ngực mình, ngay vị trí trái tim.

“Chỉ cần Lạc Nhi muốn..... vậy thì giải thôi!”

Tay bị hắn nắm lấy, đặt ngay tim, động tác kia, cứ như muốn móc tim mình ra, đặt vào tay nàng vậy.

Anh Lạc đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, muốn rút tay ra, hắn lại dùng sức kéo, ôm nàng vào lòng.

“Ca ca!” Nàng hô to, theo quán tính muốn đẩy hắn ra, lại thấy tay hắn lướt đến hông nàng, lấy Lạc hoa bên trong ra, rồi mới buông lỏng tay. Hóa ra hắn muốn lấy thứ này.

“Giờ ta lại muốn nó rồi Lạc Nhi.... có thể cho ta không?” Hắn cầm Lạc hoa cười hỏi.

Nàng sửng sốt, nhưng sau đó lại tỏ vẻ oán giận nói: “Đây vốn là tặng cho huynh, tại huynh không chịu lấy đó chứ!”

Nhìn hắn cười, trái tim nàng không khỏi đập loạn nhịp, bởi vì động tác ban nãy của hắn, lòng bàn tay dường như vẫn còn lưu lại sự rung động nơi trái tim hắn, cảm giác hoảng hốt khó hiểu kia lại lần nữa tràn về.

Miêu Hiền cười càng vui mừng, cúi đầu nhìn Lạc hoa trong tay nàng, cầm chặt, nhẹ giọng nói: “Thật ra hôm đó muối tặng ta Lạc hoa này, ca ca thật sự.... rất vui mừng! Lúc ấy quả thật chỉ muốn lập tức nhận lấy, cầm chặt trong tay, cả đời này cũng không buông ra. Thế nhưng.... ta lại lo muối không muốn làm vậy...”

“Muốn mà, tất nhiên là muốn rồi!” Nàng vội cắt ngang lời hắn, trong giọng nói còn mang vẻ oán trách.

Hắn lại cười, theo ý nàng “Được được được, muối nói muốn thì tức là muốn!” Ánh mắt hắn lại nhìn về phía nàng, trong mắt như chứa đầy cưng chiều, đầy đến mức như sắp tràn ra ngoài, hắn đột nhiên mở miệng: “Lạc Nhi, để ca ca ôm một lát!”

Hắn lại không chờ nàng đáp, tiến lên một bước, ôm lấy nàng, nghiêng người tựa vào cổ nàng, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Anh Lạc mơ hồ cảm thấy kì quái, suy nghĩ một chút, nghĩ hắn đang lo ình, nên mới làm vậy, nên nàng cũng không ngăn cản, tùy ý để hắn ôm. Đột nhiên, hắn lại cầm lấy tay nàng vòng vào bên hông mình, cũng kéo xuống cả thắt lưng của nàng.

Cả người nàng lập tức cứng đờ, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa, đai lưng đã tán loạn trên đất.

“Ca ca...”

“Chúng là phu thê, đúng không?” Giọng nói dịu dàng của hắn vang lên bên tai, hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng khiến nàng run rẩy.

Trong lúc ấy, thời gian như dừng lại.

78. Chương 78

Chương 78: Ấn Phong Hồn.

Anh Lạc vừa định đẩy tay ra, lại dừng. Ánh mắt nàng liếc về phía cửa sổ, không biết từ lúc nào, trời đã tối. Mặt nàng lập tức như bị thiêu đốt, đỏ như hồng liên nở ra từ máu nàng vậy. Ý của hắn.... không lẽ là.... “cái kia” chứ?

Nàng ăn mặc mỏng manh, bị gió đêm thổi vào có cảm giác hơi lạnh lẽo, bị da thịt Miểu Hiên dán chặt vào, lại cảm thấy nóng như lửa. Ngay lúc ấy, nàng cũng không phân biệt được rốt cuộc là lạnh hay là nóng.

Trong lúc nàng sững sờ, thân thể chợt nhẹ hẫng, nàng bị đẩy ngã ra sau. Nàng còn chưa kịp kinh hô, đã bị hắn đẩy lên giường, thân thể thon cao, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, không hề do dự áp lên.

Mắt nàng tròn to, toàn thân cứng đờ. Đầu óc nàng trống rỗng, mặc dù.... mặc dù nàng đã sớm biết rằng thời khắc này sẽ đến, nhưng hình như lại quá đột ngột rồi?!

Nàng há mồm muốn nói, không lên tiếng, lại bị đôi môi hắn chặn lại, thân thể lại càng cứng ngắt.

Tuần nhan gần trong gang tấc, hàng lông mi dày đường như sắp chạm lên mặt nàng, môi hơi lạnh, từng chút từng chút chạm vào nàng, mỗi lần chạm vào, hắn lại trầm giọng gọi tên nàng, sau đó lại càng lấn sâu đến.

“Lạc Nhi.... Lạc Nhi.... Lạc Nhi....”

Giọng nói kia được phát ra từ tận đáy lòng, mang theo tràn đầy thương tiếc, lưu luyến, mà hơn cả chính là thâm tình. Mỗi một lần phát ra đều như xuyên thấu vào tận lòng người, khiến tim nàng không ngừng run rẩy.

Anh Lạc nhất thời quên cả giấy dựa hay lên tiếng. Thậm chí, nàng đã quên mình đang ở đâu, chỉ chờ người nằm đó, nhìn hắn say đắm hôn mình, bên tai chỉ có hơi thở nhẹ nhàng mà ấm áp của hắn.

Đáy lòng nàng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác ưu thương, một cơn đau nhói truyền đến ngực nàng. Cảm giác ấy nhanh đến mức nàng không kịp nắm bắt, nhưng lại khiến nàng cảm thấy thật bối rối.

“Ca ca....” Nàng như đại ra lên tiếng gọi, nhưng đối phương lại lập tức bắt lấy cơ hội, tiến nhanh vào. Hắn bắt đầu điên cuồng càn quấy trong miệng nàng, như muốn hút cạn ngọt ngào trong ấy.

Đôi tay đang ôm lấy nàng cũng chậm rãi trượt xuống. Nàng có cảm giác như mỗi nơi bị hắn chạm vào, đều như bị thiêu đốt, toàn thân cũng bắt đầu nóng như lửa.

“Ừm...” Nàng rên rỉ, đưa tay định đẩy hắn, lại bị một cái tay khác của hắn túm lấy, giơ cao lên đỉnh đầu, khiến thân thể nàng càng kề sát thân thể hắn.

Một lúc lâu sau...

Ngay tại thời điểm mà nàng cho rằng hắn sẽ tiến vào, hắn lại đột nhiên thả nàng ra. Hắn vùi đầu vào cổ nàng thở hổn hển một lúc mới nghiêng người nằm xuống cạnh nàng, thuận thế ôm nàng vào lòng.

“Ngủ đi!” Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai nàng.

Anh Lạc sững sốt, mặt vẫn còn đang nhuộm một màu đỏ kích tình, ngơ ngác nhìn qua, trong mắt chỉ toàn mê mang.

Hắn khẽ cười, càng ôm chặt nàng, khẽ chạm vào sợi tóc trên trán nàng “Ca ca.... chỉ muốn ôm muội mà thôi!”

Ôm? Mọi chuyện vừa xảy ra ban nãy chỉ vì hắn muốn ôm nàng thôi sao? Nàng cứ tưởng.... cứ tưởng....

Nàng như nghĩ đến điều gì, gương mặt vốn đã đỏ lại càng thêm đỏ. Nàng vùi đầu vào lòng hắn, thở gấp, toàn thân như không còn chút sức lực nào.

Nàng muốn túm chặt lấy áo của hắn, lại chỉ còn đủ sức cúi đầu, mặt vẫn đỏ, trông rất đáng yêu.

“Ca ca nếu làm..... Lạc Nhi cũng không cảm thấy có gì không đúng!” Nàng muốn nói mình đã nghĩ thông suốt từ lâu rồi, hai người là phu thê, không việc gì phải băn khoăn cả.

Hắn đưa tay vuốt tóc trên trán nàng, khẽ nói: “Lạc Nhi, không sợ sao?”

“Không sợ!” Nàng lắc đầu.

“Sao vậy?”

“Bởi vì, đó là ca ca mà!” Nàng nói như đó là chuyện dĩ nhiên, bởi vì đó là hắn, nên nàng không có lí do gì phải sợ hãi cả, không phải sao?

Hắn ngẩn người, lại nhếch nhếch môi “Đúng vậy, bởi vì là ta!” Tay siết chặt, lại càng ôm nàng gần hơn “Xem ra Lạc Nhi quả thật rất tin tưởng ta, cho nên vừa rồi... không hề khấn trương chút nào sao?”

Anh Lạc cười cười, vẫn đáp câu kia “Bởi vì là ca ca mà!”

Hắn không trả lời, trong phòng liền yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, hắn lại như lơ đãng nói.

“Lạc Nhi, muốn cứu.... Mộ Tử Hân sao?”

Trái tim nàng run lên, quả nhiên hắn đã thấy, nàng gấp gáp giải thích “Ca ca! Ta cũng không phải vì hắn mới quyết định như thế. Chỉ là vì Cổ Thiên Phàm đến đây, nên ta mới muốn xem thử tình trạng hiện nay của Bạch Mộ. Không ngờ...”

“Muội không muốn thiếu nợ ai, chỉ khi phong ấn được giải hoàn toàn, muội mới có thể trả nguyên thần cho hắn. Hơn nữa, diệt trừ Ma Thần vốn là chuyện muội nên làm, coi như.... nể mặt hắn! Cũng không phải là vì...”

“Ta biết!” Hắn cắt ngang lời nàng, cũng không để ý nàng đang gấp gáp giải thích, chỉ cười, khẽ vỗ về gương mặt đỏ ửng của nàng, ánh mắt đột nhiên trầm đi, tay lưu luyến trên mặt nàng, nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, cứ như muốn khắc sâu dáng vẻ của nàng vào trong tim.

Ngực nàng lại đau nhói, lại là vẻ mặt này. Tại sao tối nay hắn luôn lộ ra vẻ mặt này, cứ như đã thỏa mãn vô cùng, không còn gì chờ mong thêm nữa, cứ như muốn siêu thoát.

“Lạc Nhi, có thích ca ca không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Anh Lạc ngẩn người, chớp mắt mấy cái, muốn nhìn rõ gương mặt hắn, trước mắt lại dần mờ đi, toàn thân cũng không còn sức lực.

“Thích!”

Hắn cười đến nhếch cả lông mày, cười đến đất trời cũng như phai nhạt. Hắn cúi đầu cụng vào trán nàng, cứ như muốn nàng đảm bảo: “Thích hơn.... bất kì ai chứ?”

“Ừm!” Nàng lại gật đầu, mí mắt đột nhiên nặng nề, bóng dáng Miểu Hiên dần dao động, nàng cố sức mở to mắt, nhưng vẫn không ngăn được cơn choáng váng.

“Lạc Nhi, có từng oán hận ca ca không?”

Hắn muốn nói đến chuyện đã phong ấn trí nhớ của nàng sao? Nàng lắc mạnh đầu, nhưng lại không có sức lực, lắc nhẹ hai cái rồi dừng lại “Ca ca làm tất cả... đều là vì Lạc Nhi!”

“Như vậy nếu sau này ca ca có làm chuyện gì thì sao? Lạc Nhi cũng sẽ không oán hận ta chứ?”

“Ừm!” Đầu nàng càng ngày càng choáng váng, mí mắt cũng dần khép lại.

Hắn lại cười đến vô cùng thoải mái, nhìn gương mặt nàng, gần từng chữ một: “Lạc Nhi, hãy nhớ kĩ những lời hôm nay muội đã nói!”

Anh Lạc sững sốt, trong lòng càng thêm bối rối, mơ hồ cảm thấy hắn muốn làm gì, muốn túm lấy tay hắn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không còn sức lực, chân mày nàng liền nhíu chặt, ra vẻ tức giận.

Miêu Hiền đưa tay xoa lông mày nàng “Đừng cau mày, ca ca hi vọng Lạc Nhi vĩnh viễn vui vẻ!” Sau đó, hấn lại nghiêng người, khẽ hôn một cái lên môi nàng, thương tiếc nói: “Lạc Nhi muốn, ca ca sẽ giúp muội. Thế nhưng.... Lạc Nhi phải sống sót!”

Hấn khẽ nở nụ cười, cười như ánh trăng, thánh khiết đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng. Cơn đau nhói trong lòng nàng lại càng tăng thêm, nụ cười kia, quá chói mắt, quá rực rỡ, khiến nàng đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

“Ca ca....”

Hấn không đáp, chỉ thấy hấn đột nhiên kéo tay nàng, dán chặt vào lòng bàn tay mình, miệng khẽ đọc.

“Vạn vật vốn từ một gốc, đưa linh hồn quay về hư không....”

Chú ngữ này....

Hấn muốn lấy Thiên Kiếm?

Hấn vừa đọc xong, một ánh sáng chói mắt lập tức phát ra từ lòng bàn tay cả hai, chiếu sáng cả gian phòng. Một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng dần bay lơ lửng trong phòng.

“Ca ca, tại sao...” Nàng vốn muốn hỏi, vì sao lại gọi Thiên Kiếm ra? Nhưng trước mắt nàng lại vô cùng mơ hồ, tất cả đều như càng lúc càng xa, ý thức của nàng đang dần tan rã. Nàng đột nhiên nhớ đến thứ lạnh ban nãy trôi tuột vào miệng mình, nàng nhìn thẳng về phía hấn “Ca ca hạ chú pháp với muội?”

Miêu Hiền không trả lời, chỉ nở nụ cười, kéo tấm chăn qua, cẩn thận đắp lên người nàng. Hấn đứng dậy xuống giường, muốn đi đến cầm lấy kiếm.

Không ngờ, hấn lại bị nàng túm lấy “Ca ca, trả lời muội.... huynh muốn làm gì?” Lòng nàng căng như dây đàn, cố giữ mình tỉnh táo, nhưng lại càng lúc càng không thể chống đỡ được. Nàng cố sức chống cự, còn muốn dùng Thần lực, lại bị một sức mạnh nào đó ngăn lại, cảm giác choáng váng lại càng tăng.

Nàng rõ ràng đã có thể sử dụng Thần lực rồi, sao lại như thế?

“Ca ca... tại sao? Cho dù huynh gọi Thiên Kiếm ra.... huynh cũng không thể dùng mà!” Hấn gọi Thiên Kiếm, chắc chắn có liên quan đến phong ấn của Ma Thần, nhưng kiếm linh đã trở lại bên trong Thiên Kiếm, ngoài nàng ra, không ai có thể sử dụng nó.

Miêu Hiền quay đầu lại, nhìn nàng rõ ràng đã không thể chống lại chú pháp, sắp ngã đi, nhưng vẫn cố muốn đáp án. Trái tim hấn run lên, đến gần một bước.

Hấn kéo cánh tay không còn sức lực của nàng, chậm rãi thả lại trong chăn. Hấn nghiêng người, nói nhỏ bên tai nàng: “Bởi vì.... Ta muốn Lạc Nhi còn sống, sống thật vui vẻ, chỉ cần là điều muội muốn, ca ca đều sẽ uội. Muội muốn Lạc hoa, ca ca sẽ giúp muội hóa ra vô số khắp Thần sơn; muội rời bỏ tất cả phân tranh, ca ca liền ẩn cư ở Thiên Tích; muội muốn sức mạnh của Thiên Đế, ca ca.... cũng sẽ trả lại uội!”

Trả lại?

Trái tim nàng như bị nhéo chặt, nàng cố gắng mở to mắt nhìn hấn, sao lại là trả lại?

Thế nhưng hấn đã ngồi thẳng người, nụ cười bên khóe môi càng rực rỡ hơn ánh sáng của Thiên Kiếm, càng chói mắt hơn. Hấn vươn ra hai ngón tay, chạm lên trán nàng, một chuỗi ánh sáng nhu hòa liền hiện ra, cuối cùng nàng không thể chống cự nữa, chìm vào bóng tối, bên tai vẫn còn vang vọng tiếng của hấn, cũng chính là câu nói đoạn tuyệt tất cả.

“Bởi vì, ta.... chính là phong ấn của muội!”

=====

Nhìn người trên giường chìm vào giấc ngủ sâu, hô hấp dần trở nên vững vàng, hấn mới thu tay lại, trái tim đau nhứt vô cùng, cứ như muốn lao ra khỏi lồng ngực, hấn không kiềm được, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể muốn đứng thẳng cũng thật khó khăn.

“Tôn chủ!” Thanh Chi đã đứng chờ bên ngoài từ lâu, đẩy cửa vào. Nhìn thấy vết máu trên đất, sắc mặt y lập tức trắng bệch, nhìn về phía Anh Lạc trên giường, gấp gáp nói: “Tôn chủ, ngài mau giải chú pháp ghìm giữ tiểu thư đi, ý thức của nàng chống lại chú pháp của ngài, cứ như vậy....”

“Không sao!” Miểu Hiên đáp, hít thật sâu cố gắng đè lại cơn đau trong cơ thể, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Một lát sẽ tốt thôi! Nàng đã ngủ, ý thức có thể chống chọi bao lâu chứ?” Quả nhiên, chỉ một lát sau, cơn đau trong người hần dần rút đi.

Hần lại nhìn người trên giường một cái, quay đầu nhìn Thiên Kiếm vẫn đang lơ lửng trong không trung, đứng dậy đi đến. Đột nhiên Thiên Kiếm lại phát ra ánh sáng chói mắt, như muốn ngăn cản bất cứ kẻ nào đến gần.

Đây là kiếm của Thiên Đế.

“Cẩn thận!” Thanh Chi kêu to, hần nhất định sẽ bị kiếm khí làm bị thương.

Miểu Hiên lại không dừng bước, khẽ nhíu mày, ngừng đầu đi về phía kiếm, cao giọng nói: “Thính Phong, ta biết huynh có thể nghe thấy ta, lúc này đây, ta muốn đi diệt trừ uy hiếp cuối cùng của nàng, nếu huynh đồng ý, hãy cho ta sử dụng.”

Lời vừa dứt, ánh sáng trên thân kiếm liền chậm rãi tan dần, bay đến trước mặt Miểu Hiên, hần đưa tay cầm chặt, rồi xoay người nói với Thanh Chi: “Canh chừng tiểu thư, trước lúc hoàng hôn ngày mai, không được để nàng rời khỏi nơi này một bước!”

Thanh Chi ngẩn người, hai hàng lông mày như chau thành một đường, một lúc sau mới gật mạnh đầu nói: “Dạ!”

Vực sâu tận cùng, đó là một vùng đất hoang vắng ngắt. Nghe đồn nơi đó quanh năm tràn đầy khí lạnh, khắp nơi đều là linh hồn tử vong của con người. Chỉ có những kẻ mang tội nặng đến không thể tha thứ mới có thể bị nhốt ở một nơi như thế, mãi cho đến lúc linh hồn tiêu vong mới thôi.

n Hoài Đan chính là bị phong ấn ở một nơi như thế, lúc này hần đang cười âm hiểm, nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt kia.

“Không ngờ kẻ đầu tiên đến thăm ta lại là ngươi!” Hần mở miệng nói, giọng nói khàn khàn, mặc dù bị xích đến mỗi một, nhưng vẫn cười thật lớn lối: “Cũng vừa hay, ngươi cũng là kẻ đầu tiên mà ta muốn nhìn thấy, nhất là khi ngươi rơi vào tình cảnh thê thảm!”

Bóng dáng đối diện không nói, trong mắt chỉ toàn lạnh như băng, kiếm trong tay vừa vung ra, nhất thời ánh sáng bao quanh bốn phía.

“Thiên Kiếm!” n Hoài Đan hoảng hốt, ánh mắt khẽ hí hóp: “Tại sao Thiên Kiếm lại ở trong tay ngươi? Sao ngươi có thể dùng kiếm?”

Miểu Hiên không đáp lời hần, chỉ kẻ kiếm lên cổ hần, lạnh lùng nói: “Nói cho ta biết cách hội tụ khí âm tà!”

“Khí âm tà?” n Hoài Đan sững sờ “Sao ngươi muốn biết cái này?”

“Không liên quan đến ngươi!” Hần đáp, kiếm trong tay càng kề sát vào cổ người đối diện.

n Hoài Đan khẽ hí hóp mắt, nhìn hần một lúc lâu: “Cho ngươi biết thì ta có lợi gì? Chẳng lẽ ngươi sẽ thả ta sao?”

Ánh mắt Miểu Hiên đầy sát khí “Ta sẽ giúp ngươi chết thoải mái hơn!”

n Hoài Đan cắn răng, ánh mắt trầm xuống, vốn muốn cự tuyệt, lại đột nhiên thấy hần không hề có chút giả vờ, lòng nghi ngờ càng nặng. Bốn phía đều tràn ngập khí lạnh, hần ở đây đã nhiều ngày, linh hồn đã sớm bị tan đi không còn bao nhiêu, lồng ngực cứ như bị xé toạc ra, người đối diện lại không hề bị ảnh hưởng.

“Ta tò mò, sao ngươi có thể vào đến tận đây, lại không hề bị gì?” Hần nhăn mày lăm lăm.

Thấy đối phương không đáp, chỉ thấy khí lạnh xung quanh như cố ý tránh xa hần, không hề dính thân. Trong đầu n Hoài Đan chợt hiện lên điều gì, hần suy nghĩ rồi như bừng tỉnh: “Chẳng lẽ.... ngươi sử dụng Phong Hồn Ấn? Chẳng lẽ... một nửa phong ấn khác của Thiên Đế, chính là linh hồn của ngươi?”

Miêu Hiền không đáp, n Hoài Đan lại càng khẳng định ý nghĩ trong lòng.

Khó trách, khó trách nơi này khí lạnh ghê gớm như thế cũng không thể làm hấn bị thương, thì ra linh hồn của hấn vốn không ở trong người hấn.

Nghĩ đến đây, n Hoài Đan lại nhìn Thiên Kiếm trong tay hấn, trong mắt hiện lên ý cười, thay đổi thái độ, cười âm hiểm nói: “Tốt thôi, ta đồng ý với ngươi, chỉ cách cho ngươi. Phải nói.... đây vốn là cấm pháp của Thần tộc ngươi, hôm nay coi như là ‘vật gì cũng có chỗ dùng’ vậy! Chỉ là.... ngươi đừng quên, nếu như tích tụ lại bốn phong ấn mang khí âm tà, ngươi sẽ trở thành Ma Thần chân chính, đến lúc đó, Tiên giới sao có thể bỏ qua cho ngươi?”

“Không cần ngươi nhắc! Ta tự biết cách!”

“Cách?” Hấn hừ lạnh “Chỉ sợ lúc ấy, kẻ đầu tiên muốn giết ngươi, chính là muội muội quý giá của ngươi thôi!”

Sắc mặt Miêu Hiền trầm xuống, nhưng vẻ mặt vẫn kiên định, không có vẻ đổi ý.

n Hoài Đan hừ lạnh, ánh mắt khế híp thành một đường nhỏ, lóe ra ánh sáng âm trầm “Thà rằng hồn tiêu phách tán cũng chỉ để đổi lấy an nguy của nàng, ngươi cho rằng làm vậy, đáng sao?”

“Có đáng hay không, không cần ngươi quan tâm!” Miêu Hiền lạnh giọng đáp, gương kiếm chém qua, xiềng xích lập tức đứt gãy, n Hoài Đan ngã xuống đất, hấn đã bị phé đi tất cả tu vi, lúc này cũng chỉ là một người phàm mà thôi.

Chỉ là kẻ kia vẫn mang đầy tà khí, hết như trước, phải tay đứng dậy “Tất nhiên ta không quan tâm mấy thứ này, điều ta quan tâm chính là....” Ánh mắt hấn như lạnh đi, tràn đầy căm hận “Chính là.... Thần tộc các ngươi, lúc nào thì tuyệt hậu! Bản thân ngươi tự đi chịu chết, sao ta lại không thành toàn cho ngươi chứ!”

“Đi!” Miêu Hiền biến sắc, không thêm quan tâm đến mấy lời nói đắc ý của hấn, xoay người đi.

Lúc này n Hoài Đan cũng mang vẻ mặt âm hiểm cười đi theo.

79. Chương 79

Chương 79: Nhặt dần rồi biến mất

“Lạc Nhi, sao con lại xem quyển sách này? Đây là pháp thuật cấm!”

“Mẫu thân, cái gì là Phong Hồn Ấn?”

“Phong Hồn Ấn? Đó là phong ấn mạnh nhất thế gian này, cần phải có sức mạnh ý chí thật lớn mới có thể thành công, trừ phi là bất đắc dĩ mới có thể sử dụng thứ này, nếu không....”

“Như thế nào là sức mạnh ý chí mạnh mẽ?”

“Như Thần lực của chúng ta, hoặc là.... cả linh hồn. Aizzz! Lạc Nhi không cần biết mấy thứ này, nội dung trong sách đều là điều cấm, con biết chưa?”

“....Dạ!”

“Ca ca, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi đến nơi.... không còn ai có thể làm muội bị thương!”

“Mẫu thân cũng đi sao?”

“....Đương nhiên!”

“Ca ca! Huỳnh đang cầm gì vậy?”

“Lục hoa!”

“Sao nó lại có màu đỏ?”

“....Bởi vì nó có ý nghĩa riêng biệt, nên mới có màu đỏ như thế!”

“Ý nghĩa.... riêng?”

“Ta vốn định chờ muội lớn thêm một ít nữa, ít nhất là lúc.... cập kê! Ca ca sẽ tặng muội....”

“Tặng muội? Được, Lạc Nhi thích, nhưng Lạc Nhi muốn bây giờ cơ, tặng muội đi! Hu hu.... muội muốn mà!”

“....Được được được, uội uội, ngay cả trái tim này.... đều uội luôn, có được không?”

Thì ra... thì ra.... lời của hắc chính là ý này.

Lục hoa! Lục hoa nàng luôn mang theo suốt ngàn năm, là do chính tay hắc tặng nàng. Một cơn đau lòng mãnh liệt chợt ập đến, nàng mở to mắt, một tay đè chặt lồng ngực, thở gấp, nhưng lại không cách nào ngăn lại cảm giác đau lòng này.

“Tiểu thư!” Thanh Chi hoảng hốt, không ngờ nàng lại tỉnh dậy nhanh như thế.

Nàng vội vã lướt qua y, nhìn khắp nơi. Trong phòng không còn ai khác, cơn đau tận đáy lòng lại lan tràn.

“Nói cho ta biết, ca ca đâu?”

“Tiểu thư....” Trên mặt Thanh Chi hiện lên chút do dự.

“Ta tự đi tìm.” Nàng xuống giường, đầu vẫn còn hơi choáng, cổ lắc lắc đầu muốn ra khỏi cửa.

Thanh Chi nhanh bước đến cửa, ngăn cản nói: “Tôn chủ ra lệnh, trước đêm nay, ngài không thể rời khỏi đây!”

“Huynh muốn cản ta?” Vẻ mặt Anh Lạc lạnh lùng, lần đầu tiên nói như với Thanh Chi với dáng vẻ như thế.

Y chau mày, nhưng không hề dời bước. Anh Lạc càng tức giận, tay lập tức biến ra mấy lưỡi dao băng, phóng về phía y, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Thanh Chi vẫn cố chấp đứng đó: “Nếu tiểu thư muốn giết ta, Thanh Chi sẽ không chống cự, chỉ là lúc này ngài tuyệt đối không được rời khỏi đây. Đây là lệnh của Tôn chủ, thứ cho ta không thể cãi lời.”

“Lệnh?” Trái tim nàng càng đau đớn, hét lên: “Huynh có biết đây là lệnh gì không? Tránh ra, dù hắc muốn làm gì, ta cũng phải đi ngăn cản hắc!”

Mặc dù nàng nghĩ mãi không hiểu tại sao ca ca phải làm vậy, nhưng tuyệt đối có liên quan đến nàng, hơn nữa, sự bối rối trong lòng nàng kia càng lúc càng mãnh liệt, cứ như.... cứ như chỉ cần nàng chậm một bước thôi, nàng sẽ đánh mất tất cả.

“Tránh ra!” Nàng rống to, mấy lưỡi dao băng lại xuất hiện trên tay nàng.

Thanh Chi lại vẫn đứng yên đó, cứ như không hề nhìn thấy sự uy hiếp của nàng, y chau mày, chân không hề di chuyển một bước nào.

Thấy y không hề dao động, sắc mặt Anh Lạc càng lạnh lẽo, đột nhiên thu hồi mấy lưỡi dao băng kia, áp vào bên cổ mình, khí băng hàn trên dao vừa đến gần, một dòng máu đỏ đã lập tức chảy xuống dao băng.

“Tiểu thư?” Thanh Chi hoảng hốt gọi, vẻ mặt bối rối, muốn đến đoạt lấy lưỡi dao kia, nàng lại lùi một bước, dao băng trong tay càng sắc, máu tươi tiếp tục chậm rãi chảy ra.

“Nói cho ta biết, ca ca.... rốt cuộc muốn làm gì? Hắc đang ở đâu?” Nàng vừa tỉnh dậy đã thử tìm kiếm hắc, nhưng... không chỉ là Thần sơn, ngay cả toàn bộ thế gian này, nàng cũng không thể tìm thấy hơi thở của hắc, ngay cả Thiên Kiếm nàng cũng không cảm nhận được. Điều này càng khiến nàng lo lắng, trái tim cứ như bị treo lơ lửng, lúc nào cũng có thể rơi xuống bể nát.

“Tiểu thư.... ngài.... ngài như vậy chẳng phải đã làm uổng phí ý tốt của Tôn chủ sao?”

“Ta không cần ý tốt của hắc! Ta chỉ cần.... hắc còn sống, nói mau!” Còn sống sẽ có thể cười với nàng, sẽ trông Lục hoa vì nàng, sẽ dùng giọng nói dịu dàng nhất gọi nàng —— Lạc Nhi!

Trong mắt nàng như có hơi nước đang lan ra, lưỡi dao băng trên tay lại càng kề sát vào cổ, máu tươi thấm ướt cả áo nàng, nàng càng lớn tiếng hỏi: “Mau nói cho ta biết!”

“Tiểu thư.... được! Ta nói....” Về mặt Thanh Chi càng lo lắng, lông mày lại càng nhíu chặt, do dự một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ngài ấy muốn.... muốn giải phong ấn cuối cùng của Ma Thần!”

Giải phong ấn? Anh Lạc sửng sốt, khó trách hắn cần Thiên Kiếm, nhưng bốn phong ấn được giải.... Ma Thần sẽ tái thế, đây là cách mà hắn muốn trả Thần lực lại ỉnh sao?

“Hắn làm vậy để làm gì? Có liên quan gì đến ta?”

“Tiểu thư thật không rõ sao?” Về mặt y lạnh lùng, tay bên người nắm chặt thành quyền “Trên Thiên Trụ, Thiên Đế Thượng Cổ có ra lệnh: Mang theo sức mạnh chuyển kiếp, tái thế mang thân tịnh niệm! Tiểu thư còn không hiểu đây là ý gì sao?”

Mang thân tịnh niệm, chẳng lẽ....

Cứ như bị sấm sét đập thẳng vào tim, trái tim như vỡ tan tành, chân nàng lão đảo, loạng choạng hai bước, không thể thở nổi.

Thanh Chi lúc này tựa như oán giận, gằn từng chữ: “Mang thân tịnh niệm, có nghĩa là, nếu như ngài muốn tinh lọc sức mạnh của Ma Thần, thì phải dùng tính mạng để đánh đổi! Cho nên Tôn chủ mới muốn hội tụ tất cả sức mạnh của Ma Thần, để giải phong ấn cho ngài, chỉ cần phong ấn được giải, Ma Thần và Tôn chủ cũng cùng nhau tan biến! Làm như thế, tất cả đều vì cứu ngài.... là vì ngài!”

Tất cả đều là vì nàng, đều là vì nàng, hắn không tiếc làm trái với chức trách của Thần tộc, để Ma Thần xuất thế; không tiếc dùng linh hồn để làm vật dẫn phong ấn thần lực của nàng; không tiếc làm nhục một thân nam nhi, ngàn năm qua vẫn luôn bảo vệ nàng chu toàn. Mà nàng.... nàng đã làm gì?

Nàng lại dám nói....

“Ca ca.... có thể giải toàn bộ phong ấn trên người muội không?”

Khó trách.... lúc ấy hắn lại có dáng vẻ như thế. Khó trách.... hắn lại nói với nàng những lời đoạn tuyệt như thế. Nàng làm vậy có khác gì tự tay giết chết hắn đâu?

Đó là người thân duy nhất trên đời này của nàng, là ca ca ruột thịt, là trụ cột của nàng, là người sẽ cùng nàng làm bạn ngàn năm, là người sẽ không rời không bỏ nàng. Vì sao.... vì sao đến tận lúc này nàng mới hiểu được.

Nàng không chần chờ nữa, xoay người chạy như điên ra ngoài. Nước mắt chảy ra, tất cả đều như mờ đi, không còn nhìn thấy gì nữa, cũng không còn nghe thấy gì nữa. Tri giác duy nhất của nàng, chính là dùng hết sức lực cuối cùng, chạy như điên về phía vực lạnh Băng Lăng, nơi có phong ấn cuối cùng.

Tiếng gió như gào thét bên tai, những lời nói khiến người ta đau quặn lòng kia vẫn không ngừng vang vọng trong đầu nàng.

“Lạc Nhi, muội muốn..... giải phong ấn này đến vậy sao?”

“Nếu như.... ca ca chỉ uội chọn một, thế gian hoặc là ta, muội sẽ chọn gì?”

“Nếu như... chỉ có thể chọn một thì sao?”

“Chỉ cần Lạc Nhi muốn..... vậy thì giải thôi!”

Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần nàng muốn....

Không muốn, nàng không muốn gì cả. Tại sao? Tại sao không nói thật với nàng, tại sao lại tàn nhẫn như thế? Là chính tay nàng.... chính tay nàng đã đẩy hắn vào vực sâu của sự tuyệt vọng!

Không.... không cần!

Trong lòng nàng như đang điên cuồng hét to, nàng dùng hết sức, chạy đến nơi nàng muốn. Tiếng gió bên tai, như lưỡi dao sắc bén cứa vào mặt nàng, nàng lại như không cảm giác được, trái tim như căng chặt.

Nhanh lên, nhanh lên nữa, phải nhanh lên nữa, nằng nhất định phải cản hấn, nhất định phải đến nơi, nhất định phải đến kịp, đúng vậy!

Đột nhiên, có một tiếng nổ lớn vang lên, đất trời như sụp đổ, một chuỗi ánh sáng đen nhánh xông thẳng lên trời. Ngay lúc ấy, đất trời đều rung chuyển, là ban ngày nhưng xung quanh lại bị bóng đêm che phủ, kèm theo ánh sáng đen kia là những tiếng kêu la thảm thiết, truyền đến từng góc nhỏ.

Nàng đang vội vã chạy đi cũng đứng sững lại, trái tim đang cong như dây đàn lúc này cũng như đứt đoạn. Tất cả tất cả đều như tan thành ngàn mảnh nhỏ.

=====

Vực lạnh Băng Lăng.

Vốn là trời đất bị tuyết che phủ chỉ mang một màu bạc, lúc này lại vì khí âm tà lan tràn mà bị nhuộm thành tối đen. Trên trời như mơ hồ có rất nhiều người đang đến.

Nhìn kĩ lại, đó đều là mọi người trong Tiên giới, các môn phái đều có mặt, nhiều như sao trên trời, chỉ là dưới mặt đất kia, ánh mắt mọi người đều chỉ tập trung vào một nơi, không ai không mang vẻ đề phòng.

Bên dưới, chỉ còn một người, một thân áo lam, trên mặt trên tay đều bị những hoa văn đen bao phủ, lan tràn khắp thân thể, khiến người khiếp sợ, quanh thân chỉ có một cỗ ánh sáng đen bao phủ, sát khí đầy người, chỉ có thanh kiếm vẫn không ngừng lóe sáng trên tay hấn kia lại tương phản mãnh liệt. Thỉnh thoảng, ánh sáng kia lại hơi lóe ra nơi lòng bàn tay hấn, cứ như ngay cả thanh kiếm cũng đang kháng cự hấn.

Hấn chỉ đứng một mình, quanh thân lại tản ra sát khí tĩnh mịch, cứ như có thể hủy diệt tất cả sinh linh, khiến người xung quanh ngần ngại không dám đến gần.

Người đang đứng đó là ai, người ở đây đều biết. Chỉ là lúc này.... đã không còn như xưa nữa.

Một lúc lâu sau, từ trong đám người kia đi ra một người, chính là người ngày đó đã hợp sức đối phó n Hoài Đan – Thượng tiên Thiên Tiểu.

“Lạc Chương môn, đầu tiên huynh báo cho người các phái đến đây, rồi lại giải phong ấn Ma Thần, đây là có ý gì?” Hấn nghiêm giọng hỏi, vẫn coi như khách khí gọi hấn một tiếng Lạc Chương môn.

Miêu Hiên yên lặng một lúc, sau đó mới thấp giọng nói: “Chỉ vì một người!”

Đối phương sững sốt, nhất thời không rõ hấn muốn nói gì, Mộ Lãnh Liệt bên cạnh đã không nhịn được cao giọng chất vấn.

“Một người? Người chỉ vì một người, giải phong ấn Ma Thần có thể hủy diệt trời đất này sao?!”

Người bên dưới không nói, gương mặt bị ma vết che phủ khiến người ta không thể nhìn rõ vẻ mặt hấn.

Mộ Lãnh Liệt càng tức giận: “Miêu Hiên, ngươi là hậu duệ của Thần tộc, chức trách của Thần tộc các ngươi chính là ngăn Ma Thần tàn sát bừa bãi, không phải sao?! Hôm nay.... ngươi lại cam lòng dọa ma, ngươi đã quăng bá tánh Lục giới ở đâu, trách nhiệm Thần tộc của các ngươi ở đâu?!”

“Chức trách?” Miêu Hiên hừ lạnh “Ai quy định điều này chứ? Ta giải phong ấn này, cũng bởi vì các ngươi đã dùng cố này, ép nàng làm chuyện nàng không muốn làm!”

“Thần tộc ngươi, mang gánh nặng của thiên hạ Lục giới, đây là thiên chức của các ngươi, sao ngươi có thể làm vậy?!”

“Thiên hạ Lục giới? Buồn cười, chuyện này liên quan gì đến ta, vì sao ta phải chịu trách nhiệm với thế gian này? Từ khi ra đời đến nay, thế gian này có từng thương hại ta chưa, có từng thương hại nàng chưa? Vì sao lại bắt ta chịu trách nhiệm? Cả đời ta, chỉ có một mục đích duy nhất, chính là che chở nàng, có hủy đi thế gian này đi chẳng nữa, thì đã thế nào?”

Nói xong, hấn đột nhiên dùng một tay kết ấn, niệm chú. Khí âm tà vừa bị giải ấn, toàn bộ đều tràn vào cơ thể hấn.

Những ma vết trên mặt vốn đã rất bắt mắt, lúc này lại như phát ra ánh sáng, càng thêm chói mắt.

“Hắn đang hấp thụ những phần khí âm tà cuối cùng!” Có người hoảng hốt kêu to, cả bầu trời kia như loạn cả lên, rồi rít nấp chặt kiếm trong tay.

“Ha ha ha ha ha...” Bên góc phải của bầu trời đột nhiên có một tiếng cười điên cuồng vang lên, kẻ vốn đã bị bắt nhốt – n Hoài Đan bước ra. Một tay hắn chỉ xuống người bên dưới, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, cứ như đã bị mất trí: “Bốn phong ấn đều đã hội tụ, Ma Thần xuất thế, hắn chính là Ma Thần các người muốn tiêu diệt, ra tay đi, mau giết hắn, mau giết hắn đi!”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều tái đi, hai mặt nhìn nhau, không ai biết phải làm sao.

“Ma Thần xuất thế, nhất định tàn sát Lục giới, tuyệt đối không thể để hắn thoát!” Không biết là ai đã hét lên một tiếng kinh hãi như thế, mọi người mới tỉnh táo lại, rồi rít cầm kiếm xông đến.

Tuy vậy, cả đám người đều bị ma lực lớn mạnh cản trở, bị đánh bay ra ngoài. Chỉ có một số ít những người có tu vi cao, mới có thể tránh khỏi, bao gồm Thiên Tiểu và chưong môn các phái.

Nhưng đối phương đã thành ma, hơn nữa còn có Thiên Kiếm, ai cũng không có phần thắng, cho dù có thể đến gần thân thể hắn, cũng chỉ cần một cái vung tay của hắn đã bị đánh bay ra ngoài.

“Bây Tru Linh trận!” Mộ Lân Liệt nghiêm giọng nhắc nhở, sắc mặt mọi người đều lạnh đi, Thiên Quỳnh, Ngọc Hoa và chưong môn bốn phía vây xung quanh, một tay kết ấn, trong nháy mắt, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi.

Đây là trận pháp mạnh nhất Tiên giới, chỉ là năm đó, cũng chẳng thể đối phó được một n Hoài Đan.

Dĩ nhiên, lúc này cũng chẳng thể đối phó một Ma Thần Miểu Hiên, nhưng chỉ cần có thể kéo dài thêm một lúc, tức là vẫn còn cơ hội.

Mộ Lân Liệt và Thiên Tiểu liếc mắt nhìn nhau, chia thành hai hướng tấn công đến.

Vừa đến gần, đã thấy có một đạo khí đen hóa ra từ giữa ngực hắn. Mộ Lân Liệt há mồm, phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất, lại nhìn về phía Thiên Tiểu bên kia, đối phương cũng bị Thiên Kiếm của kẻ kia ngăn trở, hắn vung kiếm lên, muốn chính thức lấy mạng Thiên Tiểu.

Mộ Lân Liệt hoảng hốt, bay qua cản, nhưng sao còn kịp nữa? Sức mạnh của hai bên cách nhau quá xa, bên này đã dùng hết toàn lực nhưng kẻ kia chỉ cần vung nhẹ tay cũng đủ hóa giải tất cả.

Đang lúc bọn họ cho rằng dù có bất kì cách nào đi nữa cũng không thể ngăn cản được Ma Thần, tay Miểu Hiên đang cầm Thiên Kiếm đột nhiên lóe ra tia lửa, tay hắn rung lên, trường kiếm rơi xuống đất. Thiên Kiếm không gần ma khí, đang không ngừng phản phệ lên người hắn.

Đây là cơ hội tốt, Mộ Lân Liệt chớp lấy thời cơ, vung kiếm đâm về phía ngực hắn, khi kiếm đến thật gần, lại bị khí đen trên người hắn ngăn trở. Mộ Lân Liệt hiểu ra, tất cả mọi người ở nơi này, không ai có thể làm hắn bị thương.

Đột nhiên thân kiếm chợt căng thẳng, tay Miểu Hiên bắt được tay hắn, trong lòng hắn hoảng hốt, muốn buông tay ra, thân kiếm lại đột nhiên truyền đến một sức mạnh, tay hắn như bị hút vào chuôi kiếm, khiến hắn không thể buông tay.

Khi mà hắn nghĩ rằng tính mạng hắn sắp kết thúc, một tiếng nói chợt truyền đến, vang vọng bên tai hắn.

“Nói với Mộ Tử Hân, hãy chăm sóc Lạc Nhi!”

Hắn lập tức sững sốt, thân kiếm chợt căng lên, sức mạnh từ tay hắn, xông thẳng về phía đối phương.

Về mặt hắn nặng nề, nhìn kiếm trong tay, lập tức phát hiện, pháp lực trên người Miểu Hiên đều như tan đi. Miểu Hiên lúc này, không hề có bất kì phòng vệ nào, như một người phạm.

Hắn.... cố ý!

Tất cả đều chỉ xảy ra trong nháy mắt, hắn muốn thu hồi kiếm, nhưng không còn kịp nữa. Thanh trường kiếm kia, cắm thẳng vào lồng ngực Miểu Hiên, nhìn có vẻ như là do Mộ Lân Liệt ra tay, nhưng thật ra là do chính hắn tự đâm vào mình.

Ngay lúc ấy, máu như phun ra khắp nơi....

“Không!”

Một tiếng kêu đau thấu tâm can vang lên, truyền đến từ bên trên.

Miêu Hiên dùng sức lực còn sót lại nhìn về phía bầu trời, là bóng dáng quen thuộc kia, bóng dáng đã luôn khắc sâu trong đáy lòng hắn suốt ngàn năm qua.

Đáy lòng hắn truyền đến một chút vui sướng, chỉ vì một lần cuối cùng được nhìn thấy nàng. Chỉ là.... nàng không nên đến đây!

80. Chương 80

Chương 80: Là Ma cũng là Thần.

“Lạc Nhi, sau khi lớn lên muội muốn làm gì?” Nam tử bên người, cười thật rực rỡ, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

“Lớn lên?” Nàng ngẩng đầu lên từ trong lòng hắn, đôi mắt như thủy tinh tinh khê chớp chớp, rất thành thật tự hỏi mình, lớn lên, khi lớn lên á!

“Lạc Nhi muốn Lạc hoa.... thật nhiều thật nhiều Lạc hoa!”

“Còn gì nữa không?” Nụ cười của hắn càng sâu.

“Còn nữa sao?” Nàng tự hỏi, đầu nhỏ nghiêng nghiêng, hai mắt như tỏa sáng, như đang nghĩ đến điều gì “Ừm.... muốn có Lạc hoa, thật nhiều thật nhiều..... cho Lạc Nhi, cho ca ca, ầu thân nữa!”

“Vậy.... còn nữa không?” Nụ cười của hắn lại càng sâu, đôi mắt híp lại, như đang mong chờ điều gì “Ví dụ như muội đã đồng ý điều gì?”

Còn nữa sao? Nàng ngây ngẩn cả người, còn gì nữa? Rõ ràng không có mà?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nụ cười trên gương mặt kia ngọt ngào như mật, cứ như bất cứ lúc nào đều có thể khiến nàng như tan chảy. Trái tim nho nhỏ khê đập mạnh, nàng nhớ ra rồi!

Tay bé vươn ra, ôm chặt lấy hắn, ôm mãi không chịu buông tay, đầu nhỏ lại càng vùi sâu vào lòng hắn.

“Ca ca, ca ca! Muội muốn trở thành.... thành nương tử của ca ca, vĩnh viễn ở bên cạnh nhau!”

Lúc ấy, hắn nở nụ cười khiến trời đất đều như không còn tồn tại, tùy ý cho người trong lòng đè nặng lên người mình, ôm lấy nàng, không hề buông lỏng. Hắn khê nói một câu tỏ vẻ thật thỏa mãn, cứ như đã có được toàn bộ thế giới.

“Tốt, thật ngoan, ca ca cũng vĩnh viễn ở bên cạnh Lạc Nhi!”

Lời nói văng vẳng bên tai nàng, cứ như nàng chỉ vừa nghe hôm qua mà thôi. Hắn rõ ràng đã cười vui vẻ như thế mà đồng ý với nàng, đã luôn khẳng định với nàng rằng, sẽ vĩnh viễn ở cạnh nàng.

Nhưng giờ đây.... thì sao đây?

Nàng đã không nhớ rõ, mình đã đi đến trước mặt hắn như thế nào. Mắt nàng đã bị màu đỏ tươi đầy đất kia chiếm lấy, không còn nhìn được bất cứ thứ gì chung quanh.

Gương mặt hắn vẫn tuyệt trần như cũ, trên gương mặt sạch sẽ trắng bệch, nụ cười vẫn chưa hề tắt đi, cứ như chỉ một lát nữa thôi, hắn sẽ lại dùng giọng nói dịu dàng nhất thế gian này nói với nàng: “Lạc Nhi, đừng sợ, có ca ca ở đây!”

Nên nàng vẫn chờ, chờ hắn đứng dậy cười với nàng, chờ hắn đến khê vuốt tóc nàng, chờ hắn nói với nàng rằng, đừng sợ.

Nàng ngồi xổm xuống đất, đưa cánh tay run run, không hề để ý đến mọi người xung quanh, lay lay Miếu Hiên đang máu me đầy người, nàng mở miệng như cầu xin: “Ca ca, muội không cần gì nữa, chúng ta về nhà, về nhà được không?”

“....”

“Ca ca, là Lạc Nhi không đúng, huynh đừng giận muội mà, muội sẽ thật ngoan, thật ngoan!”

“....”

“Ca ca, nếu huynh không đồng ý muội để Viêm Phượng xuống núi, muội sẽ.... gọi tỷ ấy trở về!”

“....”

“Ca ca, muội nghe lời mà, sẽ không thêm lo Lục giới gì nữa, phong ấn gì nữa. Những thứ đó không phải của Lạc Nhi, Lạc Nhi chỉ cần ca ca, chỉ cần một mình ca ca là được rồi!”

“....”

“Ca ca, huynh tỉnh đi, muội biết lỗi rồi.... biết lỗi rồi, huynh tha thứ uội đi mà? Có được không? Muội.... chỉ có mình huynh, chỉ còn mình huynh thôi!”

“....”

Nhưng dù nàng có cầu xin ra sao, có nói lời xin lỗi nhiều thế nào, ánh mắt của hắn cũng không bao giờ mở ra nữa. Nàng ôm chặt thân thể hắn, nhưng không cách nào ngăn lại nhiệt độ cơ thể hắn đang không ngừng giảm xuống, thân thể hắn lạnh, lòng nàng cũng lạnh theo, trái tim như bị chém sâu vào, nát bấy.

“Hắn... đã đi rồi!” Cuối cùng có người không nhận được nữa, trầm giọng nhắc nhở, thân thể người nằm trên đất kia, đã không còn sự sống, ngay cả linh hồn cũng không thể cảm giác được nữa, hắn là đã hồn phi phách tán.

Thân thể nàng như run lên, đó là sự lạnh lẽo phát ra từ sâu tận trong lòng, từng chút từng chút tràn tra, truyền đến từng góc trong cơ thể. Thế giới của nàng lúc ấy như đã tan tành, nàng đã mất đi tất cả.

Lạnh quá, thật lạnh! Nàng run rẩy càng dữ dội, nàng cúi cười xuống, tựa vào người đã không còn động đậy kia, nàng lạnh đến cắn chặt răng, tay vẫn theo thói quen ôm chặt lấy hắn, nàng run rẩy nói.

“Ca ca, lạnh.... lạnh quá!”

Chỉ là, người bên cạnh, vĩnh viễn không thể đáp lại nàng nữa. Có thứ gì đó trong lòng nàng như đang từ từ tiêu tan, nàng biết đây là thứ gì, muốn ngăn cản, nhưng không thể làm được. Nàng chỉ có thể cong cả người lại, không nói lời nào.

Một lúc lâu sau....

Mộ Lãnh Liệt cách đó không xa nhìn người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc trước mắt, khoe môi giật giật, như muốn nói gì, lại không biết nên gọi nàng thế nào. Hắn suy nghĩ một lúc lâu, mặt mày đều nhăn lại.

“Anh Lạc....” Cuối cùng, hắn quyết định gọi cái tên vốn dĩ của nàng “Hắn đã đi rồi!”

Hắn nhớ đến tình cảnh lúc mình xuất kiếm kia, nếu như Miếu Hiên cố tình muốn làm bị thương mọi người, không ai có thể sống sót. Nhưng trong nháy mắt đó, Miếu Hiên lại kiềm chế tất cả ma khí, cứ như.... Miếu Hiên vẫn luôn chờ một kiếm này của hắn. Phải không? Miếu Hiên đã thành ma rồi mà!

Hắn nhíu mày, nhưng ngay sau đó lại bỏ đi ý nghĩ của mình, Miếu Hiên khi ấy đã thành ma, hủy diệt trời đất, việc gì cũng có thể, sao có thể cố ý để mình giết chết, trong mắt Mộ Lãnh Liệt, Thần là Thần, Ma là Ma.

Hắn chuyển mắt nhìn Anh Lạc trên đất, chân mày lại nhíu chặt, hơi bất mãn hành động của nàng lúc này, trầm giọng nhắc nhở: “Hắn dẫn khí âm tà nhập vào cơ thể, vi phạm chức trách của Thần tộc, có kết quả hôm nay, cũng coi như là xứng đáng!”

Anh Lạc không nói, vẫn ôm Miếu Hiên ngồi trên đất, không nhúc nhích, dường như không hề nghe thấy.

Thấy nàng không đáp, Mộ Lãnh Liệt hơi tức giận. Hắn luôn không thích Anh Lạc, nhưng e ngại nàng là Thiên Đế, mới cố nhịn xuống nói: “Trật tự Lục giới nay đã loạn, ngài thân là người đứng đầu Lục giới, nên lấy thiên hạ làm trọng, việc đầu tiên phải làm là nghiêm trị Ma giới! Những chuyện nhỏ khác đều nên gạt qua một bên.”

Nàng vẫn không đáp, chỉ là bàn tay đột nhiên siết chặt.

Mộ Lãnh Liệt càng thêm tức giận, hừ lạnh nói: “Thiên Đế, xin coi trọng thân phận của mình, không nên lưu luyến tình cảm thường tình, huống chi...”

“Người...” Người trước mắt lúc này rất cuộc có động tĩnh, nàng khẽ buông tay người đang nằm trên đất ra, cứ như sợ hắn sẽ tỉnh giấc, nhàn nhạt mở miệng, giọng nói như gió xuân, lại như bị ngâm trong băng lạnh, khiến người ta không rõ nàng đang nghĩ gì: “Là người... làm chàng bị thương?”

Không biết từ lúc nào, tóc của nàng đã xõa ra, tóc đen dài qua vai, như một loại tơ lụa thượng hạng. Khi nàng đứng dậy, tóc lại càng rũ xuống, là nhìn lầm sao? Hình như tóc đã dài hơn khi nãy rồi.

Nàng chậm rãi đứng dậy, phong ấn trong cơ thể không còn, sức mạnh tràn vào từng góc ngách trên cơ thể.

Thời khắc đó, trời đất như nổi gió đổ mưa, vốn là trời đầy mây đen lúc này cũng biến mất, thay vào đó là ánh sáng bảy màu tỏa chiếu khắp nơi, vô số cánh hoa cũng bay xuống.

Vực băng Chí Hàn, lúc này lại như đón xuân, những tảng băng dày cũng như rút đi, sắc xuân trải rộng từ dưới chân nàng, như gió quét, lập tức hoa nở khắp nơi như xuân về. Tất cả những điều kì lạ ấy đều hết như lúc ở Viêm Hoa sơn.

“Thiên Đế... lại đến!” Không biết là ai đã nói.

Mọi người đều kinh ngạc, nhìn Anh Lạc đang đứng đó.

Gót chân nàng khẽ xoay, nàng quay người, cảm xúc trong mắt như dần nhạt đi, cuối cùng trở nên trống rỗng, không để ai vào mắt, trống không vô tận. Tóc nàng cũng hết như từng mảng lớn xanh mướt dưới chân kia, nhanh chóng lan tràn, rũ xuống tận đất.

Tóc đen như mực, môi đỏ như máu, gương mặt như trắng rằm, mọi người kinh ngạc nhìn dáng vẻ của nàng, từ từ thay đổi, ngay cả máu trên áo nàng cũng như biến mất, không nhiễm bụi trần.

Trước mắt mọi người lúc này, đã không còn là vị Thần nữ có dáng vẻ bình thường kia nữa, mỹ mạo của nàng lúc này, không tài nào diễn tả được bằng lời, đó là dung nhan mà chỉ cần nhìn một lần, đã đủ khiến người ta như nghẹt thở.

Toàn thân nàng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, cũng như trước, thánh khiết tao nhã, không nhiễm bụi trần, cứ như chỉ cần nhìn nàng một cái, cũng đã là tội lỗi nặng nề.

Trái tim mọi người đều như run lên, đáy lòng đột nhiên sinh ra cảm giác tôn kính khó hiểu, cũng vô cùng kinh ngạc, đó là sinh linh của vạn vật, là Thần Sáng Thế.

“Là người làm chàng bị thương?” Nàng lại hỏi lần nữa, giọng nói như xé không truyền đến, như tiếng vọng từ tận linh hồn, âm lượng không lớn, nhưng rõ ràng có thể truyền vào tận lòng người.

Ánh mắt nàng khẽ chuyển, dừng lại trên người Mộ Lãnh Liệt, một thứ cảm xúc dồn dập liên tiếp ép thẳng vào lòng hắn, khiến tim hắn như run lên, chân cũng mềm nhũn, hai chân lão đảo, quỳ thẳng xuống.

Hắn mở to hai mắt, muốn cố gắng đứng lên, lại không còn chút sức lực nào, đột nhiên lại phát hiện, cả người hắn đều đang run rẩy. Đây chính là uy nghiêm của Thiên Đế? Khiến chúng sinh đều phải quy phục!

“Là người?” m thanh kì ảo kia, lại truyền đến, chỉ thấy nàng sải bước đi đến, dưới chân nở rộ từng đóa bạch liên, trắng trong như tuyết.

Mộ Lãnh Liệt hoảng hốt, lúc này mới hoàn hồn, khẽ nhú mồm, mở miệng nói: “Hắn là Ma Thần, là uy hiếp của Lục giới, chết không tiếc! Trong Lục giới này, người người có thể bị giết...”

Lời còn chưa nói xong, người mới vừa nãy đứng cách đó không xa, lúc này đã kề sát bên người, cổ hắn lập tức bị túm chặt, hai chân lơ lửng trong không khí. Sức lực toàn thân như bị rút sạch, không thể nhúc nhích,

bàn tay đang túm lấy cổ hắn, lạnh lẽo đến mức ngay cả trái tim hắn cũng như đóng băng. Hắn không thể thở!

“Ta đây.... có phải nên tìm người để báo thù cho chàng không?” Tay nàng siết chặt, giọng điệu nhàn nhạt, không có chút cảm xúc nào.

Mắt hắn tròn tròn, không dám tin nhìn vào mắt nàng, nhưng trong đôi mắt kia, hắn không tìm được một chút cảm xúc nào, ngay cả ưu thương cũng không, chỉ trống rỗng.

Lúc ấy, như có một sự sợ hãi truyền ra từ đáy lòng hắn, lúc ấy, hắn hiểu được, mình hắn sẽ phải chết.

Quả nhiên, Anh Lạc không hề lưu tình, hơi nắm chặt lại, định đoạt mạng hắn.

“Lạc Nhi, dừng!” Một tiếng gọi gấp gáp truyền đến từ bên trên, một bóng dáng màu trắng bay xuống. Hắn như một đám mây trắng, toàn thân mang theo ánh sáng, vừa chạm đất, đã có một đám người nhường đường cho hắn.

Bạch Mộ Thượng tiên Mộ Tử Hân, cuối cùng hắn cũng đến.

Chỉ là lúc này, hắn không còn tao nhã như trước, sắc mặt hắn tái nhợt như tuyết, khóe môi còn thấm máu đỏ, vốn là một người không hề nhiễm bụi trần, lúc này lại hơi chật vật, trên áo trắng dính vết máu, tươi đẹp như hồng mai. Một tay hắn đè ngay ngực, như đang cố nhấn nại điều gì.

Tay Anh Lạc hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía bóng dáng đang bay về phía này, ánh mắt dần hiện lên bóng dáng hắn, nhưng vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ.

Hắn cười mây bay đến, thân thể hơi lão đảo, cứ như chỉ cần gió thổi khẽ qua cũng sẽ ngã, nhưng hắn vẫn cố chấp đứng thẳng. Hắn nhìn về phía Anh Lạc dù đã thay đổi dung mạo nhưng vẫn có thể nhận ra trong chớp mắt kia, ánh mắt trở nên thâm trầm như biển.

Ban đầu, vì chữa trị cho phong ấn của nàng, hắn bất đắc dĩ đưa nguyên thần vào cơ thể nàng, nay Anh Lạc đã hoàn toàn thức tỉnh, liền phản phệ lên người hắn, pháp lực hắn đang dần tan biến, tu vi cũng hao tổn không còn bao nhiêu, e là cách cái chết cũng không còn xa nữa.

Nhưng chuyện hắn lo lắng nhất, vẫn xảy ra.

“Lạc Nhi, dừng tay! Nàng không thể giết huynh ấy!” Hắn khẽ nói, trái tim đau đớn vô cùng.

“Huynh liều mạng chạy đến đây, chỉ muốn nói vậy thôi sao?” Trái tim nàng hơi đau, nàng lại mở khóe môi cười lạnh “Bởi vì hắn là sư huynh của huynh sao?” Hay cho tình nghĩa đồng môn, nàng đã sớm được chứng kiến rồi.

Trong lòng Mộ Tử Hân gấp gáp, tiến lên một bước, nhưng lại chạm đến vết thương trên người, môi lại tràn máu, hắn vẫn cố mở miệng: “Nàng là Thần, không thể có hận!”

“Hận?” Anh Lạc sững sốt, nhìn về phía kẻ đang không thể nhúc nhích trong tay, mắt như hiện lên tia sáng. Nàng hận sao? Hận gì chứ? Hận kẻ đã giết cha mẹ, hay hận thế gian này? Hay hận chính bản thân mình?

“Lạc Nhi!” Ngực hắn càng đau đớn kịch liệt, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi nàng “Nàng là Thần, là chủ nhân của thế gian này, là Thiên Đế, nàng là người bảo vệ thế gian này, nàng muốn làm gì cũng được, nhưng không thể có hận!”

Không thể? Lại là không thể! Vì sao... vì sao nàng luôn có nhiều việc không thể làm như thế?

Nếu ngay cả hận nàng cũng không thể, thì còn làm gì nữa đây? Sao nàng lại ở đây? Tại sao phải nhận lấy tất cả những thứ này?

Ngàn năm trước, nàng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, không hiểu điều gì, lại chỉ vì một lời đồn, lại có kẻ không tiếc giá nào xông lên Thần sơn, muốn đẩy nàng vào chỗ chết — nàng không thể hận!

Mẫu thân vì chuyện đó, không tiếc dùng tính mạng mình, để giữ cho nàng một cuộc sống yên bình — nàng không thể hận!

Nơi Thần sơn, mấy ngàn môn nhân, đều dùng mọi cách đến gần nàng, đều có mục đích riêng, muốn lợi dụng nàng — nàng không thể hận!

Giờ đây.... nàng tận mắt nhìn người luôn vì nàng làm tất cả, ngay cả linh hồn cũng không còn, chết trước mắt nàng, nàng vẫn không thể hận sao?

Tại sao chứ?

“Bảo vệ thế gian?” Nàng đột nhiên cười to thành tiếng, cười đến rục rờ như hoa, cười đến đất trời như rung chuyển, cười đến chảy cả nước mắt “Tại sao chứ? Tại sao muốn ta bảo vệ thế gian này? Chỉ với những kẻ đã lần lượt tiến vào Thần sơn, chỉ vì muốn giết ta ư? Hay vì những kẻ luôn cố thân cận lấy lòng chỉ vì muốn lợi dụng ta? Hay là những kẻ đã luôn hứa hẹn với ta đủ điều, cuối cùng lại chỉ còn phản bội? Thế gian này đối với ta như thế, một thế gian như thế.... vẫn muốn ta bảo vệ sao? Lại không cho ta hận?”

“Lạc Nhi...”

“Đừng có nói mấy thứ chức trách ma quỷ gì đó với ta!” Nàng lớn tiếng cắt ngang lời hắn, hơi thở trên người đột nhiên hỗn loạn, rống từng chữ từng chữ: “Cả đời ta, chỉ có một người đáng để ta bảo vệ, chỉ mình chàng xứng! Thiên Đế gì chứ, Ma Thần gì chứ? Ta không phải Thiên Đế, thế gian này làm sao có Ma Thần? Nếu như có, thì ta chính là Ma Thần! Ta không còn gì nữa, vậy thế gian này giữ lại có ích gì?”

Nói xong, tay nàng siết chặt lại.

“Không!” Mộ Tử Hân không kịp ngăn nàng lại.

Một tiếng rắc khê vang, một vòi máu cũng theo đó phun ra. Thân thể Mộ Lãnh Liệt như hoa nở rộ, máu tươi phun đầy mọi hướng. Một vài tia máu phun vào người nàng, nàng cũng như không thấy, tùy ý để bản thân nhiễm đỏ, ướt đầm cả người. Dung nhan vốn thánh khiết vô cùng kia, lúc này lại trở nên yêu mị lạ thường.

Hận ý như nhấn chìm nàng, lan tràn đến khắp cơ thể. Linh khí màu trắng xung quanh nàng, cũng vì hận ý nàng mà hóa đen! Một cỗ ánh sáng đen khổng lồ hướng thẳng lên trời, như muốn xé rách toạt bầu trời kia ra.

Lúc ấy, trời long đất lở, cảnh xuân khắp nơi, đều khô héo. Tia sáng kì dị bao phủ bầu trời, ngưng tụ thành mây đen. Địa Long gào thét, Hải Long trở mình. Bạch liên dưới chân nàng đều chuyển thành màu đen nhánh.

Lục giới như hồng mắt...

Thiên địa sơ khai vốn chỉ có Thần, sau đó là Ma. Ma Thần — cũng là thần!

81. Chương 81

Chương 81: Trái tim đã chết.

Bỗng nhiên, đất trời lại dần rõ ràng hơn, trong mắt Anh Lạc cũng không còn mê mang nữa, mỗi nơi của thế gian, nàng đều có thể nhìn thấy rõ.

Xung quanh đều là một bầu không khí yên tĩnh đến chết chóc, sát khí đen ngòm tàn sát khắp nơi, sấm sét nổ vang, như giương nanh múa vuốt, thiêu đốt nơi chân trời. Lập tức có tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, những tiếng kêu thê lương như thiêu đốt lòng người, đó là sự bi ai của Lục giới, điềm báo tang thương, khiến người nghe thấy đều không kiềm được sự run rẩy tận đáy lòng.

Ngoại trừ Anh Lạc ra.

Lần đầu nàng nghe thấy âm thanh này là lúc nào? Khi Thiên Trụ sụp đổ, âm thanh kia từng khiến nàng đau đớn đến không muốn sống, nhưng lúc này nghe thấy, cũng cảm thấy không có gì khác thường, thậm chí còn có sự vui sướng khi được siêu thoát. Tất cả, đều đã không còn quan trọng nữa.

Không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều vì sự biến đổi lớn của trời đất này làm khiếp sợ, bối rối nhìn xung quanh. m thanh duy nhất, chỉ có tiếng cười điên cuồng của n Hoài Đan.

“Ha ha ha.... Thì ra, thì ra đây chính là Thần tộc! Đây chính là Ma Thần!” Hắc cười đến run rẩy cả người “Ma Thần, là Ma, cũng là Thần!”

Tiếng cười kia càng lúc càng lớn, cứ như đã vô cùng thỏa mãn, như đã hiểu ra tất cả, lại như trống rỗng vô tận. Hắc nhìn Anh Lạc đang đứng giữa, lúc này nàng đã thành ma, ánh mắt hắc như tụ lại tất cả hận ý, bóng dáng đậm máu trước mắt, lại dần dần biến hóa thành bóng dáng hắc vẫn luôn khắc sâu đến tận xương.

“Xích Cơ, ngươi thấy chưa, kẻ mà ngươi dùng cả đời bảo vệ, vốn là người Thần tộc phải diệt trừ Ma Thần, cuối cùng lại có kết cục như thế?” Hắc cười càng điên cuồng, mỗi tiếng cười phát ra, oán hận lại càng tăng “Phá hủy thế gian này cũng tốt, diệt thế gian này cũng được, tất cả đều là do một tay ngươi tạo thành, tất cả đều là vì ngươi! Đây là kết quả của kẻ phản bội ta, ha ha ha....”

Hắc làm được rồi, làm được rồi! Hắc dùng phương pháp tàn nhẫn nhất, để Thần tộc từ đây về sau tuyệt tích, cùng với thế gian này, tất cả đều biến mất.

Xích Cơ, nữ tử đã từng được khắc sâu trong lòng hắc, hắc dùng ngàn năm để hận nàng, mà hôm nay.... cuối cùng hắc cũng được như mong muốn.

Hắc không còn pháp lực lại cố sức rống lên trời, âm thanh như xé cổ họng, như dùng cả tính mạng để rống to, phát tiết tất cả oán hận, tất cả sự không cam lòng suốt ngàn năm qua. Chỉ là.... không ai đáp lời hắc, chỉ có bóng đen vô bờ bên và gió lạnh đến thấu xương mà thôi.

Đột nhiên.... hắc cảm thấy thật trống rỗng!

“n Hoài Đan!” Giọng nói kia, lại lần nữa phá không truyền đến, vang vọng khắp chân trời, ánh mắt lạnh như băng hướng về phía bầu trời,

Mộ Tử Hân hoảng hốt, lập tức tỉnh táo lại.

“Anh Lạc....” Hắc muốn đến cản, lại không thể đuổi kịp Anh Lạc của bây giờ, chớp mắt, người trước mắt đã biến mất, như có một cơn gió lạnh thổi qua, xông thẳng lên trời.

Mấy đệ tử đang trông chừng n Hoài Đan đều kinh hãi, muốn ngăn cản, đều bị một thứ như cánh hoa phóng đến, máu văng khắp nơi, hài cốt không còn, máu tanh theo gió phiêu tán trong không khí.

Anh Lạc lại như không thấy, một tay túm lấy cổ n Hoài Đan, một tay khác lại phát ra ánh sáng màu đen, như có thể đâm xuyên qua cơ thể hắc.

Mặt hắc đỏ lên, rồi dần biến thành xanh mét, n Hoài Đan không thể phản kháng, cũng không muốn phản kháng, chuyện hắc muốn làm đã xong, sống hay chết cũng có gì khác biệt.

“Anh Lạc, dừng! Dừng giết người nữa!” Mộ Tử Hân đau lòng vô cùng, cố bay đến kêu tên nàng.

Nàng không hề quay đầu lại, chỉ nhìn chằm chằm n Hoài Đan đang dần không thể thở nổi, đột nhiên nghiêng người đến, giữa trán có ma ấn màu đen, mơ hồ phát ra ánh sáng, như có thể hút hết linh hồn của người khác.

Nàng đột nhiên nhướn miệng cười, cười đến trời đất nhạt màu, cứ như có thể đoạt hồn người, dung nhan tuyệt sắc càng phát ra vẻ yêu mị.

“Ngươi có biết, khi còn bé, mẫu thân thường nói với ta điều gì không?”

n Hoài Đan chỉ sững sờ, chậm rãi nhìn đôi mắt không hề mang tạp chất của nàng, Anh Lạc lại càng cười rực rỡ, nói từng chữ: “Mẫu thân ta nói, sẽ có một ngày ngươi sẽ rời bỏ chúng ta, chờ ta lớn lên, ngươi sẽ đi tìm người mà ngươi vẫn luôn yêu thương, dù trời đất không dung, tuyệt đối không hối hận.”

Sắc mặt n Hoài Đan lại tái nhợt như tuyết, tương phản hoàn toàn với nụ cười sáng lạn của Anh Lạc, ánh mắt vốn âm đạm, cũng dần có thần, tay hắn cũng khẽ run rẩy.

“Người nói gì?”

Nàng cười càng sâu “Đáng tiếc... Ngay tại ngày nàng muốn tàn nhẫn rời bỏ chúng ta, theo hứa hẹn muốn đến Dao Trì, người lại lên vào Thần Sơn, giết phụ thân ta! Người đã phá hủy tất cả hi vọng mà người vẫn luôn cố gìn giữ!”

Sắc mặt hắn càng hoảng hốt, mắt hắn trợn trừng! Trong đầu hắn hiện lên tình cảnh ngày hôm đó, nàng hẹn hắn cùng gặp mặt nơi Dao Trì.

Hắn nghĩ rằng... đây chỉ là cái cớ Xích Cơ tìm ra, hắn nghĩ rằng nàng đang dùng truyền thống của Thần tộc để làm hắn hết hi vọng, cho nên.... nên hắn mới muốn tự tay kết thúc tất cả, chỉ cần không có nam nhân kia, thì không còn truyền thống gì nữa....

“Không... không! Người nói dối.... không phải vậy!”

Những hận ý hắn giữ trong lòng suốt ngàn năm, ngay lúc này đã không còn lí do tồn tại. Hắn điên cuồng lắc đầu, như muốn hủy bỏ hết thấy, nếu như đây mới là sự thật, vậy tất cả những gì hắn làm ngàn năm qua, còn có ý nghĩa gì?

Không.... Tuyệt đối không thể “Người gạt ta, người đang gạt ta!”

Nàng lại không cho hắn có cơ hội lừa mình dối người, khóe môi nàng càng cong lên, gần từng chữ: “Mẫu thân ta từ đầu đến cuối vẫn luôn yêu người! Người lại tự tay phá hủy tất cả hi vọng của người, tự tay hủy đi đoạn tình cảm này!”

“Không.... tuyệt đối không! Người gạt ta! Người là con gái của nàng... người gạt ta!” Hắn hồng to, tuyệt vọng giãy dụa, muốn ngăn lại lời nói của nàng, nhưng lại không thể động đậy.

Anh Lạc khẽ híp mắt, ma khí trên người càng tản ra, đưa tay đến gần ngực hắn, chậm rãi xoẹt qua, cuối cùng dừng lại ngay tim hắn, nụ cười nơi khóe môi lại càng khắc sâu: “Mẫu thân nói, muốn nhìn thử xem trái tim của người có màu gì? Người nói xem.... hôm nay ta giúp người nhìn một lần, có được không?”

“Lạc Nhi!” Mộ Tử Hân hô to, nhưng không thể ngăn được động tác của nàng.

Tay nàng chỉ hơi nhúc nhích, không hề tốn chút sức lực nào liền xuyên thẳng vào lồng ngực n Hoài Đan, sau đó hung hăng móc ra, trên tay nàng đã lập tức có thêm một vật, máu tươi đầm đề chảy xuống đầy tay, còn mang theo hơi ấm, từng chút nẩy lên trên tay nàng, mỗi một lần nẩy lên kia, máu lại càng trào ra, chảy xuống theo tay nàng.

Đó là trái tim, trái tim người.

Nàng quả thật đã moi tim n Hoài Đan, mắt thậm chí cũng không hề chớp.

Vật thể trong tay nàng chậm rãi ngừng nẩy lên, cũng như ánh sáng trong mắt n Hoài Đan, từng chút từng chút tan đi, biến thành tro tàn.

Từng chuyện từng chuyện từ ngàn năm trước đều như dòng nước trôi qua trước mắt hắn, những thứ yêu, hận, lưu luyến, oán niệm kia, đều chỉ chôn sâu vào một câu nói.

“n Hoài Đan, ta ở rừng đào Dao Trì chờ chàng! Nhất định chàng phải đến!”

Giọng nói rõ ràng dịu dàng như nước, hết như lúc nàng cười nói đi cùng hắn ở rừng đào, nhưng lúc ấy, hắn lại không hề quan tâm, vì sao... vì sao lúc ấy hắn không hề phát hiện?

“n Hoài Đan, cuộc đời ta, chuyện sai lầm nhất chính là tin lầm người!”

Thì ra lúc ấy, khi nàng đâm kiếm vào ngực mình, trong mắt nàng chính là nước mắt sao? Hắn lại vẫn cứ lựa chọn lãng quên, Anh Lạc nói không sai, là hắn... chính tay hắn đã phá hủy tất cả.

“Xích...” Hắn cố dùng hết chút sức lực cuối cùng, nhìn về phía người đang cầm lấy trái tim mình, hối hận trong mắt như thủy triều dâng tràn, hắn sai lầm rồi, tất cả đều là sai lầm của hắn.

Hận thù ngàn năm qua, hóa ra lại buồn cười như thế, hắn không cam lòng, không cam lòng.... nhưng cũng không còn cơ hội nữa.

Anh Lạc xoay người, chậm rãi đưa trái tim ra, ngay tại lúc hắn sắp chạm vào, tay nàng liền siết chặt, tức khắc máu phun bốn phía, máu tanh dính vào mặt nàng, nhưng nàng vẫn dùng ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn n Hoài Đan, trong sự tràn ngập hối hận, hắn rời khỏi thế gian này, ánh mắt không hề khép lại.

Nàng hoàn toàn có thể cho hắn một cái chết thoải mái, nhưng nàng vẫn dùng cách thức tàn nhẫn nhất giết hắn. Mộ Tử Hân ngậy người tại chỗ, có một cảm giác lạnh lẽo đang dâng lên từ tận đáy lòng, lan ra toàn thân. Hắn hiểu rồi, nàng đã không còn là Anh Lạc, là Ma Thần thật sự, cũng chính là Thiên Đế.

Thiên Đế thành Ma, thế gian này đã không còn cơ hội sống sót.

Trái tim hắn đau đớn vô cùng, nhìn người trước mắt đã trở nên hoàn toàn xa lạ, hắn không biết phải nói gì. Người đã từng khẽ cầm lấy Lục hoa, nhét vào tay hắn, cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, người dù bị thương đầy mình, cũng không hề oán hận nửa câu, người đã luôn một lòng suy nghĩ vì người khác kia.

Rốt cuộc là vì sao, vì sao lại bức nàng đến tình cảnh như thế, rõ ràng nàng mới là người không đáng bị thương nhất.

Rốt cuộc là lỗi của ai, là lỗi như thế nào. Hoặc là không phải là do sai lầm, đơn giản, chỉ là đã bỏ qua.

Nếu như hắn có thể giữ lại nàng khi còn mười tuổi kia, có lẽ đã không đến mức này.

Nếu như hắn có thể liều lĩnh nhận lấy Lục hoa của nàng, có lẽ đã không đến mức này.

Nếu như hắn có thể kéo tay nàng, không để nàng rơi vào Hư Không, có lẽ đã không đến mức này.

Nếu như hắn có thể tỉnh lại sớm hơn, ngăn cản Miểu Hiên giải phong ấn, có lẽ đã không đến mức này.

Mà hôm nay, tất cả chỉ còn thất vọng!

Tìm ngàn năm, mong chờ ngàn năm, trông ngóng ngàn năm, đến cuối cùng đều chỉ có thể bỏ qua, không thể quay lại nữa.

Móng tay hắn bấm vào trong thịt, máu cũng chảy ra, hắn lại không hề cảm giác được, chỉ có thể bị cảm giác đau lòng kia quấy phá. Hắn nhìn người trước mắt đã từ bỏ tất cả mọi thứ, một thân đầy máu đỏ chói mắt, hắn lại không thể làm gì!

“Ma... Ma Thần, nàng nàng.... chính là Ma Thần!”

“Nàng rõ ràng là Thiên Đế, vì sao...”

“Thiên Đế thành ma.... Lục giới hồng rồi!”

“Phải giết nàng, Lục giới này đều theo ý nàng, còn như vậy nữa, nàng có thể sẽ phá hủy thế gian này!”

Thật âm ỉ, âm ỉ quá đi! Anh Lạc nhíu mày, nhìn một đám người đang loạn cả lên, có cách gì khiến bọn họ câm miệng lại không?

Quanh thân nàng lập tức xuất hiện khí âm tà bắn ra ngoài. Một trận rung chuyển trời đất lại xuất hiện, sấm sét lại theo mây xuất hiện! Sấm sét kia đánh xuống Tiên giới, ánh sáng bùng lên, chiếu sáng cả bầu trời.

Nàng muốn đốt cháy cả Tiên giới!

“Anh Lạc, dừng!” Mộ Tử Hân kinh hãi, bay lên, kéo lấy nàng, lớn tiếng nói: “Mau dừng lại! Tất cả đều là lỗi của ta, nếu như nàng muốn oán, muốn hận, hãy đổ hết lên người ta đi. Đừng tạo sát nghiệt nữa, Anh Lạc!”

Oán, hận?

Buồn cười, nàng sao phải oán hận hắn? Hắn có gì cho nàng oán hận hả?

Nàng chỉ mệt mỏi, mệt lắm rồi, lại phiền nữa. Nàng không còn gì, thế giới này giữ lại cũng vô dụng.

“Anh Lạc!”

“Nếu ta nói không thì sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi ngược lại, khóe môi nhếch thành một nụ cười lạnh thấu xương “Nếu ta nói không.... người lại trơ mắt nhìn người khác giết ta? Hay là.... người muốn đích thân ra tay?”

Một Tử Hân ngậy người, sắc mặt tái nhợt như tuyết, tay đang nắm lấy tay nàng, chậm rãi trượt xuống.

Nàng cười lạnh thành tiếng “Ta không còn gì nữa, cứ để thế gian này, đi cùng chàng đi....”

Nàng chậm rãi giơ tay lên, đất trời càng rung chuyển. Thế gian này đã không còn gì có thể khiến nàng liều lĩnh nữa, linh hồn nàng cũng không còn, không còn nữa....

Đột nhiên trên mặt đất mơ hồ có ánh sáng xuất hiện, ánh sáng thuần trắng kia như ánh sao, từ từ bay lên, vốn là ánh sáng nhỏ đến khó phát hiện nhưng lại khiến Anh Lạc sửng sốt.

Động tác trên tay lập tức dừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía mặt đất.

Chỉ thấy nam tử đang nằm trong vũng máu kia, mơ hồ phát ra ánh sáng, thân thể như ánh sao từ từ tiêu tán, cứ như sắp tan biến trong trời đất.

Nàng vung tay áo, một cỗ khí lạnh lập tức bay ra, bao phủ cả người Miểu Hiên, từ từ ngưng tụ thành một tầng băng sương.

Ánh sáng vừa bị tiêu tán lập tức trở lại trên người Miểu Hiên, thân thể trong suốt cũng khôi phục như cũ, chỉ là vết máu đỏ tươi trên lồng ngực vẫn khiến người ta kinh hãi.

Nàng nghiêng người ôm lấy thân thể trên đất, cẩn thận để hân tựa vào lòng, giọng nói đã không còn lạnh băng như trước, khẽ mở miệng:

“Ca ca không thích sao? Vậy chúng ta về nhà... về nhà được không?”

Nàng nói, dưới chân cũng xuất hiện mây được ngưng tụ, không coi ai ra gì ôm thân thể đã lạnh băng kia, bay về hướng Bắc, nơi đó lập tức chỉ còn lại một đám người chưa kịp phản ứng và cả bầu trời toàn những đóa hoa sen đen nhánh.

82. Chương 82

Chương 82: Cảnh còn người mất

“Sao rồi?”

Thấy người vào là ai, Cố Thiên Phàm ngồi nhồm dậy, bước ra đón, mày rậm cau chặt, vẻ mặt gấp gáp, dường như đã chờ rất lâu.

“Ta không vào được, người không chịu gặp ta!” Viêm Phượng cúi đầu, khóe mắt hơi ẩm ướt.

“Ngay cả nàng mà nàng ta cũng không thèm gặp sao!” Cố Thiên Phàm lui về sau một bước, ngã ngồi lại trên ghế, chân mày càng nhíu lại, vẻ mặt lỗ mắng thường ngày đã không còn, chỉ còn sầu khổ: “Xem ra nàng ấy quả thật... đã không còn là Tiểu Anh năm đó nữa!”

“Cũng không thể trách người! Tiểu thư... từ trước đến nay không có thứ gì khác, chỉ có mình Tôn chủ” Viêm Phượng tiến lên một bước, gương mặt như cố nén điều gì.

“Dù vậy, nàng ấy cần gì trút giận lên thiên hạ Lục giới, họ vô tội mà?” Cố Thiên Phàm phản bác, vẻ mặt hơi tức giận, hẳn nay đã là Chương môn Bạch Mộ, tất nhiên cũng phải quan tâm đến bá tánh.

Viêm Phượng cúi đầu, lời nói tới miệng lại nuốt trở về, ngay cả nàng cũng không hiểu, sao tiểu thư lại biến thành đáng vẻ như thế. Lại nhớ đến lúc nàng vừa đến gần Thần sơn, đã bị tiểu thư không hề nương tay tấn công, lòng liền đau quặn, chân cũng lão đảo mấy bước.

“Phượng Phượng!” Cố Thiên Phàm hoảng hốt, đi đến đỡ lấy nàng, hơi bối rối, lại kinh hãi hỏi nàng: “Nàng bị thương sao? Không ngờ nàng ấy lại có thể làm nàng bị thương!”

Tức giận đã đè nén từ lâu lúc này cũng bộc phát “Nàng ấy quá lắm rồi, đầu tiên là giết sư bá ta, giờ còn ra tay với cả nàng. Ta cũng muốn thử xem Ma Thần này rốt cuộc muốn làm gì thế gian này!”

“Thiên Phàm!” Viêm Phượng kéo lấy hắn đang nổi giận đùng đùng, chậm rãi nói: “Vết thương của ta không sao, chỉ là đến gần Thiên sơn, bị khí âm tà làm bị thương, không liên quan đến người!”

“Nàng còn nói giúp cho nàng ta!” Hắn giận dữ “Nếu như không phải ý của nàng ta, khí âm tà này sao có thể làm nàng bị thương?”

“Thiên Phàm...” Nàng muốn kéo tay hắn, lại không kéo được, thở dài nói: “Ngay cả ta cũng không vào được, chàng đi để làm gì chứ?”

Cổ Thiên Phàm sững sốt, bước chân vốn muốn lao ra cũng dừng lại, tay bên người nắm chặt.

“Tiểu thư vì giữ lại linh khí cuối cùng trên người Tôn chủ, đã dùng chú Hàn Băng đóng băng cả Thần sơn, ngay cả Bắc Hải cũng đóng băng. Ta là Hỏa Phượng, là hóa thân của sức mạnh cực nóng, cũng không cách nào đi vào, huống chi là chàng!”

Nàng nói đúng, giờ đây, đừng nói thấy được Anh Lạc, ngay cả đến gần Bắc Hải thôi cũng đã khó rồi, nhưng hắn sao có thể đứng nhìn. Nàng ấy vốn là Thiên Đế đứng đầu vạn vật, người đã tạo nên Lục giới. Thế gian này là do nàng tạo ra, sự sống chết của Lục giới, chỉ dựa vào một ý nghĩ của nàng. Nay nàng đã thành Ma, Lục giới đều như hồng бет, e là không ai trốn thoát.

Vừa nghĩ đến đó, trời đất lại như rung chuyển, âm thanh sụp đổ như truyền đến bên tai, Cổ Thiên Phàm hoảng hốt, cố gắng đứng vững, sau đó kéo Viêm Phượng, bay ra khỏi điện, nhìn lại chỗ vừa đứng, lúc này chỉ còn là một đồng hoang tàn.

Thiên sơn trôi lơ lửng bốn phía, cũng như mất đi linh khí, rơi xuống biển. Cổ Thiên Phàm hạ lệnh ọi người cưỡi kiếm bay lên không trung, tránh bị liên lụy, cũng cho người vào đại điện cứu người, tránh khỏi thương vong.

“Ngay cả Bạch Mộ cũng vậy sao?” Cổ Thiên Phàm u sầu nhìn tất cả, một tháng vừa qua, các nơi đều liên tục có những hiện tượng lạ, lúc đầu chỉ xuất hiện ở những nơi có ít linh khí, nhưng giờ đây, ngay cả Bạch Mộ vốn linh khí tràn đầy như thế cũng bị liên lụy, e rằng, thế gian này cũng không còn chịu được bao lâu nữa.

“Ta nghĩ, ta phải đến Thần sơn một lần!” Viêm Phượng nói “Dù thế nào, ta cũng là Thánh Thú của người!”

“Không được, nàng bị thương rồi!” Thiên Phàm phản đối “Còn đi nữa, không biết được nàng ấy sẽ làm gì nàng đâu!”

“Tiểu thư sẽ không làm ta bị thương!”

“Nàng ấy đã không còn là Anh Lạc khi xưa nữa!” Hắn nói, quay đầu nhìn về phía Tích Ưc điện đã chìm vào đáy biển, sắc mặt nặng nề, muốn nói gì đó, nhưng đã có đệ tử đến bẩm báo.

“Bẩm Chương môn, đệ tử đã đến Tích Ưc điện, nhưng không tìm thấy Mộ sư thúc!”

“Cái gì?” Cổ Thiên Phàm hoảng hốt, bước đến gấp gấp nói: “Sư phụ tỉnh lại khi nào, đã đi đâu rồi?”

“Đệ tử không biết!” Người kia đáp “Chỉ là khi đệ tử xem xét bên trong, dường như sư thúc rời đi đã lâu!”

“Vậy...” Hắn hơi gấp gấp, bước qua bước lại “Sư phụ đang bị thương nặng, pháp lực lại mất hết, có thể đi đâu chứ? Trừ phi...”

Hắn đột nhiên nhớ đến thứ gì, sắc mặt lập tức tái nhợt, quay đầu nhìn Viêm Phượng đang đứng bên cạnh “Chẳng lẽ sư phụ...”

Viêm Phượng gật đầu, than nhẹ “Giờ đây, người có thể khuyên nhủ tiểu thư, chắc cũng chỉ có một người!”

Nơi Bắc Hải, đỉnh Thần sơn.

So với Lục giới đang hỗn loạn, nơi này lại yên tĩnh lạ thường, hoàn toàn không có những thứ âm thanh rung chuyển trời đất, cứ như cách xa bên ngoài, là nơi băng lạnh vô tận.

Trên giường băng, có một người đang yên tĩnh nằm đó, một thân áo lam, dù đã nhắm chặt hai mắt, cũng không thể làm giảm đi sự tao nhã tuyệt thế của hắn, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, tái nhợt đến không có chút máu nào.

Có một người ngồi bên cạnh, một thân áo tím, như một con bướm đang giương cánh, cũng tao nhã vô cùng như thế, nhưng lại càng xinh đẹp hơn, giữa trán là ma ấn màu đen, lộ ra vẻ đẹp lạ thường, khiến người ta nhìn mà khó thở.

Nàng chậm rãi cầm tay hắn, khẽ sát vào mặt mình, trong đôi mắt yêu mị kia, liền tràn đầy dịu dàng.

“Ca ca, Lạc Nhi trở về rồi!” Nàng nhàn nhạt nhếch môi, cẩn thận nở nụ cười “Huynh đợi lâu lắm rồi đúng không.... Là Lạc Nhi không đúng, không nên lãng phí nhiều thời gian như thế. Chỉ là... muội đồng ý với huynh, sau này không bao giờ rời xa huynh nữa, có được không?”

Nàng vừa nói, vừa cầm tay hắn, chỉ là người trên giường vẫn nhắm chặt mắt, không hề phản ứng trả lời nàng, chỉ có những cơn gió lạnh thấu xương như lưỡi dao xẹt qua thân thể nàng. Nàng lại không hề cảm thấy lạnh, nếu như ngay cả trái tim cũng lạnh giá rồi, còn có gì có thể lạnh hơn nữa.

“Ca ca, huynh giận muội phải không? Nên mới không thèm để ý Lạc Nhi.” Nàng hơi oán giận cong miệng, buông tay ra, tựa vào người hắn “Hay là.... huynh mệt rồi? Nên muốn nghỉ ngơi?”

Người trên giường vẫn không đáp.

Nàng lại càng ôm chặt hắn, khẽ sát lồng ngực hắn, nói khẽ “Huynh yên tâm, nếu ca ca muốn ngủ, Lạc Nhi sẽ ngoan ngoãn, không làm ồn huynh! Muội ngủ cùng huynh nhé, được không?”

“....”

“Muội còn rất nhiều lời muốn nói với ca ca, chờ huynh tỉnh, muội lại từ từ nói, có được không?”

Nàng nhắm mắt lại, không nói gì nữa, cứ như đang chờ người trên giường ngủ dậy vậy. Bốn phía lại yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến hơi kì dị, rét lạnh vô cùng, ngay cả hơi thở cũng như đóng băng.

Sự yên lặng này, là một sự yên lặng chết chóc, lan tràn khắp nơi, cứ như có thể mai một tất cả, kể cả thời gian.

Người đã đứng chờ thật lâu bên ngoài, rốt cuộc không nhận được phá vỡ sự yên tĩnh khiến người ta không thở nổi này.

“Tiểu thư!” Thanh Chi đi lên mấy bước, nhìn người đang dựa trên giường băng kia, không hề có ý định nhúc nhích, cứ như không hề nghe thấy lời y, y cũng không nhận được cơn giận nữa, bộc phát ra.

“Tiểu thư, Thanh Chi là Thánh Thú, chỉ bán mạng cho Thần tộc. Cho nên, dù người có đối phó Lục giới ra sao, ta cũng không quan tâm, dù người muốn hủy đi Ma giới, ta cũng không quan tâm, nhưng vì sao... ngay cả Viêm Phượng người cũng không tha?”

Anh Lạc không nói, ánh mắt vẫn không mở ra, chỉ khẽ tựa vào bên giường, cứ như đã ngủ.

Thanh Chi lại càng tức giận, gằn từng chữ “Thuộc hạ hiểu, Tôn chủ đối với người, vô cùng quan trọng, nay lại.... Nhưng dù người có oán hận thế gian này đến đâu, Viêm Phượng vẫn là Thánh Thú của người. Nàng ấy đã theo người từ nhỏ, dù rời khỏi người ngàn năm, cũng chỉ vì muốn cứu người đang bị thương nặng, mà nay, sao người lại có thể nở lòng làm nàng bị thương?”

Người bên kia, vẫn không hề nhúc nhích.

Thanh Chi càng đau lòng, nhìn chằm chằm người kia, người kia vẫn không hề động đậy, cứ như không hề nghe thấy lời y. Nhất thời, mọi oán hận của y đều hóa thành hư ảo, chỉ còn cảm giác vô lực “Tiểu thư đã không còn nghe lọt tai lời của bất kì kẻ nào, ta còn ở đây cũng vô dụng mà thôi!”

Y lại nhìn về phía người đang nằm trên giường băng kia, không nhận được thở dài: “Chỉ là giờ đây tiểu thư biến thành như thế, Tôn chủ cũng không yên lòng đâu!”

Y thu hồi tầm mắt, hít thật sâu, nhìn Thần sơn đã đầy tuyết trắng, không còn sinh khí như xưa, chỉ có rét lạnh, vắng tanh. Cảnh còn người mất, y ở đây cũng chẳng làm gì được, thế gian nhất định sẽ tiêu vong, đành rời đi, nhắm mắt làm ngơ.

Y vung tay áo, gọi phối kiếm, không lưu luyến bay đi, biến mất nơi cuối chân trời.

Một lúc lâu sau...

Người vốn không nhúc nhích tựa bên giường kia, chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt kia như chứa thứ gì đó vô cùng nặng nề, cứ như chỉ một lúc sau sẽ sụp đổ ngay.

Nàng ngồi dậy, khẽ cúi mắt, nhìn người vẫn bất động trên giường, chậm rãi đưa tay vén sợi tóc bị nàng làm cho rối loạn kia. Nàng ngây ngời, một lúc lâu sau mới nói: “Ca ca.... cũng sẽ trách muội sao? Cũng tốt, muội hi vọng huynh có thể oán muội, một chút cũng được!”

“Muội cần gì phải đuổi nốt người cuối cùng bên cạnh mình?” Một giọng nam trầm ồm vang lên từ phía bên phải, một người áo xanh đi đến, mi tâm không giấu được vẻ u sầu, mỗi lần đến gần lại càng buồn hơn, giọng nói cũng như trầm xuống: “Nhóc con! Rốt cuộc muội.... muốn gì?”

Anh Lạc xoay người, nhìn về phía Nguyệt Nhiễm vừa đến, ánh mắt như có tia sáng. Muốn gì ư? Nàng không biết, nhiều ngày trôi qua, nàng vẫn chỉ trải qua một cuộc sống như thế, chuyện duy nhất có thể làm, là ngồi ở đây, ở bên cạnh ca ca, nói chuyện cùng hắn, nhưng những lúc không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy như đã chết lặng.

Nàng thậm chí không cảm thấy mình đang còn sống.

Nguyệt Nhiễm nhìn gương mặt mê man của nàng, lòng lại đau, nắm chặt tay bên người nói: “Miểu Hiên đã chết, muội thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng được, đây là sự thật, cho dù muội giết sạch đám người Ma giới, hắn vẫn không thể sống lại.”

Nhớ tới tình cảnh Ma giới hôm qua, hắn cũng không dám tin, người đã xuất hiện tại Ma giới, trong vòng nửa khắc, đã hủy diệt toàn bộ người Ma giới, lại chính là nàng.

“Nhóc con.... Muội là Thần!” Hắn nói ra sự thật rõ ràng này.

Người bên kia chấn động, trên gương mặt không có cảm xúc gì, lại như hiện lên điều gì, tay cũng siết chặt lại.

Nguyệt Nhiễm tiếp tục nói: “Mặc dù muội bây giờ... nhưng muội vẫn là Thần, người bị Thần giết chết, sẽ thần hồn câu diệt, vĩnh viễn không siêu sinh. Hắn vì giúp Xích Cơ khởi động Phong Hồn Ấn, đã dùng linh hồn để đánh đổi, mà nay phong ấn đã bị phá, cũng coi như là do muội tự tay....”

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua người đang nằm trên giường băng, ánh mắt trầm xuống, cắn răng, nhưng vẫn không đành lòng nói ra, việc nàng tự tay giết Miểu Hiên chính là sự thật. Hắn dừng một lúc lâu mới nói tiếp “Coi như muội có thể giữ lại linh khí cuối cùng của hắn, cũng không thể tự lại hết hồn phách của hắn. Tuy hắn là người Thần tộc, nhưng không phải Thần, hắn mang linh hồn của một người bình thường, không có tư cách được bất tử muôn đời của Thần!”

“Bất tử muôn đời?” Anh Lạc khẽ cười, quay đầu nhìn người trên giường, trong mắt như có thứ gì đang sắp tràn ra “Ta chưa từng mong đợi gì mà bất tử muôn đời, Thần cách, đối với ta, chỉ là một loại hành hạ!”

Nàng vừa nói xong, Nguyệt Nhiễm đã ngây ngời, cứ như đột nhiên nhớ đến điều gì, sắc mặt thâm trầm liền tái nhợt như tuyết.

“Nhóc con, muội sẽ không...”

83. Chương 83

Chương 83: Bức phải ra tay.

Một tháng này đã trôi qua như thế nào? Nàng cảm thấy, một tháng ngắn ngủi này, dường như còn dài hơn ngàn năm, còn gian nan hơn.

Thời gian như không có giới hạn, mặc dù nàng đã từng hi vọng có nhiều thời gian hơn, có thật nhiều thật nhiều, nhưng lúc này mới hiểu, thì ra không có hẳn, có nhiều thời gian hơn nữa, cũng chỉ là hành hạ mà thôi.

Nàng đưa tay xoa mặt người trên giường, dung nhan tuyệt sắc, dù không mở mắt, nàng cũng có thể vẽ lại khuôn mặt ấy trong đáy lòng. Lòng nàng mềm đi, có lẽ nàng đã quá tham lam, hi vọng xa vời những thứ vốn không thuộc về mình, có lẽ nàng cũng không kiên cường đến vậy, một mình chống chọi thật quá khổ cực, mới một tháng mà nàng đã như cạn kiệt sức lực.

“Cuộc sống như thế, đã đủ rồi!” Nàng bật cười, sáng rực như ánh mặt trời, hơi chói mắt.

Nguyệt Nhiễm mơ hồ cảm thấy khác thường, đang định tiến lên, lại thấy Anh Lạc đột nhiên vung tay áo, một cỗ khí băng hàn liền bay đến, khiến hắn không thể nhúc nhích.

“Nhóc con!” Hắn kêu to.

“Nguyệt Nhiễm, một tháng qua ta luôn suy nghĩ, ta muốn làm gì? Rốt cuộc nên làm gì?” Nàng nhoẻn miệng cười “Nhưng dù ta có suy nghĩ cách mấy, vẫn không có đáp án. Ta không cứu được mẫu thân, còn phụ lòng ca ca.”

Nàng cười càng tươi, ánh mắt khê híp lại, gương mặt tuyệt sắc lại vô cùng ảm đạm, không hề có chút ánh sáng nào: “Buồn cười không? Ta là Thiên Đế, lại cũng chính là Ma Thần, có pháp lực chí cao vô thượng*, nhưng không làm được gì cả, rốt cuộc ta là vô thượng, hay là vô năng**?”

(*chí cao vô thượng: Cao vô cùng, không ai có thể vượt qua; **vô năng: Không làm được gì)

Ánh mắt Nguyệt Nhiễm trầm xuống, nhìn nàng nở nụ cười tuyệt sắc, lại chỉ thấy vô cùng lo lắng: “Muội muốn làm gì?”

Nàng không nói, xoay người nhìn về phía người nằm trên giường băng, ánh mắt trở nên nhu hòa, những bông tuyết rơi rơi, băng lạnh mang một màu trắng.

“Nhiều ngày đã trôi qua, ta cuối cùng cũng hiểu một chuyện, có lẽ ta không hận bất cứ ai, chỉ hận chính mình. Cõi đời này vốn không có gì sai, Ma cũng tốt, Thần cũng được, ta không cần gì cả. Chỉ là do ta quá tham lam, mới có kết quả hôm nay. Chuyện đến nước này, nguyên nhân từ đâu, chắc cũng chỉ có thể nói là do tạo hóa trêu người.”

“Chẳng lẽ...” Hắn đã hiểu nàng muốn làm gì, sắc mặt tái nhợt “Nhóc con! Muội đến Ma giới, đuổi hết mọi người bên cạnh, hóa ra là vì vậy sao? Không được! Nếu muội làm vậy, dù hắn tỉnh lại, cũng không thay đổi được gì, hắn cũng sẽ đi con đường của muội!”

Nàng lại như không nghe được lời hắn, chỉ chăm chú nhìn người kia, trong mắt có thứ gì đang lan tràn. Nếu trong lòng đã quyết, lựa chọn như thế nào nàng đã biết rồi.

Nàng khê vuốt tóc hắn, cẩn thận sửa sang quần áo của hắn, không hề bỏ qua chi tiết nào.

Lòng bàn tay nàng khê xẹt qua mặt hắn, từ trán đến mắt, lại đến gò má, cuối cùng dừng lại trên đôi môi hơi tái nhợt. Trong mắt nàng như tràn đầy thứ gì, sâu không thấy đáy.

Nàng cứ ngây dại như thế, không hề động đậy, một lúc lâu sau mới lấy một vật từ trong áo hắn, đó là vật luôn theo bên người hắn, không ai biết nơi đó có giấu thứ gì, nàng lại có thể chính xác lấy ra.

Nàng nhìn thoáng qua Lục hoa đã bị đóng băng, ở giữa có một giọt máu đỏ, đỏ rực đến chói mắt. Nàng đưa tay khê lấy ra một đóa giống hệt, khoe miệng khê nhếch lên.

Lại một lúc sau.

Nàng hít sâu, nhắm mắt lại, khắc sâu dung mạo của người kia một lần nữa, nhớ thật kĩ, không bao giờ quên, sau đó mới cẩn thận cất cả hai đóa vào, không chần chờ xoay người đi.

“Nhóc con!” Nguyệt Nhiễm cố hết sức, muốn thoát khỏi pháp lực của nàng, lại chỉ có thể bắt lấy ống tay áo nàng: “Đừng làm vậy, đừng đi!”

Nàng không xoay đầu lại, chỉ nở nụ cười nhạt “Nguyệt Nhiễm, huynh không nợ ta, trước kia không nợ, sau này cũng không!”

Nàng vung tay áo lên, thu tay lại, sau đó tĩnh tâm bay đi. Tất cả đều sáng rực lên, vốn là bầu trời bao la hơi mờ ảo, lúc này cũng như lộ ra ánh sáng.

Người đứng đằng kia, áo trắng như tuyết, dù sắc mặt hơi khó coi, vẫn không thể làm mờ vẻ tao nhã trời sinh kia, không nhiễm chút bụi trần. Anh Lạc chợt có cảm giác, hẳn càng thích hợp làm Thần hơn là nàng.

“Anh Lạc!” Giọng nói hần nặng nề, vốn là đôi mắt sáng láng, lúc này cũng tràn đầy những cảm xúc phức tạp và giằng dụa.

Nàng nhếch môi nhưng lại cười không nổi, trái tim lạnh lẽo không vì nhìn thấy hắn mà ấm thêm chút nào.

Mộ Tử Hân tiến lên một bước, nhìn Anh Lạc đã hoàn toàn xa lạ, trái tim đau xót, không nén được dòng máu đang cổ trào ra khỏi miệng, trên áo trắng thuần, lúc này hiện lên mấy đóa hồng mai.

“Anh Lạc...”

“Bây giờ, ta nên gọi huynh là Bạch Mộ thượng tiên, hay là Bạch Trúc?” Nàng đột nhiên ở miệng, đứng cách hắn năm thước, cả thân đều một màu tím, hơi thở yêu mị vô cùng: “Chuyện đến lúc này, huynh còn đến đây làm gì?”

“Ngăn cản nàng!” Mộ Tử Hân đáp, giọng nói kiên định, chỉ là đôi mắt lại càng nặng nề đi mấy phần.

“Cản?” Anh Lạc cười thành tiếng, thân thể cũng run rẩy cả lên: “Hôm nay bản thân huynh còn khó tự bảo vệ, còn định ngăn cản gì chứ?”

Mộ Tử Hân sững sốt, Anh Lạc giờ đây, đã không còn chút vết tích khi xưa, nàng đã hoàn toàn nhập ma, tất cả đều vô cùng tùy ý, không nghe lọt tai lời nói của bất kì ai. Ngực hắn lại đau đớn, không ngăn nổi, hắn đã quên, mình đã điên cuồng chạy đến thế nào, nhưng dù tim có đau đớn đến đâu, đây cũng là chuyện không thể thay đổi được nữa rồi, không phải sao?

Hắn nhăn mày nhìn vẻ mặt trào phúng kia của nàng “Phá hủy thế gian này không phải là điều nàng muốn!”

“Làm sao huynh biết ta không muốn?” Nàng cười lạnh “Nay Lục giới sống hay chết đều chỉ dựa vào một suy nghĩ của ta, ta muốn nó còn thì nó còn, muốn nó mất thì nó mất! Huynh làm gì được?”

“Đi theo ta, chỉ cần nàng chịu buông bỏ tất cả, ta sẽ nghĩ cách, phong lại pháp lực của nàng!” Hắn nghiêm nghị nói.

Anh Lạc thấy thật buồn cười “Lại dùng Phong Hồn Ấn sao? Lần này huynh lại định dùng linh hồn của ai, của ta hay của huynh? Mộ Tử Hân, huynh cho rằng huynh là ai? Đừng nói Phong Hồn Ấn chỉ có Thần tộc mới làm được, ta cũng không còn là đứa trẻ lúc mười tuổi kia nữa, làm sao để huynh phong ấn đây?”

“Tất cả rồi sẽ có cách, chỉ cần nàng muốn!” Hắn tiếp tục nói.

“Phong ấn xong thì sao? Ta vẫn là Thần, vẫn là người đứng đầu Lục giới! Chỉ cần ta muốn, thế gian này vẫn sẽ tan biến, mấy thứ này không liên quan đến pháp lực! Đến lúc đó...” Nàng khẽ hí mắt, nói từng chữ từng chữ như xuyên tim hắn “Đến lúc đó... huynh định làm gì? Tự tay giết ta, hoàn thành đại nghĩa với thế gian này sao?”

Mộ Tử Hân sững sờ tại chỗ, tay bên người nắm chặt.

Anh Lạc nhìn người trước mắt, lòng lạnh như nước, hắn muốn bảo vệ tính mạng nàng, lại muốn bảo vệ cả thế gian này, trên đời này sao có thể vẹn toàn tất cả.

Là hắn đã nghĩ quá đơn giản hay tự mình quá hoàn mỹ rồi? Hoặc là, hắn chỉ không muốn thừa nhận sự thật này mà thôi.

“Đừng phí công nữa!” Nàng hừ lạnh, quay đầu nhìn khắp nơi, chậm rãi nở nụ cười “Huynh cho rằng, chỉ cần có phương pháp toàn vẹn thì ta sẽ quay đầu sao? Mộ Tử Hân, huynh cho rằng đám Tiên giới kia cũng sẽ vậy sao?”

Nàng vừa dứt lời, tay áo vung cao, bầu trời bao la ảm đạm lập tức trở nên vạn dặm, cứ như có một lớp màu vừa được lột ra, trên trời cao, lập tức xuất hiện vô số người.

Cả bầu trời đều có người, vây kín cả Thần sơn, ngay cả trên mặt nước Bắc Hải, ba dặm xung quanh đều có người.

Nhìn kỹ lại, người Tiên giới đều đã có mặt đầy đủ, các môn các phái đều có, có thể thấy đã huy động đông đảo biết bao nhiêu người.

Hàn Băng chú đã bị phá, mặt biển bị đóng băng lúc này đã lại sóng cuộn dâng trào.

“Thượng tiên, không cần nói lời vô ích với nàng ta nữa, thế gian sắp bị tiêu diệt rồi, nếu không giết Ma Thần, Lục giới sẽ nguy!” Có người đứng trên đám mây lớn tiếng nói.

Anh Lạc giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người áo xanh kia, tay đang cầm một thanh trường kiếm, vẻ mặt chính nghĩa, trông thật quen mắt.

“Nhiếp Chương môn!” Mộ Tử Hân hoảng hốt, hắn không biết người Tiên giới có thể lặng lẽ đến tấn công Thần sơn như thế.

Họ Nhiếp? Nàng cũng không nhớ nổi người kia là ai, hóa ra là Chương môn phái Quỳnh Hoa! Khá khen ột gương mặt chính khí, nhớ lại một tháng trước, hắn cũng từng đến Thần sơn, lúc đấy hắn chẳng hề có mấy lời nghiêm khắc như thế, chỉ toàn mang vẻ hòa hoãn mà thôi.

Hắn mở miệng đều gọi Thiên Đế vô cùng cung kính, khẩn cầu Viêm Phượng cho hắn gặp mình một lần, giờ này nàng trong miệng hắn lại trở thành một Ma Thần mà hắn hận không thể giết cho thống khoái.

“Ha ha ha...” Nàng cười to thành tiếng, tiếng cười kì ảo như vang vọng khắp chân trời, khí đen quanh thân lại tràn ra, đất trời như rung chuyển “Giết ta? Các ngươi cho rằng chỉ cần hợp sức lại là có thể giết ta sao?”

Ánh mắt nàng trở nên tàn nhẫn, tay phát ra ánh sáng đen, đang định ra tay. Mộ Tử Hân biến sắc, chạy nhanh đến, bắt lấy tay nàng.

“Anh Lạc, đừng tạo nghiệp chương nữa!”

“Buông ra!” Nàng đẩy hắn ra “Hôm nay là chúng muốn giết ta, không liên quan đến huynh. Nể tình năm xưa, ta sẽ không giết huynh, nhưng không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua cho chúng.”

“Ta sẽ không để nàng tiếp tục sai lầm nữa!” Hắn lạnh lùng nói, chân mày càng nhíu chặt.

“Sai? Đây là lỗi của ta sao?” Nàng cười lạnh, cười đến bông tuyết rơi càng nhiều.

“Nàng đã hủy Ma giới, dù có hận gì, oán gì, cũng nên dừng tay lại thôi.”

“Nếu ta phá hủy Lục giới, huynh định làm gì? Giết ta, báo thù cho sư huynh của mình sao?”

Mộ Tử Hân sững sờ tại chỗ, mi tâm nhíu chặt, chậm rãi buông tay ra “Ta sẽ dùng hết sức ngăn nàng!”

“Hết sức?” Nàng hừ lạnh “Được, ta cho huynh cơ hội!”

Nàng phất tay lên, chỉ thấy nơi chân trời xuất hiện một cỗ ánh sáng, nàng đưa tay nhận lấy, đó là một thanh kiếm, lóe ra ánh sáng bạc, nàng thuận tay ném đến “Nay huynh hắn đã không còn sức gọi kiếm rồi, ta chuẩn bị cho huynh một thanh, ta muốn xem thử, huynh định làm gì để ngăn ta!”

Hắn mở to mắt, nhìn trên đất, đó là thanh phối kiếm hôm đó hắn tặng nàng, nay nàng lại muốn hắn dùng thanh kiếm này chống lại nàng sao?

“Anh Lạc, đừng ép sư phụ nữa!” Một giọng nói tức giận vang lên, Cố Thiên Phàm cầm kiếm bay đến, vẻ mặt nghiêm nghị, không còn sự lỗ mãng năm đó, trên trán dần có uy nghiêm của một vị Chứng môn.

Hắn bay đến chắn trước người Mộ Tử Hân, trong mắt đều là tức giận: “Cô biết rõ sư phụ của ta đã mất hết sức lực, còn yêu cầu như thế, Anh Lạc, cô có còn trái tim hay không?”

“Không liên quan đến huynh!” Nàng lạnh lùng nói, lời nói như băng lạnh.

“Cô....” Cố Thiên Phàm càng tức giận, đôi mắt như bốc lửa, không chần chờ nữa, vung kiếm qua: “Sư phụ không giết cô, ta giết!”

“Thiên Phàm!” Mộ Tử Hân kêu to, nhưng đã không thể ngăn hắn, Cố Thiên Phàm bay đến, đâm thẳng kiếm qua.

Anh Lạc cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Mộ Tử Hân, cứ như không hề để ý đến sự tấn công của Cố Thiên Phàm.

Một tiếng rắc, ai cũng không nhìn thấy nàng đã ra tay thế nào, trường kiếm trong tay Cố Thiên Phàm rơi xuống, cùng với cả cánh tay hắn, máu văng tung tóe.

“Thiên Phàm!” Sắc mặt Mộ Tử Hân trắng bệch, mặc dù sớm biết Thiên Phàm sẽ không thể làm gì nàng, lại không ngờ, nàng lại ra tay.

“Huynh muốn chết, ta giúp huynh!” Tay nàng khê vung lên, mơ hồ có ánh sáng lộ ra, tụ thành một thanh trường kiếm, nghiêng người chậm rãi đi đến, trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng không hề có độ ấm.

“Anh Lạc!” Mộ Tử Hân kêu to, nhưng không ngăn được nàng, mấy lần muốn đến gần, lại bị ánh sáng màu đen quanh thân nàng ngăn cản: “Dừng tay dừng tay!”

Nhưng dù hắn có kêu la cách nào, kiếm của nàng vẫn không hề lưu tình chém về phía Cố Thiên Phàm.

Trường kiếm! Máu tươi!

Từng nhát từng nhát! Nàng có thể cho hắn chết thống khoái, nhưng vẫn lựa chọn cách lẳng trì tàn nhẫn nhất.

“Anh Lạc, ngươi giết ta, giết ta đi!” Cố Thiên Phàm rống to, vang vọng cả trời xanh, đánh vào đáy lòng Mộ Tử Hân, màu đỏ của máu, như lửa thiêu đốt đôi mắt hắn, khiến lòng hắn đau đớn. Đó là đồ đệ duy nhất của hắn, là Cố Thiên Phàm, nàng vẫn có thể ra tay.

Hắn vẫn không thể tin được, không thể tin nàng đã chân chính trở thành Ma Thần, cho dù hắn tận mắt nhìn thấy nàng không hề lưu tình giết sư huynh, tận mắt thấy nàng tàn sát mọi người, hắn vẫn tin, sâu trong tim nàng, nàng vẫn là Anh Lạc dễ dàng mềm lòng hơn bất cứ ai. Cho dù nghe thấy tin nàng hủy diệt Ma giới, hắn vẫn luôn tin, đây chỉ là do Miểu Hiên chết đi, nàng chịu đả kích quá lớn mà thôi. Không bao lâu nữa, nàng sẽ trở lại như cũ, là Anh Lạc từ trước đến nay vẫn thế.

Nhưng hôm nay, ngay cả Thiên Phàm nàng cũng không bỏ qua, ra tay ác độc đến vậy, hắn làm thế nào để tin, làm thế nào để lừa gạt chính mình.

“Anh Lạc!” Hắn đau lòng kêu to, trái tim như chết đi. Hắn tự tay cầm thanh kiếm kia, là thanh kiếm hắn đã cất giữ ngàn năm, vốn chỉ muốn dành tặng ột người.

Hắn không biết đã đau lòng đến mức nào, kéo lấy người đã luôn xuất hiện trong mộng hắn kia, hắn không biết đã dùng tâm tình gì, lần cuối cùng ôm lấy nàng vào lòng mình.

“Đã không thể quay về, vậy chỉ có thể rời đi!” Tay hắn nâng kiếm, đâm xuyên từ lưng nàng, xuyên qua tim nàng, cũng đâm qua người hắn.

Hắn đã chính tay, giết đi người đầu tiên cũng là người cuối cùng khiến hắn động lòng. Cười trên Hỏa Phượng, nụ cười không chứa tạp chất của nàng; nơi Bích Lạc, nụ cười luống cuống e sợ của nàng; ở Bạch Mộ, nụ cười đau lòng không còn sức sống của nàng. Hôm nay, hắn đã tự tay chôn vùi tất cả.

Nhìn ánh sáng trong mắt nàng dần giảm đi, máu chảy xuống từ khóe môi, ngực bụng cuộn cuộn, hắn mỉm cười hôn nàng, trầm giọng nói: “Đừng sợ, dù là bất cứ đâu, đều có ta đi cùng nàng.”

Vốn muốn hôn đi máu của nàng, nhưng máu hắt chảy ra còn nhiều hơn. Trong lòng hắt quyết định, ra tay không lưu tình, cố sức ôm lấy thân thể nàng, muốn đâm xuyên kiếm qua, muốn chết cùng nàng.

Cũng tốt, như vậy ít nhất có thể hoàn thành ý nguyện của hắt, ít nhất hắt có thể ôm nàng vào lòng, ít nhất hắt có thể ở bên nàng trong những giây phút cuối cùng.

“Rốt cuộc huynh vẫn ra tay... như vậy, ta cũng không còn nợ huynh!” Một giọng nói suy yếu vang lên trong lòng hắt, khi hắt sắp đâm kiếm qua lại bị nàng đẩy mạnh ra. Nụ cười kia nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt, cứ như ánh mặt trời trong đêm, chói mắt vô cùng.

Nàng đang cười, nụ cười tuyệt mỹ lại thê lương, khiến vạn vật đều thất sắc, nụ cười an tâm như đã đạt thành tất cả mong muốn.

Mộ Tử Hân hoảng hốt, một sự bối rối chưa bao giờ có đột nhiên dâng tràn trong lòng, cứ như hắt đã mất đi mọi thứ.

Trường kiếm đâm vào tim nàng, đột nhiên phát ra ánh sáng trắng, như phá kén mà ra, màu bạc của kiếm không còn bị che giấu, hiện ra hình dáng vốn có của nó.

Đây không phải phối kiếm hắt đưa nàng, đó là thanh kiếm mọi người đều quen thuộc —— Thiên Kiếm.

Hắt mở to hai mắt, như đã hiểu điều gì, muốn đi đến, nàng lại đột nhiên vung tay, ngăn hắt lại. Nàng cố sức rút Thiên Kiếm trong tim ra, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả mặt đất, vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Trong đầu hắt như có thứ gì nổ vang, hắt nhìn chằm chằm máu đỏ đang nhuộm trên đất, không hề biến thành hồng liên, vì sao? Vì sao không biến thành hồng liên?

Nàng.... đã không còn là Thần.

84. Chương 84

Chương 84: Nếu không là Thần.

Anh Lạc cười đến rục rờ, kết cục này nàng đã biết trước, là kết cục nàng luôn chờ đợi. Hắt là Bạch Mộ Thượng tiên của Tiên giới, thiên hạ bá tánh luôn là điều hắt coi trọng hàng đầu.

Cho nên, nàng mới có thể nghĩ ra cách này, khiến hắt dùng kiếm giết nàng.

Người bị Thần giết chết, sẽ thần hồn câu diệt, vĩnh viễn không thể sống lại. Nàng mãi mãi không cứu được ca ca, vĩnh viễn không thể tích tụ linh hồn đã tiêu tán của hắt. Dù nàng xông vào Ma giới, tìm được phép thuật cấm kia, nàng vẫn không cứu được hắt.

Trừ khi.... Nàng không phải Thần! Trừ khi... nàng chết!

Cho nên, nàng nghĩ ra cách này, nàng cũng chẳng muốn gì nữa, Thần cũng được, Ma cũng tốt, mất mạng cũng không sao. Biết là không nên, nhưng ca ca vẫn phải sống, dù không có nàng, cũng phải sống.

Nhưng chung quy, nàng vẫn thiếu Mộ Tử Hân, mà thiếu, thì phải trả.

“Bạch Trúc, ta nợ huynh, trả lại cho huynh!” Bước chân nàng rã rời, đi một bước cũng như sắp ngã, nhưng vẫn cố đi đến, tay nàng dán vào lồng ngực, dùng hết sức lực cuối cùng, móc sâu vào, tay nhuộm đầy máu tươi, một cổ khí màu trắng xuất hiện trên tay nàng, lóe ra ánh sáng. Đó là nguyên thần của hắt.

Cuối cùng hắt cũng hiểu, nàng đã không phải là Thần, nàng tự bỏ đi Thần cách của chính mình.

Nguyên thần này của hắt, trừ khi hắt muốn lấy, nếu không, nàng chỉ có thể buột hắt ra tay.

Ngay cả chết, nàng cũng không muốn hắt theo cùng, nàng muốn rời đi một mình, sau khi bị tổn thương hoàn toàn như thế, nàng chỉ muốn chết đi một mình thôi.

“Anh Lạc... không không, đừng làm vậy!” Nàng không phải là Thần, vết thương nặng như thế, lại mất đi tu hành ngàn năm của hần, nàng sẽ chết. Thế giới xung quanh hần như rối loạn, hần như điên cuồng gọi nàng, không cho nàng đến gần, nhưng lại không cách nào ngăn được nàng.

“Mau ngăn nàng lại, ai đến cản nàng đi! Thiên Phàm!”

Nhưng không ai đáp lại hần, không hề có ai, bầu trời vốn chỉ chút người lúc này lại mờ dần, ngay cả Thiên Phàm vốn đang nằm trên đất cũng dần chậm rãi biến mất.

Thì ra.... tất cả đều là ảo ảnh, không có Cổ Thiên Phàm, không có Lục giới liên hợp tấn công, chỉ có Anh Lạc đầy máu trước mắt, bị kiếm đâm xuyên tim mới là thật.

Vì sao lúc này hần mới phát hiện, vì sao lại có thể cho rằng nàng sẽ ra tay với Thiên Phàm. Đây đều là ảo ảnh buộc hần phải ra tay.

Máu như được ép ra, chảy không ngừng, rơi trên trường bào màu tím của nàng, thấm xuống đất, khiến mỗi bước chân của nàng, đều như kéo theo một vệt máu đỏ.

Nàng vẫn đi đến, cầm nguyên thần của hần, nở nụ cười giải thoát, từng chữ từng chữ nói: “Trả cho huynh.... trả cho huynh... trả cho huynh!”

“Không!” Hần rống to, bị thương vô cùng, như phá tan bầu trời ảm đạm kia, che mờ đi nắng gắt đang chiếu rọi. Hần không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn tay đầy máu tươi của nàng, đưa nguyên thần thuần khiết kia, từ từ đưa vào cơ thể hần.

Nàng như đã dùng hết sức lực, từ từ lui về sau, ngã ngồi trên đất, lại nhìn về phía sắc mặt đau đớn tận cùng của hần, cả người như phát sáng, còn sáng hơn ánh mặt trời trên cao kia.

“Như vậy.... tất cả mọi người đều sẽ hạnh phúc! Tất cả...”

Hơi thở nàng mỏng manh như tơ, nhưng nét mặt lại tươi như hoa, ánh sáng nhàn nhạt khẽ xuất hiện, cả người nàng bắt đầu mờ dần, vô số ánh sáng như sao, từ khắp nơi tràn đến.

Đó là Thần cách của nàng, từ đây về sau, Thần tộc sẽ biến mất trong Lục giới.

Nàng cười nhìn ánh sáng đang từ từ bay lên, giống như tính mạng của nàng, đang dần tan biến khỏi thế gian, nhưng khuôn mặt kia, nụ cười lại không hề tắt đi.

Nàng hơi nghiêng người, ánh mắt dần dịu dàng, dùng hết sức cuối cùng, đứng thẳng người, đi về phía kia. Đi mấy bước, nàng lại ngã nhào, nhưng nàng vẫn tiếp tục đứng lên, cố đi về phía trước, dù té ngã, vẫn cố chấp đi.

“Anh Lạc... Anh...” Mộ Tử Hân như không thể nói nổi, pháp lực trên người hần dần khôi phục, nhưng hần vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của nàng. Hần chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh sáng xung quanh nàng đang dần nhạt dần, chỉ có máu đỏ vô cùng bắt mắt trên đất khiến hần như bị thiêu đốt.

Cho đến khi nàng cuối cùng cũng đến nơi nàng muốn, đến cạnh bên giường băng. Người trên giường, dung nhan vẫn tuyệt sắc như cũ, nàng cận sức, gục bên mép giường, nở nụ cười.

“Ca ca...” Giọng nói nhàn nhạt như gió thoảng, tay nhuộm máu chậm rãi đưa đến, thỏa mãn nói: “Nên tỉnh lại rồi!”

Dường như nghe được tiếng nàng, người trên giường chợt giật mình. Băng lạnh trên người cũng như ánh sáng trên người Anh Lạc, dần rút đi, sắc mặt tái nhợt cũng dần khôi phục lại.

Thần cách của Anh Lạc hóa thành muôn vàn ánh sáng, bao trùm cả vùng đất, trời đất như rung chuyển, vạn vật bắt đầu khôi phục, những thứ đã từng bị Ma Thần làm ảnh hưởng, đều dần khôi phục.

Vô số ánh sáng bay lên, những người vì nàng mà chết, đều lần nữa thành hình, sống lại, bao gồm cả người bên cạnh nàng.

Cuối cùng người trên giường cũng mở mắt, nàng gần ngay trước mắt, nhưng trong suốt đến không thấy rõ hình dáng.

Nàng vô thức đưa tay chạm vào hắc, cười càng hơn hở, thân thể trong suốt tan biến đi, giọng nói oán giận cuối cùng phiêu tán trong gió: “Ca ca có thể làm như thế thì Lạc Nhi cũng vậy!”

Một tiếng rắc vang lên, như thứ gì đó vừa bể tan tành, hắc vươn tay, chỉ cảm thấy gió lạnh băng.

Lòng bàn tay hắc lạnh ngắt, như có thứ gì rơi vào trên tay hắc, nhìn lại, chỉ có một giọt nước. Giờ khắc ấy, bầu trời quang đãng, ánh nắng chói chang, tuyết trắng bị gió thổi bay tứ tán, bay khắp Lục giới.

Năm trăm năm sau.

“Sư tổ!”

Người trên đỉnh núi chậm rãi quay người lại, áo bay bay trong gió, trắng như tuyết, không nhiễm bụi trần, trên trán, chỉ mang đầy tang thương.

“Chuyện gì?” Giọng điệu bình thản không hề mang theo chút cảm xúc nào, cứ như không có thứ gì có thể làm hắc quan tâm nữa.

“Một nhóm đệ tử mới đã nhập môn, sư phụ bảo đệ tử đến hỏi sư tổ, có gì muốn dạy bảo hay không?” Đệ tử hai tay ôm quyền, vẻ mặt cung kính, cẩn thận nhìn sắc mặt hắc, như chờ đợi trên mặt hắc xuất hiện chút gì, nhưng không hề có, vẻ mặt hắc vẫn cứ lạnh nhạt như thế.

Y là đệ tử mới đến Bạch Mộ chưa đầy trăm năm, đối với Bạch Mộ Thượng tiên đứng đầu Tiên giới, vẫn có chút tò mò.

“Thiên Phàm đã là Chương môn Bạch Mộ, còn đến hỏi ta làm gì?”

Đệ tử nắm chặt tay, hơi hoảng hốt bảo: “Nhưng sư phụ nói, hai vị sư tổ đều ở đây, người làm Chương môn như người có hơi thẹn, nên.... mới muốn hỏi ý kiến hai vị sư tổ.”

Y càng nói càng sợ, lên nhìn sắc mặt người đối diện, tim đập nhanh vô cùng. Vì sao sư phụ cả ngày đều cười ha ha, lại có một vì sư phụ mặt lạnh băng như thế chứ?

Nghe nói, vị sư tổ này, từ năm trăm năm trước, đã không còn cười nữa.

Nghe đồn, năm trăm năm trước, Ma Thần tái thế, sinh linh đồ thán, ngay cả vị sư tổ chương môn kia cũng bị làm hại. Nhờ Thiên Đế lấy thân hy sinh, thế gian mới có thể khôi phục thái bình.

Lúc ấy sư phụ Cố Thiên Phàm của y, cho là vị sư tổ chương môn kia đã về cõi tiên, nên mới phải nhận chức Chương môn này. Ai ngờ, một tháng sau, vì Thiên Đế nhân từ, sư tổ chương môn và mấy vị tiên hữu hy sinh kia, đều như kì tích xuất hiện tại phòng mình.

Aizz! Theo lời sư phụ y nói chính là, tự nhiên bị quăng ột công việc mệt chết người như thế, đúng là bước chân vào một con đường lao lực quên mình một đi không trở lại, kèm thêm hai hàng nước mắt tủi thân.

Sư phụ nói, trong trận đại chiến kia, sư tổ từng đánh mất một điều gì đó, nên mới trở nên lãnh đạm như thế.

Aizz, nghĩ đến đây, hắc lại không nhịn được oán trách mấy lần. Thiên Phàm sư phụ thật là, có việc gì tự mình nói đi, sao cứ phải kêu y chứ! Y vô tội mà!

“Thiên Phàm đã nhận chức Chương môn thì chính là Chương môn Bạch Mộ, sau này chuyện Bạch Mộ, hắc cứ tự quyết định, không cần xin chỉ thị của chúng ta nữa!” Mộ Tử Hân gần từng chữ một, giọng nói vốn đạm mạc lúc này đã lạnh băng.

Đệ tử cúi cúi đầu, cung kính đáp, đang muốn lui ra, đột nhiên nhớ đến điều gì “Sư tổ, ngày mai là Tiên hội Dao Trì, người...”

“Ta sẽ đi!” Hắc trả lời.

Người nọ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may quá, cuối cùng cũng xong, đến lúc về báo cáo, cũng đỡ bị mắng.

Y vội vàng hành lễ, không hề chần chờ, chạy như bay. Động tác kia cứ như có thứ gì rất kinh khủng đang đuổi theo.

Mộ Tử Hân lại xoay người sang chỗ khác, nhìn dưới tầng mây, chúng sinh có vui có lo, có đau có khổ, nhưng vẫn nỗ lực sống.

Năm trăm năm rồi, hân cố sức làm tốt mọi thứ, giờ đây mọi người đều đã có cuộc sống yên vui. Hân đã làm được lời hứa với sư phụ, vì bá tánh, vì thiên hạ.

Chỉ là, hân không hề thấy vui sướng hay thỏa mãn, trong lòng vẫn như trống rỗng, ngay cả thế gian yên bình kia, trong mắt hân, cũng chỉ là một cục diện đáng buồn mà thôi.

Thỉnh thoảng hân sẽ nghĩ, nếu lúc đầu hân nhìn ra vẻ kì lạ của Anh Lạc, có thể biết đó đều là ảo ảnh biến ra, hân có làm khác đi không?

Đáp án đã sớm nằm trong lòng hân, sẽ không!

Nàng làm tất cả, chỉ vì muốn giải thoát. Miểu Hiên chết đi, nàng không thể chịu nổi, mặc dù lúc ấy không phá hủy thế gian này, sau này cũng sẽ, cho nên mới làm ra tình cảnh như thế, buộc hân ra tay.

Vì cứu sống người quan trọng nhất, nàng hi sinh tất cả, ngay cả nguyên thần của hân, cũng tính vào. Nàng không muốn lưu lại một chút nhớ thương nào lại thế gian này nữa.

Nàng không phải Ma, cũng chẳng phải Thần, nàng bỏ đi Thần cách của bản thân, cũng chỉ vì muốn cứu sống Miểu Hiên.

Nàng lại chưa bao giờ nhân từ với mình như thế.

Hân thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chợt nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười kiêu bay đi. Gió lạnh như gào thét bên tai, từng dãy núi như lướt qua dưới chân hân. Hân lướt qua một màu biển xanh, trước mắt chợt xuất hiện một cảnh phủ mây mờ.

Hân đi chậm lại, bay vào trong núi.

Một nam tử áo lam đang khom người loay hoay làm gì. Đào đất, lấp đất, tưới nước, động tác như đã luyện tập nhiều lần, thuần thục vô cùng.

Hân khẽ chạm vào gò đất vừa trồng hoa xuống, một lúc lâu mới đứng lên, vỗ vỗ bùn đất trên người, cất giọng nói: “Đã đến đây rồi, còn che che giấu giấu cái gì?”

Lúc này Mộ Tử Hân mới bay xuống, nhìn gốc hoa hân vừa trồng xuống, ánh mắt hơi trầm xuống.

“Lại là huynh!” Miểu Hiên nói nhỏ, chân mày nhíu chặt.

“Sao hử, không hoan nghênh ta?” Hân nhàn nhạt nói.

“Cũng không phải!” Miểu Hiên cầm lấy một bụi hoa khác, lại ngồi xổm xuống bắt đầu đào đất ” Chỉ cần huynh đừng phá hoa của ta là được!”

Mộ Tử Hân dừng một chút, quay đầu nhìn Lục hoa khắp núi “Rõ ràng huynh có cách nhanh hơn, sao phải vất vả như thế?”

Miểu Hiên quay đầu lại, nhìn hân, trên mặt hơi mê man, chậm rãi quay đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Lục hoa trong tay, mắt cau chặt “Ta cũng không biết, có lẽ, tự mình làm thì thấy yên lòng hơn!”

“Huynh vẫn không nhớ ra điều gì sao?” Thấy vẻ mặt hân mê man, sắc mặt Mộ Tử Hân trầm xuống, nhìn về phía Lục hoa khắp nơi “Chỉ muốn trồng loại hoa này, mà vẫn không biết là vì sao à?”

Hân không đáp, chỉ là tay cầm Lục hoa, hơi run lên. Lòng như bị ngăn lại, không nói nên lời. Trí nhớ hân trống rỗng, năm trăm năm trước khi tỉnh lại, nơi này chỉ toàn băng giá, dưới bầu trời tuyết như có thể lấp hết mọi thứ, chỉ có Mộ Tử Hân đang đứng sững tại đó.

Hân chỉ biết mình tên Miểu Hiên, còn vì sao lại ở đây, hân hoàn toàn không nhớ.

Sau đó hân nhìn thấy Lục hoa, đóa hoa tinh khiết như thế, như đã từng quen biết, cứ như chỉ cần nhìn nó, trong lòng sẽ như được lấp đầy. Từ đó đến nay, hân không hề rời khỏi đây, ngày ngày ở đây trồng hoa.

Cho dù đã qua năm trăm năm, hấn cũng không hề chán. Không vì sao cả, không có nguyên nhân gì, thậm chí hấn không hiểu sao mình phải làm vậy, nhưng hấn vẫn muốn làm.

Cứ như chỉ như thế mới khiến lòng hấn thôi trống rỗng.

“Aizzz....” Mộ Tử Hân thở dài, có lẽ ban đầu nàng sợ hấn không chịu nổi nên mới hạ chú pháp này, chỉ là hôm nay nhìn thấy dáng vẻ hấn như thế, Mộ Tử Hân cảm thấy, dường như quên hết tất cả, còn tàn nhẫn hơn.

Hấn nhìn thoáng qua lại chậm rãi nói: “Có thời gian thì ra ngoài một lúc đi! Có lẽ sẽ tìm được người huynh muốn tìm!” Điều hấn có thể làm, chỉ có như vậy thôi, để thời gian quyết định đi.

Người đối diện cũng không đáp, chỉ cầm Lục hoa thất thần.

Mộ Tử Hân than nhẹ, chỉ để một vật xuống, xoay người cười kiêu đi.

Một lúc lâu sau, hấn mới hồi thần, lơ đãng nhìn qua vật được để lại kia.

Vừa nhìn đã như cứng đờ!

Nhân gian, trấn Vô Ưu, Tiểu gia.

“Hỉ đại tiểu thư, Hỉ đại cô nương, Hỉ đại tổ tông, nô tỳ van ngài, ngài xuống đây đi!” Dưới cây cổ thụ, một người mặc đồ nô bộc, đang ngửa đầu khóc lóc van xin gì đó. Trong bụi cây rậm rạp, chỉ thấy có gì đó đang cố leo lên cao, chỉ nhìn thấy một góc áo màu đỏ.

“Tiểu thư, nếu ngài có làm sao, lão gia không lột da nô tỳ mới lạ đó!” Nàng như nhớ tới điều gì, sắc mặt liền trắng bệch. Tiểu thư Tiểu gia Tiểu Hoan Hỉ, là con gái độc nhất của lão gia, từ khi ra đời đã là bảo bối ôm trong lòng sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan của lão gia.

Nếu có chuyện gì, không riêng lão gia muốn lột da nàng, còn có phu nhân, đại cô gia, nhị cữu gia, lão thái gia, lão thái phu nhân....

Nàng càng đếm càng nhiều, càng đếm càng sợ, nhiều người như thế thay phiên nhau, đâu chỉ lột da nàng, không chừng sẽ thành người chết luôn đó!

Nàng yếu ớt nhìn lên, chảy hai hàng nước mắt dài, nức nở mấy tiếng, càng cố sức kêu: “Tiểu thư.... Hỉ nhi tiểu thư, ngài làm ơn tha cho nô tỳ đi mà, chỉ cần ngài xuống đây, nô tỳ làm gì cũng được! Chuyện gì nô tỳ cũng chịu hết!” Đâu còn cách nào nữa chứ.

“Thật sao?” Người đang ở trên cây dừng động tác, mấy lá cây bị vạch ra, một cái đầu nhỏ chui ra ngoài. Đó là một đứa trẻ chừng mười tuổi, một thân áo đỏ, trên đầu búi hai búi tóc, tướng mạo thanh tú, đôi mắt sáng trong tinh khiết không hề có chút tạp chất.

Thấy nàng chịu đáp lời, lòng nô tỳ mừng hóm, gật mạnh đầu: “Chỉ cần ngài xuống đây, cái gì nô tỳ cũng chịu!”

“Ta muốn mít quả, bánh quế hoa, bánh xốp....” Nàng nói một hơi mười mấy cái tên, đôi mắt trong trẻo kia lại càng phát sáng.

Sắc mặt nô tỳ bên dưới lại xanh mét, khóe môi co quắp không ngừng, lắp bắp nói: “Tiểu... thư, tiền lương tháng của nô tỳ.... chỉ có hai lượng bạc thôi!” Ăn như thế, nàng không cạn túi mới là lạ “Hơn nữa, lão gia nói, người không được ăn nhiều quá....”

Hoan Hỉ nghe vậy, miệng nhỏ nhắn liền chu ra, thở phì phì, đầu nhỏ lại lập tức rút lại, tiếp tục leo.

“Được được được....” Nô tỳ bại trận “Nô tỳ mua nô tỳ mua! Nhưng tiểu thư phải xuống trước đã!”

Lúc này nàng mới nhoẻn miệng cười, lộ ra hai chiếc răng nhỏ. Nàng vươn hai tay nhỏ, nhảy xuống, nô tỳ liền chạy đến đỡ lấy, vừa vặn đỡ được nàng.

“Mít quả mít quả mít quả....” Nàng vui vẻ lặp đi lặp lại.

Nô tỳ thở dài, thả bé con trong lòng xuống, mới khẽ nói: “Được được được, nô tỳ mua, nhưng ngài phải ngoan ngoãn ngồi đây, không được leo cây nữa đó, được không?”

“Ừm!”

Thấy nàng ngoan ngoãn gật đầu, nô tỳ mới cầm túi tiền đi ra cửa, đi một lúc lại không quên quay đầu nhìn lại “Tiểu thư, không được trốn đó, không được trốn!”

“Ừm, ừm!” Nàng hứa hẹn.

Hoan Hỉ cũng coi như nghe lời, vui vẻ ngồi trên ghế đá chờ, chân lắc la lắc lư, vừa nghĩ đến đồ ăn ngon, lại lộ ra hai chiếc răng nhỏ, lắc lư hai búi tóc.

Đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua, có thứ gì vừa lướt qua mũi nàng, như là một đóa hoa, mang theo một mùi hương quen thuộc vô cùng. Bé con trời sinh có tính hiếu kì, lời hứa vừa rồi quẳng đến chín tầng mây.

Tay nhỏ bé non nớt muốn đưa tay bắt lấy, nhưng chụp hụt, nhảy khỏi ghế đá, chạy theo. Nhưng đóa hoa kia như cố ý, càng bay càng xa.

“Chờ chờ, chờ một chút!” Nàng vừa ồn ào kêu, vừa đuổi theo, không cẩn thận, liền vấp phải thứ gì, ngã xuống đất.

Nàng giận dữ, bò dậy tiếp tục đuổi theo, đột nhiên gió lớn thổi lên, vô số cánh hoa rơi xuống như mưa. Từ đằng xa, có một người đang chậm rãi đi đến, đi đến đâu hoa rơi theo đến đó.

Hoan Hỉ ngẩn người, mở to mắt nhìn người lạ kia. Nam tử kia tóc đen như mực, gương mặt như ngọc, chậm rãi đi đến, dừng trước mặt nàng.

Hắn cười... trời đất đều như phai nhạt.

Người kia ngồi xổm xuống, lấy một đóa hoa sáu cánh đã bị đóng băng từ trong ngực ra, ở giữa là một điểm đỏ chói mắt vô cùng.

“Có còn nhớ Lục hoa ở đỉnh Thần sơn không?”

Giờ phút đó, không hiểu vì sao, nước mắt rơi đầy.

< hết=“”>> o~(^ o ^)~o

85. Phiên Ngoại

Phiên ngoại : Bạch Trúc

Sư phụ nói hắn là kì tài hiếm gặp trong suốt ngàn năm qua của Bạch Mộ, tiên pháp đạo pháp đều tinh thông, mặc dù chỉ mới mười lăm tuổi, hắn đã có thể đạt đến cảnh giới cần thiết, sắp tới có thể phi thăng thành tiên. Tuy nhiên, để thành công, hắn phải trải qua hai kiếp, còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn lại không ngờ rằng, một kiếp này lại đến nhanh như thế. Xuống núi rèn luyện mới mấy ngày, trên đường đi qua một cái đầm, hắn ngửi thấy mùi yêu khí lan tràn, quyết ý thu phục tên yêu này, không ngờ hắn tuổi trẻ khí thịnh*, rơi vào bẫy của Vụ Yêu**, bị vây khốn trong đầm này, không thể động đậy.

(*tuổi trẻ khí thịnh: trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, làm việc còn nóng nảy

**Vụ Yêu: yêu quái sương mù)

“Trong đầm này có chứa độc khí từ trên người ta thoát ra, dù đạo hạnh của người có cao thâm đến đâu, cũng đừng mong có thể bước ra ngoài!” Vụ Yêu nói, to gan bỏ đi.

Mộ Tử Hân lúc này mới phát hiện, tiên pháp của mình đều không thể sử dụng, một chút cũng không thể. Hơn nữa, hắn càng giãy dụa, thân thể lại càng nhanh chìm xuống đầm hơn. Hắn đành phải ngưng thần tĩnh khí, dừng lại mọi động tác, tốc độ chìm xuống mới dần giảm bớt.

Cho đến khi mặt trời lặn về phía Tây, hoàng hôn bao trùm cả đất trời.

“Huynh là trúc tử* sao?” một giọng nói non nớt mang theo vài phần tò mò vang lên từ phía trên.

(*trúc tử : cây trúc)

Bầu trời vừa rồi còn hơi mờ mờ, đột nhiên trở nên sáng rõ, mang theo hơi nóng. Hấn ngẩng đầu nhìn qua, đó là một con Hỏa Phượng* khổng lồ, toàn thân đều là lửa, cánh đập nhẹ, cẩn thận vô cùng, giống như đang cố kị điều gì,

(*Hỏa Phượng: phượng hoàng lửa)

Hỏa Phượng là thánh thú từ thời Thượng Cổ, Lục giới khó gặp, tính tình ngạo mạn vô cùng, trừ phi là người có tu vi cực ới có thể thu phục. Thế nhưng, ngồi trên lưng thánh thú, lại là một đứa bé.

Đứa bé chừng mười tuổi, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tràn đầy tò mò, hai tay ôm chặt cổ của Hỏa Phượng, đang đưa mắt dò xét xuống dưới, ánh mắt sáng như sao, nhìn chăm chăm hẳn. Nàng như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời cao, trong suốt thuần khiết, không hề nhiễm một hạt bụi nào.

Trong giây phút ấy, hấn đã ngây người!

“Huynh là trúc tử sao?” Nàng lại mở miệng lần nữa, vẫn hỏi vấn đề kia “Lạc Lạc* nói, trúc tử là một cây sinh trưởng trong đất, huynh cũng thế!” Nàng chậm rãi nói, trong giọng nói chứa mấy phần vui vẻ, tiếp đó lại dân lên mấy phần nghi ngờ: “Nhưng....sao huynh lại màu trắng? Huynh không phải trúc tử sao?”

(*Lạc Lạc () đọc là Gē Gē đọc gần giống với chữ ca ca () Chị muốn nói chữ “ca ca” mà nói sai í~)

“Ta không phải trúc tử!” Hấn vốn ngỡ người dần dần tỉnh táo lại “Ta chỉ là bị người khác đánh lén, rơi xuống đây mà thôi!”

“Ồ!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ thất vọng “Thì ra là không phải!”

“Muội tên gì?” Đột nhiên hấn rất muốn biết tên nàng.

“Tên muội là....” Nàng giơ tay vừa muốn trả lời, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, sợ hãi nhìn hấn “Lạc Lạc nói, không được nói tên muội cho người khác!”

Hấn hơi mất mát, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng “Muội....có thể giúp ta một việc không?”

Nàng hơi sững sốt, sáng khoái gật đầu “Được!”

“Có thể đến Bạch Mộ, nói với sư phó của ta, Tử Hân bị người đánh lén! Sẽ có người tới cứu ta!” Nàng còn nhỏ như thế, tất nhiên không thể cứu hấn ra ngoài rồi.

“Trúc tử ca ca không ra được sao?” nàng nháy nháy mắt, ngễnh cổ nhìn xuống, thân thể hơi nghiêng.

Trúc tử ca ca, hấn bật cười nhưng cũng không để ý, gật đầu nói “Đúng vậy!”

“Muội....muội....” Nàng chỉ chỉ cái mũi của mình “Muội kéo huynh ra ngoài!” Nói xong vươn tay nhỏ bé ra, ống tay áo được cuộn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc thượng hạng.

Trái tim Mộ Tử Hân đập thành thạch, không tự chủ được đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay non nớt kia, nhưng với trọng lượng của hấn, sao nàng có thể kéo ra.

Mặc dù Hỏa Phượng đã cố gắng bay gần mặt đầm nhưng nàng vẫn theo động tác của hấn mà bị tuột xuống, một tiếng phịch vang lên, nàng chìm vào trong đất bùn, trong tay còn nắm mấy sợi lông màu đỏ rực, bối rối quơ quơ.

“Đừng động đây, sẽ chìm xuống nhanh hơn đó!” Hấn cuống quýt ngăn động tác của nàng lại, kéo nàng lại gần mình, nhóc con trông có vẻ tinh xảo nhỏ xinh như thế lại cố chấp vô cùng.

Bất quá, cố chấp nhưng cũng rất nghe lời, nàng ngay lập tức bất động, nháy nháy đôi mắt trong suốt, chớp chớp mắt nhìn hấn, đột nhiên nàng không chớp mắt nữa, chỉ nói “Huynh trông giống Lạc Lạc quá nha!”

“Lạc Lạc?” Hấn khó hiểu.

“Ừ!” Nàng gật mạnh, tay nhỏ bé chọt chọt mặt hắn, lưu lại mấy dấu tay đo đỏ “Chỗ này, chỗ này....Chỗ này cũng giống nè!”

Tay nhỏ bé di chuyển tới lui trên mặt hắn khiến mặt hắn ngay lập tức bị nàng sờ đến đỏ ửng, hắn chậm rãi kéo cánh tay hạnh kiểm xấu của nàng xuống, xoay đầu đi chỗ khác nhưng không trách nàng thất lễ.

Nhớ tới tình cảnh hiện tại, lòng hắn như lửa đốt, nếu chỉ có một mình hắn, chỉ cần ở đây nốt hôm nay, cùng lắm là ngày mai sẽ có người đến tìm hắn. Thế nhưng lúc này lại có thêm nàng phải chịu khổ với hắn, hơn nữa, với tình huống hiện tại, e rằng họ không thể chống đỡ đến ngày mai.

Hỏa Phượng trên cao kêu to, quanh quẩn bay lòng vòng trên bầu trời.

Anh Lạc tò mò nhìn chân mày đang nhăn chặt của hắn, đột nhiên vươn tay sờ sờ đầu hắn, vuốt nhẹ “Trúc tử, đừng sợ đừng sợ! Có Lạc Lạc ở đây!”

Giọng nói kia giống như đang dỗ con nít vậy. Mộ Tử Hân đỏ khóc đỏ cười, chắc là lúc trước nàng cũng được người khác an ủi như thế, cho nên lúc này mới bắt chước theo.

“Ta không sợ!” Hắn khẽ cười kéo tay nàng xuống, lắc đầu, đáy lòng lại sinh ra mấy phần thương yêu “Ai là Lạc Lạc?”

“Lạc Lạc là Lạc Lạc chứ ai!” Nàng nói như đó là việc rất hiển nhiên.

Mộ Tử Hân khó hiểu, cũng không hỏi nữa, cho rằng đó chỉ là một người bạn của nàng, khẽ cười, lại nhớ đến nàng vì hắn mà bị liên lụy, không khỏi áy náy “Aizz! Là ta liên lụy muội! Bây giờ...ngay cả muội cũng không ra ngoài được rồi!”

“Trúc tử ca ca muốn đi ra ngoài?” nàng chớp chớp mắt nói.

Hắn mỉm cười gật đầu! Mặc dù thật không nỡ xa nàng.

“Vậy thì ra ngoài thôi!” Mắt nàng chớp chớp, đột nhiên đưa tay bắt lấy hắn, dùng lực đưa hai người bay lên trời, bay thẳng lên phía trên. Mộ Tử Hân tròn tròn mắt, không dám tin nhìn cô bé chỉ đứng đến ngực hắn, không tốn chút công sức nào đã kéo hắn bay lên.

“Muội biết cười mà!” Hắn sợ hãi nói, nàng mới có bao nhiêu tuổi đâu chứ!

Nàng quay đầu lại, mở miệng ngơ ngác nhìn hắn “Cười mà là gì?”

“Vậy muội đang...”

Hắn chưa kịp nói, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó, chậm chạp nói: “Trúc tử ca ca, chúng ta xuống thế nào đây?”

“Hả?” Mộ Tử Hân hết hồn, lại không thể không rơi xuống, mắt thấy cả hai lại sắp rơi lại trong đầm, hắn kịp thời niệm chú tạo mây, ôm cô bé trong lòng, bay ra khỏi phạm vi của đầm.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, người vốn trầm tĩnh như hắn cũng không kiềm được phải thở gấp. Chỉ có cô bé bên cạnh, vẻ mặt tò mò kéo kéo cái quần dính đầy bùn của mình.

“Dơ rồi?” Nàng chỉ chỉ nói

“Thay ra là được mà!” Hắn bất đắc dĩ cười cảm thán, nàng thật là làm loạn quá mức, một tay kết ấn, định dùng chú thanh tịnh giúp nàng làm sạch, nàng lại đột nhiên cởi áo, từng cái từng cái một.

“Muội làm gì đó?” Mộ Tử Hân hết hồn, muốn ngăn cản nhưng đã chậm một bước, thân thể nho nhỏ trắng nõn, toàn bộ đã lộ ra trước mắt hắn. Mặc dù trên người dính đầy bùn nhưng cũng không thể nghi ngờ là hắn đã thấy gần hết.

“Thay áo ra mà!” nàng chỉ chỉ quần áo bẩn trên tay nói.

Mặt hắn nóng lên, lập tức trở nên đỏ bừng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt co quắp “Mau...mau mặc quần áo vào!”

Nàng chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi, tất nhiên không biết đến sự khác nhau giữa nam nữ, nhưng hẳn đã mười lăm, đã trưởng thành, sao có thể nhìn thân thể nàng.

“Thế nhưng....dơ lắm!” Anh Lạc nói

“Mặc vào!” Mặt hấn càng đỏ, giọng nói cũng trầm xuống

“Ừm” Anh Lạc lúc này mới ủy khuất mặc vào. Mộ Tử Hân lúc này mới xoay người, nhặt đai lưng trên đất lên, trối nàng mấy vòng, cho đến khi xác định nàng không thể lộ ra chút cảnh xuân* nào, mới dừng tay. Từ đáy lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ không muốn kẻ nào khác có thể thấy bộ dáng như thế của nàng.

(*cảnh xuân: cảnh lỏa lồ đó...>w<)>

“Sau này không được tự tiện cởi quần áo trước mặt người khác, biết chưa?”

“Tại sao?” Nàng khó hiểu

Mộ Tử Hân sững sốt, trước mắt lại hiện lên bộ dáng ban nãy của nàng, mặt lại đỏ, dừng một lát mới trầm giọng nói “Không có tại sao, không cho cởi....thì không cho cởi thôi!”

“Ừm!” Nàng không cam lòng đáp lại, miệng nhỏ nhắn cong cong tỏ vẻ oan ức. Trúc tử ca ca dữ quá đi!

“Muội là đệ tử môn phái nào? Nhà ở đâu? Ta đưa muội về!” Cả người nàng đều là tiên khí, giống hấn, đều là người tu tiên.

“Ồ...” Nàng chỉ tay nhỏ bẻ đang định nói, đột nhiên lại dừng lại, đôi mắt đảo quanh “Muội lạc đường!”

“Lạc đường!” Nhìn ánh mắt hơi trốn tránh của nàng, hấn hoài nghi “Vậy muội đi từ hướng nào tới?”

Nàng suy nghĩ một lát, chỉ về hướng đông “Bên kia!”

Mộ Tử Hân cười khê “Vậy muội tả thử cho ta xem muội đã đi qua những chỗ nào?”

“Có rất nhiều nước, còn có ba đỉnh núi thật cao, lại bay qua một con sông với một rừng cây xanh xanh rồi đi tới nơi này!”

“Ồ!” Nàng nhớ cũng rõ thật “Những thứ đó mà cũng nhớ được?”

“Tất nhiên!” nàng đắc ý gật đầu.

“Đường đi về cũng nhất định sẽ nhớ ra?”

“Ừ!”

Hấn cười đến càng tươi “Nhớ đường như thế thì làm sao lạc đường được đây?”

(=) chết chị chưa)

Nàng sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng, ai oán nhìn hấn, cong cong cái miệng nhỏ nhắn “Lạc Lạc sẽ tức giận, mẹ nói không thể ra ngoài, nếu ra ngoài, mẹ sẽ đánh mông nhỏ! Cho nên...muội lạc đường!”

Mộ Tử Hân lắc đầu, sờ đầu nàng, nàng là muốn dùng cái cơ lạc đường này để tránh bị người nhà trách phạt sao? Hấn than nhẹ, nhìn bộ dáng oan uổng của nàng, thật không đành lòng.

“Được rồi, vậy coi như muội lạc đường đi! Ta không nói với bất cứ ai nữa! Được chưa?”

“Thật sao?” Nàng mừng rỡ

Hấn mỉm cười gật đầu, lần nữa sờ sờ đầu nàng “Bất quá, trời đã tối rồi, muội không nên ở bên ngoài, nên nhanh chóng về nhà đi!”

“Dạ!” Nàng ngoan ngoan gật đầu, ngẩng đầu lên kêu “Phong Phong!” lập tức trên không xuất hiện một con Hỏa Phượng, phi thân xuống “Trúc tử ca ca, hẹn gặp lại!”

Nàng quay đầu cười ngọt ngào, nhất thời giống như hoa nở khắp núi, làm trái tim người ta đều trở nên ấm áp. Trái tim hấn khẽ lay động, giờ phút đó, hấn chỉ muốn vĩnh viễn lưu lại nụ cười này. Hấn không tự chủ được tiến lên nắm lấy tay nhỏ bé của nàng.

“Chờ đã!”

Nàng quay đầu lại.

“Ta....Ta.....” mặt hắn nháy mắt đỏ bừng lên, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, muốn giữ nàng lại, rồi lại thấy không ổn, một lúc sau mới vội vã lấy câu ngọc bên người nhét vào tay nàng, dùng hai tay bao trùm lấy tay nàng, nắm chặt “Đây là Nguyệt câu ngọc, là tín vật lúc ta bái sư nhập môn, sư phụ tặng ta, bây giờ, ta tặng muội, coi như....coi như chúng ta....”

“Trúc tử ca ca?” Nàng khó hiểu nhìn hắn, tay bị hắn cầm hơi chặt quá, nàng muốn rút ra, thế nhưng hắn lại mạnh mẽ nắm lấy, giống như sợ nàng sẽ chạy mất.

“Ta...đã...đã nhìn thấy thân thể của muội! Tất nhiên phải chịu trách nhiệm....Vật này coi như là tín vật đính ước của chúng ta đi!” Hắn đỏ mặt, nửa bắt buộc nhét vào tay nàng “Câu ngọc này muội phải giữ thật kĩ, không được làm rơi, đến lúc đó, muội hãy đến tìm ta....Ta sẽ cưới muội! Muội yên tâm, ta thề với trời, cuộc đời này sẽ không bao giờ phụ muội!”

Hắn nói xong câu này, nhìn nàng chằm chằm, không tự chủ được hơi nín thở.

Nàng nhìn câu ngọc trong tay một lúc lâu, hơi do dự, hình như không hiểu ý của hắn lắm.

Một lúc lâu sau!

“Trúc tử ca ca tặng ta?”

“Ừ!”

“Tốt lắm!” Nàng thu vào trong túi, vừa bỏ vào vừa nở nụ cười ngọt ngào.

Hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rút cuộc buông tay nàng ra, cúi nhìn nàng, nhẹ nhàng nói “Ta không phải là Trúc tử ca ca, tên ta là Mộ Tử Hân, muội phải nhớ kĩ đó!”

“Ừ!” Nàng gật đầu đáp, xoay người bò lên Hỏa Phượng, mở miệng lại vẫn gọi hắn bằng cái tên kia “Trúc tử ca ca, hẹn gặp lại!”

Hắn không khỏi bật cười, nghĩ lại, thôi thôi, nàng muốn gọi thì cứ để nàng gọi đi! Hắn cười nhạt phất tay, nhìn bóng dáng nàng biến mất ở cuối chân trời, khoe miệng vừa nhin xuống lại hơi nhếch lên, trong lòng vô cùng ngọt ngào, đột nhiên rất mong đợi lần tiếp theo nhìn thấy nàng, đến lúc đó, hắn nhất định phải hỏi tên nàng, đến lúc đó, hắn nhất định không để nàng rời đi, đến lúc đó, nàng sẽ làm bạn bên hắn cả đời.

Thế nhưng hắn lại không đoán được, lần từ biệt này đã khiến hắn chờ đợi một ngàn năm. Một ngàn năm này, hắn tìm khắp mọi góc ngách trên thế gian, lật từng tấc đất, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng nàng, hắn học tất cả các loại phép tiên, muốn tìm khí tức của nàng, nhưng cũng không thấy chút tung tích nào. Mọi chuyện hôm đó, cô bé với nét mặt tươi cười, quần áo dính bùn, tất cả chỉ như ảo giác của một mình hắn.

Cho đến Dao Trì tiên hội năm đó, hắn lại lần nữa cảm nhận được hơi thở của Nguyệt câu ngọc, cứu nàng lên từ Bích Lạc. Cơ hồ là ngay cái nhìn đầu tiên, hắn đã nhận ra nàng. Kiểm nén sự mừng rỡ nơi đáy lòng, hắn thật muốn ôm chặt nàng vào lòng, muốn khiến cho nàng không còn cách nào có thể rời xa hắn nữa, càng muốn hỏi nàng những năm này nàng rốt cuộc đã ở đâu.

Chỉ là...khi nàng đưa mắt nhìn hắn, trong đôi mắt ấy, hoàn toàn là sự xa lạ.

“Ta tên là Anh Lạc!”

Nàng rút cuộc nói cho hắn biết tên của nàng, trong đôi mắt kia lại lóe lên những thần sắc mà hắn chưa từng thấy bao giờ, ăn nói cẩn trọng, như cô đơn, lại như tự ti.

Trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy đau lòng, hắn nói với nàng, gọi hắn là Bạch Trúc. Hắn muốn tìm trong đôi mắt ấy, một chút gì đó quen thuộc thôi cũng được, muốn cho nàng biết, hắn chính là Trúc tử ca ca mà ngàn năm trước nàng đã cứu giúp.

Thế nhưng...không hề có, trong đôi mắt nàng, chỉ có xa lạ, không có chút gợn sóng nào.

Rơi xuống Dao Trì, chúng tiên bị vây khốn, hắn tất nhiên nghĩa bất dung từ* đi cứu giúp. Không ngờ người đến báo tin lại là nàng, theo nàng vào Bích Lạc, nàng kể chuyện về mình, hắn lắng lắng nghe. Chuyện ở Thần sơn, về Tôn chủ, về những người trong Thần sơn, chỉ là...không có hắn.

(*nghĩa bất dung từ: làm việc nghĩa không thể chối từ)

Trong mắt nàng có nồng đậm cảm giác tự ti, cảm giác ấy đậm đến nỗi, nụ cười của nàng không còn hàm chứa sự ngọt ngào như vốn dĩ nữa. Nàng hơi e lệ đưa Lục hoa cho hắn, hắn tiếp nhận, lại không thể tìm thấy thứ mình muốn trong mắt nàng.

Lục hoa dính ước! Thứ nàng muốn chỉ là một loại lệ thuộc, đó bản năng khi sự tự ti đã bị ép đến quá sâu. Đó không giống tâm tình của hắn khi đưa câu ngọc cho nàng, trong lòng nàng không hề có hắn.

Hắn quả thật hơi hoang mang, chẳng lẽ, ước định ngàn năm trước, chỉ có hắn để trong lòng sao?

Cho đến khi nàng dùng thân phá trận, máu nhuộm Dao Trì, hắn lại phải đi Lục giới cứu mọi người, đoạn trò chuyện vốn chỉ muốn ứng phó với sư huynh, lại khiến nàng tin là thật. Trong phút chốc nhìn nàng mỉm cười lấy đi Lục hoa từ trong tay mình, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Hắn cần gì phải để ý những chuyện trong quá khứ kia, quan trọng là...nàng trước mắt hắn đây, cho dù nàng không nhớ rõ thì đã sao, quan trọng là...nàng đang ở ngay trước mắt hắn.

Chỉ là, hắn tỉnh ngộ quá muộn, nàng đã không còn tin tưởng hắn nữa.

Không sao, bọn họ có thời gian vĩnh hằng, hắn có thể từ từ khiến nàng tin tưởng hắn.

o~(^ o ^)~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-hoa-cam-ai>